

Apokalipso 18: la laŭta krio —2018-2030

*"Ŝi falis, ŝi falis, Babilono la
Granda!" »*

"Eliru el inter ŝi, mia popolo..."

Samuelo prezentas

**Klarigu
Danielon kaj
Revelacion al mi**

**Profetaj Pruvoj Ke Dio Ekzistas
Liaj Finfinaj Revelacioj por Siaj
Elektitoj**

**En ĉi tiu verko: Lia Projekto - Lia
Juĝo**

**Versio: 01-12-2024
(70-Aŭtuno-5995)**

**“ Kaj mi aŭdis voĉon de viro meze de Ulaj;
li ekkriis kaj diris: Gabriel, klarigu al li la vizion.” Daniel
8:16.**

Klariga noto de la kovrilo

De supre ĝis malsupre: Mesaĝoj de la tri anĝeloj de Apokalipso 14.

Ĉi tiuj estas tri veroj el la libro de Danielo malkaŝitaj al la sanktuloj post la provo de la printempo de 1843 kaj post tiu de la 22-a de oktobro 1844. Ignorante la rolon de la sabato, la fruaj adventistoj ne povis kompreni la veran signifon de ĉi tiuj mesaĝoj. Adventistoj, kiuj atendis la revenon de Kristo, ligis sian sperton al la " **nokta krio** " aŭ " *mezo de la nokto* " citita en la parabolo de la " *dek virgulinaj* " de Matt.25:1 ĝis 13 kie la anonco de la " *reveno* ". *de la Fianĉo* " estas menciita.

- 1- **La temo de juĝo** disvolviĝis en Dan.8:13-14 kaj temo de la mesaĝo de la unua *anĝelo* en Apoc.14:7: " *Timu Dion kaj donu al Li gloron, ĉar venis la horo de Lia juĝo kaj adoru tiun, kiu faris. la tero, la ĉielo, kaj la fontoj de akvo!* »: la reveno al sabato, la sola vera sepa tago de la dia ordo, la juda sabato kaj semajna ripoztago, estas postulata de Dio en la kvara el liaj dek ordonoj.
- 2- **La denunco de papa Romo** , " *malgranda korno* " kaj " *malsama reĝo* " de Daniel 7:8-24 kaj 8:10-23 ĝis 25, kiu ricevas la nomon " *Babilono la granda* " en la mesaĝo de la dua *anĝelo* de Apo. 14:8: *Falis Babel la Granda, falis ŝi!* ": ĉefe, pro dimanĉo, la antaŭa "tago de la suno" heredita de imperiestro Konstantino la 1-a^{kiu} establis ĝin la 7-an de marto 321. Sed tiu ĉi esprimo " *ĝi falis* " estas pravigita per la revelacio de ĝia malbenita naturo fare de Dio kiel li. prezentis ĝin al siaj adventistaj servistoj post 1843, en 1844, restarigante la praktikon de la forlasita Ŝabato. " *Ŝi falis* " signifas: "ŝi estas prenita kaj venkita." La Dio de la vero tiel anoncas sian venkon kontraŭ la tendaro de religiaj mensogoj.
- 3- **La temo de la lasta juĝo** kie " *la fajro de la dua morto* " frapas la kristanajn ribelantojn. Ĉi tiu estas la bildo prezentita en Dan.7:9-10, la temo estas evoluigita en Rev.20:10-15, kaj ĝi estas la temo de la mesaĝo de la tria *anĝelo* en Rev.14:9-10: " *Kaj alia, tria anĝelo sekvis ilin, dirante per laŭta voĉo: Se iu adoras la beston kaj lian bildon, kaj ricevas markon sur sia frunto aŭ sur sia mano, li ankaŭ trinkos la vinon de la furiozo de Dio, elverŝita sen miksaĵo en la kalikon de Lia kolero, kaj li estos turmentita per fajro kaj sulfuro, antaŭ la sanktaj anĝeloj kaj antaŭ la Ŝafido* ": Ĉi tie dimanĉo estas identigita kun la " *signo de la besto* ".

Notu la identan korespondadon de la nombroj de la celitaj versoj en Daniel 7: 9-10 kaj Apokalipso 14: 9-10.

La kvara anĝelo : li aperas nur en Apo.18 kie li bildigas la finan proklamon de la tri antaŭaj adventismaj mesaĝoj, kiuj profitas el la tuta dia lumo, kiu venis lumigi ilin ekde 1994 kaj ĝis la fino de la mondo, tio estas, ĝis printempo 2030 Jen la rolo, kiun tiu ĉi verko devas ludi. La lumo, kiu venis lumigi ĝin, malkaŝas la sinsekvajn kulpojn: de la katolika religio, ekde 538; de la protestanta religio, ekde 1843; kaj la oficiala adventisma institucio, ekde 1994. Ĉiuj ĉi tiuj spiritaj faloj havis la kaŭzon, siatempe: la rifuzon de la lumo proponita de la Sankta Spirito de Dio en Jesuo Kristo. “ *En la tempo de la fino* ” menciita en Dan.11:40, la Katolika Eklezio kunigas en sia malbeno, ĉiujn religiajn grupojn, kristanajn aŭ ne, kiuj rekonas sian ministerion kaj ĝian aŭtoritaton; tio sub la egido de ĝia tielnomita "ekumena" alianco al kiu, post Protestantismo, oficiala Adventismo aliĝis en 1995.

2 Korintanoj 4:3-4

“ ...Se nia Evangelio estas ankoraŭ vualita, ĝi estas vualita al tiuj, kiuj pereas; por la nekredantoj, kies inteligentecon la Dio de ĉi tiu epoko blindigis, por ke ili ne vidu la splendon de la Evangelio de la gloro de Kristo, kiu estas la bildo de Dio . »

"Kaj se la profeta vorto restos miskomprenita, ĝi restos tiel nur por tiuj, kiuj devas esti perditaj"

Ankaŭ, resume de la revelacioj prezentitaj en ĉi tiu dokumento sciu ke, por " *pravigi la sanktecon* ", ekde la printempo de 1843 establita per la dekreto de la kreinto kaj leĝdonanto Dio de Daniel 8:14, laŭ lia " *eterna Evangelio* ",

tra la tero, ĉiu viro kaj ĉiu virino,

devas esti baptita en la nomo de Jesuo Kristo per totala mergo por akiri dian gracon,

devas observi sabaton, la sepa-tagan sabatan ripozon, sanktigitan de Dio en Genezo 2, kaj 4-a^{el} liaj 10 ordonoj cititaj en Eliro 20; ĉi tio, por konservi lian gracon,

devas honori la diajn moralajn leĝojn kaj manĝeĝojn preskribitajn en la Sankta Biblio, en Genezo 1:29 kaj Levitiko 11, (sankteco de la korpo)

kaj ne devas “ malestimi lian profetan vorton ”, por ne “ estingi la Spiriton de Dio ” (1 Tes.5:20).

**Ĉiu, kiu ne plenumas ĉi tiujn kriteriojn, estas kondamnita de Dio suferi la " duan morton " priskribita en Apokalipso 20.
Samuelo**

KLARIGU – MI DANIEL KAJ APOKALIPSO Paĝigo de temoj kovritaj

Unua parto: Preparaj notoj

Uzas aŭtomatan serĉon de paĝnumeroj de la uzata programaro

Titopaĝo

07	Prezento
12	Dio kaj Liaj kreitaĵoj
13	La Bibliaj Fundamentoj de Vero
16	Fundamenta noto : 7-a de marto 321, la malbenita tago de peko
26	La atesto de Dio donita sur la tero
28	Noto : Ne konfuzu martirecon kun puno
29	Genezo: esenca profeta resumo
30	Kredo kaj nekredemo
33	Manĝaĵo por la Taŭga Vetero
37	La Revelata Historio de Vera Kredo
39	Preparaj notoj por la libro de Daniel
41	Ĉio komenciĝas en Danielo – LA LIBRO DE DANIEL
42	Daniel 1 - Alveno de Daniel en Babilonon
45	Daniel 2 - <i>La statuo</i> de la vizio de reĝo Nebukadnecar
56	Daniel 3 - La tri kunuloj en <i>la forno</i>
62	Daniel 4 - la reĝo humiligita kaj konvertita
69	Daniel 5 - La juĝo de reĝo Belŝacar
74	Daniel 6 - Daniel en <i>la kavo de la leonoj</i>
79	Daniel 7 - <i>La kvar bestoj</i> kaj la malgranda papa <i>korno</i>
90	Daniel 8 - Papa identeco konfirmita - la dia dekreto de Dan.8:14.
103	Daniel 9 - La anonco de la tempo de la tera ministerio de Jesuo Kristo.
121	Daniel 10 - Anonco de la <i>granda katastrofo</i> - Vizioj de la katastrofo
127	Daniel 11 - La sep militoj de Sirio.
146	Danielo 12 - La adventisma universala misio ilustrita kaj datita.
155	Enkonduko al profeta simbolismo
158	Adventismo
163	La Unua Rigardo al la Apokalipso

- 167 La Simboloj de Romo en Profetaĵo
173 Lumo en la sabato
176 La dekreto de Dio de Daniel 8:14
179 Preparo por Apokalipso
183 La Apokalipso en Resumo
188 **Dua parto: la detala studo de la Apokalipso**
188 **Revelacio 1** : Prologo-La Reveno de Kristo-La Adventisma Temo
199 **Revelacio 2** : La Asembleo de Kristo de ĝia komenco ĝis 1843
199 1-a periodo : *Efeso* - 2-a periodo : *Smirno* - 3-a periodo : *Pergamono* -
4-a epoko : *Tiatira*
216 **Apokalipso 3** : La Asembleo de Kristo ekde 1843 - la apostola kristana
kredo restarigita
216 5-a periodo : *Sardeso* - 6-a periodo : *Filadelfio* -
223 La Destino de Adventismo Malkaŝita en la Unua Vizio de Ellen G. White
225 7-a epoko : *Laodicea*
229 **Apokalipso 4** : ĉiela juĝo
232 Noto : DIA LEĜO profetas
239 **Apokalipso 5** : la Filo de homo
244 **Revelacio 6** : Aktoroj, diaj punoj kaj signoj de la tempoj de la kristana
epoko - La unuaj 6 sigeloj
251 **Apokalipso 7** : Adventismo de la Sepa Tago sigelita per la " *sigelo de Dio*
": la Ŝabato kaj sekreta " *sepa sigelo* ".
259 **Apokalipso 8** : La unuaj kvar " *trumpetoj* "
268 **Apokalipso 9** : La 5-a kaj 6-a " *trumpetoj* "
268 la 5-a " *trumpeto* "
276 la 6-a " *trumpeto* "
286 **Apokalipso 10** : la " *malfermita libro* "
291 Fino de la unua parto de la Revelacio
Dua parto: la temoj evoluintaj
292 **Apokalipso 11** : papa regado - nacia ateismo - la 7-a " *trumpeto* "
305 **Apokalipso 12** : la granda centra plano
313 **Apokalipso 13** : la falsaj fratoj de la kristana religio
322 **Apokalipso 14** : La Tempo de la Sepa Tago Adventismo
333 **Apokalipso 15** : La fino de la provtempo
336 **Apokalipso 16** : *La Sep Lastaj Plagoj de la Kolero de Dio*
345 **Apokalipso 17** : la malĉastulino estas senmaskita kaj identigita
356 **Apokalipso 18** : la malĉastulino ricevas sian punon
368 **Apokalipso 19** : la *Armagedona batalo* de Jesuo Kristo
375 **Apokalipso 20** : la *mil jaroj* de la 7-a jarmilo kaj la lasta juĝo
381 **Apokalipso 21** : la glorata *Nova Jerusalemo* simbolita
392 **Revelacio 22** : La Senfina Tago de Eterneco
40 5 **La letero mortigas, sed la Spirito vivigas**
408 **La surtera tempo de Jesuo Kristo**
410 **Sankteco kaj sanktigo**
424 **La disiĝoj de Genezo - de Genezo 1 ĝis 22 -**
525 La plenumo de la promesoj faritaj al Abraham: Genezo 23 al...

528 La Eliro kaj Fidela Moseo – El la Biblio Ĝenerale – La Horo de la Lasta Elekto – Sepa Taga Adventismo: Apartigo, Nomo, Historio – La Plej gravaj Juĝoj de Dio – Dia de A ĝis Z – Misformoj de bibliaj tekstoj – La Spirito restarigas la veron.

547 La fina dediĉo

548 La Lasta Voko

Noto: tradukoj al fremdaj lingvoj estas faritaj per aŭtomata traduka programaro, la aŭtoro respondecas nur pri tekstoj en la franca, la lingvo de la originala versio de la dokumentoj.

Klarigu Danielon kaj Revelacion al mi

Prezento

Mi naskiĝis kaj loĝas en ĉi tiu tre abomeninda lando, ĉar Dio simbole nomas ĝian ĉefurbon " *Sodomo kaj Egiptio* " en Rev.11:8. Ĝia sociomodelo, respublikana, enviita, estis imitita, disvastigita kaj adoptita de multnombraj popoloj tra la mondo; ĉi tiu lando estas Francio, reganta monarĥa kaj revolucia lando, eksperimentanto de kvin Respublikoj kun impostemaj reĝimoj kondamnitaj de Dio. Fiere, ĝi proklamas kaj elmontras siajn tabelojn de homaj rajtoj, indigne kontraŭaj al la tabeloj de homaj devoj skribitaj en formo de "dek ordonoj", de la kreinto Dio mem. Ekde sia origino kaj sia unua monarkio, ĝi prenis la defendon de sia malamiko, la romkatolika religio, kies instruo neniam ĉesis nomi "malbono" tion, kion Dio nomas "bona" kaj nomi "bonon" tion, kion li nomas "malbono". ". Daŭrigante sian neforgeseblan falon, ĝia Revolucio igis ĝin adopti ateismon. Tiel, kiel estaĵo, poto da tero, Francio estas engaĝita en alfrontiĝo kiu kontraŭstaras ĝin al la ĉiopova Dio, aŭtentika poto da fero; la rezulto estis antaŭvidebla kaj profetita de li; ŝi spertos la sorton de " *Sodom* " kulpa de la samaj pekoj antaŭ ŝi. Mondhistorio dum la lastaj 1,700 jaroj aŭ tiel estis formita per ĝia malbona influo, precipe ĝia subteno por la aŭtoritato de la romkatolika papa reĝimo, de ĝia unua monarko, Klodvigo la 1-a ' la unua reĝo de la Frank. Li estis baptita en Reims, la 25-an de decembro en la jaro 498. Tiu ĉi dato portas la signon de kristnaska festo ligita de Romo, maljuste kaj indigne, al falsa naskiĝdato de Jesuo Kristo, la enkarniĝinta Dio, kreinto de la mondo kaj ĉio, kio vivas aŭ ekzistas; kiu prave asertas la titolon de " *Dio de la vero* " ĉar li abomenas " *la mensogon, kiu havas la diablon kiel sian patron* ", kiel Jesuo deklaris.

Ĉu vi volas nekontesteblan pruvon, ke neniu romia papo rajtas pretendi esti servanto de Jesuo Kristo? Jen ĝi estas, preciza kaj biblia: Jesuo deklaris en Matt.23:9: " *Kaj neniun nomu vian patron sur la tero; ĉar unu estas via patro, kiu estas en la ĉielo.* »

Kiel nomiĝas la papo sur la tero? Ĉiuj povas vidi ĝin, "sankta *patro* ", aŭ eĉ, "tre sankta *patro* ". Katolikaj pastroj ankaŭ estas nomitaj " *patroj* ". Tiu ĉi ribelema sinteno igas la amasojn da pastroj meti sin kiel supozeble nemalhaveblajn perantojn inter Dio kaj la pekulo, dum la Biblio instruas por li liberan aliron al Dio legitimita de Jesuo Kristo. Tiamaniere la katolika kredo infanigas la homojn por ke ili aperu nemalhaveblaj kaj esencaj. Ĉi tiu deturniĝo de la rekta propeto de Jesuo Kristo estos denunciata de Dio en profetaĵo, en Dan.8:11-12. Demando-Respondo : Kiu povas kredi, ke la potenca kreinto Dio povus preni kiel siajn servantojn homojn, kiuj malobeas lin per tia skandala " *aroganteco* " denunciata en Dan.7:8 kaj 8:25? La biblia respondo al tiu infanigo de homaj mensoj estas en ĉi tiu verso el Jer.17:5: " *Tiel diras YaHWéH: Malbenita estas la homo , kiu fidas la homon , kiu prenas la karnon por sia subteno , kaj kiu forturnas sian koron de YaHWéH.* ! »

Ĉar estis Francio kiu multe formis la religian historion de granda parto de la kristana epoko, Dio donis al franco la mision malkaŝi sian malbenitan rolon; ĉi

tio, prilumante la kaŝitan signifon de liaj profetaj revelacioj ĉifritaj en strikte biblia kodo.

En 1975 mi ricevis la anoncon de mia profeta misio per vizio, kies veran signifon mi komprenis nur en 1980, post mia bapto. Baptita al la Sepa Taga Adventisma kristana kredo, mi scias, ekde 2018, ke mi estas metita en ministerion por la tempo de jubileo (7 fojojn 7 jaroj) kiu finiĝos en la printempo de 2030 kun la reveno en gloro de la Sinjoro Dio la Plejpotenca, Jesuo Kristo.

Rekoni la ekziston de Dio aŭ Jesuo Kristo ne sufiĉas por akiri eternan savon.

Mi rememoras ĉi tie, antaŭ ol reveni al la ĉielo, Jesuo adresis al siaj disĉiploj la vortojn de ĉi tiuj versoj el Mat.28:18 ĝis 20: “ *Jesuo, alproksimiĝinte, parolis al ili jene: Ĉia aŭtoritato estas donita al mi en la ĉielo kaj sur la tero. **Iru do kaj faru disĉiplojn el ĉiuj nacioj**, baptante ilin **en la nomo de la Patro kaj de la Filo kaj de la Sankta Spirito**, kaj **instruante ilin observi ĉion, kion mi ordonis al vi**. Kaj jen mi estas kun vi ĉiam, ĝis la fino de la mondo .” Lia dia Spirito inspiris la apostolon Petro per ĉi tiu alia formala kaj solena deklaro de Agoj 4:12: “ **En neniu alia estas savo; ĉar ne ekzistas sub la ĉielo alia nomo donita inter homoj, per kiu ni devas esti savitaj.**”*

Sekve, komprenu, la religio, kiu repacigas nin kun Dio, ne baziĝas sur religia heredaĵo pro homaj tradicioj. Fido al la pekliberiga libervola ofero proponita de Dio, per Lia homa morto en Jesuo Kristo, estas **la sola maniero** por akiri nian repaciĝon kun la perfekta justeco de Lia dia sankteco. Ankaŭ, kiu ajn vi estas, kia ajn via origino, via heredita religio, via popolo, via raso, via koloro aŭ via lingvo, aŭ eĉ via statuso inter homoj, via repaciĝo kun Dio venas nur per Jesuo Kristo kaj aliĝo al lia instruo, kiun li alparolas. al siaj disĉiploj ĝis la fino de la mondo; kiel pruvas ĉi tiu dokumento.

La esprimo “ **Patro, Filo kaj Sankta Spirito** ” indikas tri sinsekvajn rolojn luditajn de la unu Dio en sia plano de savo proponita al kulpa pekulo, kondamnita al la “ *dua morto* ”. Ĉi tiu “triunuo” ne estas kunveno de tri dioj, kiel islamanoj kredas, tiel pravigante sian malakcepton de ĉi tiu kristana dogmo kaj ĝia religio. Kiel “ **Patro** ”, Dio estas nia kreinto por ĉiuj; kiel “ **Filo** ” li donis al si korpon de karno por pekliberigi la pekojn de siaj elektitoj anstataŭ ili; en “ **Sankta Spirito** ”, Dio, Spirito de la resurektita Kristo, venas helpi siajn elektitojn sukcesi en ilia konvertiĝo, akirante “ **la sanktigon, sen kiu neniu vidas la Sinjoron** ”, laŭ tio, kion instruas la apostolo Paŭlo en Heb.12. : 14; “ **sanktigo** ” estas esti **apartigita** por kaj fare de Dio. Ĝi konfirmas lian akcepton de la elektito kaj aperas en la verkoj de lia kredo, en lia amo al Dio kaj lia inspirita kaj malkaŝita biblia vero.

Legado de ĉi tiu dokumento estas esenca por kompreni **la tre altan nivelon de malbeno** , kiu pezas sur la popoloj de la tero, iliaj religiaj institucioj kaj tiuj de la okcidenta kristana mondo, precipe, pro ilia kristana origino ; ĉar la vojo spurita de Jesuo Kristo konsistigas la **unikan kaj ekskluzivan savan vojon** de la Dia projekto; kiel rezulto, la kristana fido restas la ĉefa celo de atakoj de la diablo kaj demonoj.

Esence, la sava projekto desegnita de la kreinto Dio estas simpla kaj logika. Sed la religio prenas kompleksan karakteron pro tio, ke tiuj, kiuj ĝin instruas, pensas nur pri pravigo de sia religia koncepto kaj, praktikante pekon, ofte

pro nescio, tiu ĉi koncepto ne plu konformas al la postuloj de Dio. Kiel rezulto, li trafas ilin per sia malbeno kiun ili interpretas al sia avantaĝo kaj ne aŭdas la dian riproĉon.

Tiu ĉi verko ne celas ricevi literaturan premion; por la Dio kreinto, lia sola rolo estas meti siajn elektitojn al la provo de fido kiu permesos al ili akiri eternan vivon gajnitan de Jesuo Kristo. Vi trovos tie ripetojn, sed ĉi tiu estas la stilo, kiun Dio uzas martelante la samajn instruojn, kiujn li malkaŝas per malsamaj bildoj kaj simboloj. Ĉi tiuj multnombraj ripetoj konsistigas la plej bonan pruvon de ilia aŭtentikeco kaj atestas la gravecon, kiun li donis al la koncernaj ilustritaj veroj. La paraboloj instruitaj de Jesuo konfirmas ĉi tiun emfazon kaj ripeton.

Vi trovos en ĉi tiu verko revelaciojn donitajn de la granda kreinto Dio, kiu vizitis nin sub la homa nomo de Jesuo Nazaretano, kiu venis sub la titolon de "sanktoleito", aŭ "mesio", laŭ la hebrea "maŝiah" citita en Dan. 9:25, aŭ "kristo", de la greka "christos" de la skribaĵoj de la nova interligo. En li, Dio venis por proponi sian tute puran vivon kiel libervolan oferon, por validigi la ritojn de bestoferoj kiuj antaŭis lian venon ekde la prapeko farita de Eva kaj Adamo. La termino " *sanktoleito* " indikas tiun, kiu ricevas la sanktoleadon de la Sankta Spirito simbolitan per la oleo de olivarboj. La profeta revelacio donita de Dio en la sola nomo de Jesuo Kristo kaj lia pekliberiga laboro gvidas liajn elektitojn sur la vojon, kiu kondukas al eterna vivo. Ĉar savo per graco sole ne malhelpas la elektitojn fali en kaptilojn, pri kiuj li ne konscias. Estas do por kompletigi lian oferton de graco, ke en la nomo de Jesuo Kristo, Dio venas malkaŝi la ekziston de la ĉefaj kaptiloj, kiuj permesas al siaj lastaj servistoj de la tempo de la fino, analizi, juĝi kaj kompreni **klare** la konfuzitajn. situacio de la universala kristana religio, kiu regas en ĉi tiu lasta epoko de tera savo.

Sed antaŭ semado, estas konsilinde elradikigi; ĉar la naturo de la kreinto Dio estas distordita de la instruado de la grandaj monoteismaj religioj regantaj sur la tero. Ili ĉiuj havas komunan, ke ili trudas la unu Dion per devigo kaj tiel atestas pri sia disiĝo kaj de ajna rilato kun Li. La ŝajna libereco alkroĉita al la kristana kredo ŝuldiĝas nur al la nunaj cirkonstancoj de la tempo, sed tuj kiam Dio permesos al la demonoj agi libere, tiu maltoleremo al tiuj, kiuj ne sekvas ilin, reaperos. Se Dio estus volonta agi per devigo, sufiĉus al li, simple, fari sin videbla al iliaj okuloj, akiri de siaj kreitaĵoj, ke ili obeu ĉiujn liajn volojn. Se li ne agis tiamaniere, estas ĉar lia elekto de elektitaj oficistoj baziĝas, **sole**, sur la libera elekto ami lin aŭ malakcepti lin; libera elekto, kiun li donas al ĉiuj siaj kreitaĵoj. Kaj se ekzistas limo, ĝi estas nur tiu de la natura karaktero de la elektitoj kiuj estas puŝitaj kaj allogataj, de sia individua libera naturo, de la Dio de amo. Kaj tiu ĉi nomo amo bone konvenas al ĝi, ĉar ĝi sublimigas ĝin, proponante al siaj kreitaĵoj pruvo ekigitan, kiu faras ĝin nekontestebla ; ĉi tio proponante sian vivon por pekliberigi, en la persono de Jesuo Kristo, la pekojn hereditajn kaj faritajn de liaj elektitoj **sole** en la tempo de ilia nescio kaj malforteco. Atentu! Sur la tero, ĉi tiu vorto amo prenas nur la formon de sento kaj ĝia malforteco. Tiu de Dio estas forta kaj perfekte justa; kiu faras la tutan diferencon ĉar ĝi prenas la formon de principo kie sento estas plene regata. La vera religio aprobita de Dio do baziĝas sur libera aliĝo al lia persono, liaj pensoj kaj liaj principoj starigitaj en leĝoj. La tuta surtera vivo estas konstruita sur siaj fizikaj, kemiaj, moralaj, psikaj kaj spiritaj leĝoj.

Same kiel la ideo eskapi la leĝon de la tera gravito kaj malaperigi ĝin neniam enirus en la menson de la homo, lia spirito povas nur harmonie prosperi en respekto kaj obeo al la leĝoj kaj principoj starigitaj de la kreinto Dio. Kaj ĉi tiuj vortoj de la apostolo Paŭlo el 1 Kor.10:31 estas tiel perfekte pravigitaj: "**Ĉu vi manĝas aŭ trinkas, aŭ faras ion alian, faru ĉion por la gloro de Dio** ." La aplikado de ĉi tiu senpaga invito estas ebligita pro tio, ke, en la Biblio, kaj nur ĝi, Dio liveris kaj malkaŝis siajn diajn opiniojn. Kaj estas grave konsideri lian opinion en la plenumado de la laboro de "**sanktigo sen kiu** ," laŭ Heb.12:14, "**neniu vidas la Sinjoron** ". Kelkfoje lia opinio prenas la formon de preskribo, sed ĝi ne estas pli diskutebla ol tiu donita de la fakkuracisto, al kiu la homo rapidas obei, pensante tiel agi en sia plej bona intereso por sia fizika aŭ mensa (eĉ se li eraras). La Dio kreinto estas, multe antaŭ ĉio, la sola kaj vera kuracisto de animoj, kiujn li konas en iliaj plej malgrandaj detaloj. Ĝi doloras sed resanigas kiam ajn la situacio estas favora. Sed finfine, li detruos kaj neniigos ĉiun ĉielan kaj surteran vivon, kiu montriĝis nekapabla ami lin kaj tial, obei lin.

Religia maltoleremo estas do la malkaŝa frukto de la falsa monoteisma religio. Ĝi konsistigas tre gravan kulpon kaj pekon ĉar ĝi distordas la karakteron de Dio, kaj atakante lin, ĝi ne riskas akiri lian benon, lian gracon kaj lian savon. Tamen Dio uzas ĝin kiel skurĝon por puni kaj bati nekredan aŭ malfidelan homaron. Mi fidas ĉi tie je biblia kaj historia atesto. Efektive, la skribaĵoj de la malnova interligo instruas al ni, ke por puni la malfidelecon de sia popolo, la nacio nomata Israelo, Dio uzis la "filiŝtan" popolon, sian plej proksiman proksimumon. En nia tempo ĉi tiu popolo daŭrigas ĉi tiun agon sub la nomo "Palestina". Poste, kiam li volis malkaŝi sian juĝon kaj sian finan kondamnon de ĉi tiu surtera karna Izrael, li alvokis la servojn de la ĥaldeaj reĝoj Nebukadnecar; ĉi trifoje. En la tria, en - 586, la nacio estis detruita kaj la pluvivaj homoj estis prenitaj en deportadon al Babilono por periodo de "70 jaroj" profetitaj en Jer.25:11. Poste ankoraŭ, pro ĝia rifuzo rekoni Jesuon Kriston kiel ĝia mesio, la nacio estis detruita denove fare de romiaj trupoj gviditaj fare de Tito, la heredanto de imperiestro Vespasiano. Dum la kristana epoko, oficiale refalinta en pekon en 321, la kristana kredo estis transdonita al la maltoleremo de la papoj ekde 538. Kaj tiu ĉi domina katolika kredo serĉis kverelon kun la mezorientaj popoloj kiuj fariĝis religie islamanoj en la sama ^{6-a} jarcento. . La malfidela kristanismo trovis tie ĉiaman imponan kontraŭulon. Ĉar la religia kontraŭstaro de la du tendaroj estas kiel la polusoj, plene kontraŭaj ĝis la fino de la mondo. La nekredanto ankaŭ estas fieraj kaj serĉas la gloron de ekskluziveco; ne akirante ĝin de Dio, li atribuas ĝin al si kaj ne akceptas esti defiita. Tiu ĉi priskribo de la individuo karakterizas, ankaŭ kolektive, la membrojn kiuj apartenas al la malsamaj asembleoj kaj grupiĝas en la malsamaj falsaj religioj. Kondamni maltoleremon ne signifas, ke Dio estas tolerema. Maltoleremo estas homa praktiko inspirita de la demona tendaro. La vorto tolerema implicas la penson de maltoleremo kaj la vorto de vera kredo estas aprobo aŭ malaprobo laŭ la biblia principo "jes aŭ ne". Siaflanke, Dio subtenas la ekziston de malbono sen toleri ĝin; li subtenas ĝin por tempo de libereco planita en sia projekto elekti siajn elektitajn oficialulojn. La vorto toleremo do validas nur por la homaro, kaj la termino aperis en la Nanto-Edikto de Henriko la 4-a de la 13-a de aprilo 1598. Sed post la fino de la tempo de graco,

la malbono kaj tiuj, kiuj faras, estos detruitaj. Toleremo anstataŭis la religian liberecon donitan al homo de Dio ekde la komenco.

La menuo de ĉi tiu verko estas anoncita; la pruvoj estos prezentitaj kaj pruvitaj tra la paĝoj.

Dio kaj liaj kreaĵoj

La spirita leksikono uzata de homoj en latina Eŭropo kaŝas esencajn mesaĝojn transdonitajn de Dio. Tiel estas, antaŭ ĉio, kun la vorto Apokalipso, kiu, ĉi-aspekte, elvokas la grandan katastrofon timitan de la homoj. Tamen malantaŭ ĉi tiu timiga termino kuŝas la traduko "Revelacio", kiu malkaŝas al Liaj servantoj en Kristo nemalhaveblajn aferojn necesajn por ilia savo. Laŭ la principo, ke la feliĉo de unuj kaŭzas la malfeliĉon de aliaj, tiuj de la kontraŭa tendaro, la mesaĝoj en absolutaj kontraŭoj estas tre riĉaj je instruado kaj tre ofte sugestitaj en la tre sankta "Revelacio" donita al la apostolo Johano.

Alia termino, la vorto "anĝelo" kaŝas gravajn lecionojn. Ĉi tiu franca vorto devenas de la latina "angelus" mem prenita de la greka "aggelos" kiu signifas: mesaĝisto. Ĉi tiu traduko malkaŝas al ni la valoron, kiun Dio donas al siaj kreitaĵoj, liaj ekvivalentoj, kiujn li kreis liberaj kaj relative sendependaj. Vivo donita de Dio, ĉi tiu sendependeco konservas logikajn limigojn. Sed ĉi tiu termino

"mesaĝisto" malkaŝas al ni, ke Dio vidas siajn senpagajn kompanojn kiel vivantajn mesaĝojn. Tiel, ĉiu estaĵo reprezentas mesaĝon kunmetitan de vivsperto markita de personaj elektoj kaj pozicioj kiuj konsistigas tion, kion la Biblio nomas "animo". Ĉiu estaĵo estas unika kiel vivanta animo. Ĉar tio, kion la unuaj ĉielaj ekvivalentoj kreis de Dio, tiuj, kiujn ni tradicie nomas "la anĝeloj", ne sciis, tio estas, ke tiu, kiu donis al ili la vivon kaj la rajton vivi, povas ilin repreni. Ili estis kreitaj por vivi eterne kaj eĉ ne sciis la signifon de la vorto morto. Ĝi estas malkaŝi al ili, kion signifas la vorto morto, ke Dio kreis nian teran dimension en kiu la homa specio, aŭ Adamo, ludus la rolon de mortulo post la peko de la Edena Ĝardeno. La mesaĝo, kiun ni reprezentas, plaĉas al Dio **nur** se ĝi konformas al Liaj normoj pri bono kaj bono. Se ĉi tiu mesaĝo renkontas sian normon de malbono kaj malbona, tiu kiu portas ĝin estas de la ribelema tipo kiun ĝi kondamnas al eterna morto, al fina detruo kaj neniigo de lia tuta animo.

La Bibliaj Fundamentoj de Vero

Dio vidis bone kaj ĝuste malkaŝi, unue, la originojn de nia tera sistemo al Moseo, por ke ĉiu homo sciu pri ĝi. Li indikas tie, prioritaton de spirita instruo. En ĉi tiu ago li prezentas al ni **la bazojn de sia vero**, kiuj komenciĝas per reguligo de la tempordo. Ĉar Dio estas la Dio de ordo kaj nobla konsistenco. Ni malkovros, kompare kun ĝiaj normoj, la stultan kaj nekoheran aspekton de nia nuna ordo starigita de la homo de peko. Ĉar ja estas peko kaj jam prapeko, kiu ŝanĝas ĉion.

Sed estas esence kompreni antaŭ ĉio, ke la " *komenco* " citita de Dio en la Biblio, kaj unua vorto de la libro nomata "Genezo" estas, "deveno", ne koncernas la " *komencon* " de vivo, sed nur tiu de lia kreado de nia tuta tera dimensio kiu inkluzivas la stelojn de la ĉiela kosmo ĉiuj kreitaj en la kvara tago post la tero mem. Kun ĉi tiu penso en menso, ni povas kompreni, ke ĉi tiu specifa tera sistemo, en kiu noktoj kaj tagoj sekvos unu la alian, estas kreita por iĝi la medio kie Dio kaj liaj fidelaj elektitoj kaj la malamika tendaro de la diablo alfrontos unu la alian. Ĉi tiu batalo de la dia bono kontraŭ la malbono de la diablo, la unua

pekulo en la historio de la vivo, estas lia racio por esti kaj la bazo de la tuta revelacio de lia universala kaj multversa sava projekto. Dum ĉi tiu laboro, vi malkovros la signifon de certaj enigmaj vortoj parolitaj de Jesuo Kristo dum lia surtera ministerio. Vi do vidus kiom da signifo ili prenas en la granda projekto ekmovita de la unu granda Dio, kreinto de ĉiuj formoj de vivo kaj materio. Ĉi tie mi fermas ĉi tiun gravan krampon kaj revenas al la temo de la ordo de tempo establita de ĉi tiu Supera Suvereno de ekzisto.

Antaŭ peko, Adamo kaj Eva havis siajn vivojn strukturitaj ĉirkaŭ sinsekvo de sep-tagaj semajnoj. Laŭ la modelo de la kvara el la dek ordoj (aŭ Dekalogo), kiu **memorigas ĝin**, la sepa tago estas tago sanktigita por ripozo de Dio kaj de la homo, kaj sciante hodiaŭ, kion profetas ĉi tiu ago, ni povas kompreni, kial Dio tenas respektu ĉi tiun praktikon. En sia ĝenerala projekto, kiu klarigas la kialojn de ĉi tiu specifa surtera kreaĵo, la semajno, la proponita tempounuo, profetas sep mil jarojn dum kiuj la granda projekto de la universala (kaj multversa) pruvo de liaj amo kaj justeco estos plenumita. En ĉi tiu programo, analoge al la unuaj ses tagoj de la semajno, la unuaj ses jarmiloj estos metitaj sub la pruvon de lia amo kaj pacienco. Kaj kiel la sepa tago, la sepa jarmilo estos dediĉita al la starigo de lia perfekta justeco. Mi povas resumi ĉi tiun programon tiel dirante: ses tagoj (de mil jaroj = ses mil jaroj) por savi, kaj la sepa (= mil jaroj), por juĝi kaj neniigi la terajn kaj ĉielan ribelantojn. Tiu ĉi savprojekto ripozos tute sur la libervola ekspia ofero farita de la kreinto Dio, en la surtera dia aspekto de la persono nomita, per lia dia volo, Jesuo Kristo en la greka versio aŭ laŭ la hebrea, Jesuo Mesio.

Antaŭ peko, en la originala perfekta dia ordo, la tuta tago estas kunmetita de du sinsekvaj egalaj partoj; 12 horoj da luna nokto estas sekvataj de 12 horoj da sunlumo kaj la ciklo ripetas sin ĉiam. En nia nuna stato, ĉi tiu situacio aperas nur du tagojn jare, dum la printempa kaj aŭtuna ekvinoksoj. Ni scias, ke la nunaj sezonoj ŝuldiĝas al kliniĝo de la tera akso, kaj ni povas tiel kompreni, ke tiu ĉi kliniĝo aperis kiel sekvo de la prapeko farita de la unua paro, Adamo kaj Eva. Antaŭ peko, sen ĉi tiu inklino, la reguleco de la dia ordo estis perfekta.

La kompleta revolucio de la tero ĉirkaŭ la suno indikas la unuon de la jaro. En sia atesto, Moseo rakontas la historion de la Eliro de la hebreaoj transdonitaj de dio el la egipta sklaveco. Kaj en la tago mem de ĉi tiu eliro, Dio diris al Moseo, en Exo.12:2: “*Ĉi tiu monato estos por vi la unua monato de la jaro; estos por vi la unua monato.*” Tia insistado atestas la gravecon, kiun Dio donas al la afero. La hebrea kalendaro de dek du lunaj monatoj fluktuis kun la tempo, kaj malantaŭ la suna ordo, estis necese aldoni plian dektrian monaton por reakiri konkordon post pluraj jaroj da amasiĝo de tiu ĉi prokrasto. La Hebreoj eliris el Egiptujo “*la 14-a tago de la unua monato de la jaro*” kiu logike komenciĝis en la printempa ekvinokso; nomo kiu signifas ĝuste “unua fojo”.

Ĉi tiu ordono donita de Dio, “*ĉi tiu monato estos la unua monato de la jaro por vi*”, ne estas bagatela, ĉar ĝi estas adresita al ĉiuj homoj, kiuj pretendos lian savon ĝis la fino de la mondo; Hebrea Israelo, ricevanto de dia Revelacio, estante nur la avangardo de la granda universala sava projekto de sia dia programo. Lia luna tempo estos sekvata de la suna tempo de Kristo, per kiu la sava projekto de Dio malkaŝiĝas en sia tuta lumo.

La perfekta restarigo de ĉi tiuj diaj normoj neniam estos plenumita sur tero loĝita de ribelemaj kaj malbonaj homoj. Tamen restas eble, en la individua rilato, kiun ni havas kun Dio, tiu ĉi potenca nevidebla krea Spirito, kiu pligrandigas la amon kiel la justecon. Kaj ajna rilato kun li devas komenci per ĉi tiu serĉo de **liaj** valoroj kaj unue, tiuj de **lia** ordo de tempo. Ĉi tio estas kreda ago, tute simpla kaj sen aparta merito; minimumo por proponi de nia homa flanko. Kaj nia alproksimiĝo estante agrabla al Li, la ama rilato de la kreitaĵo kaj ĝia Kreinto fariĝas ebla. La ĉielo ne estas gajnata per heroaĵoj aŭ mirakloj, sed per signoj de reciproka atento, kiuj esprimas veran amon. Jen kion ĉiuj povas malkovri en la laboro de Jesuo Kristo, kiu donis sian vivon, memvole, kiel signon de alvoko, por savi nur sian elektitan amaton.

Post ĉi tiu admirinda bildo de la dia ordo, ni rigardu la patosa aspekto de nia homa ordo. Ĉi tiu komparo estas des pli necesa, ĉar ĝi permesos al ni kompreni la riproĉojn, kiujn Dio profetis per sia profeto Danielo, kiun Jesuo en sia horo aŭtentikigis kiel tian. Inter ĉi tiuj riproĉoj ni legas en Dan.7:25: " *Li intencas ŝanĝi la tempojn kaj la leĝon* ." Dio scias nur unu normon de ĉi tiuj aferoj; tiujn, kiujn li mem starigis ekde la kreado de la mondo kaj poste malkaŝis al Moseo. Kiu kuraĝis fari tian indignon? Reganta reĝimo al kiu li atribuas " *arogantecon* " kaj " *la sukceson de ĝiaj ruzoj* ". Ankaŭ priskribita kiel " *malsama reĝo* ", la sintezo de ĉi tiuj kriterioj sugestas religian potencon. Krome, akuzita de " *persekuti la sanktulojn* ", la ebloj de interpretado mallarĝa kaj enfermas la roma papa reĝimo establita, **nur**, ekde 538 per dekreto pro la imperiestro Justiniano ^{1-a}. Sed la Revelacio nomata Apokalipso malkaŝos la fakton, ke ĉi tiu dato 538 estas nur la sekvo kaj la etendo de malbono alportita kontraŭ " *la tempoj kaj la dia leĝo* " de la 7-a de marto 321 de la roma imperiestro Konstantino ^{1-a}. Lia krimo ofte estos memorita en ĉi tiu studo, ĉar ĉi tiu malbona dato alportas la malbenon en la puran kaj perfektan kristanan kredon establitan en la tempo de la apostoloj. Ĉi tiu kundivido de kulpo, en stafetado, de pagana imperia Romo kaj romkatolika papa Romo estas ĉefa ŝlosilo al la profeta revelacio konstruita en la atestoj skribitaj de Danielo. Por la pagana imperiestro establis la unuan tagon de ripozo, sed ĝi estas la kristana papa reĝimo kiu religie trudis ĝin en ĝia " *ŝanĝita* ", aparta kaj homa formo, de la dek ordonoj de Dio.

Fundamenta noto: 7-a de marto 321, la malbenita tago de peko

Kaj potence malbenita, ĉar la 7-an de marto 321, la resto de la sankta sepa tago de la sabato estis, laŭ ordono de datita imperia dekreto, oficiale anstataŭigita per la unua tago. Tiutempe, ĉi tiu unua tago estis dediĉita de la paganoj al la adoro de la Suna Dio, la SOL INVICTVS tio estas, la indigniga NEVENKITA SUNO, jam objekto de adorado de la egiptoj en la tempo de la Eliro de la Hebreoj , sed ankaŭ, en Ameriko, de la inkaoj kaj la aztekoj, kaj ĝis hodiaŭ de la japanoj (lando de la "leviĝanta suno"). La diablo ĉiam uzas la samajn receptojn por konduki homojn en sian falon kaj kondamnon de Dio. Ĝi ekspluatas ilian supraĵecon kaj ilian karnan menson kiu igas ilin malestimi la spiritan vivon kaj la lecionojn de la historia pasinteco. Hodiaŭ, la 8-an de marto 2021, kiam mi skribas ĉi tiun noton, la novaĵo atestas la gravecon de ĉi tiu indigno, vera dia lèse-majesté, kaj denove la dia tempo prenas sian plenan signifon. Por Dio la tempo de jaro komenciĝas printempe kaj finiĝas ĉe la fino de la vintro, tio estas, en nia nuna roma kalendaro, de la 20-a de marto ĝis la sekva 20-a de marto. Ŝajnas tiel, ke la 7-a de marto 321 estis por Dio la 7-a de marto 320, t.e. 13 tagojn antaŭ la printempo 321. Sekve, por Dio, estis la jaro 320, kiu estis markita ĉe sia fino, per la abomena ago farita kontraŭ lia justa kaj sankta dia leĝo. Laŭ la tempo de Dio, la jaro 2020 konsistigas la 17-an ^{datrevenon} (17: nombro de juĝo) en nombro da jarcentoj ekde la jaro 320. Ne estas do mirinde, ke ekde la komenco de la jaro 2020, la dia malbeno eniris en agreseman fazon. en la formo de kontaĝa viruso, kiu kaŭzis panikon, en la Okcidento, la socion de homoj, kies fido kaj fido estis metitaj tute en la scienco kaj ĝia progreso. Paniko estas la sekvo de la malkapablo prezenti efikan kuracon aŭ vakcinon malgraŭ la altaj teknikaj kapabloj de nunaj sciencistoj. Donante ĉi tiujn 17 jarcentojn profetan valoron, mi nenion elpensas, ĉar por Dio la nombroj havas spiritan signifon, kiun li malkaŝas kaj uzas en la konstruado de siaj profetaĵoj, kaj ĝuste en Apokalipso, la ĉapitro 17 estas dediĉita al la temo de "**la juĝo** de la malĉastistino, kiu sidas sur multaj akvoj ." " Babilono la granda " estas

ĝia nomo kaj la "grandaj akvoj" implikitaj sugestas la "Riveron Eŭfrato", kiun Dio celas en la "sesa trumpeto" mesaĝo de Rev.9:13, simbolo de la venonta Tria Mondmilito. Malantaŭ tiuj simboloj estas papa katolikismo kaj malfidele kristana Eŭropo, fontoj kaj celoj de lia kolero. La lukto inter Dio kaj homoj ĵus komenciĝis; la fera poto kontraŭ la argila poto, la rezulto de la batalo estas antaŭvidebla; pli bone, ĝi estas profetita kaj programita. Kiel Dio okazus la 17-an centjariĝon de la 7-a de marto 320 (320, por li kaj liaj elektitoj; 321 por la mensoge religia aŭ profana mondo)? Mi longe kredis, ke ĝi estus per la eniro en mondmiliton, sed mondmilito kiu finiĝos en atoma formo, ĉar Dio profetis ĝin, trifoje, en Dan.11:40 ĝis 45, Jeĥezkiel 38 kaj 39, kaj fine, en Rev.9:13 ĝis 21. La batalo iniciatita de Dio kontraŭ la ribelema homaro ekde la printempo de 2020 estas de la sama tipo kiel tiu, kiun li faris kontraŭ la faraono de Egiptujo en la tempo de Moseo; kaj la fina rezulto estos la sama; la malamiko de Dio tie perdis sian vivon, kiel Faraono, kiu siatempe vidis sian unuenaskitan filon morti kaj perdis sian propran. Ĉi tiun 8-an de marto 2021, mi konstatas, ke ĉi tiu interpreto ne plenumis, sed mi estis preta por ĝi de ĉirkaŭ unu monato, konsciinte per dia inspiro, ke 321 estis por Dio 320 kaj ke sekve, li planis malbeni, ne nur la tago de la 7-a de marto 2020, sed la tutan jaron al kiu ĉi tiu malbenita tago estas alfiksita, tiel aplikante, por ĉi tiu puno, la principon cititan en Num.14:34: "Kiel vi bezonis kvardek tagojn por esplori la landon, tiel vi elportos la punon de viaj malbonagoj kvardek jarojn, **unu jaron por ĉiu tago.**".

Sed al ĉi tiu rimarko, unu afero estas aldonita. Nia falsa kalendaro ne nur eraras pri la komenco de la jaro, ĝi ankaŭ eraras pri la dato de la naskiĝo de Jesuo Kristo. Malĝuste, en la 5-a jarcento, la monaĥo Dionysius la Malgranda metis ĝin sur tiu de la morto de reĝo Herodo kiu vere okazis en - 4 de lia kalendaro. Al ĉi tiuj 4 jaroj, ni devas aldoni la "du jarojn" taksitaj de Herodo kiel la aĝo de la Mesio, kiun li volis mortigi laŭ Mat.2:16: "Do Herodo, vidante, ke li estis trompita de la saĝuloj tre ekkoleris, kaj li sendis mortigi ĉiujn infanojn de du jaroj kaj malpli, kiuj estis en Bet-Leĥem kaj sur ĝia tuta teritorio, **laŭ la dato, pri kiu li zorge demandis de la saĝuloj.**" Do, kiam li kalkulas la jarojn, Dio aldonas 6 jarojn al nia kutima malvera kaj misgvida dato kaj la naskiĝo de Jesuo okazis printempe de tiu jaro - 6. Rezulte, la jaro 320 estis por li: 326 kaj la 17-a laika datreveno de nia jaro 2020 estis por li la jaro 2026 de la vera momento de la naskiĝo de Jesuo Kristo. Ĉi tiu numero 26 estas la numero de la tetragramo "YHWH", en la hebrea "Yod, Hé, Wav, Hé", per kiu Dio sin nomis, sekvante la demandon de Moseo: "Kia estas via nomo?" » ; ĉi tio, laŭ Eliro 3:14. La granda kreinto Dio do havis unu plian kialon por marki per sia persona reĝa sigelo ĉi tiun tagon markitan de sia ĉiopova dia malbeno; kaj ĉi tio ĝis la fino de la mondo. La plago de kontaĝa malsano aperanta en ĉi tiu jaro 2026 de la dia tempo ĵus konfirmis la kontinuecon de ĉi tiu malbeno, kiu alprenos diversajn formojn dum la lastaj jaroj de vivo sur la planedo Tero. Tria Nuklea Mondmilito markos "la finon" de la "tempoj de la nacioj" anoncitaj de Jesuo Kristo en Matt.24:14: "Ĉi tiu bona novaĵo de la regno estos predikata tra la tuta mondo, kiel atesto al ĉiuj nacioj. Tiam venos la fino." Ĉi tiu "fino" komenciĝos kun la fino de la graca periodo; la propono de savo finiĝos. Provo de fido bazita sur respekto al lia sankta sabato definitive apartigos la tendaron de la "safoj" de tiu de la "kaproj" de

Mat. 25:32-33: “ Ĉiuj nacioj kolektiĝos antaŭ li. Li apartigos unu de la alia, kiel la paŝtisto apartigas la ŝafojn de la kaproj; kaj li metos la sxafojn dekstren kaj la kaprojn maldekstre . La dekreto de leĝo deviganta romian dimanĉon finfine rezultigos la verajn elektitajn sanktulojn de Jesuo Kristo esti kondamnitaj al morto. Ĉi tiu situacio plenumos ĉi tiujn vortojn de Dan.12:7: “ *Kaj mi aŭdis la viron, vestitan per tolo, starantan super la akvo de la rivero; li levis sian dekstran kaj sian maldekstran manon al la ĉielo, kaj li ĵuris per Tiu, kiu vivas eterne, ke tio estos post tempo kaj tempoj kaj duona tempo, kaj ke ĉio ĉi finiĝos kiam la forto de la popolo. sanktulo estos tute rompita.*” De homa perspektivo, ilia situacio estos malespera kaj ilia morto baldaŭa. Ĝuste tiam aperas ĉi tiuj vortoj de Jesuo Kristo cititaj en Matt.24:22: “ *Kaj se ĉi tiuj tagoj ne estus mallongigitaj, neniu estus savita; sed, pro la elektitoj, ĉi tiuj tagoj estos mallongigitaj.*” La jaro 6000 finiĝos antaŭ la 3-a de aprilo 2036 de la dia tempo, tio estas la 3-a de aprilo 2030 de nia falsa kalendaro, kiu venas 2000 jarojn post la tago de la krucumo de Jesuo Kristo plenumita en la 14-a ^{tago} post la komenco de la printempo 30. Kaj ĉi tiuj "tagoj" devas esti "mallongigitaj" aŭ malpliigitaj. Tio signifas, ke la dato de aplikado de la mortodekreto antaŭos ĉi tiun daton. Ĉar estas la kriz-situacio kiu postulas Kriston interveni rekte por savi siajn elektitojn. Ni tiam devas konsideri la prioritaton de Dio glori la normon de "tempo", kiun Li donis al Sia surtera kreaĵo. Estas li, kiu inspiras la ribelulojn de la lastaj tagoj elekti daton, kiu superos je kelkaj tagoj la unuan tagon de printempo 2030 post kiu fermas la 6000 jarojn de la tera historio. Du eblecoj tiam prezentas sin: dato, kiu restos nekonata ĝis la fino, aŭ la 3-an de aprilo 2030, kiu markas la maksimuman eblan kaj spirite sencan limon. Konsideru, ke malgraŭ ĝia ekstrema graveco, la 14-a ^{tago} de la jaro de la krucumo de Jesuo Kristo ne taŭgas por marki la finon de 6000 jaroj de monda historio, des malpli la komenco de la 7-a ^{jarmilo}. Tial mi metas mian preferon kaj mian kredon en la printempan daton de la 21-a de marto 2030, la dato de la "mallongigita" profeta tempo de la 3-a de aprilo aŭ intera dato. Markita de la naturo kreita de Dio, printempo estas decida kiam ni volas kalkuli la 6000 jarojn de la homa historio; kio fariĝas ebla ekde la momento, kiam Adam kaj Eva pekis. En la biblia rakonto de Genezo, la tagoj antaŭ ĉi tiu unua printempo estis eternaj tagoj. La tempo kalkulita de Dio estas tiu de la lando de peko kaj la 6000 jaroj kiujn la semajno profetas komenciĝas kun la komenco de la unua printempo kaj ili finiĝos kun la fino de lasta vintro. Estis unu printempo ke la retronombro ĝis 6000 jaroj komenciĝis. Pro peko, la tero suferis kliniĝon de sia akso je 23° 26' kaj la sinsekvo de sezonoj povis komenciĝi. En la judaj festotagoj de la malnova interligo dominas du festoj: la semajna Ŝabato kaj Pasko. Ĉi tiuj du festoj estas metitaj sub la simbolecon de la nombroj "7, 14 kaj 21" de la "7-a · 14-a ^{kaj} 21-a" tagoj, kiuj reprezentas la tri fazojn de la plano de dia savo: La semajna Ŝabato-temo de Rev.7 kiu profetas. la rekompenco de la elektitaj sanktuloj, por la "7"; la elaĉetema laboro de Jesuo Kristo, kiu konsistigas la rimedon por oferi ĉi tiun rekompencon, por la "14". Notu, ke en la festo de Pasko, kiu daŭras 7 tagojn, la 15-a ^{kaj} la 21-a ^{tago} estas du sabatoj de profana neaktiveco. Kaj la triobla "7" aŭ "21" indikas la finon de la unuaj 7000 jaroj kaj la eniron en eternecon de la nova dia kreaĵo sur la tero renovigita laŭ Rev.21; ĉi tiu numero 21 simbolas la perfektecon (3) de la pleneco (7) de la vivprojekto kiu estis la celo dezirata de

Dio. En Apokalipso 3, versoj 7 kaj 14 respektive markas la komencon kaj finon de la Sepa ^{Taga Adventisma institucio}; ĉi tie denove la du fazoj de la sama sanktigita temo. Same, Rev.7 traktas la temon de la sigelo de la adventisto elektitoj kaj Rev.14 prezentas la mesaĝojn de la tri anĝeloj kiuj resumas ilian universalan mision. Tiel, en la jaro 30, la fino de la 4000 jaroj estis plenumita printempe, kaj pro nur simbolaj kialoj, Jesuo estis krucumita 14 tagojn post la 21-a de marto de ĉi tiu printempo de la jaro 30, t.e., 36 por Dio. Per ĉi tiuj ekzemploj, Dio konfirmas, la "7" de la sabato kaj la "14" de la elaĉeto de la pekoj de la elektitoj fare de Jesuo Kristo estas nedisigeblaj. Tiel, kiam ĉe la fino, la "7" de la sabato estas atakita, Kristo la Liberiganto de "14" flugas al lia helpo por doni al li gloron, la maksimumaj 14 "tagoj" kiuj apartigos la du datojn estos " *mallongigitaj* " aŭ, subpremita por savi siajn lastajn elektitajn fidelulojn.

Relegante Matt.24, ŝajnis al mi, ke la mesaĝo de Kristo estas adresita, precipe, al liaj disĉiploj je la fino de la mondo, al ni, kiuj vivas en ĉi tiuj lastaj jaroj. Versoj 1-14 kovras la tempon ĝis la tempo de " *la fino* ". Jesuo profetas pri sinsekvoj de militoj, la aperoj de falsaj profetoj kaj la fina spirita malvarmigo. Tiam, versoj 15 ĝis 20, en duobla apliko, koncernas kaj la detruon de Jerusalemo plenumita fare de la romianoj en 70 p.K. kaj la finan agreson de la nacioj kontraŭ la judeco de la elektitoj kiuj observas la sanktan sabaton de Dio. Post tio, verso 21 profetas ilian finan " *grandan mizeron* ": " *Ĉar tiam estos tia granda mizero, kia ne estis de la komenco de la mondo ĝis nun, kaj 'neniam estos* ' "; Notu, ke ĉi tiu klarigo " *kaj neniam estos* " malpermesas aplikadon por la tempo de la apostoloj, ĉar ĝi estus kontraŭdirita de la instruo de Dan.12:1. Ĉi tio signifas, ke ambaŭ citaĵoj rilatas al la sama plenumo en la fina tera provo de fido. En Dan.12:1, la esprimo estas identa: " *En tiu tempo leviĝos Mikaelo, la granda princo, la defendanto de la filoj de via popolo; kaj estos tempo de mizero, kia ne estis de kiam la nacioj ekzistis ĝis tiu tempo . En tiu tempo tiuj el via popolo, kiuj estas trovitaj skribitaj en la libro, estos savitaj .* ". La " *malfeliĉo* " estos tiel granda, ke " *la tagoj* " devos esti " *mallongigitaj* " laŭ verso 22. Verso 23 indikas la normon de vera fido, kiu ne kreskas en la spontaneaj aperoj de Kristo sur la tero: " *Se do vi diris: Jen li estas en la dezerto, ne iru tien; jen li estas en la cxambroj, ne kredu .* " En la sama fina epoko, spiritismo multobligos siajn " *mirindaĵojn* " kaj siajn trompajn kaj **allogajn aperojn** de la falsa Kristo, kiu subigos malbone instruitajn animojn: " *Ĉar leviĝos falsaj Kristoj kaj falsaj profetoj; ili faros grandajn miraklojn kaj miraklojn, ĝis trompi , se eblus, eĉ la elektitojn* "; kio estas konfirmita de Apoc. 13:14: " *Kaj ŝi **trompis** la loĝantojn de la tero per la signoj, kiujn estis donite al ŝi fari antaŭ la besto, dirante al la loĝantoj de la tero fari bildon al la besto. kiu havis la vundon de la glavo kaj kiu vivis .* La verso 27 elvokas la potencan kaj venkan aspekton de la dia Kristo kaj la verso 28 profetas " *la festenon* " ofertitan al la rabobirdoj post lia interveno. Ĉar la ribelantoj, kiuj pluvivos ĝis lia veno, estos ekstermitaj kaj transdonitaj al paŝtejo " *al la birdoj de la ĉielo* " kiel instruas Apoc. 19:17-18 kaj 21.

Mi resumas ĉi tie, ĉi tiun tutan novan komprenon de dia kreado. Establinte la unuan semajnon, Dio fiksas la unuecon de la tago, kiu konsistas el malluma nokto kaj hela tago, la suno lumigos ĝin nur ekde la 4-a ^{tago}. La nokto profetas la starigon de peko sur la tero pro la estonta malobeo de Eva kaj Adamo. Ĝis ĉi tiu

ago de peko, la surtera kreaĵo montras **eternajn** trajtojn . La peko farita, aferoj ŝanĝiĝas kaj la retronombro de 6000 jaroj povas komenciĝi, ĉar la tero kliniĝas sur sia akso kaj komenciĝas la principo de la sezonoj. La surtera kreaĵo malbenita de Dio tiam alprenas sian **ĉiaman karakterizaĵon**, kiun ni konas. La 6000 jaroj kiuj komenciĝis en la unua printempo markita de peko finiĝos en la printempo de 6001 kun la reveno en dia gloro de Jesuo Kristo. **Lia fina alveno estos plenumita en " la unua tago de la unua monato " de la unua jaro de la 7^a jarmilo .**

Dirite, la 7-an de marto 2021, de nia falsa homa kalendaro, ĵus estis religie markita per vizito de papo Francisko al orientaj kristanoj persekutitaj en Irako de islamaj ekstremistoj. En ĉi tiu renkontiĝo, li memorigis islamanojn ke ili havas la saman Dion, tiun de Abraham, kaj li konsideris ilin liaj "fratoj". Ĉi tiuj vortoj, kiuj ĝojigas okcidentajn nekredantojn, estas ne malpli grandega indigno por Jesuo Kristo, kiu donis sian vivon kiel oferon por la pardono de la pekoj de siaj elektitoj. Kaj ĉi tiu enstrudiĝo de la gvidanto de la "ekskrucistoj" katolikaj "kristanoj" en ilian teritorion povas nur intensigi la koleron de la islamistoj. Tiu ĉi paca agado de la papo alportos do dramajn sekvojn profetitajn en Dan.11:40, la intensigon de la "kolizio" de la islama "reĝo de la sudo" kontraŭ papa Italio kaj ĝiaj eŭropaj aliancanoj. Kaj en ĉi tiu perspektivo, la ekonomia kolapso de Francio kaj ĉiuj okcidentaj landoj de kristana origino kaŭzita de iliaj gvidantoj, pro la Covid-19-viruso, ŝanĝos la potenc-ekvilibron kaj finfine, permesos la realigon de la "Tria Mondmilito" puŝita. reen al la fino de la lastaj 9 jaroj kiuj ankoraŭ estas antaŭ ni. Konklude, ni memoru, ke kaŭzante la epidemion pro Covid-19 kaj ĝiaj evoluoj, Dio malfermis la vojon al la malbeno, kiu karakterizos la lastajn dek jarojn de la homa historio sur la tero.

La 7-an de marto 2021 tamen estis markita de perfortaj agoj de junularoj inter rivalaj bandoj kaj kontraŭ la policaj aŭtoritatoj en pluraj urboj de Francio. Tio konfirmas la vojon al ĝeneraligita konfrontiĝo; la pozicioj de ĉiu estante neakordigeblaj ĉar ili estas malkongruaj. Jen la sekvo de la kolizio de du diametre kontraŭaj kulturoj: okcidenta laika libereco kontraŭ la socio de la estroj kaj kapoj de la sudaj landoj, krome tradicie kaj nacie islamaj. Tragedio kreiĝas kiel Covid-19, sen kuraco.

Por kompletigi la observadon de la abomena ordo legitimita de la homaro, ni devas noti: la ŝanĝon de la jaro post la 12-a ^{monato}, kiu portas la nomon de la 10-a ^{monato} (decembro), komence de la vintro; la ŝanĝo de tago en la mezo de la nokto (noktomezo); nur la preciza kaj regula nombrado de horoj restas pozitiva. Tiel, la bela dia ordo malaperis pro peko, anstataŭita de peka ordo, kiu malaperos siavice, kiam aperos la glora kreinto Dio, por la aranĝo de kontoj, tio estas je la fino de la unuaj ses mil jaroj, en la printempo de 2030, por trompitaj homoj, aŭ printempo 2036 de la vera naskiĝo de nia Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo, por liaj elektitoj.

La establita kaj observita malordo atestas la dian malbenon, kiu pezas sur la homaro. Ĉar ekde la kliniĝo de la tero, la kalkulo de la tempo perdis sian stabilecon kaj regulecon, la horoj de la nokto kaj la tago estante en ĉiama sinsekvo de kresko kaj malkresko.

La ordo en kiu la kreinto Dio organizas sian savan planon plue malkaŝas al ni la spiritajn prioritatojn, kiujn li proponas al la homo. Li elektis malkaŝi sian

subliman amon donante sian vivon en Jesuo Kristo kiel elaĉetomonon post 4000 jaroj da homaj surteraj spertoj. Farante tion, Dio diras al ni: "Unue, montru al mi vian obeemon kaj mi montros al vi mian amon."

Sur la tero, viroj sukcedas unu la alian reproduktante la samajn karakterajn fruktojn, tamen la generacio de la fina tempo en kiun ni eniris en 2020 prezentas apartan; post 75 jaroj da paco en Eŭropo, kaj nekredebla lastatempa evoluo de genetika scienco, tre logike, la eŭropanoj kaj iliaj elkreskaĵoj, el Usono, Aŭstralio kaj Israelo, kredis, ke ili povas respondi al ĉiuj sanproblemoj, iliaj socioj estas ĉiam pli sanigitaj. Ne la atako de kontaĝa viruso estas nova, ĝi estas la konduto de la gvidantoj de progresintaj socioj, kio estas nova. La kaŭzo de ĉi tiu konduto de timo estas ilia eksponiĝo al la popoloj de la tero per la bombado de la amaskomunikiloj, kaj inter ĉi tiuj amaskomunikiloj, la novaj amaskomunikiloj aŭ sociaj retoj, kiuj aperas sur la araneaĵo, kiu konsistigas senpagan interretan komunikadon, en kiu ni trovi pli-malpli klarajn difuzilojn. La homaro estas tiel kaptita de siaj eksceso de libereco, kiuj falas kiel malbeno sur ĝin. En Usono kaj Eŭropo, perforto metas etnajn komunumojn unu kontraŭ la alia; tie, estas la malbeno de la " *Babel* " sperto kiu estas renovigita; alia nekontestebla dia leciono, kiun oni ne lernis, ĉar ĝi estas posteulo de unuopa paro nepre parolanta la saman lingvon, ĝis tiu ĉi kulpa sperto, ni vidas ankoraŭ hodiaŭ, la homaro estas apartigita de multoblaj lingvoj kaj dialektoj kreitaj de Dio kaj disigitaj tra la tero. . Kaj jes, Dio ne ĉesis krei post la unuaj sep tagoj de la kreado; li ankoraŭ kreis multon por malbeni kaj foje por beni siajn elektitojn, la manao oferata en la dezerto, al la filoj de Izrael, estas ekzemplo.

Tamen, **libereco** estas en sia kerno, mirinda donaco de nia Kreinto. Ĝuste sur ĝi ripozas nia **libera** engaĝiĝo al ĝia afero. Kaj tie, oni devas konfesi, tiu ĉi integrala libereco implicas la ekziston de la hazardo ĉar Dio neniel intervenas; vorto, kiun multaj kredantoj tute ne kredas. Kaj ili eraras, ĉar Dio lasas grandan parton al la hazardo en sia kreaĵo, kaj antaŭ ĉio, la rolon de vekoj inter la elektitoj, la aprezon de liaj malkaŝitaj ĉielaj normoj. Identiginte siajn elektitojn, la Kreinto respondecas pri ili por gvidi ilin kaj instrui al ili siajn verojn, kiuj preparas ilin por eterna ĉiela vivo. La misformaĵoj kaj monstraĵoj observitaj ĉe la naskiĝo de homaj estaĵoj pruvas la agon de hazardo, kiu produktas genetikajn erarojn en la procezo de reproduktado de la specio kun pli-malpli gravaj sekvoj. La proliferado de specioj baziĝas sur la impeto de generaj ĉenoj kiuj generas konforme-erarojn de tempo al tempo; ĉi tio inkluzive de la principo de heredeco aŭ sendepende pro la ŝanco de vivo. Resume, se mi ŝuldas mian kredon al la ŝanco de la libera vivo, mi ŝuldas, male, la rekompencan kaj nutraĵon de tiu ĉi kredo, al la amo de Dio kaj al la iniciatoj jam faritaj kaj kiujn li daŭre faras por savi min. .

En la rakonto pri lia surtera kreado , la tago, kiu estos malbenita de Dio, venas unue en la semajno; lia destino estas skribita: lia celo estos " *apartigita lumo de mallumo* ". Elektita de falsaj kristanoj por kontraŭdiri la elekton de Dio, kiu sanktigas la sepan tagon, ĉi tiu unua tago plene plenumis sian rolon kiel " *marko* " de la malobeema ribela tendaro en Rev.13:15. Kiom la unua dimanĉo estas malbenita de Dio, la sepa tago sabato estas benita kaj sanktigita de Li. Kaj por kompreni ĉi tiun kontraŭecon, ni devas akcepti la penson de Dio, kiu estas signo de sanktigo de kaj por li. La Ŝabato koncernas la sepan tagon kaj ĉi tiu numero

sep, "7", estas simbola de pleneco. Sub ĉi tiun terminon pleneco, Dio metas la penson pri la celo, por kiu Li kreis nian teran dimension, nome, la reguligo de la peko, ĝia kondamno, ĝia morto kaj ĝia malapero. Kaj en ĉi tiu plano, ĉi tiuj aferoj plene plenumiĝos dum la 7-a ^{jarmilo}, kiun profetas la semajna sabato. Tial **ĉi tiu celo estas por Dio pli grava ol la rimedo** de elaĉeto, per kiu li elaĉetos la vivojn de la surteraj elektitoj kaj kiujn li realigos persone, en Jesuo Kristo, koste de terura sufero.

Jen alia kialo, kial Dio diras en Ekc.7:8: " *La fino de afero estas pli bona ol ĝia komenco* ." En Genezo, la sinsekvo en la ordo "nokto-tago" aŭ " *vesperomatenato* " konfirmas ĉi tiun dian penson. En Jesaja 14:12, sub la alivestiĝo de la reĝo de Babilono, Dio diris al la diablo: " *Jen vi falis de la ĉielo, **matena stelo**, filo de la tagiĝo! Vi estas ĵetita sur la teron, vi, la venkinto de la nacioj !* » La esprimo, per kiu Dio nomas lin, " *matena stelo* " sugestas, ke li komparas lin kun la "suno" de nia tera sistemo. Li estis lia unua kreitaĵo kaj sub kovrilo de la reĝo de Tiro, Ezé.28:12 rakontas sian originan gloron: " *Ho filo de homo, plorigu la reĝon de Tiro! Vi diros al li: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: **Vi perfektigis la sigelon, vi estis plena de saĝo, perfekta en beleco** .* » Ĉi tiu perfekteco devis malaperi, anstataŭita de ribelema konduto, kiu igis lin fariĝi la malamiko, la diablo kaj la kontraŭulo, la Satano kondamnita de Dio ĉar la verso 15 deklaras: " *Vi estis perfekta en viaj vojoj, de la tago, kiam vi estis; kreita, ĝis troviĝos inter vi maljusteco* ." Tiel, tiu, kiu estis konsiderita la " *matenstelo* " puŝis malfidelajn homojn honori kiel diaĵon la " *matenstelon* " de la dia kreado: "la Nevenkita Suno" diigita el la roma kulto al kiu preskaŭ la tuta mondo okcidenta kristanismo pagane adoras. Dio sciis, eĉ antaŭ sia kreado, ke ĉi tiu unua anĝelo ribelos kontraŭ li kaj malgraŭ tio li kreis lin. Same, la tagon antaŭ sia morto, Jesuo anoncis, ke unu el la 12 apostoloj perfidos lin, kaj li eĉ diris rekte al Judaso: " *Kion ajn vi devas fari, faru ĝin rapide!*" ". Ĉi tio permesas al ni kompreni, ke Dio ne celas malhelpi siajn kreitaĵojn esprimi siajn elektojn, eĉ kiam ili estas kontraŭaj al la liaj. Jesuo ankaŭ invitis siajn apostolojn forlasi lin se tio estis ilia deziro. Estas lasante al siaj estaĵoj plenan liberecon esprimi sin kaj malkaŝi sian naturon, ke li povas elekti siajn elektitojn por ilia pruvita fideleco kaj finfine detruu ĉiujn siajn ĉielan kaj terajn malamikojn, la malindajn kaj la indiferentajn.

Originala peko

La cetero de la unua tago prenas grandegan gravecon en nia kristana epoko ĉar ĝi konsistigas la " *pekon* " restarigitan ekde la 7-a de marto 321 kaj ĉar ĝi iĝas la marko de la tendaro, kiu eniris en ribelon kontraŭ la sanktigita tendaro de Dio. Sed ĉi tiu " *peko* " ne devas igi nin forgesi la originan " *pekon* ", kiu kondamnas la homaron al morto per heredo ekde Adamo kaj Eva. Iluminite de la Spirito, ĉi tiu temo kondukis min malkovri gravajn lecionojn kaŝitajn en la libro de Genezo. Sur la nivelo de la observado, la libro malkaŝas al ni la originon de la kreado en la ĉapitroj 1, 2, 3. La simbola signifo de tiuj nombroj estas ankoraŭ perfekte pravigita: 1 = unuo; 2 = neperfekteco; 3 = perfekteco. Ĉi tio meritas klarigon. Gen.1 rilatas la kreadon de la unuaj 6 tagoj. Ilia difino " *vespera mateno* "

alprenos signifon nur post peko kaj la malbeno de la tero, kiu iĝas la domajno regata de la diablo, kiu estos la temo de Gen.3 sen kiu la esprimo " *vespera mateno* " ne havas signifon signifo je la tera nivelo. Liverante la klarigon, ĉapitro 3 metas la sigelon de perfekteco sur ĉi tiun dian revelacion. Same, en Gen.2, la temo de la sepa tago sabato aŭ, pli precize, de la ripozo de Dio kaj homo en la sepa tago, ankaŭ prenas sian signifon nur post "la origina peko" farita de Eva kaj Adam en Gen.3 kiu donas al ĝi sian kialon por esti. Tiel, paradokse, sen ĝia pravigo donita en Gen.3, la sanktigita Ŝabato meritas sian "2" simbolon de neperfekteco. El ĉio ĉi rezultas, ke la tero estis kreita de Dio por esti oferata al la diablo kaj liaj demonoj, por ke la malbonaj fruktoj de iliaj animoj povu konkretiĝi kaj aperi en la okuloj de ĉiuj, Dio, anĝeloj kaj homoj, kaj ke la anĝeloj kaj la viroj elektas sian flankon.

Ĉi tiu analizo igas min atentigi, ke la starigo de la sepa tago sanktigita en ripozo profetas la malbenon de la surtera " *peko* " establita en Gen.3, ĉar la tero mem estas malbenita de Dio, kaj ĝi estas do nur ekde la momento de la morto. kaj ĝia procezo trafas ĝin, ĝia tempo de ses mil jaroj kaj la mil jaroj de la sepa jarmilo alprenas signifon, klarigon, pravigon. Decas rimarki tion: antaŭ la surtera kreado, en la ĉielo, la konflikto jam alfrontas la tendaron de la diablo kontraŭ la tendaron de Dio sed nur la morto de Jesuo Kristo faros individuajn elektojn definitivaj; kiu estos videbla per la elpelo el la ĉielo de la ribeluloj kondamnitaj de tiam morti en la surtera kreado. Nun, en la ĉielo, Dio ne organizis la vivojn de la anĝeloj en " *vesperaj matenoj* " alternoj, ĉi tio ĉar la ĉielo reprezentas lian eternan normon; tio, kio venkos kaj daŭros por sia elektito eterne. Fronte al ĉi tiuj datumoj: kio pri la tero antaŭ peko? Krom la " *vesper-matenaj* " alternoj, ĝia normo estas ankaŭ tiu de la ĉielo, ŝajne la vivo disvolviĝas en eterna normo; veganaj bestoj, veganaj homoj kaj sen morto kiu estos la salajro de peko, tagoj sekvas tagojn kaj ĝi povus daŭri eterne.

Sed en Gen.2, Dio malkaŝas al ni sian ordon de la tempo de la semajno kiu finiĝas en la sepa tago kun ripozo por Dio kaj por homo. Ĉi tiu vorto ripozo venas de la verbo "ĉesi" kaj ĝi validas por la laboro farita de Dio same kiel por la laboroj faritaj de homoj. Vi povas kompreni, antaŭ peko, nek Dio nek homoj povis senti laciĝon. La korpo de Adamo suferis neniun malsanon, lacecon, aŭ doloron de ajna speco. Nun, la septagaj semajnoj sekvis unu la alian kaj reproduktiĝis kiel eterna ciklo, krom ke la " *vesperaj matenaj* " sinsekvoj markis la diferencon kun la ĉiela normo de la regno de Dio. Tiu ĉi diferenco do celis profete malkaŝi programon desegnititan de la granda kreinto Dio. Ekzakte kiel la festo de "Jom Kippur" aŭ "Tago de Pekliberigo" estis renovigita ĉiujare inter la hebreoj kaj ĝi profetis la finon de peko per sia pekliberigo plenumita per la morto de Jesuo Kristo, tiel la semajna sabato profetas la alvenon de la sepa. jarmilo, kiam Dio kaj liaj elektitoj eniros en realan ripozon ĉar la ribelantoj estos mortintaj kaj la malvirteco estos venkita. Tamen, la elektitoj ankoraŭ zorgas pri " *peko* " ĉar kun Kristo, ili devas juĝi " *pekojn* " kaj pekulojn, kiuj en tiu tempo estos dormantaj en morta dormo. Tial, kiel la ses antaŭaj tagoj, la sepa estas metita sub la signon de " *peko* ", kiu kovras kaj koncernas la sep tagojn de la tuta semajno. Kaj nur en la komenco de la oka jarmilo, post kiam la pekuloj estis konsumitaj en " *la fajro de la dua morto* ", la eterneco sen " *peko* " komenciĝos sur la renovigita tero. Se la sep tagoj estas

markitaj de peko kaj ili profetas 7000 jarojn, la kalkulado de ĉi tiuj 7000 jaroj povas komenci nur per la starigo de peko malkaŝita en Gen.3. Tiel, la surteraj tagoj sen peko ne estas en la normo kaj logiko de la sinsekvo " *vespera mateno* " aŭ " *malluma lumo* " kaj ĉar ĉi tiu tempo estas sen " *peko* ", *ĝi ne povas eniri en la 7000 jarojn programitaj kaj profetitaj por " peko "*. " de la septaga semajno.

Ĉi tiu instruo elstarigas la gravecon de ĉi tiu ago, kiun Dio atribuas al la roma papofico en Dan.7:25: " *Li formos la planon por ŝanĝi la tempojn kaj la leĝon* ". " *Ŝanĝi la tempojn* " establita de Dio rezultigas la maleblecon malkovri la profetan karakteron de la semajna Ŝabato de la " *leĝo* " de Dio. Kaj jen kion faris Romo ekde Konstantino la 1-a ' ekde la 7-a de marto 321, ordigante la semajnan ripozon en la unua tago anstataŭ la sepa. Sekvante la roman ordon, la pekulo ne estas liberigita de la originala " *peko* " heredita de Adamo kaj Eva, sed krome li prenas plian " *pekon* ", ĉi-foje **libervolan**, kiu pliigas sian kulpon al Dio.

La ordo de tempo " *vespera mateno* " aŭ " *malluma lumo* " estas koncepto elektita de Dio kaj obei ĉi tiun elekton favoras kaj rajtigas aliron al la profeta mistero de la Biblio. Nenio devigas la homon alpreni tiun ĉi elekton kaj la pruvo estas, ke la homaro elektis marki sian tagan ŝanĝon je noktomezo, tio estas, 6 horojn post printempa sunsubiro; kiu profetas la tendaron de tiuj, kiuj vekigis tro malfrue por la glora reveno de Kristo, la Fianĉo en la parabolo de la dek virgulinoj. La subtilaj mesaĝoj donitaj de Dio estas tiel ekster lia intelekta atingo. Sed por liaj elektitoj, la ordo de la dia tempo lumigas ĉiujn liajn profetaĵojn kaj precipe tiun de la Revelacio ĉe la komenco de kiu Jesuo prezentas sin kiel " *la alfa kaj la omega* ", " *la komenco aŭ komenco kaj la fino* ". Ĉiu tago kiu pasas en nia vivo profetas la planon de Dio, kiun li resumas en Gen.1, 2 kaj 3 ĉar " *nokto* " aŭ " *mallumo* " reprezentas la ses profanajn tagojn prezentitajn en Gen.1, dum ripozo dia establita en Gen.2 anoncas la " *lumo* " tempo. Estas laŭ ĉi tiu principo ke laŭ Dan.8:14, la tempo de la kristana epoko estas dividita en du partojn: tempo de spirita " *mallumo* " inter 321, kiam " *peko* " kontraŭ la sabato estas establita, kaj 1843 kie tempo de " *lumo* " komenciĝas por la elektitoj de ĉi tiu dato ĝis la reveno de Jesuo Kristo en la printempo de 2030 kie, kiel en Gen.3, en Ĉiopova kreinto Dio, li venas por juĝi inter la elektitoj kaj ribelantoj, " *ŝafoj kaj kaproj* ", kiel li juĝis inter la " *serpento, la virino kaj Adamo* ". Same, en Apokalipso, la temoj de " *Leteroj al la sep Eklezioj, de la sep sigeloj kaj de la sep trumpetoj* " profetas " *mallumon* " por la unuaj ses kaj dian " *lumon* " por la sepa kaj lasta grado de ĉiu el tiuj temoj. . Estas tiel vere, ke en 1991, la oficiala rifuzo de ĉi tiu lasta "lumo" fare de institucia adventismo, la lumo, kiun Jesuo donis al mi ekde 1982, igis lin diri al li, en la Letero adresita al " *Laodikea* " en Rev.3. :17: " *Ĉar vi diras: Mi estas riĉa, mi estas riĉigita, kaj mi bezonas nenion*, kaj ĉar vi ne scias, ke vi estas mizera, mizera, malriĉa, blinda kaj nuda,... ". Oficialaj adventistoj forgesis ĉi tiun citaĵon donitan en 1 Petro 4:17: " *Ĉar ĉi tiu estas la tempo, kiam juĝo komenciĝos sur la domo de Dio*. Nun, se ĝi komenciĝas ĉe ni, kio estos la fino de tiuj, kiuj ne obeas la evangelion de Dio? » La institucio ekzistas ekde 1863 kaj Jesuo benis ĝian starigon en la epoko " *Filadelfia* ", en 1873. Laŭ la dia principo " *vespera mateno* " aŭ " *malluma mallumo* ", la lasta kaj sepa epoko simbolita per la nomo " *Laodicea* ". " devis esti tempo de granda dia " *lumo* " kaj la nuna verko konsistigas pruvon pri ĝi, granda " *lumo* " ja venis por prilumi la profetitajn

misterojn, en ĉi tiu fina epoko, koste de la oficiala adventisma institucio. tutmonde. La nomo " *Laodicea* " estas bone pravigita ĉar ĝi signifas "juĝitaj homoj aŭ homoj de juĝo". Tiuj, kiuj ne aŭ ne plu apartenas al la Sinjoro, estas kondamnitaj aliĝi al la subtenantoj de la "tago malbenita de Dio". Montrante sin nekapablaj dividi kun Dio lian justan kondamnon de la roma "dimanĉo", la Ŝabato ne plu aperos al ili tiel grava kiel en la benita tempo de ilia bapto. Mesaĝo donita de Jesuo Kristo al sia servisto Ellen G. White, en ŝia libro "Fruaj Skriboj" kaj en ŝia unua vizio, tradukis ĉi tiun situacion tiel: "ili perdis la vidon, kaj la celon, kaj Jesuon... Ili enprofundiĝis en la malbona mondo kaj ni neniam revidos ilin."

Genezo 2 profetas la tempon de " *lumo* " kaj ĉi tiu ĉapitro de Genezo komenciĝas per la **sanktigo** de la " *sepa tago* ". Ĝi finiĝas per ĉi tiu verso 25: " *La viro kaj lia edzino estis ambaŭ nudaj, kaj ili ne hontis* ." La ligo inter ĉi tiuj du temoj montras, ke la malkovro de ilia fizika nudeco estos la sekvo de la imputado de la " *peko* ", kiun ili faros kaj kiu rakontita en Gen.3, tiel aperas kiel la kaŭzo de morta spirita nudeco. Komparante ĉi tiun instruon kun tiu de " *Laodikea* ", ni trovas la sabaton asociitan kun " *peko* ", kiu faras unu " *nuda* ". En ĉi tiu fina kunteksto, la praktikado de la sabato do ne plu sufiĉas por konservi la gracon de Kristo, ĉar proponante ĝian plenan profetan lumon al la oficialaj adventistaj aŭtoritatoj inter 1982 kaj 1991 la postulo de Jesuo Kristo pligrandiĝis kaj li volas por tio. epoko, ke kun la praktiko de sia sankta sabato la elektito inda je sia graco donas sian intereson, sian tempon, sian vivon kaj sian tutan animon por siaj revelacioj profetitaj en Danielo kaj Revelacio ; sed ankaŭ tra la revelaciita Biblio kiu konsistigas ĝiajn " *du atestantojn* " laŭ Ap. 11:3.

La atesto de Dio donita sur la tero

Kiel grava kiel ĝi estas, la Dia vizito de la homaro en la formo de Jesuo Kristo ne devas igi nin forgesi Lian antaŭan viziton en la tempo de Moseo. Ĉar estas en ĉi tiu malproksima kunteksto, ke Dio malkaŝis al li la originojn de la tera dimensio. Kaj kiel revelacio donita de Dio, la rakonto de Genezo estas same grava kiel tiu de Revelacio malkaŝita al la apostolo Johano. La formo elektita de Dio por organizi la surteran vivon profetas lian planon de amo al kreitaĵoj, al kiuj li donas plenan liberecon, por ke ili povu respondi al lia amo kaj vivi kun li eterne aŭ forĵeti ĝin kaj malaperi en la nenieco de la morto, konforme al la kondiĉoj de lia saluta oferto.

Se Adamo estas kreita sole, unue, estas ĉar li estas prezentita kiel " *la bildo de Dio* (Gen.1:26-27)" serĉante amon de libera ekvivalento al lia bildo, ĉar la tutan tempon de sia pasinta eterneco. estis unu el absoluta soleco. Ĉi tio fariĝis al li neeltenebla ĝis la punkto, ke li estis preta elporti la sekvojn de la libereco, kiun li donos al siaj vivantaj estaĵoj. La kreado de Eva el unu el la ripoj de Adamo, dum li estas mergita en mortan dormon, profetas la kreadon de lia Eklezio, la Elektita kunmetita de liaj fidelaj elektitoj, la frukto rikoltita per lia morto-liberigo en Jesuo Kristo; tio pravigas la rolon de " *helpanto* ", kiun Dio atribuas al la virino, kiu venis de li kaj kies nomo Eva signifas " *vivon* ". La Elektito " *vivos* "

eterne, kaj sur la tero, ŝi havas la alvokiĝon proponi al Dio sian " *helpon* " por kunlabori home en la realigo de sia projekto, kiu celas establi perfektan komunan kaj neĝenatan amon en siaj eternaj universoj.

La peko de malobeo eniras la homaron per Eva aŭ per la " *virino* " simbolo de ŝiaj elektitoj, kiuj heredos ĉi tiun originan pekon. Ankaŭ, kiel Adamo, pro amo al Eva, en Jesuo Kristo, Dio fariĝas homa por dividi kaj porti anstataŭ sia Elektito, la mortpunon, kiun ŝiaj pekoj meritas. La historio de Genezo estas do kaj historia atesto, kiu malkaŝas niajn originojn kaj iliajn cirkonstancojn, kaj profeta atesto, kiu malkaŝas la savan principon de la granda ama projekto de la ĉiopova kreinto Dio.

Post la unuaj ses tagoj de kreado menciitaj en Genezo 1, ses tagoj, kiuj profetis la ses mil jarojn rezervitajn de Dio por lia elekto de surteraj elektitoj, en Genezo 2, sub la bildo de eterna sabato, la sepa senlima tago malfermiĝos por bonvenigi la pruvitaj kaj elektitaj elektitoj.

Dio konas de la komenco la rezulton de sia projekto, la nomojn de liaj elektitoj, kiuj aperos dum la daŭro de ses mil jaroj. Li havis la tutan potencon kaj aŭtoritaton por juĝi kaj detruigi la ribelemajn anĝelojn sen devi krei nian teran dimension. Sed ĝuste ĉar li respektas siajn kreitaĵojn, kiuj amas lin kaj kiujn li amas, li organizas universalan manifestacion sur la tero kreita por tiu ĉi celo.

Dio altigas super ĉio, la principon de vero. Kiel anoncote en Psa.51:6, Jesuo difinas siajn elektitojn kiel " *naskitan denove* " aŭ "naskitan de la vero" por ke ili estu konformiĝi al la normo de dia vero. Laŭ Johano 18:37, li mem venis por " *atesti pri la vero* " kaj sin prezentas en Apoc. 3:14 sub la nomo " *Verulo* ". Ĉi tiu ekzaltiĝo kaj glorado de la principo de vero estas en **absoluta opozicio** al la principo de mensogo, kaj la du principoj prenas multoblajn formojn. La principo de mensogo konstante delogis la loĝantojn de la tero dum sia historio. En modernaj tempoj, mensogo fariĝis la normo de ekzisto. Ĝi estas adoptita sub la termino "blufo" en la komerca menso, sed ĝi estas tamen la frukto de la diablo, " *patro de mensogoj* " laŭ Johano 8:44. Sur la religia nivelo, mensogoj aperas en la formo de multoblaj diversaj religiaj falsaĵoj depende de la koncernaj popoloj kaj lokoj sur la tero. Kaj la kristana kredo mem fariĝis la perfekta bildo de "konfuzo" (= Babelo) tiom multe da ĝiaj malhelaj falsaĵoj.

Mensogo estas instruata science. Ĉar kontraŭe al ĝia aŭtoritata aliro, scienca penso estas nekapabla provizi realan pruvon de siaj evoluaj teorioj de specioj, kaj de la milionoj kaj miliardoj da jaroj kiujn ĝiaj sciencistoj atribuas al la ekzisto de la tero. Kontraŭe al tiu ĉi scienca penso, la atesto de la kreinto Dio proponas multajn pruvojn de sia realeco, ĉar la tera historio atestas pri liaj agoj, pri kiuj la inundo de akvoj konsistigas la unuan ekzemplon, atestita de la ĉeesto de maraj fosilioj en la ebenaĵoj kaj eĉ sur la pintoj de la plej altaj montoj sur la tero. Al ĉi tiu natura atesto aldoniĝas la atesto lasita de la homa historio, la vivo de Noa, la vivo de Abraham, la liberigo de la hebreoj el la egipta sklaveco kaj la naskiĝo de la juda popolo, vivantaj ĉeestintoj de ĝia historio ĝis la tempo de la fino de la mondo; ekzistas ankaŭ la okula atestanto de la apostoloj de Jesuo Kristo, kiuj atestis liajn miraklojn, lian krucumon kaj lian resurekton; ĉi tio ĝis la punkto, ke la timo de la morto forlasis ilin, kaj ili sekvis la vojon de la martireco, sian Majstron kaj sian Modelan Jesuon el Nazareto.

Elvokante ĉi tiun vorton "martireco" mi devas ĉi tie malfermi klarigon.

Notu: ne konfuzu martirecon kun puno

La du aferoj havas la saman eksteran aspekton kaj do povas esti facile konfuzebaj. Tamen tiu ĉi konfuzo havas gravajn sekvojn, ĉar la puna ago riskas esti imputita al la vere elektito de Dio kaj male la infano de la diablo povas esti imputita al martireco por tre trompa Dio. Do, por klare vidi, ni devas konsideri la sekvan analizon, kiu ekiras de ĉi tiu principo; Unue, ni faru la demandon: kio estas martireco? Ĉi tiu vorto devenas de la greka "martus" kiu signifas: atestanto. Kio estas atestanto? Ĝi estas tiu, kiu raportas fidele aŭ ne, kion li vidis, aŭdis aŭ kion li komprenis pri temo. La temo, kiu interesas nin ĉi tie, estas religia, kaj inter tiuj, kiuj atestas por Dio, estas veraj kaj malveraj atestantoj. Kio estas certa estas, ke Dio faras la diferencon inter la du. La vero estas konata al li kaj li benas ĝin ĉar siaflanke, tiu vera atestanto strebas montri sin fidela praktikante en "*faroj*" sian tutan malkaŝitan veron kaj li persistas sur ĉi tiu vojo ĝis la akcepto de la mortinto. Kaj ĉi tiu morto estas aŭtentika martireco, ĉar la vivo oferita al morto konformas al la standardo de sankteco postulata de Dio por sia tempo. Se la ofertita vivo ne estas en ĉi tiu konformeco, tiam ĝi ne estas martireco, ĝi estas puno, kiu frapas vivantan estaĵon transdonitan al la diablo por lia detruo, ĉar li ne profitas el protekto kaj la beno de Dio. Dependanta de konformeco al la normo de vero postulata de Dio por ĉiu epoko, la identigo de "martireco" ripozos sur nia scio pri la dia juĝo malkaŝita en ĝiaj profetaĵoj, kiuj celas la tempon de la fino; kiu estas la celo kaj temo de tiu ĉi verko.

Gravas kompreni, ke la vero ne havas la kapablon konverti ribelan menson; la sperto de la unua kreita anĝelo, nomita de Dio, Satano, ekde sia ribelo, pravas tion. La vero estas principo, al kiu la elektitoj nature sentos sin altirataj, tiuj, kiuj ĝin amas kaj pretas batali kune kun Dio en Jesuo Kristo, la mensogo kiu malutilas al li.

En konkludo, Dia Revelacio estas konstruita iom post iom dum ses mil jaroj da spertoj kaj atestoj vivitaj en la plej bonaj kaj plej malbonaj kondiĉoj.

Tempo de ses mil jaroj povas ŝajni mallonga, sed por la homo, kiu nur donas realan intereson al la jaroj de sia propra vivo, estas fakte sufiĉe longa tempo, kiu permesas al Dio etendi tra jarcentoj, kaj pli precize super ses mil jaroj. , la malsamaj fazoj de la realigoj de lia tutmonda projekto. Ekskluzive en Jesuo Kristo, Dio donas al siaj elektitoj de la fintempo, koncerne siajn misterojn kaj verkojn, klaran komprenon rezervitan por ĉi tiu fintempo.

Genezo: esenca profeta resumo

En ĉi tiu kompreno, la Genezo-rakonto liveras la fundamentajn ŝlosilojn al la bibliaj profetaĵoj de Daniel kaj Revelacio; kaj sen ĉi tiuj ŝlosiloj, ĉi tiu kompreno estas neebla. Ĉi tiuj aferoj estos rememoritaj kiam necese, dum la profeta studo, sed de nun, ni devas scii, ke la vortoj, " *profundo, maro, tero, virino* ", portos specifan ideon de dia penso en ĝia revelacio "Apokalipso". Ili estas ligitaj al tri sinsekvaj stadioj de tera kreado. " *La abismo* " rilatas al planedo tero tute kovrita per akvo sen ia vivo. Tiam, en la dua tago, tiu de la disiĝo de la elementoj, " *la maro* ", kiel sinonimo kaj simbolo de morto, estos popolita nur de maraj bestoj en la 5-a ^{tago} ; ĝia medio estas malamika por homoj kreitaj por spiri aeron. " *La tero* " eliras el " *la maro* " kaj ankaŭ estos loĝata en la kvina tago de bestoj kaj fine, en la sesa tago, de " *la viro formita laŭ la bildo de Dio* " kaj " *la virino* ", kiu estos formita sur homa ripo. Kune, la viro kaj virino koncipos du infanojn. La unua " *Abel* ", tipo de la spirita elektito (*Abel* = Patro estas Dio) estos mortigita pro ĵaluzo de sia pli aĝa " *Kaino* ", tipo de la karna, materiisma homo (= akiro) tiel profetanta la sorton de la tipa elektita, Jesuo Kristo kaj liaj elektitoj, kiuj suferos kaj mortos kiel martiroj pro la "Kainoj", judoj, katolikoj kaj protestantoj, ĉiuj "komercistoj de la templo", kies sinsekvaj kaj agresemaj ĵaluzoj estas pruvitaj kaj plenumitaj tra la surtera historio. La leciono donita de la Spirito de Dio estas do jena: el la " *abismo* " eliras **sinsekve** " *la maro kaj la tero* " simboloj de falsaj kristanaj religioj, kiuj kondukas al la pereado de la animoj. Por nomi sian Elektitan asembleon, li donas al ŝi la vorton " *virino* ", kiu estas, se ŝi estas fidela al sia Dio, la " *Edzino* ", de la " *ŝafido* ", bildo-simbolo de Kristo mem profetita per la vorto " *viro* " (la *Adamo*). Se ŝi estas malfidela, ŝi restas " *virino* ", sed prenas la bildon de " *prostituitino* ". Ĉi tiuj aferoj ĉiuj estos konfirmitaj en la detala studo prezentita en ĉi tiu verko kaj ilia esenca graveco evidentiĝos. Vi povas facile kompreni, en 2020, la eventoj profetitaj en la profetaĵoj de Daniel kaj Revelacio, plejparte, jam plenumiĝis en la historio, kaj ili estas konataj de homoj. Sed ili ne estis identigitaj por la spirita rolo kiun Dio donis al ili. Historiistoj notas historiajn faktojn, sed nur la profetoj de Dio povas interpreti ilin.

Kredo kaj nekredemo

Laŭ naturo, homoj, de sia origino, estas de la kredanta tipo. Sed kredo ne estas fido. La homo ĉiam kredis je la ekzisto de Dio aŭ diaĵoj, superaj Spiritoj, kiujn ili devis servi kaj al kiuj ili devis plaĉi, por ne devi suferi damaĝon kaŭzitan de sia kolero. Tiu ĉi natura kredo etendiĝis de jarcentoj al jarcentoj kaj jarmiloj al jarmiloj ĝis modernaj tempoj, kie sciencaj eltrovaĵoj ekposedis la cerbon de okcidenta homo, kiu de tiam fariĝis nekredema kaj nekredema. Notu, ke ĉi tiu ŝanĝo ĉefe karakterizas homojn de kristana origino. Ĉar samtempe en Oriento, Malproksima Oriento kaj Afriko restis kredoj je nevideblaj spiritoj. Tio estas klarigita per supernaturaj manifestiĝoj atestitaj fare de homoj kiuj praktikas tiujn religiajn ritojn. En Afriko, klaraj pruvoj pri la ekzisto de nevideblaj spiritoj malpermesas nekredemon. Sed tio, kion ĉi tiuj homoj ne scias, estas, ke la Spiritoj, kiuj manifestas sin potence inter ili, estas fakte demonaj spiritoj malakceptitaj de la Dio kreinto de ĉia vivo, kaj kondamnitaj al morto en provlibereco. Ĉi tiuj homoj ne estas nekredantoj, nek nekredantoj, kiel la okcidentanoj, sed la rezulto estas la sama, ĉar ili servas al demonoj, kiuj allogas ilin kaj tenas ilin sub sia tirana regado. Ilia religieco estas de la idolatra pagana tipo kiu karakterizas la homaron ekde siaj originoj; Eva estis lia unua viktimo.

En Okcidento, nekredemo estas vere rezulto de elekto, ĉar malmultaj homoj ne konscias pri siaj kristanaj originoj; kaj inter la defendantoj de la respublika libereco, estas homoj, kiuj citas vortojn el la Sankta Biblio, tiel atestante, ke ili ne scias pri ĝia ekzisto. Ili ne estas sensciaj pri la gloraj faktoj, pri kiuj ĝi atestas por Dio, kaj tamen ili elektas ne konsideri ilin. Estas ĉi tiu tipo de nekredemo, kiun la Spirito nomas nekredemo kaj kiu estas la absoluta ribelema opozicio al vera kredo. Ĉar se li konsideras la pruvojn, kiujn la vivo donas al li sur la tuta tero kaj precipe en la supernaturaj manifestiĝoj de afrikaj popoloj, la homo ne havas eblecon pravigi sian nekredemon. La supernaturaj agoj faritaj de demonoj do kondamnas okcidentan nekredemon. La kreinto Dio ankaŭ donas pruvon pri sia ekzisto, agante potence per fenomenoj produktitaj de la naturo submetita al li; tertremoj, vulkanaj erupcioj, detruaj ondoj, mortigaj epidemioj, sed ĉiuj ĉi aferoj nun ricevas sciencajn klarigojn, kiuj maskas kaj detruas la dian originon. Al la okulo, ĉi tiu granda malamiko de la kredo, aldonas la scienca klarigo, kiu konvinkas la homan cerbon kaj ambaŭ instigas ĝin en ĝiaj elektoj, kiuj kondukas ĝin al sia pereco.

Kion Dio atendas de siaj kreitaĵoj? Li elektos inter ili tiujn, kiuj aprobas **liajn** vivkonceptojn, tio estas, kiuj ampleksas liajn pensojn. Kredo estos la

rimedo, sed ne la celo. Tial " *fido sen faroj* ", kiun ĝi devas porti, laŭdire estas " *malviva* " en Jakobo 2:17. Ĉar se vera fido ekzistas, ankaŭ falsa kredo ekzistas. Ĝuste kaj malĝuste faras la tutan diferencon, kaj Dio ne havas problemon identigi obeemon por distingi ĝin de malobeo. Ĉiukaze , li restas la sola juĝisto, kies opinio decidis la eternan estontecon de ĉiu el liaj kreitaĵoj , ĉar la celo de lia elekto estas unika kaj lia propono de eterna vivo estas akirita ekskluzive per Jesuo Kristo. La trairejo sur la tero estas nur pravigita por proponi la eblecon de ĉi tiu elekto de eternaj elektitoj. La kredo ne estas frukto de timindaj klopodoj kaj oferoj, sed tiu de natura stato akirita aŭ ne de la kreitaĵo ekde sia naskiĝo. Sed kiam ĝi ekzistas, ĝi devas esti nutrita de Dio, alie ĝi mortas kaj malaperas.

Vera fido estas malofta afero. Ĉar kontraŭe al la trompa aspekto de la oficiala kristana religio, ne sufiĉas meti krucon super la tombon de kreitaĵo, por ke la pordoj de la ĉielo estu malfermitaj al li. Kaj mi atentigas tion, ĉar ĝi ŝajnas pretervidita, Jesuo diris en Matt.7:13-14: " *Eniru tra la mallarĝa pordego. Ĉar larĝa estas la pordego kaj larĝa estas la vojo, kiu kondukas al perejo , kaj estas multaj, kiuj eniras tra ĝi . Sed malvasta estas la pordego kaj malvasta estas la vojo, kiu kondukas al vivo , kaj malmultaj estas, kiuj ĝin trovas.* » Tiu ĉi instruo estas plue konfirmita en la Biblio en la ekzemplo de la deportado de la judoj al Babilono, ĉar Dio nur trovas inda je sia elekto Danielo kaj liaj tri kunuloj kaj kvin potencaj reĝoj; kaj Ezekiel kiu vivas en ĉi tiu epoko. Tiam ni legas en Jeĥez.14:13-20: " *Ho filo de homo, se lando pekos kontraŭ mi, farante malfidelon, kaj mi etendos kontraŭ ĝi mian manon, se mi rompos por ĝi la bastonon de pano, se mi sendos malsaton; sur ĝi, se Mi ekstermus el ĝi homojn kaj bestojn, kaj estus en ĝi ĉi tiuj tri viroj, Noa, Daniel kaj Ijob , ili savus sian animon per sia justeco, diras la Sinjoro, la Eternulo. Se mi kaŭzus sovaĝajn bestojn travagi la landon, kiu senhomigus ĝin, se ĝi fariĝus dezerto, kie neniu pasus pro tiuj bestoj, kaj estus ĉi tiuj tri viroj en ĝi, mi estus viva! diras la Sinjoro, la Eternulo, ili ne savus filojn nek filinojn, sed ili solaj saviĝus , kaj la lando fariĝus dezerto. Aŭ se mi venus la glavon kontraŭ ĉi tiun landon, se mi dirus: La glavo trakuru la landon! Se mi ekstermus homojn kaj bestojn, kaj estus ĉi tiuj tri viroj en ĝi, mi estus viva! diras la Sinjoro, la Eternulo, ili ne savus filojn nek filinojn, sed ili nur estus savitaj . Aux se mi sendos peston en cxi tiun landon, se mi elversxis Mian koleron kontraux gxin per morto, por ekstermi el gxi homojn kaj bestojn, kaj estus inter gxi Noa, Daniel kaj Ijob, mi vivas! diras la Sinjoro, la Eternulo, ili ne savus filojn nek filinojn, sed per sia justeco ili savus sian animon.* » Ni tiel ekscias, ke en la tempo de la diluvo de la akvoj, nur Noa estis trovita inda je savo inter la ok homoj protektitaj de la kesto.

Jesuo plue diris en Matt.22:14: " *Ĉar multaj estas vokitaj, sed malmultaj estas elektitaj.* » La kialo estas simple klarigita per la alta normo de sankteco postulata de Dio, kiu volas preni la unuan lokon en nia koro aŭ nenio. La sekvo de ĉi tiu postulo estas kontraŭa al humanisma pensado pri la mondo, kiu metas la homon super ĉio. La apostolo Jakobo avertis nin kontraŭ ĉi tiu kontraŭstaro, dirante al ni: " *Vi adultuloj! Ĉu vi ne scias, ke la amo de la mondo estas malamikeco kontraŭ Dio ? Kiu do volas esti amiko de la mondo, tiu faras sin malamiko de Dio.* » Jesuo diras al ni denove en Matt.10:37: " *Kiu amas lia patro aŭ lia patrino pli ol mi ne estas inda je mi , kaj tiu, kiu amas lia filo aŭ filino pli*

*ol mi **ne estas inda je mi**.*” Ankaŭ, se kiel mi, vi invitas amikon respondi al ĉi tiu religia kriterio postulata de Jesuo Kristo, ne miru, se li nomas vin fanatikulo; Jen kio okazis al mi, kaj mi tiam komprenis, ke mi havas nur Jesuon kiel mian veran amikon ; lin, " *la Verulo* " de Rev.3:7. Ni ankaŭ nomos vin fundamentisto, ĉar vi montriĝas honesta kun Dio, juristo, ĉar vi amas kaj honoras lian plej sanktan leĝon per via obeo. Ĉi tio estos, parte, la homa prezo pagi por plaĉi al la Sinjoro Jesuo, tiom inda je nia sinofero kaj nia kompleta sindonemo, kiun li postulas.

La kredo permesas al ni ricevi de Dio liajn sekretajn pensojn ĝis ni malkovros la grandecon de lia mirinda projekto. Kaj por kompreni lian ĝeneralan projekton, la elektito devas konsideri la ĉielan vivon de la anĝeloj, kiu antaŭis la surteran sperton. Ĉar en ĉi tiu ĉiela socio, la divido de kreitaĵoj kaj la elekto de bonaj anĝeloj fidelaj al Dio ne estis efektivigitaj sur fido al Kristo krucumita aŭ sur lia malakcepto kiel estus la kazo sur la tero. Ĉi tio konfirmas, ke sur la universala nivelo, la krucumo de Kristo, kiu restis senpeka, estas por Dio **la rimedo** por kondamni la diablon kaj liajn sekvantojn kaj ke sur la tero, la fido al Jesuo Kristo reprezentas **la rimedon** elektitan de Dio por havi la amon, kiun li sentas por sia. elektitoj, kiuj amas kaj estimas lin. **La celo** de tiu ĉi pruvo de lia totala ofero estis povi laŭleĝe kondamni al morto ribelemajn ĉielajn kaj terajn estaĵojn, kiuj ne kunhavas lian senton de ekzisto. Kaj inter siaj surteraj estaĵoj, li elektas tiujn, kiuj ampleksas liajn pensojn, aprobas liajn agojn kaj liajn juĝojn, ĉar ili taŭgas por dividi lian eternecon. Fine, li estos solvinta la problemon kreitan de la libereco donita al ĉiuj siaj ĉielaj kaj surteraj kreitaĵoj, ĉar sen ĉi tiu libereco, la amo de liaj elektitaj estaĵoj estus senvalora kaj eĉ malebla. Efektive, sen libereco, la estaĵo estas nenio pli ol roboto, kun aŭtomata konduto. Sed la prezo de libereco, finfine, estos la ekstermado de ribelemaj estaĵoj de la ĉielo kaj la tero.

La pruvo estas do donita, ke la fido ne baziĝas sur simpla: " *Kredu al la Sinjoro Jesuo kaj vi estos savita* ". Ĉi tiuj bibliaj vortoj baziĝas sur tio, kion implicas la verbo "kredi", nome, obeo al diaj leĝoj, kiuj karakterizas veran kredon. Por Dio, la celo estas trovi estaĵojn, kiuj obeas Lin pro amo. Li trovis kelkajn inter la ĉielaj anĝeloj kaj inter siaj surteraj homaj estaĵoj, li elektis kelkajn kaj daŭre elektos kelkajn ĝis la fino de la tempo de graco.

Manĝaĵo por ĝusta vetero

Same kiel la homa korpo bezonas nutraĵon por plilongigi sian vivon, ankaŭ la kredo produktita en sia spirito bezonas sian spiritan nutraĵon. Ĉiu homo sentema al la pruvo de amo donita de Dio en Jesuo Kristo sentas la deziron siavice fari ion por li. Sed kiel ni povas fari ion, kio plaĉas al li, se ni ne scias, kion li atendas de ni? Estas la respondo al ĉi tiu demando, kiu konsistigos la nutraĵon de nia kredo. Ĉar " *sen fido estas neeble plaĉi al Dio* " laŭ Heb.11:6. Sed ĉi tiu kredo ankoraŭ devas fariĝi viva kaj agrabla por li per sia konformeco al liaj atendoj. Ĉar la Sinjoro, la Dio Ĉiopova, estas ĝia Finanto kaj ĝia Juĝisto. Amasoj da kristanaj kredantoj sopiras havi bonan rilaton kun la Dio de la ĉielo, sed ĉi tiu rilato restas neebila ĉar ilia fido ne estis taŭge nutrita. La respondo al la problemo estas donita al ni en Matt.24 kaj 25. Jesuo enfokusigas sian instruon sur niaj lastaj tagoj, kiuj baldaŭ antaŭiras la tempon de lia dua apero, ĉi-foje, en la gloro de sia dieco. Li priskribas ĝin per multobligado de la bildoj en paraboloj: parabolo de la figarbo, en Matt.24:32 ĝis 34; parabolo de la nokta ŝtelisto, en Matt.24:43 ĝis 51; parabolo de la dek virgulinoj, en Matt.25:1 ĝis 12; parabolo de la talentoj, en Matt.25:13 ĝis 30; paraboloj de la ŝafoj kaj la kaproj, en Matt.25:31 ĝis 46. Inter tiuj paraboloj, la mencio de " *manĝo* " aperas dufoje: en la parabolo de la nokta ŝtelisto kaj en tiu de la ŝafoj kaj la kaproj ĉar, malgraŭ la ŝajnoj, kiam Jesuo diras: " *Mi malsatis, kaj vi donis al mi por manĝi* ", li parolas al ni pri spirita manĝaĵo, sen kiu mortas la fido de homo. " *Ĉar la homo vivos ne nur per pano, sed per ĉiu vorto, kiu eliras el la buŝo de Dio* . Matt.4:4". La celo de la nutraĵo de fido estas protekti lin kontraŭ la " *dua morto* " de Rev. 20, kiu igas oni perdi la rajton vivi eterne.

Kadre de ĉi tiu pripensado, direktu vian rigardon kaj atenton al ĉi tiu parabolo de la nokta ŝtelisto:

V.42: " *Viglu do, ĉar vi ne scias, en kiu tago via Sinjoro venos* ."

La temo de la reveno de Jesuo Kristo estas difinita kaj ĝia "atendo" provokos spiritan vekigon en la Usono de Nordameriko, inter 1831 kaj 1844. Ĝi nomiĝas "Adventismo", la membroj de tiu ĉi movado estas ili -mem indikitaj. de siaj samtempuloj per la termino "adventistoj"; vorto prenita el la latina "adventus" kiu signifas: advento.

V.43: " *Sciu tion bone, se la domomastro sciis, je kia gardoparto de la nokto devas veni la ŝtelisto, li viglus kaj ne permesus enrompi sian domon* ."

En ĉi tiu verso, la " *mastro de la domo* " estas la disĉiplo, kiu atendas la revenon de Jesuo, kaj la " *ŝtelisto* " rilatas al Jesuo mem. Per ĉi tiu komparo, Jesuo montras al ni la avantaĝon scii la daton de sia reveno. Li do kuraĝigas nin malkovri ĝin, kaj nia aŭskultado de liaj konsiloj kondiĉos nian rilaton kun li.

V.44: " *Vi ankaŭ estu pretaj, ĉar la Filo de homo venos en horo, kiam vi ne pensas* ."

Mi korektis , en ĉi tiu verso, la estontan tempon de la verboj ĉar en la originala greka, tiuj verboj estas en la nuna tempo. Efektive, ĉi tiuj vortoj estas diritaj de Jesuo al liaj nuntempaj disĉiploj, kiuj pridubas lin pri tiu ĉi temo. La Sinjoro, en la tempo de la fino, uzos ĉi tiun "Adventistan" temon por kribri kristanojn metante ilin al testo de profeta kredo; tiucele, li sinsekve organizos laŭlonge de la tempo, kvar atendojn "adventistajn"; ĉiufoje pravigite per nova lumigado donita de la Spirito, la unuaj tri koncerne la profetajn tekstojn de Daniel kaj Apokalipso.

V.45: “ *Kiu do estas la fidela kaj prudenta servisto, kiun lia sinjoro starigos super sia popolo, por doni al ili manĝon en la ĝusta tempo?* »

Atentu ne erari en via juĝo, ĉar la " *manĝaĵo* " preparolata en ĉi tiu verso estas nuntempe antaŭ viaj okuloj. Jes, estas ĉi tiu dokumento, al kiu mi donis la nomon "Klarigu Danielon kaj Revelacion", kiu konsistigas ĉi tiun spiritan " *manĝaĵon* " esencan por nutri vian kredon, ĉar ĝi provizas, de Jesuo Kristo, ĉiujn respondojn al la demandoj, kiujn vi povas laŭleĝe demandi. , kaj preter ĉi tiuj respondoj, neatenditaj revelacioj, kiel la vera dato de la reveno de Jesuo Kristo, kiu devigas nin ĝis la printempo de 2030 en la kvara kaj lasta "adventisto" "atendo".

Estante persone koncernata de ĉi tiu verso, mi prezentas ĉi tiun dokumenton, frukton de mia fideleco al la Dio de la vero kaj de mia prudento, ĉar mi ne volas esti surprizita de la reveno de Jesuo Kristo. Jesuo ĉi tie rivelas sian fintempan planon. Li planis por ĉi tiu tempo, " *manĝaĵon* ", kiu taŭgas por nutri la fidon de siaj elektitoj, kiuj fidele atendas lian gloran revenon. Kaj ĉi tiu " *manĝaĵo* " estas profeta.

V.46: “ *Feliĉa estas tiu servisto, kiun lia sinjoro, kiam li alvenos, trovos fari tion!* »

La kunteksto de lia glora reveno estas konfirmita ĉi tie, ĝi estas tiu de la kvara "Adventisma" atendo. La koncerna servisto ja estas jam tre feliĉa koni la malkaŝitan penson de Dio, lian juĝon pri la kredo de homoj. Sed tiu ĉi feliĉo etendos kaj koncernos ĉiujn, kiuj, ricevante ĉi tiun lastan dian lumon, siavice ĝin disvastigos kaj kundividos ĝin kun la elektitoj disĵetitaj tra la tero, ĝis la efektiva reveno de Jesuo Kristo.

V.47: “ *Mi diras al vi la veron, Li starigos ĝin super ĉiuj siaj posedaĵoj.* »

La bonoj de la Sinjoro koncernos, ĝis lia reveno, spiritajn valorojn. Kaj la servisto fariĝas por Jesuo, la gardisto de sia spirita trezoro; la ekskluziva deponanto de ĝiaj orakoloj kaj ĝia malkaŝita lumo. Leginte ĉi tiun tutan dokumenton, vi povos vidi, ke mi ne troigas donante al ĝia biblia profeta revelacio la nomon "trezoro". Kian alian nomon mi povus doni al revelacio, kiu protektas kontraŭ la " *dua morto* " kaj malfermas la vojon al eterna vivo? Ĉar ĝi disipas kaj malaperigas la eblecon de dubo, kiu estas fatala por la kredo kaj savo.

V.48: " *Sed se temas pri malbona servisto, kiu diras en si: Mia sinjoro prokrastas veni,* "

La vivo kreita de Dio estas de la duuma tipo. Ĉio havas sian absolutan malon. Kaj Dio prezentis al la homoj du vojojn, du vojojn por gvidi iliajn elektojn: *vivo kaj bono, morto kaj malbono; la tritiko kaj la grenventumajxo; la ŝafoj kaj la kapro, la lumo kaj la mallumo* . En ĉi tiu verso, la Spirito celas la malbonan serviston, sed serviston tamen, kiu nomas la falsan kredon ne nutritan de Dio kaj ĉefe, la falsan kristanan kredon, kiu finas atingi kaj koncernante la adventistan kredon mem, en nia tempo de la fino. . Ne plu ricevante lumon de Jesuo Kristo ĉar li rifuzis tion, kiu estis prezentita al li inter 1982 kaj 1991 kaj kiu anoncis lian venon por 1994, tiu ĉi adventismo produktis frukton de malico, kiu rezultis per la radiado de la sendito de Dio en novembro 1991. Rimarku, ke Jesuo malkaŝas la kaŝitajn pensojn de la koro: " *kiu diras en si* ". Ĉar la aperoj de

ekstera religia konduto estas ege trompaj; religia formalismo anstataŭas veran vivantan kredon plenan de fervoro por la vero.

V.49: "... *se li komencas bati siajn kunulojn, se li manĝas kaj trinkas kun la ebriuloj,* "

La bildo estas iom antaŭvidita ĝis nun, sed la radiado esprimas, klare, en tempo de paco, la opozicion kaj la batalon, kiuj esprimas kaj antaŭas la veran persekuton, kiu venos; estas nur demando de tempo. Ekde 1995, institucia adventismo " *manĝas kaj trinkas kun ebriuloj* " tiom kiom ĝi faris aliancon kun protestantoj kaj katolikoj enirante la ekumenan aliancon. Ĉar en Rev.17:2, celante la katolikan kredon nomatan " *Babilono la Granda* ", kaj la protestantan kredon nomatan " *tero* ", la Spirito diras: " ***Estas kun ŝi*** , *ke la reĝoj de la tero fordonis sin al la malĉastado. , kaj el la vino de lia malcxasteco estas la logxantoj de la tero ebriiĝis.* "

V.50: " *...la mastro de ĉi tiu servisto venos en tago, kiun li ne atendas, kaj en horo, kiun li ne scias,* "

La sekvo de la malakcepto de la lumo koncerne la tria adventistan atendon, kaj la dato 1994, fine aperas en la formo de nescio pri la tempo de la vera reveno de Jesuo Kristo, tio estas, la kvara adventisma atendo de la dia projekto. Ĉi tiu nescio estas la sekvo de la rompo de la rilato kun Jesuo Kristo, do ni povas dedukti la jenan aferon: la adventistoj metitaj en ĉi tiu tragika situacio ne plu estas en la okuloj de Dio aŭ, laŭ lia juĝo, "adventistoj" .

V.51: " *...li disŝiros lin, kaj donos al li sian parton kun la hipokrituloj ; tie estos plorado kaj grincado de dentoj.* »

La bildo esprimas la koleron, kiun Dio kaŭzos al falsaj servantoj, kiuj lin perfidis. Mi notas en ĉi tiu verso la terminon " ***hipokrituloj*** ", per kiu la Spirito nomas falsajn kristanojn en Dan.11:34, sed pli larĝa legado estas postulata por kompreni la kuntekston de la tempo celita de la profetaĵo, kiu inkluzivas la versojn 33 kaj 35: " *kaj la plej saĝa el ili instruos la multajn. Estas iuj, kiuj pereos por tempo al la glavo kaj la flamo, al kaptiteco kaj rabado. En la tempo, kiam ili pereos, ili estos helpataj iomete, kaj multaj aliĝos al ili pro hipokriteco . Kelkaj el la saĝuloj falos, por ke ili estu purigitaj, purigitaj kaj blankigitaj, ***ĝis la tempo de la fino*** , ĉar ĝi ne venos ĝis la difinita tempo. » La " *malbona servisto* " estas do ja tiu, kiu perfidas la atendojn de Dio, lia Majstro, kaj li aliĝas, " *ĝis la tempo de la fino* ", al la tendaro de la " ***hipokrituloj*** ". Li kunhavas, de tiam, kun ili la koleron de Dio, kiu batas ilin ĝis la lasta juĝo, kie ili estas neniigitaj, konsumitaj en la " *fajra lago* ", kiu donas " *la duan morton* " definitive, laŭ Ap. 20: 15: " *Kiu ne troviĝis skribita en la libro de vivo, estis ĵetita en la fajran lagon.* "*

La Rivelata Historio de Vera Kredo

La vera kredo

Estas multaj aferoj por diri pri la temo de vera kredo, sed mi jam proponas tiun ĉi aspekton, kiu ŝajnas al mi prioritata. Ĉiu, kiu volas establi rilaton kun Dio, devas scii, ke lia koncepto de vivo sur la tero kaj en la ĉielo estas la ekstrema malo de nia sistemo establita sur la tero, kiu estas konstruita sur fieraj kaj malbonaj pensoj inspiritaj de diablo; lia malamiko, kaj tiu de liaj veraj elektitoj. Jesuo donis al ni la manieron identigi veran kredon: “ *Per iliaj fruktoj vi ilin konos . Ĉu ni plukas vinberojn el dornoj, aŭ figojn el kardoj?* (Mat.7:16).” Surbaze de ĉi tiu deklaro, estu certa, ke ĉiuj, kiuj pretendas lian nomon kaj kiuj ne prezentas, lian mildecon, lian helpemon, lian sinoferon, lian oferspiriton, lian

amon al vero kaj lian fervoron por obei la ordonojn de Dio, neniam estis kaj neniam estos liaj servantoj; jen kion instruas al ni 1 Kor.13 difinante la karismon de vera sankteco; tio, kio estas postulata de la justa juĝo de Dio: verso 6: “ *ŝi ne ĝojas pri maljusto, sed ŝi ĝojas pri la vero* ”.

Kiel ni povas kredi, ke la persekutitaj kaj la persekutantoj estas juĝataj de Dio same? Kio estas la simileco inter Jesuo Kristo, libervole krucumita, kaj la romia papa inkvizicio aŭ Johano Kalvino, kiu submetis virojn kaj virinojn al torturo ĝis sia morto? Por ne vidi la diferencon, ni devas ignori la vortojn inspiritajn de bibliaj skribaĵoj. Tiel estis, antaŭ ol la Biblio estis disvastigita tra la mondo, sed ĉar ĝi estis havebla ĉie sur la tero; kiaj ekskuzoj povas pravigi la erarojn de juĝo de homoj? Ne estas unu. Tial, la venanta dia kolero estos tre granda kaj neregebla.

La tri jaroj kaj duono, dum kiuj Jesuo laboris en sia surtera servado, estas malkaŝitaj al ni en la Evangelioj, por ke ni sciu la normon de vera fido laŭ la opinio de Dio; la sola kiu gravas. Lia vivo estas proponita al ni kiel modelo; modelo, kiun ni devas imiti por esti rekonitaj de li kiel liaj disĉiploj. Ĉi tiu adopto implicas, ke ni kunhavas lian koncepton pri la eterna vivo, kiun li proponas. Egoismo estas forigita tie, same kiel ruiniga kaj detrua fiero. Ne estas loko por brutaleco kaj malboneco en la eterna vivo ofertita nur al la elektitoj rekonitaj de Jesuo Kristo mem. Lia konduto estis pace revolucia, ĉar li, la Majstro kaj Sinjoro, faris sin la servanto de ĉiuj, kliniĝante ĝis lavi la piedojn de siaj disĉiploj, por doni konkretan signifon al sia kondamno de la fieraj valoroj, manifestataj de; la estroj judaj religiaj figuroj de sia tempo; aferoj, kiuj ankoraŭ hodiaŭ karakterizas judajn kaj kristanajn religiulojn. En absoluta opozicio, la standardo rivelita en Jesuo Kristo estas la normo de eterna vivo.

Montrante al siaj servantoj la rimedojn por identigi sin, iliajn malamikojn, la falsajn servantojn de Dio, Jesuo Kristo agis por savi iliajn animojn. Kaj lia promeso esti, ĝis la fino de la mondo, “ *en la mezo* ” de liaj elektitoj, estas plenumita kaj ĝi konsistas el lumigado kaj protektado de ili dum ilia surtera vivo. La absoluta normo de vera kredo estas, ke Dio restas kun siaj elektitoj. Ili neniam estas senigitaj je lia lumo kaj lia Sankta Spirito. Kaj se Dio retiriĝas, estas ĉar la elektito ne plu estas tia; lia spirita statuso ŝanĝiĝis en la justa juĝo de Dio. Ĉar lia juĝo adaptiĝas al homa konduto. Sur individua nivelo, ŝanĝoj restas eblaj ambaŭdirekte; de bono al malbono aŭ de malbono al bono. Sed ne tiel okazas, ĉe la kolektiva nivelo de religiaj grupoj kaj institucioj, kiuj nur ŝanĝiĝas de bono al malbono, kiam ili ne adaptiĝas al la ŝanĝoj starigitaj de Dio. En sia instruo, Jesuo diras al ni : “ *Bona arbo ne povas doni malbonajn fruktojn, same kiel malbona arbo ne povas doni bonajn fruktojn* (Mat.7:18).” Li tiel komprenigis al ni, ke pro sia abomena frukto, la katolika religio estas “ *malbona arbo* ” kaj ke ĝi, per sia falsa doktrino, restos tiel, eĉ kiam, senigita de monarĥa subteno, ĝi ĉesos persekuti homojn. Kaj same estas kun la anglikana religio kreita de Henriko la 8-a por pravigi siajn adultojn kaj liajn krimojn; kian valoron Dio povas doni al siaj posteuloj kaj posteulaj monarkoj? Tio estas ankaŭ la kazo de la protestanta kalvinisma religio, ĉar tiu fondinto, Johano Kalvino, estis timita, pro la reputacio de lia malmoleco de karaktero kaj la multnombraj ekzekutoj al morto kiun li legitimis en sia urbo Ĝenevo, tre simila al la katolikaj praktikoj de sia tempo, ĝis

la punkto de iri preter ili. Tiu ĉi protestantismo verŝajne ne plaĉis al la dolĉa Sinjoro Jesuo Kristo, kaj ĝi neniel povas esti prenita kiel modelo de la vera kredo. Estas tiel vere, ke en sia revelacio donita al Danielo, Dio ignoras la protestantan reformadon, celante nur la papan reĝimon de 1260 jaroj, kaj la tempon de la starigo de la mesaĝoj de la Sepa Taga Adventismo, portanto de malkaŝitaj diaj veroj, ekde 1844. , ĝis la fino de la mondo, kiu venas, en 2030.

Historiaj malbonaj religiaj falsajtoj ĉiuj havas aspektojn de la aprobita modelo de Dio, sed ili neniam kongruas kun ĝi. Vera fido konstante nutras de la Spirito de Kristo, falsa fido ne. Vera fido povas klarigi la misterojn de la bibliaj profetaĵoj de Dio, falsa fido ne povas. Multegoj da interpretoj de profetaĵoj cirkulas en la mondo, ĉiu pli fantazia ol la lasta. Male al ili, miaj interpretoj estas akiritaj nur el citaĵoj el la Biblio; la mesaĝo estas do preciza, stabila, kohera kaj konsekvenca kun la penso de Dio, de kiu ĝi neniam devojiĝas; kaj la Plejpotenculo gardas ĝin.

Preparaj Notoj por la Libro de Danielo

La nomo Daniel signifas, ke Dio estas mia Juĝisto. La kono de la juĝo de Dio estas ĉefa bazo de la kredo, ĉar ĝi kondukas la kreitaĵon al la obeo al lia malkaŝita kaj komprenata volo, la sola kondiĉo por esti benita de li ĉiam. Dio serĉas la amon de siaj kreitaĵoj, kiuj ĝin konkretigas kaj pravas ĝin per sia obeema kredo. La juĝo de Dio estas do malkaŝita per liaj profetaĵoj, kiuj uzas simbolojn kiel en la paraboloj de Jesuo Kristo. La juĝo de Dio unue estas rivelita per la libro de Daniel sed ĝi nur metas la ĉefajn fundamentojn por Lia juĝo pri kristana religia historio kiu estos malkaŝita detale en la libro Revelacio.

En Danielo, Dio malmulton malkaŝas, sed ĉi tiu kvanta malmulto havas grandan kvalitan gravecon, ĉar ĝi konsistigas la fundamenton de la ĝenerala profeta Revelacio. Konstruaj arkitektoj scias kiom decida kaj determinanta estas la preparado de la konstruejo. En profetado, ĉi tiu estas la rolo donita al la revelacioj ricevataj de la profeto Danielo. Efektive, kiam iliaj signifoj estas klare komprenitaj, Dio atingas la duoblan celon **pruvi sian ekziston** kaj doni al siaj elektitoj **la ŝlosilojn por kompreni** la mesaĝon transdonitan de la Spirito. En ĉi tiu "malmultaj aferoj" ni trovas tute egale: la anoncon de sinsekvo de kvar

universalaj regantaj imperioj ekde la tempo de Danielo (Dan.2, 7 kaj 8); la oficiala datiĝo de la tera ministerio de Jesuo Kristo (Dan.9); la anonco de la kristana apostateco en 321 (Dan.8), la papa regado de 1260 jaroj inter 538 kaj 1798 (Dan.7 kaj 8); kaj la "Adventista" alianco (Dan. 8 kaj 12) de 1843 (ĝis 2030). Mi aldonas al ĉi tio Dan.11 kiu, kiel ni vidos, malkaŝas la formon kaj evoluon de la finfina tera nuklea mondmilito, kiu ankoraŭ restas por plenumi antaŭ la glora reveno de la Savanto Dio.

Subtile, la Sinjoro Jesuo Kristo elvokis la nomon de Daniel por memori ĝian gravecon por la nova interligo. Tial , *kiam vi vidos la abomenindaĵon de dezertiĝo, pri kiu parolis la profeto Daniel , starigitan en la sanktejo, tiu, kiu ĝin legas, atentu!* (Mat.24:15) »

Se Jesuo atestis favore al Daniel, tio estas ĉar Daniel ricevis de li la instruojn pri sia unua alveno kaj lia glora reveno, pli ol ĉiuj aliaj antaŭ li. Por ke miaj vortoj estu klare komprenataj, vi devas scii, ke la Kristo, kiu venis el la ĉielo, antaŭe sin prezentis al Daniel sub la nomo " **Mikaelo** ", en Dan.10:13-21, 12:3 kaj ĉi tiu nomo estas prenita de Jesuo. -Kristo en Rev.12:7. Ĉi tiu nomo " **Micaël** " estas pli konata en sia latina katolika formo Michel, la nomo donita al la fama Monto Saint-Michel en bretona Francio. La libro de Daniel aldonas nombrajn detalojn, kiuj ebligas al ni scii la jaron de lia unua alveno. Mi ankaŭ ŝatus atentigi, ke la nomo " **Micaël** " signifas: Kiu estas kiel Dio; kaj la nomo " **Jesuo** " tradukiĝas kiel: YaHWéH savas. Ambaŭ nomoj koncernas la grandan kreinton Dio, la unua kun la ĉiela titolo, la dua kun la tera titolo.

La Revelacio de la Estonteco estas prezentita al ni kiel pluretaĝa konstruludo. Komence de kinejo, por krei reliefajn efikojn en bildstrioj , filmistoj uzis vitrajn platojn, kies malsamaj pentritaj ŝablonoj, post kiam supermetitaj, donis bildon sur pluraj niveloj. Tiel estas kun la profetaĵo desegnita de Dio.

Ĉio komenciĝas en Danielo

LA LIBRO DE DANIEL

Vi, kiuj legas ĉi tiun verkon, sciu, ke la senlima Ĉiopova Dio vivas, kvankam li estas kaŝita. Ĉi tiu atesto de la " *profeto Daniel* " estis skribita por konvinki vin pri tio. Ĝi portas la sigelon de la atesto de la malnova kaj nova interligo ĉar Jesuo elvokis ĝin en la vortoj adresitaj al siaj disĉiploj. Lia sperto malkaŝas la agadon de ĉi tiu bona kaj justa Dio. Kaj ĉi tiu libro ebligas malkovri la juĝon, kiun Dio portas pri la religia historio de sia monoteismo, juda en unua alianco, poste kristana, en sia nova alianco, konstruita sur la sango verŝita de Jesuo Kristo, la 3-an de aprilo 30 de sia epoko. Kiu pli bona ol " *Daniel* " povas malkaŝi la juĝon de Dio? Lia nomo signifas "Dio estas mia juĝisto". Ĉi tiuj vivaj travivaĵoj ne estas fabeloj, sed atesto pri la dia beno de lia modelo de fideleco. Dio prezentas lin inter la tri homoj, kiujn li savus en malfeliĉo en Ezek.14:14-20. Ĉi tiuj tri tipoj de la elektita estas " *Noé, Daniel kaj Ijob* ". La mesaĝo de Dio klare diras al ni, ke eĉ en Jesuo Kristo, se ni ne similas ĉi tiujn modelojn, la pordo al savo restos fermita al ni. Ĉi tiu mesaĝo konfirmas la mallarĝan vojon, mallarĝan vojon aŭ mallarĝan pordegon, tra kiu la elektitoj devas trairi por eniri la ĉielon,

laŭ la instruo de Jesuo Kristo. La rakonto de " *Daniel* " kaj liaj tri kunuloj estas prezentita al ni kiel la modelo de la fideleco, kiun Dio savas en tagoj de mizero.

Sed estas ankaŭ en ĉi tiu rakonto pri la vivo de Danielo, la konvertiĝo de tri potencaj reĝoj, kiujn Dio sukcesis elpreni de la diablo, kiun ili estis adorantoj en plena nescio. Dio faris tiujn imperiestrojn la plej potencaj proparolantoj por sia afero en la homa historio, la unuaj, sed ankaŭ la lastaj, ĉar tiuj ĉi modelaj viroj malaperos kaj religio, valoroj, moralo senĉese malkreskos. Por Dio, kapti animon estas longa lukto kaj la kazo de Reĝo " *Nebukadnecar* " estas ekstreme malkaŝa modelo de sia speco. Ĝi konfirmas la parabolon de Jesuo Kristo, ĉi tiu " *Bona Paŝtisto* ", kiu forlasas sian gregon por serĉi la perditan ŝafon.

Danielo 1

Dan 1:1 *En la tria jaro de la reĝado de Jehojakim, reĝo de Judujo, Nebukadnecar, reĝo de Babel, ekiris kontraŭ Jerusalemon kaj sieĝis ĝin.*

1a- *La tria jaro de la reĝado de Jehojakim, reĝo de Judujo*
Reĝado de Jehojakim de 11 jaroj de – 608 ĝis – 597. 3-a^{jaro} en – 605.

1b- *Nebukadnecar*

Ĉi tio estas la babilona traduko de la nomo de reĝo Nebukadnecar, "Nabu protektas mian plej aĝan filon." Nabu estas la mezopotamia dio de scio kaj skribo. Ni jam povas kompreni, ke Dio intencas restarigi al li ĉi tiun potencon super scio kaj skribo.

Dan 1:2 *Kaj la Eternulo transdonis en lian manon Jehojakimon, regxon de Judujo, kaj parton de la vazoj de la domo de Dio. Nebukadnecar prenis la vazojn en la landon SXinar, en la domon de sia dio, kaj metis ilin en la trezorejon de sia dio.*

2a- *La Eternulo transdonis en liajn manojn Jehojakimon, reĝon de Judujo*
La forlaso de Dio de la juda reĝo estas pravigita. 2Kh.36:5 *La aĝon de dudek kvin jaroj havis Jehojakim, kiam li fariĝis reĝo, kaj dek unu jarojn li reĝis en Jerusalemon. Li faris malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo, lia Dio.*

2b- *Nebukadnecar prenis la vazojn en la landon Ŝinar, en la domon de sia dio, kaj metis ilin en la trezorejon de sia dio.*

Ĉi tiu reĝo estas pagana, li ne konas la veran Dion, kiun Israelo servas, sed li zorgas honori sian dion: Bel. Post sia estonta konvertiĝo, li servos la veran Dion de Daniel kun la sama fideleco.

Dan 1:3 *La reĝo ordonis al Asxpenaz, la estro de liaj eŭnukoj, venigi kelkajn el la Izraelidoj, reĝaj aŭ el nobelgentaj familioj;*

Dan 1:4 *junaj knaboj sen difekto de korpo, belegaj laŭ aspekto, dotitaj per saĝeco, kompreno kaj instruo, kapablaj servi en la reĝa palaco, kaj kiuj estus instruitaj la literojn kaj la lingvon de la Ĥaldeoj.*

4a- Reĝo Nebukadnecar prezentiĝas amika kaj inteligenta, li nur serĉas helpi judajn infanojn sukcese integriĝi en sian socion kaj ĝiajn valorojn.

Dan 1:5 *La reĝo donis al ili por ĉiu tago porcion el la manĝaĵo de sia tablo kaj el la vino, kiun li trinkis, intencante eduki ilin por tri jaroj, post kiam ili estu en la servado de la Eternulo. reĝo.*

5a- La bonaj sentoj de la reĝo estas evidentaj. Li dividas kun la junuloj tion, kion li proponas al si, de siaj dioj ĝis sia manĝaĵo.

Dan 1:6 *Inter ili estis Daniel, ĤXananja, Miŝael, kaj Azarja el la Jehudaidoj.*

6a- El ĉiuj junaj judoj prenitaj al Babilono, nur kvar el ili montris modelan fidelecon. La faktoj kiuj sekvas estas organizitaj de Dio por montri la diferencon en la fruktoj portataj de tiuj, kiuj servas al li kaj kiujn li benas kaj de tiuj, kiuj ne servas al li kaj kiujn li ignoras.

Dan 1:7 *Kaj la estro de la eŭnukoj donis al ili nomojn: Daniel Beltŝacar, Ĥananja Ŝadrah, Miŝael Meshah, kaj Azarja Abed-Nego.*

7a- Inteligenteco estas dividita de ĉi tiuj junaj judoj, kiuj konsentas porti paganajn nomojn truditajn de la venkinto. Nomado estas signo de supereco kaj principo instruita de la vera Dio. Gen.2:19: *Kaj Dio la Eternulo, kiu kreis el la tero ĉiujn kampajn bestojn kaj ĉiujn birdojn de la ĉielo, venigis ilin al la homo, por vidi, kiel li nomos ilin, kaj ke ĉiu vivanta estaĵo estu nomata kiel homo. donus al li.*

7b- Daniel "Dio estas mia juĝisto" estas renomita Beltŝacar: "Bel protektos". Bel indikas la diablon, kiun ĉi tiuj paganaj popoloj, en kompleta nescio, servis kaj honoris, viktimoj de demonaj spiritoj.

Hananiah "Graco aŭ Donita de YaHWéH" iĝas "Shadrach "inspirita de Aku". Aku estis la lundio en Babilono.

Mishaël "Kiu estas la justeco de Dio" iĝas Meschac "kiu apartenas al Aku".

Azarja "La Helpo aŭ Helpo estas YaHWéH" iĝas "Abed-Nego" "Servisto de Nego", kaj tie jam, la suna dio de la Ĥaldeoj.

Dan 1:8 *Daniel decidis ne malpurigi sin per la mangxajxo de la regxo kaj per la vino, kiun la regxo trinkis, kaj li petegis la eŭnukon, ke li ne devigu lin malpurigi sin.*

8a- **Havi paganan nomon** ne prezentas problemon kiam vi estas venkita, sed malpurigi vin ĝis la punkto de ĵeti honton sur Dion estas tro multe demandi. La lojaleco de la junaj viroj igis ilin sindeteni *de la vinoj kaj viandoj de la reĝo* ĉar tiuj aĵoj estis tradicie prezentitaj al la paganaj diaĵoj honoritaj en Babilono. Al ilia juneco mankas matureco kaj ili ankoraŭ ne rezonas kiel Paŭlo, la fidela atestanto de Kristo, kiu konsideras falsajn diaĵojn vento (Rom.14; 1Co.8). Sed pro timo ŝoki tiujn, kiuj estas malfortaj en fido, li agas kiel ili. Se li agas male, li ne faras pekon, ĉar lia rezonado estas ĝusta. Dio kondamnas malpurigon faritan memvole kun ĉia scio kaj konscienco; en ĉi tiu ekzemplo, la intencita elekto honori paganajn diojn.

Dan 1:9 Dio donis al Daniel favoron kaj gracon antaŭ la eŭnuko.

9a- La kredo de junuloj pruviĝas per ilia timo malplaĉi al Dio; Li povas beni ilin.

Dan 1:10 La estro de la eŭnukoj diris al Daniel: Mi timas mian sinjoron la reĝon, kiu difinis al vi, kion vi devas manĝi kaj trinki; ĉar kial li vidu vian vizaĝon pli ĉagrenita ol tiu de junuloj de via aĝo? Vi elmontrus mian kapon al la reĝo.

Dan 1:11 Tiam Daniel diris al la administranto, al kiu la estro de la eŭnuko komisiis la kontrolon de Daniel, HXananja, Misxael kaj Azarja:

Dan 1:12 Elprovu viajn servantojn dum dek tagoj, kaj donu al ni legomojn por mangxi kaj akvon por trinki;

Dan 1:13 Tiam vi rigardu nian vizaĝon kaj la vizaĝon de la junuloj, kiuj manĝas la manĝaĵon de la reĝo, kaj agu kun viaj servantoj tiel, kiel vi vidis.

Dan 1:14 Kaj li donis al ili tion, kion ili petis, kaj provis ilin dek tagojn.

Dan 1:15 Post la paso de dek tagoj ili estis pli bonaj kaj pli grasaj ol ĉiuj junuloj, kiuj manĝis la manĝaĵon de la reĝo.

15a- Ni povas establi spiritan komparon inter la " dek tagoj " de la sperto de Daniel kaj liaj tri kunuloj, kun la " dek tagoj " de profetaj jaroj de persekuto de la mesaĝo de la " Smirna " epoko de Apo 2:10 . Efektive, en ambaŭ spertoj, Dio malkaŝas la kaŝitan frukton de tiuj, kiuj pretendas esti de li.

Dan 1:16 La administranto prenis la manĝaĵon kaj vinon, kiuj estis destinitaj al ili, kaj li donis al ili legomojn.

16a- Ĉi tiu sperto montras, kiel Dio povas agi sur la mensoj de homoj, por ke ili favoru Liajn servantojn laŭ Lia sankta volo. Ĉar la risiko prenita de la administranto de la reĝo estis granda kaj Dio devis interveni por ke li akceptis la proponojn faritajn de Daniel. La kreda sperto estas sukcesa.

Dan 1:17 17 Dio donis al ĉi tiuj kvar junuloj scion, komprenon en ĉiuj leteroj kaj saĝon; kaj Daniel klarigis ĉiujn viziojn kaj songojn.

17a- Dio donis al tiuj kvar junuloj scion, inteligentecon en ĉiuj leteroj kaj saĝon Ĉio estas donaco de la Sinjoro. Tiuj, kiuj lin ne konas, ne scias, kiom de li dependas, ĉu ili estas inteligentaj kaj saĝaj aŭ malkleraj kaj malsaĝaj.

1 7 b- kaj Daniel klarigis ĉiujn viziojn kaj ĉiujn songojn.

Unue por montri sian fidelecon, Daniel estas honorita de Dio, kiu donas al li la donacon de profetado. Tio estis la atesto, kiun li donis en sia tempo al fidela Jozef, kaptito de la Egiptoj. Inter la oferoj de Dio, Salomono ankaŭ elektis saĝon; kaj por ĉi tiu elekto, Dio donis al li ĉion alian, gloron kaj riĉecon. Daniel siavice spertos ĉi tiun altecon konstruitan de sia fidela Dio.

Dan 1:18 18 En la tempo difinita de la reĝo por venigi ilin al li, la estro de la eŭnukoj prezentis ilin al Nebukadnecar.

Dan 1:19 La reĝo parolis kun ili; kaj inter ĉiuj tiuj junuloj estis neniu kiel Daniel, HXananja, Misxael, kaj Azarja. Ili do estis akceptitaj al la servo de la reĝo.

Dan 1:20 20 Pri ĉiuj aferoj, kiuj postulas saĝon kaj prudenton, kaj pri kiuj la reĝo demandis ilin, li trovis ilin dekoble superaj ol ĉiuj magiistoj kaj astrologoj, kiuj estis en lia tuta regno.

20a- Dio tiel montras " la diferencon inter tiuj, kiuj servas al Li kaj tiuj, kiuj ne servas al Li ", kiu estas skribita en Mal.3:18. La nomoj de Daniel kaj tiuj de liaj

kunuloj eniros en la ateston de la Sankta Biblio, ĉar iliaj pruvoj de fideleco servos kiel modeloj por kuraĝigi la elektitojn ĝis la fino de la mondo.

Dan 1:21 *Tiel estis Daniel ĝis la unua jaro de la reĝo Ciro.*

Danielo 2

Dan 2:1 *En la dua jaro de la reĝado de Nebukadnecar Nebukadnecar havis sonĝojn. Lia menso estis maltrankvila kaj li ne povis dormi.*

1a- Do, en – 604. Dio manifestiĝas en la spirito de la reĝo.

Dan 2:2 *La reĝo alvokis la magiistojn, la astrologojn, la sorĉistojn, kaj la HXaldeojn, por rakonti al li liajn sonĝojn. Ili venis kaj prezentis sin antaŭ la reĝo.*

2a- La pagana reĝo tiam turnas sin al la homoj, al kiuj li ĝis tiam fidis, ĉiu estante specialisto en sia fako.

Dan 2:3 *Kaj la reĝo diris al ili: Mi sonĝis sonĝon; mia menso agitiĝas, kaj mi ŝatus koni ĉi tiun sonĝon.*

3a- La reĝo diris bone: *Mi volas scii ĉi tiun sonĝon* ; li ne parolas pri ĝia signifo.

Dan 2:4 *La HXaldeoj respondis al la regxo en la aramea lingvo: Ho regxo, vivu eterne! Diru pri tio al viaj servantoj, kaj ni klarigos ĝin.*

Dan 2:5 *Kaj la reĝo denove respondis kaj diris al la Haldeoj: La afero eskapis de mi; Se vi ne konsciigos min pri la sonĝo kaj ĝia klarigo, vi estos disŝirita, kaj viaj domoj estos reduktitaj al amaso da rubo.*

5a- La necedemo de la reĝo kaj la ekstrema mezuro, kiun li prenas, estas esceptaj kaj inspiritaj de Dio, kiu kreas la rimedojn por konfuzi la paganan ĉarlatanisman kaj malkaŝi sian gloron per siaj fidelaj servantoj.

Dan 2:6 *Sed se vi rakontos al mi la sonĝon kaj ĝian klarigon, vi ricevos de mi donacojn kaj donacojn kaj grandan honoron. Tial diru al mi la sonĝon kaj ĝian klarigon.*

6a- Tiujn donacojn, donacojn kaj grandajn honorojn , Dio preparas por Siaj fidelaj elektitoj.

Dan 2:7 *Duan fojon ili respondis: La reĝo rakontu la sonĝon al siaj servantoj, kaj ni klarigos ĝin.*

Dan 2:8 *Kaj la reĝo respondis kaj diris: Vere mi scias, ke vi klopodas gajni tempon, ĉar vi vidas, ke la afero eskapis al mi.*

8a- La reĝo demandas al siaj saĝuloj ion, kio neniam estis petita kaj li ne atingas.

Dan 2:9 *Tial se vi ne konigos al mi la sonĝon, la sama frazo kovros vin ĉiujn; vi volas prepariĝi por diri al mi mensogojn kaj malveraĵojn, atendante ke tempoj ŝanĝiĝos. Tial diru al mi la sonĝon, kaj mi scios, ĉu vi kapablas doni al mi la klarigon.*

9a- vi volas prepariĝi por diri al mi mensogojn kaj malveraĵojn, atendante ke la tempoj estu ŝanĝitaj

Estas laŭ ĉi tiu principo, ke ĝis la fino de la mondo, ĉiuj falsaj viziuloj kaj aŭguristoj riĉiĝas.

9b- *Tial diru al mi la sonĝon, kaj mi scios, ĉu vi kapablas doni al mi la klarigon*

Unuafoje tiu ĉi logika rezonado manifestiĝas en la penso de homo. Ĉarlatanoj havas bonegan tempon povante rakonti ion ajn al siaj naivaj kaj tro naivuloj. La peto de la reĝo malmaskas ilian limon.

Dan 2:10 *La HXaldeoj respondis al la regxo: Ne ekzistas sur la tero, kiu povas diri, kion petas la regxo; neniuj reĝoj, kiom ajn granda kaj potenca li estis, iam postulis tian aferon de iu magiisto, astrologo aŭ Haldeo.*

10a- Iliaj vortoj estas veraj, ĉar ĝis tiam, Dio ne intervenis por senmaski ilin, por ke ili komprenu, ke li estas la sola Dio, kaj ke iliaj paganaj diaĵoj estas nenio krom nenio kaj idoloj konstruitaj per manoj kaj spiritoj de homoj donitaj. al demonaj spiritoj.

Dan 2:11 *Malfacila estas tio, kion petas la reĝo; neniuj povas diri al la reĝo, krom la dioj, kies loĝejo ne estas inter homoj.*

11a- La saĝuloj ĉi tie esprimas nekontesteblan veron. Sed farante tiujn rimarkojn, ili konfesas havi neniun rilaton kun *la dioj*, dum la tutan tempon, ili estas konsultitaj fare de trompigitaj homoj kiuj opinias ke ili ricevos respondojn de kaŝaj diaĵoj per ili. La defio lanĉita fare de la reĝo senmaskas ilin. Kaj por atingi tion, ĝi postulis la neantaŭvidebla kaj senfina saĝo de la vera Dio, jam sublime malkaŝita en Salomono, ĉi tiu majstro de la dia saĝo.

Dan 2:12 *Pro tio la reĝo ekkoleris kaj tre ekkoleris. Li ordonis mortigi ĉiujn saĝulojn de Babel.*

Dan 2:13 *La juĝo estis publikigita, la saĝuloj estis mortigitaj, kaj ili serĉis Danielon kaj liajn kunulojn, por pereigi ilin.*

13a- Estas metante siajn proprajn servantojn antaŭ la morto, ke Dio levos ilin en gloro kun la reĝo Nebukadnecar. Ĉi tiu strategio profetas la lastan sperton de adventisma kredo kie la elektitoj atendas morton dekretitan de la ribelantoj en decidita dato. Sed ĉi tie denove, la situacio renversiĝos, ĉar la mortintoj estos tiuj ribelantoj, kiuj mortigos unu la alian, kiam la potenca kaj venka Kristo aperos en la ĉielo por ilin juĝi kaj kondamni.

Dan 2:14 *Tiam Daniel parolis prudente kaj prudente al Arjohx, la estro de la regxa korpogardisto, kiu eliris, por mortigi la saĝulojn de Babel.*

Dan 2:15 *Kaj li respondis kaj diris al la regxa estro Arjohx: Kial estas tiel severa la juĝo de la regxo? Arjoc klarigis la aferon al Daniel.*

Dan 2:16 *Kaj Daniel iris al la reĝo, kaj petis lin, ke li donu tempon por doni al la reĝo la klarigon.*

16a- Daniel agas laŭ sia naturo kaj sia religia sperto. Li scias, ke liaj profetaj donacoj estas donataj al li de Dio, en kiu li kutimas meti sian tutan konfidon.

Lernante tion, kion demandas la reĝo, li scias, ke Dio havas la respondojn, sed ĉu estas lia volo konigi ilin al li?

Dan 2:17 *Tiam Daniel iris en sian domon, kaj rakontis pri tiu afero al HXananja, Misxael, kaj al siaj kunuloj Azarja,*

17a- La kvar junuloj loĝas en la domo de Daniel. " *Kiuj similaj amasiĝas* " kaj ili reprezentas la asembleon de Dio. Jam antaŭ Jesuo Kristo, " *kie du aŭ tri kunvenas en mia nomo, Mi estas meze de ili* ", diras la Sinjoro. Frata amo kunigas tiujn junulojn, kiuj montras belan solidarecan spiriton.

Dan 2:18 18 *instigante ilin petegi kompaton de la Dio de la ĉielo, por ke Daniel kaj liaj kunuloj ne pereigu kun la ceteraj saĝuloj de Babel.*

18a- Fronte al tia forta minaco kontraŭ iliaj vivoj, arda preĝo kaj sincera fastado estas la solaj armiloj de la elektitoj. Ili scias ĝin kaj atendas la respondon de sia Dio, kiu jam donis al ili tiom da pruvoj, ke li amas ilin. Je la fino de la mondo, same agos la lastaj elektitaj celitaj de la dekreto pri morto.

Dan 2:19 *Tiam la sekreto estis malkaŝita al Daniel en nokta vizio. Kaj Daniel benis la Dion de la ĉielo.*

19a- Petita de liaj elektitoj, la fidela Dio estas tie, ĉar li organizis la provon por atesti sian fidelecon por Daniel kaj liaj tri kunuloj; por levi ilin al la plej altaj postenoj en la registaro de la reĝo. Li, sperto post sperto, faros ilin nemalhaveblaj por ĉi tiu reĝo, kiun li gvidos kaj fine konvertiĝos. Tiu ĉi konvertiĝo estos la frukto de la fidela kaj neriproĉebla konduto de la kvar junaj judoj sanktigitaj de Dio por escepta misio.

Dan 2:20 20 *Daniel respondis kaj diris: Estu benata la nomo de Dio de eterne ĝis eterne. Saĝo kaj forto apartenas al li.*

20a- Bone pravigita laŭdo ĉar la pruvo de lia saĝo estas, en ĉi tiu sperto, nekontesteble pruvita. Ŝia forto transdonis Jehojakimon al Nebukadnecar kaj ŝi trudis siajn ideojn en la mensojn de la viroj, kiuj estis favorantaj ŝian projekton.

Dan 2:21 *Li estas kiu ŝanĝas tempojn kaj cirkonstancojn, Kiu renversas kaj fortikigas reĝojn, Kiu donas saĝon al la saĝuloj kaj scion al la prudentuloj.*

21a- Ĉi tiu verso klare esprimas ĉiujn kialojn por kredi je kaj je Dio. Nebukadnecar fine konvertiĝos kiam li plene rimarkos ĉi tiujn aferojn.

Dan 2:22 *Li malkaŝas tion, kio estas profunda kaj kaŝita, Li scias, kio estas en mallumo, kaj la lumo restas kun li.*

22a- La diablo povas ankaŭ malkaŝi kio estas profunda kaj kaŝita, sed la lumo ne estas en li. Li faras ĝin por delogi kaj deturni homojn de la vera Dio, kiu, kiam li faras tion, agas por savi siajn elektitojn malkaŝante al ili la mortigajn kaptilojn metitaj de la demonoj kondamnitaj al surtera mallumo, ekde la venko de Jesuo Kristo super la peko. kaj morto.

Dan 2:23 23 *Dio de miaj patroj, mi Vin gloris kaj gloris, ke Vi donis al mi saĝon kaj forton, kaj ke Vi sciigis al mi tion, kion ni petis de Vi, ke Vi malkaŝis al ni la sekreton de la reĝo.*

23a- Saĝo kaj forto estis en Dio, en la preĝo de Daniel, kaj Dio ilin donis al li. Ni vidas en ĉi tiu sperto la principon instruitan de Jesuo plenumiĝi: " *petu kaj estos donita al vi* ". Sed estas klare komprenite, ke por akiri ĉi tiun rezulton, la lojaleco de la kandidato devas elteni ĉiujn provojn. La forto ricevita de Daniel alprenos formon agante sur la pensoj de la reĝo, kiu estos submetita al

nekontestebla evidenta pruvo, kiu devigos lin konfesi la ekziston de la Dio de Daniel nekonata al li kaj lia popolo ĝis tiam.

Dan 2:24 *Post tio Daniel iris al Arjohx, al kiu la regxo ordonis ekstermi la sagxulojn de Babel; kaj li iris kaj diris al li jene: Ne pereigu la sagxulojn de Babel! Prenu min antaŭ la reĝo, kaj mi donos al la reĝo la klarigon.*

24a- Dia amo estas legata en Danielo, kiu pensas akiri vivon por la saĝaj paganoj. Ĉi tio denove estas konduto, kiu atestas al Dio lia boneco kaj kompatio, en animstato de perfekta humileco. Dio povas esti sata, Lia servanto gloras lin per la faroj de sia kredo.

Dan 2:25 25 *Arjoĥ rapide venigis Danielon antaŭ la reĝon, kaj diris al li jene: Mi trovis inter la kaptitoj de Judujo viron, kiu donos klarigojn al la reĝo.*

25a- Dio tenas la reĝon en granda angoro, kaj la nura perspektivo akiri la respondon, kiun li tiel deziris, tuj trankviligos lian koleron.

Dan 2:26 *Kaj la reĝo respondis kaj diris al Daniel, kies nomo estis Beltŝacar: Ĉu vi povas rakonti al mi la sonĝon, kiun mi havis, kaj ĝian klarigon?*

26a- La pagana nomo donita al li nenion ŝanĝas. Estas Daniel kaj ne Beltŝacar kiu donos al li la atenditan respondon.

Dan 2:27 27 *Daniel respondis antaŭ la reĝo kaj diris: Kion la reĝo demandas, estas sekreto, kiun la saĝuloj, la astrologoj, la magiistoj kaj la aŭguristoj, ne povas malkaŝi al la reĝo.*

27a- Daniel propetas pro la saĝuloj. Kion la reĝo petis de ili estis ekster ilia atingo.

Dan 2:28 *Sed estas Dio en la ĉielo, kiu malkaŝas sekretojn, kaj kiu sciigis al la reĝo Nebukadnecar, kio okazos en la fino de la tempoj. Ĉi tio estas via sonĝo kaj la vizioj, kiujn vi havis en via lito.*

28a- Ĉi tiu komenco de la klarigo atentigos Nebukadnecar, ĉar la temo de la estonteco ĉiam turmentis kaj afliktis homojn, kaj la perspektivo akiri respondojn pri ĉi tiu temo estas ekscita kaj konsola. Daniel direktas la atenton de la reĝo al la nevidebla vivanta Dio, kio estas surpriza por la reĝo kiu adoris materiigitajn diaĵojn.

Dan 2:29 *Sur via lito, ho reĝo, venis al vi pensoj pri tio, kio estos post ĉi tiu tempo; kaj tiu, kiu malkaŝas sekretojn, sciigis al vi, kio okazos.*

Dan 2:30 *Se ĉi tiu sekreto estas malkaŝita al mi, tio ne estas ĉar estas en mi saĝo pli granda ol tiu de ĉiuj vivantoj; sed ĝi estas por ke la klarigo estu donita al la reĝo, kaj por ke vi sciu la pensojn de via koro.*

30a- *ne estas, ke estas en mi saĝo pli alta ol tiu de ĉiuj vivantaj homoj; sed estas tiel, ke la klarigo estas donita al la reĝo*

Perfekta humileco en ago. Danielo paŝas flankenmetiten, kaj rakontas al la reĝo ke tiu nevidebla dio estas interesita pri li; ĉi tiu Dio pli potenca kaj efika ol tiuj, kiujn li ĝis tiam servis. Imagu la efikon de ĉi tiuj vortoj sur lia menso kaj koro.

30b- *kaj sciu la pensojn de via koro*

En pagana religio, la normoj de bono kaj malbono de la vera Dio estas ignoritaj. Reĝoj neniam estas pridubitaj, ĉar ili estas timitaj kaj timitaj ĉar ilia potenco estas granda. La malkovro de la vera Dio permesos al Nebukadnecar iom post iom malkovri siajn karakterajn difektojn; kion neniu estus havinta la aŭdacon

fari inter sia popolo. La leciono estas ankaŭ adresita al ni: ni povas *koni la pensojn de nia koro nur se Dio agas en nia konscienco.*

Dan 2:31 *Ho reĝo, vi rigardis kaj vidis grandan idolon; ĉi tiu statuo estis grandega, kaj de eksterordinara grandiozeco; ŝi staris antaŭ vi, kaj ŝia aspekto estis terura.*

31a- *vi vidis grandan statuon; ĉi tiu statuo estis grandega, kaj de eksterordinara grandiozeco*

La *statuo* ilustras la sinsekvojn de la grandaj surteraj imperioj, kiuj sukcedos unu la alian ĝis la reveno en gloro de Jesuo Kristo, tial ĝia *grandega aspekto*. Ĝia *grandiozeco* estas tiu de sinsekvaj regantoj kovritaj per riĉaĵo, gloro kaj honoroj igitaj de homoj.

31b- *ŝi staris antaŭ vi, kaj ŝia aspekto estis terura.*

La estonteco profetita de la statuo kuŝas *antaŭ* la reĝo kaj ne malantaŭ li. Ĝia terura aspekto profetas la amasojn da homaj mortoj, kiuj kaŭzos, la militojn kaj la persekutojn, kiuj karakterizos la homan historion ĝis la fino de la mondo; la regantoj promenas super kadavroj.

Dan 2:32 *La kapo de ĉi tiu statuo estis pura oro; lia brusto kaj brakoj estis el arĝento; lia ventro kaj liaj femuroj estis el kupro;*

32a- *La kapo de ĉi tiu statuo estis el pura oro*

Daniel konfirmos ĝin en verso 38, *la kapo el oro* estas reĝo Nebukadnecar mem. Ĉi tiu simbolo karakterizas lin ĉar unue, li konvertiĝos kaj servos kun fido la veran kreinton Dion. Oro estas la simbolo de purigita fido en 1 Petro 1:7. Lia longa regado markos religian historion kaj pravigos lian mencion en la Biblio. Krome, li konsistigas la *estron* de la konstruado de la sinsekvoj de surteraj regantoj. La profetaĵo komenciĝas en la unua jaro de lia regado en - 605.

32b- *lia brusto kaj liaj brakoj estis el arĝento*

Arĝento estas malpli valora ol oro. Ĝi ŝanĝas, oro restas neŝanĝebla. Ni atestas degeneron de homaj valoroj, kiu sekvas la priskribon de la statuo de supre ĝis malsupre. De - 539, la imperio de la Medoj kaj Persoj sukcedos la ĥaldean imperion.

32c- *lia ventro kaj liaj femuroj estis el latuno*

Latuno ankaŭ estas malpli valora ol arĝento. Ĝi estas kupro-bazita metalalojo. Ĝi terure malboniĝas kaj ŝanĝas aspekton kun la tempo. Ĝi estas ankaŭ pli malmola ol arĝento, mem pli malmola ol oro, kiu sola restas tre modlebla. Sekseco estas en la centro de la bildo elektita de Dio, sed ĝi estas ankaŭ la bildo de homa reproduktado. La greka imperio, ĉar ĝi ja estas ĝi, ja pruvos esti tre fekunda, donante al la homaro sian paganan kulturon, kiu daŭros ĝis la fino de la mondo. La grekaj statuoj en fandita kaj fandita latuno estos admiritaj de homoj ĝis la fino. La nudeco de la korpo estas rivelita kaj ĝia malvirta moralo estas senlima; ĉi tiuj aferoj faras la grekan imperion tipa simbolo de peko, kiu daŭros tra la jarcentoj kaj jarmiloj ĝis la reveno de Kristo. En Dan.11:21 ĝis 31, la greka reĝo Antioĥo 4 konata kiel Epifanes, persekutanto de la juda popolo dum “7 jaroj” inter - 175 kaj - 168, estos prezentita kiel speco de la papa persekutisto, kiun li antaŭas en la profeta rakonto pri ĉi tiu ĉapitro. Tiu ĉi verso 32 sinsekve grupigis kaj elvokis la imperiojn, kiuj kondukis al la romia imperio.

Dan 2:33 *liajn ferajn krurojn; liaj piedoj, parte el fero kaj parte el argilo.*

33a- *liaj kruroj, el fero*

Kiel la kvara profetita imperio, tiu de Romo estas karakterizita per maksimuma malmoliĝo reprezentita per fero. Ĝi estas ankaŭ la plej ofta metalo, kiu oksidiĝas, rustiĝas kaj estas detruita. Ĉi tie denove la difekto estas konfirmita kaj ĝi pliĝas. La romianoj estas politeistoj; ili adoptas la diojn de venkitaj malamikoj. Tiel la greka peko etendiĝos per sia etendo al ĉiuj popoloj de sia imperio.

33b- *liaj piedoj, parte fero kaj parte argilo*

En ĉi tiu fazo, argila parto malfortigas ĉi tiun malmolan dominadon. La klarigo estas simpla kaj historia. En 395, la Romia Imperio disiĝis kaj post ĝi la dek piedfingroj de la piedoj de la statuo plenumus la establado de dek sendependaj kristanaj regnoj sed ĉiuj metitaj sub la religian inspektadon de la Episkopo de Romo kiu iĝus la papo de 538 Tiuj dek reĝoj estas menciita en Dan.7:7 kaj 24.

Dan 2:34 *Dum vi rigardadis, elfalis ŝtono senmane kaj frapis la piedojn de fero kaj argilo de la bildo kaj disrompis ilin.*

34a- La bildo de la ŝtono kiu frapas estas inspirita de la praktiko de morto per ŝtonumado. Ĉi tio estis la normo por la ekzekuto de kulpaj pekuloj en antikva Israelo. Ĉi tiu ŝtono do venas por ŝtonumi pekulojn surterajn. La lasta plago de la kolero de Dio estos hajloj laŭ Rev.16:21. Ĉi tiu bildo profetas la agon de Kristo kontraŭ pekuloj en la tempo de lia glora dia reveno. En Zec.3:9, la Spirito donas al Kristo la bildon de ŝtono, la ĉefa en la angulo, tiu per kiu Dio komencas la konstruadon de sia spirita konstruaĵo: *Ĉar jen, kiel pri la ŝtono, kiun mi metis antaŭ Josuo, estas sep okuloj sur ĉi tiu unu ŝtono; jen Mi mem gravulos tion, kio estos gravurita en ĝi, diras la Eternulo Cebaot; kaj Mi forigos la malbonagon de ĉi tiu lando en unu tago.* Tiam ni legas en Zac.4:7: *Kiu vi estas, granda monto, antaŭ Zerubabel? Vi estos glatigita. Li metos la ĉefan ŝtonon meze de aklamoj: Graco, graco por ŝi!* En ĉi tiu sama loko, en la versoj 42 kaj 47, ni legas: *Li diris al mi: Kion vi vidas? Mi respondis: Mi rigardas, kaj jen estas kandelabro tute el oro, kun vazo supre, kaj tenanta sep lucernojn, kun sep lampingoj por la lucernoj, kiuj estas sur la supro de la kandelabro ; ... Ĉar tiuj, kiuj malestimis la tagon de malfortaj komencoj, ĝojos, kiam ili vidos la nivelon en la mano de Zerubabel. Ĉi tiuj sep estas la okuloj de la Eternulo, kiuj trairas la tutan teron .* Por konfirmi ĉi tiun mesaĝon, ni trovos en Rev.5:6, ĉi tiun bildon, en kiu la sep okuloj de la ŝtono kaj la kandelingo estas atribuitaj al la Ŝafido de Dio, nome, Jesuo Kristo: *Kaj mi vidis, en la mezo de la trono kaj la kvar estaĵoj kaj meze de la maljunuloj, ŝafido, kiu estis tie kvazaŭ mortigita. Li havis sep kornojn kaj sep okulojn, kiuj estas la sep spiritoj de Dio senditaj tra la tuta tero.* La juĝo de pekantaj popoloj plenumata de Dio persone, neniu homa mano intervenas.

Dan 2:35 *Tiam la fero, la argilo, la kupro, la argxento, kaj la oro disrompigxis, kaj farigxis kiel grenventumajxo, kiu eliras el somera drasxejo; la vento forportis ilin, kaj neniu spuro estis trovita de ili. Sed la ŝtono, kiu frapis la bildon, fariĝis granda monto kaj plenigis la tutan teron.*

35a- *Tiam la fero, la argilo, la kupro, la argxento, kaj la oro disrompigxis, kaj farigxis kiel grenventumajxo, kiu eliras somere el la drasxejo; la vento forportis ilin, kaj neniu spuro estis trovita de ili.*

Ĉe la reveno de Kristo, la posteuloj de la popoloj simbolitaj per oro, arĝento, latuno, fero kaj argilo ĉiuj restis en siaj pekoj kaj indaj je detruo de li, kaj la bildo profetas ĉi tiun neniigon.

35b- *Sed la ŝtono, kiu frapis la bildon, fariĝis granda monto, kaj plenigis la tutan teron*

Revelacio malkaŝos, ke ĉi tiu anonco nur plene plenumiĝos post la *mil jaroj* da ĉiela juĝo, kun la instalado de la elektitoj sur la renovigita tero, en Ap. 4, 20, 21 kaj 22.

Dan 2:36 *Jen estas la sonĝo. Ni donos la klarigon antaŭ la reĝo.*

36a- La reĝo finfine aŭdas pri kio li sonĝis. Tian respondon oni ne povas elpensi, ĉar estis neeble trompi lin. Tiu, kiu priskribas tiujn aferojn al li, do mem ricevis la saman vizion. Kaj li ankaŭ respondas al la peto de la reĝo montrante sin kapabla interpreti la bildojn kaj doni ilian signifon.

Dan 2:37 37 *Ho reĝo, vi estas reĝo de reĝoj, ĉar la Dio de la ĉielo donis al vi potencon, potencon, forton kaj gloron;*

37a- Mi vere aprezas ĉi tiun verson, kie ni vidas Danielon paroli neformale al la potenca reĝo, kion neniu kuraĝus fari en niaj perversaj kaj koruptitaj tagoj. La neformala adreso ne estas insulta, Daniel respektas la ĥaldeanan reĝon. Tuinaleco estas nur la gramatika formo uzata de izolita subjekto, kiu esprimas sin al ununura tria. Kaj "kiel granda kiel la reĝo estas, li ne estas malpli viro", kiel la aktoro Molière povis diri siatempe. Kaj la drivo de nepravigeblaj promesoj naskiĝis siatempe kun Ludoviko 14, la fiera "sunreĝo".

37b- *Ho reĝo, vi estas la reĝo de reĝoj, ĉar la Dio de la ĉielo donis al vi la imperion*

Pli ol respekto, Danielo alportas al la reĝo ĉielan rekonon pri kiu li ne estis konscia. Fakte, la ĉiela Reĝo de reĝoj atestas konstrui la teran reĝon de reĝoj. Regi super reĝoj konsistigas la imperian titolon. La simbolo de la imperio estas "la flugiloj de aglo" kiu karakterizos ĝin kiel la unua imperio en Dan.7.

37c- *potenco,*

Ĝi indikas la rajton regi super amasoj kaj estas mezurita en kvanto, t.e. maso.

Ĝi povas turni la kapon kaj plenigi potencon reĝon kun fiero. La reo iam cedos al fiero kaj Dio resanigos lin per severa provo de humiligo rivelita en Dan.4. Li devas akcepti la ideon, ke li akiris sian potencon ne per sia propra forto, sed ĉar la vera Dio donis ĝin al li. En Dan.7, ĉi tiu potenco prenos la simblan bildon de la *Urso* de la Medoj kaj Persoj.

Potenco akirita, foje, sentante malplenon en si mem kaj en siaj vivoj, homoj faras memmortigon. Potenco igas vin fantazii pri akiro de granda feliĉo, kiu ne venas. "Tute nova, ĉio bela" diras la diro, sed ĉi tiu sento apenaŭ daŭras. En la moderna vivo, famaj kaj admirataj kaj riĉigitaj artistoj finas memmortigi malgraŭ ŝajna, blindiga kaj glora sukceso.

37d- *forto*

Ĝi indikas la agon, la premon sub limo, kiu igas la kontraŭulon fleksi en batalo. Sed ĉi tiu batalo povas esti farita kontraŭ si mem. Ni tiam parolas pri forto de karaktero. Forto estas mezurita en kvalito kaj efikeco.

Ĝi ankaŭ havas sian simbolon: *la leono* laŭ Juĝistoj 14:18: " *kio estas pli forta ol la leono, kio estas pli dolĉa ol mielo* ". La forto de la leono estas en liaj muskoloj; tiujn de siaj piedoj kaj ungegoj sed precipe tiuj de sia buŝo kiu kaptas kaj sufokas siajn viktimojn antaŭ ol formanĝi ilin. La deturnita revelacio de ĉi tiu respondo al la enigmo prezentita al la Filiŝtoj de Ŝimŝon fariĝos la sekvo de ago de senekzempla forto de lia parto kontraŭ ili.

37-a- *kaj gloro* .

Ĉi tiu vorto ŝanĝas signifon en siaj teraj kaj ĉielaj konceptoj. Nebukadnecar akiris homan gloron ĝis ĉi tiu sperto. La plezuro regi kaj decidi la sorton de ĉiuj estaĵoj sur la tero. Restas al li malkovri la ĉielan gloron, kiun Jesuo Kristo akiros, farante sin, la Majstro kaj la Sinjoro, la servanto de siaj servantoj. Por sia savo, li fine akceptos ĉi tiun gloron kaj ĝiajn ĉielaj kondiĉoj.

Dan 2:38 *Li transdonis en viajn manojn, kie ajn ili loĝas, la homidojn kaj la bestojn de la kampo kaj la birdojn de la ĉielo, kaj Li faris vin reganto super ili ĉiuj; vi estas tiu, kiu vi estas. la ora kapo.*

38a- Ĉi tiu bildo estos uzata por nomi Nebukadnecar en Dan.4:9.

38b- *vi estas la kapo de oro.*

Ĉi tiuj vortoj montras, ke Dio scias anticipi la elektojn faros Nebukadnecar. Ĉi tiu simbolo, *la kapo de oro* , profetas lian estontan sanktigon kaj lian elekton por eterna savo. Oro estas la simbolo de purigita fido laŭ 1 Petro 1:7: *por ke la provo de via fido, pli altvalora ol pereema oro (kiu tamen estas elprovata per fajro), rezultu en laŭdo, gloro kaj honoro, kiam Jesuo Kristo aperos.* . Oro , ĉi tiu modebla metalo , estas la bildo de ĉi tiu granda reĝo, kiu lasas sin transformi per la laboro de la kreinto Dio.

Dan 2:39 *Post vi aperos alia regno, malpli granda ol la via; poste tria regno, kiu estos el kupro, kaj regos super la tuta tero;*

39a- Kun la tempo, homa kvalito malboniĝos; la arĝento de la brusto kaj du brakoj de la statuo estas malpli ol la oro de la kapo. Kiel Nebukadnecar, Dario la Medo konvertiĝos, Ciro 2 la Perso ankaŭ laŭ Esd.1:1 ĝis 4, ĉiuj ankaŭ amantaj Danielon; kaj post ili Dario la Perso kaj Artahxsos 1^{laux} Esd.6 kaj 7. En provoj, ili gxojos vidante la Dion de la Judoj veni por helpi siajn proprajn.

39b- *tiam tria regno, kiu estos el kupro, kaj kiu regos super la tuta tero.*

Ĉi tie, la situacio grave plimalboniĝas por la greka imperio. Latuno, la simbolo kiu reprezentas ĝin, indikas malpurecon, *pekon* . La studo de Dan.10 kaj 11 permesos al ni kompreni kial. Sed jam temas pri la kulturo de la popolo kiel la inventinto de la respublika libereco kaj de ĉiuj ĝiaj perversaj kaj koruptaj devioj, kiuj laŭ la principo ne havas limon, jen kial Dio diras en Pro.29:18: *Kiam ne ekzistas revelacio. , la homoj estas senbride; Feliĉa, se li observas la leĝon!*

Dan 2:40 *Estos kvara regno, forta kiel fero; same kiel fero disrompas kaj rompas ĉion, tiel ĝi rompos kaj disrompos ĉion, kiel fero, kiu disrompas ĉion.*

40a- La situacio plimalboniĝas kun ĉi tiu kvara regno, kiu estas tiu de Romo kiu regos la antaŭajn imperiojn kaj alprenos ĉiujn iliajn diaĵojn, tiel ke ĝi akumulos ĉiujn iliajn negativajn trajtojn alportante novecon, feran disciplinon de implacebla malmoleco. Tio faras ĝin tiel efika ke neniu lando povas rezisti ĝin; tiom, ke lia imperio etendiĝos de Anglio en la okcidento ĝis Babilono sur la

orienta flanko. Fero estas vere ĝia simbolo, de siaj dutranĉaj glavoj, sia kiraso kaj siaj ŝildoj, tiel ke atakante, la armeo prenas la aspekton de karapaco hirtita de lancpintoj, terure efika kontraŭ senordaj atakoj kaj disigita de siaj malamikoj .

Dan 2:41 *Kaj kiel vi vidis la piedojn kaj la piedfingrojn, parte el argilo de potisto, kaj parte el fero, ĉi tiu regno estos dividita; sed estos en ĝi io el la forto de fero, ĉar vi vidis feron miksitajn kun argilo.*

41a- Daniel ne precizigas ĝin sed la bildo parolas. *Piedoj kaj piedfingroj* reprezentas dominan fazon kiu sekvas la paganan romian imperion bildigitan per *fero* . Dividita, ĉi tiu roma imperio fariĝos la batalkampo por la malgrandaj regnoj formitaj post sia disiĝo. La alianco de *fero* kaj *argilo* ne kreas forton, sed dividon kaj malforton. Ni legas *ceramikargilon* . La potisto estas Dio laŭ Jer.18:6: *Ĉu mi ne povas agi kontraŭ vi kiel ĉi tiu potisto, ho domo de Izrael? diras la Eternulo. Jen kiel argilo estas en la mano de potisto, tiel vi estas en mia mano, ho domo de Izrael! Ĉi tiu argilo estas la paca komponanto de la homaro, el kiu Dio elektas siajn elektitojn kaj faras ilin honoraj vazoj.*

Dan 2:42 *Kaj kiel la piedfingroj de la piedoj estis parte el fero kaj parte el argilo, tiel ĉi tiu regno estos parte forta kaj parte delikata.*

42a- Notoj, ke romia *fero* daŭris ĝis la fino de la mondo, kvankam la Romia Imperio perdis sian unuecon kaj sian dominadon en 395. La klarigo kuŝas en sia rekomenco de regado per la religia delogo de la romkatolika kredo. Ĉi tio estaĵo pro la armita subteno donita de Klodvigo kaj la bizancaj imperiestroj al la episkopo de Romo ĉirkaŭ 500. Ili konstruis lian prestiĝon kaj lian novan papan potencon kiu igis lin, sed nur en la okuloj de homoj, la tera gvidanto de la kristana eklezio. ekde 538.

Dan 2:43 *Vi vidis feron miksitajn kun argilo, ĉar ili estos miksitaj de homaj interligoj; sed ili ne kunigis unu al la alia, same kiel fero ne estas kunigita kun argilo.*

43a- La *fingroj de la piedoj*, dek en nombro , fariĝos *dek kornoj* en Dan.7:7 kaj 24. Post la korpo, kaj la piedoj, ili reprezentas la okcidentajn kristanajn naciojn de Eŭropo en la fina tempo, tio estas, nian epoko. Denuncante la hipokritajn aliancojn de eŭropaj nacioj, Dio malkaŝis antaŭ 2600 jaroj la fragilecon de la interkonsentoj, kiuj kunigas la homojn de la hodiaŭa Eŭropo, ĝuste kunigitaj surbaze de la "Traktatoj de Romo".

Dan 2:44 *En la tagoj de ĉi tiuj reĝoj, la Dio de la ĉielo estigos regnon, kiu neniam pereigos, kaj ĝi ne pasos sub la regado de alia popolo; Li rompos kaj detruos ĉiujn ĉi tiujn regnojn, kaj li mem restos eterne.*

44a- *En la tempo de tiuj ĉi reĝoj*

La afero estas konfirmita, la *dek piedfingroj* estas nuntempaj kun la glora reveno de Kristo.

44b- *la Dio de la ĉielo estigos regnon, kiu neniam estos detruita*

La elekto de la elektitoj estas farita sub la nomo de Jesuo Kristo ekde lia ministerio, dum lia unua veno sur la teron, por pekliberigi la pekojn de tiuj, kiujn li savas. Sed dum la du mil jaroj kiuj sekvis ĉi tiun ministerion, tiu elekto estis plenumita en humileco kaj persekuto el la diabla tendaro. Kaj ekde 1843, tiuj, kiujn Jesuo savas, estas malmultaj, kiel konfirmos la studo de Dan.8 kaj 12.

La 6000 jaroj de la tempo de elekto de la elektitoj venanta al fino, la 7-a ^{jarmilo} malfermas la Sabaton de eterneco nur al la elektitoj elaĉetitaj per la sango de Jesuo Kristo ekde Adamo kaj Eva. Ĉiuj estos elektitaj pro ilia fideleco ĉar Dio kunportas fidelajn kaj obeemajn homojn, liverante la diablon, liajn ribelemajn anĝelojn kaj malobeemajn homojn al la kompleta detruo de iliaj animoj.

44c- *kaj kiu ne pasos sub la regado de alia popolo*

Ĉar ĝi ĉesigas surterajn homajn regadojn kaj sinsekvojn.

44d- *Li rompos kaj detruos ĉiujn ĉi tiujn regojn, kaj li mem restos eterne*

La Spirito klarigas la signifon, kiun ĝi donas al la vorto fino; absoluta signifo. Estos elimino de la tuta homaro. Kaj Rev.20 malkaŝos al ni kio okazas dum la 7-a ^{jarmilo}. Ni tiel malkovros la programon planitan de Dio. Sur la dezerta tero, la diablo estos tenita kaptito, sen ia ĉiela aŭ surtera kompanio. Kaj en la ĉielo, dum 1000 jaroj, la elektitoj juĝos la malvirtulojn mortintojn. Je la fino de ĉi tiuj 1000 jaroj, la malvirtuloj reviviĝos por la fina juĝo. La fajro, kiu detruas ilin, purigos la teron, kiun Dio renovigos glorigante ĝin por bonvenigi Sian tronon kaj Liajn elaĉetitajn elektitojn. La bildo de la vizio do resumas pli kompleksajn agojn, kiujn la Apokalipso de Jesuo Kristo malkaŝos.

Dan 2:45 *Tio estas indikita per la ŝtono, kiun vi vidis fali de la monto sen helpo de iu mano, kaj kiu frakasis la feron, la kupron, la argilon, la arĝenton kaj la oron. La granda Dio sciigis al la reĝo, kio devas okazi post tio. La sonĝo estas vera, kaj ĝia klarigo estas certa.*

45a- Fine, post lia veno, Kristo simbolata per la ŝtono, la ĉiela juĝo de mil jaroj kaj lia plenumo de la lasta juĝo, sur la nova tero restarigita de Dio, la granda monto anoncita en la vizio formos kaj lokon. por li eterneco.

Dan 2:46 *Tiam la reĝo Nebukadnecar jxetis sin vizagxaltere kaj adorklinigxis al Daniel, kaj ordonis, ke oni oferu al li oferojn kaj incenson.*

46a- Ankoraŭ pagano, la reĝo reagis laŭ sia naturo. Ricevinte de Daniel ĉion, kion li petis, li kliniĝis antaŭ li kaj honoris siajn devontigojn. Danielo ne kontraŭas la idolajn agojn kiujn li praktikas kontraŭ li. Ankoraŭ estas tro frue por kontraŭdiri kaj pridubi ĝin. La tempo, kiu apartenas al Dio, faros sian laboron.

Dan 2:47 *Kaj la reĝo ekparolis al Daniel, dirante: Vere, via Dio estas la Dio de la dioj kaj la Sinjoro de la reĝoj, kaj Li malkaŝas sekretojn, ĉar vi povis malkovri ĉi tiun sekreton.*

47a- Ĉi tio estis la unua paŝo de reĝo Nebukadnecar al sia konvertiĝo. Li neniam povos forgesi ĉi tiun sperton, kiu devigas lin konfesi, ke Danielo estas en rilato kun la vera Dio, fakte, la Dio de la dioj kaj la Sinjoro de la reĝoj. Sed la pagana akompanantaro, kiu lin helpas, prokrastos lian konvertiĝon. Liaj vortoj atestas la efikecon de la profeta laboro. La potenco de Dio anticipe diri, kio okazos, metas normalan homon kontraŭ la muron de konvinka evidenteco, al kiu la elektito cedas kaj la falinto rezistas.

Dan 2:48 *Tiam la reĝo levis Danielon kaj donis al li multajn riĉajn donacojn; li ordonis al li la tutan landon de Babel, kaj faris lin superreganto super ĉiuj saĝuloj de Babel.*

48a- Nebukadnecar agis kun Daniel kiel Faraono faris antaŭ li rilate Jozef. Kiam ili estas inteligentaj kaj ne obstine fermitaj kaj blokita, grandaj gvidantoj scias aprezi la servojn de servisto, kiu alportas valorajn kvalitojn. Ili kaj iliaj

homoj estas profitantoj de la diaj benoj kiuj ripozas sur liaj elektitoj. La saĝeco de la vera Dio tiel utilas al ĉiuj.

Dan 2:49 *Daniel petis la reĝon transdoni la administradon de la lando Babel al Ŝadrah, Meŝah kaj Abed-Nego. Kaj Daniel estis en la korto de la reĝo.*

49a- Ĉi tiuj kvar junuloj elstaris, per sia aparte fidela sinteno al Dio, de la aliaj junaj judoj, kiuj venis kun ili en Babilonon. Post tiu ĉi sufero, kiu povus fariĝi drama por ĉiuj, aperas la aprobo de la vivanta Dio. Ni tiel vidas la diferencon, kiun Dio faras inter tiuj, kiuj servas al li kaj tiuj, kiuj ne servas al li. Li altigas siajn elektitajn oficistojn, kiuj montris sin indaj, publike, en la okuloj de ĉiuj homoj.

Danielo 3

Dan 3:1 *La reĝo Nebukadnecar faris oran statuon, havantan la alton de sesdek ulnoj kaj la larĝon de ses ulnoj. Li starigis ĝxin en la valo Dura, en la provinco Babel.*

3a- La reĝo estis konvinkita sed ankoraŭ ne konvertita de la vivanta Dio de Daniel. Kaj megalomanio ankoraŭ karakterizas lin. La plenkreskuloj ĉirkaŭ li kuraĝigas lin en ĉi tiu vojo kiel la vulpo en la fablo faras kun la korvo, ili adoras lin kaj adoras lin kiel dion. Ankaŭ, la reĝo finas kompari sin kun dio. Oni devas diri, ke en paganismo, la drivo estas facila ĉar la aliaj falsaj diaĵoj estas senmovaj kaj frostigitaj en formo de statuoj dum li, la reĝo, estante vivanta, estas jam pli alta ol ili. Sed kiel malbone ĉi tiu oro estas uzata en la levado de statuo! Evidente, la antaŭa vizio ankoraŭ ne donis frukton. Eble eĉ la honoroj, kiujn la Dio de dioj montris al li, helpis konservi kaj eĉ kreskigi lian fierecon. Oro, la simbolo de fido purigita per provo laŭ 1 Petro 1:7, helpas malkaŝi la ĉeeston de ĉi tiu tipo de subluma fido en la tri kunuloj de Daniel, en la nova sperto rakontita en ĉi tiu ĉapitro. Ĉi tio estas leciono, kiun Dio traktas precipe al siaj elektitoj en la lasta

adventisma juĝo, kiam dekreto de morto profetita en Rev.13:15 estos prenonta iliajn vivojn.

Dan 3:2 *La reĝo Nebukadnecar alvokis la satrapojn, la administrantojn kaj la regantojn, la ĉefjuĝistojn, la trezoristojn, la leĝistojn, la juĝistojn, kaj ĉiujn provincestrojn, por veni al la inaŭguro de la figuro, kiun starigis la reĝo Nebukadnecar.*

2a- Male al la suferado de Daniel en Dan.6, la sperto ne ŝuldiĝas al la konspiroj de la homoj ĉirkaŭantaj la reĝon. Ĉi tie, estas la frukto de lia personeco kiu estas rivelita.

Dan 3:3 *Tiam kunvenis la satrapoj, la administrantoj kaj la provincestroj, la cxeffjugxistoj, la trezoristoj, la legxistoj, la jugxistoj, kaj cxiuj provincestroj, por sanktigi la statuon, kiun starigis la regxo Nebukadnecar. Ili staris antaŭ la bildo, kiun starigis Nebukadnecar.*

Dan 3:4 *Kaj heroldo kriis per lauxta vocxo: Jen kion ili ordonas al vi, homoj, nacioj, kaj homoj de cxiu lingvo!*

Dan 3:5 *Kiam vi aŭdos la sonon de la trumpeto, la pipo, la gitaro, la sambuko, la psalterio, la sakŝalmoj kaj ĉiaj muzikiloj, tiam vi falos kaj adorkliniĝos al la ora statuo, starigita de la reĝo Nebukadnecar.*

5a- *En la momento, kiam vi aŭdas la sonon de la trumpeto*

La signalo de la juĝo estos donita per *la sono de la trumpeto*, same kiel la reveno de Jesuo Kristo estas simbolita en Apoc. 11:15 per *la sono de la 7-a trumpeto*, kaj la ses antaŭaj punoj ankaŭ estas simbolitaj per trumpetoj.

5b- *vi klinos vin*

Prosteriĝo estas la fizika formo de honoro farita. En Rev.13:16, Dio simbolas ĝin per *la mano* de homoj, kiuj *ricevos la markon de la besto*, kiu konsistas el praktikado kaj honorado de la tago de la pagana suno, kiu anstataŭigis la sanktan dian Sabaton.

5c- *kaj vi amos ĝin*

Kultado estas la mensa formo de honoro farita. En Rev.13:16, Dio bildigas ĝin tra *la frunto* de la viro, kiu ricevas *la markon de la besto*.

Ĉi tiu verso permesas al ni malkovri la ŝlosilojn de ĉi tiuj simboloj cititaj en la Apokalipso de Jesuo Kristo. *La frunto kaj mano* de homo resumas liajn pensojn kaj liajn verkojn kaj inter la elektitoj, ĉi tiuj simboloj ricevas la *sigelon de Dio* kontraste al *la marko de la besto*, identigita kun la "dimanĉo" de romkatolikismo, akceptita kaj subtenata de la protestantoj ekde tiam. ilia eniro en la ekumenan aliancon.

La tuta organizo de ĉi tiu mezuro trudita de la reĝo Nebukadnecar estos renovigita je la fino de la mondo en la provo de fideleco por la sabato de la kreinto Dio. Ĉiun sabaton, la rifuzo labori de la elektitaj atestos pri ilia rezisto al la leĝo de homoj. Kaj dimanĉe, ilia rifuzo partopreni en trudita komuna kultado identigos ilin kiel ribelantoj, kiujn oni devas forigi. Mortkondamno tiam estos prononcita. La procezo do estos perfekte konsekvenca kun tio, kion spertos la tri kunuloj de Danielo, sin plene benitaj de Dio pro sia jam pruvita fideleco.

Tamen, antaŭ la fino de la mondo, ĉi tiu leciono estis proponita, unue, al la judoj de la malnova alianco, kiuj estis submetitaj al simila suferado inter – 175 kaj – 168, persekutitaj ĝis morto de la greka reĝo Antioĥo 4 konata kiel Epifanes. Kaj

Dan.11 atestos, ke iuj fidelaj Judoj preferis esti mortigitaj ol fari abomenon anta sia vera Dio. Ĉar en tiuj tagoj, Dio ne intervenis por mirakle savi ilin, same kiel li faris poste por la kristanoj mortigitaj de Romo.

Dan 3:6 *Kiu ne kliniĝos kaj ne adorkliniĝos, tiu tuj estos jetita en ardantan fornon.*

6a- Por la kunuloj de Daniel, la minaco estas la *fajra forno*. Ĉi tiu mortminaco estas la bildo de la fina mortdekreto. Sed estas diferenco inter la du spertoj de la komenco kaj tiu de la fino, ĉar en la fino, la fajra forno estos la puno de la lasta juĝo de la agresantoj persekutantoj de la elektitaj sanktuloj de Dio.

Dan 3:7 *Tial, kiam ĉiuj popoloj aŭdis la sonadon de trumpeto kaj floto kaj gitaro kaj sambuko kaj psalterio kaj ĉiu muzikilo, ĉiuj popoloj, nacioj kaj popoloj de ĉiuj lingvoj; falis malsupren kaj adorkliniĝis al la ora bildo, kiun starigis la reĝo Nebukadnecar.*

7a- Ĉi tiu konduto de preskaŭ ĝenerala kaj unuanima submetiĝo de la amasoj al homaj leĝoj kaj preskriboj ankoraŭ profetas ilian konduton en la tempo de la lasta provo de la tera kredo. La lasta universala registaro de la tero estos obeata kun la sama timo.

Dan 3:8 8 *En tiu ĉi okazo kaj en la sama tempo venis iuj Ĥaldeoj kaj akuzis la Judojn.*

8a- La elektitoj de Dio estas la celoj de la kolero de la diablo, kiu regas ĉiujn animojn, kiujn Dio ne rekonas kiel Siajn elektitojn. Sur la tero, tiu ĉi diabla malamo formiĝas en formo de ĵaluzo kaj samtempe granda malamo. Ili tiam estas respondecaj pri ĉiuj malbonoj de kiuj suferas la homaro, kvankam estas la malo kiu klarigas tiujn malbonojn kiuj estas simple la sekvoj de la foresto de ilia protekto fare de Dio. Tiuj kiuj malamas la elektitajn oficialulojn elkovas intrigojn por igi ilin la populara malhonoro, kiun oni devas forigi mortigante ilin.

Dan 3:9 *Ili respondis kaj diris al la reĝo Nebukadnecar: Ho reĝo, vivu eterne!*

9a- La agentoj de la diablo eniras la scenon, la intrigo iĝas pli klara.

Dan 3:10 *Vi ordonis, ke ĉiu, kiu aŭdas la sonadon de trumpeto, flauto, gitaro, sambuko, psalterio, sakŝalmo, kaj ĉiaj instrumentoj, kliniĝu kaj adorkliniĝu al la ora statuo.*

10a- Ili memorigas la reĝon pri liaj propraj vortoj kaj la ordon de lia reĝa aŭtoritato, al kiu obeo estas postulata.

Dan 3:11 *kaj kiu ne kliniĝos kaj ne adorkliniĝos, estos jetita en ardantan fornon.*

11a- La minaco de morto ankaŭ estas memorita; la kaptilo fermiĝas sur la elektitaj sanktuloj.

Dan 3:12 12 *Nun estas Judoj, al kiuj vi komisiis la administradon de la lando Babel, SXadrahx, Mesxahx kaj Abed-Nego, viroj, kiuj vin ne atentis, ho regxo; ili ne servas al viaj dioj, nek adoras la oran statuon, kiun Vi starigis.*

12a- La afero estis antaŭvidebla, la altaj postenoj estis konfiditaj al judaj eksterlandanoj, la perfida ĵaluzo ekbruligita devis manifesti sian frukton de murda malamo. Kaj tiel, la elektitoj de Dio estas elamasigitaj kaj kondamnitaj de populara venĝemo.

Dan 3:13 *Tiam Nebukadnecar, kolera kaj kolera, ordonis alkonduki SXadrahxon, Mesxahxon, kaj Abed-Negon. Kaj oni kondukis tiujn virojn antaŭ la reĝon.*

13a- Memoru, ke ĉi tiuj tri viroj akiris de Nebukadnecar la plej altajn postenojn en lia regno, ĉar ili ŝajnis al li pli saĝaj, pli inteligentaj ol la popolo de lia popolo. Tial lia "iritita kaj furioza" stato klarigos lian momentan forgeson de iliaj esceptaj kvalitoj.

Dan 3:14 14 *Nebukadnecar respondis kaj diris al ili: CXu estas intencite, SXadrahx, Mesxahx, kaj Abed-Nego, ke vi ne servu al miaj dioj kaj adorklinigxu al la oran statuon, kiun Mi altigas?*

14a- Li eĉ ne atendas, ke ili respondu sian demandon: Ĉu vi intence malobeas miajn ordonojn?

Dan 3:15 *Nun estu preta, kaj kiam vi aŭdos la sonon de la trumpeto, la pipo, la gitaro, la sambuko, la psalterio, la sakŝalmoj, kaj ĉiaj instrumentoj, vi kliniĝos kaj adorkliniĝos al la bildo. ke mi faris; se vi ne adorkliniĝos al li, vi tuj estos ĵetita en la mezon de fajra forno. Kaj kiu estas la dio, kiu savos vin el mia mano?*

15a- Subite ekkomprenante kiom utilaj tiuj viroj estas al li, la reĝo estas preta oferti al ili novan ŝancon obeante sian universalan imperian ordon.

La demandita demando ricevos neatenditan respondon de la vera Dio, kiun Nebukadnecar ŝajnas esti forgesita, prenita de la agadoj de sia imperia vivo. Krome, estas nenio por establi la daton de la afero.

Dan 3:16 *Ŝadrah, Meŝah kaj Abed-Nego respondis al la reĝo Nebukadnecar: Ni ne bezonas respondi al vi pri ĉi tiu afero.*

16a- Ĉi tiuj vortoj faritaj al la plej potenca reĝo de sia tempo ŝajnas skandalaj kaj malrespektaj, sed ĉi tiuj viroj kiuj diris ilin ne estas ribelemaj homoj. Male, ili konsistigas modelojn de obeemo al la vivanta Dio, al kiu ili firme decidis resti fidelaj.

Dan 3:17 *Jen nia Dio, al kiu ni servas, povas savi nin el la ardanta forno, kaj Li savos nin el via mano, ho reĝo.*

17a- Male al la reĝo, la fidelaj elektitoj konservis la pruvojn, kiujn Dio donis al ili por montri, ke li estis kun ili en la provo de la vizio. Asociante ĉi tiun personan sperton kun la gloraj rememoroj de sia popolo liberigita de la egiptoj kaj ilia sklaveco, de tiu sama fidela Dio, ili puŝas aŭdacon ĝis la punkto de spiti la reĝon. Ilia determino estas totala, eĉ se ĝi okazas koste de ilia morto. Sed, la Spirito igas ilin profeti lian intervenon: *Li savos nin el via mano, ho reĝo.*

Dan 3:18 18 *Alie, sciu, ho reĝo, ke ni ne servos al viaj dioj kaj ne adorkliniĝos al la oran statuon, kiun vi starigis.*

18a- Kaj en la okazo, ke la helpo de Dio ne venos, estas pli bone por ili morti kiel fidelaj elektitoj ol pluvivi kiel perfiduloj kaj malkuraĝuloj. Tiu ĉi fideleco troviĝos en la provo trudita de la greka persekutisto en – 168. Kaj post tio, dum la tuta kristana epoko inter veraj kristanoj, kiuj ĝis la fino de la mondo ne konfuzos la leĝon de Dio kun la leĝo de malbonaj homoj.

Dan 3:19 *Tiam Nebukadnecar plenigxis de kolero, kaj li sxangxis sian vizagxon kaj turnis sian vizagxon al SXadrahx, Mesxahx, kaj Abed-Nego. Li parolis denove kaj ordonis, ke la forno estu hejtita sepoble pli ol ĝi devus esti hejtita.*

19a- Oni devas kompreni, ke tiu ĉi reĝo neniam dum sia vivo vidis aŭ aŭdis iun kontraŭstari liajn decidojn; kiu pravigas lian furiozon kaj la ŝanĝon en la aspekto de lia vizaĝo. La diablo eniras lin por konduki lin mortigi la elektitojn de Dio.

Dan 3:20 *Kaj li ordonis al kelkaj el la plej fortaj soldatoj en sia armeo, ke ili ligu Ŝadrahon, Meŝahon kaj Abed-Negon, kaj jxetu ilin en la ardantan fornon.*

Dan 3:21 *Kaj tiuj viroj estis ligitaj en siaj pantalonoj, siaj tunikoj, siaj manteloj kaj siaj aliaj vestoj, kaj estis jxetitaj en la mezon de la ardanta forno.*

21a- Ĉiuj ĉi tiuj menciitaj materialoj estas bruligeblaj same kiel iliaj karnaj korpoj.

Dan 3:22 *Ĉar la ordono de la reĝo estis severa kaj la forno estis eksterordinare varmega, la flamo mortigis la virojn, kiuj ĵetis en ĝin Ŝadrahon, Meŝahon, kaj Abed-Negon.*

22a- La morto de ĉi tiuj homoj atestas pri la mortiga efikeco de la fajro de ĉi tiu forno.

Dan 3:23 *Kaj tiuj tri viroj, SXadrahx, Mesxahx, kaj Abed-Nego, falis ligitaj meze de la ardanta forno.*

23a- La ordono de la reĝo estas plenumita, eĉ mortigante siajn proprajn servistojn.

Dan 3:24 *Tiam la reĝo Nebukadnecar ektimis kaj rapide leviĝis. Kaj li respondis kaj diris al siaj konsilistoj: CXu ni ne jxetis tri ligitajn en la mezon de la fajro? Ili respondis al la reĝo: Certe, ho reĝo!*

24a- La reĝo de reĝoj de sia tempo ne povas kredi siajn okulojn. Kion li vidas estas preter homa imago. Li sentas la bezonon trankviligi sin demandante tiujn ĉirkaŭ li, ĉu la ago ĵeti tri virojn en la fajron de la forno estas realo. Kaj ĉi tiuj konfirmas al li la aferon: *Estas certe, ho reĝo!*

Dan 3:25 25 *Kaj li respondis kaj diris: Nu, mi vidas kvar virojn sen katenoj, irantajn meze de la fajro, kaj ne havantajn malbonon; kaj la figuro de la kvara similas tiun de filo de la dioj.*

25a- Ŝajnas, ke nur la reĝo havis la vizion de la kvara karaktero kiu teruris lin. La ekzempla fido de la tri viroj estas honorita kaj respondita de Dio. En ĉi tiu fajro, la reĝo povas distingi virojn kaj li vidas figuron de lumo kaj fajro stari kun ili. Ĉi tiu nova sperto superas la unuan. La realo de la vivanta Dio estas ankoraŭ pruvita al li.

25b- *kaj la figuro de la kvara similas tiun de filo de la dioj*

La aspekto de ĉi tiu kvara karaktero estas tiel malsama de tiu de homoj ke la reĝo identigas lin kun *filo de la dioj*. La esprimo estas feliĉa ĉar ĝi estas ja rekta interveno de tiu, kiu fariĝos por homoj, **la Filo de Dio** kaj la **Filo de homo**, Jesuo Kristo.

Dan 3:26 *Tiam Nebukadnecar alproksimiĝis al la enirejo de la ardanta forno, kaj ekparolis, dirante: Ŝadrah, Meshah, kaj Abed-Nego, servantoj de Dio Plejalta, eliru kaj venu! Kaj SXadrahx, Mesxahx, kaj Abed-Nego eliris el meze de la fajro.*

26a- Denove, Nebukadnecar transformas sin en ŝafidon en la vizaĝo de leona reĝo ege pli forta ol li. Ĉi tiu memorigilo vekas la ateston de la sperto de la antaŭa vizio. La Dio de la cxielo faras duan alvokon al Li.

Dan 3:27 *Kunvenis la satrapoj, la administrantoj, la estroj, kaj la konsilistoj de la reĝo; ili vidis, ke la fajro havis neniun potencon super la korpoj de tiuj homoj, ke la haroj sur iliaj kapoj ne estis bruligitaj, ke iliaj kalsonoj ne estis difektitaj, kaj ke la odoro de la fajro ne tuŝis ilin.*

27a- En ĉi tiu sperto, Dio donas al ni kaj Nebukadnecar pruvon de sia reala ĉiopovo. Li kreis terajn leĝojn, kiuj kondiĉas la vivojn de ĉiuj homoj kaj ĉiuj bestoj, kiuj vivas sur lia grundo kaj en lia dimensio. Sed li ĵus pruvis, ke nek li nek la anĝeloj estas submetitaj al ĉi tiuj surteraj reguloj. Kreinto de universalaj leĝoj, Dio estas super ili kaj povas laŭ sia volo ordigi miraklajn kazojn, kiuj siatempe alportos gloron kaj reputacion al Jesuo Kristo.

Dan 3:28 *Nebukadnecar respondis kaj diris: Estu benata la Dio de Ŝadrah kaj Meŝah kaj Abed-Nego, kiu sendis Sian anĝelon kaj savis siajn servantojn, kiuj fidis lin, kaj kiuj malobeis la ordonon de la reĝo kaj transdonis sian korpon prefere ol servi kaj adorkliniĝi. Iu alia dio ol ilia Dio!*

28a- La kolero de la reĝo malaperis. Siatempe reen sur siaj piedoj kiel viro, li lernas de la sperto kaj eligas ordonon kiu malhelpos la aferon de okazi denove. Ĉar la sperto estas amara. Dio montris al la babilonanoj, ke Li estas viva, aktiva kaj plena de forto kaj potenco.

28b- *kio sendis sian anĝelon kaj liberigis siajn servistojn, kiuj fidis lin, kaj kiuj malobservis la ordonon de la reĝo kaj transcedis siajn korpojn prefere ol servi kaj adori ajnan dion krom ilia Dio!*

En alta grado da lucideco, la reĝo ekkomprenas kiom admirinda estas la lojaleco de la viroj kiujn lia freneza fiero volis mortigi. Ne estas dubo, ke li rimarkas, ke pro sia potenco, estus al li eble eviti ĉi tiun stultan suferadon kaŭzitan de lia fiereco, kiu nur igas lin erari je risko de senkulpaj homoj.

Dan 3:29 29 *Jen estas mia ordono: Ĉiu homo, el kiu ajn popolo, nacio aŭ lingvo, kiu parolos malbonon pri la Dio de Ŝadrah, Meŝah, kaj Abed-Nego, estos distranĉita, kaj lia domo estos reduktita. amaso da rubo, ĉar ne ekzistas alia dio, kiu povas savi kiel li.*

29a- Per ĉi tiu deklaro, la reĝo Nebukadnecar provizas sian protekton al la elektitoj de Dio.

En la sama tempo, li minacas iun ajn, kiu parolas malbonon pri la Dio de Ŝadrah, Meŝah kaj Abed-Nego, kaj li precizigas, *li estos disŝirita, kaj lia domo estos reduktita al amaso da rubo, ĉar li ne ekzistas. neniu alia dio, kiu povas savi kiel li.* Fronte al ĉi tiu minaco, estas certe, ke dum la reĝo Nebukadnecar regos, la fidelaj elektitoj de Dio ne havos problemojn pro intrigoj.

Dan 3:30 *Post tio la reĝo sukcesigis Ŝadrah, Meŝah, kaj Abed-Negon en la lando Babel.*

30a- "Ĉio bone finiĝas" por la fidelaj elektitoj de la vivanta Dio, la kreinto de ĉio, kio vivas kaj ekzistas. Ĉar liaj elektitoj releviĝos lastaj, kaj ili iros sur la polvo de la mortintoj, siaj antaŭaj malamikoj, sur la restarigita tero, por eterne.

En la lasta testo, ĉi tiu feliĉa fino ankaŭ estos akirita. Tiel, la unua provo kaj la lasta profitas el la rekta interveno de la vivanta Dio favore al siaj elektitoj, kiujn li venas savi en Jesuo Kristo, la Savanto, ĉar lia nomo Jesuo signifas "YaHWéH savas".

Danielo 4

Dan 4:1 *Nebukadnecar, reĝo, al ĉiuj popoloj, nacioj, kaj lingvoj, kiuj loĝas sur la tuta tero. Paco estu donita al vi abunde!*

1a- La tono kaj formo pravas ĝin, la reĝo, kiu parolas, estas tiu, kiu konvertiĝis al la Dio de Daniel. Ĝiaj esprimoj similas la skribaĵojn de la epistoloj de la nova interligo. Li proponas pacon, ĉar li mem estas nun en paco, en sia homa koro, kun la Dio de amo kaj justeco, la vera, la sola, la unika.

Dan 4:2 2 *Ŝajnis al mi bone montri la signojn kaj miraklojn, kiujn faris al mi Dio la Plejalta.*

2a- La reĝo nun agas kiel Jesuo diris al la blinduloj kaj kripluloj resanigitaj de li: " Iru kaj montru vin en la templo kaj sciigu tion, kion Dio faris por vi ". La reĝo estas vigligita de la sama deziro inspirita de Dio. Ĉar konvertiĝoj eblas ĉiutage, sed Dio ne donas al ili ĉiuj la efikon de tio, kiun spertas reĝo de reĝoj, potenca kaj forta imperiestro.

Dan 4:3 *Kiel grandaj estas Liaj signoj! Kiel potencaj estas liaj mirindaĵoj! Lia regado estas eterna regado, Kaj Lia regado daŭras de generacio al generacio.*

3a- Kompreno kaj certeco pri ĉi tiuj aferoj donas al li la pacon kaj veran feliĉon jam disponeblan ĉi tie ĉi sube. La reĝo lernis kaj komprenis ĉion.

Dan 4:4 *Mi, Nebukadnecar, loĝis trankvile en mia domo kaj feliĉa en mia palaco.*

4a- Trankvila kaj feliĉa? Jes, sed ankoraŭ nekonvertita pagano por la vera Dio.

Dan 4:5 *Mi havis sonĝon, kiu timigis min; la pensoj, per kiuj mi estis persekutata sur mia lito, kaj la vizioj de mia menso plenis min per teruro.*

5a- Ĉi tiu reĝo Nebukadnecar estas vere prezentita al ni kiel la perdita ŝafo, kiun Dio en Kristo venas por serĉi helpi kaj savi ĝin de malfeliĉo. Ĉar post ĉi tiu paca kaj feliĉa surtera tempo, la estonteco de la reĝo estus perejo kaj eterna morto. Por sia eterna savo, Dio venas por lin ĝeni kaj turmenti.

Dan 4:6 *Kaj mi ordonis, ke ĉiuj saĝuloj de Babel estu kondukitaĵoj antaŭ mi, por ke ili povu klarigi al mi la sonĝon.*

6a- Evidente, Nebukadnecar havas gravajn memorproblemojn. Kial li ne tuj vokas Danielon?

Dan 4:7 *Tiam venis la magiistoj, la astrologoj, la Ĥaldeoj, kaj la aŭguristoj. Mi rakontis al ili la sonĝon, kaj ili ne donis al mi la klarigon.*

7a- Aferoj okazas kiel ĉe la unua vizio, la paganaj aŭguristoj preferas rekoni sian nekapablon prefere ol rakonti fabelojn al la reĝo, kiu jam minacis iliajn vivojn.

Dan 4:8 *Fine aperis antaŭ mi Daniel, nomata Belŝacar laŭ la nomo de mia dio, kaj kiu havas en si la spiriton de la sanktaj dioj. Mi rakontas al li la sonĝon:*

8a- La kialo de forgeso estas donita. Bel estis ankoraŭ la dio de la reĝo. Mi memoras ĉi tie, ke Dario la Medo, Ciro la Perso, Dario la Perso, Artaherĥeso 1-a laŭ Esd.1, 6 kaj 7, ĉiuj siatempe aprezos la elektitajn judojn kaj ilian unu Dion. Inkluzive de Ciro, pri kiu Dio profetas en Jesa 44:28, dirante: *Pri Ciro mi diras: Li estas Mia paŝtisto, kaj Li plenumos mian tutan volon; li diros pri Jerusalemo: Oni rekonstruu ĝin! Kaj de la templo: Ĝi estu fondita!* - La profetita paŝtisto plenumos la profetan volon de Dio, al kiu li agnoskas obei. Tiu ĉi alia teksto konfirmas lian profetitan konvertiĝon: Jes.45:2: *Tiele diras la Eternulo al Sia sanktoleito, al Ciro, kaj en la verso 13: Mi estas, kiu levis Ciruson en mia justeco, kaj Mi rektigos ĉiujn liajn vojojn. ; Li rekonstruos mian urbon kaj liberigos miajn kaptitojn, sen elacxeto kaj subacxeto, diras la Eternulo Cebaot.* Kaj la plenumo de ĉi tiu plano aperas en Esd.6:3 ĝis 5: *En la unua jaro de la reĝo Ciro, la reĝo Ciro donis ĉi tiun ordonon pri la domo de Dio en Jerusalemo: La domo estu rekonstruita, por ke estu loko, kie oni oferojn. estas ofertitaj, kaj ke ĝi havas solidajn fundamentojn. Ĝi estos sesdek ulnoj alto, sesdek ulnoj larĝo, tri vicoj da hakitaj ŝtonoj kaj unu vico da nova ligno. La kostoj estos pagataj de la domanaro de la reĝo . Krome, la oraj kaj arĝentaj vazoj de la domo de Dio, kiujn Nebukadnecar prenis el la templo en Jerusalemo kaj portis en Babelon, estos redonitaj, kondukitaj en la templon en Jerusalemo sur la lokon, kie ili estis, kaj metitaj en la domon. de Dio. La kostoj estos pagataj de la domanaro de la reĝo.* Dio donas al li la honorojn, kiujn li donis al la reĝo Salomono. Tamen, atentu! Tiu ĉi dekreto ne permesos la kalkulon proponitan en Dan.9:25 por akiri la daton de la unua alveno de la Mesio; ĝi estos tiu de la reĝo Arthasht la Perso. Ciro havis la templon rekonstruita, sed Artaxerxes rajtigis la rekonstruon de la muroj de Jerusalemo kaj la revenon de la tuta juda popolo al sia nacia lando.

Dan 4:9 *Beltŝacar, estro de la magiistoj, pri kiu mi scias, ke ili havas en vi la spiriton de la sanktaj dioj kaj al kiu neniu sekreto estas malfacila, donu al mi klarigojn pri la vizioj, kiujn mi vidis en sonĝo.*

9a- Ni devas kompreni kie estas la reĝo. En lia menso, li restis pagano kaj nur rekonis la Dion de Danielo kiel alia dio, krom ke li estis kapabla je klarigado de sonĝoj. Ne venis al li la ideo devi ŝanĝi diojn. La Dio de Daniel estis nur alia dio kompare kun la aliaj.

Dan 4:10 *Tio estas la vizioj de mia menso, dum mi kuŝis. Mi rigardis, kaj jen estas arbo tre alta meze de la tero.*

10a- En la bildoj, kiujn Jesuo uzos por doni siajn lecionojn al la spiritaj homoj, kiujn li volas instrui, la arbo estos la bildo de homo, de la kano, kiu fleksiĝas kaj fleksiĝas, ĝis la potenca kaj majesta cedro. Kaj same kiel la homo povas aprezi la bongustan frukton de arbo, Dio aprezas aŭ ne la fruktojn, kiujn portas siaj kreitaĵoj, de la plej agrabla ĝis la malplej agrabla, eĉ abomeninda kaj abomena.

Dan 4:11 *Kaj ĉi tiu arbo fariĝis granda kaj forta, kaj ĝia supro etendiĝis ĝis la ĉielo, kaj ĝi estis videbla de la randoj de la tuta tero.*

11a- En la vizio de la statuo, la Ĥaldeaj reĝoj jam estis komparita kun arbo laŭ la bildo de la potenco, la forto kaj la imperio, kiujn donis al li la vera Dio.

Dan 4:12 *Ĝia foliaro estis bela, kaj ĝia frukto abunda; li portis manĝaĵon por ĉiuj; la bestoj de la kampo ŝirmis sub ĝia ombro, kaj ĉiu vivanta estaĵo ĉerpis el ĝi manĝaĵon.*

12a- Ĉi tiu potenca reĝo dividis kun ĉiuj tiuj de sia imperio la riĉaĵon kaj la manĝaĵojn produktitajn sub siaj direktivoj.

12b- *La birdoj de la ĉielo loĝis inter ĝiaj branĉoj,*

La esprimo estas ripeto de Dan.2:38. En la laŭvorta signifo, ĉi tiuj birdoj de la ĉielo reprezentas la pacon kaj serenecon, kiuj regas sub lia regado. En la spirita senco, ili referencas al la ĉielaj anĝeloj de Dio, sed en ĉi tiu ununura referenco el Ekc.10:20, temas pri Dio mem, ĉar li sola serĉas la pensojn de ĉiu: *Ne malbenu la reĝon. , eĉ en via menso, kaj ne malbenu la riĉulon en la ĉambro, kie vi dormas; ĉar la birdo de la ĉielo forportus vian voĉon, la flugilhava besto publikigus viajn vortojn* . En la plimulto de citaĵoj, la ĉielbirdoj elvokas aglojn kaj rabobirdojn, dominantajn inter la flugilhavaj specioj. Birdoj ekloĝas kie ilia manĝaĵo estas abunda; la bildo do konfirmas prosperon kaj nutraĵsatiĝon.

Dan 4:13 13 *En la vizioj de mia spirito, kiujn mi vidis kusante, mi vidis, kaj jen unu el la gardantoj kaj sanktuloj malsupreniris de la cxielo.*

13a- Ja la ĉielaj anĝeloj ne bezonas dormi, ili do estas en konstanta agado. Tiuj , *kiuj estas sanktaj kaj servantaj al Dio, malsupreniras de la ĉielo* por porti Liajn mesaĝojn al Liaj surteraj servantoj.

Dan 4:14 *Kaj li ekkriis kun forto, kaj diris jene: Dehaku la arbon kaj dehaku ĝiajn branĉojn; forskuu la foliaron kaj disŝutu la fruktojn; la bestoj forkuru el sub ĝi, kaj la birdoj el inter ĝiaj branĉoj!*

14a- La vizio anoncas, ke la reĝo perdos sian regnon kaj sian regadon super li.

Dan 4:15 *Sed la trunko lasu, kie la radikoj estas en la tero, kaj ligu ĝin per feraĵ kaj kupraj ĉenoj inter la herbo de la kampo. Li trempu en la roso de la cxielo, Kaj kiel la bestoj, Li havu la herbon de la tero kiel sian parton.*

15a- *Sed lasu la trunkon en la tero, kie estas la radikoj*

La reĝo restos en sia regno; li ne estos forpelita.

15b- *kaj ligu lin per feraĵ kaj kupraj katenoj inter la herboj de la kampo*

Ne necesas ĉenoj el fero aŭ latuno, ĉar Dio simple igos sian modleblan estaĵon perdi sian racion kaj komunan prudenton en ĉiuj siaj aspektoj, fizikaj, mensaj kaj moralaj. La potenca reĝo prenos sin kiel besto de la kampo. La granduloj de lia regno do estos devigitaj forigi de li la regadon de la regno.

15c- *Li estu trempita de la roso de la ĉielo, kaj li havu, kiel la bestoj, la herbon de la tero kiel sian parton*

Ni povas imagi la konsternon de liaj plenkreskuloj, kiuj vidos lin manĝi herbon de la tero, kiel bovino aŭ ŝafo. Li rifuzos kovritajn loĝejojn, preferante vivi kaj dormi sur la kampoj.

Dan 4:16 16 *Lia homa koro estos forprenita de li, kaj koro de besto estos donita al li; kaj sep tempoj pasos super li.*

En ĉi tiu sperto , Dio denove donas pruvon pri sia reala ĉiopovo. Ĉar Kreinto de la vivoj de ĉiuj siaj kreitaĵoj, li povas iam ajn, por sia gloro, igi iun inteligenta aŭ, male, stulti ĝin. Ĉar ĝi restas nevidebla al iliaj okuloj, viroj ignoras ĉi tiun minacon, kiu konstante pezas sur ili. Sed estas vere, ke li malofte intervenas, kaj kiam li faras, estas pro specifa kialo kaj celo.

La puno estas mezurita. Ĝi validos por la reĝo Nebukadnecar *sep fojojn* , nur sep jarojn. Ekzistas neniu legitimeco en uzado de tiu tempodaŭro sur io ajn

krom la reĝo mem. Ĉi tie denove, farante ĉi tiun elekton de la numero "7", la kreinto Dio parafas per sia "reĝa sigelo" la ago kiu estas plenumonta.

Dan 4:17 *Ĉi tiu decido estas dekreto de la gardantoj, ĉi tiu decido estas ordono de la sanktuloj, por ke la vivantoj sciu, ke la Plejaltulo regas super la regno de la homoj kaj donas ĝin al kiu ajn li volas, kaj ke li levas tie la plej malnobla el la homoj.*

17a- *Ĉi tiu frazo estas dekreto de la observantoj*

La Spirito substrekas la esceptan karakteron de ĉi tiu dia interveno, al kiu li donas rolon de "dekreto" pro *la rigardantoj*. Homo devas lerni, ke malgraŭ trompaj aspektoj, li estas konstante observata de ĉielaj estaĵoj. Dio volas igi ĉi tiun ekzemplon leciono por homoj ĝis la fino de la mondo. Citante *tiujn, kiuj rigardas*, li rivelas la perfektan kolektivitan unuecon de la anĝeloj de la tendaro de Dio, kiu asocias ilin en liaj projektoj kaj liaj agoj. Krome, ĉi tiu verso konfirmas, ke Dio atribuas al la numero 17 signifon de juĝo, vidu ankaŭ Apokalipso 17.

17b- *por ke la vivantoj sciu, ke la Plejaltulo regas super la regno de la homoj, ke Li donas ĝin al kiu ajn li volas;*

Dio direktas ĉion kaj regas ĉion. Ofte, forgesante ĉi tiun kaŝitan realon, la homo kredas sin mastro de sia destino kaj de siaj decidoj. Li pensas, ke li elektas siajn gvidantojn, sed estas Dio, kiu enoficigas ilin, laŭ sia bona volo kaj sia juĝo pri aferoj kaj estaĵoj.

17c- *kaj ke li levas tie la plej malnoblan el la homoj*

La diro estas vera: "homoj havas la gvidantojn, kiujn ili meritas". Kiam la homoj meritas malnoblan homon kiel gvidanton, Dio trudas ĝin al ili.

Dan 4:18 *Jen estas la sonĝo, kiun mi, reĝo Nebukadnecar, sonĝis. Vi, Beltŝacar, donu la klarigon, ĉar ĉiuj saĝuloj de mia regno ne povas ĝin doni al mi; vi povas, ĉar vi havas en vi la spiriton de la sanktaj dioj.*

18a- Nebukadnecar progresas, sed li ankoraŭ ne konvertiĝis. Li ankoraŭ memoris, ke Daniel servas al *sanktaj dioj*. Monoteismo ankoraŭ ne estas komprenata de li.

Dan 4:19 *Tiam Daniel, kies nomo estis Beltŝacar, konfuzis dum momento, kaj liaj pensoj maltrankviliĝis. La reĝo respondis kaj diris: Beltŝacar, la sonĝo kaj la klarigo ne ĝenu vin; Kaj Beltŝacar respondis: Mia sinjoro, estu la sonĝo por viaj malamikoj kaj ĝia klarigo por viaj malamikoj!*

19a- Daniel komprenas la sonĝon kaj kio okazos estas tiel terura por la reĝo, ke Daniel preferus vidi la aferon plenumita sur siaj malamikoj.

Dan 4:20 *la arbo, kiun vi vidis, kiu kreskis granda kaj forta, kies supro atingas la ĉielon, kaj kiu estis videbla sur ĉiuj partoj de la tero;*

Dan 4:21 21 *Ĉi tiu arbo, kies foliaro estis bela kaj ĝiaj fruktoj abundas, kiu donis manĝaĵon por ĉiuj, sub kiu ŝirmis la bestoj de la kampo, kaj inter kies branĉoj loĝis birdoj de la ĉielo,*

21a- *la foliaro estis bela*

Fizika aspekto kaj vesto.

21b- *kaj abundaj fruktoj*

La abundo de prospero.

21c- *kiu portis manĝaĵon por ĉiuj*

Kiu certigis la nutraĵon de sia tuta popolo.

21d- *sub kiu ŝirmis la bestoj de la kampo*

La reĝo protektanto de siaj servistoj.

21-a- *kaj inter kies branĉoj loĝigis la birdoj de la ĉielo*

Sub lia regado, lia popolo vivis en granda sekureco. La birdoj forflugas kaj forlasas la arbon ĉe la plej eta danĝero.

Dan 4:22 *22 Vi estas, ho reĝo, kiu fariĝis granda kaj forta, kies grandeco pligrandiĝas kaj altiĝas ĝis la ĉielo, kaj kies regado etendiĝas ĝis la finoj de la tero.*

Dan 4:23 *Kaj la reĝo vidis, ke unu el la sanktaj gardistoj malsupreniris de la ĉielo, dirante: Dehaku la arbon kaj detruu ĝin; sed lasu la trunkon en la tero, kie estas la radikoj, kaj ligu ĝin per feraj kaj kupraj ĉenoj inter la herboj de la kampo; li trempu per la roso de la cxielo, kaj lia parto estu kun la bestoj de la kampo, gxis pasigxos sur li sep tempoj.*

Dan 4:24 *Jen estas la klarigo, ho reĝo, jen la dekreto de la Plejaltulo, kiu plenumiĝos kontraŭ mia sinjoro la reĝo.*

Dan 4:25 *Ili forpelos vin el inter homoj, kaj vi logxos kun la bestoj de la kampo, kaj ili donos al vi mangxi herbon kiel bovojn; vi estos trempita de la roso de la cxielo, kaj sep tempoj pasos super vi, gxis vi ekscios, ke la Plejaltulo regas super la regnon de homoj kaj donas gxin al kiu ajn Li volas.*

25a- *ĝis vi scios, ke la Plejaltulo regas super la regno de homoj kaj donas ĝin al kiu ajn li volas.*

Daniel mencias Dion kiel "la Plejaltulo". Li tiel direktas la pensojn de la reĝo pri la ekzisto de la unu Dio; ideo, kiun la reĝo havas grandan malfacilecon kompreni, pro tiuj politeismaj originoj hereditaj de patro al filo.

Dan 4:26 *La ordono forlasi la trunkon, kie estas la radikoj de la arbo, signifas, ke via regno restos ĉe vi, kiam vi rekonos, ke Tiu, kiu regas, estas en la ĉielo.*

26a- *Kiam li rekonas, ke tiu, kiu regas, estas en la ĉielo, la sperto de humiligo ĉesos, ĉar la reĝo konvinkiĝos kaj konvertiĝos.*

Dan 4:27 *Tial, ho reĝo, mia konsilo plaĉu al vi. Ĉesu viajn pekojn per justeco, kaj viajn malbonagojn per kompatato al malfeliĉuloj, kaj via feliĉo daŭros.*

27a- *Kiam la reĝo efektiviĝos la aferojn, kiujn Daniel listigas en ĉi tiu verso, li vere konvertiĝos. Sed ĉi tiu karaktero estas transdonita al fiero, lia nekontestata potenco igis lin kaprica kaj ofte maljusta, kiel antaŭaj malkaŝitaj spertoj instruis al ni.*

Dan 4:28 *CXio tio plenumigxis sur la regxo Nebukadnecar.*

28a- *Ĉi tiu deklaro de Daniel malpermesas ajnan alian interpreton de ĉi tiu profetaĵo, kiu kondamnas al nuleco la profetajn bazojn instruitajn de la Atestantoj de Jehovo kaj ajnan alian religian grupon kiu kontraŭas la regulon difinitan de Danielo. Cetere, la enhavo de la tuta ĉapitro pravas tion. Ĉar la rakonto instruos al ni kial la reĝo estas trafita de malbeno en la profetaĵo de la arbo.*

Dan 4:29 *Post la fino de dek du monatoj, dum li promenis en la reĝa palaco en Babel,*

29a- *12 monatoj, aŭ jaro aŭ " tempo " pasas inter la vizio kaj ĝia plenumo.*

Dan 4:30 *la reĝo respondis kaj diris: Ĉu ĉi tiu ne estas la granda Babel, kiun mi konstruis kiel reĝan loĝejon per la potenco de mia forto kaj por la gloro de mia majesto?*

30a- Jen la fatala momento, kiam la reĝo pli bone farus silenti. Sed ni povas kompreni ĝin ĉar lia Babilono estis vere pura mirindaĵo ankoraŭ listigita kiel unu el la "sep mirindaĵoj de la mondo". Pendaj ĝardenoj abundaj kun verdaĵoj, lagetoj, vastaj placoj kaj remparoj sur placo de 40 km ĉiuflanke. Remparoj sur kies supro du tankoj povis preterpasi unu la alian laŭ la tuta longo de la remparoj; la ŝoseo de la tempo. Unu el ĝiaj pordegoj, rekonstruita en Berlino, estas en la centro de du muroj konsistitaj el bluaj emajlitaj ŝtonoj, sur kiuj estas gravurita la emblemo de la reĝo: leono kun aglajflugiloj, kiun mencias Dan.7:4. Li havis ion pri kio fieri. Sed Dio ne vidas fierecon en siaj vortoj, li vidas fierecon sed antaŭ ĉio forgeson kaj malestimon por siaj antaŭaj spertoj. Certe, ĉi tiu reĝo ne estas la sola fierista estaĵo sur la tero, sed Dio direktis sian rigardon al li, li volas lin en sia ĉielo kaj li havos lin. Ĉi tio meritas klarigon: Dio juĝas siajn kreitaĵojn preter ŝajnoj. Li esploras iliajn korojn kaj iliajn mensojn, kaj rekonas, sen iam ajn erari, la ŝafojn indajn je savo. Tio igas lin insisti kaj foje fari miraklojn sed la metodo estas pravigita de la kvalito de la fina rezulto akirita.

Dan 4:31 *Dum la vorto estis ankoraŭ en la buŝo de la reĝo, venis voĉo el la ĉielo: Aŭskultu, reĝo Nebukadnecar, ke la regno estos forprenita de vi.*

31a- Nebukadnecar estas viktimo de la amo de Dio, kiu metis por li kaptilon kaj avertis lin pri tio en sia profeta sonĝo. La juĝo el la ĉielo estas aŭdebla, sed ni ĝoju, ĉar la malbono, kiun Dio faros al li, savos lian vivon kaj faros ĝin eterna.

Dan 4:32 *Ili forpelos vin el inter homoj, vi loĝos kun la bestoj de la kampo, kaj ili donos al vi manĝi herbon kiel bovojn; kaj sep tempoj pasos super vi, ĝis vi ekscios, ke la Plejaltulo regas super la regno de la homoj kaj donas ĝin al kiu ajn Li volas.*

32a- Dum sep jaroj, *sep fojojn*, la reĝo perdas sian klarecon kaj lia menso konvinkas lin esti nur besto.

Dan 4:33 *En tiu tempo plenumigxis la vorto pri Nebukadnecar. Li estis elpelita el inter homoj, Li manĝis herbon kiel bovojn, Lia korpo estis trempita de la roso de la ĉielo; ĝis ŝiaj haroj kreskis kiel plumoj de agloj, kaj ŝiaj ungoj kiel tiuj de birdoj.*

33a- La reĝo atestas, ke ĉio, kio estis anoncita en la vizio estis bone plenumita sur li. Skribante sian ateston, la konvertita reĝo elvokas ĉi tiun humiligan sperton, parolante pri si en la tria persono. Honto ankoraŭ puŝas lin retiriĝi. Alia klarigo restas ebla, kiu estas, ke ĉi tiu atesto estis skribita kune de la reĝo kaj Daniel, lia nova frato en la vera Dio.

Dan 4:34 *Post la difinita tempo mi, Nebukadnecar, levis miajn okulojn al la ĉielo, kaj la prudento revenis al mi. Mi benis la Plejaltulon, Mi laŭdis kaj gloris Tiun, kiu vivas eterne, kies regado estas regado eterna, kaj kies regno daŭras de generacio al generacio.*

34a- La saĝa kaj ĉiopova Dio akiras la amon de la perdita ŝafo. SXi aligxis al Lia sxafaro Kaj multobligas al Lia gloro.

34b- *tiu, kies regado estas eterna regado, kaj kies regado daŭras de generacio al generacio*

La formulo koncernas la 5-an ^{regnon}, ĉi-foje, eternan, de la vizio de la *Filo de homo* de Dan.7:14: *Al li estis donita regado, gloro kaj regno; kaj ĉiuj popoloj, nacioj, kaj homoj de ĉiu lingvo servis al li. Lia regado estas eterna regado, kiu ne*

forpasos, kaj lia regno neniam estos detruiĝita . Kaj ankaŭ en la vizio de la bildo en Dan.2:44: En la tagoj de ĉi tiuj reĝoj, la Dio de la ĉielo estigos regnon, kiu neniam estos pereigita, kaj ĝi ne pasos sub la regado de alia popolo; Li rompos kaj detruos ĉiujn ĉi tiujn regnojn, kaj li mem restos eterne .

Dan 4:35 *Cxiuj, kiuj logxas sur la tero, estas nenio antaux Li; Li faras tion, kion Li volas kun la armeo de la cxielo kaj kun la logxantoj sur la tero; kaj neniu povas rezisti lian manon li: Kion vi faras?*

35a- Gloro al la vivanta Dio! Ĉar ĉi-foje la reĝo ĉion komprenis kaj li konvertiĝis.

Dan 4:36 *En tiu tempo revenis al mi prudento; la gloro de mia regno, mia majesto kaj mia brilego estis redonitaj al mi; miaj konsilistoj kaj miaj pliaĝuloj denove demandis min; Mi estis restarigita al mia regno, kaj mia potenco nur pligrandiĝis.*

36a- Kiel la justa kaj justa Ijob, al kiu Dio donis filojn, filinojn kaj posteularon ĉe la fino de sia suferado, la reĝo reakiras la konfidon de siaj granduloj kaj rekomencas sian nun saĝan regadon inter la veraj saĝuloj, lumigitaj de la vivanta Dio. . Ĉi tiu sperto pravas, ke Dio donas la regnon al kiu ajn li volas. Estis li, kiu inspiris la grandajn Ĥaldeojn denove peti sian reĝon.

Dan 4:37 *Nun mi, Nebukadnecar, laŭdas kaj gloras kaj gloras la Reĝon de la ĉielo, kies faroj ĉiuj estas veraj kaj kies vojoj estas justaj, kaj kiu povas humiligi tiujn, kiuj iras en fiereco.*

37a- Li povas diri ĝin, ĉar li pagis por povi ĝin diri.

Por eviti la plej malbonan, eltiri denton povas multe dolori; sed la palisoj povas pravigi la suferon. Por akiri eternecon, eble estos necese travivi malfacilajn aŭ tre malfacilajn provojn la elradikiĝo de fiero pravigos ilin, kiam ĝi estos ebla. Konante sian potencialon, Jesuo Kristo blindigis Paŭlon sur la vojo al Damasko, por ke la spirite blinda “persekutanto de siaj fratoj” fariĝu lia fidela kaj fervora atestanto post reakiro de la vidon de liaj okuloj, sed antaŭ ĉio, la vidon de siaj spirito.

Danielo 5

Dan 5:1 *La reĝo Belŝacar faris grandan festenon al siaj eminentuloj, mil, kaj li trinkis vinon antaŭ ili.*

1a- La reĝo Nebukadnecar endormiĝis en la paco de Dio, kiam li estis sufiĉe maljuna kaj lia filo Nabonido anstataŭis lin, malvolonte regi, do li lasis sian filon Belŝacar reĝo anstataŭ li. Ne konfuzu ĉi tiun nomon, kiu signifas "Bel protektas la reĝon", defion, kiun Dio intencas preni, kun tiu, kiun Nebukadnecar donis al Daniel: Belŝacar kiu signifas "Bel protektos". Ĉe la origino de tiuj nomoj estas la kultado de Bel aŭ Béliel malantaŭ kiu estas la sola organizanto de politeismo: Satano, la diablo. Kiel ni vidos, la posteuloj de la konvertita reĝo ne sekvis lin sur ĉi tiu vojo.

Dan 5:2 2 *Belŝacar, gustumis la vinon, alportis la orajn kaj arĝentajn vazojn, kiujn lia patro Nebukadnecar prenis el la templo de Jerusalemo, por ke la reĝo kaj liaj eminentuloj, liaj edzinoj kaj kromvirinoj, ili estis uzataj por ili. trinkante.*

2a- Por ĉi tiu pagana reĝo, ĉi tiuj vazoj el oro kaj arĝento estas nur rabaĵo prenita de la judoj. Elektinte ignori la veran Dion, al kiu Nebukadnecar konvertiĝis, li ignoras la fakton, ke ĉi tiu vivanta Dio juĝas ĉiujn liajn agojn. Uzante por malnobla kaj profana uzo tiujn aferojn konsekritaj kaj sanktigitaj en la servo de la kreinto Dio, li faras la lastan eraron de sia mallonga vivo. Siatempe, Nebukadnecar sciis konsideri la aktivan potencon de la Dio de la Judoj ĉar li komprenis, ke liaj naciaj dioj en vero ne ekzistas. Ĉiuj popoloj submetitaj al la reĝo de Babel aŭdis lian potencon ateston favore al la Reĝo de la ĉielo, precipe lia proksima familio. Dio do havas ĉiujn kialojn por nun montri sin justa kaj senkompata.

Dan 5:3 *Kaj oni alportis la orajn vazojn, kiuj estis prenitaj el la templo, el la domo de Dio en Jerusalemo; kaj la reĝo kaj liaj eminentuloj, liaj edzinoj kaj kromvirinoj uzis ĝin por trinki.*

3a- Daniel insistas pri la origino de ĉi tiuj vazoj, kiuj estis forigitaj el la templo, el la domo de Dio en Jerusalemo. Jam, vidante, ke la Juda Dio permesis forigi tiujn aferojn el sia templo, la juna reĝo devintus kompreni, ke la vera Dio punas kaj severe punas tiujn, kiuj lin malbone servas. Paganaj dioj ne faras tiajn aferojn kaj iliaj oficantoj nur celas plaĉi al homoj, kies kredemon ili ekspluatas.

Dan 5:4 *Ili trinkis vinon, kaj laŭdis la diojn el oro, arĝento, kupro, fero, ligno, kaj sxtono.*

4a- Profana uzo estas malmoderna, ĝi estas idola uzo, la alteco de abomeno por Dio. Grava detalo, en granda elmonstro de nezorgemo, la reĝo festenas kun siaj amikoj, dum lia urbo estas minacata de la medoj kaj persoj kiuj sieĝas ĝin.

Dan 5:5 *En tiu momento aperis la fingroj de homa mano, kaj ili skribis kontraŭ la kandelabro sur la kalkŝtono de la muro de la reĝa palaco. La reĝo vidis ĉi tiun finon de la mano, kiu estis skribanta.*

5a- La mirakloj de la tempo de Nebukadnecar estis malestimataj, ĉi tiu nova miraklo ne celas konvertiĝi, sed detruu la vivojn de la kulpuloj, kiel ni vidos. Antaŭ malbonaj akuzantoj, kiuj volis la morton de pekulo, Jesuo Kristo ankaŭ skribos en la sablon per la fingro la pekojn, kiujn ili faras sekrete.

Dan 5:6 *Tiam la reĝo ŝanĝis sian koloron, kaj liaj pensoj maltrankviligis lin; la artikoj de lia dorso malstreĉis, kaj liaj genuoj frapis unu kontraŭ la alia.*

6a- La miraklo tuj produktas siajn efikojn. Malgraŭ la ebrio, lia menso reagis, li estas terurita.

Dan 5:7 *Kaj la reĝo ekkriis laŭte pri la astrologoj, la Ĥaldeoj, kaj la aŭguristoj; kaj la reĝo respondis kaj diris al la saĝuloj de Babel: Kiu legos ĉi tiun Skribon kaj donos al mi la klarigon pri ĝi, tiu estos vestita per purpuro, kaj oran kolĉenon portos sur sia kolo, kaj havos la trian lokon en sia kolo. la registaro de la regno.*

7a- Denove, Danielo estas ignorata; liaj atestoj estis malŝatataj de la reĝa sinsekvo. Kaj denove, en ekstrema angoro, la juna reĝo promesas la plej altajn honorojn al tiu, kiu pravas kapabla deĉifri la mesaĝon skribitan sur la muro en supernatura maniero. Kiu faros tion, tiu ricevos la trian lokon en la regno, ĉar Nabonido kaj Belŝacar okupas la unuan kaj la duan lokon.

Dan 5:8 *Venis ĉiuj saĝuloj de la reĝo; sed ili ne povis legi la skribon kaj doni al la reĝo la klarigon.*

8a- Kiel sub Nebukadnecar, ĉi tio restas neebla por paganaj saĝuloj.

Dan 5:9 Tiam la reĝo Belŝacar tre ektimis, kaj ŝanĝis sian koloron, kaj liaj eminentuloj ektremis.

Dan 5:10 Kaj la reĝino pro la vortoj de la reĝo kaj liaj eminentuloj eniris en la festenon, kaj diris jene: Ho reĝo, vivu eterne! Ke viaj pensoj ne ĝenu vin, kaj via vizaĝo ne ŝanĝu koloron!

Dan 5:11 Estas viro en via regno, kiu havas en li la spiriton de la sanktaj dioj; kaj en la tagoj de via patro trovigxis en li lumoj, prudento kaj sagxo, kiel la sagxo de la dioj. Ankaŭ la reĝo Nebukadnecar, via patro, la reĝo, via patro, faris lin estro de la magiistoj, de la astrologoj, de la Ĥaldeoj, de la aŭguristoj,

Dan 5:12 ĉar en li troviĝis Daniel, nomata de la reĝo Belŝacar, supera spirito, scio kaj prudento, kapablon interpreti sonĝojn, klarigi enigmojn kaj solvi malfacilajn demandojn. Tial Daniel estu vokita, kaj li donos la klarigon.

12a- Ĉi tiu atesto de la reĝino estas konfuza kaj ĝi kondamnas la tutan reĝan familion: ni sciis tion... sed ni elektis ne konsideri ĝin.

Dan 5:13 Tiam oni kondukis Danielon antaŭ la reĝon. La reĝo respondis kaj diris al Daniel: Ĉu vi estas Daniel, unu el la kaptitoj de Judujo, kiujn mia patro la reĝo venigis el Judujo?

Dan 5:14 Mi auxdis pri vi, ke vi havas en vi la spiriton de la dioj, kaj ke en vi estas lumo, prudento kaj eksterordinara sagxeco.

Dan 5:15 15 Ili ĵus venigis antaŭ mi la saĝulojn kaj la astrologojn, por ke ili legu ĉi tiun skribaĵon kaj donu al mi la klarigon; sed ili ne povis doni la klarigon de la vortoj.

Dan 5:16 Mi lernis, ke vi povas doni klarigojn kaj solvi malfacilajn demandojn; nun, se vi povos legi ĉi tiun skribaĵon kaj doni al mi la klarigon, vi estos vestiita per purpuro, vi portos oran kolĉenon sur via kolo, kaj vi havos la trian lokon en la registaro de la regno.

16a- Tria loko post lia patro Nabonido kaj li mem.

Dan 5:17 17 Daniel respondis antaŭ la reĝo: Konservu viajn donacojn kaj donu viajn donacojn al alia; tamen mi legos la skribaĵon al la reĝo, kaj mi donos al li la klarigon.

17a- Daniel estas maljuna kaj ne donas gravecon al honoroj aŭ al varoj kaj valoroj de arĝento kaj oro, sed la ŝanco memori ĉi tiun junan reĝon pri siaj kulpoj, liaj pekoj, kiujn li devos pagi por sia vivo, ne faras rifuzu kaj li estas la servanto de Dio por ĉi tiu tipo de agado.

Dan 5:18 18 Ho reĝo, la plej alta Dio donis al via patro Nebukadnecar regadon, grandecon, gloron kaj majeston;

18a- La regado de Nebukadnecar estis la laboro kaj donaco de la vera Dio, same kiel lia majesto, kiun li malĝuste atribuis al sia propra forto, pro fiero, antaŭ ol esti stulta de Dio dum sep jaroj.

Dan 5:19 Kaj pro la grandeco, kiun Li donis al li, ĉiuj popoloj, nacioj, homoj de ĉiu lingvo timis kaj ektremis antaŭ li. La reĝo mortigis tiujn, kiujn li volis, kaj li permesis vivi al tiuj, kiujn li volis; li levis tiujn, kiujn li volis, kaj li malaltigis tiujn, kiujn li volis.

19a- La reĝo mortigis tiujn, kiujn li volis

Aparte, ĉi tiu potenco donita de Dio igis lin puni la ribeleman judan popolon kaj mortigi multajn el iliaj reprezentantoj.

19b- *kaj li forlasis la vivojn de tiuj, kiujn li volis*

Daniel kaj la kaptitaj Judoj profitis.

19c- *li levis tiujn, kiujn li volis*

Daniel kaj liaj tri fidelaj kunuloj estis levitaj super la Ĥaldeoj fare de reĝo Nebukadnecar.

19d- *kaj li malaltigis tiujn, kiujn li volis*

La granduloj de lia regno devis konsenti esti regitaj de junaj fremduloj el juda kaptiteco. Per lia potenca mano juda nacia fiero estis humiligita kaj detruita.

Dan 5:20 *Sed kiam lia koro leviĝis kaj lia spirito malmoliĝis al aroganteco, li estis deĵetita de sia reĝa trono kaj senigita de sia gloro;*

20a- La sperto de la reĝo Nebukadnecar permesas al ni kompreni la *arogantecon* atribuitan al la papa reĝo de Dan.7:8. Danielo pruvas al la reĝo, ke la absoluta potenco estas donita de Dio al kiu ajn li volas, laŭ sia programo. Sed, rememorante la humiliĝon de reĝo Nebukadnecar, li memorigas al li, ke kiom ajn potenca li estas, tera reĝo dependas de la senlima potenco de la ĉiela reĝo.

Dan 5:21 *Li estis elĵetita el inter la homidoj, kaj lia koro fariĝis kiel koro de bestoj, kaj lia loĝejo estis ĉe sovaĝaj azenoj; li ricevis herbon por manĝi kiel bovojn, kaj lian korpon estis trempita de la roso de la ĉielo, ĝis li rekonis, ke la supera Dio regas super la regno de homoj kaj donas ĝin al kiu ajn li ŝatas lin.*

21a- Mi rimarkas, nur en ĉi tiu verso, la mencion "sovaĝaj azenoj". La azeno estas tipa simbolo de obstineco: "obstina kiel azeno", precipe se ĝi estas "sovaĝa" kaj ne malsovaĝigita. Ĝi estas la simbolo, kiu reprezentas la spiriton de homo, kiu rifuzas aŭdi la lecionojn donitajn de Dio per la spertoj de sia vivo kaj per siaj bibliaj revelacioj.

Dan 5:22 *Kaj vi, lia filo Belŝacar, ne humiligis vian koron, kvankam vi sciis ĉion ĉi.*

22a- Fakte, estis Belŝacar, kiu kondukis kiel "sovaĝa azeno" ne konsiderante la sperton travivita de sia "patro" (lia avo).

Dan 5:23 *Vi altigis vin kontraŭ la Sinjoro de la ĉielo; la vazoj de lia domo estas alportitaj antaŭ vi, kaj vi uzis ilin por trinki vinon, vi kaj viaj pliaĝuloj, viaj edzinoj kaj viaj kromvirinoj; Vi laŭdis la diojn arĝentajn, orajn, kuprajn, ferajn, lignajn, kaj ŝtonajn, kiuj ne vidas kaj ne aŭdas kaj nenion scias, kaj ne gloris Dion, kiu havas en sia mano vian spiron kaj ĉiujn viajn vojojn.*

23a- Belŝacar profanis la orajn vazojn, kiuj estis sanktigitaj por la kreinto Dio por la religia servo de lia templo. Sed uzante ilin por laŭdi la falsajn paganajn diojn, li atingis la altecon de **abomeno**. Ĉi tiu bildo preparas tiun de Rev.17:4: *Ĉi tiu virino estis vestita per purpuro kaj skarlato, kaj ornamita per oro kaj multekostaj ŝtonoj kaj perloj. Ŝi tenis en sia mano oran pokalon, plenan de abomenaĵoj kaj malpuraĵoj de sia malĉastado*. Ŝi ricevas la nomon "Babilono la granda" en verso 5.

Dan 5:24 *Tial li sendis ĉi tiun pinton de la mano, kiu spuris ĉi tiun skribaĵon.*

24a- Siavice, Belŝacar tro malfrue malkovras la ekziston de la vera vivanta Dio, kiu mirakle agas kaj reagis al la konduto de homoj.

Dan 5:25 *Jen la skribo, kiu estis skribita: minnow, minnow, tekel, oupharsin.*

25a- Traduko: kalkulita, kalkulita, pesita kaj dividita

Dan 5:26 *Kaj jen la klarigo de ĉi tiuj vortoj. Nombrita: Dio kalkulis vian regnon kaj ĉesigis ĝin.*

26a- La unua " kalkulita " celas la komencon de la regado, kaj la dua " kalkulita ", la fino de ĉi tiu regado.

Dan 5:27 *Pesita: vi estas pesita sur pesilo, kaj vi trovigxis manko.*

27a- La skalo estas ĉi tie la simbolo de dia juĝo. Homoj adoptis ĝin por indiki la servojn de justeco; tre neperfekta justeco. Sed tiu de Dio estas perfekta kaj bazita sur la bildo de duobla pesilo , li pesas la agojn de bono kaj malbono, kiujn la juĝita plenumis. Se la altebenaĵo de bono estas pli malpeza ol tiu de malbono, dia kondamno estas pravigita. Kaj jen estas la kazo de la reĝo Belŝacar.

Dan 5:28 *Dividita: Via regno estos dividita kaj donita al la Medoj kaj la Persoj.*

28a- Dum li sin indulgis en abomenindaj drinkadoj en sia reĝa palaco, gvidata de reĝo Dario, la Medoj eniris Babilonon apud la riverfluo, provizore deturniĝis kaj sekiĝis.

Dan 5:29 *Kaj Belŝacar tuj ordonis, kaj ili vestis Danielon per purpuro kaj metis oran kolĉenon ĉirkaŭ lian kolon, kaj estis anoncite, ke li estos la tria en la regado de la regno.*

Dan 5:30 *En tiu sama nokto Belŝacar, reĝo de la Ĥaldeoj, estis mortigita.*

Dan 5:31 *Kaj Dario la Medo ekposedis la regnon, havante la aĝon de sesdek du jaroj.*

31a- Ĉi tiu preciza vidatesto de Daniel ne estas rekonita de historiistoj, kiuj atribuas ĉi tiun agon al la persa reĝo Ciro 2 la granda en – 539.

Daniel 6

La instruo de ĉi tiu ĉapitro 6 estas identa al tiu de Daniel 3. Ĝi prezentas al ni, ĉi-foje, Danielo en provo de modela fideleco, por imiti kaj reprodukti por ĉiuj elektitoj vokitaj de Dio en Jesuo Kristo. Komentoj estas helpemaj, sed nur legu kaj lernu la lecionon. Reĝo *Dario* agas kiel Nebukadnecar siatempe kaj, siavice, *62-jara*, li konfesos la gloron de la vivanta Dio de Daniel; konvertiĝo akirita per la atesto de Danielo de fideleco kiam Dio protektis lin kontraŭ la *leonoj*. De la komenco de ilia rilato, li havas amon kaj intereson pri Danielo, kiu servas lin fidele kaj honeste kaj en kiu li *perceptas supera menso*.

Dan 6:1 *Estis bone por Dario starigi super la regnon cent dudek satrapojn, kiuj estus en la tuta regno.*

1a- Reĝo Dario rivelas sian saĝon konfidante la regadon de la regno al 120 guberniestroj establitaĵoj pli ol 120 provincoj.

Dan 6:2 *Kaj li starigis super ili tri estrojn, inter kiuj estis Daniel, por ke tiuj satrapoj donu al ili konton kaj por ke la reĝo ne suferu malbonon.*

2a- Daniel ankoraŭ estas inter la ĉefaj gvidantoj, kiuj kontrolas la satrapojn.

Dan 6:3 *Daniel estis pli alta ol la princoj kaj la satrapoj, ĉar estis en li supera spirito; kaj la reĝo pensis starigi ĝin en la tuta regno.*

3a- Dario, siavice, rimarkas la superecon de Danielo laŭ sia inteligenta kaj saĝa menso. Kaj lia plano starigi lin super ĉio vekos ĵaluzon kaj malamon kontraŭ Daniel.

Dan 6:4 *Tiam la estroj kaj la satrapoj serĉis okazon por akuzi Danielon pri la aferoj de la regno. Sed ili povis trovi nenian okazon, nek ion por riproĉi, ĉar li estis fidela, kaj nek kulpo nek io malbona estis vidita en li.*

4a- Daniel servas Dion kie li metas lin, tiel ke li servu la reĝon kun la sama dediĉo kaj fideleco. Ĝi tiel aperas *neriproĉebla*; kriterio trovita inter "Last-Tagaj Adventistoj" Sanktuloj laŭ Rev.14:5.

Dan 6:5 *Kaj tiuj homoj diris: Ni ne trovos pretekston kontraŭ ĉi tiu Daniel, se ni ne trovos iun en la leĝo de lia Dio.*

5a- Ĉi tiuj rezonadoj malkaŝas la pensadon de la diabla tendaro de la lasta tera provo de fido, en kiu, la sabata ripozo de la sepa tago de la leĝo de Dio permesos la mortigon de ĝiaj fidelaj servistoj, ĉar ili ne konsentos honori la resto de la unua tago igita deviga, dimanĉo sub romia religia juro.

Dan 6:6 *Tiam tiuj estroj kaj ĉi tiuj satrapoj venis tumulte al la reĝo, kaj diris al li jene: Reĝo Dario, vivu eterne!*

6a- Ĉi tiu tumulta eniro celas memori la reĝon pri la forto de nombroj, ĝia kapablo krei tumultojn, kaj tial la bezonon de li plifortigi sian regadon.

Dan 6:7 *Ĉiuj estroj de la regno, administrantoj, satrapoj, konsilistoj, kaj regantoj opinias, ke estu eldonita reĝa edikto, kun severa malpermeso, ke ĉiu en la daŭro de tridek tagoj, kiu preĝas al iu ajn ; dio aŭ al iu ajn, krom vi, ho reĝo, estos ĵetita en la kavon de leonoj.*

7a- Ĝis tiam, reĝo Dario ne serĉis devigi la virojn de sia regno servi al unu dio prefere ol al alia. En politeismo, religia libereco estas kompleta. Kaj por konvinki lin, la komplotantoj flatas lin, honorante lin, reĝon Darion, kiel dion. Tie denove, kiel ĉe ĉiuj grandaj regantoj, la fiero vekiga kaj igas lin aprobi ĉi tiun ordon, kiu tamen ne venis el lia menso.

Dan 6:8 *Nun, ho reĝo, konfirmu la malpermeson kaj skribu la dekreton, por ke ĝi estu nerevokebla, laŭ la leĝo de Medoj kaj Persoj, kiu estas neŝanĝebla.*

8a- Ĉi tiu dekreto admirinde profetas tiun, kiu faros la romian dimanĉon deviga je la fino de la tagoj. Sed ni rimarku, ke tiu ĉi neŝanĝebla karaktero de la leĝo de la Medoj kaj Persoj starigita de eraremaj kaj pekaj homoj estas tute nepravigebla. Neŝanĝebleco apartenas al la vera kaj vivanta Dio, la Kreinto.

Dan 6:9 *Tiam la reĝo Dario skribis la dekreton kaj la dekreton.*

9a- Ĉi tiu paŝo estas esenca, ĉar skribinte mem *la dekreton kaj la defendon*, la neŝanĝebla leĝo de la Medoj kaj Persoj devos esti respektita.

Dan 6:10 *Kiam Daniel eksciis, ke la dekreto estas skribita, li foriris en sian domon, kie la fenestroj de la supra ĉambro estis malfermitaj al Jerusalemo; kaj tri fojojn ĉiutage li genuigis, li preĝis, kaj li laŭdis sian Dion, kiel antaŭe.*

10a- Daniel ne ŝanĝas sian konduton, kaj ne lasas sin influi de ĉi tiu homa mezuro. Malfermante sian fenestron, li montras ke li volas ke lia lojaleco al Ĉiopova Dio estu konata al ĉiuj. En ĉi tiu tempo, Daniel turnas en la direkto de Jerusalemo kie eĉ detruita, la templo de Dio situas. Ĉar la Spirito Dio manifestiĝis dum longa tempo en ĉi tiu sankta templo, kiun li faris sian hejmon, sian surtera loĝejo.

Dan 6:11 *Tiam tiuj homoj eniris tumulte, kaj trovis Danielon preĝanta kaj vokanta sian Dion.*

11a- La komplotantoj embuskas kaj observis lin por kapti lin en la ago de malobeo al la reĝa dekreto ; nuntempe "flagranta delikto".

Dan 6:12 *Kaj ili staris antaŭ la reĝo, kaj diris al li pri la reĝa defendo: Ĉu vi ne skribis defendon, ke kiu en la daŭro de tridek tagoj preĝus al iu dio aŭ al iu, tiu, krom vi, ho reĝo, estu; ĵetita en la kavon de la leonoj? La reĝo respondis: La afero estas certa, laŭ la leĝo de la Medoj kaj Persoj, kiu estas neŝanĝebla.*

12a- La reĝo povas nur konfirmi la dekreton, kiun li mem skribis kaj subskribis.

Dan 6:13 *Kaj ili denove respondis kaj diris al la reĝo: Daniel, unu el la kaptitoj de Judujo, ne atentis vin, ho reĝo, nek la defendon, kiun vi skribis, tri fojojn ĉiutage;*

13a- Kaptita en la ago, en la ago de lia preĝo, Daniel estas denunciata. La reĝo aprezas Danielo'n pro sia fidela kaj honesta konduto. Li tuj faros la ligon inter si kaj ĉi tiu Dio, kiun li servas kun tiom da fervoro kaj fideleco, ĉar li regule preĝas al li *tri fojojn ĉiutage* . Ĉi tio klarigas la doloron kaj aflikton, kiujn la kondamno de Daniel kaŭzos al li kaj la komencon de lia venonta konvertiĝo.

Dan 6:14 *La reĝo tre afliktis, kiam li aŭdis tion; li zorgis por savi Danielon, kaj ĝis la sunsubiro li klopodis savi lin.*

14a- La reĝo tiam ekkomprenas ke li estis manipulita kaj li iras al grandaj longoj por savi Danielo'n, kiun li tre aprezas. Sed liaj klopodoj estos vanaj kaj la reĝo malĝoje malkovras antaŭ ĉio tion: *la letero mortigas, sed la spirito donas vivon* . Donante poste al homoj ĉi tiun esprimon, Dio montras la limon de respekto al la leĝoj. Vivo ne povas esti reguligita sur leteroj de leĝo. En sia dia juĝo, Dio konsideras detalojn, kiujn la mortinta letero de sia skribita leĝo ignoras kaj homoj sen Dio ne havas la saĝon fari la samon.

Dan 6:15 *Sed tiuj viroj insistis pri la reĝo, kaj diris al li: Sciu, ho reĝo, ke la leĝo de Medoj kaj Persoj postulas, ke ĉiu malpermeso aŭ dekreto konfirmita de la reĝo estu nerevokebla.*

15a- La komplotantoj memoras la nerevokeblan (nepravigan) naturon de la decidoj prenitaj de la reĝo de la Medoj kaj la Persoj. Li mem estas kaptita de sia heredita kulturo. Sed li komprenas, ke li estis viktimo de komploto kontraŭ Danielo.

Dan 6:16 *Tiam la reĝo ordonis alporti Danielon kaj ĵeti en la kavon de la leonoj. La reĝo respondis kaj diris al Daniel: Via Dio, al kiu vi servas kun pacienco, savu vin!*

16a- La reĝo estas devigita ĵeti Danielon en la kavon de la leonoj, sed li deziras el sia tuta koro, ke la Dio, kiun li servas tiel fidele, intervenu por savi lin.

Dan 6:17 17 *Ili alportis ŝtonon kaj metis ĝin sur la aperturon de la kavo; la reĝo sigelis ĝin per sia ringo kaj per la ringo de siaj eminentuloj, por ke nenio ŝanĝiĝu pri Daniel.*

17a- Ĉi tie, la sperto vivita de Daniel prezentas similecojn kun la entombigo de Kristo, kies cirkla ŝtonpordo ankaŭ estis sigelita por malhelpi homan intervenon.

Dan 6:18 *Tiam la reĝo iris en sian palacon; li pasigis la nokton fastante, li ne alportis kromedzinon al li, kaj li ne povis ekdormi.*

18a- Ĉi tiu konduto de la reĝo atestas lian sincerecon. Farante ĉi tiujn aferojn, li montras, ke li volas plaĉi al la Dio de Daniel kaj akiri sian savon de li. Ĉi tio estas la komenco de lia konvertiĝo al la unu Dio.

Dan 6:19 *La reĝo leviĝis ĉe la tagiĝo kaj rapide iris al la kavo de la leonoj.*

19a- Preparo de pureco sekvita de sendorma nokto pro lia menso turmentita de la penso pri la morto de Daniel kaj ĉi tiu rapido al la leonkavo ĉe tagiĝo ne estas la agoj praktikataj de pagana reĝo sed tiuj de frato, kiu amas sian fraton. en Dio.

Dan 6:20 *Kaj kiam li alproksimiĝis al la kavo, li vokis Danielon per malĝoja voĉo. La reĝo respondis kaj diris al Daniel: Ĉu Daniel, servanto de la vivanta Dio, via Dio, al kiu vi servas kun pacienco, povus savi vin de la leonoj?*

20a- *Kiam li alproksimiĝis al la kavo, li vokis Danielon per malĝoja voĉo*
La reĝo esperas sed li timas kaj timas la plej malbonan por Danielo. Tamen, lia espero estas montrita per la fakto ke li vokas ŝin kaj demandas al ŝi demandon.

20b- *Ĉu Daniel, servanto de la vivanta Dio, via Dio, al kiu vi servas kun pacienco, povis savi vin de la leonoj?*

Nomante lin kiel " *vivanta Dio* ", Dario atestas la komencon de sia konvertiĝo. Tamen, lia demando " *ĉu li povis savi vin de la leonoj?* » montras al ni, ke li ankoraŭ ne konas lin. Alie li estus dirinta " *ĉu li volis savi vin de la leonoj?* " » .

Dan 6:21 *Kaj Daniel diris al la reĝo: Reĝo, vivu eterne!*

21a- En la buŝoj de la komplotantoj, en verso 6, la esprimo havis malmulte da signifo, sed en tiu de Daniel, ĝi profetis aliron al eterna vivo rezervita por la elektitoj de Dio.

Dan 6:22 *Mia Dio sendis Sian angxelon, kaj fermis la busxon de la leonoj, kiuj ne faris al mi malbonon, cxar mi estis trovita senkulpa antaux Li; kaj antaŭ vi, ho reĝo, mi faris nenion malbonan.*

22a- En ĉi tiu sperto, reĝo Dario rimarkas kiom stulta, nepravigite kaj malaprobata de la neŝanĝebla koncepto de homaj reĝaj dekretoj estas fare de la vera Vivanta Dio, kiun Daniel servas sen kaŝi.

Dan 6:23 *Tiam la reĝo tre ĝojis, kaj ordonis, ke oni elkonduku Danielon el la puto. Daniel estis prenita el la kavo, kaj neniu vundo estis trovita sur li, ĉar li fidis sian Dion.*

23a- *Tiam la reĝo estis tre ĝoja*

Tiu ĉi reago de natura kaj spontanea ĝojo malkaŝas estontecon elektitan de Dio ĉar la reĝo nun havas la certecon pri sia ekzisto kaj sia potenco.

23b- *Daniel estis prenita el la kavo, kaj neniu vundo estis trovita sur li*

Same kiel la vestoj de la tri kunuloj de Daniel, ĵetitaj en la supervarmigitan fornon, ne estis bruligitaj.

23c- *ĉar li fidis sian Dion*

Tiu ĉi konfido malkaŝiĝis en lia decido ne obei la reĝan dekretan, kiu senigus Dion de liaj preĝoj; neebla kaj neimagebla elekto por tiu ĉi pure homa modelo de kredo.

Dan 6:24 *La reĝo ordonis, ke la viroj, kiuj akuzis Danielon, estu kondukitaj kaj ĵetitaj en la kavon de la leonoj, ili kaj iliaj infanoj kaj iliaj edzinoj; kaj antaŭ ol ili atingis la fundon de la kavo, la leonoj kaptis ilin kaj rompis ĉiujn iliajn ostojn.*

24a- Dio turnis la situacion kontraŭ la malvirtuloj, kiuj planis malbonon. Dum la tempo de la venos persaj reĝoj, la sperto estos renovigita por la judo Mordeĥaj, kiun la ĉefo Haman volos mortigi kun sia popolo en la tempo de la reĝino Ester. Ankaŭ tie, estas Haman, kiu finiĝos pendigita sur la pendumiloj starigita por Mordeĥaj.

Dan 6:25 *Kaj post tio la reĝo Dario skribis al ĉiuj popoloj kaj al ĉiuj nacioj kaj al ĉiuj lingvoj, kiuj loĝas sur la tuta tero: Paco al vi abunde.*

25a- Ĉi tiu nova skribo de la reĝo estas tiu de homo venkita de la vivanta Dio. Estante nun en perfekta paco en sia koro, li uzas sian regan pozicion por paroli al ĉiuj homoj de sia regno, la ateston pri sia paco, kiun li ricevis de la vera Dio.

Dan 6:26 *Mi ordonas, ke en mia tuta regno estu timo kaj timo antaŭ la Dio de Daniel. Ĉar Li estas la vivanta Dio, kaj restas eterne; lia regno neniam estos detruita, kaj lia regado daŭros ĝis la fino.*

26a- *Mi ordonas tion dum la tuta amplekso de mia regno*
La reĝo ordonas sed li ne devigas iun ajn.

26b- *timu kaj timu la Dion de Daniel*
Sed riĉigita de ĉi tiu sperto, li trudas la timon kaj timon de la Dio de Danielo por malemigi la aŭtorojn de nova intrigo nutrita kontraŭ Danielo.

26c- *Ĉar Li estas la vivanta Dio, kaj Li restas eterne*
Li esperas, ke ĉi tiu atesto estos ricevita en la koroj de la popolo de la regno, kaj por fari tion li laŭdas kaj altigas ĝin.

26d- *lia regno neniam estos detruita, kaj lia regado daŭros ĝis la fino*
La eterna karaktero de la 5-a^{regno} de la statuo denove estas proklamita.

Dan 6:27 *Estas Li, kiu savas kaj savas, Kiu faras signojn kaj miraklojn en la ĉielo kaj sur la tero. Estis li, kiu savis Danielon de la potenco de la leonoj.*

27a- *Estas tiu, kiu savas kaj kiu savas*
La reĝo atestas pri tio, kion li observis, sed ĉi tiu savo kaj ĉi tiu savo koncernas nur la fizikan korpon, la vivon de Daniel. Ni devos atendi la venon de Jesuo Kristo por kompreni la deziron de Dio savi kaj savi de peko. Sed ni atentigu, ke la reĝo nature sentis la bezonon purigi sin por plaĉi al la vivanta Dio.

27b- *kiu faras signojn kaj miraklojn en la ĉielo kaj sur la tero*
La libro de Daniel atestas pri ĉi tiuj signoj kaj mirindaĵoj, supernaturaj agoj, kiujn Dio faris, sed atentu, la diablo kaj liaj demonoj ankaŭ povas falsigi iujn diajn miraklojn. Por identigi inter la du eblaj originoj, sufiĉas kompreni, kiu profitas el la transdonita mesaĝo. Ĉu ĝi kondukas al obeo al la kreinto Dio, aŭ al lia malobeo?

Dan 6:28 *Daniel prosperis dum la reĝado de Dario kaj dum la reĝado de Ciro, la Perso.*

28a- Ni komprenas, Daniel ne revenos al sia nacia patrujo, sed la lecionoj, kiujn Dio instruis al li en Dan.9, igis lin akcepti sen suferi tiun ĉi sorton deciditan de lia Dio.

Daniel 7

Dan 7:1 *En la unua jaro de Belŝacar, reĝo de Babel, Daniel sonĝis kaj vidis viziojn dum li kuŝis. Poste li notis la sonĝon, kaj rakontis la ĉefajn aferojn.*

1a- *La unua jaro de Belŝacar, reĝo de Babel*

Tio estas en – 605. Ekde la vizio de Dan.2, pasis 50 jaroj. Morto, la granda reĝo Nebukadnecar estas anstataŭigita per sia nepo Belŝacar.

Dan 7:2 *Daniel komencis kaj diris: Mi vidis en mia nokta vizio, kaj jen la kvar ventoj de la cxielo krevas sur la Granda Maro.*

2a- *eniris la kvar ventoj de la ĉielo*

Ĉi tiuj estas la universalaj militoj, kiuj igas dominantojn etendi sian potencon direkte al la kvar kardinalaj punktoj, al la Nordo, la Sudo, la Oriento kaj la Okcidento.

2b- *sur la granda maro*

La bildo ne estas flata por la homaro, ĉar la maro, eĉ granda, estas simbolo de morto. Ne estas, en la projekto de Dio, la medio preparita por homo farita laŭ lia bildo, laŭ Gen.1. Ĝia medio estas la tero. Sed la homaro perdis, ekde la origina peko, per sia malobeo, sian dian bildon kaj ĝi ne plu estas en siaj puraj kaj sanktaj okuloj ol malpuraj kaj voremaj marbestoj, kiuj formanĝas unu la alian sub la inspiroj de la diablo kaj demonoj. En ĉi tiu vizio, la maro simbolas la anoniman amason de homoj.

Krome, la areo kovrita per la profetaĵo koncernas popolojn ligitajn per siaj marbordaj aspektoj limantaj la Mediteranea Maro. La *maro* do ludas grandan rolon en la militemaj agoj de la konkerroj de la dominantoj.

Dan 7:3 *Kaj kvar grandaj bestoj eliris el la maro, malsamaj unu de la alia.*

3a- *Kaj kvar grandaj bestoj eliris el la maro*

Ni trovas en nova vizio la instruon donitan en Daniel 2, sed tie bestoj *anstataŭigas* la korpopartojn de la *statuo*.

3b- *malsamaj le s unu de la alia*

Kiel la materialoj de la *statuo* de Dan.2.

Dan 7:4 *La unua estis kiel leono kaj havis flugilojn de aglo; Mi rigardis ĝis liaj flugiloj estis deŝiritaj; li estis prenita de la tero kaj starigita sur siaj piedoj kiel homo, kaj homa koro estis donita al li.*

4a- *La unue estis kiel leono, kaj havis aglajn flugilojn*

Jen la *ora kapo* de la Ĥaldeea reĝo de Dan.2 fariĝas *leono kun aglaj flugiloj*; emblemo gravurita sur la bluaj ŝtonoj de Babel, la fiero de la reĝo Nebukadnecar en Dan.4.

4b- *Mi rigardis, ĝis liaj flugiloj estis deŝiritaj*

La profetaĵo rilatas al la sep jaroj aŭ sep tempoj dum kiuj reĝo Nebukadnecar estis stultita de Dio. Dum ĉi tiuj 7 jaroj (*sep fojojn*) de humiligo profetita en Dan.4:16, *lia homa koro estis forigita*, anstataŭigita per la koro de besto.

4c- *li estis prenita de la tero kaj starigita sur siaj piedoj kiel homo, kaj homa koro estis donita al li.*

Lia konvertiĝo al la kreinto Dio estas ĉi tie konfirmita. Lia sperto permesas al ni kompreni, ke, por Dio, la homo estas homo nur kiam lia koro

portas la bildon de tiu de Dio. Li malkaŝos ĝin en sia enkarniĝo en Jesuo Kristo la perfektan dian modelon de amo kaj obeo.

Dan 7:5 *Kaj jen dua besto similis **al urso** kaj staris flanke; li havis tri ripojn en la buŝo inter la dentoj, kaj ili diris al li: Leviĝu, manĝu multe da viando.*

5a- *Kaj jen dua besto similis **al urso** , kaj staris flanke*

Post la ĥaldea reĝo, *la arĝenta kesto kaj brakoj* de la Medoj kaj Persoj fariĝas *urso* . La precizeco " *kiu staris unuflanke* " ilustras la persan dominadon kiu aperis dua post la Meda dominado, sed ĝiaj konkeroj akiritaj de reĝo Ciro 2 la Perso donis al ĝi multe pli grandan potencon ol tiu de la Medoj.

5b- *li havis tri ripojn en la buŝo inter la dentoj, kaj ili diris al li: Leviĝu, manĝu multe da viando.*

La persoj regos la Medojn kaj konkeros tri landojn: Lidio de la riĉa reĝo Krezo en - 546, Babilonio en - 539, kaj Egiptujo en - 525.

Dan 7:6 *Post tio mi rigardis, kaj jen alia estis kiel **leopardo** kaj havis kvar flugilojn sur sia dorso kiel birdo; ĉi tiu besto havis kvar kapojn, kaj regado estis donita al ĝi.*

6a- *Post tio mi rigardis, kaj jen alia similis **leopardon***

Idem, *la kupraj ventro kaj femuroj* de la grekaj regantoj fariĝas *leopardo kun kvar birdaj flugiloj* ; La makuloj de la greka *leopardo* faras ĝin **simbolo de peko** .

6b- *kaj havis kvar flugilojn sur sia dorso kiel birdo*

La *kvar birdaj flugiloj* asociitaj kun la *leopardo* ilustras kaj konfirmas la ekstreman rapidecon de la konkeroj de ĝia juna reĝo Aleksandro la Granda (inter - 336 kaj -323).

6c- *ĉi tiu besto havis kvar kapojn, kaj regado estis donita al ĝi*

Ĉi tie, " *kvar kapoj* " sed en Dan.8 estos " *kvar grandaj kornoj* ", kiu nomumas la grekajn regantojn, posteulojn de Aleksandro la Granda: Seleŭko, Ptolemeo, Lisimaĥo kaj Kasandro.

Dan 7:7 *Post tio mi rigardis en miaj noktaj vizioj, kaj jen estis **kvara besto, terura** , terura kaj treege forta; li havis grandajn ferajn dentojn, li manĝis, rompis kaj piedpremis tion, kio restis; ĝi estis malsama ol ĉiuj antaŭaj bestoj, kaj ĝi havis dek kornojn.*

7a- *Post tio, mi rigardis en miaj noktaj vizioj, kaj jen estis **kvara besto, terura** , terura kaj eksterordinare forta.*

Ĉi tie denove, *la feraj kruroj* de la Romia Imperio fariĝas monstro *kun feraj dentoj kaj dek kornoj* . Ĉar laŭ Rev.13:2, ĝi sole portas la kriteriojn de la 3 antaŭaj imperioj: Forto de la *leono* , konfirmita en ĉi tiu verso kie ĝi estas precizigita: *eksterordinare forta* ; la potenco de *la urso* , kaj la rapideco de la *leopardo* **kun la heredo de lia peko** simbolita per liaj makuloj.

7b- *li havis grandajn ferajn dentojn, li manĝis, rompis kaj piedpremis tion, kio restis;*

Tiuj ĉi detaloj atribuas al li buĉadojn kaj masakrojn faritajn per la simbolo de romia **fero** kiu daŭros ĝis la fino de la mondo, per lia papa regado.

7c- *ĝi estis diferenca de ĉiuj antaŭaj bestoj, kaj ĝi havis dek kornojn.*

La *dek kornoj* reprezentas la frankojn, la lombardojn, la alemanojn, la anglosaksojn, la visigotojn, la burgondojn, la suevojn, la heruliojn, la vandalojn

kaj la ostrogotojn. Ĉi tiuj estas la **dek** kristanaj regnoj, kiuj formiĝos post la disfalo de la Romia Imperio de 395, laŭ la klarigoj donitaj de la anĝelo al Danielo en la verso 24.

Dan 7:8 *Kaj mi rigardis la kornojn, kaj jen alia korneto eliris el inter ili, kaj tri el la unuaj kornoj estis elŝiritaj antaŭ tiu korno; kaj jen ŝi havis okulojn kiel okulojn de homo, kaj buŝon, kiu parolas arogante.*

8a- *Mi rigardis la kornojn, kaj jen alia korneto eliris el inter ili*

La korneto eliras el unu el la *dek* kornoj, kiu indikas la Italion de la Ostrogotoj kie troviĝas la urbo Romo kaj la tiel nomatan papan "sanktejon", ĉe la Laterana Palaco sur la monto Caelius; Latina nomo signifo: la ĉielo.

8b- *kaj tri el la unuaj kornoj estis deŝiritaj antaŭ ĉi tiu korno*

La deŝiritaj kornoj estas kronologie: la *tri reĝoj malaltigita* de la verso 24, nome, la Heruli inter 493 kaj 510, poste sinsekve, la Vandaloj en 533, kaj la Ostrogotoj en 538 kiuj estis postkuritaj el Romo fare de generalo Belizaro laŭ ordono de Justiniano la 1-a kaj definitive venkitaj en Raveno en 540. Ĉar ni devas noti la sekvon de la esprimo *antaŭ ĉi tiu korno*. Tio signifas ke la *Korno* havas neniun personan armean potencon kaj profitas el la armita forto de monarkoj kiuj timas ĝin kaj ĝian religian potencon kaj tiel preferas subteni kaj obei ĝin. Ĉi tiu rezonado estos konfirmita en Dan.8:24 kie ni legos: *lia potenco pliiĝos, sed ne per sia propra forto* kaj verso 25 precizigos: *pro sia prospero kaj la sukceso de siaj ruzoj, li havos arogantecon en la koro*. **Estas tiel pruvite, ke la vero ricevas konfirmon nur grupigante similajn mesaĝojn disĵetitajn en la malsamaj ĉapitroj de la libro de Daniel kaj pli larĝe de la tuta Biblio.** Apartigitaj, la ĉapitroj de la libro "sigelas" la profetaĵon kaj ĝiajn mesaĝojn, la plej subtilaj kaj plej gravaj restas neatingeblaj.

8c- *kaj jen ŝi havis okulojn kiel okulojn de viro*

En Rev.9, la Spirito antaŭas siajn priskribojn kun la termino *kiel*. Tiamaniere ĝi sugestas similecon de aspekto, kiu ne estas realo. Ĉi tie, same, ni devas noti la similecon kun *homo* enkarniĝinta en sia perfekteco en Jesuo Kristo, sed li havas nur la pretendon de ĝi. Sed estas pli, ĉar la "*okuloj*" estas simbolaj de la klarvido de la profetoj, de kiuj Jesuo ankaŭ estas la perfekta modelo. Kaj la Spirito aludas al la profeta pretendo de la papofico, kiu fine starigos sian oficialan sidejon en la Vatikana urbo, vorto kiu signifas: profeti, el la latina "vaticinare". La afero estos konfirmita en Rev.2:20, kiam la Spirito komparas ĉi tiun romkatolikan preĝejon kun la *Izabel*, kiu mortigis la profetojn de YaHWÉH, la fremda virino adoranta la Baalojn, edziĝinta de la reĝo Ahab. La komparo estas pravigita ĉar papo igas la verajn profetojn de Dio en Kristo morti ĉe la palisoj de la inkvizicio.

8d- *kaj buŝo, kiu parolis kun aroganteco.*

En ĉi tiu ĉapitro 7, la dia Filmisto kaj Direktoro prezentas en "zoom" la kristanan epokon, kiu precipe koncernas lin, la periodon inter la fino de la Romia Imperio kaj la glora reveno de Kristo en Mikaelo, lia ĉiela nomo kun anĝeloj. Li anoncas la alvenon de *aroganta reĝo, persekutanto de la sanktuloj de la Plejaltulo*, kiu atakas diajn religiajn normojn provante *ŝanĝi tempojn kaj la leĝon*, la dek ordonojn sed ankaŭ aliajn diajn ordonojn. La Spirito anoncas sian finan punon; li estos "*konsumita de fajro pro liaj arogantaj vortoj*." Tial, la sceno de la ĉiela juĝo de la sepa jarmilo tuj estas prezentita post la mencio de *liaj arogantaj vortoj*.

Antaŭ ŝi, reĝo Nebukadnecar ankaŭ montris *arogantecon* sed li humile akceptis la lecionon de humiligo kiun Dio donis al li.

Ĉiela Juĝo

Dan 7:9 *Mi rigardis, dum oni starigis tronojn. Kaj la Antikvulo de Tagoj sidiĝis. Lia vesto estis blanka kiel neĝo, kaj la haroj sur lia kapo estis kiel pura lano; lia trono estis kiel flama fajro, kaj la radoj kiel ardanta fajro.*

9a- *Mi rigardis, dum tronoj estis metitaj*

Ĉi tiu sceno reprezentas la tempon de juĝo, kiu estos plenumita de la elaĉetitaj sanktuloj de Jesuo Kristo en lia ĉeesto, *sidantaj sur tronoj*, **en la ĉielo** laŭ Rev.4, dum la *mil jaroj* cititaj en Rev.20. Ĉi tiu juĝo preparas la kondiĉojn por la **fina juĝo**, kies plenumo estas ilustrita en verso 11.

9b- *Kaj sidiĝis la maljunulo.*

Ĝi estas la diigita Kristo, la sola kreinto Dio. La ago de la verbo *sidi* indikas la ĉesigon de staranta agado, ĝi estas la bildo de ripozo. La ĉielo estas en absoluta paco. Sur la tero, la malvirtuloj estis detruitaj ĉe la reveno de Kristo.

9c- *Lia vesto estis blanka kiel neĝo, kaj la haroj de lia kapo estis kiel pura lano*

Blanka estas la simbolo de la perfekta pureco de Dio, kiu koncernas lian tutan naturon je la nivelo de liaj vestoj, simboloj de liaj faroj kaj la haroj de lia kapo kiu estas krono de pura kaj perfekta saĝo libera de ĉia *peko*.

Ĉi tiu verso sugestas Jes.1:18: *Venu kaj ni pledu! diras YaHWéH. Se viaj pekoj estas kiel skarlato, ili estos blankaj kiel neĝo; se ili estas ruĝaj kiel purpuro, ili fariĝos kiel lano.*

9d- *lia trono estis kiel flamoj de fajro,*

La *trono* indikas la lokon de la granda Juĝisto, la juĝon de la menso de Dio. Ĝi estas metita sub la bildon de la *flamoj de fajro* kiu estos *la okuloj* de Kristo la justeco en Rev.1:14 kie ni trovas la priskribojn de ĉi tiu verso. La *fajro* detruas, kio donas al ĉi tiu juĝo la celon detruigi la malamikojn de Dio kaj liaj elektitoj. Ĉar ili jam mortis, ĉi tiu juĝo koncernas la *duan morton*, kiu definitive frapos la kondamnitojn.

9-a- *kaj la radoj kiel ardanta fajro.*

La *trono* havas *radojn* kompare kun *ardanta fajro*, kiu ekbruligos sur la tero: Apoc.20:14-15: *la dua morto estas la fajra lago*. La *radoj* do sugestas la movon de juĝistoj de la ĉielo al la tero por la ekzekuto de la verdiktoj prononcitaj. La vivanta Dio, la granda Juĝisto, moviĝas kaj kiam la tero estas renovigita kaj purigita, li denove moviĝos por instalii sian Reĝan tronon tie laŭ Rev.21:2-3.

Dan 7:10 *Fajra rivero fluis kaj eliris de antaŭ li. Mil miloj servis al li, kaj dek mil milionoj staris antaŭ lia ĉeesto. La juĝistoj sidiĝis, kaj la libroj estis malfermitaj.*

10a- *Fajra rivero fluis kaj eliris de antaŭ li*

La puriga *fajro*, kiu malsupreniros de la ĉielo, por formanĝi la animojn de la falintaj mortintoj kaj poste relevitaj, laŭ Apoc.20:9: *Kaj ili supreniris sur la supraĵon de la tero, kaj ili ĉirkaŭis la tendaron de la sanktuloj kaj la amata urbo. Sed fajro malsupreniris el la cxielo kaj formangxis ilin.*

10b- *Mil miloj servis al li*

Tio estas, miliono da animoj, el la **elektitoj** elaĉetitaj de la tero.

10c- *kaj dek mil milionoj staris **en lia ĉeesto***

Dek miliardoj surteraj animoj **vokitaj** de Dio estas revivigitaj kaj alvokitaj antaŭ li kaj liaj juĝistoj por suferi la justan dian juĝon de la *dua morto* , io konfirmita en Luko 19:27: *Kaj la ceteraj, alportu ĉi tien miajn malamikojn, kiuj ne volis, ke mi. regu super ili, kaj mortigu ilin **anta mi*** . Tiel, la Spirito konfirmas la vortojn, kiujn li parolis per Jesuo en Matt.22:14: **Ĉar multaj estas vokitaj, sed malmultaj estas elektitaj** . Tio estos precipe en la lastaj tagoj laŭ Luko 18:8: ... *Sed kiam venos la Filo de homo, ĉu li trovos fidon sur la tero?*

10d- *La juĝistoj sidiĝis, kaj la libroj estis malfermitaj*

La supera kortumo juĝos surbaze de la atestoj kiuj permesis la juĝon kaj la akuzojn adaptitajn individue por ĉiu kondamnita animo. Liaj *libroj* enhavas la vivon de estaĵo, konservita en memoro de Dio, kun fidelaj anĝeloj kiel atestantoj, nuntempe nevideblaj por teranoj.

Dan 7:11 *Kaj mi rigardis pro la arogantaj vortoj, kiujn diris la korno; kaj dum mi rigardis, la besto estis mortigita.*

11a- *Tiam mi rigardis, pro la arogantaj vortoj, kiujn eldiris la korno*

Kiel la vortoj “ *pro arogantaj vortoj* ” indikas, ĉi tiu verso volas montri al ni la kialon kaj efikon rilaton kiu difinas la juĝon de Dio. Li ne juĝas senkaŭze.

11b- *kaj dum mi rigardis, la besto estis mortigita*

Se la *kvara besto* reprezentanta la sinsekvon, Imperia Romo - dek eŭropaj regnoj - Papa Romo, estas detruita per fajro, tio estas **pro** la *aroga parola agado* de Papa Romo; agado kiu daŭros ĝis la reveno de Kristo.

11c- *kaj lia korpo estis **detruita** , transdonita al la fajro por esti forbruligita*

La juĝo batas samtempe la *korneton* kaj la *dek civilajn kornojn* , kiuj subtenis ĝin kaj partoprenis en ĝiaj pekoj laŭ Rev.18:4. *La Fajra Lago de la dua morto* formangos kaj **detruos** ilin .

Dan 7:12 *La aliaj bestoj estis senigitaj de sia potenco, sed ili ricevis plilongigon de vivo ĝis certa tempo.*

12a- *La aliaj bestoj estis senigitaj de sia potenco*

Ĉi tie, kiel en Rev.19:20 kaj 21, la Spirito malkaŝas, ke malsama sorto estas provizita por la ordinaraj pekuloj de paganismo, estante heredantoj de la prapeko transdonita de Adamo al la homaj amasoj tra la surtera historio.

12b- *sed plilongigo de vivo estis donita al ili ĝis certa tempo*

Tiu ĉi precizeco signifas la avantaĝon de antaŭaj imperioj ne spertinte la finon de sia regado ĉe la fino de la mondo kiel estas la kazo por la 4-a ^{romia} besto sub ĝia lasta formo de kristana universala registaro en la tempo de reveno de Jesuo Kristo. La fino de la 4-a ^{estas} markita de ĝia kompleta detruo. Post tio, la tero restos *senforma kaj malplena* en la bildo de *la abismo* de Gen.1:2.

Jesuo Kristo, la filo de homo

Dan 7:13 *13 Mi rigardis en la noktajn viziojn, kaj jen en la nuboj de la cxielo venis homo, kiel filo de homo; li venis al la Antikvulo de Tagoj, kaj ili alkondukis lin al li.*

13a- *Mi rigardis en miajn noktajn viziojn, kaj jen sur la nuboj de la ĉielo venis homo, kiel filo de homo.*

Ĉi tiu aspekto de la filo de homo lumigas la signifon donitan al la ĵus menciita juĝo. La juĝo apartenas al Kristo. Sed en la tempo de Daniel, Jesuo ankoraŭ ne venis, do Dio bildigas tion, kion li plenumos per sia surtera servado dum sia unua veno sur la teron de homoj.

13b- *Li venis al la maljunulo, kaj oni alkondukis lin al li.*

Post sia morto, li releviĝos sin, por prezenti sian perfektan justecon, kiu estis oferita kiel oferon al la ofendita Dio, por akiri la pardonon de siaj fidelaj elektitoj, ordigitaj kaj elektitaj de li mem. La bildo prezentita instruas la principon de savo akirita per fido al la volofero de Dio en Kristo. Kaj ĝi konfirmas sian validecon ĉe Dio.

Dan 7:14 *Kaj ili donis al li regadon kaj gloron kaj regnon; kaj ĉiuj popoloj, nacioj, kaj homoj de ĉiu lingvo servis al li. Lia regado estas eterna regado, kiu ne forpasos, kaj lia regno neniam estos detruita.*

14a- *Li ricevis regadon, gloron kaj regnon*

La datumoj de ĉi tiu verso estas resumitaj en ĉi tiuj versoj de Matt.28:18 ĝis 20 kiuj konfirmas, ke la juĝo ja apartenas al Jesuo Kristo: *Jesuo, alproksimiĝinte, parolis al ili tiel: Ĉia aŭtoritato estas donita al mi en la ĉielo kaj la tero. . Iru do kaj faru disĉiplojn el ĉiuj nacioj, baptante ilin en la nomo de la Patro kaj de la Filo kaj de la Sankta Spirito, kaj instruante ilin observi ĉion, kion mi ordonis al vi. Kaj jen mi estas kun vi ĉiam, ĝis la fino de la mondo .*

14b- *kaj ĉiuj popoloj, nacioj, kaj homoj de ĉiu lingvo servis al li*

En absolutaj terminoj, ĝi estos sur la nova tero, la malnova renovigita kaj glorata post la sepa jarmilo. Sed la elaĉetintoj estos elektitaj el ĉiuj *popoloj, nacioj kaj lingvoj* per la unu savo akirita de Jesuo Kristo ĉar ili *servis al Li* dum sia vivo. En Rev.10:11 kaj 17:15 ĉi tiu esprimo rilatas al Kristanigita Eŭropo kaj la okcidenta mondo. En ĉi tiu grupo ni trovas la unu *milionon* savitajn elektitojn, kiuj servas Dion en verso 10.

14c- *kaj lia regado neniam estos detruita*

La detaloj cititaj en Dan.2:44 pri li estas konfirmitaj ĉi tie: *lia regado neniam estos detruita.*

Dan 7:15 *Mi, Daniel, maltrankviliĝis en mi, kaj teruris min la vizioj de mia kapo.*

15a- *Mi, Daniel, havis en mi maltrankvilan spiriton*

La problemo de Daniel estas pravigita, la vizio anoncas danĝeron por la sanktuloj de Dio.

15b- *kaj la vizioj en mia kapo timigis min.*

Baldaŭ lia vizio de Miĥaelo havus la saman efikon al li, laŭ Dan.10:8: *Mi restis sola, kaj vidis ĉi tiun grandan vizion; miaj fortoj mankis al mi, mia vizaĝo ŝanĝiĝis kaj malkomponiĝis, kaj mi perdis ĉiun viglecon.* Klarigo: *la filo de homo kaj Mikaelo* estas unu sama dia persono . *Timo* karakterizos la regadon de Romo, ĉar en ĉi tiuj du sinsekvaj dominadoj, ĝi ne donos al la popolo de sanktaj regantoj kiel Nebukadnecar, Dario la Medo kaj Ciro 2 la Perso.

Dan 7:16 *Kaj mi alproksimiĝis al unu el tiuj, kiuj tie staris, kaj demandis al li la veron pri ĉio ĉi. Li diris al mi, kaj donis al mi la klarigon:*

16a- **Ĉi tie komenciĝas la pliaj klarigoj donitaj de la anĝelo**

Dan 7:17 *Tiuj kvar grandaj bestoj, tio estas kvar reĝoj, kiuj leviĝos de la tero;*

17a- Notu, ke ĉi tiu difino validas tiom por la sinsekvoj malkaŝitaj en Dan.2 per la bildo de *la statuo* kiel ĉi tie en Dan.7, per tiu de *la bestoj* .

Dan 7:18 *Sed la sanktuloj de la Plejaltulo akceptos la regnon, kaj ili ekposedos la regnon por ĉiam, de eterne ĝis eterne.*

18a- Sama komento kiel por la kvar sinsekvoj. Denove, la kvina koncernas la *eternan regnon* de la elektitoj, kiun Kristo konstruas sur sia venko **super peko** kaj morto.

Dan 7:19 *Tiam mi deziris scii la veron pri la kvara besto, kiu estis malsama ol ĉiuj aliaj, ege terura, havanta ferajn dentojn kaj kuprajn najlojn, kiu manĝis kaj rompis kaj piedpremis tion, kio restis;*

19a- *kiu havis ferajn dentojn*

Ni trovas ĉi tie, en la *dentoj* , la *feron* jam simbolon de la malmoleco de la Romia Imperio indikita per *la kruroj* de la statuo de Dan.2.

19b- *kaj najloj el latuno* .

En ĉi tiu plia informo, la anĝelo precizigas: *kaj najloj el latuno* . **La heredaĵo de greka peko** estas tiel konfirmita de ĉi tiu malpura materialo, aloj, kiu simbolis la grekan imperion en *la ventro kaj femuroj* de la statuo de Dan.2.

19c- *kiuj manĝis, rompis kaj piedpremis tion, kio restis*

Manĝi , aŭ utiligi aĵojn konkeritajn, kio kreskigas ilin - *rompi* , devigi kaj detrui - *piedtreti* , malestimi kaj persekuti - Jen la agoj kiujn la du sinsekvaj "Romoj" kaj iliaj civilaj kaj religiaj subtenantoj praktikos ĝis ĉe la reveno. de Kristo. En Rev.12:17: la Spirito nomas la lastajn "Adventistojn" per la vorto " *resto* " .

Dan 7:20 *Kaj el la dek kornoj, kiuj estis sur lia kapo, kaj el la alia, kiu eliris, kaj antaŭ kiuj tri falis, sur tiu korno, kiu havis okulojn, buŝon arogante parolanton; kaj pli granda aspekto ol la aliaj .*

20a- Ĉi tiu verso alportas kontraŭdiran detalon al verso 8. Kiel la " *korneto* " prenas ĉi tie ***pli granda aspekto ol la aliaj?*** Ĉi tio estas lia tuta diferenco de la aliaj *reĝoj* de la *dek kornoj* . Ŝi estas tre malforta kaj delikata kaj tamen, tra kredemo kaj la timo de Dio kiun ŝi asertas reprezenti sur la tero, ŝi dominas kaj manipulas ilin laŭplaĉe, krom en maloftaj esceptoj.

Dan 7:21 *Kaj mi vidis, ke ĉi tiu korno batalas kontraŭ la sanktuloj kaj venkis ilin;*

21a- La paradokso daŭras. Ŝi pretendas enkorpi la plej altan sanktecon kaj Dio akuzas ŝin pri persekuto de siaj sanktuloj. Nur unu klarigo do: ŝi mensogas kvazaŭ ŝi spiras. Ĝia sukceso estas tiu de grandega trompa kaj ruiniga mensogo , tre detrua de la vojo spurita de Jesuo Kristo.

Dan 7:22 *ĝis venis la Antikvanto kaj donis rajton al la sanktuloj de la Plejaltulo, kaj venis la tempo, kiam la sanktuloj ekposedis la regnon.*

22a- Feliĉe, la bona novaĵo estas konfirmita. Post la mallumaj agoj de papa Romo kaj ĝiaj civilaj kaj religiaj subtenantoj, la fina venko venos al Kristo kaj liaj elektitoj.

Versoj 23 kaj 24 precizigas la sinsekvon

Dan 7:23 *Tiel li diris al mi:La kvara besto estas kvara regno, kiu ekzistos sur la tero, malsama al ĉiuj regnoj, kaj kiu formanĝos la tutan teron kaj dispremos kaj disrompos ĝin.*

23a- La pagana romia imperio en sia imperia formo inter – 27 kaj 395.

Dan 7:24 *La dek kornoj estas dek reĝoj, kiuj leviĝos el ĉi tiu regno. Post ili leviĝos alia, malsama ol la unua, kaj faligos tri reĝojn.*

24a- Estas danke al ĉi tiu precizeco ke ni povas identigi ĉi tiujn *dek kornojn* kun la **dek** kristanaj regnoj formitaj sur la okcidenta teritorio de la disfalta kaj frakasita Romia Imperio. Tiu ĉi teritorio estas tiu de nia nuna Eŭropo: EU (aŭ EU).

Dan 7:25 *Li parolos vortojn kontraŭ la Plejaltulo, kaj li premos la sanktulojn de la Plejaltulo, kaj li esperos ŝanĝi la tempojn kaj la leĝon; kaj la sanktuloj estos transdonitaj en liajn manojn por tempo kaj tempoj kaj duontempo.*

25a- *Li parolos vortojn kontraŭ la Plejaltulo*

Dio koncentriĝas en ĉi tiu verso sian denuncon pri la pekoj, kiujn li atribuas al la romia papa reĝimo kaj al ĝiaj antaŭuloj episkopoj de Romo per kiuj, la malbono farita estis popularigita, pravigita kaj instruita al la malkleraj homamasoj. La Spirito listigas la akuzojn komencante per la plej seriozaj: *vortoj kontraŭ la Plejaltulo* mem. Paradokse, papoj asertas servi Dion kaj reprezentanti lin sur la tero. Sed ĝuste ĉi tiu pretendo konsistigas la kulpon ĉar Dio neniel aprobas tiun papan pretendon . Kaj kiel rezulto, ĉio, kion Romo malvere instruas pri Dio, influas lin persone.

25b- *Li premos la sanktulojn de la Plejaltulo*

La maljusta persekutado *de la sanktuloj* de verso 21 estas ĉi tie revokita kaj konfirmita. Juĝoj estas prononcitaj fare de religiaj tribunaloj portantaj la nomon de "Sankta Inkvizicio". Torturo estas uzata por devigi senkulpajn homojn konfesi sian kulpon.

25c- *kaj li esperos ŝanĝi la tempojn kaj la leĝon*

Ĉi tiu akuzo donas al la leganto la ŝancon reestabli la fundamentajn verojn de adoro donitaj al la vera, vivanta kaj nura Dio.

La belan ordon establitan de Dio estis ŝanĝita de la romiaj monaĥoj. Laŭ Eliro 12:2, Dio diris al la Hebreoj ĉe la eliro el Egiptujo: **Ĉi tiu monato estas por vi la unua de monatoj; estas por vi la unua monato de la jaro** . Ĉi tio estas ordono, ne simpla propono. Kaj ĉar savo venas de la judoj laŭ Jesuo Kristo, ekde la Eliro, ĉiu estaĵo kiu eniras savon ankaŭ eniras la familion de Dio kie lia ordo devas regi kaj esti respektata. Ĉi tio estas la vera doktrino de savo, kaj estas ekde la tempo de la apostoloj. En Kristo, la Izraelo de Dio prenis spiritan aspekton, ne estas malpli lia Izraelo, por kiu li starigis sian ordon kaj siajn doktrinojn. Laŭ Rom.11:24, la pagana konvertito estas greftita en la hebrean radikon kaj trunkon de Abraham, ne inverse. Li estas avertita de Paŭlo kontraŭ nekredemo kiu fariĝis fatala por la ribelemaj judoj de la malnova interligo kaj ĝi estos same fatala por la ribelemaj kristanoj de la nova; kiu rekte koncernas la romkatolikan kredon, kaj la studo de Dan.8 konfirmos ĝin, ekde 1843, protestantaj kristanoj.

Ni estas nur ĉe la komenco de longa profeta revelacio kie la dia akuzo farita en ĉi tiu verso estas ĉiea ĉar la sekvoj estas teruraj kaj dramaj. La tempoj ŝanĝitaj fare de Romo koncernas:

1 - la sabata ripozo de la 4-a ^{ordono} de Dio. La sepa tago estis anstataŭigita ekde marto 7, 321 per la unua tago, tenita kiel sekulara tago kaj komenco de la semajno fare de Dio. Krome, ĉi tiu unua tago estis trudita de la roma imperiestro

Konstantino la 1-a ^{kiam} ĝi estis dediĉita al la adorado de la "respektinda nevenkita suno", la suno diigita de la paganoj, jam en Egiptio, biblia simbolo de peko. Daniel 5 montris al ni kiel Dio punas la kolerojn faritajn al li, la homo estas tiel avertita kaj li scias kio atendas lin kiam Dio juĝas lin kiel li juĝis kaj mortigis reĝon Belŝacar. La Ŝabato sanktigita de Dio ekde la fondo de la mondo havas la duoblajn trajtojn esti pri *tempo kaj* dia leĝo, kiel nia verso mencias.

2 – La jarkomenco, kiu origine okazis printempe, vorto kiu signifas unuan fojon, estis ŝanĝita por okazi komence de vintro.

3 – Laŭ Dio, la ŝanĝo de tago okazas ĉe la sunsubiro, en la ordo nokta tago, ne je noktomezo, ĉar ĝi estas ritma kaj markita de la steloj, kiujn li kreis kun tiu ĉi intenco.

La ŝanĝo en la leĝo iras multe pli profunde ol la temo de la sabato. Romo ne profanis la orajn vazojn de la templo, ĝi rajtigis sin ŝanĝi la originalan tekston de la vortoj skribitaj de Dio per sia fingro sur la ŝtonaj tabloj donitaj al Moseo. Aĵoj tiel sanktaj, ke por tuŝi la keston, en kiu ili estis trovitaj, Dio estis frapita per tuja morto.

25c- *kaj la sanktuloj estos transdonitaj en liajn manojn por tempo, tempoj kaj duontempo;*

Kion signifas *tempo* ? La sperto de la reo Nebukadnecar donas al ni la respondon en Dan.4:23: *Ili forpelos vin el inter homoj, vi loos kun la bestoj de la kampo, ili donos al vi mangxi herbon kiel bovojn; kaj sep tempoj pasos super vi, gxis vi ekscios, ke la Plejaltulo regas super la regnon de homoj kaj donas gxin al kiu ajn Li volas.* Post ĉi tiu malfacila sperto, la reĝo diris en verso 34: **Post la difinita tempo, mi, Nebukadnecar, levis miajn okulojn al la ĉielo, kaj la prudento revenis al mi**. *Mi benis la Plejaltulon, Mi laŭdis kaj gloris Tiun, kiu vivas eterne, kies regado estas regado eterna, kaj kies regno daŭras de generacio al generacio*. Ni povas dedukti, ke ĉi tiuj *sep tempoj* reprezentas sep jarojn ekde la daŭro komenciĝas kaj finiĝas en la daŭro de lia vivo. Tio, kion Dio nomas *tempo*, estas do la tempo necesa por la tero por plenumi unu kompletan revolucion de la suno. De tie aperas multaj mesaĝoj. Dio estas simbolata de la suno kaj kiam estaĵo leviĝas en fiero, por meti ĝin en sian lokon, Dio diras al ĝi: "Cirkule ĉirkaŭ mia dieco kaj lernu, kiu mi estas". Por Nebukadnecar, sep turnoj estas necesaj sed efikaj. Alia leciono koncernas la daŭron de la papa regado ankaŭ profetita per la termino "*tempo*" en ĉi tiu verso. Komparante kun la sperto de Nebukadnecar, Dio punas la kristanan fierecon transdonante ĝin al stulteco **por tempo, tempoj kaj duona tempo** de profetaj jaroj. Ekde la 7-a de marto 321, fiero kaj nescio pri stulteco igis homojn konsenti respekti la ordon, kiu ŝanĝis ordonon de Dio; kion la humila sklavo de Kristo ne povas obei, alie li fortranĉus sin de sia savanto Dio.

Ĉi tiu verso kondukas nin serĉi la realan valoron kaj la datojn de la komenco kaj fino de ĉi tiu profetita daŭro. Ni malkovros, ke ĝi reprezentas 3 jarojn kaj ses monatojn. Fakte, ĉi tiu formulo reaperos en Rev.12:14 kie ĝi estas paralela kun la formulo *1260 tagojn* de la verso 6. La aplikado de la kodo de Ezé.4:5-6, *unu tagon dum jaro*, ebligos ĝin. kompreni, ke tio estas vere 1260 longaj kaj teruraj jaroj, de sufero kaj morto.

Dan 7:26 *Tiam venos juĝo, kaj lia potenco estos forprenita de li, kaj ĝi estos detruita kaj detruita por ĉiam.*

2a- Elstarigas la intereson de tiu ĉi precizeco: la juĝo kaj la fino de la regado de la papoj okazas samtempe. Ĉi tio pruvas, ke la menciita juĝo ne komenciĝos antaŭ la reveno de Kristo. En 2021, papoj ankoraŭ aktivas, do la juĝo citita en Danielo ne komenciĝis en 1844, adventistaj fratoj.

Dan 7:27 *La regno kaj regado kaj grandeco de ĉiuj regnoj sub la ĉielo estos donitaj al la popolo de la sanktuloj de la Plejaltulo. Lia regado estas eterna regado, kaj ĉiuj regantoj servos kaj obeos al Li.*

27a- La juĝo estas do bone efektivigita post la reveno en gloro de Kristo kaj la ravo al la ĉielo de liaj elektitoj.

27b- *kaj ĉiuj regantoj servos al li kaj obeos al li*

Kiel ekzemploj, Dio montras al ni la tri *regantojn* prezentitajn en ĉi tiu libro: la ĥaldeia reĝo Nebukadnecar, la meda reĝo Dario kaj la persa reĝo Ciro 2.

Dan 7:28 *Ĉi tie finiĝis la vortoj. Mi, Danielo, estis ege ĝenita de miaj pensoj, mi ŝanĝis koloron, kaj mi konservis ĉi tiujn vortojn en mia koro.*

28a- La problemo de Daniel ankoraŭ estas pravigita, ĉar sur ĉi tiu nivelo la pruvoj de la identeco de la papa Romo ankoraŭ mankas forto; lia identeco ankoraŭ restas jam tre konvinka "hipotezo", sed tute egale, "hipotezo". Sed Daniel 7 konsistigas nur la duan el la sep profetaj platoj prezentitaj en ĉi tiu libro de Daniel. Kaj jam ni povis vidi, ke la mesaĝoj transdonitaj en Dan.2 kaj Dan.7 estas identaj kaj komplementaj. Ĉiu nova paĝo alportos al ni pliajn elementojn, kiuj estos supermetitaj al la jam faritaj studoj, plifortigos kaj plifortigos la mesaĝon de Dio, kiu tiel fariĝos pli kaj pli klara.

La hipotezo, ke la " *korneto* " de ĉi tiu ĉapitro 7 estas papa Romo, restas konfirmenda. La afero estos farita. Sed ni jam memoru ĉi tiun historian sinsekvon, kiu koncernas Romon, " *la 4-an monstran beston kun feraj dentoj* ". Ĝi indikas la Romia Imperion sekvitan de la " *dek kornoj* " de liberaj kaj sendependaj eŭropaj regnoj kiuj estis sukceditaj, en 538, de la " *korneto* " supozata papa, ĉi tiu " *malsama reĝo* ", antaŭ kiu " *tri kornoj aŭ tri reĝoj* ", la Heruloj, la Vandaloj kaj la Ostrogotoj estas malbonigitaj inter 493 kaj 538 en versoj 8 kaj 24.

Daniel 8

Dan 8:1 *En la tria jaro de la regxado de la regxo Beltsxacar, mi, Daniel, havis vizion, krom tiu, kiun mi vidis antaŭe.*

1a- La tempo pasis: 3 jaroj. Danielo ricevas novan vizion. En ĉi tiu, estas nur du bestoj kiuj estas klare identigitaj en versoj 20 kaj 21 kun la *Medoj kaj Persoj kaj la Grekoj* kiuj estis en la antaŭaj vizioj la 2-a kaj 3-a Imperioj de la profetitaj sinsekvoj. Kun la tempo, en la vizioj, la bestoj pli kaj pli klare konformiĝas al la ritoj de la hebreoj. Dan.8 prezentas *virŝafon kaj kapron*; la bestoj ofertitaj en la ofero de la *Tago de Penigo* de la juda rito. Ni povas tiel rimarki la simbolon de peko en la supermetado de la greka imperio: *la kupraj ventro kaj femuroj* de Dan.2, *la leopardo* de Dan.7 kaj *la kapro* de Dan.8.

Dan 8:2 *2 Kiam mi vidis ĉi tiun vizion, ŝajnis al mi, ke mi estas en Ŝuŝan, la ĉefurbo, en la provinco Elam; kaj dum mia vizio mi estis apud la rivero Ulaj.*

2a- Daniel estas en Persujo apud la rivero Karun, kiu siatempe estis la Ulaj. La persa ĉefurbo kaj la rivera simbolo de popolo indikas geografian referencon por la vizio, kiun Dio donos al ili. La profetaj mesaĝoj do provizas valorajn geografiajn datumojn en ĉi tiu ĉapitro, kiu mankis en la ĉapitroj 2 kaj 7.

Dan 8:3 *Kaj mi levis miajn okulojn, kaj mi ekvidis, ke jen virŝafo staras antaŭ la rivero, kaj ĝi havas kornojn; tiuj ĉi kornoj estis altaj, sed unu estis pli alta ol la alia, kaj ĝi leviĝis laste.*

3a- Ĉi tiu verso resumas la historion de Persujo ilustrita de ĉi tiu *virŝafo* kies korno la plej alta reprezentas ĝin ĉar estinte komence dominita de ĝia aliancano Medo, ĝi leviĝis super ĝi lasta per la alveno al potenco de reĝo Ciro 2 la Perso, en 539, la lasta samtempulo de Daniel laŭ Dan.10:1. Sed ĉi tie, mi atentigas problemon de reala dato, ĉar historiistoj tute ignoras la vidateston de Danielo kiu atribuas, en Dan.5:31, la konkeron de Babilono al la Meda reĝo Dario kiu organizis Babilonon en 120 satrapioj laŭ Dan. 6: 1. Ciro ekregis post la morto de Dario, do ne en 539 sed iom poste, aŭ male, la konkero de Dario povus esti okazinta iom antaŭ la dato - 539.

3b- Dia subtileco aperas en ĉi tiu verso, en la formo uzata por indiki malgrandan kaj grandan kornon. Ĉi tio konfirmas, ke la zorge evitita esprimo "korneto" estas specife kaj ekskluzive ligita al la identeco de Romo.

Dan 8:4 *Mi vidis la virŝafon batantan per siaj kornoj okcidente kaj norde kaj sude; neniuj bestoj povis rezisti al li, kaj estis neniuj por savi liajn viktimojn; li faris tion, kion li volis, kaj li fariĝis potenca.*

4a- La bildo de ĉi tiu verso ilustras la sinsekvajn fazojn de la persaj konkeroj, kiuj kondukas ilin al la imperio, la regado de la reĝo de la reĝoj.

En la *Okcidento* : Ciro 2 faris aliancon kun la Ĥaldeoj kaj la egiptoj inter - 549 kaj - 539.

En la *nordo* : Lidio de reĝo Krezo estas konkerita en - 546

Tagmeze : Ciro konkeras Babilonion per sukcedo de la Meda reĝo Dario post - 539 kaj poste la persa reĝo Cambyses 2 konkeros Egiptujon en - 525.

4b- *kaj li fariĝis potenca*

Li atingis la imperian *potencon* , kiu faris Persujon la unua imperio profetita en ĉi tiu ĉapitro 8. Ĝi estis la 2-a ^{imperio} en la vizioj de Dan.2 kaj Dan.7. En ĉi tiu potenco la Persa Imperio etendiĝis al Mediteranea Maro atakis Grekion kiu haltigis ĝin ĉe Maratono en - 490. La militoj rekomencis.

Dan 8:5 *Dum mi atente rigardis, jen kapro venas de la okcidento kaj kuras sur la tuta tero sur sia vizaĝo, ne tuŝante ĝin; tiu ĉi kapro havis grandan kornon inter la okuloj.*

5a- Verso 21 klare identigas la kapron: *La kapro estas la reĝo de Javan, La granda korno inter liaj okuloj estas la unua reĝo . Javan, estas la antikva nomo de Grekio. Ignorante la malfortajn grekajn reĝojn, la Spirito konstruas sian revelacion sur la granda greka konkerinto Aleksandro la Granda.*

5b- *jen venis kapro el la okcidento*

Geografiaj indikoj ankoraŭ estas donitaj. La kapro venas de la Okcidento rilate al la Persa Imperio prenita kiel geografia referenca loko.

5c- *kaj trairis la tutan teron sur ĝia surfaco, ne tuŝante ĝin*

La mesaĝo estas analoga al la kvar birdaj flugiloj de la leopardo de Dan.7:6. Li substrekas la ekstreman rapidecon de la konkeroj de tiu juna makedona reĝo, kiu plilongigos sian regadon ĝis la Induso en dek jaroj.

5d- *ĉi tiu kapro havis grandan kornon inter siaj okuloj*

La identeco estas donita en verso 21: *La granda korno inter liaj okuloj estas la unua reĝo. Tiu ĉi reĝo estas Aleksandro la Granda (– 543 – 523). La Spirito donas al ĝi la aspekton de la Unikorno, fabela mita besto. Li tiel denuncas la neelĉerpeblan fekundan imagon de greka socio, kiu inventis fablojn aplikatajn al religio kaj kies spirito trapasis la jarcentojn ĝis nia tempo en la trompe kristana Okcidento. Ĝi estas aspekto de *peko* , kiu estas konfirmita per la bildo de la *kapro* , la besto kiu ludis la rolon de *peko* en la sankta ĉiujara rito de la "tago de pekliberigo". La krucumo de la Mesio Jesuo plenumis en sia dia perfekteco tiun ĉi riton devis ĉesi post li... perforte, per la detruo de la templo kaj la juda nacio fare de la romianoj en 70.*

Dan 8:6 *Kaj li venis al la virŝafo havanta kornojn, kiun mi vidis starantan antaŭ la Rivero, kaj li kuris sur lin en sia tuta kolero.*

6a- Aleksandro la Granda lanĉas sian atakon kontraŭ la persoj, kies reĝo estas Dario 3. Ĉi-lasto estas venkita ĉe Issus, li fuĝas postlasante sian pafarkon, sian ŝildon kaj sian mantelon, same kiel sian edzinon kaj lian heredanton, en - 333 . Li estos mortigita poste de du el liaj granduloj.

6b- *kaj li kuris al li en sia tuta furiozo*

Ĉi tiu *furiozo* estas historie pravigita. Ĝi estis antaŭita de ĉi tiu interŝanĝo inter Dario kaj Aleksandro: "Antaŭ ol Aleksandro renkontis Darion, la persa reĝo sendis al li donacojn intencis substreki iliajn respektivajn poziciojn kiel reĝo kaj infano - Aleksandro estis ankoraŭ juna viro en la tempo princo novico milito

(branĉo I, ŝnuro 89). Dario sendas al li kuglon, vipon, ĉevalbremson kaj arĝentan skatolon plenan de oro. Letero akompananta la trezoron glosas la elementojn: la pilko estas por ke li plu ludu kiel la infano, kiun li estas, la bremsa por instrui lin regi sin, la vipo por korekti lin kaj la oro reprezentas la tributon, kiun la makedonoj devas pagi al li. la persa imperiestro.

Aleksandro montras neniun signon de kolero, malgraŭ la timo de la mesaĝistoj. Kontraŭe, li petas al ili gratuli Darion pri lia fajneco. Dario, li diras, konas la estontecon, ĉar li donis al Aleksandro pilkon, kiu reprezentas lian estontan konkeron de la mondo, la bremsa signifas, ke ĉiuj submetiĝos al li, la vipo estos por puni tiujn, kiuj kuraĝas stari kontraŭ li kaj la oro sugestas la tributon, kiun li ricevos de ĉiuj siaj regatoj." Profeta detalo, Aleksandro havis ĉevalon al kiu li donis la nomon "Bucephalus" kiu signifas, kun pligrandiga prefikso, "kapo". En ĉiuj liaj bataloj, li estos ĉe la "estro" de sia armeo, armilo en mano. Kaj li fariĝos dum "dek jaroj" la reganta "estro" de la mondo kovrita de la profetaĵo. Ĝia fifameco antaŭenigos grekan kulturon kaj la **pekon** kiu stigmatizas ĝin.

Dan 8:7 *Mi vidis, ke li alproksimiĝas al la virŝafo kaj ekkoleris kontraŭ li; li frapis la virŝafon kaj rompis gxiajn du kornojn, kaj la virŝafo ne havis forton por kontrauxstari al li; li jxetis lin teren kaj piedpremis, kaj neniu savis la virŝafon.*

7a- La milito lanĉita de Aleksandro la Granda: en – 333, ĉe Issus, la persa tendaro estis venkita.

Dan 8:8 *Kaj la kapro farigxis tre forta; sed kiam li estis forta, lia granda korno rompiĝis. Kvar grandaj kornoj leviĝis por anstataŭi ĝin, al la kvar ventoj de la ĉielo.*

8a- *lia granda korno rompiĝis*

En 323, la juna reĝo (– 356 – 323) mortis sen heredanto en la aĝo de 32, en Babilono.

8b- *Kvar grandaj kornoj leviĝis por anstataŭi ĝin, en la kvar ventoj de la ĉielo.*

La anstataŭantoj de la mortinta reĝo estis liaj generaloj: la diadokoj. Ili estis dek kiam Aleksandro mortis kaj dum 20 jaroj ili batalis inter si ĝis la punkto, ke fine de 20 jaroj restis nur kvar postvivantoj. Ĉiu el ili fondis reĝan dinastion en la lando super kiu li regis. La plej granda estas Seleucus konata kiel Nicator, li fondis la "Seleucid" dinastion kiu regis super la regno de Sirio. La dua estas Ptolemaios Lagos, li fondis la "Lagid" dinastion kiu regis super Egiptujo. La tria estas Kasandro kiu regas super Grekio, kaj la kvara estas Lisimaĥo (latina nomo) kiu regas super Trakio.

La profeta mesaĝo bazita sur geografio daŭras. La kvar kardinalaj punktoj de la kvar ventoj de la ĉielo konfirmas la identecon de la landoj de la koncernaj batalantoj.

La reveno de Romo, la korneto

Dan 8:9 *El unu el ili eliris malgranda korno, kiu multe kreskis suden, orienten kaj al la plej bela lando.*

9a- La aspekto de ĉi tiu verso priskribas la etendaĵojn de regno, kiu siavice fariĝos reganta imperio. Tamen, en la antaŭaj lecionoj kaj en la historio de la

mondo la posteula regno de Grekio estas Romo. Tiu identigo estas plu pravigita per la esprimo "malgranda korno" kiu estas ĉi-foje, kontraŭe al kio estis farita por la pli mallonga Mediana korno, klare citita. Ĉi tio permesas al ni diri, ke ĉi tiu "korneto" simbolas, en ĉi tiu kunteksto, la kreskantan respublikanan Romon. Ĉar, ĝi intervenas al la oriento, kiel policanoj de la mondo, ofte ĉar ĝi estas vokita por solvi lokan konflikton inter kontraŭuloj. Kaj ĉi tiu estas la preciza kialo, kiu pravigas la bildon, kiu sekvas.

9b- *De unu el ili eliris malgranda korno*

La antaŭa reganto estis Grekio, kaj estas de Grekio, ke Romo venas por regi en ĉi tiu orienta zono kie troviĝas Israelo; Grekio, unu el la kvar kornoj.

9c- *kiu etendiĝas multe al la sudo, al la oriento, kaj al la plej bela el landoj.*

Romia kresko komenciĝas de sia geografia loko ***direkte al la sudo*** unue. Historio konfirmas tion, Romo enirante la Punikajn Militojn kontraŭ Kartago, aktuala Tunizo, ĉirkaŭ – 250.

La sekva fazo de etendaĵo okazas ***direkte al la oriento*** per interveno en ***unu el la kvar kornoj***: Grekio, ĉirkaŭ – 200. Ĝi estis vokita tie fare de la etolia greka ligo por apogi ĝin kontraŭ la Aĥea ligo (Aetolia kontraŭ Aĥaio). Alvenante sur grekan grundon, la romia armeo neniam forlasus ĝin kaj la tuta Grekio iĝus romia kolonio de - 160.

El Grekio, Romo daŭrigos sian ekspansion per piedo en Palestino kaj Judeo, kiuj fariĝos en – 63 provinco de Romo konkerita de la armeoj de generalo Pompejo. Estas ĉi tiu Judujo, kiun la Spirito nomas per ĉi tiu bela esprimo: ***La plej bela el landoj***, esprimo citita en Dan.11:16 kaj 42, kaj Ezé.20:6 kaj 15.

La hipotezo estas konfirmita, la " korneto " estas Romo

Ĉi-foje, dubo ne plu estas permesata, la papa reĝimo de Dan.7 estas senmaskita, do, transsaltante la nenecesajn jarcentojn, la Spirito kondukas nin al la tragika horo, kiam, forlasita de la imperiestroj, Romo rekomencas sian regadon sub religia formo de Kristana aspekto al kiu li atribuas la agojn malkaŝitajn per la simboloj de verso 10 kiu sekvas. Ĉi tiuj estas la agoj de la " ***malsama*** " reĝo de Dan.7.

Imperia Romo tiam Papa Romo persekutas la sanktulojn

Du sinsekvaj legaĵoj por ĉi tiu unuopa verso

Dan 8:10 *Ŝi leviĝis al la armeo de la ĉielo, kaj ŝi malsuprenigis parton de tiu armeo kaj kelkajn el la steloj sur la teron, kaj piedpremis ilin.*

10a- *Ŝi leviĝis al la armeo de la ĉielo*

Dirante " *ŝi* ", la Spirito tenas kiel celon la identecon de Romo, en la kronologia sinsekvo de ĝiaj etendaĵoj, post diversaj formoj de registaro, al kiuj li aludas en Ap 17:10, Romo atingis la imperion sub la regado de la Romia imperiestro Octavian konata kiel Aŭgusto. Kaj estis dum lia tempo, ke Jesuo Kristo naskiĝis el la Spirito, en la ankoraŭ virga korpo de Maria, la juna edzino de Jozef; ambaŭ elektitaj pro la sola kialo de sia aparteno al la genlinio de reĝo David. Post sia morto, iam resurektita de si mem kiel li anoncis, Jesuo konfidis al siaj apostoloj kaj al siaj disĉiploj la mision anonci la bonan novaĵon de la savo (la Evangelio) por fari elektitojn tra la mondo. En ĉi tiu tempo Romo alfrontis

mildecon kaj kristanan pacismon; ŝi en la rolo de la buĉisto, la disĉiploj de Kristo en tiu de la buĉitaj ŝafidoj. Koste de multe da martirsango, la kristana kredo disvastiĝis tra la mondo kaj precipe en la ĉefurbo de la imperio, Romo. Persekutante imperian Romon leviĝas kontraŭ kristanoj. En ĉi tiu verso 10, du agoj de Romo interkovras. La unua koncernas la imperian kaj la dua, la papan. En la imperia reĝimo ni jam povas atribui la cititajn agojn al li:

Ŝi leviĝis al la armeo de la ĉielo : ŝi alfrontis la kristanojn. Malantaŭ ĉi tiu simbola esprimo, *armita per la ĉielo* , estas la Kristana Elektito, laŭ kiu Jesuo jam nomis siajn fidelulojn: *civitanoj de la regno de la ĉielo* . Krome, Dan.12:3 komparas la verajn *sanktulojn* kun la *steloj* kiuj ankaŭ estas, *la semo* de Abraham de Gen.15:5. En la unua legado, aŭdaci martirigi la filojn kaj filinojn de Dio jam konsistigas por la pagana Romo aroganta agado kaj malinda kaj nepravigebla altiĝo . En dua legado, la aserto de la Episkopo de Romo regi kiel papo la Elektito de Jesuo Kristo de 538 ankaŭ estas aroganta ago, kaj eĉ pli malinda kaj nepravigebla alteco .

Ŝi igis parton de ĉi tiu armeo kaj la stelojn fali sur la teron, kaj ŝi piedpremis ilin : Ŝi persekutis ilin kaj mortigis ilin por distri sian loĝantaron en siaj arenoj. La persekutantoj estas ĉefe Nerono, Domiciano kaj Diokleciano la lasta oficiala persekutisto inter 303 kaj 313. En unua legado, ĉi tiu drama periodo estas kovrita en Apo.2 sub la simbolaj nomoj "de *Efeso* ", la tempo kiam Johano ricevas sian dian Revelacion nomitan " Apokalipso " kaj " *Smyrna* ". En dua legado, atribuita al papa Romo, tiuj agoj estas metitaj en Apo.2 sub la periodojn nomitajn " *Pergamo* " t.e. rompita alianco aŭ adulto kaj " *Thyatira* " t.e. abomenaĵoj kaj mortoj. Dirante, *kaj ŝi piedpremis ilin*, la Spirito imputas al ambaŭ Romoj la saman specon de sangavidaj agoj. La verbo *piedpremita* kaj ĝia esprimo *piedpremita* estas atribuitaj al pagana Romo en Dan.7:19. Sed la agado de *piedpaŝado* daŭros ĝis la fino de la 2300 *vespero-mateno* de verso 14 de ĉi tiu ĉapitro 8 laŭ la deklaro de verso 13: *Ĝis kiam la sankteco kaj la armeo estos piedpremataj* ? Ĉi tiu ago estis plenumita en la tempo de la kristana epoko kaj ni devas do atribui ĝin al papa Romo kaj ĝiaj monarĥaj subtenoj; kiun la historio konfirmas. Ni tamen rimarku gravan diferencon. Pagana Romo nur laŭvorte igas la sanktulojn de Jesuo Kristo *fali sur la teron* , dum papa Romo, per sia falsa religia instruo, igas ilin *fali sur la teron* spirite, antaŭ laŭvorte persekuti ilin laŭvice.

La sporadaj persekutoj daŭris kun alternoj de paco ĝis la alveno de imperiestro Konstantino la 1-a ^{kiu} ĉesigis la persekutojn kontraŭ kristanoj per la edikto de Milano, lia romia ĉefurbo, en 313, kiu konsistigas la terminon de la periodo de " *dek jaroj* " de persekutoj kiuj karakterizas la " *Smyrnan* " epokon de Rev.2:8. Per ĉi tiu paco, la kristana fido gajnos nenion, kaj Dio multe perdos. Ĉar sen la baro de persekuto, la engaĝiĝoj de la nekonvertitoj al tiu ĉi nova kredo abundas kaj multiĝas en la tuta imperio kaj precipe en Romo kie la sango de la martiroj plej fluis.

Estas do al ĉi tiu tempo ke ni povas ligi la komencon de la dua legado de ĉi tiu verso. Tiu, kie Romo iĝas kristana obeante la ordonojn de la imperiestro Konstantino kiu, en 321, ĵus publikigis edikton, kiu ordonas la ŝanĝon de la

semajna ripoztago: la sepa tago Ŝabato estas anstataŭigita per la unua tago de la semajno; tiutempe, dediĉita de la paganoj al la kultado de la dio " respektinda nevenkita suno ". Ĉi tiu ago estas tiel serioza kiel *trinki la oraj vazoj de la templo* , sed ĉi-foje, Dio ne reagos, la horo de fina juĝo sufiĉos. Kun sia nova ripoztago, Romo etendos sian kristanan doktrinon tra la tuta imperio, kaj ĝian lokan aŭtoritaton, la episkopo de Romo gajnos en prestiĝo kaj subteno, ĝis la supera altiĝo la papa titolo donas al li per dekreto, en 533 , la bizanca. imperiestro Justiniano ^{la 1-a}. Daŭris ĝis la elpelo de la malamikaj ostrogotoj ke la unua reganta papo, Vigilius, prenis sian papan sidlokon en Romo, ĉe la Laterana Palaco konstruita sur Monto Celius. La dato 538 kaj la alveno de la unua papo markas la plenumon de la agoj priskribitaj en verso 11 kiu sekvas. Sed ĝi estas ankaŭ la komenco de la 1260 tagjaroj da regado de la papoj kaj io, kio koncernas ilin kaj kiu estis rivelita en Dan.7. Daŭra regado dum kiu la sanktuloj estas, denove, *tretitaj sub la piedoj* , sed ĉi-foje, fare de romia papa religia dominado kaj ĝiaj civilaj subtenantoj, la monarkoj, kaj la alteco de ĝi ... en la nomo de Kristo.

Specifaj agoj de papo establita en 538

Dan 8:11 *Ŝi leviĝis al la militestro, kaj forprenis de li la eternan ~~oferon~~, kaj ruinigis ~~la lokon~~, la fundamenton de Lia sanktejo.*

11a- *Ŝi leviĝis al la estro de la armeo*

Ĉi tiu estro de la armeo estas logike kaj biblie Jesuo Kristo, laŭ Ef.5:23: *ĉar la edzo estas la kapo de la edzino, kiel Kristo estas la kapo de la Eklezio, kiu estas lia korpo, kaj de kiu li estas la kapo. Savanto.* La verbo " *ŝi leviĝis* " estas bone elektita, ĉar ĝuste, en 538, Jesuo estas en la ĉielo dum la papofico estas sur la tero. La ĉielo estas preter ŝia atingo sed " *ŝi leviĝis* " igante homojn kredi ke ŝi anstataŭigas lin sur la tero. El la ĉielo, Jesuo havas malmulte da ŝanco eviti homojn el la kaptilo metita al ili de la diablo. Cetere, kial li farus tion, kiam li mem transdonas ilin al ĉi tiu kaptulo kaj ĉiuj ĝiaj malbenoj? Ĉar ni bone legis, en Dan.7:25, " *la sanktuloj estos transdonitaj en liajn manojn por tempo, tempoj (2 fojojn) kaj duono da tempo* "; ili estas liberigitaj intence de la Dio Kristo, pro la *ŝanĝitaj tempoj kaj la leĝo* . La leĝo modifita en 321 de Konstantino koncerne la sabaton, kompreneble, sed ĉefe, *la leĝo ŝanĝita* de roma papo, post 538 kie tie, estas ne nur la sabato kiu estas tuŝita kaj atakita, sed la tuta leĝo kiu estas reverkita Romo versio.

11b- *forprenis de li la eternan ~~oferon~~*

Mi atentigas la foreston de la vorto ofero en la originala hebrea teksto. Dirite, ĝia ĉeesto sugestas la kuntekston de la malnova alianco, sed tio ne estas la kazo kiel mi ĵus pruvis. Sub la nova interligo, *ofero kaj ofero* ĉesis, la morto de Kristo, *en la mezo de la semajno* citita en Dan.9:27, senutiligis tiujn ritojn. Tamen restis io el la malnova interligo: la servado de la ĉefpastro kaj propetanto por la pekoj de la homoj, kiuj ankaŭ profetis la ĉielan servon, kiun Jesuo plenumis favore al nur siaj elektitoj aĉetitaj de lia sango ekde sia resurekto. Kristo revenis al la ĉielo, kio restis por preni de li? Lia pastra funkcio estas lia ekskluziva rolo kiel propetanto por pardonon la pekojn de siaj elektitoj. Efektive, ekde 538, la starigo sur la tero, en Romo, de gvidanto de la Eklezio de Kristo faris la ĉielan ministerion de Jesuo vana kaj senutila. Preĝoj ne plu pasas tra li kaj pekuloj restas

portantoj de siaj pekoj kaj sia kulpo al Dio. Heb.7:23 konfirmas ĉi tiun analizon, dirante: " *Sed li, ĉar li restas eterne, havas pastrecon netransdonebla .*" La ŝanĝo de reganto sur la tero pravigas la abomenajn fruktojn, kiujn portas ĉi tiu kristanismo sen Kristo; fruktoj profetitaj de Dio al Daniel. Kial kristanoj estis trafitaj de ĉi tiu terura malbeno? La sekva verso 12 donos la respondon: *pro peko .*

La identigo de la eternulo, kiu ĵus estis farita, servos kiel bazo por la kalkuloj uzante la daŭrojn 1290 kaj 1335 tagajn jarojn kiuj estos proponitaj en Dan.12:11 kaj 12; la establita bazo estante la dato 538, kiam la *eterna pastraro* estis ŝtelita fare de la tera papa gvidanto.

11c- *kaj renversis ~~la lokon,~~ la bazon de Lia sanktejo*

Pro la kunteksto de la nova interligo, inter la du eblaj signifoj de la hebrea vorto "mecon" tradukita per "loko" mi konservis ĝian tradukon "bazo" same laŭleĝa kaj pli bone adaptita al la kunteksto de la kristana epoko celita de la profetaĵo. .

Rapida legado vidas nenion krom zorgema studo gvidita de la Spirito malfermas viajn okulojn al la subtilecoj de la libro de Daniel kie *sanktejo ofte estas diskutita* , kio estas konfuza. Tamen, eblas ne esti trompita depende de la verbo kiu markas la agon kiu estas farita ĉe la *sanktejo* .

Ĉi tie en Dan.7:11: *ĝia bazo estas renversita* de la papofico.

En Dan.11:30: li estas *profanita* de la greka reĝo persekutanto de la judoj Antioĥo 4 Epifano en – 168.

En Dan.8:14 kaj Dan.9:26 ne temas pri ~~sanktejo~~ sed pri *sankteco* . La hebrea vorto "qodesh" estas sisteme mistradukita en ĉiuj tradukoj de la plej oftaj versioj. Sed la originala hebrea teksto restas senŝanĝa por atesti la originan veron.

Vi devus scii, ke la termino " *sanktejo* " rilatas ekskluzive al la loko, kie Dio staras persone. Ĉar Jesuo resurektis kaj revenis al la ĉielo, ne plu ekzistas *sanktejo sur la tero* . *renversi la bazon de lia sanktejo* signifas do subfosi la doktrinajn fundamentojn, kiuj koncernas lian ĉielan ministerion, kiu ilustras ĉiujn kondiĉojn de savo. Efektive, post bapto, la vokita homo devas povi profiti de la aprobo de Jesuo Kristo, kiu juĝas sian kredon laŭ siaj faroj kaj konsentas aŭ ne pardoni siajn pekojn en la nomo de sia ofero. Bapto markas la komencon de sperto vivita sub la justa juĝo de Dio kaj ne ĝia fino. Kio signifas, ke kiam la rekta rilato inter la surteraj elektitoj kaj lia ĉiela propetanto estas interrompita, savo ne plu eblas, kaj la sankta interligo estas rompita. Temas pri terura spirita dramo ignorata de la trompitaj kaj delogitaj homaj amasoj ekde la 7-a de marto 321 kaj la jaro 538 en kiu la *eterna pastreco* de Jesuo Kristo estis forigita de la papo por lia profito. *Renversi la bazon de sia sanktejo* ankaŭ signifas atribui al la 12 apostoloj, kiuj reprezentas la bazon aŭ fundamenton de la Elektitoj, spirita domo, false kristana doktrino, kiu pravigas kaj leĝigas pekon kontraŭ dia leĝo; kion neniu apostolo estus farinta.

Dan 8:12 *Kaj la armeo estis transdonita kun eterna ofero pro peko; la korno ĵetis la veron teren, kaj sukcesis en siaj entreprenoj.*

12a- *La armeo estis transdonita kun la eterna ofero*

En pli simbola lingvo tiu ĉi esprimo havas la saman signifon kiel tiu de Dan.7:25: *la armeo estis liverita ...* Sed ĉi tie la Spirito aldonas *kun la ĉiama*

12b - *pro peko*

Aŭ, laŭ 1 John 3:4, pro la malobeo de la *leĝo ŝanĝita* en Dan.7:25. Ĉar Johano diris kaj skribis: *Kiu pekas, tiu malobeas la leĝon, kaj peko estas malobeo de la leĝo* . Ĉi tiu malobeo devenas de la 7-a de marto 321 kaj ĝi koncernas, unue, la forlason de la sankta sabato de Dio; la sabato *sanktigita* de li, ekde la kreado de la mondo, en la unika kaj ĉiama “ *sepa tago* ”.

12c- *la korno ĵetis la veron teren*

Vero estas ankoraŭ spirita vorto, kiu indikas la leĝon laŭ Psa.119:142-151: *Via leĝo estas la vero... ĉiuj viaj ordonoj estas la vero* .

12d- *kaj sukcesas en siaj klopodoj*

Se la Spirito de la kreinto Dio anoncis tion anticipe, tiam ne miru, ke mi ignoris tiun ĉi trompon, la plej grandan spiritan fraŭdon en la tuta historio de la homoj; sed ankaŭ, la plej serioza en siaj sekvoj de perdo de homaj animoj por Dio. Verso 24 konfirmos diron: *Lia potenco pliiĝos, sed ne per sia propra forto; li faros nekredeblan haoson, li sukcesos en siaj entreprenoj , li detruos la potenculojn kaj la homojn de la sanktuloj.*

Preparo por Sanktiĝo

En la lecionoj donitaj de la religiaj ritoj de la malnova interligo aperas konstante tiu temo de preparo al sanktigo. Unue, inter la tempo de sklaveco kaj la eniro en Kanaanon, la festo de Pasko estis necesa por sanktigi la homojn, kiujn Dio kondukos al sia nacia grundo, Israelo, la promesita lando. Fakte, necesis 40 jaroj da provo de purigo kaj sanktigo por ke la eniro en Kanaanon estu plenumita.

Same, koncerne la sabaton markitan en la sepa tago de unu sunsubiro ĝis la sekva, estis necesa antaŭa tempo de preparado. La ses tagoj da sekularaj agadoj postulis lavon de la korpo kaj ŝanĝo de vesto, ĉi tiuj aferoj ankaŭ estis truditaj al la pastro por ke li povu, sen danĝero por sia vivo, eniri la sanktan lokon de la templo por plenumi sian ritan servon tie. .

La septaga, 24-hora semajno de kreado estas formita laŭ la sep mil jaroj de la plano de savo de Dio. Tiel ke la unuaj 6 tagoj reprezentas la unuajn 6 jarmilojn dum kiuj Dio elektas siajn elektitojn. Kaj la 7-a^{kaj} lasta jarmilo konsistigas la grandan sabaton, dum kiu Dio kaj liaj elektitoj kunvenintaj en la ĉielo ĝuas veran kaj kompletan ripozon. La pekuloj estante provizore ĉiuj mortaj; krom Satano, kiu restas izolita sur senhomigita tero dum ĉi tiu periodo de "mil jaroj" rivelita en Rev.20. Antaŭ ol eniri "ĉielon" la elektitoj devas esti purigitaj kaj sanktigitaj. Purigo baziĝas sur fido al la libervola ofero de Kristo, sed sanktigo estas akirita per lia helpo post bapto ĉar, purigo estas imputita, aŭ akirita anticipe en la nomo de principo de fido, sed sanktigo estas la frukto akirita en la realeco en lia tutaĵo. animo de la elektitoj per sia reala kunlaboro kun la vivanta Dio Jesuo Kristo. Ĝi estas akirita per batalo, kiun li faras kontraŭ si mem, kontraŭ sia malbona naturo, por rezisti pekon.

Daniel 9:25 instruos nin, Jesuo Kristo venis por morti sur kruco, por ke siaj elektitoj ne plu peku, ĉar li venis *por ĉesigi pekon* . Nun ni ĵus vidis en verso 12, la Kristana Elektita estis transdonita al papa despotismo pro peko. Purigo estas do necesa por akiri la sanktigon, *sen kiu neniu vidos Dion*, kiel estas skribite en Heb.12:14: *Sekvu pacon kun ĉiuj, kaj sanktigon, sen kiu neniu vidos la Sinjoron* .

Aplikita al la 2000 jaroj de la kristana epoko de la morto de Jesuo Kristo ĝis lia reveno en 2030, ĉi tiu tempo de preparado kaj sanktigo estos malkaŝita en versoj 13 kaj 14 kiuj sekvas. Kontraŭe al la origina kredo de la adventistoj, ĉi tiu epoko ne estas tiu de juĝo, kiun Daniel 7 priskribas, sed tiu de sanktigo farita necesa pro la jarcenta heredaĵo de pekoj legitimitaj de la abomena instruo de la papa Romo. Mi precizigas, ke la laboro de la Reformacio komencita de la 13-a jarcento ne plenumis la purigon kaj sanktigon postulatajn en tuta justeco de la trifoje sankta kaj perfekte pura savanto Dio.

Dan 8:13 *Mi aŭdis sanktulon paroli; kaj alia sanktulo diris al la parolinto: Ĝis kiam plenumigxos la vizio pri la eterna ofer~~o~~-kaj pri la ruiniga peko? Ĝis kiam la sanktejo kaj la armeo estos piedpremataj?*

13a- *Mi aŭdis sanktulon paroli; kaj alia sanktulo diris al tiu, kiu parolis*

Nur veraj *sanktuloj* konsciiĝas pri la pekoj hereditaj de Romo. Ni trovos ilin denove en la viziosceno prezentita en Dan.12.

13b- *Por kiom da tempo la vizio plenumiĝos?*

La sanktuloj postulas daton, kiu markos la finon de romiaj abomenaĵoj.

13c- *pri la eterna ofer~~o~~*

La sanktuloj petas daton, kiu markos la rekomencon de la **eterna pastraro** fare de Kristo.

13d- *kaj pri ruiniga peko ?*

La sanktuloj petas daton, kiu signos la revenon de la sepa tago Ŝabato, kies malobeo estas punita de romia ruiniĝo kaj tiu de militoj; kaj por siaj krimuloj ĉi tiu puno daŭros ĝis la fino de la mondo.

13-a- *Kiom longe la sanktejo kaj la armeo estos tretitaj?*

La sanktuloj petas daton, kiu markos la finon de la **papaj persekutoj** aplikitaj kontraŭ ili, la elektitaj sanktuloj de Dio.

Dan 8:14 *Kaj li diris al mi: Du mil tricent vesperoj kaj matenoj; tiam la sanktejo estos purigita.*

14a- Ekde 1991, Dio direktis mian studon pri tiu ĉi malbone tradukita verso. Jen lia vera traduko de la hebrea teksto.

Kaj li diris al mi: Ĝis vespero mateno du mil tricent kaj pravigita estos sankteco.

Vi povas vidi, la termino de la 2300 vespero-mateno estas celita por la **sanktigo** de la elektitoj elektitaj de Dio de la dato kiu estos determinita por ĉi tiu termino. La eterna justeco akirita per bapto ĝis tiam estas pridubita. La postulo de la trifoje sankta Dio, kiel Patro, Filo kaj Sankta Spirito, ŝanĝiĝis kaj plifortiĝis per la bezono, ke la elektitoj ne plu peku kontraŭ la sabato aŭ kontraŭ iu ajn alia ordono, kiu venas el la buŝo de Dio. La *mallarĝa vojo* de savo instruita de Jesuo estas tiel restarigita. Kaj la modelo de la elektitoj prezentita en *Noa, Daniel kaj Ijob* pravigas la elektitan milionon por la falintaj dek miliardoj de la lasta juĝo de Dan.7:10.

Dan 8:15 *Dum mi, Daniel, vidis ĉi tiun vizion kaj penis kompreni ĝin, jen staris antaŭ mi homo, kiu havis aspekton de homo.*

15a- Logike, Daniel ŝatus kompreni la signifon de la vizio kaj ĉi tio gajnos al li en Dan.10:12, pravigitan aprobon de Dio, sed li neniam estos plene koncedita en

sia deziro kiel la respondo de Dio en Dan. 12:9 montras ĝin: *Li respondis: Iru, Daniel, ĉar ĉi tiuj vortoj estos kaŝitaj kaj sigelitaj ĝis la tempo de la fino* .

Dan 8:16 *Kaj mi aŭdis voĉon de homo meze de Ulaj; li ekkriis kaj diris: Gabriel, klarigu al li la vizion.*

16a- La bildo de Jesuo Kristo en la mezo de Ulai anticipas la lecionon donitan en la vizio de Dan.12. La anĝelo Gabrielo, proksima servisto de Kristo, respondecas pri klarigo de la signifo de la tuta vizio ekde ĝia komenco. Ni do atente sekvu la aldonajn informojn, kiuj estos malkaŝitaj en la sekvantaj versoj.

Dan 8:17 *Kaj li alproksimigxis al la loko, kie mi estis; kaj kiam li alproksimiĝis, mi ektimis, kaj mi falis sur la vizaĝon. Li diris al mi:Atentu, ho filo de homo, ĉar la vizio koncernas tempon, kiu estos la fino.*

17a- La vizio de ĉielaj estaĵoj ĉiam kaŭzos ĉi tiun efikon al la karna homo. Sed ni estu atentaj, kiel li invitas nin fari. La koncerna fina tempo komenciĝos ĉe la fino de la tuta vizio.

Dan 8:18 *Dum li parolis al mi, mi staris konsternita sur mia vizaĝo. Li tuŝis min, kaj starigis min kie mi estis.*

18a- En ĉi tiu sperto, Dio substrekas la malbenon de la karno, kiu ne egalas la purecon de la ĉielaj korpoj de fidelaj anĝeloj.

Dan 8:19 *Tiam li diris al mi:Mi instruos vin, kio okazos post la fino de la kolero, ĉar estas difinita tempo por la fino* .

19a- Venos la fino de la kolero de Dio, sed ĉi tiu kolero estas pravigita de kristana malobeo, heredaĵo de romia papa doktrino. La ĉeso de ĉi tiu profetita dia kolero do estos parta, ĉar ĝi vere ĉesos nur post la tuta detruo de la homaro ĉe la reveno en gloro de Kristo.

Dan 8:20 *La virsxafo, kiun vi vidis, havanta kornojn, estas la regxoj de Medoj kaj Persoj.*

20a- Temas, ke Dio donu referencpunktojn al siaj elektitoj, por ke ili komprenu la principon de la sinsekvo de prezentitaj simboloj. La medoj kaj la persoj markas la historian kuntekston de la komenco de la revelacio. En Dan.2 kaj 7 ili estis en dua pozicio.

Dan 8:21 *La kapro estas la reĝo de Javan, la granda korno inter liaj okuloj estas la unua reĝo.*

21a- Siavice, Grekio estas la dua sinsekvo; la tria en Dan.2 kaj 7.

21b- *La granda korno inter liaj okuloj estas la unua reĝo*

Kiel ni vidis, ĝi koncernas la grandan grekan konkerinton, Aleksandro la Granda. La granda korno, bildo de ĝia ofenda kaj militema karaktero, kiun la reĝo Dario 3 erare humiligis, ĉar ĝi kostis al li lian regnon kaj lian vivon. Metante ĉi tiun kornon ne sur la frunton sed inter la okulojn, la Spirito montras sian nesatigeblan deziron al konkero, ke nur lia morto ĉesos. Sed la okuloj estas ankaŭ profeta klarvido, kaj ekde lia naskiĝo, escepta destino estas anoncita al li de klarvido kaj li kredas je sia profetita destino dum sia tuta vivo.

Dan 8:22 *La kvar kornoj, kiuj leviĝis anstataŭ ĉi tiun rompitan kornon, estas kvar regnoj, kiuj estiĝos el ĉi tiu nacio, sed ili ne estos tiel fortaj.*

22a- Ni trovas la kvar grekajn dinastiojn fonditajn de la kvar generaloj, kiuj sukcedis Aleksandron, ankoraŭ vivantajn post 20 jaroj da militoj inter la dek, kiujn ili estis ĉe la komenco.

Dan 8:23 23 *En la fino de ilia regado, kiam la pekuloj estos ekstermitaj, leviĝos reĝo, senĝena kaj ruza.*

23a- Saltante la mezajn tempojn, la anĝelo elvokas la kristanan epokon de la regado de la papa Romo. Farante tion, li indikas la ĉefan celon de la revelacio donita. Sed ĉi tiu klarigo alportas alian instruon, kiu aperas en la unua frazo de ĉi tiu verso: *Je la fino de ilia regado, kiam la pekuloj estos konsumitaj.* Kiuj estas ĉi tiuj konsumitaj pekuloj, kiuj antaŭas la tempon de la papa reĝimo? Ĉi tiuj estas la ribelemaj naciaj judoj, kiuj rifuzis Jesuon Kriston kiel Mesio kaj savanto, liberiginto, jes, sed nur de pekoj faritaj kaj nur favore al tiuj, kiujn li rekonas per la kvalito de sia kredo. Ili estis fakte *konsumitaj* en 70 de la trupoj de Romo, ili kaj ilia urbo Jerusalemo, kaj ĉi tio por la dua fojo post la detruo farita sub Nebukadnecar en – 586. Per ĉi tiu ago, Dio pruvis, ke la antikva alianco finiĝis ekde tiam. la morto de Jesuo Kristo kie en Jerusalemo la vualo de apartigo de la templo estis disŝirita en du, de supre ĝis malsupre, tiel montrante ke la ago venis de Dio mem.

23b- *leviĝos reĝo senhonestaj kaj lerta*

Ĉi tio estas la priskribo de Dio de papo karakterizita laŭ Dan. 7:8 per *ĝia aroganteco* kaj ĉi tie per *sia malmolesteco*. Li aldonas *kaj estas lerta*. La artifiko konsistas el vuali la veron kaj preni la aspekton de tio, kion ni ne estas. La artifiko estas uzata por trompi la proksimumon, tion faras sinsekvaj papoj.

Dan 8:24 *Lia forto kreskos, sed ne per sia propra forto; li faros nekredoblan ĥaoson, li sukcesos en siaj entreprenoj, li detruos la potenculojn kaj la homojn de la sanktuloj.*

24a- *Lia potenco pliiĝos*

Efektive, priskribita en Dan.7:8 kiel " *korneto* ", verso 20 atribuas al ĝi " *pli grandan aspekton ol la aliaj* ".

24b- *sed ne per sia propra forto*

Ĉi tie denove, la historio konfirmas, ke sen la armita subteno de la monarkoj, la papa reĝimo ne povus ekzisti. La unua apogo estis Klodvigo la reĝo de la Frank de la merovinga dinastio kaj post li, tiu de la karolinga dinastio kaj laste, tiu de la Kapeta dinastio, la subteno de la franca monarkio malofte mankis. Kaj ni vidos, ke ĉi tiu subteno havas prezon por pagi. Tion faros ekzemple la senkapigo de la franca reĝo Ludoviko 16, de la reĝino Marie-Antoinette, de la monarĥistaj korteganoj kaj de la romkatolika pastraro ĉefe respondeca, de la gilotino instalita en Francio en la ĉefurbo kaj provincaj urboj, de francaj revoluciuloj inter 1793 kaj 1794; du epokoj de "Tereroj" enskribitaj en leteroj de sango en la memoron de la homaro. En Rev.2:22 ĉi tiu dia puno estos profetita en ĉi tiuj vortoj: *Jen mi jxetos ŝin sur liton kaj sendos **grandan aflikton**. **havas tiuj, kiuj adultas kun ŝi**, krom se ili pentos pri siaj faroj. **Mi mortigos ŝiajn infanojn**; kaj ĉiuj eklezioj scios, ke mi estas tiu, kiu esploras la mensojn kaj la korojn, kaj mi rekompencos al ĉiu laŭ viaj faroj.*

24c- *li faros nekredoblan ĥaoson*

Sur la tero, neniu povas kalkuli ilin, sed en la ĉielo, Dio scias la ĝustan nombron kaj en la horo de la puno de la lasta juĝo, ili ĉiuj estos elliberigitaj, de la plej malgrandaj ĝis la plej teruraj, de siaj aŭtoroj.

24d- *li sukcesos pri siaj entreprenoj*

Kiel li povus ne sukcesi, kiam Dio donis al li ĉi tiun rolon por puni la pekon faritan de lia popolo, kiu pretendas savon gajnitan de Jesuo Kristo?

24-a- *li pereigos la potenculojn kaj la popolon de la sanktuloj*

Preterigante sin kiel la reprezentanton de Dio sur la tero kaj minacante ilin per ekskomuniko, kiu fermus ilian eniron al la ĉielo, la papofico akiras la submetiĝon de la granduloj kaj de la monarkoj de la okcidenta tero, kaj eĉ pli de la malgrandaj, riĉaj aŭ malriĉaj. , sed ĉiuj malkleraj, pro ilia nekredemo kaj indiferenteco al diaj veroj.

Ekde la komenco de la erao de la Reformacio komencita ekde Petro Valdo en 1170, la papa reĝimo reagis kun furiozo instigante kontraŭ la fidelaj servistoj de Dio, la solaj veraj sanktuloj ĉiam pacemaj kaj pacemaj, la murdemajn katolikajn ligojn subtenatajn de la tribunaloj de la inkvizicio de lia falsa sankteco. La kapuĉaj juĝistoj, kiuj tiel ordonis terurajn torturojn al la sanktuloj kaj aliaj, ĉiuj akuzitaj je herezo kontraŭ Dio kaj Romo, ĉiuj devos respondi pri siaj postuloj antaŭ la vera Dio en la horo de la justa profetita fina juĝo en Dan. 9 kaj Rev.20:9 ĝis 15.

Dan 8:25 *Pro sia prospero kaj la sukceso de siaj intencoj, li havos malhumilecon en sia koro, kaj li pereigos multajn trankvilajn, kaj li altiĝos kontraŭ la estroj; sed ĝi estos rompita, sen la peno de iu mano.*

25a- *Pro lia prospero kaj la sukceso de liaj ruzoj*

Ĉi tiu *prospero* sugestas lian riĉiĝon, kiun la verso ligas al *liaj trukoj* . Ni devas, fakte, uzi *trompon* , kiam ni estas malgrandaj kaj malfortaj por akiri la riĉajn, monon kaj riĉaĵojn de ĉiuj specoj, kiujn Ap. 18:12 kaj 13 listigas.

25b- *li havos arogantecon en sia koro*

Ĉi tio, malgraŭ la leciono donita de la sperto de la reĝo Nebukadnecar en Dan.4 kaj tiu, pli tragike, de lia nepo Belŝacar en Dan.5.

25c- *li detruos multajn homojn, kiuj vivis pace*

Paca karaktero estas frukto de vera kristanismo, sed nur ĝis 1843. Ĉar antaŭ tiu dato, kaj ĉefe, ĝis la fino de la Franca Revolucio, fine de la 1260 jaroj de papa regado profetita en Dan.7:25 , falsa kredo. estas karakterizita per brutaleco kiu atakas aŭ respondas al brutaleco. Nur en ĉi tiuj tempoj mildeco kaj paco faras la diferencon. La reguloj starigitaj de Jesuo ne ŝanĝiĝis ekde la apostolaj tempoj, la elektita estas ŝafo, kiu akceptas esti oferita, neniam buĉisto.

25d- *kaj li leviĝos kontraŭ la ĉefo*

Kun ĉi tiu precizeco, dubo ne plu estas permesita. La *gvidanto* , citita en versoj 11 kaj 12, estas ja Jesuo Kristo, la *Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj* , kiu aperas en la gloro de sia reveno en Rev.19:16. Kaj estis de li ke la legitima *eterna pastreco* estis forprenita de romia papo.

Dan 8:26 *Kaj la vizio pri la vespero kaj la mateno, pri kiu estas dirita, estas vera. Viaflanke, tenu ĉi tiun vizion sekreta, ĉar ĝi rilatas al malproksimaj tempoj.*

26a- *Kaj la vizio pri la vesperoj kaj la matenoj, koncernata, estas vera*

La anĝelo atestas la dian originon de la profetaĵo de la “2300 vesperomatenoj” de la verso 14. Li do atentigas, fine, pri ĉi tiu enigmo, kiun la elektitaj sanktuloj de Jesuo Kristo devas prilumi kaj kompreni, kiam la tempo havos. alvenis por fari ĝin.

26b- *Viaflanke konservu ĉi tiun vizion sekreta, ĉar ĝi rilatas al malproksimaj tempoj*

Efektive, inter la tempo de Daniel kaj la nia, proksimume 26 jarcentoj pasis. Kaj tiel ni trovas nin en **la tempo de la fino**, kie ĉi tiu mistero devas esti prilumita; la afero estos farita, sed ne antaŭ la studo de Dan.9 kiu disponigos la esencan ŝlosilon por efektiviĝi la proponitajn kalkulojn.

Dan 8:27 27 *Mi, Daniel, estis multe da tagoj senforta kaj malsana; poste mi leviĝis kaj zorgis pri la aferoj de la reĝo. Mi miris pri la vizio, kaj neniu sciis pri ĝi.*

27a- Ĉi tiu detalo, kiu koncernas la sanon de Daniel, estas nenio persona. Ĝi tradukas por ni la ekstreman gravecon ricevi informojn de Dio pri la profetitaj 2300 vesperoj-matenoj; ĉar same kiel malsano povas konduki al morto, nescio pri la enigmo kondamnos la lastajn kristanojn, kiuj vivos en la **tempo de la fino al eterna spirita morto**.

Daniel 9

Dan 9:1 *En la unua jaro de Dario, filo de Aĥaŝveroŝ, el la familio de Medoj, kiu fariĝis reĝo de la regno de la Ĥaldeoj,*

1a- Laŭ la atesto de la vidatesto de Daniel, do nekontestebla, ni ekscias, ke la reĝo Dario de Dan.5:30 estas filo de Aĥaŝveroŝ, el la gento de la Medoj; la persa reĝo Ciro 2 do ankoraŭ ne anstataŭis lin. La unua jaro de lia regado estis tiu en kiu li konkeris Babelon, tiel prenante ĝin de la Ĥaldeoj.

Dan 9:2 *en la unua jaro de lia reĝado, mi, Daniel, vidis per la libroj, ke por la ruinoj de Jerusalemo devas pasi sepdek jaroj, laŭ la nombro da jaroj, pri kiuj la Eternulo diris al la profeto Jeremia.*

2a- Daniel rilatas al la profetaj skriboj de Jeremia, la profeto. Li donas al ni belan ekzemplon de fido kaj fido, kiu kunigas la servantojn de Dio sub lia rigardo. Li tiel konfirmas tiujn vortojn de 1 Kor.14:32: *La spiritoj de la profetoj estas submetitaj al la profetoj*. Daniel vivis en Babilono dum granda parto de la 70 jaroj profetitaj pri la deportado de la hebrea popolo. Li interesiĝas ankaŭ pri la temo de lia reveno al Israelo kiu, laŭ li, devus esti sufiĉe proksima. Por ricevi respondojn de Dio li direktas grandiozan preĝon, kiun ni studos.

La modela preĝo de la kredo de sanktulo

La unua leciono de ĉi tiu ĉapitro 9 de Daniel estas kompreni kial Dio volis, ke ĝi aperu en ĉi tiu parto de la libro de Daniel.

En Dan.8:23 per la profeta anonco de la *konsumitaj pekuloj*, ni ricevis konfirmon, ke la judoj de la nacio Izrael estis denove kondamnitaj kaj detruitaj per

fajro de la romianoj en 70, pro ĉio, kion Daniel iras konfesi en sia preĝo. Nun kiu estis ĉi tiu Izrael prezentita en la unua alianco kun la vivanta Dio de Abraham ĝis la 12 apostoloj kaj disĉiploj de Jesuo Kristo, li mem estante judo? Nur specimeno de la tuta homaro, ĉar ekde Adamo, viroj estas samaj krom sia haŭtkoloro, kiu varias de tre hela ĝis tre malhela. Sed kia ajn ilia raso, ilia etneco, aferoj transdonitaj genetike de patro kaj patrino al filoj kaj filinoj, ilia mensa konduto estas identa. Laŭ la principo nudigi la foliojn de la lekanto, "Mi amas vin, iomete, multe, pasie, freneze, tute ne", viroj reproduktas ĉi tiun gamon da sentoj al la vivanta Dio kreinto de ĉio, kiam li malkovras ĝian ekzisto. Ankaŭ, la granda Juĝisto vidas inter tiuj, kiuj pretendas esti de li, fidelajn homojn, kiuj lin amas kaj obeas, aliajn, kiuj pretendas ami lin, sed lin malobeas, aliajn, kiuj vivas sian religion indifere, ankoraŭ aliajn, kiuj ĝin vivas kun malmola kaj akra koro kiu faras ilin fanatikaj kaj en la ekstremo, ili ne povas elteni kontraŭdirojn kaj eĉ malpli riproĉojn kaj subteni la mortigon de la neeltenebla kontraŭulo. Tiuj ĉi kondutoj troviĝis inter la judoj, ĉar ili ankoraŭ troviĝas inter homoj tra la planedo Tero kaj en ĉiuj religioj kiuj tamen ne estas egalaj.

La preĝo de Daniel venas por pridemandi vin, en kiu el ĉi tiuj kondutoj vi rekonas vin? Se ĝi ne estas tiu de iu, kiu amas Dion kaj lin obeas kiel atesto de lia fideleco, pridubu vian koncepton pri fido; pentu kaj donu al Dio sinceran kaj realan frukton de pento kiel faros Daniel.

La dua kialo de la ĉeesto de ĉi tiu preĝo en ĉi tiu ĉapitro 9 estas ke la kaŭzo de la lasta detruo de Israelo, en la jaro 70 fare de la Romanoj, estas traktita kaj disvolvita tie: la unua alveno de la Mesio sur la tero de la homoj . Kaj malakceptinte ĉi tiun Mesion, kies solaj kulpoj estis la perfekteco de liaj faroj, kiuj ilin kondamnis, la religiaj estroj vekis la popolon kontraŭ li, kun kalumniaj akuzoj ĉiuj malmuntitaj kaj kontraŭdiritaj de la faktoj. Do ili bazigis sian finan akuzon sur dia vero, akuzante lin, homon, ke li pretendas esti la Filo de Dio. La animoj de ĉi tiuj religiaj gvidantoj estis nigraj kiel la karbo de brulanta fajrujo, kiu konsumos ilin en la tempo de justa kolero. Sed la plej granda kulpo de la Judoj estis ne mortiginte lin, sed ne rekoni lin post lia dia releviĝo. Fronte al la mirakloj kaj bonaj faroj, kiuj estis faritaj de liaj dek du apostoloj, ili obstinigis sin kiel Faraono en lia tempo kaj atestis pri tio mortigante la fidelan diakonon Stefano, kiun ili ŝtonmortigis sin ĉi-foje al la Romanoj.

La tria kialo de ĉi tiu preĝo estas, ke ĝi prenas la rolon de fina malĝojiga observo ĉe la fino de longa sperto vivita en rilato kun Dio ; atesto, speco de testamento lasita de la juda alianco al la cetera homaro. Ĉar ĝuste en ĉi tiu deportado al Babilono ĉesas la manifestacio preparita de Dio. Estas vere, ke la judoj revenos al sia nacia grundo, kaj ke dum kelka tempo Dio estos honorata kaj obeata, sed la lojaleco rapide malaperos, ĝis la punkto, ke ilia supervivo nur povas esti pravigita por ilia lasta provo de fido bazita sur unua. veno de la Mesio, ĉar li devas esti filo de Izrael, Judo inter la Judoj.

La kvara kialo de ĉi tiu preĝo baziĝas sur la fakto, ke la kulpoj deklaritaj kaj konfesitaj estis ĉiuj plenumitaj kaj renovigitaj de kristanoj en sia epoko, ekde la forlaso de la sabato la 7-an de marto 321 ĝis nia tempo . La lasta oficiala institucio benita ekde 1873 kaj individue ekde 1844 ne eskapis la malbenon de la tempo, ĉar Jesuo elvomis ĝin en 1994. La studo de la lastaj

ĉapitroj de Daniel kaj la libro Revelacio klarigos ĉi tiujn datojn kaj la lastajn misterojn.

Nun ni atente aŭskultu Danielon parolantan al Ĉiopova Dio.

Dan 9:3 *Mi turnis mian vizaĝon al la Sinjoro, la Eternulo, por turni min al preĝo kaj petego, fastado, kaj preni sakaĵon kaj cindron.*

3a- Daniel nun estas maljuna, sed lia fido ne malfortiĝas, kaj lia rilato kun Dio estas konservita, nutrita kaj konservita. En lia kazo, lia koro estante profunde sincera, la fasto, la sakŝtofo kaj la cindro portas realan signifon. Ĉi tiuj praktikoj indikas la forton de onies deziro esti aŭdita kaj koncedita de Dio. Fastado montras la superecon donitan al la respondo de Dio kompare kun la plezuroj manĝi. En ĉi tiu aliro estas la ideo diri al Dio, ke mi ne plu volas vivi sen via respondo, sen iri ĝis sinmortigi.

Dan 9:4 *Mi preĝis al la Eternulo, mia Dio, kaj mi konfesis al Li: Sinjoro, Dio granda kaj timinda, kiu observas Vian interligon kaj kompatas tiujn, kiuj Vin amas kaj observas Viajn ordonojn.*

4a- *Sinjoro, granda kaj timinda Dio*

Israelo estas en ekzilo en Babilono kaj pagis por lerni, ke Dio estas granda kaj timinda.

4b- *vi, kiu observas Vian interligon kaj kompatas tiujn, kiuj Vin amas kaj observas Viajn ordonojn!*

Danielo montras, ke li konas Dion, ĉar li ĉerpas siajn argumentojn el la teksto de la dua el la dek ordonoj de Dio, kiun la malfeliĉaj katolikoj ne konas dum la jarcentoj de mallumo, ĉar suverene, la papofico prenis la iniciaton forigi ĝin de sia versio de la dek ordonoj, ĉar ordono koncentrita sur la karno estis aldonita por konservi la nombron ĉe dek; bela ekzemplo de malmolesteco kaj trompo denunciata en la antaŭa ĉapitro.

Dan 9:5 *Ni pekis, ni faris malbonagon, ni estis malbonaj kaj malobeemaj, ni deturnis nin de Viaj ordonoj kaj decidoj.*

5a- Ni ne povus esti pli veraj kaj pli klaraj, ĉar ĉi tiuj estas la kulpoj, kiuj kondukis Israelon al deportado, krom ke Daniel kaj tri el liaj kunuloj ne estis kulpaj de ĉi tiu speco de kulpo; tio ne malhelpas lin apogi la aferon de sia popolo dum kunportado de la ŝarĝo de sia kulpo.

Ĝuste tiam ni devas en 2021 konstati, ke ankaŭ ni, kristanoj, servas ĉi tiun saman Dion, kiu ne ŝanĝiĝas laŭ lia deklaro en Mal.3:6: *Ĉar mi estas la Sinjoro, mi ne ŝanĝas; kaj vi, filoj de Jakob, ne estas ekstermitaj*. Estus konvene diri "ankoraŭ ne konsumita". Ĉar ĉar Malaĥiaj skribis ĉi tiujn vortojn, Kristo aperis, la filoj de Jakob malakceptis lin kaj mortigis lin, kaj laŭ la vorto profetita en Dan.8:23, ili finiĝis pereitaj en 70 de la Romanoj. Kaj se Dio ne ŝanĝiĝos, tio signifas, ke malfidelaj kristanoj, kiuj malobeas liajn ordonojn, antaŭ ĉio, la sanktigitan sabaton, estos batitaj eĉ pli forte ol la hebreoj kaj la naciaj judoj siatempe.

Dan 9:6 *Ni ne aŭskultis Viajn servantojn, la profetojn, kiuj parolis en Via nomo al niaj reĝoj, al niaj estroj, al niaj patroj, kaj al la tuta popolo de la lando.*

6a- Estas vere, la Hebreoj estas kulpaj pri ĉi tiuj aferoj, sed kion ni povas diri pri la kristanoj, kiuj, eĉ en la lasta institucio starigita de li, estas kulpaj de la samaj agoj?

Dan 9:7 *Via estas, ho Eternulo, justeco, kaj nia estas honto en la nuna tago, por la Jehudaidoj kaj por la loĝantoj de Jerusalemo kaj por la tuta Izrael, la proksimaj kaj la malproksimaj; en ĉiuj landoj, kie vi persekutis ilin pro la malfideleco, pri kiu ili estis kulpaj al vi.*

7a- La puno de Israelo estis terura, estis multaj mortoj kaj nur la postvivantoj havis la ŝancon esti deportitaj al Babilono kaj de tie disigitaj tra ĉiuj landoj de la Ĥaldeo imperio kaj la imperio Persa kiu lin sukcedis. La juda nacio estis dissolvita en fremdaj landoj kaj tamen, laŭ lia promeso, Dio baldaŭ reunuigos la judojn sur ilia nacia grundo, la lando de iliaj patroj. Kian potencon kaj potencon havas ĉi tiu vivanta Dio! En sia preĝo, Daniel esprimas la tutan penton, kiun ĉi tiuj homoj devas pruvi antaŭ ol reveni al sia sankta tero, sed nur kiam Dio estas ĉe ili.

Daniel konfesas judan malfidelecon punita de Dio sed tiam kia puno por kristanoj kiuj faras la samon? deportado, aŭ morto?

Dan 9:8 *Ho Eternulo, al ni hontigu, al niaj reĝoj, al niaj estroj, kaj al niaj patroj, ĉar ni pekis antaŭ Vi.*

8a- La terura vorto, la vorto “peko” estas citita. Kiu povas ĉesigi la pekon, kiu kaŭzas tiel grandan suferon? Ĉi tiu ĉapitro donos la respondon. Leciono estas lerninda kaj memorinda: Israelo suferis la sekvojn de la elektoj kaj kondutoj de la reĝoj, gvidantoj kaj patroj, kiuj regis ĝin. Do jen ekzemplo kie malobeo al koruptaj gvidantoj povas esti kuraĝigita resti en la beno de Dio. Ĉi tiu estas la elekto kiun Daniel kaj liaj tri kunuloj faris kaj ili estas benitaj pro tio.

Dan 9:9 *Kun la Eternulo, nia Dio, estu kompato kaj pardono, ĉar ni malobeis al Li.*

10a- En situacio de peko restas nur unu espero; fidu al la bona, kompatema Dio, por ke Li donu sian pardonon. La procezo estas ĉiama, la judo de la malnova alianco kaj la kristano de la nova havas la saman bezonon de pardono. Ĉi tie denove Dio preparas respondon, por kiu li devos kare pagi.

Dan 9:10 *Ni ne aŭskultis la voĉon de la Eternulo, nia Dio, por sekvi Liajn instruojn, kiujn Li donis al ni per Siaj servantoj, la profetoj.*

10a- Tiel estas ankaŭ por kristanoj en la jaro 2021.

Dan 9:11 *La tuta Izrael malobeis Vian instruon kaj deturnis sin de auxdi Vian vocxon. Tiam estis elverŝitaj sur nin malbenoj kaj kulpoj, kiuj estas skribitaj en la leĝo de Moseo, la servanto de Dio, ĉar ni pekis antaŭ Dio.*

11a- En la leĝo de Moseo, Dio ja avertis Izraelon kontraŭ malobeo. Sed post li, la profeto Ezeĉiel, samtempulo de Daniel, deportita 13 jarojn post Daniel, tio estas, 5 jarojn post la reĝo Jehojahin, frato de Jehojakim, kiun li sukcedis, trovis sin kaptita ĉe la rivero Kebar situanta inter Tigriso kaj la Eŭfrato. Tie Dio inspiris lin kaj igis lin skribi mesaĝojn, kiujn ni trovas hodiaŭ en nia Biblio. Kaj estas en Ezé.26, ke ni trovas sinsekvon da punoj, kies modelo troviĝas spirite aplikata sed ne nur, en la sep trumpetoj de Apokalipso en Rev.8 kaj 9. Ĉi tiu surpriza simileco konfirmas, ke Dio vere ne ŝanĝas ne. Pekoj estas punitaj en la nova interligo kiel ili estis en la malnova.

Dan 9:12 *Li plenumis la vortojn, kiujn Li diris kontraŭ ni kaj kontraŭ niaj estroj, kiuj regis nin, kaj Li venigis sur nin grandan malfeliĉon, kian neniam okazis sub la tuta ĉielo, kiu venis en Jerusalemon.*

12a- Dio ne malfortiĝis, li plenumas siajn anoncojn beni aŭ malbeni kun la sama zorgo, kaj la " malfeliĉo ", kiu trafis la popolon de Daniel, celas averti la naciojn, kiuj lernas ĉi tiujn aferojn. Sed kion ni vidas? Malgraŭ la atesto skribita en la Biblio, ĉi tiu leciono restas ignorata eĉ de tiuj, kiuj legas ĝin. Memoru ĉi tiun mesaĝon: Dio preparas por la judoj kaj post ili, por la kristanoj, du aliajn grandajn malfeliĉojn, kiuj estos malkaŝitaj en la resto de la libro de Daniel.

Dan 9:13 *Kiel estas skribite en la instruo de Moseo, trafis nin ĉi tiu tuta malfeliĉo; kaj ni ne preĝis al la Eternulo, nia Dio, kaj ni ne deturnis nin de niaj malbonagoj, kaj ni ne atentis Vian veron.*

13a- La malestimo al la aferoj, kiujn Dio skribis en la Biblio, ankaŭ estas ĉiama, en 2021 ankaŭ kristanoj kulpas pri ĉi tiu kulpo kaj ili kredas, ke Dio ne kontraŭdiras ilin. Ili ankaŭ ne deturnas sin de siaj maljustaĵoj kaj ne estas pli atentaj al la biblia vero sed tiel grava por nia tempo de la fino, ĝia profeta vero malkaŝita intense kaj kompreneble, ĉar la ŝlosiloj de la kompreno estas eĉ en la Biblio.

Dan 9:14 *La Eternulo gardis ĉi tiun malfeliĉon kaj venigis ĝin sur nin; cxar justa estas la Eternulo, nia Dio, en cxio, kion Li faris, sed Lian vocxon ni ne auxskultis.*

14a- Kion pli mi povas diri? Vere! Sed sciu bone, ke multe pli granda katastrofo estis preparita de Dio por la nuna homaro, kaj por la sama afero. Ĝi venos, inter 2021 kaj 2030, en formo de nuklea milito, kies dia misio estas *mortigi trionon de homoj* laŭ Rev.9:15.

Dan 9:15 *Kaj nun, ho Eternulo, nia Dio, kiu elkondukis Vian popolon el la lando Egipta per Via forta mano, kaj faris Vian nomon tia, kia estas nun, ni pekis, ni faris malbonagojn.*

15a- Daniel memorigas nin kial nekredemo estas kondamnebla de Dio. Sur la tero, la ekzisto de la juda popolo atestas tiun eksterordinaran fakton pro supernatura potenco, la eliron el Egiptio de la hebrea popolo. Ilia tuta rakonto baziĝas sur ĉi tiu mirakla fakto. Ni ne havas la ŝancon ĉeesti tiun ĉi eliron, sed neniu povas nei, ke la posteuloj de ĉi tiu sperto ankoraŭ estas inter ni hodiaŭ. Kaj por pli bone ekspluati ĉi tiun ekziston, Dio transdonis ĉi tiujn homojn al nazia malamo dum la Dua Mondmilito. La atento de la homaro estis tiel direktita al la postvivantoj, kiuj en 1948 akiris sian reloĝigon sur la grundo de sia antikva patrujo perdita ekde 70. Dio nur lasis fali sur iliajn kapojn la vortojn de siaj patroj, kiuj diris al la romia guberniestro Poncio Pilato pri Jesuo. , por akiri lian morton, mi citas "ke lia sango falu sur nin kaj sur niajn infanojn". Dio respondis al ili laŭletere. Sed kristanoj de ĉiuj konfesioj honte ignoris ĉi tiun dian lecionon, kaj ni povas kompreni kial, ĉar ili ĉiuj kunhavas sian malbenon. La judoj rifuzis la Mesion, sed la kristanoj malestimis liajn leĝojn. La kondamno de Dio de ambaŭ estas do perfekte pravigita.

Dan 9:16 *Ho Eternulo, laŭ Via granda favorkoreco, deturnu Via kolero kaj Via kolero de Via urbo Jerusalemon, de Via sankta monto; cxar pro niaj pekoj kaj pro la malbonagoj de niaj patroj Jerusalemon kaj via popolo estas honto por cxiuj cxirkaux ni.*

16a- Daniel ĉi tie prenas argumenton, kiun Moseo prezentis al Dio: kion diros la homoj, kiuj atestas la punon de sia popolo? Dio konscias pri la problemo, ĉar li mem deklaras pri la Judoj, per la buŝo de Paŭlo en Rom.2:24: *Ĉar la nomo de Dio estas blasfemita inter la nacianoj pro vi, kiel estas skribite* . Li aludas al la teksto de Eze.16:27: *Kaj jen Mi etendis Mian manon kontraŭ vin, Mi reduktis la parton, kiun Mi donis al vi, Mi transdonis vin al la volo de viaj malamikoj, la filinoj de la Filiŝtoj, kiuj hontis pri via krima konduto* . En sia kompato, Daniel ankoraŭ havas multon por lerni pri la juĝo de Dio pri sia urbo Jerusalemo. Sed kiam li diras: " *Jerusalemo kaj via popolo estas riproĉo por ĉiuj, kiuj ĉirkaŭas ni* ", li ne malpravas, ĉar se la puno de Israelo estus produktinta ĉe la paganoj sanan timon kaj deziron servi ĉi tiun veran Dion, la puno havus havis veran intereson. sed ĉi tiu malĝoja sperto donis malmulte da frukto, ne malgrava, ĉar ni ŝuldas al ĝi la konvertiĝon de reĝo Nebukadnecar kaj reĝo Dario la Medo.

Dan 9:17 *Nun do, ho nia Dio, auxskultu la preĝxon kaj petegon de Via sklavo, kaj pro la Eternulo lumu Via vizagxo sur Via dezerta sanktejo.*

17a- Tio, kion petas Danielo, estos donita, sed ne ĉar Dio amas lin, sed simple ĉar ĉi tiu reveno al Izrael kaj la rekonstruo de la templo estas en lia projekto. Tamen, Danielo ne scias, ke la templo, kiu fakte estos rekonstruita, estos denove detruita en 70 fare de la romianoj. Jen kial la informoj, kiujn li ricevos en ĉi tiu ĉapitro 9, resanigos lin de la tre juda graveco, kiun li ankoraŭ donas al la ŝtona templo konstruita en Jerusalemo; la templo de la karno de Kristo baldaŭ faros ĝin vana, kaj pro tio ĝi estos denove detruita en 70 de la romiaj armeoj.

Dan 9:18 *Mia Dio, auxskultu kaj auxskultu! Malfermu viajn okulojn kaj rigardu niajn ruinojn, rigardu la urbon, super kiu via nomo estas alvokita! Ĉar ne pro nia justeco ni prezentas al Vi niajn petegojn, sed pro Via granda kompatemo.*

18a- Estas vero, ke Dio elektis Jerusalemon por fari ĝin la loko sanktigita per sia glora ĉeesto. Sed la loko estas sankta nur kiam Dio staras tie, kaj ekde la jaro – 586, tio ne plu estis la kazo. Kaj, male, la ruinoj de Jerusalemo kaj ĝia templo atestis pri la senpartieco de lia justeco. Ĉi tiu leciono estis necesa por ke homoj rigardu la veran Dion kiel vivantan estaĵon kiu vidas, juĝas kaj reagis malkiel la idolaraj paganaj diaĵoj kiuj nur rilatas al la malbonaj anĝeloj de la tendaro de la diablo. La fidela viro servas Dion sed la malfidela viro uzas Dion por doni al si religian legitimecon al tiuj ĉirkaŭ li. La *kompato* de Dio, al kiu Daniel vokas, estas reala kaj li baldaŭ donos la plej belan pruvon pri tio, en Jesuo Kristo.

Dan 9:19 *Sinjoro, aŭskultu! Sinjoro, pardonu! Sinjoro, atentu! Agu kaj ne prokrastu, pro vi amo, ho mia Dio! Ĉar sur Via urbo kaj sur Via popolo estas vokita via nomo.*

19a- La progresinta aĝo de Daniel pravigas lian insiston ĉar, kiel Moseo, lia plej kara persona deziro estas povi sperti ĉi tiun revenon al sia "sankta" lando. Li volas atesti la rekonstruon de la sankta templo, kiu denove alportos gloron al Dio kaj al Izrael.

Dan 9:20 *Kaj tamen mi parolis kaj preĝis, kaj konfesis mian pekon kaj la pekon de mia popolo Izrael, kaj mi prezentis miajn petegojn al la Eternulo, mia Dio, pri la sankta monto de mia Dio;*

20a- Ne estas mirinde, ke Dio amas Danielon, ĝi estas modelo de humileco, kiu ravas lin kaj renkontas la kriterion de sankteco, kiun li postulas. Ĉiu viro estas

falebla tiel longe kiel li vivas en korpo de karno kaj Daniel ne estas escepto. Li konfesas siajn pekojn, konscia pri sia ekstrema malforteco kiel ni ĉiuj devas fari. Sed lia persona spirita kvalito ne povas kovri la pekon de la homoj, ĉar li estas nur homo, mem neperfekta. La solvo venos de Dio en Jesuo Kristo.

Dan 9:21 *Mi ankoraŭ parolis preĝante, kiam la viro Gabriel, kiun mi antaŭe vidis en vizio, alflugis al mi en la horo de la vespera ofero.*

21a- La tempo elektita de Dio por la vizito de Gabrielo estas tiu de la vespera ofero, tio estas tiu de la ĉiama ofero de ŝafido, kiu profetas *vespere kaj matene* la estontan libervolan oferon de la perfekte sankta kaj senkulpa korpo de Jesuo Kristo. Li mortos krucumita por pekliberigi la pekojn de siaj solaj elektitoj, kiuj konsistigas sian solan veran popolon. La ligo kun la revelacio, kiu estos donita malsupre, al Danielo, estas do establita.

Fino de preĝo: la respondo de Dio

Dan 9:22 *Li instruis min kaj parolis kun mi. Li diris al mi: Daniel, mi nun venis, por malfermi vian komprenon.*

22a- La esprimo "malfermu vian inteligentecon" signifas, ke ĝis tiam la inteligenteco estis fermita. La anĝelo parolas pri la temo de la sava plano de Dio, kiu estis konservita kaŝita ĝis la tempo de lia renkontiĝo kun la elektita profeto de Dio.

Dan 9:23 *Kiam vi komencis preĝi, la vorto eliris, kaj mi venis, por diri al vi; ĉar vi estas amata. Atentu la vorton, kaj komprenu la vizion!*

23a- *Kiam vi komencis preĝi, la vorto eliris*

La Dio de la ĉielo estis organizinta ĉion, la momenton de la renkontiĝo en la horo de la eterne kaj la anĝelo Gabriel nomas Kriston per "la Vorto" kiel Johano faros en la komenco de sia Evangelio: *la vorto fariĝis karno*. La anĝelo venas por anonci al li "la Vorton", kio signifas, ke li venas por anonci al li la alvenon de Kristo profetita de Moseo laŭ Deut.18:15 ĝis 19: *La Eternulo, via Dio, levos vin el inter vi, inter viaj fratoj, profeto kiel mi: vi aŭskultos lin!* Tiel li respondos al la peto, kiun vi faris de la Eternulo, via Dio, sur HXoreb en la tago de la kunveno, kiam vi diris: *Mi ne plu auxskultu la vocxon de la Eternulo, mia Dio, kaj mi ne plu vidu cxi tiun grandan fajron; por ne morti. La Eternulo diris al mi: Bone estas tio, kion ili diris. Mi starigos por ili el inter iliaj fratoj profeton kiel vi, Mi metos Miajn vortojn en lian busxon, kaj cxion, kion Mi ordonos al li, li diros al ili.* *Kaj se iu ne aŭskultos miajn vortojn, kiujn li parolas en mia nomo, mi kulpigos lin.* Sed la profeto, kiu aŭdacas paroli en mia nomo vorton, kiun mi ne ordonis al li, aŭ kiu parolas en la nomo de aliaj dioj, tiu profeto estos punita per morto.

Ĉi tiu teksto estas fundamenta por kompreni la kulpon de la judoj en ilia rifuzo de la Mesio Jesuo ĉar li renkontis ĉiujn kriteriojn profetitajn pri lia alveno. Prenita inter homoj kaj transdoninto de la dia vorto, Jesuo respondas al tiu ĉi priskribo kaj la mirakloj, kiujn li faris, atestis pri dia ago.

23b- *ĉar vi estas amato*

Kial Dio amas Danielon? Tute simple ĉar Daniel amas lin. Amo estas la kialo, kial Dio kreis vivon por liberaj kreitaĵoj antaŭ li. Estas lia bezono de amo, kiu pravigis la tre altan prezon, kiun li devos pagi por akiri ĝin de kelkaj el siaj

homaj surteraj estaĵoj. Kaj je la prezo de lia morto, kiun li devos pagi, tiuj, kiujn li elektos, fariĝos liaj eternaj kunuloj.

23c- *Atentu la vorton, kaj komprenu la vizion!*

Kiu vorto ĝi estas, la vorto de la anĝelo aŭ la dia "Vorto" kaŝita en Kristo? Kio estas certa estas, ke ambaŭ estas eblaj kaj komplementaj ĉar la vizio koncernas "la Vorton", kiu venos en la karno en Jesuo Kristo. Kompreni la mesaĝon do pleje gravas.

La 70 Semajna Profetaĵo

Dan 9:24 *Sepdek semajnoj estas destinitaj por via popolo kaj por via sankta urbo, por ĉesigi krimojn kaj ĉesigi pekojn, por pekliberigi malbonagojn kaj por alporti eternan justecon, por sigeli la vizion kaj la profeton kaj sanktole. la Sankta de Sanktaj.*

24a- *Sepdek semajnoj estas forigitaj de via popolo kaj de via sankta urbo*

La hebrea verbo "hatac" signifas en la unua signifo tranĉi aŭ tranĉi ; kaj nur figure, "determini aŭ fiksi." Mi konservas la unuan signifon, ĉar ĝi donas signifon al ĉi tiu ago de Abraham, kiu konkretigas sian aliancon kun Dio per ofero, en Gen.15:10: *Abram prenis ĉiujn tiujn bestojn, tranĉis ilin en la mezo kaj metis ĉiun pecon unu al la alia. la alia; sed li ne dividis la birdojn . Tiu ĉi rito ilustris la aliancon inter Dio kaj lia servisto. Tial ĉi tiu verbo "tranĉi" alprenos sian plenan signifon en "la alianco farita kun multaj por semajno" en la verso 27. Ĉi tiuj "multaj" estas la naciaj judoj por kies profito, la profito de fido al Kristo krucumita estas; prezentita unue. La dua intereso de ĉi tiu verbo tranĉi estas ke la 70 semajnoj de jaroj de ĉi tiu ĉapitro 9 estas tranĉitaj en la "2300 vespero-mateno" de Dan.8:14. Kaj el ĉi tiu kronologio eliras leciono, kiu metas la kristanan kredon antaŭ la juda kredo. Tiel Dio instruas al ni, ke en Jesuo Kristo Li donas sian vivon por proponi ĝin kiel elaĉeton por ĉiu kredanto inda je sia savo en la tuta homaro. La malnova interligo devis malaperi, kiam Jesuo verŝis sian sangon por rompi sian novan interligon kun la elektitoj de la tuta tero.*

La libro de Daniel celas instrui ĉi tiun universalan savon prezentante al ni la konvertiĝojn de la nuntempaj reĝoj de Daniel; Nebukadnecar, Dario la Medo kaj Ciro la Perso.

La mesaĝo estas solena averto, kiu minacas la judan popolon kaj ilian sanktan urbon Jerusalemo, al kiu estas donita limdato de 70 semajnoj. Ĉi tie denove la kodo de Ezé.4:5-6 donas unu tagon por unu jaro la daŭro reprezentas en ĉiuj 490 jaroj. Danielo devas havi malfacilecon kompreni la signifon de minaco kontraŭ sia urbo, kiu jam estas ruinigita.

24b- *ĉesigi krimojn kaj ĉesigi pekojn*

Imagu, kio trairis la menson de Daniel aŭdante ĉi tiujn aferojn, kiam li ĵus alvokis Dion en preĝado por pardono de liaj pekoj kaj la pekoj de sia popolo. Li rapide komprenos, kio ĝi estas. Sed ni mem bone komprenas la dian postulon esprimitan. Dio volas akiri de siaj elektitoj, ke li savu, ke ili ne plu peku, ke ili ĉesigu siajn malobeojn de Liaj leĝoj tiel ĉesigante pekojn konforme al tio, kio estos skribita de la apostolo Johano en 1 Johano 3: 4 *Kiu pekas, tiu malobeas la leĝon, kaj peko estas malobeo de la leĝo . Ĉi tiu celo estas adresita al homoj, kiuj devas batali sian malbonan naturon por ne plu peki.*

24c- *pekliberigi maljustecon kaj alporti eternan justecon*

Por la judo Daniel , ĉi tiu mesaĝo elvokas la riton de la "tago de pekliberigo" jara festo kie ni festas la forigon de pekoj per la ofero de kapro. Ĉi tiu tipa simbolo de peko reprezentis Grekion en Dan.8 kaj ĝia ĉeesto metis la profetaĵon en la spiritan atmosferon de ĉi tiu "tago de pekliberigo". Sed kiel la morto de kapro povas forigi pekojn, se la morto de aliaj bestoj oferitaj dum la tuta jaro ne sukcesis forigi ilin? La respondo al ĉi tiu dilemo estas donita en Heb.10:3 ĝis 7: *Sed la rememoro pri pekoj estas renovigata ĉiujare per ĉi tiuj oferoj; ĉar la sango de bovoj kaj kaproj ne povas forpreni pekojn . Tial Kristo, enirante en la mondon, diris: Oferon kaj oferon Vi ne volis, sed korpon Vi formis por Mi ; Vi ne akceptis bruloferojn nek oferojn pro peko. Tiam mi diris: Jen mi venas (en la libro de la libro ĝi parolas pri mi) por fari, Ho Dio, via volo .* La klarigoj donitaj de la apostolo Paŭlo estas tre klaraj kaj logikaj. Sekvas, ke Dio rezervis por si, en Jesuo Kristo, la pekliberigon pro la pekoj anoncitaj de la anĝelo Gabriel al Daniel. Sed kie estis Jesuo Kristo en ĉi tiu rito de la "tago de pekliberigo"? Lia perfekta persona senkulpeco, kiu simbole faris lin la paska ŝafido de Dio, kiu forprenas la pekojn de la mondo, zorgis pri la pekoj de siaj elektitoj simbolitaj per la kapro de la rito de pekliberigo. La ŝafido estis kaŝita de la kapro tiel ke la ŝafido mortis pro la kapro, kiun li prizorgis. Akceptante lian morton sur la kruco por pekliberigi la pekojn de siaj elektitoj, pekojn pri kiuj li respondecis, en Kristo Dio donis al ili la plej belan pruvon de sia amo al ili.

24d- *kaj alportu eternan justecon*

Jen la feliĉa sekvo de la morto de la savanto Mesio. Ĉi tiu justeco, kiun la homo, ekde Adamo, ne povis produkti, estas imputita al la elektitoj, por ke per ilia fido al ĉi tiu pruvo de dia amo, per pura graco, la perfekta justeco de Jesuo Kristo estu imputita al ili , komence, ĝis la batalo de fido venkas pekon. Kaj kiam ĉi tio tute malaperas, oni diras, ke la justeco de Kristo estas transdonita. La studento fariĝas kiel sia Majstro. Ĝuste sur ĉi tiuj doktrinaj bazoj estis konstruita la kredo de la apostoloj de Jesuo. Antaŭ ol tempo kaj mallumaj potencoj transformas ilin, tiel larĝigante la mallarĝan vojjon instruitan de Jesuo Kristo. Ĉi tiu *justeco* estos *eterna* nur por la fidelaj elektitoj, tiuj, kiuj aŭdas kaj respondas obee al la justaj postuloj de Dio.

24-a- *sigeli la vizion kaj la profeton*

Aŭ, tiel ke la vizio estas plenumita per la apero de la anoncita profeto. La verbo sigelo aludas al la sigelo de Dio, kiu tiel donas al la profetaĵo kaj al la profeto, kiu prezentos sin kompletan kaj nediskuteblan dian aŭtoritaton kaj legitimecon. La laboro, kiu estas plenumonta, estas sigelita per sia dia reĝa sigelo. La simbola nombro de ĉi tiu sigelo estas "sep: 7". Ĝi ankaŭ indikas la plenecon, kiu karakterizas la naturon de la kreinto Dio kaj tiun de lia Spirito. La bazo de ĉi tiu elekto estas la konstruado de lia projekto dum sep mil jaroj, tial li dividis tempon en semajnoj de sep tagoj kiel la sep mil jaroj. La profetaĵo de la 70 semajnoj tiel donas rolon al la nombro (7), la sigelo de la vivanta Dio en Rev.7. La sekvaj versoj konfirmos la gravecon de ĉi tiu nombro "7".

24f- *kaj sanktolei la Sanktulon*

Ĉi tio estas la sanktoleado de la Sankta Spirito, kiun Jesuo ricevos en la momento de sia bapto. Sed ni ne eraru, la kolombo, kiu surteriĝis sur lin el la

ĉielo, havis nur unu celon, tiun konvinki Johanon, ke Jesuo estas ja la anoncita Mesio; la ĉielo atestas pri li. Sur la tero, Jesuo estis ĉiam la Kristo kaj en formo de elektitaj demandoj faritaj de la pastroj, lia instruado en la sinagogo en la aĝo de 12 jaroj estas pruvo de tio. Por lia popolo, inter kiu li naskiĝis kaj kreskis, lia oficiala misio estis komenciĝi ĉe lia bapto en la aŭtuno de la jaro 26 kaj li devis rezigni sian vivon en la printempo de la jaro 30. La titolo Sankta de Sanktaj la digne nomas, ĉar li enkarnigas en la formo de karno la vivantan Dion, kiu teruris la hebreojn en la tempo de Moseo. Sed la vivanta Sankta de Sanktaj havis materian simbolon sur la tero; la plej sankta loko aŭ sanktejo de la templo de Jerusalemo. Ĝi estis simbolo de la ĉielo, ĉi tiu dimensio neatingebla por la homaro, kie staras Dio kaj liaj anĝeloj. Sidejo de dia juĝo kaj loko de sia trono, Dio kiel Juĝisto atendis la sangon de Kristo por validigi la pardonon de la pekoj de la elektitaj elektitaj dum la 6 jarmiloj fiksitaj por ĉi tiu elekto. La morto de Jesuo tiel plenumis la finfinan "festenon de pekliberigo". Pardonon estis akirita kaj la antikvaj oferoj aprobitaj de Dio estis ĉiuj validigitaj. La sanktoleado de la Sanktejo estis farita en la Tago de Pekliberigo per aspergado de la sango de la kapro mortigita sur la fermoplato, altaro metita super la kesto enhavanta la malobeitajn ordonojn de Dio. Por ĉi tiu ago, unufoje jare, la ĉefpastro estis rajtigita penetri preter la vualo de disiĝo, en la plej sanktan lokon. Tiel post sia resurekto, Jesuo alportis al la ĉielo la pekliberigon de sia sango por ricevi regadon, la legitimecon savi siajn elektitojn per la imputado de lia justeco kaj la rajton kondamni nepentantajn pekulojn, inkluzive de malbonaj anĝeloj kaj ilia gvidanto Satano, la diablo. . La Sankta de Sanktaj, ankaŭ indikante la ĉielon, la sangon verŝita de Jesuo sur la tero, permesos al li, en Mikaelo, elpeli la diablon kaj liajn demonojn el la ĉielo, io malkaŝita en Rev.12:9. Tiel, la eraro de la juda religia popolo estis ne kompreni la profetan karakteron de la ĉiujara "tago de pekliberigo". Ili erare kredis, ke la besta sango ofertita en ĉi tiu festo povus validigi alian bestan signifon verŝita dum la jaro. Homo farita laux la bildo de Dio; la besto produktita de la surtera vivo , kiel ni povas pravigi egalecon de valoro por la du specioj?

Estante Dio, Jesuo Kristo estis mem la oleo de sanktoleado kiel la Sankta Spirito kaj suprenirante al la ĉielo li kunportas la sanktoleadon de sia legitimeco gajnita sur la tero.

La ŝlosilo al kalkuloj

Dan 9:25 *Sciu do kaj komprenu! De la tempo, kiam la vorto proklamis, ke Jerusalemo estos rekonstruita al la sanktoleito, al la Ĉefo, antaŭ sep semajnoj kaj sesdek du semajnoj, la lokoj kaj la fosajoj estos restarigitaj, sed en malfacilaj tempoj.*

25a- *Sciu tion do, kaj komprenu!*

La anĝelo pravas inviti Danielon al atento ĉar li traktas datumojn, kiuj postulas grandan spiritan kaj intelektan koncentriĝon; ĉar kalkuloj devos esti faritaj.

25b- ***De la tempo*** , kiam la vorto anoncis, ke Jerusalemo estos rekonstruita ***al la sanktoleito, al la Ĉefo;***

Ĉi tiu parto de la verso sole estas de plej granda graveco ĉar ĝi resumas la celon de la vizio. **Dio donas al Sia popolo , kiu atendas sian Mesion , la rimedojn por scii , en kiu jaro Li prezentos sin al ili** . Kaj ĉi tiu momento, kiam la vorto anoncis, ke Jerusalemo estos rekonstruita, devas esti determinita laŭ la daŭro de la profetitaj 490 jaroj. Por ĉi tiu dekreto de rekonstruo, en la libro de Ezra, ni trovas tri eblajn dekretojn ordonitajn sinsekve de tri persaj reĝoj: Ciro, Dario kaj Artaherheso. Rezultas, ke la dekreto establita de la lasta en – 458, permesas la kulminon de la 490 jaroj en la jaro 26 de nia epoko. Tial ĉi tiu dekreto de Artaherheso devas esti konservita konsiderante la sezonon, en kiu ĝi estis skribita: printempo laŭ Esd.7:9: *li eliris Babelon en la unua tago de la unua monato, kaj li alvenis Jerusalemon la 13-an. la unuan tagon de la kvina monato, la bona mano de lia Dio estis sur li* . La jaro de la regxa dekreto estas donita en Ezra.7:7: *Multaj el la Izraelidoj, pastroj kaj Levidoj, kantistoj, pordistoj, kaj Netinidoj, venis ankaŭ en Jerusalemon en la sepa jaro de la regxo Artaherxes* .

La foriro de la dekreto estante fonto, la Spirito celas por sia profetaĵo, la Paskon de la fonto kie Jesuo Kristo mortis krucumita. La kalkuloj kondukos nin al ĉi tiu celo.

25c- *antaŭ sep semajnoj kaj sesdek du semajnoj, la lokoj kaj la fosaĵoj estos restarigitaj, sed en malfacilaj tempoj.*

Ni komence havas 70 semajnojn. La anĝelo elvokas 69 semajnojn; 7 + 62. La unuaj 7 semajnoj kulminas en la tempo de reakiro de Jerusalemo kaj la templo, en malfeliĉaj tempoj ĉar la judoj laboras sub la konstanta malfeliĉo de la araboj kiuj venis ekloĝi en la areo lasita libera de sia deportado. Ĉi tiu verso de Neh.4:17 bone priskribas la situacion: *Tiuj, kiuj konstruis la muron, kaj tiuj, kiuj portis aŭ ŝarĝis la ŝarĝojn, laboris per unu mano kaj tenis armilon en la alia* . Ĉi tio estas detalo specifita, sed la ĉefa troviĝas en la 70-a^{semajno} kalkulita.

La 70-a semajno

Dan 9:26 Kaj *post la sesdek du semajnoj sanktoleito estos ekstermita, kaj li ne havos posteulon, nenion por li. La popolo de reganto, kiu venos, detruos la urbon kaj la sanktan sanktejon, kaj ilia fino venos kiel diluvo; Estas decidite ke la ruinoj daŭros ĝis la fino de la milito.*

26a- *Post la sesdek du semajnoj, sanktoleito estos ekstermita*

Ĉi tiuj 62 semajnoj estas antaŭitaj de 7 semajnoj , kio signifas, ke la vera mesaĝo estas "post la 69 semajnoj" *sanktoleito estos fortranĉita* , sed ne ajna sanktoleito, tiu, kiu estas tiel anoncita, enkorpiĝas la dian sanktoleadon mem. Uzante la formulon “ *a sanktoleita* ”, Dio preparas la judan popolon por ilia renkonto kun ordinaraspekta homo, for de diaj limoj. Konforme al sia parabolo pri la vinkultivistoj, la Filo de Homo, filo de la Mastro de la vinberejo, sin prezentas al la vinkultivistoj, sendinte siajn senditojn, kiuj antaŭis lin kaj kiujn ili mistraktis. El homa perspektivo, Jesuo estas nur *sanktoleito* , kiu sin prezentas post aliaj sanktoleitoj.

La anĝelo diris " *post* " la tuta daŭro de 69 semajnoj indikante tiel la 70-a . Tiel, paŝo post paŝo, la datumoj de la anĝelo direktas nin al la printempa Pasko de la jaro 30, kiu troviĝas meze de ĉi tiu 70-a^{semajno} de tagjaroj.

26b- *kaj li ne havos posteulon por li*

Tiu ĉi traduko estas des pli nelegitima, ke ĝia aŭtoro, L.Segond, precizigas en la marĝeno, ke la laŭvorta traduko estas: *neniu por li* . Kaj por mi la laŭvorta traduko perfekte konvenas al mi, ĉar ĝi diras, kio vere okazis je la horo de lia krucumo. Pri tio atestas la Biblio, la apostoloj mem ĉesis kredi, ke Jesuo estas la atendata Mesio ĉar, kiel la ceteraj judaj popoloj, ili atendis militan mesion, kiu forĵetos la romanojn el la lando.

26c- *La popolo de estro, kiu venos, detruos la urbon kaj ~~la sanktejon~~;*

Tio konsistigas la respondon de Dio al la observita juda nacia nekredemo: *neniu por li* . La indigno kontraŭ Dio estos definitive pagita per la detruo de Jerusalemo kaj ĝia falsa *sankteco* ; ĉar ekde la jaro 30, ne plu ekzistas *sankteco* sur juda grundo; la sanktejo ne plu estante unu. Por ĉi tiu ago, Dio uzis la romanojn, tiujn, per kiuj la judaj religiaj estroj krucumis la Mesion, ne aŭdacante kaj ne povante mem fari tion, dum ili sciis, sen ili, ŝtonumi la diakono Stefano “tri jarojn kaj ses monatojn. ” poste.

26d- *kaj ĝia fino venos kiel inundo*

Estis do en 70, ke post pluraj jaroj da romia sieĝo, Jerusalemo falis en iliajn manojn, kaj plenigita de detrua malamo, animita de dia ardo, ili freneze detruis, kiel anoncote, *la urbon kaj la sanktecon* , kiu ne plu estis, ĝis tie. *ne restis ŝtono sur alia* , kiel Jesuo anoncis antaŭ sia morto en Matt.24:2: *Sed li diris al ili: Ĉu vi vidas ĉion ĉi? Vere mi diras al vi: Ne restos ĉi tie unu ŝtono sur alia, kiu ne estos detruata* .

26-a - estas decidite ke *la ruinoj daŭros ĝis la fino de la milito*

En Matt.24:6, Jesuo diris: *Vi aŭdos pri militoj kaj famoj pri militoj: zorgu, ke vi ne maltrankviliĝu, ĉar ĉi tio devas okazi. Sed ĝi ankoraŭ ne estos la fino.* Post la romianoj, militoj daŭris dum la du mil jaroj de la kristana epoko kaj la longa tempo de paco, kiun ni ĝuas ekde la fino de la dua mondmilito, estas escepta sed programita de Dio. La homaro povas tiel produkti la fruktojn de sia perverseco ĝis la fino de siaj fantazioj antaŭ morte pagi la prezon.

Tamen, ni ne devas forgesi, parolante pri la romianoj, ke ilia papa sinsekvo plilongigos la agojn de la pagana " *detruanto* aŭ *dezertiganto* " kaj ankaŭ tie ĝis la fino de la milito farita kontraŭ la elektitoj de Kristo Dio.

Dan 9:27 *Li faros kun multaj fortan interligon dum unu semajno , kaj dum duono de la semajno li cxesigos oferojn kaj farunoferon; Kaj [estos] sur la flugilo de abomenindaĵoj de dezertiĝo kaj eĉ ĝis ekstermo (aŭ plena detruo), kaj ĝi estos detruita, [laŭ] tio, kio estis dekretita, en la dezertigita [tero] .*

27a- *Li faros fortan aliancon kun multaj dum semajno*

La Spirito profetas la starigon de la nova *interligo* ; ĝi estas *solida* ĉar ĝi fariĝas la bazo de la savo proponita ĝis la fino de la mondo. Sub la termino multaj, Dio celas judajn ŝtatanojn, liajn apostolojn kaj liajn unuajn judajn disĉiplojn, kiuj eniros en lian *interligon* dum la lastaj **sep jaroj** de la limdato donita al la juda nacio por oficiale akcepti aŭ malakcepti la krucumitan Mesion. Estas ĉi tiu interligo, kiu estas " *tranĉita* " en verso 24 inter Dio kaj la pentantaj judaj pekuloj. En la aŭtuno de 33, la fino de ĉi tiu lasta semajno estos markita de ĉi tiu alia maljusta kaj abomena ago reprezentita per la ŝtonumado de Stefano la nova diakono. Lia sola eraro estis diri al la Judoj verojn, kiujn ili ne povis elteni aŭdi, dum Jesuo metis siajn vortojn en lian buŝon. Vidante sekvanton de sia afero

mortigita, Jesuo registris la oficialan nacian rifuzon de sia propeto. Ekde la falo de la jaro 33, la judaj ribelantoj nutris la romian koleron, kiu estis malplenigita de bloko sur Jerusalemo en la jaro 70.

27b- *kaj dum duono de la semajno li ĉesigos la oferon kaj la oferon*

Ĉi tiu momento en la mezo aŭ *duono de la semajno* estas printempo 30 celita de la profetaĵo de la 70 semajnoj. Ĉi tiu estas la momento, kiam ĉiuj agoj cititaj en verso 24 estas plenumitaj: **La fino de peko, ĝia pekliberigo, la alveno de la profeto, kiu plenumas la vizion establante sian eternan justecon kaj la sanktoleadon de la resurektita Kristo, kiu supreniras al la ĉielo Venka kaj Ĉiopova**. La pekliberiga morto de la Mesio estas ĉi tie menciita sub la aspekto de sekvo, kiun ĝi kunportas: la definitiva ĉesigo de bestoferoj *kaj oferoj* faritaj vespere kaj matene en la juda templo, sed ankaŭ de mateno ĝis vespero, por la pekoj de la homoj. La morto de Jesuo Kristo malnoviĝas la bestajn simbolojn, kiuj antaŭfiguras lin en la malnova interligo, kaj ĉi tiu estas la esenca ŝanĝo kaŭzita de lia ofero. La disŝiro de la vualo de la templo, kiun Dio faras en la momento, kiam Jesuo eksvalidiĝas, konfirmas la definitivitan ĉesigon de la surteraj religiaj ritoj, kaj la detruo de la templo, en 70, plifortigas tiun ĉi konfirmon. Siavice, la ĉiujaraj judaj festoj, ĉiuj profetaĵoj de lia alveno, devis malaperi; sed neniel, la praktikado de la semajna sabato, kiu ricevas en ĉi tiu morto sian veran signifon: ĝi profetas la ĉielan ripozon de la sepa jarmilo, kiun, per sia venko, Jesuo Kristo akiras por Dio kaj liaj veraj elektitoj, al kiuj li imputas sian perfektan. *eterna justeco* citita en verso 24.

La komenco de ĉi tiu " *semajno* " de tagoj-jaroj okazas en la aŭtuno de 26 kun la bapto de Jesuo, kiu estis baptita de Johano la Baptisto.

27c- *Kaj [estos] sur la flugilo de la abomenindaĵoj de dezertiĝo*

Pardonu, sed ĉi tiu parto de la verso estas malbone tradukita en la L.Segond-versio ĉar ĝi estis misinterpretita. Konsiderante la revelaciojn provizitajn en la Apokalipso de Johano, mi prezentas mian tradukon de la hebrea teksto, kiun aliaj tradukoj konfirmas. La frazo " *sur la flugilo* ", simbolo de ĉiela karaktero kaj regado, sugestas religian respondecon, kiu rekte celas papan Romon, kiu " *leviĝas* " en Dan.8:10-11, kaj ĝiajn religiajn aliancinojn de la lastaj tagoj. *Agloflugiloj* simbolas la superan altecon de la imperia titolo, ekzemple *la leono kun agloflugiloj* kiu koncernas reĝon Nebukadnecar, aŭ de Dio mem, kiu portis sur *agloflugilojn* sian hebrean popolon kiun li liberigis el egipta sklaveco. Ĉiuj imperioj adoptis ĉi tiun simbolon de la *aglo* inkluzive, en 1806, Napoleono 1-a kiu estos konfirmita de Apo.8:13, tiam la prusaj kaj germanaj imperiestroj, la lasta estas la diktatoro A.Hitler. Sed ekde tiam Usono havas ankaŭ ĉi tiun imperian aglon sur la verda bileto de sia nacia valuto: la dolaro.

Forlasante la antaŭan temon, la Spirito revenas por celi sian plej ŝatatan malamikon: Romo. Post la tera misio de Jesuo Kristo, la celita aganto de la *abomenaĵoj*, kiuj kaŭzas la *finan dezerton* de la tero, estas ja Romo, kies pagana imperia fazo ĵus detruis Jerusalemon en 70 en verso 26. Kaj la ago fari " *abomenaĵojn de dezerto* " estos. daŭri en tempo ĝis la fino de la mondo. La *abomenaĵoj*, en la pluralo, estas do atribueblaj, antaŭ ĉio, al imperiestra Romo, kiu persekutos la fidelulojn elektitajn mortigante ilin en spektaklaj "etapoj" por distri la sangavidan roman popolon, aferojn kiuj ĉesos en 313. Sed alia abomeno venas

poste kaj ĝi konsistas el ĉesigo de la praktiko de la sepa-taga sabato, marto 7, 321; tiu ago daŭre estas atribuebla al la Romia Imperio kaj ĝia imperia gvidanto Konstantino ^{la 1-a.} Kun li, la Romia Imperio venis sub la dominadon de la bizancaj imperiestroj. En 538, siavice, la imperiestro Justiniano 1-a ^{faris} alian *abomenaĵon* starigante sur sia roma sidloko la papan reĝimon de Vigilius 1-a kaj tiu plilongigo de la *abomenaĵoj* ĝis la fino de la mondo devas tiam esti atribuita al ĉi tiu fazo papa leĝo, kiun Dio denuncas. ekde Dan.7. Ni memoras, ke la nomo " *korneto* " indikas la du dominajn fazojn de Romo en Dan.7 kaj Dan.8. Dio vidas en ĉi tiuj du sinsekvaj fazoj nur la kontinuecon de la sama abomeninda laboro.

La studo de la antaŭaj ĉapitroj permesis al ni identigi la malsamajn specojn de abomenaĵoj, kiujn ĉi tiu verso imputas al li.

27d- *kaj ĝis ekstermo (aŭ komplete detruo) kaj ĝi estos rompita , [laŭ] kio estis dekretita, en la dezerto [lando] .*

“ *Ŝi estos rompita [laŭ] tio, kio estis dekretita* ” kaj malkaŝita en Dan.7:9-10 kaj Dan.8:25: *Pro sia prospero kaj la sukceso de siaj ruzaĵoj, li havos arogantecon en sia koro, li faros multajn; homoj, kiuj vivis en paco, pereos, kaj li levigos kontraŭ la estron; sed ĝi estos rompita, sen la peno de iu mano.*

La hebrea teksto proponas ĉi tiun dian penson malsaman de nunaj tradukoj.

Ĉi tiu nuanco baziĝas sur la projekto de Dio meti la kulpigon de la homoj sur la planedo Tero, sur kiu ili vivas ; kion Rev.20 instruas al ni. Ni notu la fakton, ke la falsa kristana kredo ignoras tiun ĉi dian projekton, kiu konsistos el ekstermado de homoj de la tero, ĉe la glora reveno de Kristo. Ignorante la revelaciojn donitajn en Apokalipso 20, ili vane atendas la starigon de la regno de Kristo sur la tero. Tamen, komplete detruo de ĝia surfaco estas planita ĉi tie kaj en Rev.20. La reveno en gloro de la venka Kristo en sia tuta dieco redonos al la tero sian ĥaosan aspekton ekde la komenco de sia historio priskribita en Genezo 1. Gigantaj tertremoj skuos ĝin kaj ĝi revenos sub la nomo *abismo* al sia ĥaosa stato “ *senforma* ”. *kaj malplena* ” , “tohu wa bohu”, komenca. Sur ŝi restos neniu vivanta homo, sed ŝi estos la *malliberejo* de la diablo izolita sur ŝi dum *mil jaroj* ĝis la horo de lia morto.

En ĉi tiu etapo de la studo, mi devas doni pliajn informojn pri unue la "70-a ^{semajno} ", kiu ĵus estis studita. Ĝia plenumo en profetaj tagoj-jaroj estas kunligita kun laŭvorta plenumo. Ĉar danke al la atesto de juda kalendaro, ni konas la agordon de la paska semajno de la jaro 30. Ĝia centro estis merkreda vespero de la okaza sabato pravigita de la juda Pasko kiu falis en tiu jaro ĵaŭde. Tiel ni povas tute rekonstrui la kurson de ĉi tiu Pasko, en kiu Jesuo mortis. Arestita marde vespere, Juĝita dum la nokto, Jesuo estis krucumita merkrede matene je la 9-a. Ĝi eksvalidiĝas je 3 p.m. Antaŭ la 18-a horo, Jozefo de Arimateo metis sian korpon en la tombon kaj forrulis la ŝtonon kiu fermis ĝin. La Paska Sabato de ĵaŭdo pasas. Vendrede matene, piaj virinoj aĉetas spicaĵojn, kiujn ili preparas tage por balzamiĝi la korpon de Jesuo. Vespere de vendredo je la 18-a horo komenciĝas la semajna sabato, unu nokton, tago pasas en ripozo sanktigita de Dio. Kaj sabate vespere je la 18-a horo komenciĝas la unua tago de la sekulara semajno. La nokto pasas kaj ĉe la unua lumo de tagiĝo, la virinoj iras al la tombo esperante trovi iun

por ruli for la ŝtonon. Ili trovas la ŝtonon rulita for kaj la tombo malfermita. Enirante la tombon, Maria Magdalena kaj Maria, la patrino de Jesuo, vidas anĝelon sidantan, kiu diras al ili, ke Jesuo resurektis, la anĝelo diras al ili iri kaj averti siajn fratojn, liajn apostolojn. Restante en la ĝardeno, Maria Magdalena vidas viron vestitan en blanko kiun ŝi prenas por ĝardenisto en la interŝanĝo ŝi rekonas Jesuon; Kaj ĉi tie, tre grava detalo, kiu detruas tre disvastigitan kredon, Jesuo diras al Maria: “ *Mi ankoraŭ ne revenis al mia Patro* ”. La ŝtelisto kiu estis sur la kruco kaj Jesuo mem ne eniris paradizon, la regnon de Dio, en la sama tago de ilia krucumo, ĉar 3 tutajn tagojn poste, Jesuo ankoraŭ ne revenis al la ĉielo. Do mi povas diri en la nomo de la Sinjoro, tiuj, kiuj havas nenion por diri de Li, silentu! Por ne devi suferi mokon aŭ honton iam.

La dua afero estas profiti la daton - 458 kiu unue markas la komencon de la 70 semajnoj da tagjaroj fiksitaj por la juda popolo, al kiu Dio donis du ĉefajn signojn de identeco: la Ŝabato kaj la cirkumcido de la karno.

Laŭ Rom.11, paganaj konvertitoj enirintaj en la novan interligon estas greffitaj en la hebrean kaj judan radikon kaj trunkon. Sed la bazoj de la nova alianco estas pure judaj kaj Jesuo celis rememorigi tion en Johano 4:22: *Vi adoras tion, kion vi ne scias; ni adoras tion, kion ni konas, ĉar de la Judoj venas savo*. Hodiaŭ, ĉi tiu mesaĝo prenas vivantan gravecon ĉar Jesuo alparolas ĝin al malvere konvertitaj paganoj en ĉiuj epokoj. Por pli bone ruinigi ilin, la diablo puŝis ilin malami la judojn kaj ilian aliancon; kiu deturnis ilin de la ordonoj de Dio kaj de Lia sankta sabato. Ni devas do ĝustigi ĉi tiun eraron kaj **rigardi la novan interligon kun juda identeco**. La apostoloj kaj la novaj konvertitaj judaj disĉiploj estas ĉi tiuj " *multaj* " kiuj faras *solidan aliancon kun Jesuo*, en Dan.9:27, sed ilia bazo restas juda, ili ankaŭ estas koncernataj de la komenco de la periodo de la " *70 semajnoj* " donita de Dio al la juda nacio por akcepti aŭ malakcepti la normon de la nova interligo bazita sur la homa sango libervole verŝita de Jesuo Kristo. En dedukto de ĉi tiuj rezonadoj la dato - 458 fariĝas la komenco de la "2300 vespero-mateno" de Dan.8:14.

Je la fino de ĉi tiu longa profeta daŭro, 2300 jaroj, tri aferoj devis ĉesi laŭ Dan.8:13.

- 1- la eterna pastreco
- 2- la ruiniga peko
- 3- la persekutado de la sankteco kaj la armeo.

La tri aferoj estas identigitaj:

- 1- la ĉiama tera pastraro de la papo
- 2- la resto de la unua tago alinomita: dimanĉo.
- 3- La persekuto de kristana sankteco kaj sanktuloj, civitanoj de la regno de la ĉielo.

Ĉi tiuj ŝanĝoj celis:

- 1- Restarigu al Jesuo Kristo lian sanktan ĉiaman ĉielan pastraron.
- 2- ^{7-a tago} sabata ripozo .
- 3- Vidu finon de la persekutoj de kristana sankteco kaj sanktuloj.

La kalkulo proponita por la “2300 vespero-mateno” ekde la dato – 458, la fino de ĉi tiu daŭro finiĝas printempe de 1843: $2300 - 458 = 1842 + 1$. En ĉi tiu kalkulo ni havas 1842 tutajn jarojn al kiuj ni devas aldoni +1 por indiki la printempon komence de la jaro 1843 kie finiĝas la profetita "2300 vespero-mateno". Tiu ĉi dato markas la komencon de reveno de la interveno de Dio, kiu tiel volas liberigi siajn verajn sanktulojn el la religiaj mensogoj heredataj de romia papa Katolikismo dum 1260 jaroj. Tiel, prenante la iniciaton krei spiritan vekigon en Usono kie protestantoj trovis rifuĝon, la Spirito inspiras en William Miller intereson pri la profetaĵo de Danielo 8:14 kaj du sinsekvaj proponitaj datoj anoncas la revenon de Jesuo Kristo, la unua por la printempo de 1843, la dua por la aŭtuno de 1844. Por li, la purigo de la sanktejo signifas, ke Jesuo revenas por purigi la teron. Post du elreviĝoj en la planitaj datoj, la Spirito donas signon al la plej persistaj, kiuj partoprenis en la du provoj de fido. Ĉiela vizio estis ricevita matene de la 23-an de oktobro 1844 fare de unu el la sanktuloj kiuj transiris la kampojn. Ĉielo malfermiĝis al sceno montranta Jesuon Kriston kiel Ĉefpastro plenumantan en la ĉiela sanktejo. En la vizio li transiris de la sanktejo al la plejsanktejo. Tiel post 1260 jaroj da mallumo, Jesuo Kristo rekonektis kun siaj fideluloj ordigitaj de la du sinsekvaj provoj.

- 1- **La rekomenco de la ĉiama** . Estas do per ĉi tiu vizio ke Dio oficiale reprenis la kontrolon de sia ĉiama ĉiela pastraro la 23-an de oktobro 1844.
- 2- **La Reveno de la Sabato** . En la sama monato, alia el la Sanktuloj komencis observi la sepan tagon sabaton, sekvante viziton de sinjorino Rachel Oaks kiu donis al li broŝuron de ŝia preĝejo: "La Sepa-tagaj baptistoj". Unu post la alia, kun la tempo, la sanktuloj elektitaj de la du provoj ankaŭ adoptis la sepan tagon sabaton. Tiel Dio ĉesigis la ruinigan pekon establitan de pagana Romo, sed legalizitan de papa Romo sub ĝia nomo "dimanĉo".
- 3- **Ĉesigi la persekutojn** . La tria temo koncernis sanktecon kaj kristanoj persekutitaj dum 1260 jaroj. Kaj tie denove, en 1843 kaj 1844, religia paco regis ĉie en la okcidenta mondo koncernata de la profetaĵo. Ĉi tio estas ĉar revolucia Francio silentigis per sia gilotino la respondecajn pri la religiaj misuzoj faritaj. Tiel post la lastaj sangaj jaroj de la puno de religiaj *adultuloj* laŭ Apo.2:22-23, je la fino de la 1260 jaroj komenciĝantaj en 538, la dato ligita al la forigo de la *eternulo* per la starigo de la papa reĝimo, t.e. en 1798, la religia paco regas. Kaj la libereco de konscienco establita permesas al la sanktuloj servi Dion laŭ ilia elekto kaj ilia scio ke Dio pliiĝos. En 1843, *la sankteco* kaj *la armeo de sanktuloj* , ĉi tiuj civitanoj de la regno de la ĉielo elektitaj de Jesuo Kristo, ne plu estas persekutitaj, kiel anoncis la profetaĵo de Daniel 8:13-14.

Ĉiuj ĉi tiuj spertoj estis organizitaj kaj gviditaj de la Ĉiopova Dio, kiu en tuta nevidebleco gvidas la mensojn de la homoj, por ke ili plenumu liajn planojn, lian tutan programon, ĝis la fino de la mondo, kiam lia elekto de elektitoj estos finita. El ĉio ĉi rezultas, ke la homo ne elektas honori la sabaton kaj ĝian lumon, estas Dio, kiu donas al li ĉi tiujn aferojn, kiuj apartenas al li, kiel signo de sia aprobo kaj lia vera amo al li, kiel instruas Eze .20:12 -20: *Mi donis al ili ankaŭ miajn*

sabatojn kiel signon inter Mi kaj ili, por ke ili sciu, ke Mi estas la Eternulo, kiu sanktigas ilin...Sanktu miajn sabatojn, kaj ke ili estu inter ili. mi kaj vi estas signo, per kiu oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo, via Dio . Ĉar estas li, kiu serĉas sian perditan ŝafon, ni estu certaj, ke neniu elektita oficisto maltrafos la vokon.

En Dan.8, en la unika respondo, kiun Dio donas en verso 14 al la demando en verso 13, la vorto " *sankteco* " perfekte taŭgas ĉar sankteco ĝenerale koncernas ĉion, kio estas propraĵo de Dio kaj kiu aparte influas lin. Tio estis la kazo de lia *ĉiama* ĉiela pastraro, de lia *sanktigita sabato* de la fondo de la mondo la tagon post la kreado de Adamo, kaj de *liaj sanktuloj* , liaj fidelaj elektitoj.

La spertoj profetitaj en Daniel 8:13-14 estis plenumitaj inter 1843 kiam la dia dekreto ekvalidis kaj la falo de 1844, ambaŭ bazitaj sur la atendo de la reveno de Jesuo Kristo en tiuj datoj, do fidante la ideon de la alveno de Jesuo Kristo , la samtempuloj de ĉi tiu sperto donis al la partoprenantoj, kiuj estis sekvantoj de tiuj atendoj, la nomon "adventisto", el la latina "adventus" kiu ĝuste signifas " advento." Ni trovos ĉi tiun "adventistan" sperton en la ĉapitro 12 de ĉi tiu libro de Daniel, kie la Spirito substrekos la gravecon de ĉi tiu lasta formaligita "interligo".

Daniel 10

Dan 10:1 *En la tria jaro de Ciro, reĝo de Persujo, vorto estis malkaŝita al Daniel, kies nomo estis Belŝacar. Ĉi tiu vorto, kiu estas vera, anoncas grandan malfeliĉon. Li aŭskultis ĉi tiun vorton, kaj li komprenis la vizion.*

1a- *En la tria jaro de Ciro, reĝo de Persujo, vorto estis malkaŝita al Daniel, kies nomo estis Belŝacar.*

Ciro 2 regis ekde – 539. La dato de la vizio estas do – 536.

1b- *Ĉi tiu vorto, kiu estas vera, anoncas grandan malfeliĉon.*

Ĉi tiu termino, *granda katastrofo*, anoncas la masakron grandskale.

1c- *Li aŭskultis ĉi tiun vorton, kaj li komprenis la vizion.*

Se Danielo komprenis la signifon, ankaŭ ni komprenos ĝin.

Dan 10:2 *En tiu tempo mi, Daniel, funebris dum tri semajnoj.*

Tiu ĉi persona *funebro*, kiu tuŝas Danielon, konfirmas la funebran naturon de la masakro, kiu okazos kiam okazos la granda katastrofo anoncita.

Dan 10:3 *Mi ne manĝis bongustajon, nek viandon nek vino eniris mian buŝon, kaj mi sanktoleis min, ĝis la tri semajnoj finiĝis.*

Ĉi tiu preparado de Daniel, kiu serĉas pliigitan sanktecon, profetas la dramatan situacion, kiun la anĝelo profetos en Dan.11:30.

Dan 10:4 *En la dudek-kvara tago de la unua monato mi estis apud la granda rivero Ĥidekel.*

Hiddékel havas la nomon Tigro en la franca. Ĉi tiu estas la *rivero*, kiu akvumis Mezopotamion per la Eŭfrato, kiu transiris kaj akvumis la Ĥaldeanan urbon *Babilonon* pro la punita fiereco de la reĝo Nebukadnecar. Daniel ne povis kompreni ĝin, sed ĉi tiu klarigo estis destinita al mi. Ĉar nur en 1991 mi konigis la verajn klarigojn de Daniel 12 kie la **Tigrisa Rivero** ludos la rolon de " **tigro** " manĝanta homajn animojn. Testo de kredo estas ilustrita per ĝia danĝera transiro. Nur la elektitoj povas transiri ĝin kaj daŭrigi sian vojaĝon kun Jesuo Kristo. Ĝi estas denove, bildo kopiita de la transiro de la Ruĝa Maro fare de la hebreoj, neebla kaj fatala transiro por egiptaj pekuloj. Sed tiu, kiun Daniel 12 elvokas, elektas la lastajn elektitajn "Adventistojn", kies misio daŭros ĝis la reveno de Kristo. La lasta el ili spertos la lastan *grandan katastrofon*, ĝian ekstreman formon, kiu postulos la intervenon de Kristo en potenco kaj glora sava kaj venĝema reveno.

La unua malfeliĉo anoncita al Daniel estas menciita en Dan.11:30. Ĝi koncernas la judan popolon de antikveco, sed alia simila *katastrofo* estos anoncita per

analoga bildo en Rev.1. Ĉi tio estos plenumita post la Tria Mondmilito en kiu *triono de viroj estos mortigitaj*. Kaj ĉi tiu konflikto estas prezentita en Rev.9:13 ĝis 21 per simboloj, sed ĝi estas disvolvita en simpla lingvo en ĉi tiu libro de Daniel ĉe la fino de ĉapitro 11 en versoj 40 ĝis 45. Por ke ni trovos sinsekve, en ĉi tiu ĉapitro 11, la granda katastrofo de la judoj, tiam en Dan.12:1, la granda katastrofo, kiu celos la elektitojn de kristanismo kaj la fidelajn judojn de la fino de la tempo, kiuj konvertiĝos al Kristo Ĉi tiu. katastrofo estas referita sub la esprimoj "tempoj de problemoj" kaj la ĉefa celo estos la praktiko de la Ŝabato sanktigita de Dio.

Komparo de la du vizioj de la antaŭviditaj katastrofoj

1- Al la filoj de la popolo de Daniel de la malnova interligo: Dan.10:5-6.

2- Al la filoj de la popolo de Daniel de la nova interligo: Apoc.1:13-14.

Por plene aprezi la intereson, kiun ni devas doni al ĉi tiuj du katastrofoj, ni devas kompreni, ke kvankam ili sekvas unu la alian en la tempo, la unua estas tipo, kiu profetas la duan, kiu estos celita al la reveno de Jesuo Kristo, la lasta fidelulo. filoj de Dio similaj al Daniel kaj liaj tri kunuloj. Post jardekoj da paco, sekvitaj de terura kaj terure detrua atommilito, la ripoztago de romia dimanĉo estos trudita de la universala registaro organizita de la postvivantoj de la katastrofo. Tiam denove venos morto, por minaci la vivon de la fidelaj elektitoj, kiel en la tagoj de Daniel, Ĥananja, Miŝael kaj Azarja; kaj kiel en la tempo de la "Makabeoj" en -168, kiun la ***katastrofo*** anoncis en ĉi tiu ĉapitro de Daniel-celoj; kaj en la fino, la lastaj adventistoj restantaj fidelaj al la sepa tago Ŝabato en 2029.

Sed antaŭ ĉi tiu lasta suferado, la longa papa regado de 1260 jaroj jam kaŭzis la morton de amasoj da kreitaĵoj en la nomo de Dio.

Resume, kompreni la mesaĝon transdonitan de ĉi tiu vizio donita al Daniel permesos al ni kompreni la signifon de tiu, kiun li donas al Johano en Rev.1:13 ĝis 16.

Dan 10:5 *Kaj mi levis miajn okulojn, kaj mi ekvidis, ke jen viro, vestita per tolo, havis sur siaj lumboj oran zonon el Ufaz.*

5a- *estis viro vestita per tolaĵo*

Verko de justeco simbolita de la tolo estos plenumita de Dio per homo. En la bildo priskribita Dio prenas la aspekton de la greka reĝo Antioĥo 4 konata kiel Epifanes. Li estos la persekutanto de la judoj inter - 175 kaj - 164, daŭro de lia regado.

5b- *havante sur la lumboj oran zonon de Ufaz*

Metita sur la renojn, la zono indikas devigitan veron. Krome, la oro el kiu ĝi estas farita venas de Uphaz, kiu en Jer.10:9 celas sian paganon idolatran uzon.

Dan 10:6 *Lia korpo estis kiel krizolito, lia vizaĝo brilis kiel fulmo, liaj okuloj estis kiel flamoj de fajro, liaj brakoj kaj liaj piedoj estis kiel polurita kupro, kaj la sono de lia voĉo estis kiel la sono de bruo de homamaso.*

6a- *Lia korpo estis kiel krizolito*

Dio estas la aŭtoro de la vizio sed li anoncas la alvenon de pagana dio do ĉi tiu glora supernatura aspekto.

6b- *lia vizaĝo brilis kiel fulmo*

La greka identeco de ĉi tiu Dio estas konfirmita. Jen Zeŭso, la greka dio de reĝo Antioĥo 4. Fulmo estas la simbolo de la olimpika dio Zeŭso; la dio de la olimpikaj dioj de la greka mitologio

6c- *liaj okuloj estis kiel flamoj de fajro*

Li detruos tion, kion li rigardas kaj ne aprobas; liaj okuloj estos super la Judoj laŭ Dan.11:30: ... *li rigardos tiujn, kiuj forlasis la sanktan interligon.* Malfeliĉo ne senkaŭze venas, apostateco malpurigas la homojn.

6d- *liaj brakoj kaj piedoj aspektis kiel polurita latuno*

La ekzekutisto, kiu estos sendita de Dio, estos same peka kiel siaj viktimoj. Liaj detruaj agoj simbolitaj per liaj latunaj brakoj kaj piedoj estas la simbolo de greka peko en la statuo de Dan.2.

6- *kaj la sono de lia vocxo estis kiel bruo de homamaso*

La greka reĝo ne agos sola. Li havos malantaŭe kaj antaŭ si amason da soldatoj same paganaj kiel li mem por obei liajn ordonojn.

La kulmino kaj kulmino de ĉi tiu profeta anonco estos atingita en la horo de la plenumo de Dan 11:31: *La trupoj aperos laŭ lia ordono; ili malsanktigos la sanktejon, la fortikaĵon, ili ĉesigos la eternan oferon—, kaj starigos la abomenindaĵon de la ekstermanto.* Por biblia honesteco, mi forstrekis la vorton ofero, kiu ne estas skribita en la hebrea teksto, ĉar Dio provizis por la " ĉiama " du malsamajn sinsekvajn rolojn en la malnova interligo kaj en la nova. En la antikveco ĝi konsistas el oferi ŝafidon vespere kaj matene kiel bruloferon. En la novelo, ĝi indikas la ĉielan propeton de Jesuo Kristo, kiu memoras lian oferon por propeti por la preĝoj de la elektitoj. En ĉi tiu kunteksto de Dan.11:31, tiu de la malnova interligo, la greka reĝo ĉesigos la *ĉiamajn oferojn* de la leĝo de Moseo. Tiel, estas nur la kunteksto de la tempo, en kiu ĝi estas elvokita, kiu determinas la interpreton de la ministerio de ĉiama propeto de tera pastro aŭ tiun de la ĉiela ĉefpastro: Jesuo Kristo. La *ĉiama* estas do ligita al homa ministerio aŭ, sekundare kaj definitive, al la dia ĉiela ministerio de Jesuo Kristo.

Dan 10:7 *Mi, Daniel, vidis la vizion sola, kaj la viroj, kiuj estis kun mi, ne vidis ĝin, sed tre ektimis, kaj forkuris kaj kaŝis sin.*

7- Ĉi tiu kolektiva timo estas nur la malforta bildo de la realigo de la vizio. Ĉar en la tago de la antaŭvidita buĉado, la justuloj farus bone fuĝi kaj kaŝi sin, eĉ se ĝi estus en la ventro de la tero.

Dan 10:8 *Mi restis sola, kaj mi vidis tiun grandan vizion; miaj fortoj mankis al mi, mia vizaĝo ŝanĝiĝis kaj malkomponiĝis, kaj mi perdis ĉiun viglecon.*

8a- Per siaj sentoj, Daniel daŭre profetas la sekvojn de la venos malfeliĉo.

Dan 10:9 *Mi aŭdis la sonon de liaj vortoj ; kaj kiam mi aŭdis la sonon de liaj vortoj, mi falis konsternita, viza e malsupren sur la teron.*

9a- En la tago de malfeliĉo, la voĉo de la persekutanta reĝo kaŭzos la samajn terurajn efikojn; la genuoj kolizios kaj la kruroj fleksiĝos, ne povante porti la korpojn, kiuj falos sur la teron.

Dan 10:10 *Kaj jen mano tuxsis min kaj skuis miajn genuojn kaj miajn manojn.*

10a- Feliĉe por li, Daniel estas nur la profeto respondeca por anonci al sia popolo la venon de ĉi tiu **granda malfeliĉo** kaj li ne estas sin celita de la justa kolero de Dio.

Dan 10:11 *Kaj li diris al mi: Daniel, amata homo, atentu la vortojn, kiujn mi diros al vi, kaj staru tie, kie vi estas; ĉar mi estas nun sendita al vi. Kiam li tiel parolis al mi, mi staris tremante.*

11a- *Daniel, amata homo, atentu la vortojn, kiujn mi diros al vi, kaj staru tie, kie vi estas*

Amato de Dio ne havas kialon por timi siajn ĉielajn intervenojn. La kolero de Dio estas kontraŭ malvirtaj kaj kruelaj agresemaj ribelemaj pekuloj. Daniel estas la malo de ĉi tiuj homoj. Li devas resti staranta ĉar ĝi estas la signo mem de la diferenco en sorto kiu finfine falos al la elektitoj. Eĉ kuŝante en la polvo de la surtera morto, ili estos vekitaj kaj remetitaj sur siajn piedojn. La malvirtuloj kuŝiĝos kaj la malvirtuloj vekigis por ke la fina juĝo estos detruita por ĉiam. La anĝelo precizigas "en la loko kie vi estas". Kaj kie li estas? En naturo sur la bordoj de la rivero "Hiddekel", en la franca, la Eŭfrato, kiu nomumos la kristanan Eŭropon de la nova alianco en Revelacio. La unua leciono estas, ke la homo povas renkonti Dion ie ajn kaj esti benita de Li tie. Ĉi tiu leciono renversas la idolajn antaŭjuĝojn, ke por multaj homoj, Dio nur povas esti renkontita en preĝejoj, sanktaj konstruaĵoj, temploj, altaroj, sed ĉi tie, estas nenio el tio. Siatempe, Jesuo renovigos ĉi tiun lecionon dirante en Johano 4:21 ĝis 24: *Virino, Jesuo diris al ŝi, kredis al mi, venas la horo, kiam nek sur ĉi tiu monto nek en Jerusalemo vi adoras la Patron . Vi adoras tion, kion vi ne konas; ni adoras tion, kion ni konas, ĉar de la Judoj venas savo. Sed la horo venas, kaj jam venis, kiam la veraj adorantoj adoras la Patron en spirito kaj vero; ĉar ĉi tiuj estas la adorantoj, kiujn la Patro postulas. Dio estas Spirito, kaj tiuj, kiuj Lin adoras, devas adori Lin en spirito kaj vero.*

La dua leciono estas pli subtila, ĝi baziĝas sur la rivero Hiddekel ĉar la Spirito planis malfermi la komprenon de sia libro nur al siaj lastaj fidelaj servistoj, kies sperto kaj la provo, per kiu ilia elekto estas efektivigita, estas ilustritaj per la bildo de la danĝera transiro de la rivero Hiddékel en la franca, la Tigro, kiel la besto de ĉi tiu nomo, ankaŭ en la provo de fido, manĝanto de homaj animoj.

11b- *ĉar mi nun estas sendita al vi. Kiam li tiel parolis al mi, mi staris tremante.*

La renkonto ne plu estas vizio, ĝi transformiĝas en dialogon, interŝanĝon inter du kreitaĵoj de Dio, unu venanta el la ĉielo, la alia ankoraŭ el la tero.

Dan 10:12 *Li diris al mi: Daniel, ne timu; ĉar de la unua tago, kiam vi deziris vian koron kompreni kaj humiliĝi antaŭ via Dio, viaj vortoj estis aŭditaj, kaj pro viaj vortoj mi venas .*

Pri ĉi tiu tuta verso, mi havas nur unu aferon por diri. Se vi perdus vian memoron, almenaŭ memoru ĉi tiun version, kiu diras al ni kiel plaĉi al nia kreinto Dio.

La verso estas ekzemplo de sia speco; logika sinsekvo bazita sur la fakto, ke ĉiu kaŭzo efikas ĉe Dio: la soifo de kompreno akompanata de vera humileco estas aŭdata kaj plenumita.

Ĉi tie komenciĝas longa revelacio, kiu ne finiĝos ĝis la fino de la Libro de Daniel, tiu de la ĉapitro 12 .

Dan 10:13 *Kaj la estro de la regno de Persujo rezistis al mi dudek unu tagojn; sed jen Mihxael, unu el la cxefestroj, venis al mi helpi, kaj mi restis tie cxe la regxoj de Persujo.*

13a- *kaj La estro de la regno de Persujo rezistis al mi dudek unu tagojn*

La anĝelo Gabrielo helpas Ciron 2 la persan reĝon kaj lia misio por Dio konsistas en influi liajn decidojn, por ke la agoj faritaj ne kontraŭstaru lian grandan projekton. La ekzemplo de ĉi tiu fiasko de la anĝelo pravas, ke la kreitaĵoj de Dio ja estas lasitaj liberaj kaj sendependaj kaj tial respondecas pri ĉiuj siaj elektoj kaj faroj.

13b- *sed jen Mihxael, unu el la cxefestroj, helpis min*

La ekzemplo malkaŝita ankaŭ instruas al ni, ke en kazo de vera neceso "unu el la ĉefaj gvidantoj, Mikaelo", povas interveni por devigi la decidon. Ĉi tiu supera helpo estas dia helpo ĉar Mikaelo signifas: "Kiu estas kiel Dio". Estas li, kiu venos sur la teron por enkarniĝi en Jesuo Kristo. En la ĉielo, li estis por la anĝeloj la reprezentado de la Spirito de Dio kun ili. En ĉi tiu kazo, la esprimo "unu el la ĉefaj gvidantoj" povas laŭleĝe surprizi nin. Nu, tio ne estas surpriza, ĉar la humileco, mildeco, kundivido kaj amo, kiujn Jesuo montros sur la tero, estis jam praktikitaj en lia ĉiela vivo kun liaj fidelaj anĝeloj. La leĝoj de la ĉielo estas tiuj, kiujn Li pruvis dum Sia surtera servado. Sur la tero, li fariĝis la servisto de siaj servistoj. Kaj ni lernas, ke en la ĉielo li faris sin egala al aliaj ĉefaj anĝeloj.

13c- *kaj mi restis tie kun la reĝoj de Persujo*

La regado de la dinastio de persaj reĝoj daŭros do iom da tempo ĝis greka regado.

Dan 10:14 *Nun mi venas, por montri al vi, kio okazos al via popolo estonte; ĉar la vizio ankoraŭ koncernas tiujn tempojn.*

14a- Ĝis la fino de la mondo, la popolo de Daniel estos koncernata, en la malnova kiel en la nova interligo, ĉar lia popolo estas Izrael, kiun Dio savas de la egipta peko, de la peko de Adam per Jesuo Kristo kaj de la peko. establita de Romo en kristanismo purigita per la sango de Jesuo.

La celo de la revelacio alportita de la anĝelo al Daniel estas averti lian popolon pri la tragedioj estontaj. Daniel jam povas kompreni, ke tio, kio estas malkaŝita al li, ne plu koncernas lin persone, sed li ankaŭ certas, ke ĉi tiuj instruoj estos profitaj estonte al la servantoj de lia popolo kaj do al ĉiuj tiuj, al kiuj Dio ilin alparolas kaj destinas ilin pere. lin.

Dan 10:15 *Dum li parolis al mi tiujn vortojn, mi rigardis al la tero kaj silentis.*

15a- Johano ankoraŭ havas en sia menso la teruran vizion de la katastrofo kaj li provas koncentriĝi por aŭdi tion, kion li aŭdas, li ne plu kuraĝas levi la kapon por rigardi tiun, kiu parolas al li.

Dan 10:16 *Kaj jen unu simila al la homidoj tusxis miajn lipojn. Mi malfermis mian buŝon kaj parolis, kaj diris al Tiu, kiu staris antaŭ mi: Mia sinjoro, la vizio plenigis min de timo, kaj mi perdis ĉiun forton.*

1a- *Kaj jen iu, kiu havis aspekton de homidoj, tusxis miajn lipojn*

Dum la terura vizio estis nereala fikcia bildo kreita en la menso de Danielo, male, la anĝelo prezentas sin en homa formo identa al tera viro. Unue, ankaŭ li estis kreita laŭ la bildo de Dio, sed en ĉiela korpo libera de surteraj leĝoj.

Lia ĉiela naturo donas al li aliron al ambaŭ dimensioj havante aktivan kapaciton en ĉiu. Li tuŝas la lipojn de Danielo, kiu sentas ĉi tiun tuŝon.

Dan 10:17 *Kiel la servanto de mia sinjoro povas paroli kun mia sinjoro? Nun mia forto mankas al mi, kaj mi ne plu havas spiron.*

17a- Por la pure tera homo, la situacio estas tre alia, surteraj leĝoj estas truditaj kaj timo igis lin perdi sian forton kaj sian spiron.

Dan 10:18 *Tiam tiu, kiu havis aspekton de homo, denove tuxxis min kaj fortigis min.*

18a- Kun milda insisto, la anĝelo sukcesas restarigi forton al Danielo trankviligante lin.

Dan 10:19 *Tiam li diris al mi: Ne timu, amato, paco al vi. kuraĝo, kuraĝo! Kaj dum li parolis al mi, mi fortigxis, kaj diris: Mia sinjoro parolu, cxar vi min fortigis.*

19a- Mesaĝo de paco! Identita al tiu, kiun Jesuo alparolos al siaj disĉiploj! Nenio kiel trankviligi timigitan menson. La vortoj kuraĝo, kuraĝo, helpas lin respiriĝi kaj reakiri sian forton.

Dan 10:20 *Li diris al mi: CXu vi scias, kial mi venis al vi? Nun mi revenas batali kontraŭ la reganto de Persujo; kaj kiam mi foriros, jen venos la reganto de Javan.*

20a- *Nun mi revenas batali kontraŭ la estro de Persujo*

Ĉi tiu estro de Persujo estas Ciro 2 la Granda, kiun Dio konsideras lia sanktoleito; kio ne malhelpas lin devi batali kontraŭ li por gvidi liajn decidojn en lia direkto.

20b- *kaj kiam mi iros, jen venos la reganto de Javan*

Kiam la anĝelo forlasas Kiroso 2, atako de la greka gvidanto de la tempo malfermos la kreskantan malamikecon inter la du persaj kaj grekaj dominadoj.

Dan 10:21 *Sed mi sciigos al vi tion, kio estas skribita en la libro de la vero. Neniu helpas min kontraŭ ĉi tiuj, krom Mikaelo, via gvidanto.*

21a- Ĉi tiu revelacio, kiun Daniel ricevos, estas nomita la libro de la vero. Hodiaŭ en 2021, mi povas konfirmi la plenumon de ĉio, kio estas malkaŝita en ĝi, ĉar ĝia kompreno estas plene donita de la senmorta Spirito de Mikaelo, nia estro, por Daniel en la malnova interligo kaj por mi, en la nova interligo, ekde Jesuo Kristo. asertas ĉi tiun nomon por juĝi la demonojn daŭre aktivajn ĝis sia Glora reveno.

Daniel 11

Atentu! Malgraŭ la ŝanĝo de ĉapitro, la diskuto inter la anĝelo kaj Daniel daŭras en kontinueco kun la lasta verso de la ĉapitro 10 .

Dan 11:1 *Kaj mi, en la unua jaro de Dario la Medo, estis kun li, por helpi kaj subteni lin.*

1a- Kreita de Dio por vivi eterne, la anelo, kiu parolas al Daniel, rakontas al li, ke li helpis kaj subtenis Darion, la median reon, kiu kaptis Babilonon en la ao de 62 jaroj kaj kiu ankora regis en Dan.6. Ĉi tiu reĝo amis Danielon kaj lian Dion sed, kaptita, li metis sian vivon en danĝeron transdonante lin al la leonoj. Do estis li, kiu intervenis por fermi la buŝojn de la leonoj kaj savi lian vivon. Estis do ankaŭ li, kiu helpis al ĉi tiu reĝo Dario kompreni, ke la Dio de Daniel estas la sola vera Dio, kreinto de ĉio, kio estas, kiu vivas kaj ke ne ekzistas alia kiel li.

Dan 11:2 Nun mi sciigos al vi la veron. Jen ankoraŭ estos tri reĝoj en Persujo. La kvara amasigos pli da riĉeco ol ĉiuj aliaj; kaj kiam li estos potenca en sia ricxeco, li levos cxiujn kontraux la regnon de Javan.

2a- Nun mi konigos al vi la veron

La vero estas konata nur de la Vera Dio kaj ĝi estas la nomo, kiun Dio donas al si en sia rilato kun siaj lastaj elektitoj en Kristo laŭ Rev.3:14. La vero estas ne nur la dia leĝo, ĝiaj preskriboj kaj ĝiaj ordonoj. Ĝi ankaŭ ampleksas ĉion, kion Dio skrupule planas kaj faras plenumi en Sia tempo. Ni nur malkovras ĉiun tagon de nia vivo, parton de ĉi tiu granda programo en kiu ni progresas ĝis la fino de nia vivo kaj kolektive, ĝis la fino de la fina sava projekto, kiu vidos la elektitojn aliri eternecon promesita.

2b- Jen, ankoraŭ estos tri reĝoj en Persujo

Unua reĝo post Kiroso 2: Cambyses 2 (- 528-521) buĉas sian filon Bardiya moknomitan Smerdis fare de la grekoj.

2-a reĝo: la falsa Smerdis, la ^{mage} Gaumâta uzurpanto de la nomo Smerdis regas nur por mallonga tempo.

3-a reĝo: Dario 1-a ^{la Persa} (- 521 - 486) filo de Hystape.

2c- La kvara amasigos pli da riĉeco ol ĉiuj aliaj

4-a reĝo: Kserkso 1-a ^(- 486 - 465). Ĵus post li, Artahŝŝeso mi ^{regos} kaj liberigos ĉiujn judajn kaptitojn **en la sepa jaro** de lia regado, printempe - 458 laŭ Esd.7:7-9.

2d- kaj kiam li estos potenca per sia riĉeco, li levos ĉion kontraŭ la regnon de Javan

Kserkso la 1-a ^{subpremis} kaj pacigis ribelan Egipton tiam li faris militon kontraŭ Grekio, invadis Atikon kaj ruinigis Atenon. Sed li estis venkita ĉe Salamis en - 480. Grekio konservos superregadon super sia teritorio. Kaj la persa reĝo restis en Azio, tamen lanĉante atakojn, kiuj pruvis lian deziron konkeri Grekion.

Dan 11:3 Sed leviĝos potenca reĝo, kiu regos kun granda potenco kaj faros ĉion, kion li volas.

3a- Venkita sur lia teritorio, la ĉasita persa reĝo Xerxes ¹ finos mortanta, murdita de du el liaj granduloj. Li estis venkita de junulo, kiun li trompe mokis. Grekio elektis kiel reĝon, Aleksandro la Granda, junan makedonon de 20 jaroj (naskiĝis en - 356, reĝis en - 336, - mortis en - 323). La profetaĵo mencias lin kiel fondinto de la 3-a ^{imperio} de la statuo de Dan.2, tria besto de Dan.7 kaj dua besto de Dan.8.

Dan 11:4 Kaj kiam li estos altigita, lia regno estos frakasita kaj dividita al la kvar ventoj de la cxielo; ĝi ne apartenos al lia idaro, nek ĝi estos tiel potenca kiel ĝi estis, ĉar ĝi estos ŝirita, kaj ĝi transiros al aliaj ol al ili.

4a- Ni trovas tie, la precizan difinon donitan sur la granda rompita korno de la greka kapro de Dan.8:8 kaj ĝia klarigo de verso 22: *La kvar kornoj, kiuj leviĝis por anstataŭigi ĉi tiun rompitan kornon, ĉi tiuj estas kvar regnoj kiuj estiĝos. de ĉi tiu nacio, sed kiu ne havos tiom da forto* .

Mi memoras, kion reprezentas la " kvar grandaj kornoj " .

1-a korno : la greka Seleucid-dinastio fondita en Sirio fare de Seleucus 1-a Nicator .

2-a korno: la ^{greka} Lagid-dinastio fondita en Egiptujo fare de Ptolemeo la 1-a Lagoso .

3-a korno: la greka dinastio fondita ^{en} Trace fare de Lisimaĥo.

4-a korno : la greka dinastio fondita en Makedonio fare de Kasandra

Dan 11:5 *La suda reĝo fariĝos forta. Sed unu el liaj estroj estos pli forta ol li kaj regos; lia regado estos potenca.*

5a- *La reĝo de la sudo fariĝos forta*

Ptolemeo la 1-a Soter Lagoso –383 –285 reĝo de Egiptio aŭ “ *reĝo de la sudo* ”.

5b- *Sed unu el liaj estroj estos pli forta ol li kaj regos; lia regado estos potenca.*

Seleucus 1-a Nicator -312–281 reĝo de Sirio aŭ " *reĝo de la nordo* " .

Dan 11:6 *Post kelkaj jaroj ili faros aliancon, kaj la filino de la suda reĝo venos al la norda reĝo, por restarigi harmonion. Sed ŝi ne retenos la forton de sia brako, kaj li ne rezistos, nek li nek ŝia brako; ŝi estos savita kun tiuj, kiuj ŝin venigis, kun sia patro kaj kun tiu, kiu estis ŝia subteno en tiu tempo.*

6a- La profetaĵo transsaltas la regadon de Antioĥo 1-a (-281-261), la dua " *reĝo de la nordo* " , kiu iniciatis la **unuan "Sirian Militon" (-274-271)** kontraŭ la " *reĝo de la sudo* " Ptolemeo 2 Filadelfo. (– 282 –286). Poste venas la **2-a "Siria Milito" (- 260 - 253)** kiu kontraŭstaras al la egiptoj la novan " ^{reĝon} *de la nordo* " Antioĥo 2 Theos (- 261 - 246).

6b- *Post kelkaj jaroj ili alianciĝos, kaj la filino de la reĝo de la sudo venos al la reĝo de la nordo por restarigi harmonion.*

Skabra konduto komenciĝas. Por geedziĝi kun Berenice, Antioĥo 2 disiĝas de sia legitima edzino nomita Laodice. La patro akompanas sian filinon kaj restas kun ŝi ĉe la domo de sia bofilo.

6c- *Sed ŝi ne retenos la forton de sia brako, kaj li ne rezistos, nek li nek ŝia brako; ŝi estos savita kun tiuj, kiuj ŝin venigis, kun sia patro kaj kun tiu, kiu estis ŝia subteno en tiu tempo.*

Sed ĵus antaŭ lia morto, Antioĥo 2 senheredigas Bérénice. Laodicea prenas venĝon kaj havas ŝin mortigita kun sia patro kaj ŝia filineto (*la brako* = infano). **Notu** : en Rev.3:16, Jesuo eksedziĝos de sia oficiala adventisma edzino simbole nomata Laodicea; des pli ke Antioĥo 2 nomas sin “Theos”, Dio. En Anglio, reĝo Henriko 8 faris pli bone, li eksedziĝis apartigante sin de la religia aŭtoritato de Romo, kreis sian anglikanan eklezion kaj igis siajn sep edzinojn morti unu post la alia. ^{Poste} venas la **3-a "Siria Milito" (-246-241)**.

Dan 11:7 *Anstataŭ gxia radiko levigxos; li venos al la armeo, li eniros la fortikaĵojn de la norda reĝo, li disponos pri ili laŭplaĉe, kaj li potencigos sin.*

7a- *Ŝoso el ĝiaj radikoj leviĝos sur ĝia loko*

Ptolemeo 3 Evergetes -246-222 frato de Berenice.

7b- *li venos al la armeo, li venos en la fortikaĵojn de la norda reĝo*
Seleucus 2 Kallinicos -246-226

7c- *li disponos pri ĝi laŭplaĉe, kaj li faros sin potenca*

Regado apartenas al la reĝo de la sudo. Tiu egipta dominado estas favora al la judoj male al la Seleucid Grekoj. Ni devas tuj kompreni, ke inter la du kontraŭaj regantoj estas la teritorio de Israelo, kiun la du militantaj tendaroj devas transiri en siaj ofensivoj aŭ en siaj retiriĝoj.

Dan 11:8 *Li forportos kaj forportos en Egiptujon iliajn diojn kaj iliajn fanditajn idolojn kaj iliajn multekostajn objektojn el argxento kaj oro. Tiam li restos for de la norda reĝo dum kelkaj jaroj.*

8a- En rekono, la egiptoj aldonos al lia nomo, Ptolemeo 3, la nomon "Evergetes" aŭ bonfaranto.

Dan 11:9 *Kaj li iros kontraŭ la regnon de la suda reĝo kaj revenos al sia lando.*

9a- La respondo de Seleucus 2 malsukcesis ĝis la komenco de la **4-a "Siria Milito" (-219-217)** kiu kontraŭstaris Antiochos 3 kontraŭ Ptolemeo 4 Philopator.

Dan 11:10 *Liaj filoj eliros kaj kolektos grandan amason da militistoj; unu el ili venos antaŭen, disvastiĝos kiel torento, superfluos, poste revenos; kaj ili puŝos malamikojn al la fortikaĵo de la suda reĝo.*

10a- Antioĥo 3 Megas (-223 -187) kontraŭ Ptolemeo 4 Philopator (-222-205). La aldonitaj moknomoj malkaŝas la staton de mokado de la Lagida popolo, ĉar Philopator signifas en la greka amo al la patro; patro, kiun Ptolemeo mortigis... Denove, la Seleucidaj atakoj malsukcesis. Regado restos en la malbela tendaro.

Dan 11:11 *La suda reĝo ekkoleros, kaj eliros kaj atakos la nordan reĝon; Li starigos grandan homamason, kaj la militistaro de la norda reĝo estos transdonita en liajn manojn.*

11a- Ĉi tiu frakasa malvenko de Seleucid estas bona por la judoj, kiuj preferas la egiptojn ĉar ili bone traktas ilin.

Dan 11:12 *Kaj ĉi tiu homamaso fieriĝos, kaj la koro de la reĝo fieriĝos; li faligos milojn, sed li ne triumfos.*

12a- La situacio ŝanĝiĝos kun la **5-a "Siria Milito" (-202-200)** kiu alfrontos Antioĥon 3 kontraŭ Ptolemeo 5 Epifanes (-205 -181).

Dan 11:13 *Ĉar revenos la norda reĝo kaj kolektos pli grandan homamason ol la unua; post kelka tempo, kelkaj jaroj, li ekiros kun granda armeo kaj granda riĉeco.*

13a- Bedaŭrinde, por la judoj, la Seleucid Grekoj revenis al sia teritorio por ataki Egiptujon.

Dan 11:14 *En tiu tempo multaj leviĝos kontraŭ la reĝon de la sudo, kaj perfortuloj inter via popolo ribelos, por plenumi la vizion, kaj ili falos.*

14a- La nova reĝo de la egipta suda Ptolemeo 5 Epifano - aŭ Ilustrious (-205-181) kvinjara estas metita en malfacilaĵo per la atako de Antioĥo 3 subtenata de kontraŭuloj. Sed judoj subtenas la egiptan reĝon batalante kontraŭ la Seleŭkidoj. Ili estas, ne nur venkis kaj mortigis, sed ĵus faris la siriajn seleucidajn grekojn mortajn malamikojn porvive.

La juda ribelo rivelita en ĉi tiu verso estas pravigita per juda prefero por la egipta tendaro; ili estas tial malamikaj al la Seleucid tendaro kiu reakiras

dominadon de la situacio. Sed, ĉu Dio ne avertis sian popolon kontraŭ aliancoj kun la egiptoj? "Egiptujo, tiu kano, kiu trapikas la manon de tiu, kiu sin apogas sur ĝi," laŭ Jes.36:6: "*Jen vi metis ĝin en Egiptujon, vi prenis por subteno ĉi tiun rompitan kanon, kiu penetras kaj trapikas la manon; de ĉiu, kiu sin apogas sur ĝi: ĉi tiu estas Faraono, reĝo de Egiptujo, por ĉiuj, kiuj fidis Lin* . Ĉi tiu averto ŝajnas esti ignorita de la juda popolo kaj ilia rilato kun Dio estas plej malbona; la puno alproksimiĝas kaj batas. Antiochus 3 igas ilin pagi kare por ilia malamikeco.

Bonvolu noti : ĉi tiu juda ribelo celas "*plenumi la vizion* " en la senco, ke ĝi preparas kaj konstruas la malamon de sirianoj kontraŭ la juda popolo. Tiel venos la **granda malfeliĉo** anoncita en Dan.10:1, por frapi ilin.

Dan 11:15 *Kaj eliros la norda reĝo kaj konstruos terasojn kaj prenos la fortajn urbojn. La sudaj trupoj kaj la elito de la reĝo ne rezistos, mankos al ili la forto por rezisti.*

15a- Dominado ŝanĝis flankojn konstante, ĝi estas en la Seleucid-tendaro. Antaŭ li, la egipta reĝo havas nur kvin jarojn.

Dan 11:16 *Kiu iras kontraŭ li, tiu faros tion, kion li volos, kaj neniu kontraŭstaros al li; li haltos en la plej bela lando, ekstermante ĉion, kio venos sub lian manon.*

16a- Antioĥo 3 ankoraŭ ne sukcesas konkerti Egiptujon kaj lia soifo je konkero igas lin incitita, la juda popolo iĝas lia doloro. Li malplenigas la superflumon de sia kolero sur la martiriĝinta juda nacio referita per la esprimo "*la plej bela el landoj* " kiel en Dan.8:9.

Dan 11:17 *Li proponos veni kun ĉiuj fortoj de sia regno kaj fari pacon kun la suda reĝo; li donos al li sian filinon kiel edzinon, kun la intenco kaŭzi lian pereon; sed ĉi tio ne okazos, kaj ne sukcesos.*

17a- Ĉar la milito ne sukcesas, Antioĥo 3 provas la vojon de alianco kun la tendaro Lagid. Ĉi tiu ŝanĝo en strategio havas kialon: Romo iĝis la protektanto de Egiptujo. Do li provas solvi la diferencojn donante sian filinon Kleopatro, la unua de la nomo, en geedziĝo kun Ptolemeo 5. La geedziĝo okazas, sed la geedza paro volas konservi sian sendependecon de la Seleŭcida tendaro. La plano de Antiochus 3 kapti Egiptujon denove malsukcesis.

Dan 11:18 18 *Li fiksis sian rigardon sur la insulojn, kaj multajn el ili Li prenos; sed ĉefo ĉesigos la abomenon, kiun li volis allogi, kaj faligos ĝin sur lin.*

18a- Li konkeros landojn en Azio sed finas trovi sur sia vojo la romian armeon, ĉi tie nomatan kiel en Dan.9:26 per la termino "*ĉefo* "; tio ĉar Romo daŭre estas respubliko kiu sendas siajn armeojn en muskolaj pacigoperacioj sub la direkton de la Legatoj reprezentantaj la potencon de la senatanoj kaj la popolo, la plebo. La transiro al imperia regado ne ŝanĝos ĉi tiun tipon de arma organizo. Ĉi tiu gvidanto nomiĝas Lucius Scipio konata kiel afrikano, reĝo Antioĥo riskis alfronti lin kaj li estis venkita ĉe la Batalo de Magnesia en 189 kaj kondamnita pagi al Romo kiel militkompenson grandegan ŝuldon de 15,000 talentoj. Krome, lia plej juna filo, la estonta Antioĥo 4 Epifano, persekutanto de la judoj, kiuj plenumos en la verso 31 la "*malfeliĉon* " profetitan en Dan.10:1, estas prenita ostaĝo de la romianoj.

Dan 11:19 *Tiam li iros en la fortikaĵojn de sia lando; kaj li falpusxigxos kaj falos, kaj li ne plu estos trovita.*

19a- La sonĝoj de konkero finiĝis kun la morto de la reĝo, anstataŭigita per lia plej aĝa filo Seleucus 4 (-187-175).

Dan 11:20 20 *Kiu anstataŭos lin, tiu venos predanton en la plej belan parton de la regno, sed post kelkaj tagoj li estos frakasita, kaj ne de kolero aŭ de milito.*

20a- Por solvi la ŝuldon al la romianoj, la reĝo sendas sian ministron Heliodoron al Jerusalemo por kapti la trezorojn de la templo, sed viktimo de terura vizio en la templo, li forlasas tiun ĉi timigitan projekton. Tiu ekzaktoro estas Heliodoro kiu tiam murdos Seleucus 4 kiu akuzis lin je sia misio al Jerusalemo. La intenco valoras la agon, kaj Dio igis lin pagi por ĉi tiu profanado de sia sankta templo per la morto de sia ĉefo, kiu, murdita, *mortis nek pro kolero nek pro milito* .

Antioĥo 4 la viro bildigita en la vizio de la granda malfelicxo

Dan 11:21 21 *Homo malestimata anstataŭos sin, sen vesto de regxa digno; li aperos meze de paco, kaj kaptos la regnon per intrigo.*

21a- Jen Antioĥo, la plej juna filo de Antioĥo 3. Kaptito kaj ostaĝo de la romianoj, ni povas imagi la efikojn produktitajn en lia karaktero. Fariĝinte reĝo, li havis venĝon por preni vivon. Krome, lia restado ĉe la romianoj permesis certan komprenon kun ili. Lia alveno al la trono de Sirio baziĝas sur intrigoj, ĉar alia filo, Demetrio, pli maljuna, havis prioritaton super li. Vidinte, ke Demetrio faris pakton kun Perseo, la reĝo de Makedonio, malamiko de la Romanoj, ĉi tiu favoris kaj metis sian amikon Antioĥon sur la tronon.

Dan 11:22 *Kaj la militistaro, kiu elverŝiĝas kiel torento, estos superŝutita antaŭ li kaj ekstermita, kiel princo de interligo.*

22a- *La trupoj, kiuj disvastiĝis kiel torento, estos subakvigataj antaŭ li kaj detruitaj.*

Malamikeco rekomencas kun la ^{6-a} " **Siria Milito**" (-170-168) .

Ĉi-foje la romianoj lasis Antioĥon 4 rekomenci la militon de sia patro kontraŭ la malbela tendaro de Egiptujo. Ŝi neniam tiel meritis sian simbolon de peko, greke estas vera en ĉi tiu kunteksto. Prefere juĝu la faktojn, kiel Dio faris tiam. En la Lagid tendaro Ptolemeo 6 estas inceste edziĝinta al sia fratino Kleopatro 2. Ilia pli juna frato Ptolemeo 8 konata kiel Physcon estas rilata al ili. Ni povas tiam kompreni kial Dio lasas Antioĥon disbati ilian armeon.

22b- *same kiel gvidanto de la alianco.*

Menelao, kunlaboranto de la Seleucids, avidas la pozicion de la legitima ĉefpastro Onias, li havas lin asasinita fare de Androniko, kaj prenas lian lokon. Ĉu ĉi tiu ankoraŭ estas la Izraelo de Dio? En ĉi tiu dramo, Dio komencas rememori agojn, kiujn Romo faros tra la jarcentoj. Efektive, Imperia Romo mortigos la Mesion kaj Papa Romo avidos kaj forprenos Lian ĉiaman pastrecon, same kiel Menelao mortigis Oniason por anstataŭigi lin.

Dan 11:23 *Kaj post kiam li aligxos al li, li trompos; li ekiros, kaj li havos la superecon kun malmultaj homoj.*

23a- Antioĥo faras aliancojn kun ĉiuj, preta rompi ilin, se ĝi estas en lia intereso. Tiu ĉi karaktero sole estas bildo de la historio de la reĝoj de Francio kaj

Eŭropo; aliancoj faritaj, aliancoj rompitaĵoj, kaj sangaj militoj intermetitaj kun mallongaj periodoj de paco.

Sed ĉi tiu verso ankaŭ daŭre, en duobla legado, donas al ni skizon de la papa reĝimo, kiu persekutos la sanktulojn dum 120 jaroj. Ĉar la greka reĝo kaj papo estas tre similaj: *trompoj kaj ruzoj* en ambaŭ.

Dan 11:24 *Li venos en paco en la plej fruktodonajn lokojn de la provinco; li faros tion, kion ne faris liaj patroj nek la patroj de siaj patroj; li disdonos la militakiraĵon, rabajxon kaj ricxajxon; li faros projektojn kontraŭ la fortikaĵoj, kaj ĉi tio por certa tempo.*

24a- La grandega ŝuldo ŝuldata al la romianoj devas esti pagita. Tiucele, Antioĥo 4 impostas siajn provincojn kaj tial la judan popolon super kiu li dominas. Li prenas kie li ne semis kaj senvestigas la sklavigitajn popolojn, kiuj venis sub lian regadon de ilia riĉaĵo. Li ne forlasis sian celon konkeri Egiptujon per hoko aŭ per krimulo. Kaj por esti aprezata de liaj soldatoj kaj akiri ilian subtenon, li kundividis la militakiraĵon kun siaj trupoj kaj li malŝpareme honoras siajn grekajn diaĵojn, la ĉefa el kiuj: la Olimpia Zeŭso, la dio de dioj de la greka mitologio.

En duobla legado, la romia papa reĝimo same agos. Ĉar li estas malforta de naturo, li devas delogi kaj riĉigi la grandulojn de la regnoj por esti rekonitaj kaj subtenitaj de ili kaj iliaj armitaj fortoj.

Dan 11:25 *Estro de granda armeo li uzos sian forton kaj sian fervoron kontraŭ la suda reĝo. Kaj la reĝo de la sudo militos kontraŭ multenombra kaj tre potenca armeo; sed li ne rezistos, ĉar malbonaj planoj estos planitaj kontraŭ li.*

25a- En - 170, Antioĥos 4 kaptas Pelusium kaj prenas posedon de la tuta Egiptujo krom ĝia ĉefurbo Aleksandrio.

Dan 11:26 *Kiuj mangxas el lia tablo, lin pereigos; liaj taĉmentoj disvastiĝos kiel torento, kaj la mortintoj multe falos.*

26a- Ptolemeo 6 tiam okupiĝas pri intertraktadoj kun sia onklo Antioĥo 4. Li aliĝas al la Seleŭcida tendaro. Sed malaprobata de la egiptoj, li estis anstataŭigita, en Aleksandrio, per lia frato Ptolemeo 8, tial perfidita fare de lia familio kiu mangxis mangxaĵon de lia tablo. La milito daŭras kaj la mortintoj falas grandnombre.

Dan 11:27 *Ambaŭ reĝoj serĉos malbonon en sia koro, Kaj ĉe la sama tablo ili parolos malveron. Sed ĉi tio ne sukcesos, ĉar la fino ne venos ĝis la difinita tempo.*

27a- Denove la intrigoj de Antioĥo 4 malsukcesas. Lia rilato kun lia nevo Ptolemeo 6 kiu aliĝis al li estas bazita sur trompo.

27b- *Sed ĉi tio ne sukcesos, ĉar la fino venos nur en la difinita tempo.*

kiu celo ĉi tiu verso parolas? Verdire, ĝi sugestas plurajn finaĵojn kaj unue, la finon de la milito inter Antioĥo 3 kaj liaj egiptaj nevoj kaj nevino. Ĉi tiu fino estas proksima. Aliaj finaĵoj koncernas la daŭron de la 1260 jaroj de papa regado en Dan.12:6 kaj 7 kaj la tempo de la fino de verso 40 de la nuna ĉapitro kiu vidos la plenumon de la Tria Mondmilito kiu preparas la kuntekston por la lasta **granda universala katastrofo**.

Sed en ĉi tiu verso, ĉi tiu esprimo ne havas rektan ligon kun " *la tempo de la fino* " citita en verso 40 kiel ni malkovros kaj pruvos. La strukturo de ĉi tiu ĉapitro estas lerte trompa en aspekto.

Dan 11:28 *Li revenos en sian landon kun granda riĉeco; li estos malamika en sia koro al la sankta alianco, li agos kontraŭ ĝi, poste revenos al sia lando.*

28a- *Li revenos al sia lando kun granda riĉeco*

Respondeca por la riĉaĵo prenita de la egiptoj, Antioĥos 4 foriras sur sian vojon reen al Antioĥio, postlasante Ptolemeon 6 kiun li lokis kiel reĝo super duono de konkerita Egiptujo. Sed ĉi tiu duonvenko incitas la malkontenta reĝon.

28b- La ĝeno renkontita de la reĝo igis la judojn la celoj de lia kolero. Ankaŭ, vizitante ilian hejmon, li eligos iom da ĉi tiu kolero sur ilin, sed li ne trankviliĝos.

Dan 11:29 *En difinita tempo li denove iros al la sudo; sed ĉi lastan fojon aferoj ne okazos kiel antaŭe.*

29a- Ni eniras la jaron de la granda malfeliĉo.

En – 168, Antioĥo eksciis, ke liaj nevoj denove repaciĝis kontraŭ li, Ptolemeo 6 faris pacon kun sia frato Ptolemeo 8. La konkeritaj egiptaj teroj revenis al la egipta tendaro. Li do denove ekas kampanjon kontraŭ siaj nevoj, celkonsciaj rompi ĉian reziston, sed...

Dan 11:30 *La ŝipoj de Kitim venos kontraŭ lin; senkuraĝigita, li returnos sin. Tiam, furioza kontraŭ la sankta alianco, li ne restos senaktiva; kiam li revenos, li rigardos tiujn, kiuj forlasis la sanktan interligon.*

30a- *Ŝipoj de Kitim antaŭeniros kontraŭ li*

La Spirito tiel indikas la romian floton bazitan sur la nuna insulo Kipro. De tie ili regas la popolojn de la Mediteranea Maro kaj la marbordajn popolojn de Azio. Post kiam lia patro Antioĥos 3 estas alfrontita kun la romia vetoo. Li suferas humiligon kiu kolerigos lin. La romia legato Popilius Laenas desegnas cirkon sur la tero ĉirkaŭ siaj piedoj kaj instrukcias lin ne forlasi ĝin krom se li decidus kontraŭbatali Romon aŭ obei ĝin. Antioĥo, la antaŭa ostaĝo, lernis la lecionon donitan al sia patro kaj li devas rezigni sian konkeron de Egiptujo, tute metita sub la romian protektoraton. En ĉi tiu kunteksto de eksplodema kolero, li lernas ke la judoj, kredante mortintoj, ĝojas kaj festas. Ili lernos terure la malfacilan manieron, ke li ankoraŭ estas tre vivanta.

Dan 11:31 *La militistaro venos laŭ lia ordono; ili malsanktigos la sanktejon, la fortikaĵon, ili ĉesigos la eternan ~~oferon~~, kaj starigos la abomenindaĵon de dezertiganto (aŭ detruanto).*

31a- Ĉi tiu verso konfirmas la faktojn raportitajn en la apokrifa rakonto de 1 Macc.1:43-44-45: *Tiam la reĝo Antioĥo skribis al sia tuta regno, por ke ĉiuj fariĝu unu popolo, kaj ke ĉiu forlasu sian apartan leĝon. Ĉiuj nacioj konsentis pri ĉi tiu ordono de la reĝo Antioĥo, kaj multaj en Izrael konsentis pri ĉi tiu sklaveco, oferis al idoloj kaj rompjis (malpurigis) la sabaton.* Ni trovas en ĉi tiu priskribo la provojn travivitajn de Daniel kaj liaj tri kunuloj en Babilono. Kaj Dio prezentas al ni en 1 Makabeoj, priskribo de kio estos la lasta granda katastrofo, kiun ni, kiuj vivas en Kristo, devos alfronti ĝuste antaŭ la reveno en gloro de Jesuo Kristo. Inter nia tempo kaj tiu de la makabeaj judoj, alia granda katastrofo kaŭzis la morton de la sanktuloj de Jesuo Kristo dum 120 jaroj.

31b- *ili malsanktigos la sanktejon, la fortikaĵon, ili ĉesigos la eternan oferon, kaj starigos la abomenindaĵon de dezertiganto (aŭ detruanto).*

Ĉi tiuj agoj estos konfirmitaj en ĉi tiu historia atesto notita de la juda kaj romia historiisto Josefo. La graveco de la afero pravigas ĝin, do ni rigardu ĉi tiun ateston, en kiu ni trovas detalojn identajn al la dimanĉa leĝo de la lastaj tagoj proklamita de la universala reĝimo formita de la postvivantoj de la Tria Mondmilito.

Jen frua versio de 1 Macc.1:41 ĝis 64:

1Ma 1:41 Tiam la reĝo ordonis, ke ĉiuj en lia regno fariĝu unu popolo ;

1Ma 1:42 ĉiu devis rezigni siajn kutimojn. Ĉiuj paganoj submetiĝis al la ordonoj de la reĝo

1Ma 1:43 Kaj ecx en Izrael multaj homoj bonvenigis Lian adorklinigxon; Ili oferadis al idoloj kaj malsanktigis la sabaton.

1Ma 1:44 La reĝo sendis senditojn en Jerusalemon kaj en la urbojn de Judujo, por porti tien siajn ordonojn;

1Ma 1:45 por ĉesigi la bruloferojn de la templo, la oferojn kaj la verŝoferojn. Sabatoj kaj festoj estis malhonordaj,

1Ma 1:46 malpurigu la sanktejon kaj ĉion sanktan;

1Ma 1:47 altigante altarojn kaj adorejojn kaj templojn al idoloj, buĉante porkojn kaj malpurajn bestojn.

1Ma 1:48 Ili lasu siajn filojn necirkumciditaj, kaj tiel abomenu sin per ĉiaj malpuraĵoj kaj malpuraĵoj.

1Ma 1:49 Unuvorte, ni devis forgesi la Leĝon kaj neglekti ĉiujn ĝiajn observadojn;

1Ma 1:50 Ĉiu, kiu ne obeis la ordonojn de la reĝo, devas esti mortigita.

1Ma 1:51 Tiel estis senditaj la leteroj de la reĝo tra lia regno; li starigis inspektistojn super la tuta popolo kaj ordonis al cxiuj urboj de Judujo fari oferojn.

1Ma 1:52 Multaj el la popolo obeis, ĉiuj, kiuj forlasis la leĝon; ili faris malbonon en la lando,

1Ma 1:53 devigante Izraelon serĉi rifuĝon.

1Ma 1:54 En la dek-kvina tago de la monato Kisleu, en la jaro 145, la reĝo starigis la Abomenindaĵon de Dezertiĝo sur la altaro de bruloferoj, kaj oni starigis altarojn en la najbaraj urboj de Judujo.

1Ma 1:55 Oni incensadis ĉe la pordoj de la domoj kaj sur la placoj;

1Ma 1:56 La libroj de la legxo estis disxiritaj kaj jxetitaj en fajron, kiam ili estis trovitaj;

1Ma 1:57 Kaj se trovigxis en iu libro de la interligo, aux se iu obeis la instruon de Dio, oni mortigus lin laux la dekreto de la regxo.

1Ma 1:58 Ili punis la Izraelidojn, kiuj estis kaptitaj per krimo monato post monato en siaj urboj;

1Ma 1:59 kaj en la 25-a de ĉiu monato estis oferitaj sur la ĉefaltaro anstataŭ la altaro de bruloferoj.

1Ma 1:60 Laŭ ĉi tiu leĝo oni mortigis virinojn, kiuj cirkumcidis siajn infanojn;

1Ma 1:61 kun siaj beboj pendantaj sur siaj koloj; iliaj parencoj kaj tiuj, kiuj faris la cirkumcidon, ankaŭ estis mortigitaj.

1Ma 1:62 Malgraŭ ĉio ĉi, multaj en Izrael restis fidelaj kaj kuraĝis ne manĝi malpurajn manĝaĵojn.

1Ma 1:63 Ili preferas morti ol malpurigi sin per manĝaĵoj, kiuj malobeis la Sanktan Interligon, kaj efektive ili estis mortigitaj.

1Ma 1:64 Ĝi estis granda provo por Izrael.

En ĉi tiu rakonto, ni notu versojn 45 ĝis 47 kiuj konfirmas la ĉesigon de la oferoj de la **eterna propeto** kaj verson 54 kiu atestas la profanigon de la sanktejo: **la reĝo starigis la Abomenaĵon de Dezertiĝo sur la altaro de bruloferoj.**

Ĉe la origino de ĉi tiuj malbonoj, ĉi tiu apostateco de Izrael : *1Ma 1:11 Ĝuste en tiu tempo ekestis en Israelo generacio de misgviditaj homoj, kiuj venigis multajn homojn malantaŭ si: "Ni faru aliancon kun la nacioj ĉirkaŭ ni," ili diris, "ĉar de kiam ni apartigis nin de ili, multaj malfeliĉoj okazis. al ni ."* Malfeliĉoj jam estis la sekvo de ilia malfideleco al Dio kaj ili estis alportontaj eĉ pli da malfeliĉoj sur sin per sia ribelema sinteno.

En ĉi tiu sanga tragedio, greka regado bone pravigis sian ĉieestantan simbolon de peko en *la latuno de la statuo* de Dan.2; *la leopardo* makulite kun Dan.7; kaj *la malbonodora kapro* de Dan.8. Sed unu detalo ankoraŭ devas esti notita. La respondeculo de la puna misio sendita de Antioĥo 4 al Jerusalemo en – 168 nomiĝas Apolonio, kaj ĉi tiu greka nomo kiu signifas en la franca "Detruanto" estos elektita de la Spirito por denunci en Apo.9:11, la detruan uzon. de la Sankta Biblio per falsa, lastatempa protestanta kristanismo; aŭ, tiuj mem kiuj organizos la finfinan **grandan finan katastrofon** . Apolonius venis al Jerusalemo kun 22,000 soldatoj kaj **en sabato** , dum spektakla publika ribelo, li buĉis ĉiujn judajn spektantojn. Ili malpurigis la sabaton per ĉi tiu profana intereso, kaj Dio mortigis ilin. Kaj lia kolero ne kvietiĝas, ĉar malantaŭ ĉi tiu sanga fakto estas ordonita la helenigo de la judoj. La atena Gerontes, la reĝa delegito, trudiĝis por ĉiuj homoj la helenigon de kultado kaj moralo en Jerusalemo kiel en Samario . La templo de Jerusalemo estis tiam dediĉita al Olimpia Zeŭso kaj tiu de Monto Gerizim al gastama Zeŭso. Ni tiel vidas Dion retiri sian protekton de sia propra templo, de Jerusalemo kaj de la tuta nacio. La sankta urbo estas plena de indignoj, ĉiu pli abomeninda ol la lasta. Sed nur la volo de Dio validis, tiom granda estis la morala kaj religia malstreĉiĝo post la averto reprezentita de la deportado al Babilono.

Dan 11:32 *Li trompos la perfidulojn de la interligo per flatado. Sed tiuj el la homoj, kiuj konas sian Dion, agos firme,*

32a- *Li delogos la perfidulojn de la alianco per flatado*

Ĉi tiu klarigo konfirmas, ke la dia puno estis meritita kaj pravigita. En sanktaj lokoj, profanado fariĝis la normo.

32b- *Sed tiuj el la homoj, kiuj konas sian Dion, agos firme,*

En ĉi tiu tragedio, sinceraj kaj indaj kredantoj distingiĝis per sia fideleco kaj preferis morti kiel martiroj prefere ol rezigni honori la kreinton Dion kaj liajn sanktajn leĝojn.

Denove, en dua legado, ĉi tiu sanga sperto de 1090 realaj tagoj similas la kondiĉojn de la papa legado de 1260 tagjaroj profetitaj sinsekve en malsamaj formoj en Dan.7:25, 12:7 kaj Apoc.12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Rerigardante al aktualaĵoj en la kunteksto de antikveco

Por klare kompreni kio okazas, mi prenos la bildon de kameraisto, kiu filmas per sia fotilo scenon, kiun li atente sekvis. Je ĉi tiu punkto li malproksimiĝas gajnante altecon kaj la vidata kampo pli kaj pli larĝiĝas. Tiel ke aplikata al la religia historio, la rigardo de la Spirito kontrolas la tutan religian historion de la kristanismo, ekde ĝiaj etaj komencoj, ĝiaj horoj da sufero, la tempo de la martiroj, ĝis sia glora fino markita de la reveno de la atendata Savanto.

Dan 11:33 *kaj la plej saĝa el ili instruos la multajn. Estas iuj, kiuj pereos por tempo al la glavo kaj la flamo, al kaptiteco kaj rabado.*

33a- *kaj la plej sagxa el ili instruos la homamason*

La apostoloj de Jesuo Kristo, same kiel Paŭlo el Tarso, al kiu ni ŝuldas 14 epistolojn de la nova alianco. Ĉi tiu nova religia instruo havas nomon "la Evangelio" aŭ, la Bona Novaĵo de la savo ofertita de dia graco al la elektitoj. Tiamaniere la Spirito antaŭenpuŝas nin en la tempo kaj la nova celo ekzamenita fariĝas la kristana fido.

33b- *Estas iuj, kiuj pereos por tempo al la glavo kaj la flamo, al kaptiteco kaj rabado.*

Dum tempo diris la Spirito per la anĝelo kaj ĉi tiu fojo estos 1260 longaj jaroj profetitaj sed sub certaj romaj imperiestroj Kaligulo, Nerono, Domiciano kaj Diokleciano esti kristano signifis devi morti kiel martiro. En Rev.13:10, la Spirito rememoras la tempojn de papaj romiaj postuloj, dirante: *Se iu kondukas en kaptitecon, li iros en kaptitecon; se iu mortigas per la glavo, li devas esti mortigita per la glavo. Ĉi tio estas la persisto kaj fido de la sanktuloj.*

Dan 11:34 *En la tempo, kiam ili malsukcesos, ili estos iomete helpitaj, kaj multaj aliĝos al ili en hipokriteco.*

34a- Ĝuste fakte en ĉi tiu tempo de la kruela regado de la papado aperis la helpo de la hipokrituloj de ĉi tiu verso. Ilia identigo baziĝas sur ilia malrespekto por la valoroj kaj ordonoj instruitaj de Jesuo Kristo, kaj ĉi-kaze por ĉi tiu celita epoko, la malpermeso kontraŭ mortigo per la glavo. Rerigardante la historion, vi povas tiam kompreni, ke la larĝa protestanta movado ekde la 15-a jarcento ĝis nia tempo estis juĝita hipokrita de la justa Juĝisto Jesuo Kristo. Ilia kompleta forlaso ekde 1843 do estos pli facile komprenebla kaj akceptebla.

Dan 11:35 *Kelkaj el la saĝuloj forfalos, por ke ili estu purigitaj, purigitaj kaj blankigitaj, ĝis la tempo de la fino, ĉar ĝi ne venos ĝis la difinita tempo.*

35a- *Kelkaj el la saĝuloj falos, por ke ili estu purigitaj, purigitaj kaj blankigitaj, ĝis la tempo de la fino.*

Juĝante laŭ ĉi tiu deklaro, la normo de la kristana vivo estas provo kaj elekto, per la kapablo elteni kaj suferi persekutadon ĝis la fino de la mondo. Tiamaniere la moderna homo, alkiutimiĝinta al paco kaj toleremo, nenion komprenas plu. Li ne rekonas sian vivon en ĉi tiuj mesaĝoj. Jen kial klarigoj estos donitaj pri ĉi tiu temo en Rev.7 kaj 9:5-10. Longa periodo de religia paco de 150 realaj jaroj, aŭ "kvin profetaj monatoj", estis programita de Dio, sed ekde 1995 ĉi tiu periodo finiĝis kaj religiaj militoj denove komenciĝis. Islamo mortigas en Francio kaj aliloke en la tuta mondo; kaj ĝia ago celas plifortiĝi ĝis ĝi ekbruligos la tutan teron.

35b- *ĉar ĝi alvenos nur je la difinita tempo*

Ĉi tiu fino estos tiu de la mondo kaj la anĝelo diras al ni, ke neniu signo de paco aŭ milito permesas al iu ajn vidi ĝin veni. Ĝi dependas de unu sola faktoro: la " *tempo markita* " de Dio, la fino de la 6000 jaroj dediĉitaj al lia elekto de surteraj elektitoj. Kaj estas ĉar ni estas malpli ol dek jarojn de ĉi tiu termino, ke Dio donis al ni la gracon scii la daton: la 20-an de marto de la printempo, kiu antaŭas la 3-an de aprilo 2030, tio estas, 2000 jarojn poste la pekliberiga morto de Kristo. Li aperos potenca kaj venka por savi siajn elektitojn kaj detruu la murdemajn ribelantojn, kiuj intencis mortigi ilin.

La katolika papa reĝimo de "kristana" Romo: La granda persekutisto de la religia historio de la okcidenta mondo.

Ĝi estas al li ke la Antiochos 4 modelo devus gvidi nin. La tipo preparis sian antitipo kaj kion ni povas diri pri ĉi tiu komparo? Certe en fenomenaj skalo, la greka persekutisto agis dum 1090 realaj tagoj, sed papo furoros dum preskaŭ 1260 realaj jaroj, tiel superante ĉiujn historiajn modelojn.

Dan 11:36 *La reĝo faros tion, kion li volas; li sin altigos, li gloros super ĉiuj dioj, kaj li diros nekredeblajn aferojn kontraŭ la Dio de la dioj; ĝi sukcesos, ĝis finiĝos la kolero, ĉar tio, kio estas decidita, plenumiĝos.*

36a- La vortoj de ĉi tiu verso restas ambiguaj kaj ankoraŭ povas esti adaptitaj al la greka reĝo kaj la roma papa reĝo. La malkaŝanta strukturo de la profetaĵo devas esti zorge kaŝita de supraĵaj legantoj. Eta detalo tamen indikas la papan celon; ĝi estas precizeco: *ĉar tio, kio estas decidita, estos plenumita*. Ĉi tiu citaĵo eĥas Dan.9:26: *Post la sesdek du semajnoj, sanktoleito estos ekstermita, kaj li havos nenion por si. La popolo de reganto, kiu venos, detruos la urbon kaj la sanktan sanktejon, kaj ilia fino venos kiel diluvo; Estas decidite ke la ruinoj (aŭ dezertigoj) daŭros ĝis la fino de la milito.*

Dan 11:37 *Li ne respektos la diojn de siaj patroj, Nek la dion, kiu amas virinojn; neniun dion li respektos, ĉar li gloros sin super ĉio.*

37a- *Li ne respektos la diojn de siaj patroj*

Jen, la detaleta, kiu klarigas nian inteligentecon. Ni havas ĉi tie la formalan pruvon, ke la reĝo celita de liaj vortoj ne povas esti Antioĥo 4 kiu konsideris la diojn de siaj patroj kaj inter ili la plej grandan, Zeŭson la dion de la dioj de Olimpo, al kiu li proponis la judan templon en Jerusalemo. Ni do akiras nekontesteblan pruvon, ke la celita reĝo ja estas la romia papa reĝimo de la kristana epoko. De nun, ĉiuj malkaŝitaj vortoj koncernas do ĉi tiun reĝon malsaman ol Dan.7 kaj malhonora kaj ruza de Dan.8; Mi aldonas, ĉi tiu ruiniga aŭ dezerta reĝo de Dan.9:27. La "raketstadioj" ĉiuj subtenas la kapon de papa viro, malgranda kaj aroganta metita ĉe la supro de dominadoj.

Ĉu Papa Romo respektis la diojn de siaj patroj? Oficiale ne, ĉar ŝia konvertiĝo al kristanismo igis ŝin forlasi la nomojn de paganaj romiaj diaĵoj. Tamen, ŝi retenis la formojn kaj stilon de ilia kultado: la ĉizitaj, skulptitaj aŭ mulditaj bildoj antaŭ kiuj ŝiaj adorantoj kliniĝas kaj genuiĝas por preĝi. Por konservi ĉi tiun konduton kondamnitane de Dio en ĉiuj liaj leĝoj, ŝi faris la Bibliion nealirebla por ordinaraj mortemuloj kaj forigis la duan el la dek ordonoj de la

vivanta Dio ĉar ĝi malpermesas ĉi tiun praktikon kaj malkaŝas la punon planitan por ĝiaj transgresantoj. Kiu povas voli kaŝi la punon faritan, se ne la diablo? La personeco de la papa reĝimo falas do en la skatolon de la difino proponita en ĉi tiu verso.

37b- *nek al la dieco, kiu ravas virinojn*

Ĝuste pensante pri la pagana roma religio forlasita de la papo, la Spirito de Dio elvokas ĉi tiun skabran temon. Ĉar ŝi turnis la dorson al sia malkaŝe seksa heredaĵo por montri valorojn de sankteco. Tiu proponita diaĵo estas Priapo, la vira faluso honorita kiel dieco fare de la paganaj ekleziaj patroj de Romo. Ĝi ankoraŭ estis heredaĵo de greka peko. Kaj por rompi kun ĉi tiu seksa heredaĵo, ŝi troe defendas la purecon de la karno kaj la spirito.

Dan 11:38 *Tamen li honoros la dion de fortikaĵoj sur sia piedestalo; al ĉi tiu dio, kiun liaj patroj ne konis, li omaĝos per oro kaj arĝento, per multekostaj ŝtonoj kaj multekostaj objektoj.*

38a- *Tamen li honoros la dion de fortikaĵoj sur sia piedestalo*

Naskiĝas nova pagana dio: *la dio de fortikaĵoj*. Ĝia piedestalo estas en homaj mensoj kaj ĝia alteco estas same alta kiel la impresoj farita.

Pagana Romo konstruis paganajn templojn malfermitajn al ĉiuj ventoj; kapiteloj apogitaj per kolonoj estis sufiĉaj. Sed alirante al kristanismo, Romo celas anstataŭigi la detruitan judan modelon. La judoj havis fermitan templon en potenca aspekto kiu donis al ili gloron kaj prestiĝon. Romo do imitos lin kaj siavice konstruos romanikajn preĝejojn similajn al fortikigitaj kasteloj, ĉar regas malsekureco kaj la plej riĉaj Sinjoroj fortikigas siajn hejmojn. Romo faras same. Ĝi konstruis siajn preĝejojn en aŭstera stilo ĝis la tempo de la katedraloj, kaj tie, ĉio ŝanĝiĝis. La rondigitaj tegmentoj fariĝas sagoj indikante al la ĉielo, kaj ĉi tiu, pli kaj pli alta. La eksteraj fasadoj alprenas la aspekton de punto, ili estas riĉigitaj per vitraloj de ĉiuj koloroj, kiuj alportas enen irizan lumon, kiu impresas la festantojn, sekvantojn kaj vizitantojn.

38b- *al ĉi tiu dio, kiun liaj patroj ne konis, li omaĝos per oro kaj arĝento, per multekostaj ŝtonoj kaj valoraj objektoj.*

Por fari ilin eĉ pli allogaj, la internaj muroj estas ***ornamitaj per oro, arĝento, altvaloraj perloj, multekostaj objektoj*** : *la prostituitino Babilono la granda* de Rev.17:5 scias montri sin por altiri kaj allogi siajn klientojn.

La vera Dio ne lasas sin allogi, ĉar ĉi tiu grandiozeco ne utilas al li. En sia profetaĵo li denuncas ĉi tiun papan Romon, kun kiu li ***neniam*** havis la plej malgrandan rilaton. Por li, liaj romanikaj aŭ gotikaj preĝejoj estas nur pli paganaj diaĵoj, kiuj nur servas por delogi spiritajn homojn, kiujn ĝi fortunigas de li: naskiĝas nova dio: la dio de fortikaĵoj kaj li delogas homamasojn, kiuj kredas, ke ili trovis Dion enirante ĝiajn murojn. sub misproporcio altaj plafonoj.

Dan 11:39 *Estas kun la fremda dio, ke li agos kontraŭ la fortikigitaj lokoj-Kaj li laboris pri la fortikaĵoj de la fortikaĵoj kun la fremda dio kaj li plenigos per honoroj tiujn, kiuj lin rekonas, li igos ilin super multaj, li disdonos terojn. al ili por rekompenco.*

39a- *Kaj li prilaboris la fortikaĵojn de la fortikaĵoj kun la fremda dio*

Por Dio, estas nur unu dio aktiva antaŭ li, tio estas kiu estas *fremda al li* : ĝi estas la diablo, Satano kontraŭ kiu Jesuo Kristo avertis siajn apostolojn kaj siajn

disĉiplojn. En la hebrea teksto, ne temas pri "agi kontraŭ" sed pri "fari al". La sama mesaĝo estos legita en Rev.13:3, en la formo: ... *la drako donis al li sian potencon kaj sian tronon kaj grandan aŭtoritaton* . La drako kiu estas la diablo en Rev.12:9 sed samtempe imperia Romo laŭ Rev.12:3.

Krome, konvertinte al la kristana religio, la roma aŭtoritato adoptis la veran Dion kiu estis fremda al ĝi ĉar ĝi estis origine la Dio de la judoj, de la hebreoj posteuloj de Abraham.

39b- *kaj Li plenigos per honoroj tiujn, kiuj Lin rekonas*

Ĉi tiuj honoroj estas religiaj. Papo alportas al la reĝoj kiuj rekonas ĝin kiel la reprezentanto de Dio sur la tero, la sigelon de dia aŭtoritato por sia propra aŭtoritato. Reĝoj vere fariĝas reĝoj nur kiam la eklezio konsekris ilin en unu el siaj diigitaj *fortikaĵoj* , en Francio, Saint-Denis kaj Reims.

39c- *li igos ilin regi super multaj*

Popery aljuĝas la imperian titolon kiu nomumas suzeran reĝon dominantan super aliaj vasalreĝoj. La plej famaj: Karlo la Granda, Karlo la 5-a, Napoleono la 1-a 'Hitlero.

39d- *li disdonos al ili teron kiel rekompenco.*

Tiu ĉi tera kaj ĉiela tempa superpotenco, laŭ lia aserto, bone konvenis al la reĝoj de la tero. Ĉar li solvis iliajn diferencojn, precipe koncerne konkeritajn aŭ malkovritajn terojn. Tiel en 1494, Aleksandro 6 Borgia, la plej malbona el papoj, murdisto en oficejo, estis gvidita fiksi meridian linion por dividi inter Hispanio kaj Portugalio la atribuan kaj posedon de la teritorio de la Sud-Ameriko retrovita ekde la antikveco.

La Tria Mondmilito aŭ 6-a trumpeto de Rev.9.

Ĝi reduktas la homaron je triono de sia loĝantaro kaj ĉesigante la nacian sendependecon, ĝi preparas la universalan reĝimon, kiu starigos la finfinan grandan katastrofon anoncitan en Apo.1. Inter la agresemaj aktoroj estas Islamo en islamaj landoj, do mi proponas al vi la biblian vidon pri ĉi tiu temo.

La rolo de Islamo

Islamismo ekzistas ĉar Dio bezonas ĝin. Ne por savi, ĉi tiu rolo baziĝas **ekskluzive** sur la graco alportita de Jesuo Kristo, sed por bati, mortigi, buĉi siajn malamikojn. Jam en la malnova interligo, por puni la malfidelecon de Israelo, Dio rekuris al la "filiŝtana" popolo. En la rakonto, por puni kristanan malfidelecon, li apelacias al islamanoj. Ĉe la origino de islamanoj kaj araboj estas Iŝmael, la filo de Abraham kaj Hagar, la egipta servisto de Sara, lia edzino. Kaj jam en tiu tempo, Iŝmael estis en disputo kun Isaak la legitima filo. Tio estas tiom, ke kun la konsento de Dio, laŭ la peto de Sara, Hagar kaj Iŝmael estis pelitaj el la tendaro fare de Abraham. Kaj Dio zorgis pri la elpelitaj homoj, kies posteuloj, duonfratoj, konservas malamikan sintenon al la posteuloj de Abraham; la unua, juda; la dua, en Jesuo Kristo, kristana. Jen kiel Dio profetis pri Iŝmael kaj liaj arabaj posteuloj en Gen.16:12: “ *Li estos kiel sovaĝa azeno; lia mano estos kontraŭ ĉiuj, kaj la mano de ĉiuj estos kontraŭ li; kaj li logxos kontraux cxiuj siaj fratoj* . Dio volas konigi siajn pensojn kaj sian juĝon pri aferoj. La elektitoj de Kristo devas koni kaj kunhavigi tiun ĉi planon de Dio, kiu uzas la popolojn kaj potencojn de la tero laŭ

sia supera volo. Oni devas rimarki, ke la profeto Mahometo , fondinto de Islamo, naskiĝis fine de la 6-a jarcento post la establado de romkatolika papo en 538. Islamo ŝajnis frapi paganon katolikismon kaj la kristanoj de ĝenerale kiam ili estas frapitaj de la dio. malbena. Kaj tio okazas ekde la 7-a de marto 321, de kiam la imperiestro Konstantino la 1-a ^{igis} forlasi la sepatan sabatan ripozon favore al sia unua tago dediĉita al la "nevenkita suno" (Sol Invictus), nia nuna dimanĉo. Kiel multaj kristanoj hodiaŭ, Konstantino erare volis marki rompon inter kristanoj kaj judoj. Li kritikis la kristanojn de sia tempo por judaizing per honorado de la sankta Ŝabato de dio. Ĉi tiu nepravigebla juĝo venanta de pagana reĝo estis pagita kaj daŭre estos pagita ĝis la fino per la punoj de la " *sep trumpetoj* " malkaŝitaj en Apokalipso 8 kaj 9, seninterrompa sinsekvo de malfeliĉoj kaj tragedioj. La fina puno venos en la formo de terura seniluziigo, kiam Jesuo Kristo aperos por forigi Sijajn elektitojn de la tero. Sed la ĵus traktita temo, tiu de la "Tria Mondmilito" estas mem, la sesa el tiuj profetitaj diaj punoj, en kiuj Islamo estas grava aganto. Ĉar Dio ankaŭ profetis pri Iŝmael, dirante en Gen.17:20: " *Rilate Iŝmael, mi aŭdis vin. Jen Mi venos lin kaj fruktigos lin kaj multigos lin treege; li naskigos dek du princojn, kaj Mi faros lin granda popolo .* Mi fermas ĉi tiun krampon por rekomenci la studon en Dan.11:40.

Dan 11:40 En la tempo de la fino frapos lin la suda reĝo . Kaj la reĝo de la nordo turnos kontraŭ lin kiel ventego, kun ĉaroj kaj rajdistoj kaj kun multaj ŝipoj; ĝi iros en la landon kaj disvastiĝos kiel torento kaj superfluo.

40a- *Je la tempo de la fino*

Ĉi-foje estas ja la fino de la homa historio; la fino de la tempo de la nunaj nacioj de la tero. Jesuo anoncis ĉi tiun fojon, dirante en Matt.24:24: **Ĉi tiu bona novaĵo de la regno estos predikita tra la tuta mondo kiel atesto al ĉiuj nacioj. Tiam venos la fino.**

40b- ***frapos lin la suda reĝo***

Ĉi tie ni devas admiri la grandegan dian subtilecon, kiu permesas al liaj servistoj kompreni tion, kio restas kaŝita de aliaj homoj. Ŝajne, sed nur en aspekto, la konflikto inter la Seleuci-reĝoj kaj la Lagid-reĝoj ŝajnas rekomenci kaj daŭri en ĉi tiu verso, kiu ne povus esti pli misgvida. Ĉar fakte, ni forlasis ĉi tiun kuntekston de la versoj 34 ĝis 36 kaj la tempo de la fino de ĉi tiu nova konfrontiĝo koncernas la kristanan epokon de la papa katolika reĝimo kaj de la universala Protestantismo kiu eniris en ĝian ekumenan aliancon. Ĉi tiu ŝanĝo en kunteksto postulas, ke ni redistribuu rolojn.

En la rolo de " *li* ": papa katolika Eŭropo kaj ĝiaj aliancitaj kristanaj religioj.

En la rolo de la " *reĝo de la sudo* ": la konkeranta islamismo, kiu devas perforte konverti homojn aŭ meti ilin en sklavecon, laŭ la agoj gviditaj de sia fondinto Mohamedo.

Ni notu ĉi tie la elekton de la verbo: *kolizii* ; en la hebrea, "nagah" kiu signifas bati per onies kornoj. Kiel adjektivo, ĝi indikas furiozan agresemon, kiu kutime batas. Tiu ĉi verbo perfekte kongruas kun la araba islamismo, kiu estas agresema kontraŭ la okcidenta mondo seninterrompe ekde la fino de la dua mondmilito. La eblaj verboj " *batali, batali, kolizii* " indikas tre proksiman

proksimecon, do la ideo de nacia kvartalo aŭ kvartalo de urboj kaj stratoj. Ambaŭ eblecoj konfirmas Islamon, bone establitan en Eŭropo pro la religia malintereso de eŭropanoj. Luktoj intensiĝis ekde la reveno de judoj al Palestino en 1948. La malfacilaĵoj de la palestinanoj kontraŭstarigis islamajn popolojn kontraŭ okcidentaj kristanaj kolonianoj. Kaj, en 2021, islamismaj atakoj pliiĝas kaj kreas malsekurecon inter eŭropaj popoloj, unue kaj ĉefe Francio, la iama koloniganto de nordafrikaj kaj afrikaj popoloj. Ĉu okazos pli granda nacia kolizio? Eble, sed ne antaŭ ol la interna situacio plimalboniĝos ĝis produkti brutalajn grupajn koliziojn sur la grundo de la metropolo mem. En tiu tago, Francio estos en situacio de interna milito; en realeco, aŭtentika religia milito: Islamo kontraŭ kristanismo aŭ nekredantoj sen Dio.

40c- *Kaj la norda reĝo turnos sur lin kiel ventego , kun ĉaroj kaj rajdistoj kaj kun multaj ŝipoj.*

En Ezek.38:1, ĉi tiu reĝo de la nordo nomiĝas Magog, princo de Roŝ (Rusio) de Meŝeĥ (Moskvo) kaj Tubal (Tobolsk) kaj ni legas en verso 9: *Kaj vi iros supren, vi venos kiel ventego , vi estos kiel nubo, por kovri la landon, vi kaj cxiujn viajn tacxmentojn, kaj multajn popolojn kun vi.*

Redistribuo de roloj: En la rolo de la " reĝo de la nordo ", Ortodoksa Rusio kaj ĝiaj islamaj aliancitaj popoloj . Ĉi tie denove, la elekto de la verbo " *tourera sur lin* " sugestas subitan masivan surprizatakon el la aero. Moskvo, la ĉefurbo de Rusio, estas fakte bona distanco de Bruselo, la eŭropa ĉefurbo, kaj Parizo, ĝia milita lancopinto. Eŭropa prospero blindigis ĝiajn gvidantojn, ĝis subtaksi la militan potencialon de potenca Rusio. Ĝi lanĉos en sia agreso, aviadilojn kaj milojn da tankoj sur teraj vojoj kaj amasojn da maraj kaj submaraj batalŝipoj. Kaj por ke la puno estu esprimita forte, ĉi tiuj eŭropaj gvidantoj ne ĉesis humiligi Rusion kaj ĝiajn gvidantojn de la fajra Vladimir Ĵirinovskij ĝis ĝia nova nuna "Caro", Vladimir Putin (Vladimir: princo de la mondo en la rusa).

La aktoroj identigitaj, la tri "reĝoj" koncernaj alfrontos unu la alian en kio prenas la formon de 7-a "Siria Milito" en kiu la nova nacia Israelo estos implikita; kiun la sekva verso konfirmos. Sed por la momento, la "reĝo" (*li*) atakita de Rusio estas Eŭropo de la Traktato de Romo.

40d- *ĝi antaŭeniros en la landojn, disvastiĝos kiel torento kaj superfluos.*

Ĝia superforta armea supereco permesas al Rusio invadi Eŭropon kaj okupi ĝian tutan teritorian amplekson. Fronte al ĝi, la francaj trupoj ne estas egale; ili estas disbatitaj kaj detruitaj.

Dan 11:41 *Li venos en la plej belan landon, kaj multaj falos; sed Edom, Moab, kaj la estro de la Amonidoj estos savitaj el lia mano.*

41a- *Li eniros la plej belan landon, kaj multaj pereos*

Rusa ekspansio okazas al ĝia sudo kie troviĝas Israelo , la aliancano de okcidentaj landoj, kiu siavice estas invadita de rusaj trupoj; Judoj ankoraŭ mortos.

41b- *sed Edom, Moab, kaj la estro de la Amonidoj estos savitaj el lia mano*

Ĉi tio estas sekvo de la armeaj aliancoj kiuj metos tiujn nomojn kiuj reprezentas modernan Jordanion sur la rusa flanko. En 2021, Rusio jam estas la oficiala aliancano de Sirio, kiun ĝi armas kaj protektas.

Dan 11:42 *Kaj li etendos Sian manon super diversajn landojn, kaj la lando Egipta ne savigxos.*

42a- Nur ekde 1979 ĉi tiu politika agordo konfirmis la profetaĵon. Ĉar tiujare, ĉe Camp David en Usono, egipta prezidento Anwar El Sadat oficiale faris aliancon kun israela ĉefministro Menachem Begin. La strategia kaj politika elekto farita en tiu tempo devis ampleksi la kialon de la plej forta de la horo ĉar Israelo estis potence apogita fare de Usono. Ĝuste en ĉi tiu senco la Spirito de Dio imputas al li la iniciaton provi " *eskapi* " ruinon kaj katastrofon. Sed kun la tempo, la ludo ŝanĝas de manoj, kaj Israelo kaj Egiptio trovas sin, ekde 2021, preskaŭ forlasitaj de Usono. Rusio trudas sian leĝon al la siria areo.

Dan 11:43 *Li posedos la trezorojn el oro kaj argento kaj cxiujn multekostajn objektojn de Egiptujo; la Libianoj kaj Etiopoj sekvos lin.*

43a- *Li fariĝos mastro de la trezoroj de oro kaj argento, kaj de ĉiuj valorajoj de Egiptujo.*

Dank'al la enspezo de paspagoj pagitaj por uzi la Suez-kanalon, Egiptujo ege riĉiĝis. Sed ĉi tiu riĉaĵo estas bona nur en tempo de paco ĉar en tempoj de milito la komercaj vojoj fariĝas dezertaj. Egiptio riĉiĝis per turismo. De la kvar anguloj de la tero, homoj venas por kontempli ĝiajn piramidojn, ĝiajn muzeojn riĉigitajn de kontinuaj malkovroj de egiptaj tomboj kaŝitaj subtere ekde la antikveco. En tiuj tomboj, tiu de la juna reĝo Tutanhomono rivelis objektojn en solida oro de nekonata valoro. Rusujo do trovas en Egiptio ion por kontentigi sian deziron al militakiro.

Fine de la sabato de la 22-a de januaro 2022, la Spirito alportis al mi argumenton, kiu konfirmas **sen ebla disputo**, la interpreton, kiun mi donas al Daniel 11. Ni notu en la du versoj 42 kaj 43, la gravecon de la klara mencio. ne kodita, de la nomo " *Egipto* " kiu estas en ĉi tiu kunteksto malsama lando de tiu kiu estas nomita " *reĝo de la sudo* ". Tamen, en versoj 5 ĝis 32, *la laga "Egiptio* " de la Ptolemeoj estis maskita sed identigita kiel " *reĝo de la sudo* ". **La ŝanĝo en historia kunteksto estas tiel konfirmita kaj pruvita nerefuteble**. Komencante kun la kunteksto de antikveco, la rakonto de Danielo 11 finiĝas kun " *la tempo de la fino* " de la mondo, en kiu " *Egipto* ", aliancano de la kristana kaj agnostika okcidenta tendaro ekde 1979, estas la celo de la nova " *reĝo de la sudo* " tio estas militema islamo, kaj precipe tiu de la nova " *reĝo de la nordo* ", rusa ortodokseco.

43b- *La Libianoj kaj Etiopoj sekvos lin*

La tradukinto ĝuste tradukis la vortojn " *Puth kaj Kush* " de la profetaĵo, kiuj indikas por "Libio", la islamajn landojn situantajn norde de Saharo, la marbordajn landojn de la afrika marbordo kaj por Etiopio, nigran Afrikon, ĉiujn landojn situantajn sude de la Saharo. Granda nombro da ili ankaŭ akceptis kaj adoptis Islamon; en la kazo de Ebura Bordo, kun la kunkulpeco de la franca prezidento Nicolas Sarkozy, al kiu ni ankaŭ ŝuldas la libian kaoson.

Tiel, frapita de Rusio, " *Egipto* " fariĝas predo de ĉiuj predantoj, kaj la islamaj vulturoj, ĝiaj fratoj, malsupreniras sur ĝin, por purigi ĝian kadavron kaj preni sian parton de la militakiro kiu ankoraŭ restas, post la rusa trapiko.

Klare citante " *Libion kaj Etiopio* ", la Spirito nomumas afrikajn religiajn aliancanojn de la " *reĝo de la sudo* ", kiuj devus esti identigitaj kun Arabio, kie la profeto Mohamedo aperis en 632, por disvastigi, ekde Mekko, sian novan religion nomitan Islamo. Ĝi estas subtenata de potenca Turkio, kiu revenis, en ĉi tiu fina kunteksto, al fundamentisma, konkera kaj venĝema islama religia devontigo, post

la humiligo de sia momenta submetiĝo al okcidentaj sekularaj valoroj. Sed aliaj islamaj landoj, ne situantaj en la " sudo ", kiel Irano, Pakistano, Indonezio, povas aliĝi al la " reĝo de la sudo " por batali okcidentajn popolojn kun moralaj valoroj malamataj de ĉiuj islamaj popoloj. Tiu ĉi malamo estas vere nur tiu de la vera Dio Jesuo Kristo malestimata de okcidentaj kristanoj. Ĝi punas tiel, per islamo kaj ortodokseco, judan, katolikan, ortodoksan, protestantan kaj eĉ adventistan malfidelecon en la okcidenta mondo; la tuta monoteisma fido kulpa al li.

Dan 11:44 *Venos el la oriento kaj el nordo kaj teruros lin, kaj li eliros en granda kolero, por pereigi kaj pereigi homamason.*

44a- *Venos novaĵoj el la oriento kaj la nordo, por timigi lin*

Ĉi tiuj du kardinalaj punktoj " oriento kaj nordo " koncernas nur la rusan landon, laŭ tio, ĉu ĝi estas menciita el papa Eŭropo aŭ el Israelo, ĉar la profetaĵo indikas ilin sinsekve atakitaj de Rusio en la versoj 40 kaj 41. Tio signifas, ke la timo citita venas el rusa teritorio, sed kio povas timigi tian konkerinton? Kio okazis al lia lando por tiel timigi lin? La respondo ne estas en la libro de Danielo, sed en Apokalipso 9, kiu malkaŝas kaj celas la protestantan religion kies tutmonda fortikaĵo estas en Usono. La mistero fariĝos pli klara, konsiderante ĉi tiun ekziston de Usono. Ekde la jaro 1917 kiam ribelema Rusio adoptis sian socialisman kaj komunisman reĝimon, breĉo daure apartigis ĝin de la imperiisma kapitalisma Usono. La individuo ne povas riĉigi sin koste de sia najbaro, se li estas komunisto; jen kial la du ebloj estas neakordigeblaj. Sub la cindro de paco brulas kaj petas esti esprimitaj la fajroj de la malamo. Nur konkurenco kaj la nuklea minaco sukcesis malhelpi la plej malbonan. Ĝi estis la bilanco de Nuklea Teruro. Nur, sen uzi nukleajn armilojn, Rusio transprenos Eŭropon, Israelon kaj Egiptujon. La ekvilibro interrompita, Usono sentos sin trompita kaj minacata, do, por redukti la nombron de siaj mortoj, ĝi eniros la militon, batante forte unue. Nuklea detruo de Rusio kaŭzos timon inter la rusaj armeoj disigitaj tra la okupataj teritorioj.

44b- *kaj li eliros kun granda furiozo, por detrui kaj ekstermi homamasojn.*

Ĝis tiu momento, Rusio estos en la spirito de konkerito kaj rabado, sed subite ĝia animstato ŝanĝiĝos, la rusa armeo ne plu havos patrujon por reveni kaj ĝia malespero transformiĝos en deziro " detrui kaj ekstermi amasojn "; kiu estos la " ^{triono} de la viroj mortigitaj " de la 6-a trumpeto de Rev.9. Ĉiuj nacioj ekipitaj per nukleaj armiloj estos tiel devigitaj de faktoj uzi ilin kontraŭ siaj personaj eblaj malamikoj.

Dan 11:45 *Li starigos la tendojn de Sia palaco inter la maroj, al la monto majesta kaj sankta; tiam li atingos la finon, sen iu ajn helpi lin.*

45a- *Li starigos la tendojn de sia palaco inter la maroj, al la glora kaj sankta monto*

Tendoj *inter la maroj* , ĉar ĝiaj *palacoj* ne plu estas sur la tero. La malespera situacio de la rusaj trupoj estas klare priskribita de la Spirito, kiu kondamnis ilin al tiu ĉi sorto. Sub la fajro de siaj kontraŭuloj ili estas repuŝitaj en la landon de Izrael. Malamataj de ĉiuj, ili profitis el neniuj subteno aŭ kompato kaj estis ekstermitaj sur juda tero. Rusio do pagos pezan disputon, kiun Dio atribuas al ĝi ekde sia subteno de la spiritaj malamikoj de Israelo en la malnova alianco, en la momento de sia deportado al Babilono. Ŝi vendis ĉevalojn al la homoj de Tiro, urbo de pagana volupto. Ezek.27:13-14 konfirmas, Dio diris al Tiro: *Javan, Tubal*

(Tobolsk) kaj *Meshech* (Moskvo) komercis kun vi; **ili donis sklavojn** kaj kuprajn vazojn kontraŭ viaj havaĵoj. Tiuj de la domo de *Togarma* (Armenio) provizis viajn merkatojn per ĉevaloj, rajdantoj kaj muloj. Ĝi ankaŭ estis komerca falilo por la Judoj, kiuj ankaŭ komercis kun ĝi: Ezek.27:17: *Jehuda kaj la lando de Izrael komercis kun vi; la tritikon de Minnit, la kukaĵon, la mielon, la oleon kaj la balzamon ili donis kontraŭ viaj havaĵoj.* Tiro do riĉiĝis je ilia kosto. Poste, en Ezek.28:12, sub la titolo " *reĝo de Tiro* ", Dio parolas rekte al Satano. Ni komprenas, ke estis li, kiu profitis de la lukso kaj riĉeco akumulitaj en la grandaj paganaj urboj, kiuj servis al li sub la ŝajno de multnombraj paganaj diaĵoj, sufiĉe senkonscie, sed ĉiam kaj ĉie en kultaj formoj, kiujn Dio konsideras abomenaj. Li portas sur la koro la pezon de frustrigo akumulita, ankaŭ, dum la daŭro de jarcentoj kaj jarmiloj de la homa historio. Tiu ĉi frustrigo pravigas lian koleron, kiu estas parte malplenigita en la formo de ĉi tiu lasta terure detrua internacia konflikto.

Sed tiu ĉi dia kolero kontraŭ la komerca trafiko de antikvaj tempoj invitas nin kompreni, kion Dio povas pensi pri la nuntempa internacia trafiko en internacia kunteksto tute konstruita sur la merkata ekonomio. Mi pensas, ke la detruo de la World Trade Center-turoj en Novjorko la 11-an de septembro 2001 estas respondo. Precipe ĉar, en Apo.18, la profetaĵo substrekas la malutilan rolon de riĉiĝo pro komerco kaj internaciaj interŝanĝoj antaŭ kiuj iu regulo aŭ dia religia rajto kolapsas tiel granda estas la malpieco.

Fine de Dan.11, la hereda kontraŭulo de Usono, Rusio, estas detruita. Tio do donos al ili absolutan potencon super ĉiuj postvivantoj de la internacia konflikto. Ve al la venkitoj! Li devas kliniĝi kaj submetiĝi al la leĝo de la venkinto kie ajn li estas sur la tero, pluvivante.

Daniel 12

Dan 12:1 *En tiu tempo leviĝos Miĥael, la granda princo, la defendanto de la filoj de via popolo; kaj tio estos tempo de mizero, tia, kia ne estis de kiam la popolo ekzistis ĝis tiu tempo. En tiu tempo tiuj el via popolo, kiuj estas trovitaj skribitaj en la libro, estos savitaj.*

1a- *En tiu tempo Mikaelo leviĝos,*

Ĉi tiu tempo estas tiu de la fino de la mondo, kiam havante la lastan vorton, Jesuo Kristo revenas en la gloro kaj potenco de sia dieco longe disputita de konkurantaj religioj. Ni legas en Rev.1:7: *Jen li venas kun la nuboj. Kaj cxiu okulo ĝxin vidos, ecx tiuj, kiuj ĝxin trapikis; kaj ploros pro li cxiuj triboj de la tero. Jes. Amen! Ni devas alkiutimiĝi al ĉi tiu ideo, ĉar por ĉiu el liaj roloj, Dio donis al si malsaman nomon*, tial en Daniel kaj Ap aŭtoritato super la diablo kaj demonoj. Lia nomo, Jesuo Kristo, reprezentas ĝin nur por la elektitoj de la tero, kiujn li venis savi sub ĉi tiu nomo.

1b- *la granda gvidanto,*

Tiu ĉi granda gvidanto estas do YaHWéH Mikaelo Jesuo Kristo kaj estas de li, ke en sia karakterizita malmolesteco, la papa reĝimo forprenis por sia profito, lian mision kiel **ĉiama ĉiela propetanto** ĝis 1843, ĉi ekde la jaro 538, datiĝas de la komenco de la papa reĝimo kaj ĝia instalaĵo en la urbo Romo, ĉe la Laterana Palaco sur Monto Caelius. Ĉi tiu temo estis kovrita en Daniel 8.

1c- *la defendanto de la filoj de via popolo;*

Defendanto intervenas kiam estas atako . Kaj tiel estos por la lastaj horoj de la surtera vivo de la elektitoj, kiuj restis fidelaj, eĉ kondamnitaj al morto de la lastaj ribeluloj. Ĉi tie, ni povas trovi ĉiujn modelojn proponitajn en la rakontoj de Daniel ĉar ili estas plenumitaj en fina tragika situacio. En ĉi tiu lasta **granda katastrofo** , ni revivos la miraklajn intervenojn rakontitajn en Dan.3, la *forno* kaj ĝiaj kvar vivantaj karakteroj, en Dan.5, la kapto de *Babilono la granda* fare de Dio, en Dan.6, la *leonoj* sendanĝerigitaj sed sendanĝeraj. ankaŭ la fino de la **granda katastrofo** antaŭfigurita de tiu, kiu trafis la judojn en – 168, la 15-an de Kisleu, tio estas, la 18-an de decembro, en sabato.

1d- *kaj estos tempo de mizero, kia ne estis de kiam la nacioj ekzistis ĝis tiu tempo.*

Juĝante laŭ ĉi tiu deklaro, la lasta granda katastrofo superos tiun de la judoj organizitaj de la grekoj. Efektive, la grekoj batis nur judojn, kiujn ili trovis en la stratoj aŭ siaj hejmoj. Ĉe la fino de la mondo, aferoj estas tre malsamaj, kaj moderna teknologio permesas absolutan kontrolon super la homoj kiuj vivas sur la tero. Uzante homajn detektajn teknikojn, ni povas do trovi iun ajn ie ajn, en kia ajn loko ili kaŝas. Listoj de homoj, kiuj rezistas al la dekretitaj ordonoj, povas do esti precize starigitaj. En tiu ĉi fina kunteksto, la ekstermado de la elektitoj estos home ebla. Kvankam plenaj de fido kaj espero je ilia savo, la elektitoj spertos dolorajn horojn; por tiuj, kiuj ankoraŭ estos liberaj, senigitaj je ĉio, la aliaj estante en la ribelaj malliberejoj atendante ilian ekzekuton. Mizero regos en la koroj de elektitaj oficistoj, kiuj estas mistraktataj se ne mortigitaj.

1e- *En tiu tempo, tiuj el via popolo, kiuj troviĝas skribitaj en la libro, estos savitaj.*

Ĝi estas la libro de vivo, ĉar sen komputilo, Dio ankaŭ faris liston de ĉiuj kreitaĵoj, kiujn Adam kaj Eva kaj iliaj posteuloj generis. Je la fino de la vivo de ĉiu homo, la fina sorto estis decidita de Dio, kiu konservis du listojn: tiu de la elektitoj kaj tiu de la falintoj , laŭ la du vojoj prezentitaj al la homaro en Deut.30:19-20 : *mi vokas. la cxielo kaj la tero por atesti kontraux vi hodiaux: Mi metis antaux vi la vivon kaj la morton, benon kaj malbenon. Elektu la vivon, por ke vi kaj via idaro vivu, ami la Eternulon, vian Dion, obei Lian voĉon kaj algluiĝi al Li; ĉar de tio dependas via vivo kaj la daŭro de viaj tagoj...* Laŭ Lia elekto por malbono , la sorto fina fino de roma papo, *bruligita en fajro* , estas malkaŝita al ni en Dan.7:9-10; ĉi tio *pro liaj arogantaj vortoj* al la *Dio de la dioj* laŭ Dan.11:36.

En Rev.20:5, la reveno de Kristo estas akompanata de la releviĝo de la mortintoj en Kristo kiu estas nomita, *la unua releviĝo* : *Feliĉaj kaj sanktaj estas tiuj, kiuj partoprenas en la unua releviĝo, ĉar la dua morto ne havas potencon sur ili. .*

Dan 12:2 *Multaj el tiuj, kiuj dormas en la polvo de la tero, vekigxos, unuj por eterna vivo, kaj aliaj por eterna malhonoro kaj eterna honto.*

2a- *Multaj el tiuj, kiuj dormas en la polvo de la tero, vekigxos, iuj al eterna vivo,*

Ni unue rimarku, ke en komuna normaleco, *la mortintoj* bone dormas *en la polvo de la tero* kaj ne en mirinda paradizo aŭ brulanta infero kiel falsaj kristanaj aŭ paganaj religioj instruas kaj kredas. Ĉi tiu klarigo restarigas la veran statuson

de la mortintoj kiel instruite en Ec.9:5-6-10: *Por ĉiuj, kiuj tie vivas, estas espero; kaj eĉ vivanta hundo estas pli bona ol mortinta leono. La vivantoj, fakte, scias, ke ili mortos; sed la mortintoj scias nenion, kaj ne plu estas pago por ili, ĉar ilia memoro estas forgesita. Kaj ilia amo, kaj ilia malamo kaj ilia envio, jam pereis; kaj ili neniam plu havos parton en io, kio estas farata sub la suno . . . Kion ajn via mano trovas kun via forto, faru ĝin; ĉar ne ekzistas laboro, nek penso, nek scio, nek saĝo, en Geheno, kien vi iras. (Loĝejo de la mortintoj kiu estas **la polvo de la tero**).*

Ne ekzistas penso post la morto, ĉar penso vivas en la cerbo de la homo, nur, kiam li ankoraŭ vivas kaj nutras de la sango sendita de la batado de lia koro. Kaj ĉi tiu sango mem devas esti purigita per pulma spirado. Dio neniam diris ion alian, ĉar li diris al Adamo, kiu fariĝis pekulo pro malobeo, en Gen.3:19: *En la ŝvito de via vizaĝo vi manĝos panon, ĝis vi revenos sur la teron, el kiu vi estis prenita; ĉar vi estas polvo, kaj al polvo vi revenos* . Por konfirmi ĉi tiun staton de nenieco de la mortintoj, ni legas en Psa.30:9: *Kion vi gajnas versante mian sangon, igante min malsupreniri en la kavon? Ĉu la polvo laŭdis vin? Ĉu ĝi parolas pri via lojaleco?* Ne, ĉar ĝi ne povas laŭ Psa.115:17: *Ne la mortintoj festas la Sinjoron, ne estas iu el tiuj, kiuj malsupreniras al la loko de la silento.* Sed tio ne malhelpas, ke Dio povu renaskigi vivon, kiu antaŭe ekzistis kaj estas ĉi tiu krea potenco, kiu faras lin Dio kaj ne anĝelo aŭ homo.

La du vojoj havas du finajn rezultojn kaj Rev.20 diras al ni, ke ili estas apartigitaj de la *mil jaroj* de la sepa jarmilo. Dum la tuta homa vivo malaperas de sur la tero komence de ĉi tiuj *mil jaroj* , la falintoj nur reviviĝos post ilia juĝo plenumita de la sanktuloj kaj Jesuo Kristo en sia ĉiela regno. Per ĉi tiu mesaĝo alfiksis al la ^{7-a} trumpeto , Rev.11:18 konfirmas, dirante: *La nacioj estis koleraj; kaj venis Via kolerio , kaj venis la tempo, por juĝi la mortintojn , por rekompenci Viajn servantojn la profetojn, la sanktulojn kaj tiujn, kiuj timas Vian nomon, de la malgrandaj ĝis la grandaj; kaj pereigi tiujn, kiuj pereigas la teron* . En ĉi tiu verso, *la juĝo de la mortintoj* kondukas Dion revivigi, unue, Liajn fidelajn mortintojn elektitojn por ke ili povu juĝi la malvirtulojn tenatajn en la stato de morto.

2b- *kaj la aliaj por riproĉo, por eterna honto.*

La eterneco apartenos nur al la vivantoj. Post ilia fina neniigo ĉe la Lasta Juĝo , la *riproĉo kaj honto* de la falintoj restos nur en la eterna memoro de la elektitoj, la anĝeloj kaj Dio.

Dan 12:3 *La prudentuloj brilos kiel la brilo de la ĉielo, kaj tiuj, kiuj instruas justecon al multaj, brilos kiel la steloj por ĉiam kaj eterne.*

3a- *Tiuj, kiuj estas inteligentaj, brilos kiel la splendo de la ĉielo*

Inteligenteco levas la homon super bestoj. Ĝi estas malkaŝita per sia kapablo rezoni, tiri konkludojn per observado de faktoj aŭ per simpla dedukto. Se la homoj ne estus ribelemaj en la libereco, kiun Dio donas al ili, la inteligenteco kondukus la tutan homaron al la sama rekono de la ekzisto de Dio kaj liaj leĝoj. Ĉar ekde Moseo, Dio havis la plej signifajn okazaĵojn de sia revelacio al homoj registritaj skribe. Jen la vojo de rezonado sekvi. La monoteisma kredo aperis en la historio de la hebrea popolo. Lia atesto kaj liaj skribaĵoj do havas prioritaton super ĉiuj aliaj skribaĵoj atribuitaj al ĉi tiu sama unika Dio. Ke oni batalu kontraŭ la

popolo de Dio, restas normala ebleco, sed ke oni batalu kontraŭ la sanktaj skribaĵoj fariĝas diabla verko. La kredo establita de Jesuo Kristo prenas siajn fontojn kaj referencojn el la hebreaj skribaĵoj de la malnova interligo, kiu donas al ĝi legitimecon. Sed la romkatolika doktrino ne respektas ĉi tiun principon, tial nek ĝi nek la Korano de Islamo povas pretendi esti la vivanta Dio, kreinto de ĉio, kio vivas kaj ekzistas. Jesuo konfirmis la principon rememorante en Johano 4:22, ke *savo venas de la Judoj : Vi adoras tion, kion vi ne scias; ni adoras tion, kion ni scias, ĉar de la Judoj venas savo .*

En ĉi tiu unua grupo de elektitoj, Dio nomumas virojn savitajn sen aparta scio pro ilia fideleco manifestiĝinta je risko de ilia vivo ekde Adamo kaj Eva; kaj ĉi tio ĝis 1843. Ili estas savitaj ĉar iliaj verkoj atestis pri ilia inteligenteco kaj ilia ricevo de diaj leĝoj manifestitaj per ilia obeemo. En tiu ĉi grupo, la plej fidelaj kaj **pacaj protestantoj** profitis ĝis la printempo de 1843 el la pacienco de Dio, kiu nur de tiu dato faris la praktikadon de sia sankta Ŝabato deviga. Rev.2:24-25 konfirmos ĉi tiun escepton: *Al vi, al ĉiuj aliaj en Tiatira, kiuj ne ricevas ĉi tiun doktrinon , kaj kiuj ne konis la profundon de Satano, kiel ili nomas ilin , mi diras al vi: Mi faras ne metu sur vin alian ŝarĝon; Tenu nur tion, kion vi havas, ĝis mi venos.*

3b- *kaj tiuj, kiuj instruas justecon al la homamaso, brilos kiel la steloj, por ĉiam kaj eterne.*

Tiu ĉi dua grupo estas apartigita pro la alta nivelo de sanktigo, kiun ĝi reprezentas sur la tero ekde 1843. Elektita per testo de fido, bazita komence sur la espero de la reveno de Jesuo Kristo, sinsekve por la printempo de 1843 kaj la aŭtuno de 1844, lia sanktigo fare de Dio oficialiĝis per lia restarigo de la sabato kiun li denove praktikis, post longaj jarcentoj da mallumo, forgeso kaj malestimo por lin.

En ĉi tiu divido en du grupojn , kio diferencas ilin estas ilia situacio al la justeco de Dio, ilia statuso al liaj dek ordonoj kaj liaj aliaj sano kaj aliaj preskriboj. En ĝia originala teksto de Exo.20:5-6, la dua ordono forigita de Romo, klare malkaŝas la gravecon, kiun Dio donas al obeado al siaj ordonoj kaj li rememoras la du vojojn kaj la du kontraŭstarajn finajn sortojn: ... *Mi estas ĵaluza. Dio kiu punu la malbonagojn de la patroj sur la infanoj ĝis la tria kaj la kvara generacioj kontraŭ tiuj, kiuj min malamas kaj malobeas miajn ordonojn, kaj kompatu tiujn, kiuj min amas kaj observas miajn ordonojn por mil generacioj .*

En ĉi tiu verso, Spirito malkaŝas la kialon de la ekzisto de *steloj* en nia surtera kreaĵo. Ili nur havis kialon por ekzisti por servi kiel simbolo de la surteraj elektitoj elektitaj de Dio; kaj estas Gen.1:17, kiu malkaŝas ilian mesaĝon: *Dio metis ilin en la firmaĵo de la ĉielo, por lumi la teron.* Tiam Dio uzas ilin por montri al Abraham la amason de *siaj posteuloj* en Gen.15:5: *Nombri la stelojn de la ĉielo, se vi povas ilin kalkuli; tia estos via idaro.*

Tamen, la statuso de ĉi tiuj spiritaj *steloj* povas ŝanĝiĝi depende de la laboroj faritaj de la elaĉetita kredanto. Falante spirite pro sia malobeo, *la stelo falas , ĝi falas de la ĉielo .* La bildo estos elvokita por bildigi la falon ^{de} la protestanta kredo en 1843, anoncita per vera ĉiela signo en 1833, en la 6-a sigelo de Rev.6:13: *kaj la steloj de la ĉielo falis sur la teron, kiel kiam 'a. figarbo skuita de perforta vento forĵetas siajn verdajn figojn.* Kaj denove en Rev.12:4: *Lia vosto trenis for trionon de la steloj de la ĉielo, kaj ĵetis ilin sur la teron.* Ĉi tiu mesaĝo

renovigas tiun de Dan.8:10: *Ŝi leviĝis al la armeo de la ĉielo, kaj ŝi malsuprenigis parton de tiu armeo kaj la stelojn sur la teron, kaj ŝi piedpremis ilin* . La Spirito atribuas al la romia papa reĝimo la spiritan falon de triono de elaĉetitaj kredantoj; trompitaĵoj, kiuj vane kredos je la savo de Kristo kaj postulos lian justecon.

Dan 12:4 *Vi, Daniel, sekretu ĉi tiujn vortojn, kaj sigelu la libron ĝis la tempo de la fino. Multaj tiam legos ĝin, kaj scio pliiĝos.*

4a- Ĉi tiu **fina tempo** konas plurajn sinsekvajn fazojn sed ĝi komenciĝis, oficiale, en la printempo de 1843, kun la eniro en apliko de la dia dekreto antaŭskribita en Dan.8:14: **Ĝis vespero-mateno 2300 kaj la sankteco estos pravigita** . En 1994, la dua epoko de la fino estis markita per la kondamno de la universala adventisma institucio. Ekde 1843, la libro de Danielo estas legita, sed ĝi neniam estis ĝuste interpretita antaŭ ĉi tiu verko, kiun mi ankoraŭ preparas en 2021 kaj ĉi tio ekde 2020. Estas do ĉi tiu dato kiu markas la pinton de lia **scio** kaj do tie, la vera fina **tempo de la fino** , kiu finiĝos per la vera reveno de Jesuo Kristo, konata kaj atendata, por la printempo de 2030. Ni vidas, ke ĉi tiu jaro 2020 jam estis bone markita de Dio. ĉar la tuta homaro estas frapita de la morteco de la Covid-19-Viruso, kiu aperis en Ĉinio en 2019, sed en Papa katolika Eŭropo, nur ekde 2020. En 2021, virusoj mutacias kaj daŭre batas kulpan kaj ribeleman homaron.

La Adventisma Testa de Kredo Ilustrita

Dan 12:5 *Kaj mi, Daniel, rigardis, kaj jen staris du aliaj viroj, unu trans la rivero kaj la alia trans la rivero.*

5a- Memor! Daniel estas sur la bordoj de la rivero "Hiddekel", la Tigro, ĉi tiu hommanĝanto. Tamen, estas du viroj ambaŭflanke de la rivero, kio signifas ke unu povis transiri ĝin kaj la alia prepariĝas fari tion. Jam en Dan.8:13 okazis diskuto inter du sanktuloj.

Dan 12:6 *Kaj unu el ili diris al la viro, vestita per tolo, kiu staris super la akvo de la rivero: Kiam estos la fino de ĉi tiuj mirindaĵoj?*

6a- En Dan.8:14 la demandoj de la sanktuloj ricevis de Dio la respondon de 2300 vespero-mateno kiu determinis la daton 1843. La alproksimiĝo estas ripetata ĉi tie kaj la demando ĉi-foje koncernas la finon de la mondo; la momento, kiam profetado ĉesos esti utila. La demando estas farita de Kristo reprezentita de tiu viro vestita per tolaĵo , kiu staras super la rivero observante ĝian transirejon de homoj. Dio uzas la bildon de la transiro de la Ruĝa Maro, kiu savis la hebreojn sed dronigis iliajn egiptajn malamikojn.

Dan 12:7 *Kaj mi aŭdis, ke la viro, vestita per tolaĵo, staris super la akvo de la rivero; li levis sian dekstran kaj sian maldekstran manon al la ĉielo, kaj li ĵuris per Tiu, kiu vivas eterne, ke tio estos post tempo kaj tempoj kaj duona tempo, kaj ke ĉio ĉi finiĝos kiam la forto de la popolo. sanktulo estos tute rompita.*

7a- *Kaj mi aŭdis la viron vestitan per tolaĵo, kiu staris super la akvo de la rivero; li levis al la ĉielo sian dekstran kaj sian maldekstran manon,*

En la pozicio de Arbitratoro, Jesuo Kristo levas sian benan dekstran manon kaj sian punan maldekstran manon al la ĉielo por fari solenan deklaron.

7b- *kaj li ĵuris per Tiu, kiu vivas eterne, ke ĝi estos post tempo, tempoj kaj duona tempo*

Citante la profetan daŭron de la papa regado, Kristo montras kaj rememoras sian juĝon kiu, en la pasinteco, kondamnis lian eklezion suferi la postulojn de la papa reĝimo kaj la malbenojn de la barbaraj invadoj kiuj antaŭis ĝin; ĉi tio pro la forlaso de la sabato ekde la 7-a de marto 321. Kredantoj en tempoj de adventistaj provoj estas tiel avertitaj. Sed dua kialo igas Dion elvoki ĉi tiun papan regadon; jen la dato de ĝia komenco, 538 p.K. La elekto estas prudenta, ĉar ĉi tiu dato 538 servos kiel bazo por la kalkuloj, kiujn la profetaĵo proponos al ni, prezentante al ni novajn profetajn daŭrojn en la versoj 11 kaj 12.

7c- *kaj ke ĉio ĉi finiĝos kiam la forto de la sankta popolo estos **tute rompita***

Tiu ĉi mallonga frazo bone resumas ĉi-foje la veran momenton de la fino: tiu, kie ĉe la fino de la lasta **granda katastrofo**, la elektitoj trovos sin ekstermotaj, elradikigitaj de la tero; notas la precizecon: **tute rompita**.

Dan 12:8 *8 Mi auxdis, sed ne komprenis; kaj mi diris: Mia sinjoro, kio estos la rezulto de tio?*

8a- Kompatinda Danielo! Se la kompreno de lia libro estas ankoraŭ mistero por tiuj, kiuj vivas en 2021, kiom ekster lia atingo kaj senutila estis ĉi tiu kompreno por sia propra savo!

Dan 12:9 *Li diris:Iru, Daniel, ĉar ĉi tiuj vortoj estos kaŝitaj kaj sigelitaj ĝis la tempo de la fino.*

9a- La respondo de la anĝelo lasos Danielon malsata sed ĝi konfirmas la malfruan plenumon de la profetaĵo rezervita por *la tempo de la fino* de la kristana epoko.

Dan 12:10 *Multaj estos purigitaj, blankigitaj kaj rafinitaj; la malvirtuloj faros malbonon, kaj neniu el la malvirtuloj komprenos, sed la prudentuloj komprenos.*

10a- *Multaj estos purigitaj, blankigitaj kaj purigitaj*

Ripetante ĉi tie la ĝustan citaĵon al la vorto de Dan.11:35, la anĝelo konfirmas la papan identecon de la aroganta kaj despota **reĝo kiu levas sin super ĉiuj dioj** kaj eĉ la unu vera **Dio**, en la verso 36.

10b- *La malvirtuloj faros malbonon, kaj neniu el la malvirtuloj komprenos;*

La anĝelo elvokas principon, kiu daŭros ĝis la fino de la mondo, la plilongigo de la malbono estas bildigita en la profetaĵoj de Daniel per la etendo de la " *latuno* " de greka peko kaj la " *fero* " de roma forto ĝis la reveno de Kristo. . La malvirtuloj estos duoble malhelpataj de kompreno: unue pro sia persona malinteresiĝo, kaj due, per *potenco de trompo* donita de Dio, kiu ebligas al ili *kredi mensogon* laŭ 2 Tes.2:11-12: *Ankaŭ Dio sendas al ili **potencon. de konfuzo, por ke ili kedu malveron***, por ke ĉiuj, kiuj ne kredis la veron, sed ŝatis maljustecon, estu kondamnitaj.

10c- *sed tiuj, kiuj havas komprenon, komprenos.*

Ĉi tiu ekzemplo pruvas, ke spirita *inteligenteco* estas speciala donaco donita de Dio, sed ĝi estas antaŭita de bona uzo de la baza *inteligenteco donita al ĉiuj normalaj homoj*. Ĉar eĉ en ĉi tiu normo, homoj konfuzas edukadon kaj ĝiajn diplomojn kun *inteligenteco*. Do mi memoras ĉi tiun diferencon: instruado permesas enigi datumojn en homan memoron sed nur *inteligenteco* permesas ilian bonan kaj saĝan uzon.

Dan 12:11 *De la tempo, kiam ĉesos la konstanta ~~ofero~~-kaj fariĝos abomeninda dezerto, estos mil ducent naŭdek tagoj.*

11a- *De la tempo, kiam ĉesas la eterna ~~ofero~~*

Mi ankoraŭ devas rememorigi vin, sed la vorto "~~ofero~~" ne aperas en la originala hebrea teksto. Kaj ĉi tiu precizeco estas decida ĉar ĉi tiu *ĉiama* koncernas la ĉielan pastraron de Jesuo Kristo. Reprodukta lian propeton sur la tero, papo forigas de Jesuo Kristo sian rolon kiel propetanto por la pekoj de siaj elektitoj.

Tiu ĉi uzurpita paralela tera ministerio komenciĝas en 538; dato kiam Vigilius I la unua papo en titolo, ekloĝis en Romo, ĉe la Laterana Palaco, sur Monto Celius (la ĉielo).

11b- *kaj kie stariĝos abomeninda dezerto*

Tio estas, ekde 538, la dato kiam la papa roma regado citita en Dan.9:27 komenciĝas: *kaj estos sur la flugilo de abomenindajxoj de dezertajxo, ecx gxis pereoj, kaj gxi estos detruita [laux] dekretita sur la dezertigita [tero]*.

En ĉi tiu verso, celante la daton 538, la Spirito celas nur papan Romon, kio klarigas la singularigon de la vorto "abomeno". Tio ne estis la kazo en Dan.9:27, kie ambaŭ fazoj de Romo, pagana kaj tiam papa, estis implikitaj.

Ni notu la intereson kaj gravecon de la grupiĝo en ĉi tiu verso de du aferoj: "*la ravo de la eterna*" al Kristo en Dan.8:11 kaj *la papa "flugilo"* kiu portas "*la abomenan dezerton*" citita en Dan. 9:27. Ligante ĉi tiujn du agojn al la sama dato 538 kaj la sama ento, la Spirito konfirmas kaj pruvas, ke la aŭtoro de ĉi tiuj misfaroj estas ja romia papo.

En Dan.11:31, la ago atribuita al la greka reĝo Antioĥo 4 prezentis al ni la tipan modelon de tio, kion Dio nomas "*la abomeno de dezerto*". Papo reproduktas ĝin, sed dum 1260 longaj sangaj jaroj.

11c- *estos mil ducent naŭdek tagoj.*

Por igi la cititajn profetajn daŭrojn, kiuj koncernas la fintempon nefalseblaj, la unuo estas metita antaŭ la nombro en ĉiuj profetaĵoj de Daniel: *tagoj 1290 ; tagoj 1335* (sekva verso); Dan.8:14: ***vespero-mateno 2300*** ; kaj jam en Dan.9:24: semajnoj 70.

Ni havas nur tre simplan kalkulon por plenumi: $538 + 1290 = 1828$.

La intereso de ĉi tiu dato 1828 estas doni al la adventisma okazaĵo universalan karakteron ĉar ĝi celas la trian el la kvin jaroj de la adventistaj konferencoj okazigitaj en Albury Park en Londono en la ĉeesto de la reĝa familio de Anglio.

Dan 12:12 *Feliĉa estas tiu, kiu atendas kaj venos ĝis mil tricent tridek kvin tagoj.*

12a- Nur ĉi tiu verso donas al ni la signifon de ĉi tiuj du profetaj daŭroj. La temo estas tiu de atendado de la reveno de Kristo, sed aparta atendado bazita sur nombraj proponoj donitaj de la Biblio. Nova kalkulo estas necesa: $538 + 1335 = 1873$. La anĝelo prezentas al ni du datojn, kiuj markas respektive la komencon kaj la finon de la adventisma provo de fido plenumita inter la jaroj 1828 kaj 1873. Tiel nia atento estas reĝisorita je la datoj 1843 kaj 1844 kiuj estis ĝuste la kaŭzoj de du sinsekvaj atendoj de la glora reveno de Jesuo Kristo al Usono, do al la tero. protestanta.

En la bildo de la transiro de la "Tigro" rivero, la tigro manĝanta homajn animojn estas ĉi tiuj datoj 1843-1844 kiuj igas la malaprobitan protestantan pasi de spirita vivo al spirita morto. Aliflanke, tiu, kiu trapasis la teston, eliras viva kaj benita de Dio el tiu ĉi danĝera transiro. Li akiras de Dio specifan beaton: “ *Feliĉa estas tiu, kiu atingas 1873!* »

Dan 12:13 *Kaj vi iru al via fino; vi ripozos, kaj vi staros kiel via heredaĵo en la fino de la tempo.*

13a- Daniel malkovros post la unua releviĝo, en kiu li releviĝos, la signifon de ĉiuj aferoj, kiujn li transdonis al ni. Sed por la adventisto ankoraŭ vivanta, lia instruado ankoraŭ estos kompletigita per la revelacioj enhavitaj en la Apokalipso de Johano.

La libro de Daniel bone kaŝas sian grandegan riĉecon. Ni notis la lecionojn de kuraĝigo, kiujn la Sinjoro donas al siaj elektitoj de la plej lastaj tagoj, ĉar ĉi tiuj lastaj tagoj revenos al la normo de timo kaj malsekureco, kiuj regis tra la tuta homa historio sur la tero. Denove sed la lasta, la elektitaj oficistoj estos elamasigitaj kaj respondecaj pri la malfeliĉoj, kiuj trafos la ribelemajn pluvivantojn de la Tria Mondmilito anoncitaj en Dan.11:40-45 kaj Rev.9:13. Ezekiel 14 prezentas la normajn modelojn de kredo: Noa, Daniel kaj Ijob. Kiel Noa, ni devos eskapi kaj rezisti la mondfuon de penso konstruante nian keston de fideleco al Dio. Kiel Danielo, ni devas resti firme engaĝitaj plenumi nian devon kiel elektitaj oficistoj rifuzante la normon establitan de falsa religio. Kaj kiel Ijob, ni devos akcepti suferadon fizike kaj mense kiam ajn Dio tion permesos, havante avantaĝon super Ijob: per sia sperto, ni eksciis, kial Dio permesas ĉi tiujn provojn. La libro de Daniel ankaŭ permesas al ni pli bone kompreni la nevideblan ĉielan vivon. Ĉi tio, malkovrante ĉi tiun karakteron nomitan Gabriel, nomo kiu signifas "tiu, kiu vidas la vizaĝon de Dio". Li ĉeestas en ĉiuj gravaj misioj de la plano de dia savo. Kaj ni devas rimarki, ke, en la ĉiela regno de Dio, li kaj ĉiuj bonaj anĝeloj estis senigitaj de la ĉeesto de Mikaelo, la anĝela esprimo de Dio, dum la tempo de lia surtera enkarniĝo, nome, 35 jaroj. En granda kundivido de amo, Micael ankaŭ dividas sian aŭtoritaton, jesante esti nur " *unu el la ĉefaj gvidantoj*". Sed Gabrielo ankaŭ prezentis lin al Daniel, la elektito inter la elektitaj, kiel " *la Ĉefon de via popolo*". Kaj Dan.9 malkaŝas al ni tre klare ĉion, kion Jesuo venas por plenumi por savi siajn fidelajn elektitojn. La dia sava projekto estas tiel klare anoncita, poste plenumita la 3-an de aprilo 30 per la krucumo de Jesuo Kristo.

La libro de Daniel montris al ni, ke kredo estas pruvebla nur de plenkreskulo. Kaj ke laŭ Dio, la infano fariĝas plenkreskulo enirante sian dektrian jaron. Do ni povas nur vidi la amaran frukton portitan de infanbapto kaj religia naskiĝheredaĵo en ĉiuj falsaj religioj. Jesuo diris en Mark 16:16: *Kiu kredos kaj baptiĝos, tiu estos savita; kiu ne kredos, tiu estos kondamnita*. Tio do signifas, ke antaŭ bapto, kredo devas ĉeesti kaj pruvita. Post bapto, Dio provis ŝin. Ankaŭ, alia perlo malkaŝita en Daniel, ĉi tiuj vortoj de Jesuo el Matt.7:13 estas konfirmitaj: *Eniru tra la mallarĝa pordo*. *Ĉar larĝa estas la pordego, larĝa estas la vojo, kiu kondukas al perejo kaj estas multaj, kiuj trairas tiun vojon*; kaj ankaŭ en Matt.22:14: *Ĉar multaj estas vokitaj, sed malmultaj estas elektitaj*; laŭ Dan.7:9, *dek miliardoj vokis al Dio*

respondeci pri nur *unu miliono de la elaçetitaj elektitoj* savitaj, çar ili vere servos *al* la kreinto Dio bone, en Kristo en la Sankta Spirito.

Çapitro 12 ĵus metis la fundamentojn por la strukturo de la libro Apokalipso rememorante la datojn 538, 1798, 1828, 1843-1844 kaŝitajn kaj sugestitajn sed fundamentajn por la divido de tempo en Apokalipso, kaj 1873. Alia dato, 1994, estos. estu konstruita por la malfeliço de unuj kaj la feliço de aliaj.

Enkonduko al profeta simboleco

En ĉiuj bibliaj paraboloj, la Spirito uzas terajn elementojn, kies certaj kriterioj povas simboli anonimajn estaĵojn, kiuj prezentas komunajn kriteriojn. Ĉiu uzata simbolo devas do esti ekzamenata en ĉiuj siaj aspektoj, por ĉerpi el ĝi la lecionojn kaŝitajn de Dio. Prenu ekzemple la vorton " *maro* ". Laŭ Gen.1:20, Dio loĝigis ĝin per bestoj de ĉiuj specoj, sennombraj kaj anonimaj. Ĝia medio estas fatala por la homo, kiu vivas per sia spirado en la aero. Ĝi fariĝas tiel simbolo de morto por la homo, kiu prave ankaŭ povas timi ĝian salecon, kiu igas la teron sterila. Evidente, ĉi tiu simbolo ne estas favora por la homaro kaj, pro sia signifo de morto, Dio donos sian nomon al la hebrea abluciotanko, kiu antaŭfiguras la akvojn de bapto. Nun bapti signifas mergi, morti dronitaj por vivi denove en Jesuo Kristo. La nepravigebla maljunulo releviĝas portante la justecon de Kristo. Ni vidas tie, la tutan riĉecon de ununura elemento de la dia kreado: *la maro* . Sub ĉi tiu instruo, ni pli bone komprenos la signifon, kiun Dio donas al ĉi tiu verso el Daniel 7:2-3: "... *kaj jen la kvar ventoj de la ĉielo eksplodis sur la granda maro* . *Kaj kvar grandaj bestoj eliris el la maro* , *malsamaj unu de la alia* . Sciu, ke " *la kvar ventoj de la ĉielo* " sugestas la universalajn militojn, kiuj alportas la venkajn popolojn al reganta potenco. Ĉi tie, " *la granda maro* " simbolas la homajn amasojn de paganaj popoloj kiuj, ne honorante Dion, estas, laŭ liaj okuloj, egalaj al la bestoj de " *la maro* ". En la esprimo, " *kvar ventoj de la ĉielo* ", " *kvar* " reprezentas la 4 kardinalojn de la direktoj Norda, Suda, Oriento kaj Okcidento. La " *ventoj de la ĉielo* " alportas ŝanĝojn en la aspekto de la ĉielo, blovante nubojn, kaŭzante ŝtormojn kaj alportante pluvon; flankenpuŝante la nubojn, ili antaŭenigas sunbrilon. Same, militoj kaŭzas grandajn societajn politikajn ŝanĝojn, grandegajn renversojn, kiuj donas regadon al la novaj venkaj homoj elektitaj de Dio, sed sen ke ili estu benitaj de li. Ĉar nomumite kiel " *besto* ", li ne rajtas al la benoj intencitaj por esti ofertitaj al veraj homoj; liaj fidelaj elektitoj, kiuj iras en la dia lumo ekde Adam kaj Eva, kaj ĉi tio ĝis la fino de la mondo. Kaj kiuj estas ĝiaj elektitaj oficistoj? Tiuj, en kiuj li rekonas sian bildon, ĉar la homo estis farita laŭ la bildo de Dio laŭ Gen.1:26. Notu ĉi tiun diferencon: la homo estas farita aŭ kreita de Dio laŭ sia bildo , dum la besto estas produktita de sia medio, mara, tera, aŭ ĉiela, laŭ la ordo donita de Dio. La elekto de verbo markas la diferencon en statuso.

Kiel dua ekzemplo, ni prenu la vorton " *tero* ". Laŭ Gen.1:9-10, ĉi tiu nomo " *tero* " estas donita al la seka tero, kiu eliris el la " *maro* "; bildo, kiun Dio ekspluatos en Rev.13, por simboli la protestantan kredon, kiu eliris el la katolika kredo. Sed ni rigardu aliajn aspektojn de la " *tero* ". Ĝi estas favora al la homo, kiam ĝi nutras lin, sed malfavora kiam ĝi prenas la formon de arida dezerto. Dependas do de bona akvumado de la ĉielo por esti beno por la homo. Tiu ĉi akvumado povas veni ankaŭ de la riveroj, kiuj ĝin transiras; jen kial la vorto de Dio mem estas komparata kun " *fonto de vivaj akvoj* " en la Biblio. Estas la ĉeesto aŭ foresto de ĉi tiu " *akvo* " kiu determinas la naturon de la " *tero* ", kaj spirite, la kvaliton de la kredo de homo kunmetita de 75% akvo.

Kiel tria ekzemplo, ni prenu la stelojn en la ĉielo. Unue, " *la suno* ", sur la pozitiva flanko, ĝi lumigas; laŭ Gen.1:16, ĝi estas la lumaĵo de la " *tago* ", ĝi varmigas kaj antaŭenigas la kreskon de la plantoj el kiuj homo faras sian manĝaĵon. Sur la negativa flanko, ĝi bruligas kultivaĵojn pro troa varmo aŭ manko de pluvo. Galileo pravis, ĝi estas en la centro de nia universo kaj ĉiuj planedoj en ĝia sistemo turnas ĉirkaŭ ĝi. Kaj antaŭ ĉio li estas la plej granda, la Biblio nomas lin " *la plej granda* " en Gen.1:16, la plej varma kaj li ne estas pagebla. Ĉiuj ĉi tiuj kriterioj faras lin la perfekta bildo de Dio, en kiu ĉiuj ĉi tiuj trajtoj troviĝas. Neniu povas vidi Dion kaj vivi, same kiel li povas meti siajn piedojn sur la " *sunon* "; la sola vira stelo, la aliaj ĉiuj estas planedoj aŭ feminigitaj steloj. Post li, " *la luno* ", " *la plej malgranda* ": laŭ Gen.1:16, ĝi estas la lumaĵo de la nokto, de la mallumo, kiun li prezidas. " *La luno* " do havas nur negativan mesaĝon por ĝi. Kvankam la plej proksima al ni, ĉi tiu stelo longe konservis la misteron de sia kaŝita flanko. Ĝi ne brilas per si mem sed kiel ĉiuj aliaj planedoj, ĝi resendadas al ni, en progresiva ciklo, malfortan lumon, kiun ĝi ricevas de la "suno". Laŭ ĉiuj ĉi tiuj kriterioj, "la luno" estas la perfekta simbolo por reprezenti, unue, la judan religion, kaj due, la falsan kristanan religion de la romkatolika papo, de 538 ĝis la nuntempo, kaj la luteran protestantismo, kalvinisma kaj anglikana. ekde 1843. Estas ankaŭ en la ĉielo, la " *steloj* ", kiuj laŭ Gen.1:14-15-17 havas du rolojn, kiujn ili kundividadas kun " *la suno kaj la luno*. Tiu de " *marki la epokojn, la tagojn kaj la jarojn* ", kaj tiu de " *lumigi la teron* ". La plimulto el ili brilas nur en tempoj de mallumo, nokte. Ĝi estas la ideala simbolo por reprezenti la servistojn de Dio, la verajn, ĝis la profetaĵo atribuas falon al ili; kiu indikas ŝanĝon en ilia spirita statuso. Ĉi tio estos la mesaĝo, kiun Dio uzos por elvoki la falon de kristanismo viktimo de la romia mensogo en Dan.8:10 kaj Rev.12:4; kaj la falo de universala Protestantismo en Rev.6:13 kaj 8:12. Izolita, la " *stelo* " indikas la katolikan papoficon en Rev.8:10-11, la protestantan fidon en Rev.9:1; kaj kunvenis en krono al la nombro de 12, la venka Elektita Asembleo, en Rev.12:1. Dan.12:3 indikas ilin kiel la simbolon de " *tiuj, kiuj instruas justecon al la homamaso* ", tio estas, " *tiuj, kiuj lumigas la teron* " per la lumo donita de Dio.

Ĉi tiuj kvin simboloj ludos gravan rolon en la profetaĵo de la Apokalipso. Vi povas do praktiki malkovri la kaŝitajn mesaĝojn portitajn de la kriterioj de la prezentitaj simboloj. Sed iuj estus malfacile malkovreblaj, do Dio mem indikas la ŝlosilon de la mistero, en versoj de la Biblio, kiel la vortoj " *kapo kaj vosto* ", kiuj povas esti komprenataj nur per la signifo, kiun Dio donas al ili en Jes.9: 14, kie ni legas: " *la magistrato aŭ pliaĝulo estas la kapo, la profeto, kiu instruas mensogojn, estas la vosto* ." Sed la verso 13 proponas paralele, do portante la samajn signifojn, " *la palmbreĉo kaj la kanon* "; " *kano* " kiu reprezentos la romian papoficon en Rev.11:1.

Ekzistas ankaŭ simbola signifo de figuroj kaj nombroj. Kiel baza regulo, ni havas en kreskanta ordo:

Por la nombro "1": unikeco (dia aŭ nombra)

Por la nombro "2": neperfekteco.

Por la nombro "3": perfekteco.

Por la nombro "4": universaleco (4 kardinalaj punktoj)

Por la nombro "5": viro (la vira aŭ ina homo).

Por la nombro "6": la ĉiela anĝelo (la ĉiela estaĵo aŭ mesaĝisto).

Por la nombro "7": pleneco. (Ankaŭ: sigelo de la kreinto Dio)

Super ĉi tiu figuro ni havas kombinaĵojn de aldonoj de la unuaj sep bazaj ciferoj; ekzemploj: $8 = 6+2$; $9 = 6+3$; $10 = 7+3$; $11 = 6+5$ kaj $7+4$; $12 = 7+5$ kaj $6+6$; $13 = 7+6$. Ĉi tiuj elektoj havas spiritan signifon rilate al la temoj traktitaj en ĉi tiuj ĉapitroj de Revelacio. En la libro de Daniel ni trovas la profetajn mesaĝojn pri la Mesia kristana epoko en ĉapitroj 2, 7, 8, 9, 11 kaj 12.

En la libro Revelacio malkaŝita al la Apostolo Johano, la simbola kodo de la ĉapitraj numeroj estas ege malkaŝa. La kristana epoko estas dividita en du ĉefajn historiajn partojn.

La unua, alfiksita al la nombro "2", kovras la plimultan tempon de la doktrina "neperfekto" de la kristana kredo reprezentita ekde 538 de romkatolika papo, heredonto de la religia normo establita ekde la 7-a de marto 321 de la pagana roma imperiestro Konstantino. ^{mi}. Ĉapitro 2 kovras la tutan tempon inter 94 kaj 1843.

La dua parto reprezentata de la nombro "3" koncernas, de 1843, la "adventisma" tempo, tempo kiam Dio postulas apostolan doktrinon "perfektecon" restarigitan konforme al la programo profetita de la dia dekreto citita en Dan.8:14. Ĉi tiu perfekteco estos atingita iom post iom ĝis la reveno de Kristo atendata en la printempo de 2030.

Super la nombro 7, la nombro 8, $2+6$, elvokas la tempon de neperfekto (2) de diablaj verkoj (6). La nombro 9, $3+6$, indikas la tempon de perfekteco (3) kaj same diablaj verkoj (6). La nombro 10, $3+7$, profetas por la tempo de perfekteco (3), la pleneco (7) de la dia laboro.

La nombro "11" aŭ, ĉefe, $5+6$, celas la epokon de franca ateismo en kiu la homo (5) estas asociita kun la diablo (6).

La nombro "12", t.e. $5+7$, malkaŝas la asocion de homo (5) kun la kreinto Dio (7 = pleneco kaj ĝia reĝa sigelo).

La nombro "13" aŭ $7+6$, indikas la plenecon (7) de la kristana religio asociita kun la diablo (6); papa unue (*maro*) kaj protestanta (*tero*) en la lastaj tagoj.

La nombro "14" aŭ $7+7$, koncernas la adventistan laboron kaj ĝiajn universalajn mesaĝojn (*Eterna Evangelio*).

La nombro "15", t.e. $5+5+5$ aŭ 3×5 , elvokas la tempon de homa (3) perfekteco (5). Ĝi estas tiu, kiu markas la finon de la tempo de graco. La spirita " *tritiko* " estas matura por esti rikoltita kaj stokita en la ĉielaj grenejoj. La preparado de la elektitoj estas finita ĉar ili atingis la nivelon postulatan de Dio.

La nombro "16" koncernas en Apokalipso, la tempo kiam Dio elverŝas " *la lastajn sep pelvojn de sia kolero* " sur siajn religiajn malamikojn, malfidela kristanismo en ĉapitro 13.

La nombro "17" prenas sian signifon, kiel la antaŭa, de la temo, kiun Dio donas al ĝi en sia profetaĵo: en Apokalipso 17, la simbolo de " *la juĝo de la granda malĉastulino* " de Dio. En la Biblio, la unua uzo de ĉi tiu simbola nombro koncernas la Paskan semajnon, kiu komenciĝas en la 10-a ^{tago} de la unua monato de la jaro kaj finiĝas en la 17-a ^{tago}. Realigita laŭlitere je la nivelo de tagoj por la

morto de la " *Ŝafido de Dio* " Jesuo Kristo, la Pasko estas profetita en tagaj jaroj en la 70-a^{el} la " *70 semajnoj* " de jaroj de Dan.9:24 ĝis 27. La profetaĵo de la 70-a semajno de la verso 27 do kovras la tempon de sep jaroj inter datoj 26 kaj 33. La celo indikita de la profetaĵo estas la Pasko situanta en printempo, " *en la mezo* " de ĉi tiuj sep jaroj de la profeta semajno citita en Dan.9:27.

Por la lastaj veraj "adventistoj", la numero 17 koncernas 17 jarcentojn da praktiko de roma dimanĉo, peko establita la 7-an de marto 321. Datrevena dato de la fino de ĉi tiuj 17 jarcentoj, la 7-an de marto 2021 malfermis la " *tempon de la fino* " profetis en Dan.11:40. Ĉi tiu " *tempo* " estas favora al la plenumo de ĉi tiu lasta averta puno, kiu, indikante la Trian Mondmiliton, estas ankaŭ profetita de Dio per la " *sesa trumpeto* " malkaŝita en Rev.9:13 ĝis 21. La ekonomia ruino kaŭzita de la Covid. -19-viruso markas la jaron 2020 (la 20-an de marto 2020 ĝis la 20-an de marto 2021) kiel tiu de la komenco de diaj punoj.

La temo de ĉapitro "18" estas la puno de " *Babilono la Granda* ".

Ĉapitro "19" celas la kuntekston de la reveno en gloro de Jesuo Kristo kaj lia konfrontiĝo kun homaj ribelantoj.

Ĉapitro "20" elvokas la sepan jarmilon, sur la dezerta tero kie la diablo estas tenita kaptito kaj en la ĉielo, kie la elektitoj procedas por juĝi la vivojn kaj farojn de la malbonaj mortintoj ribelantoj malakceptitaj de Dio.

Ĉapitro "21" trovas la simbolecon 3x7, tio estas, la perfektecon (3) de dia sanktigo (7) reproduktita en ĝiaj elektitoj elaĉetitaj de la tero.

Ni tiel vidas, ke la profetaĵo prenas kiel temon la elektitojn de Adventismo en Ap. 3, 7, 14 =2x7 kaj 21 =3x7 (kresko al la perfekteco de sanktigo).

Ĉapitro "22" inaŭguras la tempon kiam, sur la regenerita kaj renovigita tero, Dio instalas sian tronon kaj la elektitojn de sia eterna regno.

Adventismo

Kiuj do estas tiuj filoj kaj filinoj de Dio? Ni povus same diri ĝin tuj, ĉar ĉi tiu dokumento provizos la tutan dezirindan pruvon, ĉi tiu dia Revelacio estas adresita de Dio al "Adventistaj" kristanoj. Ĉar ŝatu aŭ ne, la volo de Dio estas suverena, kaj ekde la printempo de 1843, kiam dekreto profetita en Daniel 8:14 ekvalidis, la "Sepa Taga Adventisto" normo estis la ekskluziva kanalo kiu ankoraŭ ligas Dion. kaj liaj homaj servantoj. Sed atentu! Ĉi tiu normo senĉese evoluas, kaj la rifuzo de ĉi tiu evoluo, volota de Dio, kaŭzis, ke ĝia oficiala institucia reprezentado estas vomita de Jesuo Kristo ekde 1994. Kio estas Adventismo? Ĉi

tiu vorto devenas de la latina "adventus" kiu signifas: advento. Tiu de Jesuo Kristo, por lia granda fina reveno en la gloro de la Patro, estis atendita en la printempo de 1843, en la aŭtuno de 1844 kaj en la aŭtuno de 1994. Tiuj ĉi falsaj atendoj planitaj en la projekto de Dio, tamen kunportitaj, tragikaj spiritaj sekvoj por tiuj, kiuj malestimis ĉi tiujn profetajn anoncojn kaj iliajn atendojn, ĉar ili estis organizitaj, suverene, de la granda kreinto Dio. Tiel, ĉiu, kiu rekonas en ĉi tiu dokumento la lumojn proponitajn de Jesuo Kristo, fariĝos, kiel rekta sekvo, "Adventisto", "de la sepa tago", se ne inter homoj, tiel estos por Dio; ĉi tio, tuj kiam li forlasas la religian ripozon de la unua tago, por praktiki la reston de la sepa tago, nomata sabato, sanktigita de Dio ekde la kreado de la mondo. Aparteno al Dio implicas komplementajn diajn postulojn; kun la sabato, la elektita adventisto devos rimarki, ke lia fizika korpo ankaŭ estas posedaĵo de Dio, kaj kiel tia, li devos nutri kaj zorgi pri ĝi kiel altvalora dia posedaĵo, karna sanktejo. Ĉar Dio preskribis por la homo, en Gen.1:29, sian idealan dieton: " *Kaj Dio diris: Jen Mi donas al vi ĉiun herbon, kiu naskas semon, kiu estas sur la supraĵo de la tuta tero, kaj ĉiun arbon, kiu havas en li la frukto de la arbo kaj semo portanta: tio estos via nutraĵo.* "

Adventisma penso estas nedisigebla de la kristana projekto malkaŝita de Dio. La reveno de Jesuo Kristo estas menciita en multnombraj bibliaj citaĵoj: Psa.50:3: " **Li venas, nia Dio** , li ne restas en silento; antaŭ li estas ekstermanta fajro, ĉirkaŭ li forta ventego "; Psa.96:13: " ...antaŭ la Sinjoro! Ĉar li venas, **ĉar li venas, por juĝi la teron** ; Li juĝos la mondon laŭ justeco kaj la popolojn laŭ Sia fideleco. » ; Jes.35:4: " *Diru al tiuj, kiuj kore maltrankviliĝas: Kuraĝu, ne timu; jen via Dio, venos venĝo, venĝo de Dio; **Li mem venos kaj savos vin*** "; Hos.6:3: " *Ni sciu, ni serĉu koni la Eternulon; ĝia veno estas tiel certa kiel tiu de la tagiĝo. **Li venos por ni kiel pluvo** , kiel printempa pluvo , kiu akvumas la teron* "; en la skribaĵoj de la nova interligo ni legas: Matt.21:40: " *Nun kiam venos la Sinjoro de la vinberejo* , kion li faros al ĉi tiuj kultivistoj? » ; 24:50: " ... **la mastro de ĉi tiu servisto venos en tago, kiun li ne atendas, kaj en horo, kiun li ne scias**, "; 25:31: " **Kiam la Filo de homo venos en sia gloro** , kun ĉiuj anĝeloj, li sidos sur la trono de sia gloro. » ; Jea.7:27: " *Tamen ni scias, de kie ĉi tiu venas; **sed Kristo, kiam li venos** , neniu scios, de kie li estas.* » ; 7:31: " *Multaj el la homamaso kredis al li, kaj diris: Ĉu la Kristo, venante* , faros pli da signoj ol ĉi tiu faris? » ; Heb.10:37: " *Ankoraŭ iom da tempo: **tiu, kiu venos, venos** , kaj li ne prokrastos* ." La lasta atesto de Jesuo: Johano 14:3: " *Kaj kiam mi iros kaj preparos lokon por vi, **mi revenos, kaj mi prenos vin al mi** , por ke vi ankaŭ estu tie* "; La atesto de la anĝeloj: Act.1:11: " *Kaj ili diris: Viroj Galileanoj, kial vi ĉesas rigardi en la ĉielon? **Ĉi tiu Jesuo, kiu estas prenita el inter vi en la ĉielon, venos tiel, kiel vi vidis lin iranta en la ĉielon.*** ". La adventisma projekto de la Mesio aperas en: Jes.61:1-2: " *La spirito de la Eternulo, la Eternulo, estas sur mi, ĉar la Eternulo sanktoleis min por anonci bonan novaĵon al la malriĉuloj; Li sendis min, por sanigi la korrumpitajn korojn, por proklami liberecon al la kaptitoj kaj savon al la malliberuloj; proklami jaron de favoro de YaHWéH, ...* " Ĉi tie, legante ĉi tiun tekston en la sinagogo de Nazaret, Jesuo ĉesis sian legadon kaj fermis la libron, ĉar la ceteraj, koncerne la " *tagon de venĝo* " estis nur

plenumota 2003 jarojn poste, por lia glora dia reveno: “ *kaj tago de venĝo de nia Dio ; konsoli ĉiujn afliktitojn; »*

La adventismo hodiaŭ havas multoblajn vizaĝojn, kaj unue, la oficialan institucian aspekton, kiu malakceptis en 1991, la lastajn lumojn, kiujn Jesuo proponis al ĝi, per la humila homa instrumento, kiu mi estas. Detaloj aperos kie konvene en ĉi tiu dokumento. Multaj disidentaj adventistaj grupoj ekzistas dise tra la tero. Ĉi tiu lumo estas adresita al ili kiel prioritato. Ŝi estas la "granda lumo" al kiu nia pli aĝa spirita fratino, Ellen White, volis gvidi la adventistan popolon. Ŝi prezentis sian laboron kiel la "malgrandan lumon", kiu kondukas al la "granda". Kaj en sia lasta publika mesaĝo, svingante la Sanktan Bibliion per ambaŭ manoj, ŝi deklaris: "Fratoj, mi rekomendas ĉi tiun libron al vi." Lia deziro nun estas plenumita; Danielo kaj Revelacio estas tute deĉifritaj per strikta uzo de bibliaj kodoj. Perfekta harmonio malkaŝas la grandan saĝon de Dio. Leganto, kiu ajn vi estas, mi instigas vin ne fari la erarojn de la pasinteco, estas vi, kiu devas adaptiĝi al la dia plano, ĉar la Ĉiopova ne adaptos al via vidpunkto. La rifuzo de lumo estas morta peko sen ia rimedo; la sango verŝita de Jesuo Kristo ne kovras ĝin. Mi fermas ĉi tiun gravan krampon kaj revenas al la " *malfeliĉo* " anoncita.

Antaŭ ol alproksimiĝi al la rakonto de la Apokalipso, mi devas klarigi al vi, kial, ĝenerale, la profetaĵoj inspiritaj de Dio estas por ni, homoj, plej esencaj, ĉar ilia scio aŭ malestimo rezultigos eternan vivon aŭ konstantan morton. La kialo estas jena: homoj ŝatas stabilecon kaj kiel tia, ili timas ŝanĝon. Sekve, li protektas tiun ĉi stabilecon kaj transformas sian religion en tradicion, forĵetante ĉion, kio prezentas sin en aspekto de noveco. Tiel agis, je sia ruino, la judoj de la malnova dia alianco unue, kiujn Jesuo ne hezitas denunci kiel “ *sinagogo de Satano* ” en Ap 2:8 kaj 3:9. Aliĝante al la tradicio de la patroj, ili kredis, ke per tio ili sukcesos protekti sian rilaton kun Dio. Sed kio okazas en ĉi tiu kazo? Homo ne plu aŭskultas Dion, kiam li parolas al li, sed li petas Dion, ke li aŭskultu lin paroli. En tiu ĉi situacio, Dio ne plu trovas sian konton, des pli ke, se estas vero, ke li mem ne ŝanĝas en sia karaktero kaj sia juĝo, kiu restas eterne la sama, estas ankaŭ vero, ke lia projekto senĉese kreskas kaj konstante ŝanĝanta. Unu verso sufiĉas por konfirmi ĉi tiun ideon: “ *La vojo de la justuloj similas al la brila lumo, kies brilo pligrandiĝas ĝis la mezo de la tago.* (Pro 4:18)." La " *vojo* " de ĉi tiu verso estas ekvivalenta al la " *vojo* " enkorpigita en Jesuo Kristo. Tio pruvas, ke ankaŭ la vero de fido al Kristo evoluas laŭlonge de la tempo, laŭ la elekto de Dio, laŭ lia plano. Kandidatoj por eterneco devus doni al la vortoj de Jesuo la signifon, kiun ili meritas, kiam li diris al ili: " *Al tiu, kiu gardas miajn farojn ĝis la fino, mi donos...* (Apoc.2:26)". Multaj homoj opinias, ke sufiĉas konservi tion, kion vi lernis de la komenco ĝis la fino; kaj ĉi tio jam estis la eraro de la naciaj judoj kaj la leciono de Jesuo en lia parabolo pri la talentoj. Sed ĉi tio estas por forgesi, ke la vera fido estas konstanta rilato kun la Spirito de la vivanta Dio, kiu zorgas doni al siaj infanoj ĉi tiun manĝaĵon, kiu eliras el lia buŝo ĉiam kaj ĉiam. La vorto de Dio ne estas limigita al la sanktaj skribaĵoj de la Biblio, post ĝi, restas konstante, la vivanta "Logos", la Vorto momente karnigita, Kristo aganta en la Sankta Spirito

por daŭrigi sian dialogon kun tiuj, kiuj lin havas. amu kaj serĉu Lin per sia tuta animo. Mi povas atesti pri ĉi tiuj aferoj, ĉar mi persone profitis de ĉi tiu kontribuo de nova lumo, kiun mi dividas kun tiuj, kiuj amas ĝin same kiel mi. La noveco ricevita el la ĉielo konstante plibonigas nian komprenon pri ĝia malkaŝita projekto kaj ni devas scii kiel decidi kaj forlasi malmodernajn interpretojn kiam ili malnoviĝas. La Biblio invitas nin fari ĉi tion: “ *Ekzameni ĉion; Tenu firme al kio estas bona;* (1Th.5:21).”

La juĝo de Dio estas senĉese adaptita al ĉi tiu progresema evoluo de la lumo inspirita kaj malkaŝita al la elektitaj deponantoj de liaj orakoloj. Tiel strikta respekto al tradicio kaŭzas perdon, ĉar ĝi malhelpas al la homoj adaptiĝi al la evoluo de la sava programo iom post iom malkaŝita ĝis la fino de la mondo. Estas esprimo kiu prenas sian plenan valoron en la religia domajno, ĝi estas: la vero de la nuna tempo aŭ la nuna vero . Por pli bone kompreni ĉi tiun penson, ni devas rigardi en la pasinteco, kie en la tempo de la apostoloj ni havis perfektan doktrinon de fido. Poste, en profetitaj tempoj de ekstrema mallumo, la doktrino de la apostoloj estis anstataŭigita per tiuj de la du "Romoj"; la imperia kaj la papa, la du fazoj de la sama dia projekto preparita por la diablo. Tial, la laboro de reformo pravigas sian nomon, ĉar ĝi implikas elradikigi falsajn doktrinojn kaj replanti la detruitajn bonajn semojn de apostola doktrino. Kun granda pacienco, Dio donis tempon, multan tempon, por ke Lia lumo estu restarigita al plena kompletigo. Male al la paganaj dioj, kiuj ne reagas, ĉar ili ne ekzistas, la kreinto Dio vivas eterne, kaj li montras, ke li ekzistas, per siaj reagoj kaj siaj neimiteblaj agoj; bedaŭrinde por la homo, sub la ŝajno de severaj punoj. Kiu regas la naturon, kiu direktas fulmojn, tondrojn kaj fulmojn, kiu vekas vulkanojn kaj igas ilin elsputi fajron sur la kulpan homaron, kiu estigas tertremojn kaj estigas detruajn tajdojn, estas ankaŭ tiu, kiu venas por flustri en la menso de siaj elektitaj oficistoj, la progreson de sia projekto, kion li pretas fari, kiel li anticipis anoncis, longe antaŭe. " *Ĉar la Sinjoro, la Eternulo, faras nenion, ĝis Li malkaŝos Sian sekreton al Siaj servantoj, la profetoj ,*" laŭ Amos 3:7.

La unua rigardo al la Apokalipso

En sia prezento, Johano, la apostolo de la Sinjoro Jesuo Kristo, priskribas al ni la bildojn, kiujn Dio donas al li en vizio kaj la mesaĝojn, kiujn li aŭdas. En aspekto, sed nur en aspekto, Revelacio, traduko de la greka "apocalupsis", malkaŝas nenion, ĉar ĝi konservas sian misteran aspekton nekomprenblan por la amasoj da kredantoj, kiuj ĝin legas. La mistero malinstigas ilin, kaj ili estas reduktitaj al ignorado de la sekretoj rivelitaj.

Dio ne faras tion sen kialo. Agante tiamaniere, Li instruas al ni kiel sankta estas lia Revelacio kaj, kiel tia, ĝi estas destinita nur por liaj elektitoj. Kaj ĉi tie decas esti klare pri la temo, liaj elektitoj ne estas tiuj, kiuj pretendas esti tiaj, sed ekskluzive tiuj, kiujn li mem rekonas kiel siajn servistojn, ĉar ili elstaras, falsaj kredantoj, per sia fideleco kaj obeemo. .

*“ Revelacio de Jesuo Kristo, kiun Dio donis al li por montri al Siaj servantoj la aferojn, kiuj devas okazi **rapide**, kaj kiun Li konigis, sendante Sian anĝelon, al Sia servanto Johano, kiu atestis la vorton de Dio kaj la ateston de Jesuo Kristo. , ĉio, kion li vidis. (Apok.1:1-2).”*

Do tiu, kiu deklaris en Johano 14:6, *“ Mi estas la vojo, la vero kaj la vivo; neniu venas al la Patro krom per mi ”*, venas, per sia Apokalipso, lia Revelacio, montri al siaj servistoj la vojon de la vero, kiu permesas al ili akiri eternan vivon ofertitan kaj proponitan en lia nomo. Tial, nur tiuj, kiujn li juĝas indaj ricevi ĝin, akiros ĝin. Post kiam konkrete montris per sia tera servado tion, kio konsistigas la modelon de vera kredo, Jesuo rekonas tiujn, kiuj estas indaj je li kaj de lia libervola pekofero, en tio, ke ili vere engaĝiĝis al ĉi tiu modela vojo, sur kiu li iris

antaŭ ili. Lia plena konsekro al la servo de Dio estas la normo proponita. Se la Majstro diris al Pilato: " *...Mi venis en la mondon, por atesti la veron...* (Johano 18:37)", en ĉi tiu sama mondo, liaj elektitoj devas fari la samon.

Ĉiu mistero havas sian klarigon, sed por ricevi ĝin vi devas uzi la ŝlosilojn, kiuj malfermas kaj fermas aliron al la sekretoj. Sed ve por la supraĵe scivolemuloj, ĉefa ŝlosilo estas Dio mem, persone. Laŭ sia libertempo kaj laŭ sia senerara kaj perfekte justa juĝo, li malfermas aŭ fermas la homan inteligentecon. Tiu ĉi unua malhelpo igas la malkaŝitan libron nekomprenebla kaj la Sankta Biblio ĝenerale fariĝas, kiam submetita al la legado de falsaj kredantoj, kolekto de artikoloj de religiaj alibioj. Kaj estas tre multaj el ĉi tiuj falsaj kredantoj, tial, sur la tero, Jesuo multobligis siajn avertojn pri la falsaj Kristoj, kiuj aperos ĝis la fino de la mondo, laŭ Matt.24:5-11-24 kaj Matt. .7:21 ĝis 23, kie li avertas kontraŭ la malveraj asertoj de tiuj, kiuj kriegas por li.

La Apokalipso estas do la revelacio de la historio de la vera kredo rekonita de Jesuo Kristo en la Patro kaj en la Sankta Spirito venanta de la Patro, la sola kreinto Dio. Ĉi tiu vera kredo kvalifikas ĝiajn elektitojn, kiuj trairas tempojn de ekstrema religia konfuzo dum la mallumaj jarcentoj. Ĉi tiu situacio pravigas la simbolon de *steloj* , kiujn Dio atribuas al la elektitoj, kiujn li rekonas, eĉ momente, ĉar kiel ili, laŭ Gen.1:15, ili brilas en la mallumo, " *por lumigi la teron* ". »

La dua ŝlosilo al Revelacio estas kaŝita en la libro de la profeto Daniel, unu el la libroj de la malnova interligo, kiu konsistigas la unuan el la " *du atestantoj* " de Dio cititaj en Rev.11:3; la dua estante Revelacio kaj la libroj de la nova interligo. Dum sia tera servado, Jesuo atentigis siajn disĉiplojn pri ĉi tiu profeto Daniel, kies atesto estas klasifikita en la historiaj libroj en la sankta juda "Torao".

Dia Revelacio prenas la formon de du spiritaj kolumnoj. Estas tiel vere, ke la libroj de Daniel kaj tiu de la Apokalipso donitaj al Johano estas interdependaj kaj komplementaj por porti, kiel du kolumnoj, la ĉefurbon de dia ĉiela revelacio.

Revelacio do estas la rakonto de vera fido, kiun Dio difinas en ĉi tiu verso: " *Felicxa estas tiu, kiu legas kaj tiuj, kiuj aŭdas la vortojn de la profetaĵo, kaj kiuj observas tion, kio estas skribita en ĝi! Ĉar la tempo estas proksima* (Ap.1:3)."

La verbo "legi" havas precizan signifon por Dio, kiu asocias la fakton kompreni la mesaĝon legitan. Ĉi tiu penso estas esprimita en Jes.29:11-12: " *Ĉia revelacio estas por vi kiel la vortoj de sigelita libro, kiuj estas donitaj al homo, kiu scipovas legi, dirante: Legu ĉi tion! Kaj kiu respondas: Mi ne povas, ĉar ĝi estas sigelita; aŭ kiel libro donita al homo, kiu ne povas legi, dirante: Legu ĉi tion! Kaj kiu respondas: Mi ne scipovas legi .*" Per ĉi tiuj komparoj, la Spirito konfirmas la neeblecon kompreni la diajn mesaĝojn kodigitajn por tiuj, kiuj " honoras Lin per buŝo kaj lipoj, sed kies koroj estas malproksime de Li ", laŭ Jes.29:13: " La Sinjoro diris: Kiam ĉi tiu Homoj alproksimiĝas al mi, Ili honoras Min per sia buŝo kaj siaj lipoj; sed lia koro estas malproksime de mi , kaj la timo, kiun li havas antaŭ mi, estas nur ordono de homa tradicio ".

Tria klavo kunigas la unuan. Ĝi troviĝas ankaŭ en Dio, kiu suverene elektas el inter siaj elektitoj, tiun, kiun li ebligas "legi" la profetaĵon por lumigi siajn fratojn kaj fratinojn en Jesuo Kristo. Ĉar Paŭlo rememoris ĝin en 1 Kor. 12:28-29: “ *Kaj Dio difinis en la eklezio unue apostolojn, due profetojn, trie instruistojn, poste tiujn, kiuj havas la donacon de mirakloj, poste tiujn, kiuj havas la dotojn de resanigo, de helpi, regi, paroli diversajn lingvojn. Ĉu ĉiuj estas apostoloj? Ĉu ĉiuj estas profetoj? Ĉu ili ĉiuj estas kuracistoj?* ”.

En la ordo gvidata de Dio, oni ne improvizas kiel profeto per persona homa decido. Ĉio okazas, kiel Jesuo instruis en la parabolo, ni ne devas rapidi por preni la unuan lokon ĉe la antaŭo de la scenejo, sed male, ni devas sidi en la malantaŭo de la ĉambro, kaj atendi, se tio estas necesa, ke Dio invitas nin iri al la unua vico. Mi ne aspiris al iu aparta rolo en lia laboro, kaj mi havis nur grandan apetiton kompreni la signifojn de tiuj strangaj mesaĝoj, kiujn mi legis en Apokalipso. Kaj estis Dio kiu, antaŭ ol mi komprenis la signifon, vokis min en vizio. Ne miru do la escepte luma karaktero de la verkoj, kiujn mi prezentas; ĝi estas frukto de aŭtentike apostola misio.

La momenta nekapablo kompreni ĝiajn sekretojn malkaŝitajn en kodo estas do normala kaj atendata en la ordo starigita de Dio. Nescio ne konsistigas kulpon, kondiĉe ke ĝi ne estas la sekvo de rifuzo de la donita lumo. Okaze de rifuzo de tio, kion li malkaŝas per la profetoj, kiujn li komisiis por tiu ĉi tasko, la dia frazo estas tuja: ĝi estas la rompo de rilato, protekto kaj espero. Tiel, misiista profeto, Johano, ricevis de Dio koditan vizion, en la tempo de la fino, alia misiista profeto prezentas al vi hodiaŭ la deĉifritajn viziojn de Danielo kaj Revelacio, proponante al vi ĉiujn garantiojn de dia beno per ilia subluma klareco. Por ĉi tiu malkodado, nur unu fonto: la Biblio, nenio krom la Biblio, sed la tuta Biblio, sub la lumo de la Sankta Spirito. La atento de Dio kaj lia amo estas koncentritaj al la plej simplaj homaj estaĵoj, kiel obeemaj infanoj, kiuj maloftis en la tempo de la fino. Kompreni dian penson oni povas atingi nur en proksima kaj intensa kunlaboro inter Dio kaj lia servanto. La vero ne povas esti ŝtelita; ŝi meritas ĝin. Ĝin ricevas tiuj, kiuj amas ĝin, kiel dian emanaĵon, frukton, esencon de la amata kaj adorata Sinjoro.

La kompleta konstruado de la granda Revelacio alportita en komplementa maniero per la libroj Daniel kaj Revelacio estas giganta kaj trompe kompleksa. Ĉar reale, Dio ofte mencias la samajn temojn sub malsamaj kaj komplementaj aspektoj kaj detaloj. Je la nivelo de majstrado kiun mi hodiaŭ havas pri la temo, malkaŝita religia historio estas fakte tre simple resumebla.

Restas ankoraŭ kvara ŝlosilo: ĝi estas ni mem. Ni devas esti elektitaj, ĉar nia animo kaj nia tuta personeco devas kunhavigi kun Dio, ĉiujn Liajn konceptojn pri bono kaj malbono. Se iu ne apartenas al li, estas certe, ke li defios sian doktrinon pri unu aŭ alia punkto. La glora Revelacio nur aperas klara en la sanktigitaj mensoj de la elektitoj. La vero estas tia, ke ĝi ne estas marĉandata, ĝi ne estas intertraktata, ĝi devas esti prenita kiel ĝi estas aŭ lasita. Kiel Jesuo instruis, ĉio estas decidita per "jes" aŭ "ne". Kaj tio, kion aldonas homo, venas de la Malbonulo.

Restas ankoraŭ fundamenta kriterio, kiun Dio postulas: tuta humileco. Fiero pri laboro estas legitima sed fiero neniam estos: “ *Dio rezistas al fieruloj sed*

li donas gracon al humiluloj (Jac.4:6).” Fiero estante la radiko de malbono, kiu kaŭzis la falon de la diablo kun siaj monstraj sekvoj por li mem kaj por ĉiuj ĉielaj kaj surteraj estaĵoj de Dio, estas neeble por fiera estaĵo akiri elekton en Kristo.

Humileco, vera humileco, konsistas en rekoni nian homan malfortecon kaj kredi la vortojn de Kristo, kiam li diras al ni: “ *sen mi vi nenion povas fari* (Joh 15,5)”. En ĉi tiu " *nenio* " troviĝas, ĉefe, la ebleco kompreni la signifon de ĝiaj kodigitaj profetaj mesaĝoj. Mi diros al vi kial kaj donos al vi la klarigon. En sia saĝeco, sia dia saĝo, la Sinjoro inspiris Danielon per siaj profetaĵoj en elementoj apartigitaj de jardekoj. Antaŭ ol li inspiris al mi la ideon fari komparan sintezon de ĉiuj ĉi tiuj profetaĵoj apartigitaj en ĉapitrojn, neniu faris ĝin antaŭ mi. Ĉar nur per ĉi tiu tekniko la akuzoj prezentitaj de Dio akiras precizecon kaj klarecon. La sekreto de la lumo baziĝas sur la sintezo de ĉiuj profetaj tekstoj, la paralela studo de la datumoj el ĝiaj apartaj ĉapitroj, kaj ĉefe serĉi tra la Biblio la spiritan signifon de la simboloj renkontitaj. Ĝis tiu ĉi metodo estis uzata, la libro de Daniel, sen kiu la profetaĵo de Revelacio restas tute nekomprenebla, la menciitaj diaj akuzoj ne tro maltrankviligis tiujn, al kiuj ili koncernas. Estas por ŝanĝi ĉi tiun situacion, ke la Sankta Spirito de Jesuo Kristo inspiris min klarigi tion, kio ĝis tiam estis obskura. La identigo de la kvar ĉefaj celoj de dia kolero estas tiel malkaŝita en nediskutebla maniero. Dio ne rekonas alian aŭtoritaton ol tiu de sia skribita vorto, kaj estas ĉi tiu, kiu denuncas kaj akuzas, sub la titolo de siaj " *du atestantoj* " laŭ Ap 11:3, terajn kaj ĉielajn pekulojn. Ni nun rigardu ĉi tiun malkaŝitan profetan rakonton resume.

Unua parto : la historio de Israelo en deportado ekde - 605

Daniel alvenas en Babilonon (-605) Dan.1

La vizioj de Daniel de sinsekvaj regantoj

1-La Ĥaldeaj imperio: Dan.2:32-37-38; 7:4.

2-La Meda kaj Persa imperio: Dan.2:32-39; 7:5; 8:20.

3-La greka imperio: Dan.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.

4-Romia imperio: Dan.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30.

5-La eŭropaj regnoj: Dan.2:33; 7:7-20-24.

6-La papa reĝimo: Dan.7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Dua parto : Danielo + Revelacio

Profetaĵo pri la unua alveno de la Mesio malakceptita de la judoj: Daniel 9.

Persekutoj de la judoj fare de la greka reĝo Antioĥo la 4-a Epifano (-168): anonco de *granda katastrofo* : Dan.10:1. La plenumo: Dan.11:31. Romiaj persekutoj (70): Dan.9:26.

Post la Ĥaldeoj, la Medoj kaj la Persoj, la Grekoj, la regado de Romo, imperia, poste papa, ekde 538. En Romo, la kristana kredo renkontas sian mortantan malamikon en siaj du sinsekvaj imperiaj kaj papaj fazoj: Dan.2 :40. al 43; 7:7-8-19 ĝis 26; 8:9-12; 11:36-40; 12:7; Rev.2; 8:8-11; 11:2; 12:3 ĝis 6-13 ĝis 16; 13:1-10; 14:8.

De 1170 (Pierre Valdo), la laboro de Reformacio ĝis la reveno de Kristo: Apo.2:19-20-24 ĝis 29; 3:1 ĝis 3; 9:1-12; 13:11 ĝis 18.

Inter 1789 kaj 1798, la puna ago de la franca revolucia ateismo: Rev.2:22; 8:12; 11:7-13.

La imperio de Napoleono la 1-a : Apo.8:13.

De 1843, la provo de la adventisma kredo kaj ĝiaj sekvoj: Daniel 8:14; 12:11-12; Rev.3. Falo de tradicia Protestantismo: Rev.3:1 ĝis 3; lia puno: Apoc.9:1 ĝis 12 (la ^{5-a} trumpeto). Feliĉaj Adventistaj Pioniroj: Rev.3:4-6.

De 1873, la oficiala beno de la universala Sepa-taga adventisma institucio: Daniel 12:12; Rev.3:7; la *sigelo de Dio* : Rev.7; ĝia universala misio aŭ mesaĝoj de la tri anĝeloj: Apoc.14:7 ĝis 13.

Ekde 1994, submetita al provo de profeta kredo, la institucia adventisma kredo falis: Rev.3:14 ĝis 19. La sekvo: ĝi aliĝis al la protestanta tendaro malakceptita ekde 1844: Rev.9:5-10. Lia puno: Apoc.14:10 (*ankaŭ li trinkos ...*).

Inter 2021 kaj 2029, 3-a Mondmilito: Danielo 11:40 ĝis 45; Apoc.9:13 ĝis 19 (la ^{6-a} trumpeto).

En 2029, la fino de la tempo de kolektiva kaj individua graco: Apo.15.

La universala provo de fido: la dimanĉa leĝo trudita: Apoc.12:17; 13:11-18; 17:12-14; la sep lastaj plagoj: Rev.16.

En printempo 2030, " *Armagedono* ": dekreto de morto kaj glora reveno de Kristo: Daniel 2:34-35-44-45; 12:1; Apoc.13:15; 16:16. La sepa trumpeto : Apoc.1:7; 11:15-19; 19:11 ĝis 19. *La sepa lasta plago* : Rev.16:17. *La rikolto* aŭ ravo de la elektitoj: Rev.14:14 ĝis 16. *La vinjaro* aŭ puno de falsaj religiaj instruistoj: Rev.14:17 ĝis 20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

Ekde printempo 2030, la sepa jarmilo aŭ granda sabato por Dio kaj liaj elektitoj: venkita, Satano estas katenita sur la dezerta tero dum *mil jaroj* : Rev.20:1 ĝis 3. En la ĉielo, la elektitoj juĝas la falintojn: Daniel 7 : 9; Rev.4; 11:18; 20:4-6.

Ĉirkaŭ 3030, la Lasta Juĝo: la gloro de la elektitoj: Apo.21. *La dua morto* sur la tero: Daniel 7:11; 20:7 ĝis 15. Sur la renovigita tero: Rev.22; Dan.2:35-44; 7:22-27.

La Simboloj de Romo en Profetaĵo

La malklara aspekto de la profetaĵoj baziĝas sur la uzo de malsamaj simboloj kvankam ili koncernas la saman enton. Ili do fariĝas komplementaj, anstataŭ ekskludi unu la alian. Tio permesas al Dio konservi la misteran aspekton de la tekstoj kaj konstrui en skizo, la malsamajn aspektojn de la celata temo. Tiel estas kun sia ĉefa celo: Romo.

En Dan.2, en la vizio de la statuoj, ĝi estas la kvara imperio kun la simbolo " *kruroj de fero* ". La " *fero* " reflektas ĝian severan karakteron kaj ĝian latinan devizon "DVRA LEX SED LEX", tradukita kiel: "la leĝo estas malfacila, sed la leĝo estas la leĝo". Krome, la " *ferkruroj* " memorigas la aspekton de romiaj legianoj vestitaj per feraj brustkiraso sur la torso, sur la kapo, sur la ŝultroj, sur la brakoj kaj sur la *gamboj* , antaŭenirante piede en longaj, organizitaj kaj disciplinitaj kolonoj.

En Dan.7, Romo, en siaj du paganaj fazoj, la respublika kaj la imperia, estas ankoraŭ la kvara imperio priskribita kiel " *terura monstro kun feraj dentoj* ". La *fero* de ŝiaj *dentoj* ligas ŝin al la *feraj kruroj* de Dan.2 . Ĝi ankaŭ havas " *dek kornojn* " kiuj reprezentas dek sendependajn eŭropajn regnojn kiuj formiĝos post la falo de la Romia Imperio. Ĉi tiu estas la instruo donita en Dan.7:24.

Dan.7:8 priskribas la aspekton de dekunua " *korno* ", kiu fariĝos en la profetaĵo, la ĉefa celo de ĉiu dia kolero. Ĝi ricevas la nomon " *korneto* " sed, paradokse, Dan.7:20 atribuas al ĝi " *pli grandan aspekton ol la aliaj* ". La klarigo estos donita en Dan.8:23-24, " *ĉi tiu malhonesta kaj lerta reĝo... sukcesos en siaj entreprenoj; Li pereigos la potenculojn kaj la popolon de la sanktuloj.* " Tio estas nur parto de la agoj kiujn Dio atribuas al tiu dua romia dominado, kiu estis plenumita de 538, kun la establado de la papa reĝimo kiu trudis la katolikan kredon per la imperia aŭtoritato de Justiniano^{1a-1-a} . Ni devos preni noton pri ĉiuj akuzoj, kiujn Dio prezentas dise, laŭlonge de la profetaĵo, kontraŭ ĉi tiu aŭtokrata kaj despota, sed religia, reĝimo, kiun reprezentas la roma papo. Se Dan.7:24 nomas lin " *malsama ol la unua* ", estas ĝuste ĉar lia potenco estas religia kaj ke ĝi apogas sur la kredemo de la potenculoj, kiuj timas lin kaj timas lian influon ĉe Dio; kiun Dan.8:25 atribuas al la " *sukceso de liaj ruzoj* ". Iuj eble trovas nenormale, ke mi ligas la reĝon de Daniel 7 al la reĝo de Daniel 8. Mi do devas pravi la pravigon de ĉi tiu ligo.

En Dan.8, ni ne plu trovas la kvar imperiajn sinsekvojn de Dan.2 kaj 7, sed nur du el tiuj imperioj, cetere klare identigitaj en la teksto: la Meda kaj Persa imperioj, indikitaj per " *virŝafo* " kaj la greka imperio. bildigita de " *kapro* " kiu antaŭas la romian imperion. En 323, la granda greka konkerinto Aleksandro la Granda mortis, " *la granda korno de la kapro rompiĝis* ". Sed sen heredanto, lia imperio estas dividita inter liaj generaloj. Post 20 jaroj da milito inter ili, nur 4 regnoj restas " *kvar kornoj leviĝis al la kvar ventoj de la ĉielo por anstataŭigi ĝin* ". Ĉi tiuj kvar kornoj estas, Egiptio, Sirio, Grekio kaj Trakio. En ĉi tiu 8-a ĉapitro,

la Spirito prezentas al ni la naskiĝon de tiu ĉi kvara imperio, kiu komence estis nur okcidenta urbo, unue monarĥista, poste respublika ekde - 510. Ĝuste en sia respublika reĝimo Romo iom post iom akiris potencon transformante la popolojn. kiu apelaciis por ĝia helpo en romiajn koloniojn. Tiel, en la verso 9, sub la nomo “*korneto*”, kiu jam designas la romian papan reĝimon en Dan.7, la alveno de la respublikana Romo en la historion de la Oriento kie estas Israelo, plenumita per sia interveno en Grekio, “*unu el la kvar kornoj*”. Kiel mi ĵus diris, ĝi estis vokita en – 214 por solvi disputon inter du grekaj ligoj, la Aĥa ligo kaj la etola ligo, kaj la rezulto estis por Grekio, la perdo de ĝia sendependeco, kaj la kolonia sklavigo al la romianoj en – 146. La verso 9 elvokas la sinsekvajn konkerojn, kiuj faros ĉi tiun urbeton de Italio la kvara imperio bildigita de “*fero*” en antaŭaj profetaĵoj. La geografia loko de la rezonado estas tiu de Italio kie Romo situas. La naskiĝo de ĝiaj fondintoj Romulo kaj Remo prezentas lupinon kiu mamnutintus ilin. En la latina la vorto Louve estas “*lupa*” kiu signifas lupino sed ankaŭ prostituitino. Tiel de sia kreo ĉi tiu urbo estis markita de Dio pro sia duobla profeta destino. Ni trovos ŝin kiel lupon en la ŝafejo de Jesuo, kiu komparos ŝin kun prostituitino en Rev.17. Tiam, ĝia etendo direkte al ĝia “*sudo*”, estis plenumita konkerante Sudan Italion (- 496 ĝis - 272), tiam elirante venke el la militoj kondukita kontraŭ Kartago, aktuala Tunizo, de 264 a.K. La sekva fazo al ĝia “*oriento*” estas tiu de ĝia interveno en Grekio kiel ni ĵus vidis. Ĝuste tie ĝi estas priskribita kiel “*leviĝanta el unu el la kvar kornoj*” de la frakasita greka imperio heredita de Aleksandro la Granda. Ĉiam pli potenca, en – 63, Romo finos trudi sian ĉeeston kaj sian kolonian potencon al Judujo, kiun la Spirito nomas “*la plej bela lando*”, ĉar ĝi estas ĝia laboro ekde sia kreado post la eliro de sia popolo de Egiptujo. Ĉi tiu esprimo estas ripetita en Ezek.20:6-15. Historia precizeco: denove, Romo estis vokita de Hyrcanus por batali kontraŭ sia frato Aristobulo. La tri romiaj konkeroj priskribitaj, en la sama geografia formo kiel tiuj de la medo-persa “*virŝafo*” de la sama ĉapitro, kongruas kun la historia atesto. La celo fiksita de Dio estas do atingita: la esprimo “*korneto*” de Dan.7:8 kaj Dan.8:9 koncernas, en ambaŭ referencoj, romian identecon. La afero estas pruvita kaj nediskutebla. Sur ĉi tiu certeco, la dia Spirito povos kompletigi sian instruon kaj siajn akuzojn alportitajn kontraŭ ĉi tiu papa religia reĝimo, kiu koncentras sur si ĉiujn fulmojn de la ĉielo. La sinsekvo de la papa Romo ĝis la imperia Romo montriĝis en Dan.7, ĉi tie, en Dan.8, la Spirito transsaltas la jarcentojn, kiuj disigas ilin, kaj de la verso 10, li denove celas la papan enton, lian plej ŝatatan mortan malamikon; kaj ne senkaŭze. Ĉar ĝi aliras la kristanan religion de la civitanoj de la regno de la ĉielo kunvenitaj de Jesuo Kristo: “*leviĝis al la armeo de la ĉielo*”. La afero estis plenumita en 538 per la imperia dekreto de Justiniano la 1-a^{kiu} ofertis al Vigilio la 1-a^{religian} aŭtoritaton kaj la papan tronon de Vatikano. Sed armite per tiu ĉi potenco, li agas kontraŭ la sanktuloj de Dio, kiujn li persekutas en la nomo de la kristana religio, kiel faros liaj historiaj posteuloj dum preskaŭ 1260 jaroj (inter 538 kaj 1789-1793). Historia precizeco konfirmas la precizecon de tiu ĉi daŭro, sciante, ke la dekreto estis skribita en 533. La 1260 jaroj do finiĝis, en tiu ĉi kalkulo, en 1793, la jaro kiam en la revolucia “*Teroro*” estis dekretita la forigo de la roma eklezio. “*Ŝi igis kelkajn el la steloj fali sur la teron kaj piedpremis ilin*.” La bildo estos prenita supren en Rev.12:4: “*Lia vosto trenis for trionon de la steloj de la ĉielo kaj ĵetis*

ilin sur la teron ". La ŝlosiloj estas donitaj en la Biblio. Koncerne la *stelojn* , ili estas en Gen.1:15: “ *Dio metis ilin en la ĉielan vastaĵon, por ke ili lumu la teron* ”; en Gen.15:5 ili estas komparitaj kun la idaro de Abraham: “ *Rigardu al la ĉielo kaj kalkulu la stelojn , se vi povas ilin kalkuli; tia estos via posteularo* ”; en Dan.12:3: “ *tiuj, kiuj instruas justecon al multaj, brilos kiel la steloj por ĉiam kaj eterne* ”. La vorto " *vosto* " prenos grandan gravecon en la Apokalipso de Jesuo Kristo, ĉar ĝi simbolas kaj nomas " *la profeton kiu instruas mensogojn* ", kiel Jesaja 9:14 malkaŝas al ni, tiel malfermante nian komprenon de la kodita mesaĝo dia. La papa reĝimo de Romo estas do, dum la jarcentoj de sia regado kaj ekde sia origino, gvidata de falsaj profetoj, laŭ la sankta kaj justa juĝo malkaŝita de Dio.

En Dan.8:11, Dio akuzas la papoficon leviĝi kontraŭ Jesuo Kristo, la sola " *Ĉefo de regantoj* ", kiel la verso 25 klarigos, ankaŭ citita kiel " *Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj* ", en Rev. 17. :14; 19:16. Ni legas: " *Ŝi leviĝis al la militestro, forprenis de li la ĉiaman kaj renversis la bazon de lia sanktejo* ." Tiu ĉi traduko diferencas de nunaj tradukoj, sed ĝi havas la meriton strikte respekti la originan hebrean tekston. Kaj en ĉi tiu formo la mesaĝo de Dio prenas konsekvencon kaj precizecon. La termino " *ĉiama* " ne koncernas ĉi tie "ofero", ĉar ĉi tiu vorto ne estas skribita en la hebrea teksto, ĝia ĉeesto estas kontraŭleĝa kaj ne pravigita; plie, ĝi distordas la signifon de la profetaĵo. Efektive, la profetaĵo celas la kristanan epokon en kiu, laŭ Dan.9:26, *oferoj kaj oferoj* estis aboliciitaj. Ĉi tiu termino " *ĉiama* " koncernas ekskluzivan posedaĵon de Jesuo Kristo, kiu estas lia pastraro, nome lian potencon kiel propetanto favore al nur siaj elektitoj, kiujn li identigas kaj elektas. Tamen, ekkaptante ĉi tiun aserton, la papa reĝimo benas la malbenitajn kaj malbenas tiujn benatojn de Dio, kiujn ĝi false akuzas pri herezo, starigante sin kiel modelon de dia kredo; aserto plene kontestata de Dio en sia profeta revelacio kiu akuzas lin, en Dan.7:25, je " *formi la desegnon por ŝanĝi la tempojn kaj la leĝon* ". Herezo estas do en la tuta laboro de la papa reĝimo, tiel igita malinda porti aŭ fari ajnan religian juĝon. La *ĉiama* estas do konforma al la instruoj de Heb.7:24, la " *netransdonebla pastraro* " de Jesuo Kristo. Tial papo ne povas pretendi transdonon de sia potenco kaj aŭtoritato de Dio en Jesuo Kristo; li povus do nur ŝteli ĝin kontraŭleĝe de li kun ĉiuj sekvoj, kiujn tia ŝtelo havos, por li kaj tiuj, kiujn li delogas. Ĉi tiuj sekvoj estas malkaŝitaj en Dan.7:11. Ĉe la lasta juĝo, li suferos la " *duan morton, ĵetita vivanta en la lagon de fajro kaj sulfuro* ", per kiu li delonge minacas sin, monarĥojn kaj ĉiujn homojn, por ke ili servu kaj timu lin: " *Do mi rigardis pro la arogantaj vortoj, kiujn diris la korno, kaj dum mi rigardis, la besto estis mortigita, kaj ĝia korpo estis detruita, transdonita al fajro, por esti forbruligita* . Siavice, la Revelacio de la Apokalipso konfirmos ĉi tiun frazon de la justa juĝo de la indignigita kaj frustrita vera Dio, en Rev.17:16; 18:8; 19:20. Mi elektis traduki, " *kaj renversis la bazon de lia sanktejo* " pro la spirita naturo de la akuzoj kontraŭ la papa reĝimo. Efektive, la hebrea vorto "mecon" povas esti tradukita kiel: *loko* aŭ *bazo* . Kaj en la okazo, kiu ekestas, ja estas la *bazo de la spirita sanktejo* , kiu estas renversita. Tiu ĉi termino " *bazo* " koncernas, laŭ Ef.2:20-21, Jesuon Kriston mem, " *ĉefŝtonon de la angulo* ", sed ankaŭ, la tutan apostolan fundamenton kompare kun spirita konstruaĵo, nome, " *sanktejo* " posedaĵo de Jesuo Kristo, konstruita de Dio sur li. La kvazaŭa heredaĵo de Sankta Petro estas do kontraŭdirita de Dio mem. Por Popery, la nura heredaĵo

de Petro estas la daŭrigo de la laboro de liaj ekzekutistoj, kiuj krucumis lin post sia dia Majstro. Lia inkvizicia reĝimo fidele reproduktis la komencan paganan modelon. " *Ŝanĝinte la tempojn kaj la leĝon* ", kiun Dio starigis, tiu ĉi maltolerema kaj kruela reĝimo, de kiu iuj papaj estroj estis murdistoj, famaj krimuloj, kiel Aleksandro la 6-a Borgia kaj lia filo Cezaro, ekzekutisto kaj kardinalo, atestas pri la integra diabla naturo de la romkatolika papa institucio. Grandegaj masakroj de pacaj homoj estis deĉenigitaj de ĉi tiu religia aŭtoritato, per devigitaj konvertiĝoj, sub puno de morto, kaj la religiaj ordenoj de la krucmilitoj gviditaj kontraŭ la islamanoj kiuj okupis la landon de Israelo; lando malbenita de Dio ekde la jaro 70, kie la romianoj venis por detruiri " *la urbon kaj la sanktecon* ", konforme al kio estas anoncita, en Dan.9:26, kiel rezulto de la malakcepto de la Mesio fare de la judoj. . La " *bazo de lia sanktejo* " koncernas ĉiujn doktrinajn verojn ricevitajn de la apostoloj, kiuj transdonis ilin al estontaj generacioj per la skribaĵoj de la nova interligo; la dua el la " *du atestantoj* " de Dio, laŭ Rev.11:3. De ĉi tiu silenta atestanto, Papiro nur konservis la nomojn de la herooj de la biblia kredo, kiujn ĝi igas adori kaj servi amase per siaj amasoj da sekvantoj. La vero laŭ Romo estas registrita, parte, en ĝia "mesalo" (la gvidilo al la meso), kiu anstataŭas la " *du atestantojn* " de Dio; la skribaĵoj de la malnovaj kaj novaj interligoj, kiuj kune konsistigas la Sanktan Bibliion, kontraŭ kiu ŝi batalis mortigante siajn fidelajn sekvantojn.

La verso 12 de Dan.8 malkaŝos al ni, kial Dio mem estis devigita krei ĉi tiun abomenindan kaj abomenindan religion. " *La armeo estis transdonita kun la eterna pro peko* ." Tiel la teruraj kaj abomenindaj agoj de ĉi tiu reĝimo ekzistis, laŭ la deziro de Dio, por puni " *pekon* ", kiu estas, laŭ 1 Johano 3:4, la malobeo de la leĝo. Kaj ĝi estas ago atribuebla jam al Romo sed en ĝia pagana imperia fazo, ĉar la peko tiel grava, kiu meritas tian punon, tuŝis Dion pri du ekstreme sentemaj punktoj: lia gloro kiel Dio kreinto kaj Venkinto en Kristo. Ni vidos en Rev.8:7-8, ke la starigo de la papa reĝimo en 538 konsistigas la duan punon, faritan de Dio, kaj profetitan per la averta simbolo de la " *dua trumpeto* ". Alia puno antaŭas ĝin, plenumita de la barbaraj invadoj de Eŭropo, kiu fariĝis malfidele kristana. Ĉi tiuj agoj etendiĝantaj inter 395 kaj 476, la kaŭzo de la punoj faritaj ankoraŭ troviĝas antaŭ 395. Tiel, la dato de la 7-a de marto 321 estas konfirmita, en kiu, la pagana roma imperiestro, Konstantino la 1-a de kiu paco estis ofertita al la kristanoj de la imperio, ordonis per dekreto la forlason de la praktiko de la sabato kiun li anstataŭigis per la resto de la unua tago. Nun, ĉi tiu unua tago estis dediĉita al la pagana adoro de la nevenkita diigita suno. Dio subite suferis duoblan indignon: la perdo de sia Ŝabato, memoro de lia laboro kiel kreinto kaj lia fina venko super ĉiuj liaj malamikoj, sed ankaŭ, anstataŭe, la etendo de la pagana honoro farita en la unua tago, en la sama tago. vicoj de la disĉiploj de Jesuo Kristo. Malmultaj homoj komprenos la gravecon de la kulpo, ĉar ni devas rimarki, ke Dio ne nur estas la kreinto de la vivo, li estas ankaŭ la kreinto kaj organizanto de la tempo, kaj nur por tiu celo li kreis la stelojn de la ĉielo. La suno aperas en la kvara tago por marki la tagojn, la luno por marki la nokton, kaj la suno denove kaj la steloj por marki la jarojn. Sed la semajno ne estas markita de la steloj, ĝi baziĝas nur sur suverena decido de la kreinto Dio. Ĝi do reprezentas la signon de lia aŭtoritato kaj Dio zorgos pri tio.

Lumo en la sabato

La interna organizo de la semajno ankaŭ estas la esprimo de lia dia volo kaj Dio rememoros tion ĝustatempe en la teksto de sia kvara ordono: “ *Memoru la ripoztagon por sanktigi ĝin. Vi havas ses tagojn por fari vian tutan laboron, sed la sepa estas la tago de la Eternulo, via Dio, en tiu tago, nek vi, nek via edzino, nek viaj infanoj, nek viaj brutoj, nek la fremdulo; estas inter viaj pordegoj, cxar la Eternulo faris la cxielon kaj la teron kaj la maron kaj cxion, kio estas en ili en ses tagoj; tial li benis la sepan tagon kaj sanktigis ĝin* ”.

Rigardu zorge, en ĉi tiu citaĵo, temas nur pri la nombroj " ses kaj sep "; la vorto sabato eĉ ne estas menciita. Kaj en ĝia " sepa " formo, orda nombro, la Kreinto Leĝdonanto insistas pri la pozicio, ke ĉi tiu *sepa* okupata *tago* . Kial ĉi tiu insisto? Mi donos al vi kialon por ŝanĝi, se necese, vian opinion pri ĉi tiu ordono. Dio volis renovigi la ordon de tempo, kiun Li starigis de la fondo de la mondo. Kaj se li tiom insistas, tio estas ĉar la semajno estas konstruita laŭ la bildo de la plena tempo de lia sava projekto: 7000 jaroj aŭ pli precize, 6000 + 1000 jaroj. Ĉar distordis sian planon de savo, frapante dufoje la rokon de HXoreb, Moseo estis malhelpita eniri la teran Kanaanon. Ĉi tio estis la leciono, kiun Dio volis doni pri sia malobeo. Ekde 1843-44, la unua tago de ripozo portas la samajn sekvojn, sed ĉi-foje ĝi malhelpas eniron en la ĉielan Kanaanon, la rekompenco por la fido de la elektitoj ofertita de la pekliberiga morto de Jesuo Kristo. Ĉi tiu dia juĝo falas sur la ribelantojn, ĉar, kiel la agado de Moseo, la cetero de la unua tago ne konformas al la plano programita de Dio. Nomoj povas esti ŝanĝitaj sen multe da sekvo, sed la karaktero de nombroj estas ilia neŝanĝebleco. Por la Dio kreinto, kiu kontrolas sian kreadon, la progresiva tempoprogreso okazas per sinsekvo de semajnoj de sep tagoj. Neŝanĝeble, la unua tago restos la unua tago kaj la " *sepa* " restos la " *sepa* ". Ĉiu tago konservas ĉiam la valoron, kiun Dio donis al ĝi de la komenco. Kaj Genezo instruas al ni, en la ĉapitro 2, ke la sepa tago estas la objekto de aparta sorto: ĝi estas " *sanktigita* ", tio estas, apartigita. Ĝis nun la homaro ignoris la veran kaŭzon de ĉi tiu speciala valoro, sed hodiaŭ, en ĝia nomo, mi donas la klarigon de Dio. En ĝia lumo, la elekto de Dio estas klarigita kaj pravigita: la sepa tago profetas la sepan jarmilon de la dia tutmonda projekto de 7000 sunaj jaroj, el kiuj la lastaj " *mil jaroj* " cititaj en Apo.20, vidos la elektitojn de Jesuo-Kristo. eniru en la ĝojon kaj ĉeeston de ilia amata Majstro. Kaj ĉi tiu rekompenco estos akirita danke al la venko de Jesuo super peko kaj morto. La sanktigita Ŝabato ne plu estas nur la memoro pri la kreo de nia tera universo fare de Dio, ĝi ankaŭ markas ĉiun semajnon la antaŭeniĝon al eniro en la regnon de la ĉielo kie, laŭ Johano. 14:2-3, Jesuo " *preparu lokon.* " por siaj amataj elektitoj. Jen tre bela kialo por ami lin kaj honori lin en ĉi tiu sankta sepa tago, kiam li ŝajnas marki la finon de niaj semajnoj, ĉe sunsubiro, ĉe la fino de la 6a^{tago} .

De nun, kiam vi legas aŭ aŭdas la vortojn de ĉi tiu kvara ordono, vi devas aŭdi malantaŭ la vortoj de la teksto, Dion dirantan al homoj: "Vi havas 6000 jarojn por produkti la farojn de fido de la elektitoj, ĉar vi havas atingita la fino de ĉi tiu tempo, la tempo de **1000 jaroj** de la **sepa jarmilo** ne plu apartenos al vi; ĝi daŭros nur por miaj elektitoj, kiuj eniris mian ĉielan eternecon, per la vera kredo rekonita de Jesuo Kristo."

La Ŝabato tiel aperas kiel simbola kaj profeta signo de eterna vivo rezervita por la elaĉetintoj de la tero. Ankaŭ, Jesuo ilustris ĝin per "la *perlo de granda prezo* " de sia parabolo citita en Matt.13:45-46: " *La regno de la ĉielo estas ankoraŭ kiel komercisto, kiu serĉas belajn perlojn. Li trovis perlon de granda prezo ; kaj li iris kaj vendis ĉion, kion li havis, kaj aĉetis ŝin . Ĉi tiu verso povas ricevi du inversajn klarigojn. La esprimo " regno de la ĉielo " indikas la savan projekton de Dio. Bildigante sian projekton, Jesuo Kristo komparas sin kun " perlo " " komercisto ", kiu serĉas la perlon , la plej belan, la plej perfektan kaj do, sekve, tiun, kiu ricevas la plej altan prezon. Por trovi ĉi tiun maloftan, kaj do*

altvaloran, *perlon*, Jesuo forlasis la ĉielon kaj ĝian gloron kaj sur la teron je la prezo de sia terura morto, li reaĉetis ĉi tiujn spiritajn perlojn por ke ili fariĝu lia posedaĵo por eterne. Sed male, la *kmercisto* estas la elektita, kiu soifas je la absoluto, je la dia perfekteco, kiu estos la rekompenco de la vera kredo. Ĉi tie denove, por gajni ĉi tiun premion de la ĉiela alvokiĝo, li forlasas vanajn kaj maljustajn terajn valorojn por dediĉi sin al doni al la kreinto Dio adoron, kiu plaĉas al li. En ĉi tiu versio, la *perlo de granda prezo* estas eterna vivo ofertita de Jesuo Kristo al siaj elektitoj en la printempo de la jaro 2030.

Tiu ĉi *perlo de granda prezo* povas do nur koncerni la lastan epokon de adventismo; tiu, kies lastaj reprezentantoj vivos ĝis la vera reveno de Jesuo Kristo. Tial ĉi tiu *multekosta perlo* kunigas la sabaton, la revenon de Kristo kaj la sanktecon de la lastaj elektitoj. La doktrina perfekteco trovita en ĉi tiu lasta epoko donas al la sanktuloj la bildon de la *perlo*. Ilia specifa sperto eniri la eternecon vivanta konfirmas ĉi tiun *perlan bildon*. Kaj ilia alligiteco al la sepa jarmilo, kiun ili scias profeti la sepan jarmilon, donas al la sabato kaj la sepa jarmilo la bildon de unika altvalora juvelo al kiu nenio povas esti komparita krom "*perlo de granda prezo*". Ĉi tiu ideo aperos en Apoc.21:21: "***La dek du pordegoj estis dek du perloj ; ĉiu pordo estis el unu sola perlo . La urboplaco estis pura oro, kiel trasidebla vitro .***" Ĉi tiu verso elstarigas la unikecon de la normo de sanktigo postulita de Dio, kaj samtempe, la unikan rekompencan akiri eternan vivon per ilia eniro en la sepan jarmilan sabaton tra simbolaj "*pordegoj*" kiuj prezentas adventismajn provojn de kredo. La lastaj elaĉetitaj ne estas pli bonaj ol tiuj, kiuj antaŭis ilin. Estas nur la doktrina vero, kiun Dio konigis al ili, kiu pravigas ilian bildon de *perlo*, kiu sekvas tiun de tranĉitaj *altvaloraj ŝtonoj*. Dio neniam faras escepton por homoj sed, depende de la tempo koncernita, li rezervis la rajton fari escepton pri la normo de sankteco postulata por akiri savon. La kristana epoko ekzamenita ĉefe koncernas la tempon markitan de la reveno de peko religie formaligita ekde la starigo de la romia papa reĝimo, tio estas, ekde 538. Ankaŭ, la komencoj de la reformado estas kovritaj de ĝia kompato kaj ĝia kompato, kaj la malobeo. de la sabato ne estis imputita ĝis la dekreto de Dan.8:14 ekvalidis, ekde la printempo de 1843. En subtila aludo, la aĉeto de la perlo estas proponita de Jesuo en Apoc.3:18: "*Mi konsilas al vi aĉeti de mi oron elproviditan en la fajro, por ke vi fariĝu riĉaj, kaj blankaj vestoj, por ke vi vestu vin, kaj por ke la honto de via nudeco ne aperu, kaj salvu al vi. sanktoleu viajn okulojn, por ke vi vidu .*" Ĉi tiuj aferoj, kiujn Jesuo proponas al tiuj, kiuj mankas, konsistigas la elementojn, kiuj donas al la elektito sian simblan aspekton de "*perlo*" antaŭ la vido kaj juĝo de la Sinjoro Jesuo Kristo. La "*perlo*" devas esti "*aĉetita*" de Li, ĝi ne estas akirita senpage. La prezo estas tiu de la abnegacio, la bazo de la batalo por la kredo. En la respektiva ordo, Jesuo proponas vendi kredon elproviditan per provo, kiu donas al la elektito sian spiritan riĉecon; lia pura kaj senmakula justeco, kiu kovras la spiritan nudecon de la pardonita pekulo; la helpo de la Sankta Spirito kiu malfermas la okulojn kaj inteligentecon de peka homo al la projekto malkaŝita de Dio en siaj sanktaj Skriboj de la Biblio.

En la tempo de 6000 jaroj de la kristana epoko, Dio atendis ĝis la fino de ĉi tiu surtera ciklo por igi siajn lastajn elektitojn malkovri la grandiozecon de sia sankta sepa tago aŭ Ŝabato sanktigita por sia ripozo. La elektitaj oficistoj, kiuj

komprenas ĝian signifon, nun havas ĉiujn kialojn ami kaj honori ĝin kiel donacon de Jesuo Kristo. Koncerne tiujn, kiuj ne ŝatas ĝin kaj batalas ĝin, ili havas kaj havos ĉiujn kialojn malami ĝin, ĉar ĝi markos la finon de ilia besta surtera ekzistado.

La dekreto de Daniel 8:14

Dan.8:12 daŭrigas, dirante: " *La korno faligis la veron kaj sukcesis en siaj entreprenoj* ." La " *vero* " estas, laŭ Psa.119:142, " *la leĝo* ". Sed ĝi estas ankaŭ la absoluta malo de la " *mensogo* " kiu, laŭ Jes.9:14, karakterizas la papan " *falsan profeton* " per la termino " *vosto* ", kiu rekte akuzas lin en Apoc.12:4. Fakte, ŝi ĵetas la veron teren por instalati siajn religiajn " *mensogojn* " en ĝia loko. Liaj " *entreprenoj* " povis nur " *sukcesi* ", ĉar Dio mem igis lian aspekton puni kristanan malfidelecon praktikatan ekde la 7-a de marto 321.

Versoj 13 kaj 14 prenos esencan gravecon ĝis la fino de la mondo. En verso 13, sanktuloj scivolos pri kiom longe daŭros la ĉantaĝo de " *ĉiama* " kaj " *detrua peko* "; aferoj, kiujn ni ĵus identigis. Sed ni iomete enfokusigu ĉi tiun " *detruan pekon* ". La koncerna ruiniĝo estas tiu de homaj animoj aŭ vivoj. Finfine, la tuta diezigita homaro forlasos, dum la " *mil jaroj* " de la sepa jarmilo, la planedon teron en sia originala formo " *senforma kaj malplena* ", kiu valoros al ĝi, en Apo.9:2-11, 11: 7, 17:8 kaj 20:1-3, la nomo " *profunda* " de Gen.1:2.

La " *sanktuloj* " ankaŭ demandas kiom longe estos " kristana " " *sankteco kaj gastigado " piedpremita?* ". En ĉi tiu sceno, ĉi tiuj " *sanktuloj* " kondukas kiel fidelaj servantoj de Dio, animita kiel Danielo, kiu estas donita kiel ekzemplo en Dan.10:12, de la legitima deziro " *al kompreni* » la dian projekton. Ili ricevas por la tri temoj menciitaj, ununuran respondon donitan en verso 14.

Laŭ la korektoj kaj plibonigoj kiujn Dio gvidis min fari el la originala hebrea teksto, la respondo donita estas: " *Ĝis la vespera mateno, du mil tricent, kaj la sankteco estos pravigita* ." Ĝi ne plu estas tie, la malklara teksto de tradicio: " *Ĝis du mil tricent vesperoj kaj matenoj kaj la sanktejo estos purigita* ". Ne plu temas pri *sanktejo* sed pri *sankteco* ; krome, la verbo " *purigita* " estas anstataŭigita per " *pravigita* ", kaj la tria ŝanĝo koncernas la esprimon " *vespermateno* " kiu ja estas singulara en la hebrea teksto. Tiamaniere, Dio forigas ĉian pravigon de tiuj, kiuj provas ŝanĝi la totalan nombron dividante ĝin per du, asertante apartigi la vesperojn de la matenoj. Lia aliro konsistas el prezento de la unuo de kalkulo la " *vespermateno* " kiu difinas 24-horan tagon en Gen.1. Nur tiam la Spirito malkaŝas la numeron de ĉi tiu unuo: "2300". La tuta nombro de profetaj tagoj cititaj estas tiel protektita. La verbo " *pravigite* " havas kiel radikon, en la hebrea, la vorton "justeco" "tsedek". La traduko kiun mi proponas estas do mem pravigita. Tiam, eraro koncerne la hebrean vorton "qodesh" igas ĉi tiun esprimon " *sanktejo* ", kiu en la hebrea estas "miqdash". La vorto " *sanktejo* " estas bone tradukita en verso 11 de Daniel 8, sed ĝi ne havas lokon en versoj 13 kaj 14 kie la Spirito uzas la vorton "qodesh" kiu devas esti tradukita kiel " *sankteco* ".

Kiam ni scias, ke la " *detrua peko* " specife celas la forlason de la sabato, mem la objekto de aparta dia **sanktigo** , tiu ĉi vorto " *sankteco* " konsiderinde lumigas la signifon de la profeta mesaĝo. Dio anoncas, ke ĉe la fino de la cititaj " *2300 vesperoj kaj matenoj* ", respekto por la resto de lia vera " *sepa tago* " estos postulata de li, de ĉiu persono, kiu pretendas sanktecon kaj " *eternan justecon* " akiritan de Jesuo. La fino de la " *detrua peko* " implikas la rezignon de la religia kultado de dimanĉo, la antaŭa tago de la suno, establita fare de Konstantino la 1-a ' la pagana imperiestro. Dio tiel restarigas, siavice, la doktrinajn normojn de savo, kiuj regis en la tempo de la apostoloj. Ĉi tiu termino " *sankteco* " nur ampleksas ĉiujn doktrinajn verojn de la fundamentoj de la kristana kredo. Havante kiel modelon kaj originon la instruon donitan al la judoj, la kristana kredo alportas nur novan, la anstataŭigon de bestoferoj, per la sango verŝita de Jesuo Kristo sur la fermoplaton kaŝitan en subtera kaverno situanta sub liaj piedoj ĉe Golgota, kiel plaĉis al nia Savanto malkaŝi kaj montri, al sia servisto Ron Wyatt, en 1982. La malkovro de la temoj koncernataj de la vorto " *sankteco* " estas progresema kaj etendiĝas dum la tuta vivo, sed ekde 2018, ĉi tiu tempo estas kalkulita kaj limigita, kaj hodiaŭ, en 2020, restas nur 9 jaroj por restarigi ĉiujn aspektojn.

Daniel 8:14 estas animmortiga dekreto, ĉar ŝanĝi la juĝon de Dio rezultigas la pardonon de la oferto de Kristo de savo por ĉiuj praktikantaj Roman Catholic Sunday Christians. La spirito de heredita tradicio kaŭzos do la eternan morton de homamasoj, kiuj plej ofte ne konscias pri sia kondamno fare de Dio. Estas ĉi tie, ke la pruvo de amo al la vero permesas al Dio marki " *la diferencon* ", koncerne la

sorton, kiu influas " *tiujn, kiuj servas al li kaj tiujn, kiuj ne servas al li* (Mal.3:18)".

Luj ribelemaj spiritoj volos defii la ideon mem de ŝanĝo atribuebla al Dio, kiu mem deklaras: " *Mi ne ŝanĝas* ", en Mal.3:6. Estas tiam, ke ni devas rimarki, ke la ŝanĝo plenumita en 1843-44 konsistas nur en restarigi originalan normon delonge distordita kaj transformita. Tial la beno de la elektitoj de la Reformacio, imputita malgraŭ iliaj neperfektaj verkoj, prezentas esceptan karakteron, kies doktrina aspekto ne povas esti prezentita kiel la modelo de la vera kredo. Ĉi tiu aparta juĝo por la fruaj reformantoj estas tiel escepta, ke Dio reprenas ĝin kaj malkaŝas ĝin en Rev.2:24 kie li diris al la protestantoj, antaŭ 1843, " *Mi ne metas sur vin alian ŝarĝon, nur tion, kion vi havas, konservu ĝin ĝis ĝi. mi venas.* "

La " *veo* " alkroĉita al la eniro en aplikon de ĉi tiu dekreto de Dan.8:14 estas tiel " *granda* " ke Dio signalas ĝin per la anonco de tri " *grandaj veoj* " en Rev.8:13. Kaj kun tiaj seriozaj konsekvencoj, urĝas scii la daton de ĝia ekvalidiĝo. Ĉi tio estis ĝuste la zorgo de la " *sanktuloj* " de Dan.8:13. La daŭro estas nun malkaŝita kiel profeta " *2300 tagoj* ", aŭ 2300 realaj sunaj jaroj, laŭ la kodo donita al Ezekiel, nuntempa profeto de Daniel (Ezek.4:5-6). Ĉi tiu ĉapitro 8, kies temo konsistas el ĉesigo de roma " *peko* ", trovos la elementojn al ĝi mankas en Dan.9 kie ankaŭ tie temas pri " *ĉesigo de peko* ", sed ĉi-foje, al " *originala peko* " kiu kaŭzis la perdon de eterna vivo, ekde Adamo kaj Eva. La operacio estos bazita sur la tera ministerio de Mesio Jesuo kaj sur la libervola ofero de lia perfekta vivo, en elaĉeto por la pekoj de liaj elektitoj, kaj mi precizigas, de ili sole. La tempo de Lia veno inter homoj estas fiksita per profetado en profetaj tagoj. La mesaĝo koncernas la prioritatajn judojn ĉar ili estas en alianco kun Dio. Li donas al la juda popolo, por " *ĉesigi pekon* ", periodon de " *sepdek semajnoj* ", kiuj reprezentas 490 realajn tagajn jarojn. Sed ĝi ankaŭ indikas la rimedojn por dati la deirpunkton de la kalkulo. " *De kiam la vorto anoncis, ke Jerusalema estos konstruita, ĝis la sanktoleito, estas... (7 + 62 = 69 semajnoj).*" Tri persaj reĝoj donis ĉi tiun rajtigon, sed nur la tria, Artaxerxes I plenumis ĝin tute laŭ Ezra 7:7. Lia reĝa dekreto estis promulgita en la fonto de 458 a.K. La termino de 69 semajnoj lokas la komencon de la ministerio de Jesuo Kristo en la jaro 26. Aparte celas la lastajn "sep jarojn" rezervitajn por la laboro de Jesuo, kiu establas, per sia pekliberiga morto, la fundamentojn de la nova interligo, la Spirito prezentas en la verso 27 de Dan.9, ĉi tiun " *semajnon* " de tagoj-jaroj " *en la mezo* " de kiuj, per sia propravola morto, " *li ĉesigas la oferon kaj la oferon* "; la ofertaĵojn ĝis Jesuo Kristo, por la pekliberigo. Sed lia morto venas antaŭ ĉio por " *ĉesigi pekon* ". Kiel ni komprenu ĉi tiun mesaĝon? Dio proponas pruvon de sia amo, kiu kaptos la korojn de siaj elektitoj, kiuj, per reveno de amo kaj rekono, batalos kun sia helpo kontraŭ peko. 1 John 3:6 konfirmas, dirante: " *Kiu restas en li, ne faras pekon; kiu pekas, tiu lin ne vidis kaj ne konis.* " Kaj li plifortigas sian mesaĝon per multaj aliaj citaĵoj.

Sur doktrina nivelo, la nova alianco konstruita de Jesuo Kristo anstataŭas nur la malnovan. Tiel, ambaŭ interligoj ripozas sur la sama profeta bazo rivelita en Dan.9:25. La dato – 458 povas do servi kiel bazo por kalkuli la 70 semajnojn fiksitajn por la juda popolo, sed ankaŭ por tiu de la 2300 realaj tagajaroj de Dan.8:14 kiuj koncernas la kristanan kredon. Dank' al ĉi tiu datita precizeco, ni

povas establi por la jaro 30 la morton de la Mesio kaj por la jaro 1843 la eniron en aplikon de la dekreto de Dan.8:14. Ambaŭ mesaĝoj venas por " *ĉesigi la pekon* " kun eternaj mortaj sekvoj por tiuj, kiuj persistas ignori ilin, unu kiel la alian, ĝis la morto ilin trafos, aŭ post la fino de la tempo de la kolektiva kaj individua graco, kiu antaŭos la glora reveno de Jesuo Kristo. Ĝis ĉi tiu lasta punkto, la vivo permesas sincerajn konvertiĝojn, kiuj permesas aliron al la statuso de la elektitoj.

P riparo por Apokalipso

La verkado de la libro estas tute farita de Dio. Estas li, kiu elektas la vortojn kaj en Rev.22:18-19, li avertas la tradukistojn kaj skribistojn, kiuj respondecos por transdoni aŭ transskribi la originalan rakonton, de generacio al generacio, ke la plej eta ŝanĝo en la vortoj influos ilin. . valoros la perdon de savo. Do ĉi tie ni havas tre apartan verkon de tre alta sankteco. Mi povas kompari ĝin kun giganta "enigmo" kies muntado ne povus esti kompletigita se la plej eta originala peco estus modifita. La laboro estas do die kolosa kaj laŭ sia naturo, ĉio, kion Dio diras tie, estas vera, sed vera por la kompletigo de sia sava projekto; ĉar li alparolas ĉi tiun profetaĵon al siaj "servistoj", pli precize, " *liaj sklavoj* ", de la fino de la mondo. La profetaĵo nur estos interpretebla kiam la profetitaj elementoj estas plenumontaj aŭ, plejparte, plenumitaj.

La longeco de la totala tempo, kiun la dia savprojekto devis daŭri, ĉiam estis ignorita de homoj. Tiel, en ĉiu tempo, la servisto de Dio povis esperi atesti la finon de la mondo, kaj Paŭlo tion atestas per siaj vortoj: " *Jen mi diras, fratoj, ke la tempo estas mallonga ; por ke de nun tiuj, kiuj havas edzinojn, estu kiel tiuj, kiuj ne havas, tiuj, kiuj ploras kiel ne plorantaj, tiuj, kiuj ĝojas kiel ne ĝojantaj, tiuj, kiuj aĉetas, kiel ne posedantoj, kaj tiuj, kiuj uzas la mondon kiel ne uzante ĝin, por la formo. de ĉi tiu mondo forpasas* (1 Kor.7:29 ĝis 31)."

Ni havas, super Paŭlo, la avantaĝon trovi nin en ĉi tiu tempo, kiam Dio ĉesigos sian elekton de eternaj elektitoj. Kaj hodiaŭ lia inspira konsilo devus esti efektivigita de la veraj elektitoj de nia fina epoko. La mondo forpasos, kaj nur la eterna vivo de la elektitoj daŭros. Ankaŭ, la vortoj de Dio en Kristo, " *Mi venas rapide* ", en Rev.1:3, estas veraj, perfekte pravigitaj kaj adaptitaj por ĉi tiu fina tempo, kiu estas nia; naŭ jarojn post lia reveno, dum la verkado de ĉi tiu teksto.

Ni vidis en Dan.7:25 ke la celo de Romo estis " *ŝanĝi la tempojn kaj la dian leĝon.*" La kompreno de la misteroj de la Apokalipso de Jesuo Kristo, donita

al la apostolo Johano detenita sur la insulo Patmos, baziĝas esence sur la scio pri la vera tempo establita de Dio. La temo de tempo estas do fundamenta por kompreni la Apokalipso, kiun Dio strukturis sur ĉi tiu nocio de tempo. Li do ludos la malprecizecon de ĉi tiuj datumoj, por ke la libro konservu sian sendanĝeran misteran karakteron, kiu permesos al ĝi trairi la 20 jarcentojn de nia epoko sen esti detruita de la estaĵoj akuzitaj kaj denuncitaj. La ŝanĝitaj tempoj, kaj precipe la kalendaro starigita de Romo en falsa dato ligita al la naskiĝo de Jesuo, ne lasis la elektitojn esti trompitaĵoj kiam ili interpretas diajn profetaĵojn; ĉi tio ĉar Dio prezentas en siaj profetaĵoj, daŭrojn, kies komenco kaj fino baziĝas sur historiaj agoj facile identigeblaj kaj datitaj de fakhistoriistoj.

Sed en la Apokalipso, la nocio de tempo estas esenca, ĉar la tuta strukturo de la libro ripozas sur ĝi. Tiel, kiel rezulto, ĝia kompreno dependis de la ĝusta interpreto de la sabato postulita kaj restarigita de Dio en 1844. Mia ministerio, komencita en 1980, celis malkaŝi la gravecon de la profeta rolo de la sabato, kiu profetas la grandan reston de la sabato. la sepa jarmilo, de Dio kaj liaj elektitoj, la temo de Rev.20. Laŭ verso 2Pe.3:8, "*unu tago estas kiel mil jaroj, kaj mil jaroj estas kiel unu tago*", la ligo establita inter la bildo de la sep tagoj de kreado malkaŝita en Gen.1 kaj 2 kaj la sep. mil jaroj de la tuta tempo de la dia projekto, sole ebligis mian komprenon pri la kunigo de la strukturo de la libro. Kun ĉi tiu scio, la profetaĵo iĝas pli klara kaj malkaŝas, perlo post perlo, ĉiujn ĝiajn sekretojn.

Tiel, profetaĵo venas al vivo kaj efikeco nur se la mesaĝo povas esti ligita al dato en la historio de la kristana epoko. Jen kion la inspiro de la Sankta Spirito de Dio en Jesuo Kristo permesis al mi realigi. Ankaŭ, mi rajtas deklari ĉi tiun "*libreton, malfermitan*", konfirmante la plenumon de la dia plano anoncita en Rev.5:5 kaj 10:2.

Laŭ sia arkitekturo, la Apokalipso-vizio kovras la tempon de la kristana epoko inter la fino de la apostola tempo, ĉirkaŭ 94 kaj la fino de la sepa jarmilo, kiu sukcesos la finan revenon de Jesuo Kristo en 2030. Ĝi do partumas kun Danielo. ĉapitroj 2, 7, 8, 9, 11 kaj 12 superrigardo de la kristana epoko. Por kristanoj, la ĉefa instruo akirita de la studo de ĉi tiu libro estas la pivota dato de la printempo de 1843 establita de Dan.8:14, sed ankaŭ de la aŭtuno de 1844 en kiu la provo de fido finiĝis. Estis denove de la aŭtuno de 1844 ke Dio metis la fundamentojn de la Sepa-taga Adventisma kredo. Ĉi tiuj du datoj estas tiel gravaj, ke Dio uzos ilin por strukturi sian vizion de Revelacio. Por plene kompreni la valoron de ĉi tiuj du proksimaj datoj, ni devas rilati al 1843 la komenco de provo de fido por la profeta vorto. La unuaj spiritaj viktimoj falis en ĉi tiu dato pro sia malestima malakcepto de la unua adventisma anonco de William Miller. Sed la tempo de juĝo proponas al ili duan ŝancon kun sia dua anonco pri la reveno de Jesuo por la 22-a de oktobro 1844. La 23-an de oktobro la juĝo finiĝas kaj la juĝo de Dio povas tiel esti formulita kaj malkaŝita. La kolektiva testo finiĝis, sed individua konvertiĝo ankoraŭ eblas. Krome, fakte, adventistoj ĉiuj observas la romian dimanĉan ripozon ankoraŭ ne identigitan kiel peko. Kaj la Ŝabato estas iom post iom adoptita de adventistoj individue, sen ke ĝia ĉefa rolo estas realigita de ĉiuj adventistoj. Tiu ĉi rezonado kondukas min al favoro por la fino de la falsa

protestanta kredo, la dato de printempo 1843 kaj por la komenco de la adventismo benita de Dio, la aŭtuna dato de la 23-a de oktobro 1844. Jam ĉe la hebrea printempo kaj Aŭtuno estis ligitaj. per estigado de festivaloj kiuj festis diametre kontraŭajn komplementajn temojn; la eterna justeco de la mortigita " *ŝafido* " de la "Pasko" de printempo, unuflanke, kaj la fino de la peko de la " *kapro* " mortigita por "la tago de pekliberigo" de pekoj, de aŭtuno, de aliloke. La du religiaj festoj trovis sian plenumon en la Pasko de la jaro 30 en kiu la Mesio Jesuo donis sian vivon. La printempo de 1843 kaj la 22-a de oktobro 1844 ankaŭ estas ligitaj en signifo ĉar la celo de la testo de fido estas " *ĉesigi pekon* " laŭ Dan.7:24; tio, kio konsistigas la abomenan praktikon de semajna ripozo en la unua tago, dum Dio ordonis ĝin por la sepa, kiun li eĉ sanktigis por ĉi tiu uzo, ekde la fino de la unua semajno de la surtera kreado; en 2021, 5991 jarojn antaŭ ni.

Ni povas ankaŭ favori la daton de la dekreto de Daniel 8:14 kiu difinas la daton de printempo 1843. Por pravigi ĉi tiun elekton, ni devas konsideri, ke ĉi tiu momento tranĉas ĉiujn rilatojn establatajn ĝis tiam inter Dio kaj liaj kreitaĵoj; Dio, kiu entreprenis, ekde ĉi tiu dato, finan elekton konstruitan sur du sinsekvaj adventismaj anoncoj. Ekde la printempo de 1843, la sabato estis pagenda, sed Dio ne tuj donos ĝin al la gajnantoj de la testo ĝis la aŭtuno de 1844, kiel benita kaj sanktigita signo, ke ili apartenas al li, konforme al la biblia instruo de Eze.20:12-20, kiel ni vidis pli frue.

En ĉi tiu libro, ĉapitro 5 celas memori al ni, ke sen la venko pagita tiel kare de Jesuo Kristo, " *la Ŝafido de Dio* ", ĉia dia helpo, ĉiu malkaŝita lumo estus neebbla, kaj tial neniu animo homa ne povus. estu savita. Lia profeta lumo savas liajn elektitojn tiom multe kiom lian libervole akceptitan krucumon. Fido al lia ofero imputas al ni lian " *eternan justecon* " laŭ Dan.7:24, sed lia Revelacio lumigas nian vojon kaj montras al ni la spiritaĵojn kaptitajn de la diablo, por igi nin kunhavigi lian teruran sorton. En ĉi tiu kazo, savo prenas konkretan formon.

Jen ekzemplo de ĉi tiuj subtilaj kaptitaj. La Biblio estas ĝuste rigardita kaj konsiderata kiel la skribita Vorto de Dio. Tamen, ĉi tiuj vortoj estis skribitaj de viroj mergitaj en la kunteksto de sia tempo. Tamen, se Dio ne ŝanĝiĝas, lia malamiko la diablo, Satano, oportune ŝanĝas sian strategion kaj konduton al la elektitoj de Dio, kun la tempo. Jen kial la diablo agante kiel " *draka* " bildo de sia malfermita persekuta milito, en sia tempo, sed nur por tiu tempo, Johano povis deklari en 1Joh 4:1 ĝis 3: " *Amataj, ne kedu al ĉiu spirito; sed provu la spiritojn, ĉu ili estas el Dio, ĉar multaj falsaj profetoj eliris en la mondon. Rekonu la Spiriton de Dio en ĉi tio: ĉiu spirito, kiu konfesas Jesuon Kriston venantan en la karno, estas de Dio; kaj ĉiu spirito, kiu ne konfesas Jesuon, ne estas de Dio, ĝi estas tiu de la antikristo, pri kies veno vi aŭdis, kaj kiu nun estas jam en la mondo.* » En siaj vortoj, Johano precizigas " *veni en la karno* " nur por identigi Kriston el sia okula atestanto. Sed lia aserto " *ĉiu spirito, kiu konfesas Jesuon Kriston venintan en la karnon, estas de Dio* " perdis sian valoron ekde kiam la kristana religio falis en apostatecon kaj pekon ekde la 7-a de marto 321, forlasante la praktikon de la vera sabato de la vera sepa tago sanktigita. de Dio. La praktiko de peko, ĝis 1843, reduktis la valoron de " *konfesi Jesuon Kriston veni en la karno* " kaj ekde tiu sama dato, ĝi senigis ĝin de ĉiu valoro; la lastaj malamikoj de Jesuo

Kristo pretendas uzi **lian** “ **nomon** ” kiel li anoncis en Matt.7:21 ĝis 23: “ *Ne ĉiu, kiu diras al mi: Sinjoro, Sinjoro, eniros en la regnon de la ĉielo, sed nur tiu, kiu faras la volo de mia Patro, kiu estas en la ĉielo. Multaj diros al mi en tiu tago: Sinjoro, Sinjoro, ĉu ni ne profetis **en via nomo** ? Ĉu ni ne elpelis demonojn **per via nomo** ? Kaj ĉu ni ne faris multajn miraklojn **per via nomo** ? Tiam mi diros al ili malkaŝe: **Mi neniam konis vin** , foriru de mi, vi, kiuj faras maljustaĵon . ” **Neniam konata** ”! Tiuj ĉi “ *mirakloj* ” estis do faritaj de la diablo kaj liaj demonoj.*

La Apokalipso resume

En la prologo de la 1a ĉapitro, la komenco de Lia glora Revelacio, la Spirito prezentas al ni la pretan menuon de la festeno. Tie ni trovas la temon de la anonco de la glora reveno de Jesuo Kristo, organizita jam en 1843 kaj 1844, por provi la universalan kaj ĉefe usonan protestantan kredon; ĉi tiu temo estas ĉiea: verso 3, *Ĉar la tempo estas proksima* ; verso 7, *jen li venas kun la nuboj...* ; verso 10, *mi estis prenita de la Spirito en la tago de la Eternulo kaj mi aŭdis **malantaŭ mi** laŭtan voĉon kiel sonon de trumpeto* . Transportita de la Spirito, Johano trovas sin en la tago de la glora reveno de Jesuo, la *Tago de la Sinjoro* , " *granda kaj timema tago* " laŭ Mal.4:5, kaj li havas **malantaŭ si** la historian pasintecon de la kristana epoko. prezentita sub la simbolo de sep nomoj pruntitaj de *sep urboj en Azio* (nuna Turkio). Tiam, kiel en Danielo, la tri temoj *de leteroj, sigeloj kaj trumpetoj* paralele kovros la tutan kristanan epokon, sed ĉiu el ili estas dividita en du ĉapitrojn. Detala studo malkaŝos, ke ĉi tiu divido okazas en la pivota dato de 1843 establita en Dan.8:14. Ene de ĉiu temo, mesaĝoj adaptitaj al la spiritaj normoj establitaj en Danielo, por la celitaj epokoj, markas 7 momentojn de la tempo kovrita; 7, la nombro de dia **sanktigo** kiu servas kiel ĝia " *sigelo* " kaj kiu estos la temo de Rev.7.

La klarigo kiu venas neniam realiĝis ĉar la nocio de tempo estas malkaŝita nur per la signifo de la nomoj de la "sep eklezioj" cititaj en la unua ĉapitro. En la temo de la leteroj, de Ap. 2 kaj 3, ni trovas neniun precizecon en la formo: "la unua anĝelo, la dua anĝelo... ktp. » ; kiel estos la kazo kun " *la sigeloj, la trumpetoj, kaj la sep lastaj plagoj de la kolero de Dio* ." Tiamaniere iuj povis kredi, ke la mesaĝoj estis adresitaj, vere kaj laŭvorte, al kristanoj loĝantaj en ĉi tiuj urboj de antikva Kapadokio, de la nuna Türkiye. La sinsekvo en kiu la profetaĵo prezentas ĉi tiujn urbonomojn sekvas kronologie la ordon en kiu religiaj historiaj faktoj estis plenumitaj dum la kristana epoko. Kaj estas laŭ la revelacioj jam akiritaj de la libro de Daniel, ke Dio difinas la karakteron, kiun li donas al ĉiu epoko per la signifo de la nomo de sia urbo. Sinsekve, la malkaŝita ordo estas tradukita jene:

1- *Efeso* : signifo: lanĉo (tiu de la Asembleo aŭ sanktejo de Dio).

2- *Smyrna* : signifo: mirho (agrablaodoro kaj balzamikado de mortintoj por Dio; romaj persekutoj de la fidelaj elektitoj inter 303 kaj 313).

3- *Pergamono* : signifo: adulto (ekde la forlaso de la sabato la 7-an de marto 321. En 538, la establita papa reĝimo religie formaligis la reston de la unua tago renomita dimanĉo).

4- *Tiatiro* : signifo: abomeno kaj morta sufero (nomas la epokon de la Reformacio, kiu malkaŝe denunciis la diablan naturon de la katolika kredo; periodo

koncerne la 16-an jarcenton , kiam danke al mekanika presado, la disvastigo de la Biblio estis favorata).

5- *Sardes* : duoblaj kaj kontraŭaj signifoj: konvulsia kaj altvalora ŝtono. (Ĝi malkaŝas la juĝon, ke Dio pasigas la provon de fido de 1843-1844 : la konvulsia signifo koncernas la rifuzitan protestantan kredon: " *Vi estas morta* ", kaj la altvalora ŝtono indikas la elektitajn gajnantojn de la testo: " *ili iros kun mi en blankaj vestoj, ĉar ili estas indaj .*")

6- *Filadelfio* : signifo: Frata amo (la multekostaj ŝtonoj de *Sardeso* estas kolektitaj en la Sepa Taga Adventisma institucio ekde 1863; la mesaĝo estas aljuĝita por la jaro 1873 difinita de Dan.12:12. Benita en ĉi tiu tempo, ŝi estas tamen avertis kontraŭ la risko havi *sian kronon "prenita"*).

7- *Laodikea* : signifo: homoj juĝitaj: " *nek malvarma nek varma sed varmeta* " (estas *Filadelfio*, kiu havas " *prenitan sian kronon* ": " *Vi estas malfeliĉa, mizera, malriĉa, blinda kaj nuda* ". La institucio ne imagis tion. ĝi estus provita kaj provita, inter 1980 kaj 1994, per provo de fido identa al tiu, kiu gajnis al ĝiaj pioniroj de 1844 ilian dian benon: en 1994, la institucio falo, sed la mesaĝo daŭras tra disaj adventistoj, kiujn Dio identigas kaj elektas per ilia amo al sia malkaŝita profeta lumo, kaj per la milda kaj submetiĝema naturo, kiu karakterizas verajn disĉiplojn de Jesuo Kristo en ĉiuj epokoj).

" *En la daŭrigo* " de la tera tempo, kiu finiĝis kun la glora reveno de Kristo Dio, Apo.4 bildigos per la simbolo de "24 tronoj", scenon de ĉiela juĝo (*en la ĉielo*) kie Dio kunvenigos siajn elektitojn por ke — ili juĝas la malvirtulojn mortintoj. Paralele kun Rev.20, ĉi tiu ĉapitro kovras la "mil jarojn" de la sepa jarmilo. Klarigo: kial 24, kaj ne 12, tronoj? Pro la divido de la kristana epoko en du partojn en la datoj 1843-1844 de la komenco kaj la fino de la tiam provita de kredo.

Tiam, kiel grava flanken, Rev.5 reliefigos la gravecon kompreni la libron de profetaĵoj; kiu fariĝos ebla nur per la venko akirita de nia dia Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo.

La tempo de la kristana epoko estos denove esplorita en Rev.6 kaj 7 sub la rigardo de nova temo; tiu de la "sep fokoj". La unuaj ses prezentos la ĉefajn aktorojn sur la scenejo kaj la signojn de la tempo, kiuj karakterizas la du partojn de la divido de la kristana epoko: ĝis 1844, por Apo.6; kaj de 1844, por Apo.7.

Poste venas la temo de " *trumpetoj* ", kiuj simbolas avertajn punojn por la unuaj ses el Ap. 8 kaj 9, kaj definitivan punon, por " *la sepa trumpeto* ", ĉiam apartigita, en Ap. 11:15 ĉe 19.

Malantaŭ Apo.9, Apo.10 celas la temon de la fino de la mondo, elvokante la spiritan situacion de la du grandaj malamikoj de Jesuo Kristo, kiuj pretendas esti li: la katolika kredo kaj la protestanta kredo, kunigitaj de oficiala adventismo falinta ekde tiam. 1994. Ĉapitro 10 fermas la unuan parton de la revelacioj de la libro. Sed gravaj ĉefaj temoj estos traktataj kaj disvolvitaj en la sekvaj ĉapitroj.

Tiel Apo.11 rekomencos la superrigardon de la kristana epoko kaj evoluigos, ĉefe, la gravan rolon de la Franca Revolucio, kies establita nacia ateismo estas uzata de Dio, sub la simbola nomo de " *la besto, kiu leviĝas el la profundo* ", al detruo la potencon de la katolika reĝimo de " *la besto, kiu leviĝas de la maro* ", en Rev.13:1. Universala religia paco, menciita en Apo.7, estos tiel

akirita kaj notita en 1844. Tiam, prenante tiun ĉi revolucionan reĝimon kiel bildon de la baldaŭa Tria Mondmilito aŭ " ^{6-a} trumpeto " de Apo.9:13, kiu konsistigas la veran " dua ve " per la anonco de Rev.8:13, la fina temo de la " sepa trumpeto ", kiu estas plenumita per la reveno en gloro de Jesuo Kristo, estas prezentita.

En Rev.12, la Spirito prezentas al ni alian superrigardon de la kristana epoko. Li kompletigas siajn informojn, precipe pri la situacio de la diablo kaj liaj anĝelaj subtenantoj. Li instruas al ni, ke post sia venko sur la kruco, en la ĉiela nomo de *Mikaelo* jam citita en Dan. 10:13, 12:1, la nomo, kiun li portis en la ĉielo antaŭ sia homa enkarniĝo en Jesuo, nia Sinjoro purigis la ĉielon de ilia malbona ĉeesto kaj ke ili por ĉiam perdis la aliron al la ĉielaj dimensioj kreitaj de Dio. Jen kelkaj bonaj novaĵoj! La venko de Jesuo havis feliĉajn ĉielajn sekvojn por niaj ĉielaj fratoj liberigitaj de la tentoj kaj pensoj de demonoj. Ili estas, ekde ĉi tiu elpelo, limigitaj al nia tera dimensio, kie ili estos mortigitaj kun la surteraj malamikoj de Dio, en 2030 ĉe la glora reveno de Kristo Dio. En ĉi tiu superrigardo, la Spirito bildigas la sinsekvojn de la " drako " kaj la " serpento ", kiuj indikas, respektive, la du strategiojn de la diabla batalo: malferma milito, de denunciata imperia aŭ papa Romo, kaj la trompa religia delogo de la roma. Vatikana papofico, senmaska, preskaŭ humanisma. En subtilaj bildoj pruntitaj el la spertoj de la hebreoj, " *la tero malfermas sian buŝon* " por enguti la papan agreson de la katolikaj ligoj. Kiel ni ĵus vidis, la laboro estos plenumita de la francaj ateismaj revoluciuloj. Sed ĝi ankaŭ estos komencita de la protestantaj trupoj de agresema, militema falsa kristanismo. La superrigardo finiĝos per la mencio de " *la resto de la posteularo de virino* ". La Spirito tiam donas sian difinon de la veraj sanktuloj de la fina tempo: " *Tio estas la persisto de la sanktuloj, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj konservas la ateston de Jesuo* ". La Spirito nomas en ĉi tiuj terminoj tiujn, kiuj, kiel mi, alkroĉiĝas al lia profeta Revelacio kaj lasas neniun forkapti ĝin, kolektante ĝis la fino, la perlojn donitajn de la ĉielo.

Ĉapitro 13 prezentas la du agresemajn religiajn malamikojn portantajn la kristanan kredon. Kiel tia, li bildigas ilin, per du " bestoj " el kiuj la dua eliris el la unua kiel sugestite de la rilato de la vortoj " *maro kaj tero* " el la rakonto de Genezo, kiuj difinas ilin en ĉi tiu ĉapitro 13. La unua agis antaŭe. 1844 kaj la dua aperos nur en la lasta jaro de la tera tempo, tiel markante la finon de la tempo de graco ofertita al homoj. Ĉi tiuj du " bestoj " estas, por la unua, katolikaj, la patrino eklezio, kaj por la dua, la protestantaj reformitaj eklezioj kiuj devenis de ĝi, ĝiaj filinoj.

Kovrante nur la duan parton de la kristana epoko ekde 1844, Rev. 14 elvokas la tri mesaĝojn de la Sepa-tagaj adventistaj veroj al eternaj kondiĉoj: la gloro de Dio kiu postulas la restarigon de la praktiko de lia sankta sabato, lia kondamno de romkatolikismo, kaj lia kondamno de Protestantismo kiu honoras sian dimanĉon kiun li nomumas kiel " marko " de la homa kaj diabla aŭtoritato de kaj imperia kaj papa Romo. Kiam la tempo de la prepara misio finiĝos, sinsekve, kun la ravo de la elektitaj sanktuloj bildigitaj de " *la rikolto* ", kaj la detruo de la ribelemaj instruistoj kaj ĉiuj nekredantoj, agoj bildigitaj de " *la vinjaro* ", la tero fariĝos denove la " *abismo* " de la unua tago de kreado, senigita je ĉiuj formoj de surtera vivo. Ĝi restos viva, tamen, dum " *mil jaroj* ", loĝanto de elekto, Satano, la

diablo mem, atendente lian detruon ĉe la lasta juĝo same kiel ĉiuj aliaj ribeluloj viroj kaj anĝeloj.

Rev.15 temigas la tempon de la fino de provtempo.

Apo. 16 rivelas " *la sep lastaj plagoj de la kolero de Dio* " kiuj batas, post la fino de la tempo de provtempo, la lastajn nekredantajn ribelantojn kiuj fariĝas pli kaj pli agresemaj, ĝis dekreti la morton de la observantoj de la justa dia sabato antaŭ la sepa plago.

Rev.17 estas tute dediĉita al la identigo de la "granda malĉastulino" nomita " *Babilono la Granda* ". Ĝuste en ĉi tiuj terminoj la Spirito nomas la " *grandan urbon* " imperian kaj papan, Romon. La juĝo de Dio pri ŝi estas tiel klare rivelita. La ĉapitro ankaŭ anoncas ŝian estontan juĝon kaj detruon per fajro, ĉar la Ŝafido kaj liaj fidelaj elektitoj venkos ŝin.

Apokalipso 18 celas la tempon de la " *rikolto* " aŭ puno de " *Babilono la Granda* ".

Rev. 19 prezentas la gloran revenon de Jesuo Kristo kaj lian konfrontiĝon kun terurataj surteraj ribelaj fortoj.

Rev.20 celas la tempon de la mil jaroj de la sepa jarmilo travivita tre malsame, en la ĉielo de la elektitoj, kaj sur la dezerta tero, izolite de Satano. Je la fino de la mil jaroj, Dio organizos la lastan juĝon: la neniigon per ĉiela kaj subtera tera fajro de ĉiuj surteraj homaj kaj ĉielaj anĝelaj ribelantoj.

Rev.21 prezentas la gloron de la Asembleo formita per la kunveno de la elektitoj elaĉetitaj per la sango de Jesuo Kristo. La perfekteco de la elektitaj estas ilustrita per komparoj kun tio, kion la tero ofertas plej altvaloran al la homoj: oro, arĝento, perloj kaj altvaloraj ŝtonoj.

Apo.22 elvokas en bildo la revenon al la perdita Edeno, trovita kaj instalita por eterne sur la tero de peko regenerita kaj transformita por fariĝi la universala trono de la sola granda Dio, kreinto, leĝdonanto kaj elaĉetinto, kiu regas super ĉiuj ĝiaj universoj. kun siaj surteraj elaĉetitaj.

Ĉi tie finiĝas ĉi tiu rapida superrigardo de la libro Revelacio, kies detala studo konfirmos kaj plifortigos la ĵus diritan.

Mi aldonas ĉi tiun tre spiritan klarigon, kiu malkaŝas la kaŝitan rezonadon de la menso de Dio. Li liveras nesuspektatajn mesaĝojn per subtilaj aludoj, ke la Biblio lumigos nin. Sekvante, en la konstruado de la Apokalipso, la samajn procezojn, kiujn li uzis por la konstruado de siaj revelacioj donitaj al Danielo, Dio konfirmas, ke li " *ne ŝanĝiĝas* " kaj ke li estos " *eterne la sama* ". Ankaŭ, mi trovis en la Apokalipso la saman metodon paraleligi tri temojn kiuj estas la " *leteroj al la Asembleoj* ", la " *sigeloj* " kaj la " *trumpetoj* ". Laŭ Apo.5, kie la Apokalipso estas bildigita per libro fermita per " *sep sigeloj* ", nur la malfermo de la " *sepa sigelo* " rajtigos aliron al la indico, kiu konfirmos en ĉapitroj 8 ĝis 22, la interpretojn kaj la suspektojn. levita de la studo de ĉapitroj 1 ĝis 6. Ĉapitro 7 estas do la ŝlosilo por eniri en la komprenon de la misteroj malkaŝitaj. Kaj ne miru, ĉar ĝia temo estas ĝuste la Ŝabato, kiu faris la tutan diferencon inter vera kaj falsa sankteco ekde 1843. Ni do trovas en Apo.7, la grandan veron, kiu truis la protestantan religion printempe 1843. La Apokalipso nur konfirmos ĉi tiun fundamentan instruon malkaŝitan al Daniel. Sed, por Adventismo, kiu aperis en tiu dato kiel venkinto, la Apokalipso malkaŝos por 1994, teston kiu kribris ĝin laŭvice. Ĉi tiu

nova lumo, denove, " *denove* ", faros " *la diferencon inter tiuj, kiuj servas Dion kaj tiuj, kiuj ne servas al Li* ", aŭ pli.

Dua parto: la detala studo de la Apokalipso

**Apokalipso 1: Prologo - La Reveno de Kristo -
la adventisma temo**

La prezento

Verso 1: " *Revelacio de Jesuo Kristo, kiun Dio donis al li por **montri al Siaj servantoj-sklavoj** la aferojn, kiuj devas okazi **rapide**, kaj kiujn Li konigis, sendante Sian anĝelon, al Sia servanto Johano, ...* " .

Johano, la apostolo, kiun Jesuo amis, estas la deponanto de ĉi tiu dia Revelacio, kiun li akiras de la Patro en la nomo de Jesuo Kristo. Johano, en la hebrea "Yohan", signifas: Dio donis; kaj ĝi ankaŭ estas mia antaŭnomo. Ĉu Jesuo ne diris: " *Al tiu, kiu havas, estos donita* "? Ĉi tiu mesaĝo estas " *donita* " de " *Dio* " la Patro, do kun senlima enhavo. Ĉar ekde sia resurekto, Jesuo Kristo rekomencis siajn diajn atributojn, kaj estas kiel ĉiela Patro, ke li povas, el la ĉielo, agi favore al siaj servistoj aŭ pli precize al siaj " *sklavoj* ". Kiel la diro diras, "antaŭavertita estas antaŭarmita". Dio estas de ĉi tiu opinio kaj li provas ĝin, alparolante al siaj servantoj revelacioj pri la estonteco. La esprimo " *kio devas okazi **senprokraste*** " povas esti surpriza kiam ni scias, ke la mesaĝo estis donita en 94 p.K. kaj ke ni estas nun en 2020-2021, kiam ĉi tiu dokumento estis skribita. Sed malkovrante liajn mesaĝojn, ni komprenos, ke ĉi tio " **tuj** » alprenas laŭvortan signifon, ĉar iliaj ricevantoj estos nuntempaj kun la glora reveno de Jesuo Kristo. Ĉi tiu temo estos en la ĉiea Revelacio, ĉar Revelacio estas adresita al la lastaj "Adventistoj" elektitaj de Dio, per fido pruvita en fina provo konstruita sur la datumoj de Rev.9:1-12, kiu traktas la temon de la " *kvina trumpeto* ". En ĉi tiu ĉapitro, versoj 5 kaj 10 citas profetan periodon de " *kvin monatoj* " misinterpretita ĝis mi. En mia studo de la temo, ĉi tiu daŭro determinis novan daton supozitan anonci la revenon de Jesuo por 1994, la reala jaro 2000 de la vera naskiĝo de Kristo. Ĉi tiu provo de fido testis, por la lasta fojo, la oficialan adventismon, kiu fariĝis varmeta kaj formalisma, kaj kiu prepariĝis por fari pakton kun tiuj, kiujn Dio malkaŝas kiel liaj malamikoj en sia Apokalipso. Ekde 2018, mi konas la daton de la vera reveno de Jesuo Kristo kaj ĝi ne baziĝas sur neniuj datumoj de la profetaĵoj de Daniel kaj Revelacio, kies kvantigitaj daŭroj ĉiuj estis plenumitaj plenumante sian kribran rolon en la difinitaj tempoj. La vera reveno de Jesuo povas esti komprenita el la Genezo-rakonto, kredante, ke la sep tagoj de niaj semajnoj estas konstruitaj sur la bildo de la 7,000 jaroj de la tuta plano desegnita de Dio, por forigi pekon kaj pekintojn, kaj alporti en lian eternecon lian. amataj elektitoj elektitaj dum la unuaj 6000 jaroj. Kiel la proporcioj de la hebrea sanktejo aŭ tabernaklo, la tempo de 6000 jaroj konsistas el tri trionoj de 2000 jaroj. La komenco de la lasta triono estis markita, la 3-an de aprilo 30, per la pekliberiga morto de nia Savanto Jesuo Kristo. Juda kalendaro konfirmas tiun ĉi daton. Ĝia reveno estas do fiksita por printempo 2030, 2000 jarojn poste. Sciante, ke la reveno de Kristo estas antaŭ ni, tiel proksima, la vorto " **tuj** " » de la vortoj de Jesuo estas perfekte pravigita. Tiel, kvankam ĝi restis konata kaj legita tra la jarcentoj, la libro Revelacio restis fermita, frostigita, sigelita, ĝis la tempo de la fino, kiu koncernas nian generacion.

Verso 2: "... *kiu atestis la vorton de Dio kaj la ateston de Jesuo Kristo, ĉion, kion li vidis* ."

Johano atestas, ke li ricevis sian vizion de Dio. Vizio kiu konsistigas la ateston de Jesuo Kristo kiun Rev.19:10 difinas kiel " *la spirito de profetado* ". La

mesaĝo baziĝas sur bildoj " *viditaj* " kaj vortoj aŭditaj. Johano estis deŝirita de la surteraj eventualaĵoj de la Spirito de Dio, kiu malkaŝis al li en bildoj la grandajn temojn de la religia historio de la kristana epoko; ĝi finiĝos per lia glora kaj timinda reveno por liaj malamikoj.

Verso 3: " *Feliĉa estas tiu, kiu legas kaj aŭdas la vortojn de la profetaĵo, kaj observas tion, kio estas skribita en ĝi! Ĉar la tempo estas proksima .* "

Mi prenas por mi la parton, kiu estas ŝuldata al mi, la beaton por " *tiu, kiu legas* " la vortojn de la profetaĵo, ĉar la Sinjoro donas al la verbo legi precizan logikan signifon. Li donas la klarigon en Jes.29:11-12: " *Ĉia revelacio estas por vi kiel la vortoj de sigelita libro, kiuj estas donitaj al homo, kiu scipovas legi, dirante: Legu ĉi tion! Kaj kiu respondas: Mi ne povas, ĉar ĝi estas sigelita; aŭ kiel libro donita al homo, kiu ne povas legi, dirante: Legu ĉi tion! Kaj kiu respondas: Mi ne scipovas legi .* " La verso 13, kiu sekvas, malkaŝas la kaŭzon de ĉi tiu malkapablo: " *La Eternulo diris: Kiam ĉi tiu popolo alproksimiĝas al Mi, ili honoras Min per sia buŝo kaj per siaj lipoj; sed lia koro estas malproksime de mi, kaj la timo, kiun li havas antaŭ mi, estas nur preskribo de homa tradicio .* La esprimo " *sigelita* " aŭ sigelita priskribas la aspekton de la Apokalipso, nelegebla ĉar ĝi estas sigelita. Estas do malfermi kaj malsigeli ĝin tute, ke mi, alia Johano de la fina tempo, estis vokita de Dio; ĉi tio por ke ĉiuj liaj veraj elektitoj, " *aŭdu kaj observu* " la verojn malkaŝitajn en la vortoj kaj bildoj de la profetaĵo. Ĉi tiuj verboj signifas "kompreni kaj praktiki". En ĉi tiu verso, Dio avertas siajn elektitojn, ke ili ricevos, de unu el siaj fratoj en Kristo, " *tiu, kiu legas* ", la lumon, kiu klarigas la misterojn de la profetaĵo, por ke ili siavice ĝoju kaj metu lian instruon. en praktikon. Kiel en la tempo de Jesuo, fido, konfido kaj humileco do estos necesaj. Per ĉi tiu metodo, Dio kribras kaj forigas homojn, kiuj estas tro fieraj por esti instruitaj. Do, mi diras al la elektitoj: "Forgesu la homon, ĉi tiun oficialan tradukiston kaj dissendilon, kaj rigardu la veran Aŭtoron: la Ĉiopova Dio Jesuo Kristo."

Verso 4: " *Johano al la sep eklezioj, kiuj estas en Azio: Graco al vi kaj paco de Tiu, kiu estas kaj estis kaj venos, kaj de la sep spiritoj, kiuj estas antaŭ lia trono, ...* "

La mencio de " *sep Asembleoj* " estas suspektinda, ĉar la *Asembleo* kun majusklo A estas, unu, ĉiam. " *Sep Asembleoj* " do nepre indikas la unuigitan *Asembleon* de Jesuo Kristo en sep markitaj kaj sinsekvaj epokoj. La afero estos konfirmita kaj ni jam scias, ke Dio dividas la kristanan epokon en 7 apartajn tempojn. La referenco al Azio estas utila kaj pravigita , ĉar la nomoj prezentitaj en verso 11 estas tiuj de urboj kiuj ekzistas en Malgranda Azio, en antikva Anatolio situanta okcidente de la nuna Turkio. La Spirito jam konfirmas la limon de Eŭropo kaj la komencon de la azia kontinento. Sed la vorto *Azio* kiel la vorto Anatolio kaŝas spiritan mesaĝon. Ili signifas: **leviĝanta suno** en la akada kaj greka, kaj tiel sugestas la tendaron de Dio vizitita de Jesuo Kristo, la " *leviĝanta suno* ", en Luko 1:78-79: " *Dankon al la internaĵoj de la kompato de nia Dio, en per virto, pri kiu la leviĝanta suno vizitis nin de supre, por doni lumon al tiuj, kiuj sidas en mallumo kaj en la ombro de morto, por direkti niajn paŝojn laŭ la vojo de paco. »* Li ankaŭ estas la " *suno de justeco* " de Mal.4:2: " *Sed por vi, kiuj timas Mian nomon, leviĝos la suno de justeco , kaj resaniĝo estos sub liaj*

flugiloj; vi eliros kaj saltos kiel bovidoj el stalo .” La formulo de la saluto kongruas kun la leteroj, kiujn kristanoj interŝanĝis en la tempo de Johano. Tamen, Dio estas indikita per nova esprimo, ĝis nun nekonata: " *de Tiu, kiu estas, kiu estis, kaj kiu venos* ". Ĉi tiu esprimo nur reflektas, en la originala greka lingvo kaj aliaj tradukoj, la signifon de la hebrea nomo de Dio: "YaHWéH". Ĝi estas la verbo "esti" konjugaciita en la tria persono singularo en la imperfekta tempo de la hebrea. Ĉi tiu tempo nomata imperfekto esprimas la plenumitan, kiu etendiĝas en la tempo, ĉar la nuna tempo ne ekzistas en la hebrea konjugacio. " *kaj kiu venas* ", plue konfirmas la temon de la reveno de Jesuo Kristo, Adventismo. La malfermo de la kristana kredo al paganoj estas tiel konfirmita; por ili Dio adaptas sian nomon. Tiam aperas alia noveco por nomi la Sanktan Spiriton: " *la sep Spiritoj, kiuj estas antaŭ lia trono* ". Ĉi tiu citaĵo aperos en Rev.5:6. La numero 7 indikas sanktigon, en ĉi tiu kazo, tiun de la dia Spirito elverŝita en liaj kreitaĵoj, do, " *antaŭ lia trono* ". En Rev.5:6, la " *mortigita ŝafido* " estas konektita al ĉi tiuj simboloj, la profetaĵo tiel konfirmas la dian ĉiopovon de Jesuo Kristo. La " *sep spiritoj de Dio* " estas simbolitaj per " *la sep-branĉa kandelingo* " de la hebrea tabernaklo kiu profetas la planon de savo de Dio. Lia programo estis tiel klare skizita. Ekde Adamo, 4000 jaroj, kaj per sia morto Jesuo elliberigas la pekojn de la elektitoj la 3-an de aprilo 30, li tiel ŝiras la vualon de peko kaj malfermas aliron al la ĉielo al la elektitoj elaĉetitaj dum la lastaj du mil el la ses mil jaroj planitaj. ĉar la elekto de la elektitoj disiĝis, ĝis la fino de la mondo, inter la nacioj de la tuta tero.

Verso 5: " *...kaj de Jesuo Kristo, la fidela atestanto, la unuenaskito el la mortintoj, kaj la princo de la reĝoj de la tero! Al Tiu, kiu nin amas, kiu nin savis de niaj pekoj per sia sango* .

La nomo " *Jesuo Kristo* " estas ligita al la surtera ministerio, kiun Dio plenumis sur la tero. Ĉi tiu verso memorigas nin pri liaj verkoj plenumitaj por akiri savon per graco, kiun li proponas nur al siaj elektitoj. En sia perfekta fideleco al Dio kaj liaj valoroj, Jesuo estis " *la fidela atestanto* " proponita kiel la modelo por imiti, al siaj apostoloj kaj disĉiploj de ĉiuj tempoj, inkluzive de la nia. Lia morto estis profetita per la morto de la unua besto mortigita por surmeti la nudecon de Adamo kaj Eva post ilia peko. Per li, li do estis ja la " *unuanaskito de la mortintoj* ". Sed li estas ankaŭ, pro sia dia graveco, lia morto sole havis la efikecon kaj potencon kondamni la diablon, pekon kaj pekulojn. Li restas la " *unuanaskito* " antaŭ ĉio la "unuenaskitoj" en religia historio. Ĝuste pensante pri lia morto, farita necesa por elaĉeti la pekon de siaj elektitoj, Dio mortigis ĉiujn " *unuanaskitajn* " homojn kaj bestojn de ribelema Egiptio, la bildo de peko, por " *liberigi* " sian hebrean popolon el sklaveco, jam simbolo kaj bildo de " *peko* ". Kiel la " *unuanaskito* ", la spirita unuenaskito apartenas al li. Prezente sin kiel " *princon de la reĝoj de la tero* " Jesuo fariĝas servanto de siaj elaĉetitaj. La " *reĝoj de la tero* " estas tiuj, kiuj eniras lian regnon elaĉetitaj per lia sango; ili heredos la renovigitan teron. Estas mirinde malkovri la nivelon de humileco, kompatato, amikeco, frateco kaj amo de ĉielaj estaĵoj, kiuj restis fidelaj al la diaj normoj de ĉiela vivo. Sur la tero, Jesuo lavis la piedojn de siaj apostoloj, konfirmante, ke li estas " *la Majstro kaj la Sinjoro* ". En la ĉielo, li eterne estos " *la princo* " de ĝiaj " *reĝoj* ". Sed " *reĝoj* " ankaŭ estos servantoj de siaj fratoj. Ankaŭ, donante al si la

titolon de " *princo* ", Jesuo metas sin sur la nivelon de la diablo, lia kontraŭulo kaj venkita konkuranto, kiun li nomas, " *la princo de ĉi tiu mondo* ". La enkarniĝo de Dio en Jesuo estis motivita de la vizaĝo al vizaĝo de la du " *princoj* "; la sorto de la mondo kaj tiu de ĝiaj kreitaĵoj dependas de la potenco de la granda venkinto Jesus Michael YaHWéH. Sed Jesuo ŝuldas sian venkon nur parte al sia dieco, ĉar li batalis kontraŭ la diablo en egalaj kondiĉoj, en korpo de karno identa al la nia, 4000 jarojn post la batalo perdita de la unua Adamo. Lia animstato kaj lia decido venki por savi liajn elektitojn sole donis al li lian venkon. Li malfermis la vojon por siaj elektitoj montrante, ke obeema " *ŝafido* " povas venki " *la lupojn* " formantajn karnon kaj spiritojn, kun la helpo de la fidela kaj vera Dio.

Verso 6: " *Kaj kiu faris nin regno, pastroj al Dio, lia Patro, al li estu la gloro kaj la potenco por ĉiam kaj eterne! Amen!* »

Estas Johano, kiu difinas, kio konsistigas la Asembleon de la elektitoj. En Jesuo Kristo, antikva Israelo daŭras en spiritaj formoj profetitaj en la ritoj de la malnova interligo. Servante la " *Reĝon de reĝoj kaj Sinjoron de sinjoroj* ", la veraj elektitoj partoprenas lian reĝecon, kaj kun li ili konsistigas civitanojn de la regno de la ĉielo. Ili ankaŭ estas spiritaj " *pastroj* ", ĉar ili oficias en la templo de sia korpo, en kiu ili servas Dion, oferante sin en sankteco por Lia servo. Kaj per siaj preĝoj al Dio, ili elsendas la parfumojn oferatajn sur la altaro de incenso de la antikva templo de Jerusalemo. La disiĝo inter Jesuo kaj la Patro estas erariga, sed ĝi respondas al la koncepto, kiun multaj falsaj kristanoj havas pri la temo. Ĉi tio estas ĝis la punkto de pretendi "honoron" la Filon koste de la Patro. Ĉi tio estis la kulpo, aŭ peko, de la kristana fido ekde la 7-a de marto 321. Por multaj, la sabata ripozo estas ordono, kiu koncernis nur judojn de la malnova interligo, la dispensado de la Patro. La Patro kaj Jesuo estante nur unu persono, ili suferos la koleron de Jesuo, kiun ili pensis honoron. En sia dia naturo kiel Patro, Jesuo tenas, kaj por eterne, " *la gloron kaj la potencon, por ĉiam kaj eterne! Amen!* » " *Amen* " kio signifas: ĝi estas vera! Vere!

La adventisma temo

Verso 7: " *Jen li venas kun la nuboj. Kaj cxiu okulo gxin vidos, ecx tiuj, kiuj gxin trapikis; kaj ploros pro li cxuij triboj de la tero. Jes. Amen!* »

Ĝuste, kiam li revenos, Jesuo montrus sian gloron kaj sian potencon. Laŭ Agoj 1:11, li revenos " *kiel li supreniris en la ĉielon* ", sed lia reveno estos en ekstrema ĉiela gloro kiu teruros liajn malamikojn; " *tiuj kiuj trapikis lin* " kontraŭbatalante lian realan projekton. Ĉar tiu ĉi esprimo koncernas nur homojn nuntempajn kun lia veno. Kiam liaj servantoj estas minacataj de morto aŭ mortigitaj, Jesuo kundividus ilian sorton ĉar li identiĝas kun ili: " *Kaj la reĝo respondos al ili: Mi diras al vi la veron, kiomfoje vi faris tion al unu el ĉi tiuj plej malgrandaj. miaj fratoj, vi faris ilin por mi. (Mat.25:40).*" La judoj kaj la romiaj soldatoj, kiuj krucumis lin, ne estas inkluzivitaj en ĉi tiu mesaĝo. La Spirito de Dio imputas ĉi tiun agon al ĉiuj homoj, kiuj malhelpas Lian laboron de savo kaj frustras por si mem kaj por aliaj Lian proponon de graco kaj eterna savo. Citante " *la tribojn de la tero* ", Jesuo celas la falsajn kristanojn per kiuj la triboj de Israelo supozeble estas etenditaj en la novan interligon. Malkovrante ĉe lia reveno, ke ili

prepariĝas por mortigi liajn verajn elektitojn, ili havos ĝuste kialon por lamenti, malkovrante sin malamikoj de la Dio, kiu devis savi ilin. La detaloj de la programo por la lastaj tagoj estos malkaŝitaj dise tra la ĉapitroj de la libro Revelacio. Sed mi povas diri, ke Rev.6:15-16 priskribas la scenon per ĉi tiuj vortoj: " *La reĝoj de la tero, la grandaj, la militestroj, la riĉuloj, la potenculoj, ĉiuj sklavoj kaj la liberaj, kaŝis sin en kavernoj kaj montaraj rokoj. Kaj ili diris al la montoj kaj al la rokoj: Falu sur nin, kaj kasxu nin for de la vizagxo de la Sidanto sur la trono kaj de la kolero de la SXafido;* ".

Verso 8: " *Mi estas la alfa kaj la omega, diras la Sinjoro, la Sinjoro, la Tiu, kiu estas, kiu estis kaj kiu venos, la Ĉiopova.* »

Tiu, kiu esprimas sin tiel, estas la dolĉa Jesuo, kiu trovis sian dian gloron en la ĉielo, li estas " *la Ĉiopova* ". Sufiĉas ligi ĉi tiun version kun tiuj de Apoc.22:13-16 por havi pruvon: " *Mi estas la alfa kaj la omega, la unua kaj la lasta, la komenco kaj la fino... /... Mi, Jesuo, mi havas sendis mian anĝelon, por atesti ĉi tion al vi en la Eklezioj. Mi estas la radiko kaj semo de David, la hela matena stelo* . Kiel en la verso 4, Jesuo prezentas sin sub la atributoj de la kreinto Dio, la amiko de Moseo, kies hebrea nomo estas "YaHWéH" laŭ Exo.3:14. Sed mi precizigas, ke la nomo de Dio ŝanĝiĝas laŭ tio, ĉu estas li, kiu nomas sin aŭ ĉu homoj nomas lin: "Mi estas" fariĝas "Li estas" en la formo "YaHWéH".

Noto aldonita en 2022: La esprimo " *alfa kaj omega* " resumas la tutan revelacion ofertitan de Dio en sia Biblio, de Genezo 1 ĝis Apokalipso 22. Tamen ekde 2018, la profeta signifo de "ses mil" jaroj donita al la ses tagoj de la semajno estis konfirmita sen pridubi ĝian valoron kiel ses realaj tagoj, dum kiuj Dio kreis la teron kaj la vivon ĝi devis subteni. Sed, konservante sian profetan signifon, ĉi tiuj ses tagoj aŭ "6000" jaroj ebligis difini por la printempo de 2030 la finan venkan revenon de Jesuo Kristo kaj la ravenon de liaj fidelaj sanktuloj. Per la esprimo " *alfa kaj omega* ", Jesuo donas al siaj Sanktuloj de la Lastaj Tagoj ŝlosilon, kiu permesos al ili malkovri la realan tempon de sia dua alveno. Sed ni devis atendi ĝis printempo 2018 por kompreni kiel uzi ĉi tiujn 6000 jarojn, kaj la 28-an de januaro 2022, por asocii ilin kun ĉi tiuj esprimoj: " *alfa kaj omega* ", " *la komenco kaj la fino* ".

Verso 9: " *Mi Johano, via frato, kiu partoprenas kun vi la aflikton kaj la regnon kaj la persiston en Jesuo, estis sur la insulo nomata Patmos, pro la vorto de Dio kaj la atesto de Jesuo.* »

Por vera sklavo de Jesuo Kristo, ĉi tiuj tri aferoj estas kunligitaj: la aflikta parto, la regnparto kaj la persistemo en Jesuo. Johano atestas la kuntekston kie li ricevis sian dian vizion. Trovante lin ŝajne nedetruibla, la romianoj finfine izolis lin, en ekzilo sur la insulo Patmos, por limigi lian atestaĵon al homoj. Dum sia vivo, li neniam ĉesis atesti por la vorto de Dio por glori Jesuon Kriston. Sed ni povas ankaŭ kompreni, ke Johano estis prenita al Patmos por ricevi, en trankvilo, la ateston de Jesuo, kiu konsistigas Revelacion, kiun li tie ricevis de Dio.

Ni notu preterpase, ke la du aŭtoroj de la du profetaĵoj Danielo kaj Revelacio estis mirakle protektitaj de Dio; Danielo estanta savita de la dentoj de leonoj kaj Johano estanta liberigita nedifektita de kuvo plenigita kun bolanta oleo. Ilia sperto instruas al ni lecionon: Dio faras diferencon inter Siaj servantoj protektante en potenco kaj supernatura maniero tiujn, kiuj plej gloras lin kaj

prezentas la aspekton de modelo, kiun li precipe volas kuraĝigi. La profeta ministerio estas tiel indikita en 1Kor.12:31 kiel la " *pli bonega maniero* ". Sed estas profetoj kaj profetoj. Ne ĉiuj profetoj estas vokitaj ricevi viziojn aŭ profetaĵojn de Dio. Sed ĉiuj elektitoj estas admonitaj profeti, tio estas, atesti pri la veroj de la Sinjoro al siaj proksimuloj, por konduki ilin al savo.

La opinio de Johano pri adventistaj tempoj

Verso 10: " *Mi estis en la Spirito en la tago de la Eternulo, kaj mi aŭdis malantaŭ mi laŭtan voĉon, kiel sonon de trumpeto,* "

La esprimo " *tago de la Eternulo* " favoros tragediajn interpretojn. En sia traduko de la Biblio, JN Darby, ne hezitas traduki ĝin per la vorto "dimanĉo", kiun Dio konsideras kiel la velkanta " *marko* " de " *la besto* " gvidita de la diablo en Rev.13:16; ĉi tio rekte kontraŭbatalante lian reĝan " *sigelon* ", lian sepan tagon da sanktigita ripozo. Etimologie, la vorto "dimanĉo" signifas "tago de la Sinjoro", sed la problemo venas de tio, ke ĝi dediĉas la unuan tagon de la semajno al ripozo, kiun Dio neniam ordonis, havante siaflanke, ĉiaman manieron, sanktigitan por ĉi tiu uzo en la sepa tago. Kion do vere signifas " *la tago de la Eternulo* " citita en ĉi tiu verso? Sed la respondo jam estis donita en verso 7 dirante: " *Jen li venas kun la nuboj.* " » Jen estas la " *tago de la Eternulo* ", celita de Dio: " *Jen mi sendos al vi la profeton Elija, antaŭ ol venos la tago de la Eternulo, tiu granda kaj terura tago.* " (Mal.3:5) ; tiu, kiu kreis Adventismon kaj ĝiajn tri "atendojn" de la reveno de Jesuo, jam plenumita kun ĉiuj bonaj kaj malbonaj sekvoj alportitaj de tiuj tri provoj, en 1843, 1844, kaj 1994. Tiel vivante en 94, Johano estas transportita de la Spirito en la komenco mem de la sepa jarmilo, kie Jesuo revenas en sia dia gloro. Kion do li havas " *malantaŭ* "? La tuta historia pasinteco de la kristana epoko; ekde la morto de Jesuo, 2000 jaroj da kristana religio; 2000 jaroj dum kiuj Jesuo staris inter siaj elektitoj, helpante ilin, en la Sankta Spirito, venki malbonon kiel li mem venkis la diablon, pekon kaj morton. " *La laŭta voĉo* " aŭdita " *malantaŭ* " estas tiu de Jesuo, kiu kiel " *trumpeto* " intervenas, por averti siajn elektitojn kaj malkaŝi al ili la naturon de la diablaj religiaj kaptiloj, kiujn ili renkontos en sia vivo en ĉiuj "sep". " epokoj kiujn nomos la sekva verso.

Verso 11: " *Kiu diris: Kion vi vidas, skribu ĝin en libron, kaj sendu ĝin al la sep eklezioj, al Efeso, al Smirno, al Pergamo, al Tiatira, al Sardes, al Filadelfio, kaj al Laodikea.* ".

La ŝajna formo de la teksto ŝajnis prezenti kiel adresatojn, laŭvorte, la nomitajn urbojn de Azio de la tempo de Johano; ĉiu havas sian propran mesaĝon. Sed tio estis nur trompa aspekto celita maski la veran signifon, kiun Jesuo donas al siaj mesaĝoj. Ĉie en la Biblio, la propraj nomoj atribuitaj al homoj havas kaŝitan signifon en sia radiko, de la hebrea, ĥaldeja aŭ greka. Ĉi tiu principo validas ankaŭ por la grekaj nomoj de ĉi tiuj sep urboj. Ĉiu nomo malkaŝas la karakteron de la epoko, kiun ĝi reprezentas. Kaj la ordo en kiu ĉi tiuj nomoj estas prezentitaj respondas al la ordo de antaŭeniĝo en tempo programita de Dio. Ni vidos en la studo de Rev.2 kaj 3 kie la ordo de ĉi tiuj nomoj estas respektata kaj konfirmita, la signifon de tiuj sep nomoj, sed tiuj de la unua kaj la lasta, " *Efeso kaj Laodikea* ", malkaŝas al ili sole, la uzo, kiun la Spirito faras el ili. Kun la

signifo, respektive, "lanĉi" kaj "juĝitajn homojn", ni trovas " *la alfa kaj la omega, la komenco kaj la fino* ", de la epoko de kristana graco. Ne estas mirinde, ke Jesuo prezentis sin en la verso 8, sub ĉi tiu difino: " *Mi estas la alfa kaj la omega* ". Li tiel registras sian ĉeeston ĉe siaj fidelaj sklavoĵ, dum la tuta kristana epoko.

Verso 12: " *Mi turnis min por scii, kian voĉon parolas al mi. Kaj kiam mi turnis min, mi vidis sep orajn kandelinojn* ,

La ago de " *turni sin* " igas Johanon rigardi la tutan kristanan epokon, ĉar li mem estis transportita al la momento de la reveno de Jesuo en gloro. Post la precizeco " *malantaŭe* ", ni havas ĉi tie " *Mi turnis sin* ", kaj denove, " *kaj, post turniĝado* "; la Spirito forte insistas pri tiu ĉi rigardo al la pasinteco, por ke ni sekvu ĝin en ĝia logiko. Kaj kion do Jean vidas? " *Sep oraj kandelinoj* ". Ĉi tie denove la afero estas suspektinda kiel la " *sep Asembleoj* ". Ĉar la modelo " *kandelino* " estis trovita en la hebrea tabernaklo kaj ĝi havis sep branĉojn kiuj jam simbolis, kune, la sanktigon de la Spirito de Dio kaj lia lumo. Ĉi tiu observo signifas ke, kiel la " *sep Asembleoj* ", la " *sep kandelinoj* " simbolas la sanktigon de la lumo de Dio, sed en sep momentoj markitaj dum la tuta kristana epoko. La kandelino reprezentas la elektitojn de epoko , ĝi ricevas la oleon de la Spirito de Dio, de kiu ĝi dependas por lumigi la elektitojn per sia lumo.

Anonco de granda katastrofo

Verso 13: " *Kaj meze de la sep kandelabroj , unu simila al filo de homo, vestita per longa robo, kaj havanta oran zonon sur sia brusto.* »

Ĉi tie komenciĝas la simbola priskribo de la Sinjoro Jesuo Kristo. Ĉi tiu sceno ilustras la promesojn de Jesuo: Luko 17:21: " *Neniu diros: Li estas ĉi tie, aŭ: Li estas tie. Ĉar jen, la regno de Dio estas inter vi .* » ; Matt.28:20: " *Kaj instruu ilin observi ĉion, kion mi ordonis al vi. Kaj jen mi estas kun vi cxiam, gxis la fino de la mondo.* ". Ĉi tiu vizio estas tre simila al tiu de Daniel 10 kie verso 1 prezentas ĝin kiel la anoncon de " *granda katastrofo* " por ĝia juda popolo. Tiu de Apokalipso 1 do ankaŭ anoncas " *grandan katastrofon* ", sed ĉi-foje, por la Kristana Asembleo. La komparo de la du vizioj estas tre edifa, ĉar detaloj estas adaptitaj al ĉiu el la du tre malsamaj historiaj kuntekstoĵ. La simbolaj priskriboĵ kiuj estos prezentitaj koncernas Jesuon Kriston en la kunteksto de lia fina glora reveno. La du " *malfeliĉoj* " havas komunan, ke ili okazas ĉe la fino de la du aliancoj sinsekve establitaĵ de Dio. Ni komparu nun la du viziojn: "... *filo de homo* " en ĉi tiu verso estis " *homo* " en Daniel, ĉar Dio ankoraŭ ne enkarniĝis en Jesuo. Male, en " *filo de homo* ", ni trovas la " *filon de homo* ", kiun Jesuo konstante nomas parolante pri li en la Evangelioĵ. Se Dio tiom insistis pri ĉi tiu esprimo, estas ĉar ĝi legitimas lian kapablon savi homojn. Li estas ĉi tie " *vestita per longa robo* ", " *vestita per tolo* " en Daniel. La ŝlosilo al la signifo de ĉi tiu *longa robo* estas donita en Rev.7:13-14. Ĝin portas tiuj, kiuj mortas kiel martiroĵ de la vera kredo: " *Kaj unu el la pliaĝuloĵ respondis kaj diris al mi: Kiuj estas vestitaj per blankaj roboĵ, kiuj estas kaj de kie ili venis? Mi diris al li: Mia sinjoro, vi tion scias. Kaj li diris al mi: Ĉi tiuj estas tiuj, kiuj venas el la granda aflikto; ili lavis siajn vestojn kaj blankigis ilin en la sango de la ŝafido.* ". Jesuo portas " *oran*

zonon sur sia brusto " aŭ, sur sia koro, sed " sur siaj lumboj ", simboloj de forto, en Danielo. Kaj la " ora zono " simbolas **la veron** laŭ Ef.6:14: " *Staru do: zonu la veron ĉirkaŭ viaj lumboj ; surmetu la kirason de justeco ;* ". Kiel Jesuo, la vero estas honorata nur de tiuj, kiuj amas ĝin.

Verso 14: " *Lia kapo kaj liaj haroj estis blankaj kiel blanka lano, kiel neĝo; liaj okuloj estis kiel fajra flamo; »*

Blanka, simbolo de perfekta pureco, karakterizas la Dion Jesuon Kriston kiu, sekve, havas teruron de peko. Tamen, la anonco de " *granda katastrofo* " povas nur havi la celon puni pekulojn. Ĉi tiu kaŭzo koncernas ambaŭ katastrofojn, do ni trovas, ĉi tie kaj en Daniel, Dion, la grandan Juĝiston, kies " *okuloj estas kiel flamoj de fajro* ". Lia rigardo konsumas la pekon aŭ la pekulon, sed la elektito de Jesuo elektas rezigni pekon, male al la falsa judo kaj falsa kristana ribelanto, kiujn la juĝo de Jesuo Kristo finfine konsumos. Kaj la fina kunteksto de ĉi tiu " *malfeliĉo* " indikas ĝiajn historiajn malamikojn, ĉiuj identigitaj en la ĉapitroj de ĉi tiu libro, kaj en tiu de Daniel. Apo.13 prezentas ilin al ni sub la aspekto de du " *bestoj* " identigitaj per iliaj nomoj " *maro kaj tero* " kiu indikas la katolikan kredon kaj la protestantan kredon venantan de ĝi, kiel iliaj nomoj sugestas laŭ Gen.1:9-10. . Sur lia reveno, la du aliancitaj bestoj iĝas unu, unuiĝinta por batali lian Ŝabaton kaj lian fidelulon. Liaj malamikoj estos teruritaj, laŭ Rev.6:16, kaj ili ne staros.

Verso 15: " *Liaj piedoj estis kiel brulanta bronzo, kvazaŭ li brulus en forno; kaj lia vocxo estis kiel la bruo de multaj akvoj. »*

La piedoj de Jesuo estas same puraj kiel la resto de lia korpo, sed en ĉi tiu bildo ili malpuriĝas pro la piedpremado de la sango de ribelemaj pekuloj. Kiel en Dan.2:32, " *latuno* ", malpura aloja metalo, simbolas pekon. En Rev.10:2 ni legas: " *Li havis malgrandan malfermitan libron en sia mano. Sian dekstran piedon li metis sur la maron , kaj sian maldekstran piedon sur la teron ;* ". Rev.14:17 ĝis 20 donas al ĉi tiu ago la nomon " *vinberrikolto* "; temo disvolvita en Jesaja 63. La " *multaj akvoj* " simbolas, en Apoc. 17:15, " *popolojn, homamasojn, naciojn kaj lingvojn* " kiuj faras aliancon kun " *la malĉastulino Babilono la Granda* "; nomo kiu indikas la papan romkatolikan eklezion. Ĉi tiu lastminuta alianco kunigos ilin por kontraŭstari la sabaton sanktigitan de Dio. Ili iros ĝis decidi mortigi liajn fidelajn observantojn. Ni do komprenas la simbolojn de lia justa kolero. En la vizio, Jesuo montras al siaj elektitoj, ke lia sola persona dia " *voĉo* " estas *pli potenca ol tiu de ĉiuj popoloj de la tero kune*.

Verso 16: " *Li havis en sia dekstra mano sep stelojn. El lia buŝo eliris akra, dutranĉa glavo; kaj lia vizaĝo estis kiel la suno, kiam ĝi brilas en sia forto.* »

La simbolo de la " *sep steloj* " tenitaj " *en lia dekstra mano* " memorigas lian konstantan regadon, kiu sola povus doni la benon de Dio; tiom ofte kaj amase malprave asertata de ĝiaj malfidelaj malamikoj. *La stelo* estas la simbolo de la religia mesaĝisto ĉar kiel *la stelo* de Gen.1:15, ĝia rolo estas " *lumigi la teron* ", en lia kazo, de dia justeco. En la tago de sia reveno, Jesuo revivigos (revivigos, aŭ relevos post totala momenta neniigo nomata morto) siajn elektitojn el ĉiuj epokoj simbolitaj per la nomoj de la *sep Asembleoj* . En ĉi tiu glora kunteksto, por li kaj liaj fidelaj elektitoj, li prezentas sin kiel " *Vorto de Dio* " kies simbolo " *de akra*

dutranĉa glavo " estas citita en Heb.4:12. Ĉi tiu estas la horo, kiam ĉi tiu *glavo* donos vivon kaj morton, laŭ la fido montrita en ĉi tiu dia vorto skribita en la Biblio, kiun Ap. 11:3 simbolas kiel " *la du atestantoj* " de Dio. Ĉe la homoj, nur la aspekto de la vizaĝo ilin identigas kaj permesas ilin diferencigi; ĝi estas do la elemento de identigo per ekscelenco. En ĉi tiu vizio, Dio ankaŭ adaptas sian vizaĝon al la celata kunteksto. En Danielo, en la vizio, dio simbolas sian vizaĝon per " *fulmo* ", tipa simbolo de la greka dio Zeŭso, ĉar la malamiko de la profetaĵo estos la greka seleucida popolo de reĝo Antioĥo la 4-a, kiu plenumis la profetaĵon en – 168 En. la vizio de la Apokalipso, la vizaĝo de Jesuo ankaŭ prenas la aspekton de lia malamiko, kiu ĉi- foje estas " *la suno kiam ĝi brilas en sia forto* ". Estas vere, ke ĉi tiu lasta provo, forigi el la tero ajnan observanton de la sankta dia Ŝabato, konsistigas la apogeon de la ribela batalo favore al respekto de la "tago de la nevenkita suno" establita la 7-an de marto 321 de la imperiestro. Konstantino 1er. Ĉi tiu ribela tendaro trovos antaŭ si " *la sunon de la dia justeco* " en sia tuta dia potenco, kaj ĉi tio, en la unua tago de printempo 2030.

Verso 17: " *Kiam mi vidis lin, mi falis antaŭ liaj piedoj kvazaŭ mortinta. Li metis sur min sian dekstran manon, dirante: Ne timu!* »

Tiel reagante, Johano nur antaŭvidas la sorton de tiuj, kiuj alfrontos lin en la momento de lia reveno. Daniel havis la saman konduton, kaj en ambaŭ kazoj, Jesuo trankviligas kaj fortigas sian fidelan serviston, lian sklavon. " *Lia dekstra mano* " konfirmas lian benon kaj en sia fideleco, male al la ribelantoj de la alia tendaro, la elektito ne havas kialon por timi Dion, kiu venas por savi lin pro amo. La esprimo " *ne timu* " konfirmas la finan kuntekston karakterizitan ekde 1843 de ĉi tiu adventisma mesaĝo de la unua anĝelo de Ap 14:7: " *Li diris per laŭta voĉo: Timu Dion, kaj donu al Li gloron* , por la horo de lia juĝo. venis; kaj klinigxu antaux Tiu, kiu kreis la cxielon kaj la teron kaj la maron kaj la fontojn de akvoj. » ; tio estas, la kreinto Dio.

Verso 18: " *Mi estas la unua kaj la lasta, kaj la vivanta. Mi estis mortinta; kaj jen mi vivas eterne kaj eterne. Mi tenas la ŝlosilojn de morto kaj infero.* »

Estas ja Jesuo, la venkinto super la diablo, peko kaj morto, kiu esprimas sin en ĉi tiuj terminoj. Liaj vortoj " *la unua kaj la lasta* " konfirmas la mesaĝon de la komenco kaj fino de la tempo kovrita de la profetaĵo, sed samtempe, Jesuo konfirmas sian vivigan diecon de sia unua ĝis la lasta el siaj kreitaĵoj. Kiu " *tenas la ŝlosilojn de morto* " havas la potencon decidi kiu devas vivi kaj kiu devas morti. La horo de lia reveno estas kiam liaj sanktuloj reviviĝos en la " *unua resurekto* " rezervita por la " *benitaj mortintoj en Kristo* " laŭ Rev.20:6. Ni evakuu ĉiujn mitojn de la tradicioj de falsa kristanismo de greka kaj romia heredaĵo, kaj komprenu, ke " *la tombo de la mortintoj* " estas tute simple la grundo de la tero, kiu kolektis la mortintojn transformitajn en polvon, kiel estas skribite en Gen. .3:19: " *En la ŝvito de via vizaĝo vi manĝos panon, ĝis vi revenos al la tero, el kiu vi estis prenita; ĉar vi estas polvo, kaj al polvo vi revenos.* ". Ĉi tiuj restaĵoj neniam plu utilos, ĉar ilia Kreinto revivigos ilin kun sia tuta personeco gravurita en lia dia memoro, en *nekoruptebla ĉiela korpo* (1Kor.15:42) identa al tiu de la anĝeloj restantaj en fideleco al Dio: " *Ĉar en la releviĝo homoj nek edziĝos nek edziĝos, sed estos kiel la anĝeloj de Dio en la ĉielo.* Matt.22:30".

La profeta mesaĝo pri la estonteco estas konfirmita

Verso 19: " *Skribu do tion, kion vi vidis, kaj tion, kio estas, kaj tion, kio okazos post ili,* "

En ĉi tiu difino, Jesuo konfirmas la profetan priraportadon de la tutmonda tempo de la kristana epoko, kiu finiĝos kun lia reveno en gloro. La apostola tempo temas pri la esprimo " *kiun vi vidis* " kaj Dio tiel nomumas Johanon kiel aŭtentan okulateston de la apostola ministerio. Li atestis la " *unuan amon* " de la Elektito citita en Rev.2:4. " *... tiuj kiuj estas* " koncernas la finon de ĉi tiu apostola tempo en kiu Johano restas vivanta kaj aktiva. " *... , kaj tiuj, kiuj devas veni post ili* " indikas la religiajn eventojn, kiuj okazos ĝis la tempo de la reveno de Jesuo Kristo, kaj poste, ĝis la fino de la sepa jarmilo.

Verso 20: " *la mistero de la sep steloj, kiujn vi vidis en mia dekstra mano, kaj de la sep oraj kandelabroj. La sep steloj estas la anĝeloj de la sep Eklezioj, kaj la sep lampoj estas la sep Eklezioj.* "

" *La anĝeloj de la sep Asembleoj* " estas la elektitaj de ĉiuj ĉi tiuj sep epokoj. Ĉar la vorto " *anĝelo* ", el la greka "aggelos", signifas mesaĝiston, kaj ĝi indikas la ĉielajn anĝelojn nur se la vorto "ĉieloj" klarigas ĝin. Same, la " *sep kandelilingoj* " kaj la " *sep Asembleoj* " suspektitaj en mia komento estas kunigitaj ĉi tie. La Spirito do konfirmas mian interpreton: la " *sep kandelilingoj* " reprezentas la sanktigon de la lumo de Dio en la sep epokoj indikitaj per la nomoj de la " *sep Asembleoj* ".

Revelacio 2: La Asembleo de Kristo **de ĝia lanĉo ĝis 1843**

En la temo de *leteroj*, ni trovas en Rev.2, kvar mesaĝojn celantajn la tempon inter 94 kaj 1843, kaj en Rev.3, tri mesaĝojn kovrantajn la tempon de 1843-44 ĝis 2030. Ni notu kun intereso tiun malkaŝantan precizecon koncerne la nomoj de la unua kaj lasta *leteroj*: "Efeso kaj Laodikea" kiuj signifas, respektive: ĵetado, kaj juĝita homoj; la komenco kaj fino de la epoko de kristana graco. En Rev.2, ĉe la fino de la ĉapitro, la Spirito elvokas la komencon de la "Adventisma temo de la reveno de Kristo" kiu celas la daton 1828 antaŭestablita en Dan.12:11. Ankaŭ, en sinsekvo de tempo, la komenco de ĉapitro 3 de Revelacio povas esti legitime ligita al la dato 1843 kiu markis la komencon de la adventisma testo de fido. Adaptita mesaĝo venas por sankcii la pruvitan protestantan kredon: "Vi estas morta". Ĉi tiuj klarigoj estis necesaj por konfirmi la ligan de la mesaĝoj al la datoj establitaj en Daniel. Sed la vizio de Revelacio alportas revelaciojn pri la komenco de la kristana epoko, kiujn Danielo ne disvolvis. La leteroj aŭ mesaĝoj, kiujn Jesuo adresas al siaj servantoj dum nia epoko, dispelas la religian miskomprenon de malveraj kaj misgvidaj iluzioj, kiuj koncernas amasojn da kristanaj kredantoj. Tie ni trovas la veran Jesuon kun liaj legitimaj postuloj kaj liaj ĉiam pravigitaj riproĉoj. La kvar *leteroj* de Rev.2 celas, sinsekve, kvar epokojn situantajn inter 94 kaj 1843.

1-a periodo : Efeso

En 94, la lasta atestanto de la lanĉo de la Asembleo de Kristo

Verso 1: " *Skribu al la anĝelo de la komunumo de Efeso : Tiele diras tiu, kiu tenas la sep stelojn en sia dekstra mano, kiu iras inter la sep oraj kandelabroj:*
"

Per la nomo *Efeso*, de la unua, traduko de la greka "Efezo" kiu signifas lanĉi, Dio parolas al siaj servantoj de la tempo de la lanĉo de la Asembleo de Kristo, en la tempo de la romia imperiestro Domiciano (81-96).). La Spirito tiel celas la tempon, kiam Johano ricevas de Dio la revelacion, kiun li priskribas al ni. Li estas la lasta apostolo se temas pri resti mirakle vivanta kaj sola reprezentas la lastan okulateston de la lanĉo de la Asembleo de Jesuo Kristo. Dio rememoras sian dian potencon; estas li sola, kiu " *tenas en sia dekstra mano* ", simbolo de sia beno, la vivon de siaj elektitoj, la " *stelojn* ", kies farojn li juĝas, fruktojn de ilia kredo. Depende de la kazo, li benas aŭ malbenas. Dio " *marŝas* ", komprenu, ke li progresas en la tempo de sia projekto akompanante, generacion post generacio, la vivojn de siaj elektitoj kaj la eventojn de la mondo, kiujn li organizas aŭ batalas: " *kaj instruu ilin observi ĉion, kion mi preskribis; al vi. Kaj jen mi estas kun vi cxiam, gxis la fino de la mondo. Matt.28:20.*" Ĝis la fino de la mondo, liaj

elektitoj devos plenumi la farojn, kiujn li anticipe preparis por ili: “*Ĉar ni estas Lia laboro, kreitaj en Kristo Jesuo por bonaj faroj, kiujn Dio antaŭpreparis, por ke ni povu. praktiki ilin. Ef.2:10.*” Kaj ili devos adaptiĝi al la apartaj kondiĉoj postulataj en ĉiu el la sep epokoj. Ĉar la leciono donita en “*Efeso*” validas por la sep epokoj; la “*sep stelojn tenatajn en lia dekstra mano*” li povas lasi fali kaj fali sur la teron, tiujn kiuj koncernas ribelemajn kristanojn. Memoru la ideon, ke “*kandelingo*” estas utila nur kiam ĝi lumas, kaj por doni lumon, ĝi devas esti plenigita per oleo, simbolo de la dia Spirito.

Verso 2: “*Mi konas viajn farojn, vian laboron kaj vian persistemon. Mi scias, ke vi ne povas elteni malbonulojn; ke vi elprovis tiujn, kiuj nomas sin apostoloj kaj kiuj ne estas, kaj tion vi havas trovis mensogulojn;*»

Atentu! Verbaj konjugaciaj tempoj estas ege gravaj, ĉar ili determinas la celitan tempon de la apostola epoko. En ĉi tiu verso la verbo konjugaciita en la nuna tempo rilatas al la jaro 94 dum tiuj en la pasinta tempo rilatas al la tempo de persekutoj faritaj de la romia imperiestro Nerono, inter la jaro 65 kaj 68.

En 94, kristanoj amas la veron, kiu ankoraŭ estas sendifekta kaj nedistordita, kaj ili malamas la “*malbonajn*” paganojn kaj precipe inter ili, la dominemajn romanojn de la tempo. Estas kialo por tio, kaj tio estas ĉar la Apostolo Johano ankoraŭ vivas, kiel multaj aliaj antikvaj atestantoj pri la vero instruita de Jesuo Kristo. “*Mensoguloj*” tiel facile senmaskiĝas. Ĉar en ĉiu epoko, la nekonvertita lolo provas miksiĝi kun la tritiko, ĉar la timo antaŭ Dio estas ankoraŭ granda, kaj la mesaĝo de savo estas deloga kaj alloga. Ili enkondukas falsajn ideojn en la doktrinon. Sed en la provo de amo al vero, ili malsukcesas kaj estas senmaskigitaj de la vere lumigitaj elektitoj. Same, pri la pasinteco de la apostola epoko, “*vi elprovis*”, la Spirito rememoras, kiel la provo de la morto faligis la trompajn maskojn de falsaj kristanoj, la verajn “*mensogulojn*” celitajn en ĉi tiu verso, inter 65 kaj 68, kiam Nerono; transdonis la Elektitojn de Kristo al la sovaĝaj bestoj en sia Koloseo, por proponi sangan spektaklon al la loĝantoj de Romo. Sed ni atentigu, Jesuo elvokas ĉi tiun fervoron de pasinta epoko.

Verso 3: “*ke vi havas paciencon, ke vi suferis pro mia nomo kaj ne laciĝis.*”»

Ĉi tie denove, atentu la tempojn de verbokonjugacioj!

Se la atesto de persisto ankoraŭ konserviĝas, tiu de sufero ne plu estas. Kaj Dio estas devigata rememorigi la akcepton de sufero, kiu estis manifestita kaj sublime honorita ĉirkaŭ 30 jarojn pli frue, inter 65 kaj 68, kiam la sangavida Romano, Nerono, transdonis kristanojn al morto, ofertitaj kiel spektaklo, al sia popolo perversa kaj korupta. Nur en ĉi tiu tempo la Elektita tendaro “*suferis*” en sia “*nomo*” kaj ne “*lacis*”.

Verso 4: “*Sed tio, kion mi havas kontraŭ vi, estas, ke vi forlasis vian unuan amon.*»

La proponita minaco fariĝas pli klara kaj konfirmita. En ĉi tiu tempo la kristanoj estis fidelaj, sed la fervoro pruvita sub Nero malfortiĝis aŭ ne plu ekzistis; kion Jesuo nomas “*perdi vian unuan amon*”, tiel sugestante por la epoko 94, la ekziston de dua amo, multe malsupera ol la unua.

Verso 5: “ *Memoru do, de kie vi falis, kaj pentu, kaj faru viajn antaŭajn farojn; se ne, mi venos al vi kaj forigos vian kandelabron de gxia loko, se vi ne pentos.* »

Nura respekto aŭ simpla rekono de la vero ne alportas savon. Dio postulas pli de tiuj, kiujn li savas, por fari ilin liaj eternaj kunuloj. Fido al eterna vivo implicas la malplivalorigon de la unua vivo. La mesaĝo de Jesuo restas ĉiam la sama laŭ Mat.16:24 ĝis 26: “ *Tiam Jesuo diris al siaj disĉiploj: Se iu volas veni post mi, li abnegaciu sin, li respondecu pri sia kruco, kaj li lasu sekvu min. Ĉar kiu volos savi sian vivon, tiu ĝin perdos, sed kiu perdos sian vivon pro mi, tiu ĝin trovos. Kaj kion utilos al homo gajni la tutan mondon, se li perdos sian animon? Aŭ, kion viro donus kontraŭ sia animo?* » La minaco forigi lian Spiriton, simbolitan per la “ *kandelingo* ”, montras ke, por Dio, la vera fido estas malproksima de esti simpla etikedo algluita sur animo. En la Efesa periodo, la simbola kandelingo de la Spirito de Dio estis en Oriento, en Jerusalemo kie naskiĝis la kristana kredo kaj en la eklezioj kreitaj de Paŭlo en Grekio kaj nuna Turkio. La religia centro baldaŭ translokiĝos al Okcidento kaj ĉefe al Romo en Italio.

Verso 6: “ *Tamen vi havas ĉi tion, ke vi malamas la farojn de la Nikolaitoj, farojn, kiujn mi ankaŭ malamas.* »

En ĉi tiu letero, la romianoj estas nomitaj simbole, laŭ “ *la malvirtaj* ”: “ *la Nikolaitoj* ”, kio signifas, venkaj homoj aŭ homoj de Venko, la dominantoj de la tempo. En la greka, la termino “Nike” estas la nomo de venko personigita. Kio do estas “ *la faroj de la Nikolaitoj* ” malamataj de Dio kaj Liaj elektitoj? Paganismo kaj religia sinkretismo. Ili honoras amasojn de paganaj diaĵoj, la plej grandaj el kiuj havas semajnotagon dediĉitan al ili. Nia nuna kalendaro, kiu asignas al la sep tagoj de la semajno la nomojn de la sep steloj, planedoj aŭ la stelo, de nia sunsistemo, estas rekta heredaĵo de roma religio. Kaj la kulto de la unua tago dediĉita al la “nevenkita suno” donos en la tempo, ekde 321, apartan kialon al la kreinto Dio malami la religiajn “*verkojn*” de la romianoj.

Verso 7: “ *Kiu havas orelon, aŭdu, kion la Spirito diras al la eklezioj: Al la venkanto mi donos manĝi el la arbo de vivo, kiu estas en la paradizo de Dio.* »

Du mesaĝoj en ĉi tiu verso elvokas la teran tempon de venko, “ *tiu, kiu venkas* ”, kaj la ĉielan tempon de sia rekompenco.

Ĉi tiu formulo estas la lasta mesaĝo, kiun Jesuo direktas al siaj servantoj en unu el la sep epokoj celitaj de la profetaĵo. La Spirito adaptas ĝin al la apartaj kondiĉoj de ĉiu epoko. Tiu de Efeso markas la komencon de la tempo kovrita de la profetaĵo, do Dio prezentas al ĝi eternan savon en la formo de la komenco de la tera historio. La bildo de Jesuo estis elvokita tie sub tiu de *la arbo de vivo* de la tera ĝardeno, kiun Dio kreis por meti tien senkulpan kaj puran homon. Apo.22 profetas ĉi tiun restarigon de renovigita Edeno por la feliĉo de la venkaj elektitoj sur la nova tero. La formulo prezentita ĉiufoje koncernas aspekton de eterna vivo ofertita de Jesuo Kristo nur al siaj elektitoj.

2-a periodo : Smyrna

Inter 303 kaj 313, la lasta romia "imperia" persekuto

Verso 8: " *Skribu al la anĝelo de la komunumo en Smyrna* : Ĉi tiuj estas la vortoj de la unua kaj la lasta, kiu estis mortinta kaj denove vivas: "

Per la nomo " *Smyrna* " de la dua litero, tradukita de la greka vorto " *smurna* " kiu signifas " *mirho* ", Dio celas la tempon de terura persekuto gvidita de la romia imperiestro Diokleciano. " *Mirho* " estas parfumo, kiu balzamis la piedojn de Jesuo baldaŭ antaŭ lia morto kaj kiu estis alportita al li kiel oferon ĉe lia naskiĝo de la saĝuloj de la Oriento. Jesuo trovas en ĉi tiu sufero la fervoron de vera kredo, kiun li ne plu trovis en 94. Tiuj, kiuj konsentas morti en lia nomo, devas scii, ke Jesuo venkis la morton, kaj ke denove vivanta, li povos revivigi ilin kiel li faris. . 'faris por si mem. La profetaĵo estas adresita nur al kristanoj, de kiuj Jesuo mem estas la " *unua* " reprezentanto. Asimilante sian personon al la vivo de siaj servistoj, li ankaŭ estos reprezentita de " *la lasta* " kristano.

Verso 9: " *Mi konas vian aflikton kaj vian malriĉecon (kvankam vi estas riĉaj), kaj la kalumnion de tiuj, kiuj nomas sin judoj kaj ne estas, sed estas sinagogo de Satano.* »

Persekutitaj de la romianoj, kristanoj estis senigitaj je sia posedaĵo kaj plej ofte mortigitaj. Sed ĉi tiuj materia kaj karna malriĉeco igas ilin spirite riĉaj je la kriterioj de kredo de la juĝo de Dio. Aliflanke, li ne kaŝas sian juĝon kaj malkaŝas, en tre klaraj terminoj, la valoron, kiun li donas al la juda religio, kiu rifuzis la dian normon de savo, ne rekonante Jesuon Kriston, kiel la Mesion profetita de la sanktaj Skriboj. Forlasitaj de Dio, la judoj estas transprenitaj de la diablo kaj liaj demonoj kaj ili fariĝas por Dio kaj liaj veraj elektitoj, " *sinagogo de Satano* ".

Verso 10: " *Ne timu, kion vi suferos. Jen la diablo jxetos kelkajn el vi en malliberejon, por ke vi estu elprovataj, kaj vi havos aflikton dek tagojn. Estu fidela ĝis morto, kaj mi donos al vi la kronon de vivo.* »

En ĉi tiu verso, la diablo nomiĝas Diokleciano, ĉi tiu kruela roma imperiestro kaj liaj rilataj "tetrarkoj" havis furiozan malamon kontraŭ la kristanoj, kiujn ili volis ekstermi. La anoncita persekuto aŭ " *aflikto* " daŭris dum " *dek tagoj* " aŭ " *dek jaroj* " en realeco inter 303 kaj 313. Al kelkaj el ili kiuj estis " *fidelaj ĝis morto* " kiel tre benitaj martiroj, Jesuo donos " *la kronon de vivo* ". ; eterna vivo signo de ilia venko.

Verso 11: " *Kiu havas orelon, tiu aŭdu tion, kion la Spirito diras al la eklezioj: Kiu venkas, tiu ne suferos la duan morton.* »

La temo de la finperioda mesaĝo estas: morto. Ĉi-foje, la Spirito elvokas savon memorigante al ni, ke tiuj, kiuj ne akceptas la unuan morton de martireco por Dio, devos suferi, sen povi eskapi, " *la duan morton* " de la " *fajra lago* " de la lasta juĝo. . " *Dua morto* " kiu ne tuŝos la elektitojn ĉar ili estos enirintaj eternan vivon por ĉiam.

3-a periodo : Pergamo

En 538, la establado de la papa reĝimo en Romo

Verso 12: " *Skribu al la anĝelo de la komunumo en Pergamo* : *Tiele diras tiu, kiu havas la akran dutranĉan glavon:* "

Per la nomo *Pergamo* , Dio elvokas la tempon de spirita *adulto* . En la nomo *Pergamo* , du grekaj radikoj, " *pé*rao, kaj *gamos*", tradukiĝas kiel "malobei geedziĝon". Estas la fatala horo de la komenco de la *malfeliĉoj* , kiuj batos la

kristanajn popolojn ĝis la fino de la mondo. Celante la daton 313, la antaŭa epoko sugestis la aliron al potenco kaj la pagana regado de imperiestro Konstantino la 1-a filo de la tetrarko Konstancio Kloro, kaj venkinto kontraŭ Maksencio. Per imperia dekreto de la 7-a de marto 321, li forlasis la semajnan ripozon de la sankta Ŝabato de la sepa dia tago, nian nunan sabaton, preferante la unuan tagon dediĉitan, tiutempe, al la pagana kulto de la suna dio, la "Sol". Invictus", la Nevenkita Suno. Obeante lin, kristanoj faris "spiritan adulton", kiu de 538 pluen estus la oficiala normo de romia papo ligita al la *Pergamona periodo*. La malfidelaj kristanoj sekvas Vigilius, la novan religieman gvidanton establitan fare de imperiestro Justiniano^{1-a}. Tiu ĉi intriganto profitis sian rilaton kun Teodora, la prostituitino edziĝinta de la imperiestro, por akiri tiun ĉi papan pozicion pligrandigitan de lia nova universala religia potenco, tio estas, katolika. Tiel, sub la nomo **Pergamo**, Dio denuncas la praktikon de "dimanĉo", nova nomo kaj kaŭzo de spirita **adulto**, sub kiu la antaŭa "tago de la suno" heredita de Konstantino daŭre estas honorita de roma kristana eklezio. Ĝi pretendas esti Jesuo Kristo kaj asertas ĝin, per la titolo de sia papa kapo, "vikario de la Filo de Dio" (Anstataŭaĵo aŭ anstataŭanto de la Filo de Dio), en la latina "VICARIVS FILII DEI", la nombro de literoj de kiu estas "666"; nombro kongrua kun tio, kiun Rev.13:18 atribuas al la religia elemento de "la besto". La epoko nomata *Pergamo* do komenciĝas per la netolerema kaj uzurpa papa regado, kiu forigas de Jesuo Kristo, la Ĉiopova Dio enkarniĝinta, lian titolon de Estro de la Asembleo, laŭ Dan.8:11; Ef.5:23: "Ĉar la edzo estas la kapo de la edzino, same kiel Kristo estas la kapo de la eklezio, kiu estas lia korpo, kaj de kiu li estas la Savanto. » Sed atentu! Ĉi tiu ago estas inspirita de Dio mem. En realeco, estis li kiu retiris kaj transdonis al la papa reĝimo la kristanan kredon kiu fariĝis oficiale malfidela. La *malmodesteco* de ĉi tiu reĝimo, denunciata en Dan.8:23, iras ĝis nun por fari ĝin preni la iniciaton "ŝanĝi la tempojn kaj la leĝon" establitan de Dio, persone, laŭ Dan.7:25. Kaj krome, preterlasante sian averton, ke iun homon spirite ne nomis "patro", li faras sin adorita per la titolo "Plej Sankta Patro", tiel altigante sin super la kreinto Dio, leĝdonanto, kaj li iam trovos ĝin profita: "Kaj nenium nomu vian patro sur la tero; ĉar unu estas via Patro, kiu estas en la ĉielo. (Mat.23:9)." Ĉi tiu homa reĝo havas posteulojn, per kiuj la reĝimo kaj ĝiaj eksceso daŭros ĝis la tago de la juĝo programita de la plej granda, la plej forta kaj la plej justa, la vera "Plej Sankta Ĉiela Patro".

Imperiestro Justiniano la 1-a^{do} establis ĉi tiun religian reĝimon, kiun Dio konsideris "adultemo" kontraŭ li. La graveco de la indigno devas do esti markita kaj gravurita en la historio. Ni konstatas en 535 kaj 536, dum lia regado, du gigantajn vulkanajn erupciojn, kiuj mallumigos la atmosferon kaj kaŭzos en 541 fatalan epidemion de pesto, kiu ne estingiĝos ĝis 767, kun pinto de maksimuma atako, en 592 La dia malbeno povus. ne prenu pli teruran formon, kaj detaloj pri ĉi tiu temo estos provizitaj en la verso kiu sekvas.

Verso 13: "Mi scias, kie vi loĝas, mi scias, ke tie estas la trono de Satano. Vi memoras mian nomon, kaj vi ne malkonfesis mian fidon, eĉ en la tagoj de Antipas, mia fidela atestanto, kiu estis mortigita inter vi, kie Satano havas sian loĝejon. »

La profetaĵo emfazas la " *tronon* " kaj la lokon de ĝia loko pro ĝia famo kaj la honoroj kiujn pekuloj ankoraŭ pagas al ĝi hodiaŭ. Estas denove "Romo" kiu rekomencas sian regadon, ĉi-foje, sub ĉi tiu malvere kristana kaj tute pagana religia aspekto. Tiu, kiu asertas esti sia "anstataŭanto" (aŭ vikario), la papo, eĉ ne atingas Dion alparoli lin persone. La ricevanto de la profetaĵo estas elektita, ne falinta, nek uzurpanto gloranta paganajn ritojn. Ĉi tiu alta loko de la romkatolika kredo havas sian papan *tronon* en Romo, en la Laterana Palaco kiun, malavare, Konstantino la 1-a^{ofertis} al la Episkopo de Romo. Ĉi tiu Laterana palaco situas sur la monto Caelius, unu el la "sep montetoj de Romo" kiu situas en la sudoriento de la urbo; La nomo Caelius signifas: ĉielo. Tiu monteto estas la plej longa kaj plej granda el la sep, laŭ areo. Proksime de la Laterana Eklezio, kiu ankoraŭ hodiaŭ reprezentas, por la papofico kaj ĝia pastraro, la plej gravan katolikan eklezion en la mondo, staras la plej granda obelisko kiu ekzistas en Romo kie estas 13, ĉar ĝi atingas altecon de 47 metroj. Malkovrita sub 7 metroj da tero kaj rompita en tri partojn, ĝi estis starigita en 1588 de papo Siksto la 5-a kiu, samtempe, organizis la dominadon de la Vatikana Ŝtato en la sekva profeta epoko nomita *Tiatira* . Tiu ĉi simbolo de la egipta suna kulto havas grandan surskribon sur la steleo kiu portas ĝin kiu memoras la oferton de Konstantino. En realeco, estis lia filo Konstancio la 2-a kiu, post la morto de sia patro, alportis ĝin de Egiptujo al Romo, por parte plenumi deziron de sia patro kiu volis alporti ĝin al Konstantinopolo. Ĉi tiu dediĉo al la gloro de Konstantino la 1-a^{suldiĝas} pli al la deziro de Dio ol al la filo de Konstantino. Ĉar la tuta obelisko kun sia alta piedestalo konfirmas la profetitan ligan, kiu igas Konstantinon la 1-a^{la} civila aŭtoritato kiu instalas la reston de la "tago de la suno", kaj la papo, tiutempe simpla episkopo de la La kristana eklezio de Romo, la religia aŭtoritato, kiu trudos, religie, ĉi tiun paganan tagon sub la nomo "dimanĉo" aŭ, la tago de la Sinjoro. Ĉe la supro de ĉi tiu obelisko estas kvar malkaŝantaj simboloj, kiuj sekvas unu la alian en ĉi tiu supreniranta sinsekvo: 4 leonoj sidantaj sur ĝia pinto, orientitaj al la kvar kardinalaj punktoj, super kiuj estas kvar montoj superitaj de sunaj radioj, kaj super ĉi tiuj kune dominas kristano. kruco. Direktita ĉe la kvar kardinalaj punktoj, la simbolo de la leonoj indikas reĝecon en sia universala forto; kiu konfirmas, ĝia priskribo malkaŝita en Dan.7 kaj 8. Rev.17:18 konfirmos diron pri Romo: “ *Kaj la virino, kiun vi vidis, estas la granda urbo, kiu havas reĝecon super la reĝoj de la tero.* » Krome, la egipta kartuŝo gravurita sur la obelisko elvokas "la malpuran deziron, ke reĝo alparolas al Amon" la suna dio. Ĉiuj ĉi aferoj malkaŝas la realan naturon de la kristana kredo kiu regas en Romo ekde Konstantino la 1-a ' ekde 313, la dato de lia venko. Ĉi tiu obelisko, kaj la simboloj kiujn ĝi portas, atestas pri la "*sukceso* " de la servisto de la diablo profetita en Dan.8:25, kiu, per Konstantino la 1-a ' sukcesis doni al la kristana kredo la aspekton de sinkretismo religia firme kondamnita de Dio. en Jesuo Kristo. Mi resumas la mesaĝon de ĉi tiuj simboloj: "kruco": kristana kredo; "sunaj radioj": suna kultado; "montoj": tera potenco; "kvar leonoj": universala reĝeco kaj forto; "obelisko": Egiptio estu, peko, ekde la ribelo de la Faraono de la eliro, kaj por la peko, kiu konsistigas la idolatran adoradon de la suna dio Amon. Dio atribuas tiujn kriteriojn al la katolika kredo evoluigita fare de Konstantino^{la 1-a}. Kaj al ĉi tiuj simboloj, per la egipta kartuŝo, li aldonas sian juĝon pri la religia engaĝiĝo de la episkopoj de Romo, kiujn li

konsideras ambaŭ malpuraj; ili jam estas nomataj “papoĵ” de la religiaj fratoj de la urbo. La asocio de la kristana kredo kun la suna kulto jam praktikata kaj honorita de Konstantino mem, estas ĉe la origino de terura malbeno, kiun la homaro pagos, senĉese, ĝis la fino de la mondo. Ĉi tiu Laterana *trono ne konkuras kun la romiaj imperiestroj, ĉar ekde Konstantino*^{la 1-a}, ili ne plu loĝas en Romo, sed en la Oriento de la imperio, en Konstantinopolo. Tiel, ignorante la profetan revelacion donitan de Jesuo Kristo al Johano, amasoj da homoj estas viktimoj de la plej granda religia trompo de ĉiuj tempoj. Sed ilia nescio estas peka ĉar ili ne amas la veron kaj estas tiel, de Dio mem, transdonitaj al mensogoj kaj mensogantoj ĉiaspecaj. La manko de edukado de la loĝantaroj de la *Pergamona periodo* klarigas la sukceson de la papa reĝimo trudita kaj subtenata de la sinsekvaj romiaj imperiestroj de la epoko. Kio ne malhelpas certajn vere elektitajn oficistojn rifuzi kaj malakcepti ĉi tiun novan ekstergeedzan aŭtoritaton; kiu igas Jesuon rekoni ilin kiel liajn verajn servantojn. La romia loko de la elektitoj estis farita, notu ke la Spirito trovita tie en 538 servistoj kiuj konservis la fidon al la nomo de Jesuo honorante dimanĉon. Tamen, en ĉi tiu loko de Romo, la lastaj martiroj aŭ "fidelaj atestantoj" estis viditaj nur dum la tempo de Nerono, en 65-68 kaj tiu de Diokleciano inter 303 kaj 313. Celante la urbon de Romo, la Spirito rememoras la fidelecon de “*Antipas*” lia “*fidela atestanto*” de pasintaj tempoj. Ĉi tiu greka nomo signifas: kontraŭ ĉiuj. Ĝi ŝajnas designi la apostolon Paŭlo, la unua heroldo de la Evangelio de Jesuo Kristo en ĉi tiu urbo kie li mortis kiel martiro, senkapigita, en 65, sub la imperiestro Nerono. Dio tiel kontraŭas la malveran kaj misgvida titolon de "vikario de la Filo de Dio" de la papoj. La vera vikario estis la fidela Paŭlo, kaj ne la malfidela Vigilio, nek iu el liaj posteuloj.

La ĉiopova kreinto Dio gravuris en la naturo la gravajn momentojn de la religia historio de la kristana epoko; momentoj, kiam la malbeno alprenas intensan karakteron kun seriozaj sekvoj por la kristana popolo. Jam dum sia surtera servado, Jesuo Kristo donis al siaj dek du mirigitaj kaj mirigitaj apostoloj pruvon pri sia regado de ŝtormo sur la lago de Galileo; ŝtormo, kiun li trankviligis en momento, laŭ lia ordono. Dum nia epoko, la periodo inter 533 kaj 538 alprenis ĉi tiun aparte malbenitan karakteron, ĉar starigante la papan reĝimon fare de la imperiestro Justiniano la 1-a Dio volis puni la kristanojn kiuj obeis la dekreton promulgita de la imperiestro Konstantino 1-a, kiu igis ĝin deviga. ripozi en la "tago de la Nevenkita Suno" en la unua tago de la semajno, ekde la 7-a de marto 321. En ĉi tiu periodo malbenita^{de} li, Dio kaŭzis la vekiĝon de du vulkanoj, kiuj sufokis la Nordan hemisferon de la planedo kaj lasis spurojn sur la Suda hemisfero ankaŭ ĝis Antarkto. Kelkajn monatojn aparte, situantaj ĉe la antipodoj unu de la alia en la areo de la ekvatoro, la disvastiĝo de mallumo estis tre efika kaj tre mortiga. Miliardoj da tunoj da polvo disvastiĝis en la atmosferon, senigante homojn je lumo kaj iliajn kutimajn manĝkultivaĵojn. La suno ĉe sia zenito proponante la saman lumon kiel la plenluno kiu mem malaperis tute. Historiistoj notis tiun ĉi ateston, laŭ kiu la armeoj de Justiniano reprenis Romon de la Ostrogotoj danke al neĝoŝtormo meze de julio. La unua vulkano nomita "K Krakatoa" situas en Indonezio kaj vekiĝas en oktobro 535 kun neimagebla grandeco transformanta montan areon en mara areon pli ol 50 km. Kaj la dua, nomita "Ilopango" situas en Mezameriko kaj ĝi erupciis en februaro 536.

Verso 14: " *Sed mi havas ion kontraŭ vi, ke vi havas tie, kiuj tenas la doktrinon de Bileam, kiu instruis al Balak meti falilon antaŭ la Izraelidoj, por ke ili manĝis idoferojn kaj malĉasis.* »

La Spirito priskribas la spiritan situacion establitan en Romo. Ekde 538, la fidelaj elektitaj oficialuloj de la tempo atestis la starigon de religia aŭtoritato, kiun Dio komparas kun la profeto " *Bileaam* ". Ĉi tiu homo servis al Dio sed lasis sin delogi de la allogaĵo de gajno kaj teraj bonoj; ĉio kunhavita de la romia papa reĝimo. Krome, " *Bileaam* " kaŭzis la falon de Israelo malkaŝante al " *Balak* " la rimedojn per kiuj li povis malsuprenigi ĝin: sufiĉis puŝi ĝin por akcepti geedziĝojn inter judoj kaj paganoj; aferojn, kiujn Dio forte kondamnis. Komparante lin kun " *Bileaam* ", Dio donas al ni skizon de la papa reĝimo. La elektito tiam komprenas la signifon de la agoj, kiujn Dio mem igas la diablon kaj siajn ĉielan kaj surterajn partnerojn plenumi. La malbeno de la kristana eklezio ripozas sur la adopto de la pagana "tago de la nevenkita suno", observita ekde 321 de malfidelaj kristanoj. Kaj la papa reĝimo, kiel " *Bileaam* ", laboros por ilia falo kaj intensigos ilian dian malbenon. " *Viandajoj oferitaj al idoloj* " estas nur la bildo kompare kun la pagana "tago de la suno". Romo alportas paganismon en la kristanan religion. Sed kion vi devas kompreni estas, ke ili estas de la sama naturo kaj portas la samajn gravajn sekvojn sub la juĝo de Dio... Precipe ĉar la malbenoj kaŭzitaj de la " *Bileaam* " de la kristana epoko daŭros ĝis la fino de la mondo, markita de la reveno en gloro de Jesuo Kristo. La malfideleco de kristanoj ankaŭ estas komparata kun tiu de la hebreoj, kiuj sin transdonis al " *malĉasteco* " post kiam Dio komprenigis al ili Liajn dek ordonojn. Inter 321 kaj 538, malfidelaj kristanoj agis kiel ili. Kaj ĉi tiu ago daŭras ĝis hodiaŭ.

Verso 15: " *Eĉ tiel, vi ankaŭ havas homojn, kiuj tenas la doktrinon de la Nikolaitoj.* »

En ĉi tiu mesaĝo, la nomo de la " *Nikolaitoj* " cititaj en *Efeso* reaperas en ĉi tiu letero. Sed " *la faroj* " kiuj koncernas ilin en *Efeso* fariĝas " *la doktrino* " ĉi tie. Iuj romianoj fakte, ekde *Efeso*, fariĝis kristanoj, poste malfidelaj kristanoj ekde 321, kaj ĉi tio, laŭ oficiala religia maniero ekde 538, per honorado de la romkatolika " *doktrino* ".

Verso 16: " *Pentu do; se ne, mi rapide venos al vi, kaj mi batalos kontraŭ ili per la glavo de mia busxo.* »

Elvokante " *la batalon* " gvidata de sia "Vorto", " *la glavo de lia buŝo* ", la Spirito preparas la kuntekston por la kvara mesaĝo kiu venas. Estos tiu de la 16-a jarcento, kie la Biblio, ĝia sankta skribita vorto, ĝiaj " *du atestantoj* " laŭ Ap. 11:3, disvastigos dian veron kaj malmaskos la falsan romkatolikan kredon.

Verso 17: " *Kiu havas orelon, aŭdu, kion la Spirito diras al la eklezioj: Al la venkanto mi donos kaŝitan manaon, kaj al tiu mi donos blankan ŝtonon; kaj sur ĉi tiu ŝtono estas skribita nova nomo, kiun neniu konas krom tiu, kiu ĝin ricevas.* »

Kiel ĉiam, la Spirito elvokas aspekton de eterna vivo. Ĉi tie li prezentas ĝin al ni en la bildo profetita de la manaon donita al la malsataj Hebreoj en la arida, senfrukta kaj seka dezerto. Dio tiam instruis ke li povis protekti kaj plilongigi la vivojn de siaj elektitoj per sia krea potenco; kiun li plenumos donante eternan vivon al siaj elaçetitaj elektitoj. Ĉi tio estos la kulmino de lia tuta sava projekto.

La elektita el la tempo havos kiel rekompenco la eternan vivon, kiun la Spirito priskribas en bildoj. " *Mana* " bildo de ĉiela manĝaĵo estas kaŝita en la regno de la ĉielo, Dio mem estante ĝia produktanto. En antikva simboleco, manao estis en la plej sankta loko, kiu jam simbolis la ĉielon, kie Dio regas suverene sur sia trono. En romiaj praktikoj, la " *blanka ŝtoneto* " reprezentis la "jes" voĉdonon, la nigra indikis la "ne". La " *blanka ŝtono* " ankaŭ indikas la purecon de la vivo de la elektita, kiu fariĝis eterna. Lia eterna vivo estas dia jes, kiu reflektas entuziasman kaj amasan bonvenigon de Dio. Ĉar la elektita estas revivigita en ĉiela korpo, lia nova stato estas komparita kun " *nova nomo* ". Kaj ĉi tiu ĉiela naturo estas, por siaj elektitoj, ĉiam mistera kaj individua: " *neniu ĝin scias* ". Ni do devos heredi kaj eniri en ĉi tiun naturon por malkovri kio ĝi estas.

4-a^{epoko} : Tiatira

Inter 1500 kaj 1800, la militoj de religio

Verso 18: " *Skribu al la anĝelo de la komunumo en Tiatira : Tiele diras la Filo de Dio, kies okuloj estas kiel flamo de fajro, kaj kies piedoj estas kiel brulanta kupro: "*

La kvara letero elvokas sub la nomo " *Tiatira* " tempon, kiam la kristana kredo de la katolikaj kaj protestantaj ligoj proponis abomenan spektaklon per siaj sangaj kolizioj. Sed ĉi tiu mesaĝo enhavas grandajn surprizojn. En la nomo *Tiatira*, du grekaj radikoj "thua, téiro" tradukas "la abomenon kaj alporti morton kun sufero". La greka termino, kiu pravigas ĉi tiun interpreton de abomeno, indikas, en la greka vortaro Bailly, la porkon aŭ la apron kiam ili estas en varmego. Kaj ĉi tie necesas klarigoj. La 16-a^{jarcento} estis markita per la vekigo de protestantoj kiuj defuis la aŭtoritaton de la romia papa reĝimo. Ankaŭ, por plifortigi ĝian tempan aŭtoritaton, la papofico reprezentita fare de papo Siksto la 5-a establis sian Ŝtaton de la Vatikano kiu donos al ĝi civilan legitimecon ligitan al sia religia aŭtoritato. Tial, ekde la 16-a^{jarcento}, la papa reĝimo translokiĝis sian ĉefsidejon, antaŭe situantan ĉe la Laterana Palaco, al sia posedaĵo en Vatikano, kiu jam konsistigis sendependan papan ŝtaton. Sed tiu ĉi translokiĝo estas nur trompo, ĉar tiu, kiu asertas esti el la Vatikana Ŝtato, ankoraŭ sidas en la Laterana Palaco; ĉar tie, en Laterano, la papoj bonvenigas la senditojn de eksterlandaj ŝtatoj, kiuj ĝin vizitas. Kaj tiel, en 1587, la riparita obelisko rekonstruita proksime de la Laterana Palaco ekde la 3-a de aŭgusto 1588 estis malkovrita sub 7 metroj da tero kaj en tri pecoj La Vatikana Ŝtato situas ekster Romo, sur la Vaticanus-monteto, sur la okcidenta bordo de la Tiberio kiu limas la urbon de nordo ĝis sudo. Dum ni rigardis la planon de ĉi tiu Vatikana urbo, mi miris malkovri la formon de porka kapo, la orelojn norde kaj la muzelon sudokcidento. La mesaĝo de la greka "thua" estas tiel duoble konfirmita kaj pravigita de Dio, la organizanto de ĉi tiuj aferoj. La katolika kredo heredita de *Pergamo* atingas la pinton de siaj abomenaĵoj. Ŝi reagis perforte kun malamo kaj krueleco kontraŭ tiuj, kiuj, prilumitaj de la Biblio, fine disvastigis dank' al la presejo, denuncas ĝiajn pekojn kaj ĝiajn misuzojn. Pli bone, ĝis tiam, gardistino de la Sanktaj Skriboj, kiujn ŝi reproduktis de siaj monaĥoj en monaĥejoj kaj abatejoj, ŝi persekutis la Bibliion, kiu denuncis ŝian maljustecon. Kaj ŝi mortigas la denuncantojn per la potenco de blindaj kaj memkontenta monarĥoj; la obeemaj ekzekutistoj de lia testamento. La

esprimoj, sub kiuj Jesuo prezentas sin citante, " *tiu, kiu havas okulojn kiel flamo de fajro; kaj kies piedoj estas kiel fajra latuno* ", malkaŝas lian punan agon kontraŭ siaj religiaj malamikoj, kiujn li detruos ĉe sia reveno al la tero. Ĉi tiuj estas ĝuste la du kristanaj ideologioj, kiuj batalis unu la alian ĝis la morto "per glavo" kaj pafiloj en ĉi tiu historia kunteksto de la *Tiatira epoko* . " *Liaj piedoj* " tiam ripozas sur " *la maro kaj sur la tero* " simbolo de la katolika kredo kaj la protestanta fido en Rev.10:5 kaj Rev.13:1-11. Katolikismo kaj Protestantismo, ambaŭ pekemaj (peko = *latuno*), nepentantaj, estas priskribitaj kiel " *brulanta latuno* " kiu altiras la koleron de la juĝo de la Dio Jesuo Kristo. Prenante ĉi tiun bildon, per kiu li anoncas la grandan " *malfeliĉon* " en Apoc. 1:15, Dio malkaŝas la horon, kiam la lastaj persekutantoj unuiĝintaj kontraŭ siaj fidelaj infanoj batalis unu la alian ĝis la morto kiel sovaĝaj "bestoj" kiuj simbolas ilin en la tuta profetaĵo. De François 1-a^{ĝis} Ludoviko la 14-a okazis religiaj militoj. Kaj ni devas noti kiel Dio malkaŝas la malbenon de la franca popolo, armita subteno de la papofico ekde Klodvigo la unua reĝo de la Frankoj. Por marki la apogon de ĉi tiu malbeno, Dio metis la junan Ludoviko la 14-a, aĝan "kvin" jarojn, sur la tronon de Francio. Ĉi tiu Biblia verso el Ekc.10:16, esprimas sian mesaĝon: " *Ve al vi, lando, kies reĝo estas infano, kaj kies princoj manĝas matene!* » Ludoviko la 14-a ruinigis Francion per siaj abundegaj elspezoj por la Palaco de Versailles kaj liaj multekostaj militoj. Li postlasis Francion plongitan en malriĉecon kaj lia posteulo Ludoviko la 15-a vivis nur por la libertineco kunhavita kun lia nedisigebla kunulo en diboĉo, kardinalo Dubois. Abomena karaktero, Ludoviko Celante mildan kaj pacan homon kiel celon de tiu ĉi kolero, Dio malkaŝis sian intencon bati la heredan monarĥian reĝimon, pro la blinda konfido, kiun ĝi maljuste metis en papajn religiajn pretendojn ekde Klodvigo.

Verso 19: " *Mi konas viajn farojn, vian amon, vian fidon, vian fidelan servon, vian firmecon kaj viajn lastajn farojn pli ol la unuaj.* »

Ĉi tiujn vortojn, Dio alparolas al Siaj servantoj " *fidela ĝis morto* ", proponante sin por oferi laŭ la bildo de sia Majstro; iliaj " *faroj* " estas akceptitaj de Dio ĉar ili atestas pri sia aŭtentika " *amo* " al sia Savanto. Ilia " *fido* " estos pravigita ĉar ĝi estas akompanata de " *fidela servo* ". La vorto " *konstanteco* ", ĉi tie citita, prenas konsiderindan historian gravecon. Estis en "la Turo de Konstanca" en la urbo Aigues-Mortes ke Marie Durand vivis sian kaptitecon dum 40 longaj kaj provaj jaroj, kiel modelo de kredo. Multaj aliaj kristanoj donis la saman ateston, ofte restante nekonataj al historio. Ĉi tio estas ĉar la nombro da martiroj pliiĝis kun la tempo. La lastaj verkoj koncernas la tempon de la regado (1643 ĝis 1715) de reĝo Ludoviko Notu klare la malkaŝan rolon de la nomo " *drako* ", kiu indikas "la diablon" kaj la malferman agreseman agadon de imperia Romo kaj papa Romo en Rev.12:9-4-13-16. Tiu, kiu nomis sin la "sunreĝo" alportis al sia pinto la batalon por katolikismo, defendanto de la "tago de la suno" heredita ekde Konstantino^{la 1-a}. Tamen, por atesti kontraŭ li, Dio enigis la tutan daŭron de sia longa regado en mallumon, neante al li la varmon kaj plenan lumon de la vera suno kun seriozaj sekvoj por la dieto de la franca popolo.

Verso 20: " *Sed tio, kion mi havas kontraŭ vi, estas, ke vi lasas la virinon Izebel, kiu sin nomas profetino, instrui kaj delogi miajn servistojn fari malĉastecon kaj manĝi manĝaĵojn oferitajn al idoloj.* »

En 1170, Dio havis la Bibliion tradukita en la provencan lingvon fare de Pierre Vaudès. Li estis la unua kristano kiu retrovis la doktrinon de integrala apostola vero, inkluzive de respekto por la vera Ŝabato kaj adopto de vegetarismo. Konata sub la nomo Pierre Valdo, li estas ĉe la origino de la "Vaŭdois" kiuj ekloĝis en la itala Alpa Piemonto. La laboro de reformado kiun ili reprezentis estis kontraŭbatalita fare de papo kaj la mesaĝo malaperis. Tiom, ke Dio transdonis la tutan Eŭropon al murda mongolinvaso sekvita de terura epidemio de pesto kaŭzita de la mongoloj, kiu detruis, ekde 1348, trionon kaj preskaŭ duonon de ĝia loĝantaro. La mesaĝo de ĉi tiu verso, "*vi forlasas la virinon Izebel...*", estas riproĉo adresita al la reformistoj, kiuj ne donis al la verko de Pierre Valdo la gravecon kiun ĝi meritis, ĉar ĝi estis perfekta. Inter 1170 kaj 1517, ili ignoris la perfektan doktrinon de la vero de kristana savo kaj ilia Reformo entreprenita ĉe la fino de ĉi tiu epoko estas parta kaj tre nekompleta.

Noto : la doktrina perfekteco komprenita kaj aplikata de Pierre Valdo montras, ke en li, Dio prezentis la kompletan programon de la Reformacio, kiu devis esti efektiva. Fakte, aferoj estis plenumitaj en du stadioj, la postulo de la sabato ne komenciĝante ĝis 1843-1844, konforme al la tempo markita per la dekreto de Dan.8:14.

Por prezenti la papan romkatolikan kredon, Dio komparas ĝin kun la eksterlanda edzino de reĝo Aĥab, la terura "*Izebelo*", kiu mortigis la profetojn de Dio kaj verŝis senkulpan sangon. La kopio konformas al la modelo kaj ĝi ankaŭ havas la malavantaĝon daŭri multe pli longe en funkciado. Nomante ŝian "*profetino*", Dio celas la nomon de la nova loko de sia "trono": Vatikano, kiu signifas en la malnovfranca kaj latina, "vaticinare": profeti. Historiaj detaloj pri la loko estas ekstreme malkaŝaj. Origine, ĉi tiu loko estis markita per la ĉeesto de romia templo dediĉita al la "*serpenta*" dio Eskulapio. Ĉi tiu simbolo nomos la diablon kaj la papan reĝimon en Rev.12:9-14-15. Imperiestro Nerono metis siajn ĉarajn vetkurcirkvitojn tie, kaj "Simon la Magiisto" estis entombigita en tombejo tie. Ĝi estas, ŝajnas, liaj restaĵoj, kiuj estus honoritaj kiel tiuj de la Apostolo Petro krucumita en Romo. Ĉi tie denove, baziliko ofertita fare de Konstantino festis kristanan gloron. La areo estis origine marĉa. La mensogo tiel konstruita pravigos la novan nomon de ĉi tiu Vatikana baziliko kiu, pligrandigita kaj plibeligita en la 15-a jarcento, prenos la eraran nomon de "Baziliko de Sankta Petro de Romo". Ĉi tiu honoro, farita en realeco al **magiisto** kaj al la "*serpento*" Eskulapio, pravigos la nomon "**magio**", kiun la Spirito atribuas al katolikaj religiaj ritoj en Rev.18:23 kie la biblia Darby-versio diras al ni: "*Kaj la lumo de la lampo ne plu brilos en vi; kaj la voĉo de la fianĉo kaj la edzino ne plu estos aŭdata en vi; ĉar viaj komercistoj estis la granduloj de la tero; ĉar per Via magio ĉiuj nacioj estas erarigitaj.*" » Ĝuste, la kompletigo de la laboro sur ĉi tiu baziliko "Saint-Pierre de Rome", kiu postulis grandegajn monsumojn, kondukos la prelaton Tetzl vendi siajn "indulgencojn". Vidante pardonon de pekoj venditaj por mono, monaĥinstruisto Martin Luther malkovris la veran naturon de sia romkatolika eklezio. Li tiel denunciis sian diablan naturon kaj kelkajn el siaj eraroj elmontrante siajn famajn 95 tezojn en 1517 sur la pordo de la germana eklezio en Augsburg. Li tiel formaligis la laboron de la Reformacio proponita de Dio al Pierre Valdo ekde 1170.

Parolante rekte al siaj reformitaj servistoj de la tempo, la veraj, rezignaciaj pacaj viktimoj, la Spirito riproĉas ilin ke ili permesis al *Izabel instrui kaj delogi siajn servistojn*. Ni povas legi en ĉi tiu riproĉo la tutan doktrinan neperfektecon de ĉi tiu komenco de reformo. Ŝi "*instruas kaj delogas*" siajn "*servistojn*", tiujn de Jesuo, kio faras ŝin kristana eklezio. Sed lia instruo estas tiu de la *Pergamona periodo* kie la akuzo de "*malĉasteco*" kaj la bildo de "*viando*" *oferitaj al idoloj*" estis jam denunciis. Malgraŭ trompaj aspektoj, en ĉi tiu verso la grava ento ne estas "*la virino Izabel*" sed la protestanta kristano mem. De la komenco dirante al li "*vi forlasas la virinon Izabel...*" la Spirito sugestas mankojn kunhavitajn de la unuaj protestantoj. Li tiam rivelas la karakteron de tiu faŭlto: pagana idolkulto. Farante tion, li malkaŝas la naturon de la "*ŝarĝo*", kiun li ankoraŭ ne trudis al li tiutempe, sed ke li postulos ekde 1843. Kaj en ĉi tiu mesaĝo, la kreinto Dio celas la romian "dimanĉon", kies praktiko. estas en liaj okuloj pagana idola verko, kiu honoras falsan sunan diecon de la plej malnova paganismo en la homa historio. Ekde 1843, li devus rezigni "dimanĉon" aŭ sian rilaton kun Jesuo Kristo, la sola Savanto de surteraj pekuloj.

Verso 21: "*Mi donis al ŝi tempon, por ke ŝi pentu, kaj ŝi ne pentos pri sia malĉasteco.*" »

Ĉi tiu tempo estas malkaŝita ekde Dan.7:25 kaj ĝi estas konfirmita en tri formoj en la Apokalipso en ĉapitroj 11,12 kaj 13. Ĉi tiuj estas la esprimoj: "*tempo de tempoj kaj duona tempo; 1260 tagoj, aŭ 42 monatoj*" kiuj ĉiuj rilatas al la netolerema papa regado en ago inter 538 kaj 1798. La disvastigo de la vero per la Biblio kaj la predikado de veraj reformantoj ofertis al la katolika kredo ĝian lastan ŝancon penti kaj forlasi. siaj pekoj. Ŝi faris nenion, kaj persekutis kaj turmentis, en la nomo de sia scipovo, la pacajn senditojn de la vivanta Dio. Tiel, ĝi reproduktis la ribelemajn farojn de la juda popolo donante al la parabolo de Jesuo duan plenumon: ĝi estas la parabolo de la vinkultivistoj, kiuj mortigas la unuajn senditajn de Dio, kaj poste mortigas, kiam li venas al ili, la filon de la Majstro. de la vinberejo por ŝteli lian heredaĵon.

Verso 22: "*Jen Mi ĵetos ŝin sur liton, kaj sendos grandan aflikton sur tiujn, kiuj adultas kun ŝi, se ili ne pentos pri siaj faroj.*" »

Dio traktos ŝin kiel "*prostituitino*" "*ĵetita sur liton*", kio permesas al ni ligi "*la virinon Izabel*" de ĉi tiu temo kun "*la malĉastulino Babilono la granda*" de Rev.17:1. La antaŭvidita "*granda aflikto*" venos post la fiasko de la biblia proklamo. Ĉi tiu sama mesaĝo konfirmos la identigon de ĉi tiu "*granda aflikto*" kun "*la besto, kiu supreniras el la profundo*" en Rev.11:7. Ĝi leviĝas post la laboro de la "*du atestantoj*" de Dio, kiuj estas la skribaĵoj de la malnovaj kaj novaj diaj interligoj de la Sankta Biblio. Spirita "*adulto*" estas konfirmita kaj nomita kaj "*tiuj*" kiujn Dio akuzas fari ĝin kun "*Jezabel*" estas la francaj monarkoj kaj monarĥistoj. Kune kun la katolikaj pastroj, la monarĥistoj fariĝos la ĉefaj celoj de la kolero de revolucia nacia ateismo kiu estis nur la esprimo de la kolero de la ĉiopova Dio Jesuo Kristo. Ili ne pentis, do la duobla kolero trafis ilin en la tempo destinita de Dio por la fino de la papa regado inter 1793 kaj 1798.

La vorto "*aflikto*" indikas la sekvon de la dia malbeno laŭ Rom.2:19: "*Triblado kaj angoro sur ĉiu animo de homo, kiu faras malbonon, sur la Judo unue, kaj poste sur la Greko!*" ". Sed la "*aflikto*" kiu punas la pekojn de la

katolika monarkio kaj ĝia aliancano la Romkatolika Eklezio simbolita en Rev.17:5, per la nomo " *Babilono la granda* ", estas, logike, " *granda aflikto* ".

Verso 23: " *Mi mortigos ŝiajn infanojn per morto; kaj ĉiuj eklezioj scios, ke mi estas tiu, kiu esploras la mensojn kaj la korojn, kaj mi rekompencos al ĉiu laŭ viaj faroj.* »

" *Morti morton* " estas la esprimo, kiun la Spirito uzas por elvoki la du "terurojn" de la revolucia reĝimo de 1793 kaj 1794. Per ĉi tiu esprimo, li forĵetas ĉian ideon pri simpla spirita morto, kiu koncernos la protestantojn en 1843 en la mesaĝo transdonita al la anĝelo de la tempo " *Sardes* " en Rev.3:1. La homaro neniam konis tian sangan laboron faritan per mortigaj maŝinoj, inventitaj de Doktoro Ludoviko, sed aprezita de Doktoro Gilotino, kies nomo estis atribuita al la instrumento mem, nomita de tiam: la gilotino. Resumaj juĝoj tiam prononcis amasojn da mortordonoj, kun aldono de la principo de frapado de morto al la juĝistoj kaj akuzantoj de la antaŭa tago. Laŭ ĉi tiu principo, la homaro ŝajnis devi malaperi kaj estas tial ke Dio nomis tiun eksterman revolucian reĝimon " *abismo* ". Finfine, li farus la teron, " *la abismon* " sen ia formo de vivo ekde la unua tago de la Kreo, laŭ Gen.1:2. Sed estas nur, en la ĉielo, dum la ĉiela juĝo ekzercita de la kunvenitaj elektitoj, ke " *ĉiuj Eklezioj (aŭ Asembleoj)* " estu, la elektitaj de la sep epokoj, malkovros ĉi tiujn historiajn faktojn kun la signifo, kiun Dio donis al ili. La justeco de Dio estas perfekta; tiuj, kiuj juĝis malvere, estis frapitaj de lia justeco, " *laŭ siaj* " propraj " *faroj* ". Ili mortigis homojn maljuste kaj estis siavice frapitaj per morto de perfekta dia justeco: " *kaj mi repagos al ĉiu el vi laŭ viaj faroj* ".

Verso 24: " *Al vi kaj al ĉiuj ceteraj el Tiatira, kiuj ne ricevas ĉi tiun doktrinon, kaj kiuj ne konis la profundon de Satano, kiel ili nomas ilin, mi diras al vi: Mi ne metos sur vin alian ŝarĝon;* »

Tiuj, kiuj denuncas la katolikan kredon kaj donas al ĝiaj religiaj ritoj la nomon " *profundoj de Satano* ", povas esti nur la reformistoj, kiuj aperis de ĉirkaŭ 1200 ĝis la franca revolucio de 1789. Kia ajn ilia konduto, ilia doktrino estis tre malproksime de la pura vero instruita de la Spirito al la apostoloj kaj disĉiploj de Jesuo Kristo. Ni notas al ilia avantaĝo nur tri pozitivajn aferojn: fidon al la ofero de Jesuo sole, fidon donitan al la Biblio sole, kaj la donacon de ilia persono kaj ilia vivo; ĉiuj aliaj doktrinaj punktoj estis hereditaj de Katolikismo kaj tial kondiĉigitaj de pridubado. Tiel, kvankam neperfektaj je la nivelo de la doktrino pri la vero de la kristana kredo, la elektitaj reformantoj sciis liveri siajn vivojn proponitajn al Dio per vivaj oferoj kaj atendante 1844, la daton de la validiĝo de la dekreto de Dan 8:14, Dio provizore aprobis ilian servon. Tion li tre klare esprimas kiam li diras: " *Mi ne metos sur vin alian ŝarĝon.* " La situacio de escepta dia juĝo klare aperas en ĉi tiuj vortoj.

Verso 25: " *Nur kion vi havas, tenu ĝis mi venos.* " »

La kialoj, kiuj permesas al Dio beni la neperfektan protestantan kredon, devas esti konservitaj kaj praktikataj de la elektitoj ĝis la reveno de Jesuo Kristo.

Verso 26: " *Al tiu, kiu venkas kaj gardas miajn farojn ĝis la fino, Mi donos aŭtoritaton super la nacioj.* »

Ĉi tiu verso malkaŝas, kio kaŭzos la pardon de savo de ĉi tiu tempo de la Reformacio ĝis la reveno de Kristo. La elektitoj devas konservi ĝis la fino la

verkojn preparitajn kaj malkaŝitajn de Jesuo Kristo senĉese ĝis la fino de la mondo. La vokita falo rifuzante la novajn postulojn de Dio. Tamen, li neniam kaŝis sian intencon iom post iom pliigi sian lumon ĝis la tempo de sia veno en gloro. " *La vojo de la justuloj estas kiel la brila lumo, kies brilo pligrandiĝas ĝis la mezo de la tago* (Pro.4:18)"; ĉi tiu Biblia verso pruvas ĝin. Kaj estas do en la kadro de lia projekto, ke ekde 1844, la diaj postuloj aperos en la datoj planitaj kaj profetitaj de lia unike biblia profeta vorto. Nur en la kapablo de ĉiela juĝisto, la elektito ricevos de Dio "aŭtoritaton super la nacioj".

Verso 27: " *Li regos ilin per fera vergo, kiel oni rompas argilajn vazojn, same kiel mi mem ricevis potencon de mia Patro.* »

Tiu ĉi esprimo sugestas la rajton je mortkondamno. Ĝuste, ke la elektitoj partoprenos kun Jesuo Kristo en sia juĝo pri la malvirtuloj establita por la lasta juĝo, dum la " *mil jaroj* " de la granda sabato de la sepa jarmilo.

Verso 28: " *Kaj mi donos al li la matenstelon.* »

Dio donos al ĝi sian plenan dian lumon simbolitan sur nia nuna tero per tiu de la suno. Sed Jesuo diris: "Mi estas la lumo". Li tiel anoncas la lumon de la ĉiela vivo, kie Dio mem estas la fonto de lumo, kiu ne plu dependas de ĉiela stelo kiel nia suno.

Verso 29: " *Kiu havas orelon, tiu aŭdu, kion la Spirito diras al la eklezioj!*

»

La konstruo de la Apokalipso estas kiel turo konsistanta el sep etaĝoj, la sepa estos la tempo de renkontiĝo kun Dio. En ĉi tiu konstruo, la ĉapitroj 2 kaj 3 konsistigas la bazan kadron de la tuta kristana epoko inter 94 kaj 2030. Ĉiuj temoj menciitaj en la Apokalipso trovas sian lokon en ĉi tiu baza kadro. Sed en ĉi tiu kadro la unuaj etaĝoj ludas nur la rolon de ŝtuparo, kiu kondukas al la supra etaĝo. La graveco de la revelacio aperas ĉe la nivelo 3 nomita *Pérgamo* . Ĉi tiu graveco estas plifortigita ĉe nivelo 4 nomita *Tiatira* . Ĝuste en ĉi tiu epoko la kristana kredo iĝas konfuzita kaj misgvida. La juĝo de Dio pri la spirita situacio de ĉi tiu epoko havos sekvojn ĝis la fino de la mondo. Tial, por plifirmigi vian komprenon pri ĉi tiu juĝo, mi resumos ĉi tiun mesaĝon adresitan de Dio al liaj elektitaj protestantoj dum la regado de Ludoviko la 14-a.

Resumo : En la tempo de la reformado, kristanaj kondutoj estis multoblaj. Ni trovas verajn sanktulojn persekutatajn, sed ĉiam pacemajn, kaj homojn, kiuj konfuzas religion kaj politikon, kiuj armas sin kaj redonas baton post bato al la reĝaj katolikaj armeoj. En Daniel 11:34, la Spirito nomas ilin "hipokrituloj". Malmultaj religiuloj komprenis, ke esti kristana estas imiti Jesuon en ĉio, obei liajn ordonojn kaj submeti al liaj malpermesoj; la uzo de armiloj estas unu el ili, kaj tio estis lia lasta leciono donita dum lia aresto. La riproĉo de Jesuo estas pravigita per tio, ke, daŭre praktikante la katolikan heredaĵon, protestantoj mem promocias, per sia ekzemplo, la instruadon kaj delogon, kiuj apartenas al la katolika *Izebelo* . Ilia neperfekta religia praktiko misfamigas ilin en la juĝo de Dio, kiun ili malhonoras antaŭ liaj malamikoj. Tiu ĉi fazo komence de la Reformacio igis lin fari esceptajn juĝojn; kiun li emfazas dirante: " *Mi ne metas sur vin alian ŝarĝon, nur konservu tion, kion vi havas ĝis mi venos.* " Sed doktrina neperfekteco estas legitima en ĉi tiu komenco kaj Dio akceptas la servon de tiuj, kiuj akceptas persekuton kaj morton en lia nomo. Ili ne povis doni pli, donante la

maksimumon: siajn vivojn. Dio substrekas ĉi tiun spiriton de ofero, kiun li nomas " *faroj pli multaj ol la unuaj* (vers. 19)". La paganismo de romkatolikismo estis komparita kun *karnoj oferitaj al idoloj* . La denunco de romia trompo komenciĝis per la perfekte lumigitaj verkoj de Pierre Valdo (Vaudés) kiu, ekde 1170, verkis version de la Biblio en alia lingvo ol la latina, la provenca. Lia scio kaj kompreno de diaj postuloj estis mirinde kompletaj kaj post li la protestanta kredo plimalboniĝis. Sub la inspiro de Johano Kalvino, la protestanta kredo eĉ malmoliĝis, prenante la bildon de sia katolika kontraŭulo. Kaj la esprimo "Militoj de Religio" atestas pri abomeno por Dio, ĉar la elektitoj de Jesuo Kristo, la veraj, ne redonas al ili la batojn donitajn. Ilia venĝo venos de la Sinjoro mem. Armante sin, la protestantoj, kies devizo estis "sola scriptura", "Skribo sole", montris malestimon al la Biblio kiu malpermesis ilian perforton. Jesuo iris tre malproksimen en ĉi tiu areo, instruante siajn disĉiplojn, ke ili turnu la "alian vangon" al tiu, kiu trafas ilin.

Tiu ĉi periodo, kiam katolika persekuto mortigis la fidelajn servistojn de Jesuo, estas trioble substrekita en la Apokalipso, ĉi tie en ĉi tiu periodo *Tiatiro* , sed ankaŭ en la ^{5-a} *sigelo* de ĉapitro 6 kaj en la ^{3-a} *trumpeto* de la ĉapitro 8. Ĉi tie, en la verso 22, Jesuo kuraĝigas siajn martiriĝintajn servistojn, anoncante al ili sian intencon venĝi ilian morton aŭ ilian suferon kaŭzitan de Romo kaj ĝiaj reĝaj servistoj. La ŝlosilvorto kaŝita en la nomo *Pergamo* aperas klare, la katolika religio estas kulpa de *adulto* kontraŭ Dio, kaj tiuj, kiuj faras ĝin per ĝi, la katolikaj reĝoj, iliaj ligoj kaj ilia falsa nobelaro pagos, sub la gilotino de la francaj revoluciuloj, sango maljuste verŝita. Rev.2:22-23: " *Jen Mi ĵetos ŝin sur liton, kaj sendos grandan aflikton sur tiujn, kiuj adultas kun ŝi* , se ili ne pentos pri siaj faroj. Mi mortigos *ŝiajn* infanojn ; kaj ĉiuj eklezioj scios, ke mi estas tiu, kiu esploras la mensojn kaj la korojn, kaj mi rekompencos ĉiun el vi laŭ viaj faroj .” Sed atentu! Ĉar post 1843, " *tiuj kiuj adultas kun ŝi* " ankaŭ estos **protestantoj** , do Dio preparos kun la nuklea "tria mondmilito", novan punon de katolika, ortodoksa, anglikana, protestanta kaj aliaj adventistoj. Paralele, la Spirito diras en la ^{5-a} *sigelo* : Ap 6:9 ĝis 11: " *Kiam li malfermis la kvinan sigelon, mi vidis sub la altaro la animojn de tiuj, kiuj estis mortigitaj pro la vorto de Dio kaj pro la atesto, kiun ili portis. Ili kriis per laŭta voĉo, dirante: Ĝis kiam, ho sankta kaj vera Majstro, vi prokrastas juĝi kaj venĝi pro nia sango kontraŭ tiuj, kiuj loĝas sur la tero? Blanka robo estis donita al ĉiu el ili; kaj oni diris al ili, ke ili restu trankvilaj por iom da tempo, ĝis la nombro de iliaj kunservistoj kaj de siaj fratoj, kiuj estis mortigitaj kiel ili, estos kompleta.* ".

Ĉi tiu sceno de la 5-a ^{sigelo} povas esti konfuza kaj misgvida al malbone lumigita menso. La aferoj estu klaraj, ĉi tiu bildo malkaŝas al ni la sekretan penson de Dio, ĉar laŭ Ekc.9, 5-6-10, la mortintoj en Kristo *dormas* en stato, kie *ilia memoro estas forgesita, ne plu partoprenante en ĉio.* . *kio estas farita sub la suno* . La Biblio donas al la unua morto la signifon de neniigo de la tuta estaĵo; la mortinto estas kvazaŭ li neniam ekzistus kun la diferenco, ke ekzistinte, lia tuta ekzistado restas gravurita en la penso de Dio. Ĝuste do al siaj vivantaj servantoj Dio direktas ĉi tiun konsolan mesaĝon por kuraĝigi ilin. Li memorigas al ili ke, laŭ liaj promesoj, post la dormo de morto, estas tempo destinita por ilia vekigo , kiam ili, per li, estos revivigitaj. Ili tiam havos la okazon juĝi, sub la rigardo kaj

juĝo de Dio en Jesuo Kristo, siajn same reviviĝintajn torturojn, sed je la fino de la *mil jaroj* . En la mesaĝo de *Tiatira* , la *morto* anoncita por *tiuĵ, kiuĵ adultas* kun *Jezabel* la Katoliko, havos duoblan plenumon. Sur la tero, la laboro de la revoluciuloj estas la unua fazo, sed post ĝi, venos, siatempe kaj en la dua fazo, *la dua morto* de la lasta juĝo, horo kiam " *ĉiuĵ Asembleoj* " kristanaj malfideluloj aŭ fideluloj de ĉiuĵ epokoj. de La kristana epoko vidos la justan juĝon de Dio aplikita kontraŭ spirita *adulto* .

En ĝia simbola bildo, la ^{4-a} *trumpeto* de la ĉapitro 8 konfirmas la agon de la " *granda aflikto* " programita por puni la *adulton* de la papo kaj la monarĥistoj kiuĵ subtenis ĝin. *La suno* , la dia lumo, *la luno* , la malluma katolika religio, kaj *la steloj* , la religiuloj, *estas batitaj en trionoj* aŭ, parte, de la persekutado de la ateismo de la francaj revoluciuloj en 1793 kaj 1794.

Fine de la mesaĝo adresita al pacaj protestantoj, la Spirito konfirmas sian kondamnon pri la uzado de armiloj, memorante, ke nur por la lasta juĝo preparita dum la ĉiela juĝo de la sepa jarmilo estos venĝita la elektito. Li do ne rajtas sin venĝi, antaŭ ĉi tiu ĉiela juĝo, kie li tiam juĝos siajn persekutantojn, kun Jesuo Kristo, kaj partoprenos en la verdikto de ilia mortkondamno. " *Li regos ilin per fera vergo, kiel oni rompas argilajn vazojn* ." La celo de ĉi tiu juĝo estos determini la tempon de sufero de la kulpuloj kondamnitaj al la dua morto de la lasta juĝo. La verso 29 mencias: *la matenstelo* . " *Kaj mi donos al li la matenstelon* ." Ĉi tiu esprimo indikas la sunon, bildon de dia lumo. La gajninto eniros en dian lumon por eterneco. Sed antaŭ ĉi tiu eterna kunteksto, ĉi tiu termino preparas la kvinan leteron kiu venas. *La matenstelo* estas citita en 2 Petro 1:19-20-21: " *Kaj ni tenas la profetan vorton des pli certa , kiun vi faras bone atenti, kiel al lampo, kiu lumas en malluma loko, ĝis la tagiĝos kaj la matena stelo leviĝas en viaj koroj; sciante antaŭ ĉio vi mem, ke neniu profetaĵo de la Skribo povas esti objekto de privata interpreto, ĉar ne estis per la volo de homo ke profetaĵo iam estis alportita, sed ĝi estas movita de la Sankta Spirito ke homoj parolis de Dio* . Ĉi tiu verso substrekas la gravecon de la profeta vorto ĉar la kunteksto de la venonta epoko estos spirite kondiĉigita de la eniro en aplikon de la dia dekreto profetita en Dan.8:14. " *Ĝis 2300 p.m. kaj sankteco estos pravigita* ." Sed tiutempe, ĉi tiu verso estis nur konata en la traduko: " *Ĝis 2300 vespere kaj mateno kaj la sanktejo estos purigita* ." Eĉ en ĉi tiu traduko, la mesaĝo de Dio estis la sama, sed malpli preciza, ĝi povus en ĉi tiu formo esti interpretita kiel anoncanta la finon de la mondo per la reveno en gloro de nia Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo. Dio uzis usonan protestantan William Miller por efektiviĝi la du adventismajn provoĵn de kredo en la fonto de 1843 kaj la aŭtuno de 1844. Kiel Daniel 12:11-12 instruas al ni, inter ĉi tiuj du datoj, en 1843, dia dekreto retiriĝas de falintaj protestantoj. la savanta justeco ofertita de Jesuo Kristo; ĉar ili ne plu renkontas la normon de la nova sankteco postulata de Dio. La justeco de Jesuo estas eterna, sed ĝi profitas nur al la veraj elektitoj elektitaj de Jesuo mem, kaj ĉi tio, en ĉiuĵ tempoj kaj ĝis la fino de la mondo.

Ĉi tie, inter *Tiatira* kaj *Sardes* , en la unua tago de printempo 1843, ekvalidas la dekreto de Dan.8:14 kaj ni malkovros ĝiajn sekvoĵn en la mesaĝoj adresitaj de la Spirito al kristanoj de tiu dato.

Revelacio 3: La Asembleo ekde 1843 - la apostola kristana kredo restarigita

5-a epoko : Sardeso

La juĝo prononcita de Jesuo Kristo post la adventistaj provoj de printempo 1843 kaj la 22-an de oktobro 1844

Verso 1: “ *Skribu al la anĝelo de la komunumo de Sardes : Tiel diras tiu, kiu havas la sep spiritojn de Dio kaj la sep stelojn: Mi konas viajn farojn. Mi scias, ke oni opinias, ke vi vivas, kaj vi estas morta.* »

La epoko “ *Sardis* ”, temo de la kvina letero, eltrovos du protestantaj kristanajn kondutojn, kontraŭajn atribuatajn: al la falintaj, al kiuj Jesuo deklaras: “ *Vi estas konsiderata kiel vivanta, kaj vi estas morta* ”; kaj al la elektitoj, en verso 4: “ *ili iros kun mi en blankaj vestoj, ĉar ili estas indaj* .” Kiel la enhavo de liaj du mesaĝoj, la nomo “ *Sardes* ” portas duoblan signifon, kies signifoj estas absolute kontraŭaj. Mi konservas la ĉefajn ideojn de tiu ĉi greka radiko: konvulsia kaj altvalora ŝtono, morto kaj vivo. Grimacado kaj konvulsio difinas sardonan ridon; en la greka, la sardono estas la supra ŝnuro de ĉasreto; la sardino estas fiŝo; kaj en la kontraŭa senco, la sardo kaj la sardonikso estas altvaloraj ŝtonoj; sardonyx estante diverseco de bruna kalcedonio. Komence de ĉi tiu letero, Jesuo prezentas sin kiel “ *tiu, kiu havas la sep spiritojn de Dio kaj la sep stelojn* ”, tio estas, la sanktigon de la Spirito kaj la juĝon pri siaj servantoj de la sep epokoj. Kiel en Dan.12, li staras super la mortiga rivero, la provo de la adventisma kredo, kaj ĉi tie faras sian verdikton. Ni notu la familiarecon, kiu indikas, ke onies interparolanto estas unu en la kolektiva senco. La tuta protestanta normo koncernas. Jesuo ĉesigas la protestantan escepton notitan en la *Tiatira mesaĝo* . La nova “ *ŝarĝo* ” (kiel komprenas ĝin la ribelemaj kredantoj) estas nun trudita kaj postulata. La praktiko de romia dimanĉo devas esti forlasita kaj anstataŭigita per la sabata Ŝabato. Ĉi tiu dekreto de Dan.8:14 inversigas la situacion establitan ekde la 7-a de marto 321 de imperiestro Konstantino ^{la 1-a}. En 1833, 11 jarojn antaŭ 1844, per kontinua pluvo de falsteloj, daŭranta de noktomezo ĝis 5 a.m., kaj videbla ĉie en Usono, Dio ilustris kaj profetis la masivan falon de protestantaj kristanoj. Por konvinki vin pri ĉi tiu interpreto, Dio montris la stelojn de la ĉielo al Abraham, dirante al li: “ *Tiel estos via idaro* ”. La falo de la steloj de 1833 do profetis amasan falon de ĉi tiu posteularo de Abraham. Ĉi tiu ĉiela signo estas citita en la temo de ^{la} 6-a sigelo en Rev.6:13. Jesuo diris: “ *Oni diras, ke vi vivas kaj vi estas morta* ”. Tiu, pri kiu li parolas, do havas la reputacion reprezenti Dion, kaj tiu ĉi detalo respondas al Protestantismo, kiu, kredante je sia Reformacio, opinias, ke ĝi repaciĝis kun Dio. La dia verdikto falas: “ *Mi konas viajn farojn* ”, “ *kaj vi estas mortinta* ”. Estas de Dio mem, la granda Juĝisto, ke ĉi tiu juĝo venas. La protestanto povas ignori ĉi tiun juĝon, sed li ne povas eviti ĝiajn sekvojn. En 1843, la dekreto de Daniel 8:14 ekvalidis kaj neniu kristano estas atendita esti senscia pri la leĝo de la vivanta Dio. Ĉi tiu nescio ŝuldiĝas al malestimo al la biblia profeta vorto, al kiu la apostolo Petro admonas nin doni nian plenan atenton en 2 Pet.1:19-20: “ *Kaj ni tenas la profetan vorton des pli certa, al kiu vi faras*

bone. atenti, kiel al lampo, kiu lumas en malluma loko, gxis levigxos la tago kaj levigxos la matena stelo en viaj koroj; sciante antaŭ ĉio vi mem, ke neniu profetaĵo de la Skribo povas esti objekto de privata interpreto. » Pasante nerimarkitaj meze de ĉiuj tekstoj de la Biblio de la nova interligo, ĉi tiuj versoj faras, precipe ekde 1843, la diferencon inter vivo kaj morto.

Verso 2: “ *Estu vigla, kaj fortigu la restaĵon, kiu estas mortonta; cxar mi ne trovis viajn farojn **perfektaj** antaux mia Dio. »*

Se ili ne renkontas la novan normon de sankteco, " *la resto* " de protestantismo " *mortos* ". Ĉar, Dio kondamnas lin pro du kialoj. La unua estas la praktiko de romia dimanĉo kondamnita per la ekvalido de la dekreto de Dan.8:14; la dua estas malinteresiĝo pri la profeta vorto, ĉar ne konsiderante la lecionon donitan de Dio per la adventisma sperto, protestantaj posteuloj portos la kulpon hereditan de siaj patroj. Pri ambaŭ punktoj, Jesuo diris: " *Mi ne trovis viajn farojn perfektaj antaŭ mia Dio .*" Dirante " *antaŭ mia Dio* ", Jesuo memorigas la protestantojn pri la normo de la dek ordonoj skribitaj per la fingro de Dio, la Patro, kiun ili malestimas favore al la Filo, kiu devas ilin savi. Lia perfekte obeema kredo, kiun li donis kiel modelon, havas nenion komunan kun la protestanta kredo, heredanto de multnombraj katolikaj pekoj, inkluzive de, antaŭ ĉio, la semajna ripozo en la unua tago. La pordo de savo fermiĝas por ĉiam sur la kolektiva protestanta religia normo, la " *steloj* " de la " *sesa sigelo* " falas.

Verso 3: “ *Memoru do, kiel vi ricevis kaj aŭdis, kaj konservu kaj pentu. Se vi ne rigardos, mi venos kiel ŝtelisto, kaj vi ne scios je kioma horo mi venos sur vin. »*

Ĉi tiu verbo, " *memoru* ", implicas kritikan meditadon pri la verkoj de la pasinteco. Sed nur la vere elektitaj estas sufiĉe humilaj por kritiki siajn proprajn verkojn. Krome, ĉi tiu ordono " *memoru* " elvokas la " *memoru* " komence de la kvara ordono, kiu ordonas la sanktigitan ripozon de la sepa tago. Ĉi tie denove, duoble, oficiala protestantismo estas invitita rekonsideri la akcepton kiun ĝi donis al la profetaj mesaĝoj lanĉitaj de William Miller en la printempo de 1843 kaj en la aŭtuno de 1844, sed ankaŭ al la teksto de la 4-a^{el} la 10 ordonoj de Dio. ke li transpasis en mortan pekon ekde 1843. La plej grava sekvo de lia rompo kun Jesuo Kristo estas formulita: “ *Se vi ne rigardos, mi venos kiel ŝtelisto, kaj vi ne scios je kioma horo mi venos sur vin. »* Ni vidos, kiel ekde 2018, ĉi tiu mesaĝo fariĝis viva realo. Sen vigilo, sen pento kaj frukto de pento, la protestanta kredo estas definitive morta.

Verso 4: “ *Tamen vi havas kelkajn virojn en Sardes, kiuj ne malpurigis siajn vestojn; ili iros kun mi en blankaj [vestoj], ĉar ili estas indaj. »*

Nova sankteco aperos. En ĉi tiu mesaĝo, Jesuo kontentiĝas atesti pri la ekzisto de " *kelkaj viroj* ", laŭ la detaloj malkaŝitaj al Ellen.G.White kiu estis inter la nombro, nur 50 viroj ricevis la aprobon de Dio. Ĉi tiuj " *malmultaj viroj* " nomumas virojn kaj virinojn, kiuj estas aprobitaj kaj benitaj, individue, por la atesto de sia fido konforme al la atendo de la Sinjoro. Jesuo diris: “ *Tamen vi havas kelkajn virojn en Sardes, kiuj ne malpurigis siajn vestojn; kaj ili iros kun mi en blankaj [vestoj], ĉar ili estas indaj .* Kiu povas disputi dignon rekonitan de Jesuo Kristo mem? Al la venkintoj de la provoj de kredo de 1843 kaj 1844, Jesuo promesas eternan vivon kaj kompletan teran rekonon, kiu oficialan formon en la

venonta mesaĝo el *Filadelfio*. La malpurigo de "vestaĵo" estas atribuita al la libera konduto de homoj. La "vesto" estante la justeco imputita de Jesuo Kristo, ĉi-kaze "blanka", ĝia malpurigo indikas la perdon de ĉi tiu justeco por la tradicia protestanta tendaro. Ĉi tie, male, la foresto de malpurigo indikas la daŭrigon de la imputado de la "eterna justeco" de Jesuo Kristo laŭ Dan.9:24. Baldaŭ, la scio kaj praktiko de la sabato donos al ili veran sanktecon, la frukton kaj signon de la transdonita justeco de Jesuo Kristo. Ĉi tiu prudenta kaj inteligenta elekto baldaŭ faros ilin eternaj en la sanktigo kaj ĉiela glorado bildigita de la "blankaj vestoj" de la verso 5 kiu venas. La Spirito deklaras ilin "senriproĉaj": "kaj en ilia buŝo ne troviĝis mensogo, ĉar ili estas senriproĉaj (Apoc.14:5)". Ili trovos, "pacon kun ĉiuj kaj sanktigon, sen kiuj neniu karno vidas la Sinjoron", laŭ Paŭlo, en Heb.12:14. Konkrete, ĉi tiuj "blankaj vestoj" prenos la formon de la forigo de peko, kiu konsistigas la praktikon de romia dimanĉo. Ĉar ili fidele atendis lin dufoje, en lia loko, kiel signon de lia aprobo, la sigelo de Dio estas donita al ili per la sabato, kiu venas por blankigi la elektitojn de la Sinjoro, kiuj konservas lian justecon. Tiel estis plenumita la "purigo de la sanktejo", la formo en kiu Daniel 8:14 estis tradukita tiutempe. Sub ĉi tiu rigardo, de la 23-a de oktobro 1844, Jesuo donis en ĉiela vizio al la elektitaj venkintoj la bildon de sia traŭro de la sankta loko al la plej sankta loko de la tera sanktejo. Li tiel rememoris en ilustraĵo, la momenton kiam mortante sur la kruco, la peko de liaj elektitoj estis pekliberigita, tiel plenumante la "tagon de pekliberigo", la hebrea "Jom kippur". Ĉi tiu evento jam okazinta, la renovigo de la ago en la vizio celis nur pridubi la unuan atingon de eterna justeco akirita per la morto de Jesuo. Kiu estas laŭvorte plenumita por la falintaj homoj de Sardes, kies pruvita kredo estas nekontentiga por la kreinto Dio. Pro du kialoj, Dio povas malakcepti ilin pro manko de amo al sia proklamita profeta vero, kaj pro la malobeo de la sabato, kiu fariĝis ŝuldata ekde 1843 per la validiĝo de la dekreto de Daniel 8:14.

Verso 5: "Kiu venkas, tiu estos vestita per blankaj vestoj; Mi ne ekstermos lian nomon el la libro de vivo, sed mi konfesos lian nomon antaŭ mia Patro kaj antaŭ Liaj anĝeloj. »

La elektito elacĉetita de Jesuo Kristo estas obeema estaĵo, konscia ŝuldi sian vivon kaj sian eternecon al la kreinto, bona, saĝa kaj justa Dio. Jen la sekreto de lia venko. Li ne povas disputi kun li, ĉar li aprobas ĉion, kion li diras kaj faras. Ankaŭ li mem estas la ĝojo de sia Savanto, kiu lin rekonas kaj nomas lin per sia nomo, ekde la fondo de la mondo, kie li vidis lin per sia antaŭscio. Ĉi tiu verso montras kiel la malveraj asertoj de falsaj religiuloj estas vanaj kaj misgvidaj eĉ por tiuj, kiuj faras ilin. La lasta vorto apartenos al Jesuo Kristo, kiu diras al ĉiuj: "Mi konas viajn farojn". Laŭ ĉi tiuj verkoj, li dividas sian gregon, metante dekstre, *siajn ŝafojn*, kaj maldekstre, *la ribelemajn kaprojn kaj la rabemajn lupojn* destinitajn al la *fajro de la dua morto de la lasta juĝo*.

Verso 6: "Kiu havas orelon, tiu aŭdu, kion la Spirito diras al la eklezioj! »

Se ĉiu laŭvorte povas aŭdi la profetajn vortojn de la Spirito, male, nur liaj elektitoj, kiujn li inspiras kaj edukas, povas kompreni ilian signifon. La Spirito referencas al precizaj faktoj, plenumitaj en historia tempo, la elektito devas do interesiĝi pri religia kaj laika historio, kaj pri la tuta Biblio kunmetita de rakontoj de atestoj, laŭdoj kaj profetaĵoj.

Notu : En verso 3, Jesuo Kristo diris al la falinta protestanto: “ *Memoru do, kiel vi ricevis kaj aŭdis, kaj gardu vin kaj pentu. Se vi ne rigardos, mi venos kiel ŝtelisto, kaj vi ne scios, kiam mi venos sur vin* . Male, por la heredantoj de la gajnantoj, ekde la printempo de 2018, ĉi tiu mesaĝo transformiĝis en: "Se vi rigardas, mi ne venos kiel ŝtelisto, **kaj vi scios** je kioma horo mi venos **al** vi". Kaj la Sinjoro plenumis siajn promesojn, ĉar hodiaŭ en 2020, liaj elektitoj konis la daton de sia vera reveno malkaŝita por la printempo de 2030. Sed, la protestanta kredo estas kondamnita ignori ĉi tiun precizecon, rezervitan, nur , per Jesuo, al siaj elektitoj. Ĉar kontraste kun lia konduto al malbonaj servistoj, " *la Eternulo faras nenion sen averto de Siaj servantoj la profetoj* " Amo.3:7.

6-a epoko: ^{Filadelfio}

Adventismo eniras en universalan mision

Inter 1843 kaj 1873, la dia Ŝabato de sabato, la vera sepa tago ordonita de Dio, estis restarigita kaj adoptita de la pioniroj de la Sepa Taga Adventismo kiu prenis la formon de oficiala usona kristana religia institucio nomita ekde 1863: "la Sepa- tago Adventisma Eklezio. Konforme al la instruo preparita en Dan.12:12, la mesaĝo de Jesuo estas adresita al liaj elektitoj sanktigitaj per la sabata ripozo, en la dato de la jaro 1873. Samtempe, tiuj elektitoj profitas de la beato de Dan 12 :12: “ *Feliĉa estas tiu, kiu atendas ĝis 1335 tagoj!* ”.

La novaj normoj establitaj ekde 1843 iĝis universalaj en 1873

Verso 7: “ *Skribu al la anĝelo de la komunumo de Filadelfio : Tiele diras la Sanktulo, la Verulo, kiu havas la ŝlosilon de David, kiu malfermas kaj neniu fermas, kiu fermas kaj neniu fermos : »*

Sub la nomo " *Filadelfio* ", Jesuo montras sian Elektiton. Li diris: *Per tio ĉiuj homoj scios, ke vi estas miaj disĉiploj, se vi amas unu la alian.* John13:35” Kaj jen la kazo de *Filadelfio* , kies grekaj radikoj signifas: frata amo. Li elektis la elektitojn, kiuj komponas ĝin, elprovante sian fidon, kaj por ĉi tiuj venkintoj lia amo superfluas. Li prezentas sin en ĉi tiu mesaĝo, dirante: " *Jen kion diras la Sanktulo, la Vera* ". *La Sankta* , ĉar estas tempo kiam la sanktigo de la sabato kaj tiu de la elektitoj estas postulata de la dekreto de Dan.8:14 kiu ekvalidis ekde la printempo de 1843. *La Vera* , ĉar en ĉi tiu profeta horo, la leĝo de la vero estas restarigita; Dio retrovas la sanktecon de sia 4-^a ordono tretita de kristanoj ekde la 7-a de marto 321. Li denove diras: " *tiu, kiu havas la ŝlosilon de Davido* ". Ĉi tiuj ne estas la ŝlosiloj de Sankta Petro pretenditaj kiel posedo de Romo. " *La ŝlosilo de Davido* " apartenas al la " *filo de Davido* ", Jesuo mem, persone. Neniu krom li povas doni eternan savon, ĉar li akiris ĉi tiun ŝlosilon portante ĝin “ *sur sia ŝultron* ” en la formo de sia kruco, laŭ Jes.22:22: “ *Mi metos sur lian ŝultron la ŝlosilon de la domo. de David: kiam ĝi malfermiĝas, neniu fermos; kiam ĝi fermiĝos, neniu malfermos .”* Ĉi tiu ŝlosilo indikanta la krucon de lia turmento, en plenumo de ĉi tiu verso, ni legas ĉi tie: " *kiu malfermas, kaj neniu fermos, kiu fermas, kaj neniu malfermos* ". La pordo de savo estis malfermita al konstruado de la Sepa Taga Adventismo kaj fermita al romiaj dimanĉaj religiaj adeptoj ekde la printempo de 1843. Ĉar ili konsentis submetiĝi al la doktrinaj veroj prezentitaj kaj honoris per sia fido lian vorton profete, la Spirito de Jesuo diris al la sanktuloj de la *Filadelfia*

epoko : “ *Mi konas viajn farojn. Jen, ĉar vi havas malmulte da potenco kaj observis mian vorton kaj ne malkonfesis mian nomon, mi metis antaŭ vi malfermitan pordon, kiun neniu povas fermi* . Ĉi tiu malgranda religia grupo estis, oficiale, nur usona ekde 1863. Sed en 1873, dum ĝenerala konferenco okazinta en Battle Creek, la Spirito malfermis al ĝi universalan misiistan pordon, kiu daŭris ĝis la vera reveno de Jesuo. Neniu malhelpos ĝin kaj Dio zorgos pri tio. Ni devas noti la fakton, ke ĉio bona, kion Jesuo vidas inter la veraj sanktuloj, ankaŭ difinas la kaŭzojn, pro kiuj falis la protestanta kredo en 1843. Ĉi tiu mesaĝo estas ĝuste la malo de tiu, kiun Jesuo alparolas al la falintaj de *Sardes* en la verso 3, ĉar la celitaj verkoj estas mem inversigitaj.

La 12 Triboj de Rev.7 Kreskanta

Verso 8: “ *Mi konas viajn farojn. Jen, ĉar vi havas malmulte da potenco kaj observis Mian vorton kaj ne malkonfesis mian nomon, mi metis antaŭ vi pordon malfermitan, kiun neniu povas fermi.* »

La elektita el la tempo estas favore juĝita laŭ siaj verkoj, kiujn Jesuo atribuas al li kiel justecon. Lia " *malgranda potenco* " konfirmas la naskiĝon de la grupo bazita sur la " *malmultaj viroj* " de la verso 4. En 1873, Jesuo anoncis al la adventistoj ilian progreson al lia reveno per la simbolo de la malfermita ĉiela pordo kiu malfermiĝos en la printempo de 2030, t.e. en 157 jaroj. En la sekva mesaĝo, tiu adresita al Laodikea, Jesuo staros antaŭ ĉi tiu pordo, tiel indikante la baldaŭan proksimecon de lia reveno: “ *Jen mi staras ĉe la pordo kaj frapas. Se iu aŭdas mian voĉon kaj malfermas la pordon, mi eniros al li kaj manĝos kun li, kaj li kun mi.* Apoc.3:20 »

Aliro al la kristana kredo permesita al judoj

Verso 9: “ *Jen mi donas al vi el tiuj el la sinagogo de Satano, kiuj diras, ke ili estas judoj kaj ne estas, sed mensogas; jen Mi venigos ilin kaj adorklinigxos antaux viaj piedoj, kaj mi ekscios, ke mi vin amis.* »

Citante la eniron de veraj judoj laŭ raso kaj karno en la adventistan grupon, ĉi tiu verso konfirmas la restarigon de la sabata ripozo; Dimanĉo ne plu estas malhelpo al ilia konvertiĝo. Ĉar ekde 321, ĝia forlaso ankaŭ havis la sekvon malhelpi sincerajn judojn adopti la kristanan kredon. Lia juĝo pri la rasaj judoj ne estis persona opinio pri Paŭlo, la fidela atestanto; estis tiu de Jesuo Kristo kiu konfirmas ĝin en ĉi tiu Revelacio, jam en Rev.2:9, en la mesaĝo adresita al siaj servistoj kalumniitaj de la judoj kaj persekutitaj de la romianoj de la *Smirna epoko* . Notu, ke rasaj judoj devos rekoni kristanan savon en la adventisma normo por profiti de la graco de Dio. Nur Universala Adventismo portas la dian lumon, kies **ekskluziva oficiala deponejo** ĝi fariĝis ekde 1873. Sed atentu! Ĉi tiu lumo, ĝia doktrino kaj ĝiaj mesaĝoj estas la ekskluziva posedaĵo de Jesuo Kristo; neniu homo kaj neniu institucio povas rifuzi ĝian evoluon sen endanĝerigi ilian savon. Laste en ĉi tiu verso, Jesuo deklaras " *ke mi amis vin* ". Ĉu tio povus signifi, ke post ĉi tiu tempo de beno, li eble ne plu amos ŝin? Jes, kaj ĉi tio estos la signifo de la mesaĝo atribuita al " *Laodicea* " .

La ordonoj de Dio kaj la fido de Jesuo

Verso 10: " *Ĉar vi konservis la vorton de pacienco en mi, mi ankaŭ gardos vin en la horo de provo, kiu venos sur la konata tero, por provi tiujn, kiuj loĝas sur la tero.* »

La esprimo pacienco konfirmas la kuntekston de adventisma atendado menciita en Daniel 12:12: " *Feliĉa estas tiu, kiu atendas, kaj kiu alvenas ĝis mil tricent tridek kvin tagoj!* ". La testo koncernas la kredon de la " *loĝantoj de la tero* ", tiuj, kiuj loĝas en la " *konata tero* ", tio estas, rekonita de Jesuo Kristo, la kreinto Dio. Ĝi venas por provi la homan volon kaj senmaskigi la ribeleman spiriton de la "ekumena" tendaro, kiu designas per la greka "oikomènè" la " *konatan landon* " de ĉi tiu verso.

Tiu ĉi promeso ligas Jesuon nur kondiĉe, ke la institucio konservu la kvaliton de la kredo de la komenco. Se la adventisma mesaĝo daŭros ĝis la tempo de la finfina universala testo de fido profetita en ĉi tiu verso, ĝi ne nepre estos en institucia formo. Ĉar la minaco ŝvebas en ĉi tiu mesaĝo en verso 11 kiu sekvas, ĝis tiam plene pozitiva kaj benita de Dio. La promeso de Jesuo koncernas lian posteularon, kiu restis vivanta en 2030. En tiu tempo, la veraj elektitoj de 1873 estos ekdormintaj " *en la Sinjoro* " laŭ Ap. 14:13: " *Kaj mi aŭdis voĉon el la ĉielo dirantan: Skribu. : Feliĉaj de nun estas la mortintoj, kiuj mortas en la Sinjoro! Jes, diras la Spirito, por ke ili ripozu de siaj laboroj, ĉar iliaj faroj ilin sekvas.* » Ĉi tio estas do dua beato donita de Jesuo Kristo al ĉi tiu ekzempla Elektito. Sed kion Jesuo benas estas konduto pruvita per faroj. La heredantoj de " *Filadelfio* " fidele reproduktos, en 2030, ĝiajn verkojn, ĝian kredon, ĝian akcepton de la veroj donitaj de la Dio de la ĉielo en la lastaj formoj kiujn li donis al ili; ĉar ili suferos grandajn ŝanĝojn ĝis la fino, kiam la kompreno de la dia plano estos perfekta.

La Adventisma Promeso de Jesuo Kristo kaj Ĝia Averta

Verso 11: " *Mi venas rapide. Tenu tion, kion vi havas, por ke neniu prenu vian kronon.* »

La mesaĝo " *Mi venas rapide* " estas de la adventisma tipo. Jesuo tiel konfirmas la forlason de ajna alia religia konfeso. La atendo de lia reveno en gloro restos ĝis la fino de la mondo, unu el la ĉefaj kriterioj, kiuj identigas liajn verajn elektitojn. Sed la resto de la mesaĝo prezentas pezan minacon: " *Retenu tion, kion vi havas, por ke neniu prenu vian kronon.* Kaj kiu povas preni lian kronon krom liaj malamikoj? Liaj posteuloj do devos unue identigi ilin, kaj estas ĉar ili ne faris tiel, ke, viktimoj de sia humanisma spirito, ili aliancos kun ili, ekde 1966.

Verso 12: " *Kiu venkas, Mi faros lin kolono en la templo de mia Dio, kaj li neniam eliros; Mi skribos sur li la nomon de mia Dio kaj la nomon de la urbo de mia Dio, la novan Jerusalemon, kiu malsupreniras el la ĉielo de mia Dio, kaj mian novan nomon.* »

En siaj lastaj benaj vortoj dediĉitaj al la venkintoj, Jesuo kunigas ĉiujn bildojn de la akirita savo. " *Kolono en la templo de mia Dio* " signifas : solida subteno por porti mian veron en mia Asembleo, la Elektita. " *...kaj ĝi ne eliros pli* ": lia savo estos eterna. " *...; Mi skribos sur li la nomon de mia Dio* ": Mi gravuros en li la bildon de la karaktero de Dio perdita en Eden. " *...kaj la nomo de la urbo de mia Dio* ": li partoprenos en la glorado de la Elektitoj priskribita en Rev.21. " *... de la nova Jerusalemo, kiu malsupreniras el la ĉielo de mia Dio,* ":

La “ *nova Jerusalemo* ” estas la nomo de la kunveno de la gloritaj elektitoj, kiuj fariĝis tute ĉielaj kiel la ĉielaj anĝeloj de Dio. Ap. 21 priskribas ĝin en simbola bildo de altvaloraj ŝtonoj kaj perloj, kiu atestas la forton de la amo, kiun Dio sentas por siaj elaĉetitaj el la tero. Ŝi malsupreniras al la renovigita tero por vivi eterne en la ĉeesto de Dio, kiu tie instalas sian tronon. “... *kaj mia nova nomo* ”: Jesuo asocias la ŝanĝon de sia nomo kun sia transiro de la surtera naturo al la ĉiela naturo. La elektito savita, restante viva aŭ resurektita, vivos la saman sperton kaj ricevos ĉielan korpon, gloratan, nekorupteblan kaj eternan.

En ĉi tiu verso, la insisto de la komparo kun Dio estas pravigita per tio, ke Jesuo mem estas trovita de la elektitoj en sia dia aspekto.

Verso 13: “ *Kiu havas orelon, tiu aŭdu, kion la Spirito diras al la eklezioj!* ”

»

La elektito komprenis la lecionon, sed li estas la sola kiu povas kompreni ĝin. Estas vere, ke tiu ĉi mesaĝo estis nur preta por li. Ĉi tiu mesaĝo konfirmas la fakton, ke la interpreto kaj kompreno de la malkaŝitaj misteroj dependas nur de Dio, kiu provas kaj elektas siajn servistojn.

Oficiala fintempa Adventismo ne lernis la lecionon kaj estis juĝita de Jesuo, ĝi estas elvomitata pro sia rifuzo de la mesaĝo de la 3-a^{adventisma} atendo

“ *Mi venos rapide . Tenu tion, kion vi havas, por ke neniu prenu vian kronon .* ” Ve, por la tiama oficiala adventismo, la fino estas ankoraŭ malproksima, kaj kun la laceco de la tempo, 150 jarojn poste, la kredo ne plu estos la sama. La averto de Jesuo estis pravigita sed ĝi estis nek notita nek komprenita. Kaj en 1994, la adventisma institucio efike perdis sian “ *kronon* ”, malaprobante la lastan “grandan lumon” profetitan de Ellen G. White, la sendito de Jesuo Kristo en sia libro “Unuaj Skriboj” en la ĉapitro “Ma unua vizio” , sur paĝoj 14 kaj 15: La sekva teksto estas eltiraĵo el tiuj ĉi paĝoj. Mi plie precizigas pri li, ke li profetas la destinon de la adventisma verko **kaj resumas en si la tutan instruon prezentitan de la tri Asembleoj de Ap. 3: 1843-44 Sardis , 1873 Filadelfio , 1994 Laodicea .**

La Destino de Adventismo rivelita en la unua vizio de Ellen G. White

“Dum mi preĝis ĉe familia adoro, la Sankta Spirito ripozis sur mi, kaj mi ŝajnis pli kaj pli altiĝi super ĉi tiu mondo de mallumo. Mi forturnis min por vidi miajn adventismajn fratojn, kiuj restis en ĉi tiu mondo, sed mi ne povis trovi ilin. Voĉo tiam diris al mi: “Rigardu denove, sed iom pli alte.” Mi rigardis supren, kaj vidis krutan kaj mallarĝan padon, tre super ĉi tiu mondo. Ĉi tie la adventistoj antaŭeniris al la sankta urbo. Malantaŭ ili, ĉe la komenco de la vojo, estis hela lumo, kiun la anĝelo diris al mi estis la noktomeza krio. Tiu ĉi lumo lumigis la tutan longon de la vojo, por ke iliaj piedoj ne stumblu. Jesuo iris ĉe ilia kapo por gvidi ilin; kaj dum ili rigardis lin, ili estis sekuraj.

Sed baldaŭ kelkaj el ili laciĝis kaj diris, ke la urbo estas ankoraŭ tre malproksime kaj ke ili pensis alveni tien pli frue. Tiam Jesuo kuraĝigis ilin

levante sian gloran dekstran brakon, el kiu eliris lumo, kiu disvastiĝis super la adventistoj. Ili kriis: "Haleluja! » Sed iuj el ili malhoneste malakceptis tiun ĉi lumon, dirante, ke ne Dio ilin gvidis. La lumo malantaŭ ili finfine estingiĝis, kaj ili trovis sin en profunda mallumo. Ili stumblis kaj perdis la vidon kaj la celon kaj Jesuon, poste falis de la pado kaj sinkis en la malbonan mondon malsupre. " .

La rakonto de ĉi tiu unua vizio donita de Dio al juna Ellen Gould-Harmon konsistigas kodigitan profetaĵon, kiu estas same valora kiel tiuj de Daniel aŭ Revelacio. Sed por profiti de ĝi, ni devas interpreti ĝin ĝuste. Do mi donos la klarigon.

La esprimo "nokta krio" indikas la anoncon de la alveno de la fianĉo en "la parabolo de la dek virgulinoj" de Matt.25:1 ĝis 13. La provo de atendado de la reveno de Kristo en la printempo de 1843 kaj tiu de Aŭtuno 1844 konsistigis la unuan kaj duan plenumon; kune, ĉi tiuj du atendoj reprezentas la "unuan lumon" de la rakonto metita "malantaŭ" la grupon de "Sepa-tagaj adventistoj", kiuj antaŭeniris en la tempo, sur la vojo aŭ vojo benita de Jesuo Kristo. Por adventistaj pioniroj, 1844 reprezentis la daton de la fino de la mondo kaj la lastan biblian daton kiun la profeta vorto povis proponi al la elektitoj de tiu tempo. Pasinte ĉi tiun finan daton, ili atendis la revenon de Jesuo pensante, ke ĝi estas baldaŭa. Sed la tempo pasis kaj Jesuo ankoraŭ ne revenis; kion la vizio elvokas dirante: "ili trovis, ke la urbo estas tre malproksime kaj ke ili pensis alveni tien pli frue"; tio estas, en 1844 aŭ baldaŭ post tiu dato. Ankaŭ malkuraĝigo venkis ilin ĝis ĉirkaŭ la jaro 1980 kiam mi eniris la scenon, ricevante ĉi tiun novan kaj gloran lumon, kiu konstruas **la trian adventistan atendon** . Ĉi-foje la reveno de Jesuo estas fiksita **por Aŭtuno 1994** . Certe, la proklamo de tiu ĉi mesaĝo koncernis nur mikrokosmon de universala adventismo situanta en Francio ĉe Valence-sur-Rhône. La elekto de Dio por ĉi tiu urbeto en la Sudoriento de Francio havas sian klarigon. Estis tie ke papo Pio la 6-a mortis en prizorgo en 1799, plenumante la fakton profetitan en Rev.13:3. Krome, Valencio estis la grandurbo kie Dio establis sian unuan adventistan preĝejon sur la tero de Francio. Tial tie li alportis sian dian gloran lastan lumon kaj fine de 2020, mi konfirmas, ke mi konstante kaj fidele ricevis de li siajn lastajn kaj plej altvalorajn revelaciojn, kiujn mi prezentas en ĉi tiu dokumento. La adventista Valentiniana mikrokosmo funkciis kiel universala stadio por plenumi la parton koncerne la lastan gloran lumon en la vizio de nia fratino Ellen. Tiu ĉi vizio malkaŝas al ni la juĝon, kiun Jesuo faras pri la sperto vivita en Valencio, tria plenumo de la parabolo de la dek virgulinoj. Jesuo rekonas la veran adventiston per sia konduto al la prezentita lumo. La vera adventisto esprimas sian ĝojon per "Haleluja!" » ; benita de la Spirito, li plenigis sian vazon per oleo. Male, falsaj adventistoj "senĝene malakceptas ĉi tiun lumon". Ĉi tiu malakcepto de la dia lumo estas fatala por ili, ĉar Dio avertis ilin kontraŭ ĉi tiu negativa reago en inspiraj mesaĝoj, destinitaj al ili, al sia sendito; ili fariĝos malplenaj vazoj senigitaj de la oleo kiu produktas "la lumon" de la lampo. Oni anoncas la neeviteblan sekvon: "la lumo, kiu estis malantaŭ ili, finas estingiĝi"; ili neas la bazan fundamenton de adventismo. Jesuo aplikas sian principon: "*Ĉar al tiu, kiu havas, al tiu, kiu havas, estos donita, kaj li havos abundon, sed de tiu, kiu ne havas, estos forprenita eĉ tio, kion li havas.* Matt.25:29." "...ili finis perdi la vidon de kaj la celo kaj Jesuo", ili fariĝas nesentemaj al adventistaj mesaĝoj kiuj

anoncas la revenon de Kristo aŭ, neas la celon de la adventisma movado sanktigita en la sama nomo "adventisto"; "tiam falis de la vojo kaj sinkis en la malbonan mondon, kiu kuŝis malsupre", en 1995 ili oficiale engaĝiĝis al la protestanta alianco kaj ekumenismo. Ili tiel perdis Jesuon, kaj la enirejon al la ĉielo, kiu estis la celo de la adventisma kredo. Ili kuniĝis laŭ Dan.11:29, " *la hipokrituloj* ", kaj " *la ebriuloj* ", kiel Jesuo anoncis en Matt.24:50; aferoj pruvitaj je la komenco de la laboro.

Hodiaŭ, ĉi tiuj profetaj vortoj estas plenumitaj. Ili estis plenumitaj inter 1844, la dato de la unua lumo "situanta malantaŭ ili", kaj 1994, la dato de la granda profeta lumo malakceptita de la unua adventisma eklezio establita en Francio, en la urbo Valence-sur-Rhône, kiu Dio. uzata por lia manifestacio. Hodiaŭ, oficiala adventismo estas en la "profunda mallumo" de ekumenismo kun la malamikoj de la vero, protestantoj kaj katolikoj.

7-a epoko : Laodicea

La fino de institucia Adventismo - la malakcepto de la tria adventisma atendo.

Verso 14: " *Skribu al la anĝelo de la komunumo de Laodikea : Tiele diras la Amen, la fidela kaj vera atestanto, la komenco de la kreado de Dio: "*

Laodicea estas la nomo de la sepa kaj fina epoko; tiu de la fino de la beno de institucia adventismo. Ĉi tiu nomo havas du grekajn radikojn "laos, dikéia" kiuj signifas: "juĝitaj homoj". Antaŭ mi, la adventistoj tradukis: "homoj de juĝo", sed la institucio ne sciis, ke ĉi tiu juĝo komenciĝos per ĝi, kiel instruas 1 Petro 4:17: " **Ĉar ĉi tiu estas la momento, kiam la juĝo komenciĝos kun la domo de Dio. Nun, se ĝi komenciĝas ĉe ni, kio estos la fino de tiuj, kiuj ne obeas la evangelion de Dio?** » Jesuo sin prezentas dirante: " *Jen kion diras la Amen, la fidela kaj vera atestanto, la komenco de la kreado de Dio:* "La vorto *Amen* signifas en la hebrea: en la vero. Laŭ la atesto de la apostolo Johano, Jesuo ofte uzis ĝin (25 fojojn), ripetante ĝin dufoje, komence, antaŭ siaj deklaroj. Sed en tradicia religia praktiko, ĝi fariĝis la termino por interpunkcio ĉe la fino de preĝoj aŭ deklaroj. Ĝi tiam estas ofte interpretita en la signifo de "tiel estu" heredita de Katolikismo. Kaj la Spirito uzas ĉi tiun koncepton " *en vero* " por doni al la vorto *Amen* sian perfekte pravigan duoblan signifon. *Laodicea* estas la horo, kiam Jesuo proponas grandan lumon por plene lumigi la profetaĵojn preparitajn por la fintempo. La verko, kiun vi legas, estas pruvo de tio. Kio kaŭzos la rompon inter Jesuo kaj la oficiala adventisma institucio estas rifuzo de lia lumo. En logika kaj pravigita elekto, Dio submetis, inter 1980 kaj 1994, adventismon al testo de fido formita laŭ la modelo kiu rezultigis la pardonon de la protestantoj kaj la beno de la adventistaj pioniroj. La testo jam baziĝis sur fido al la reveno de Jesuo anoncita por la printempo de 1843, poste por la aŭtuno de 1844. Miavice, de 1983, mi komencis kunhavi anoncon pri la reveno de Jesuo por 1994, uzinte la " *kvin monatoj* " citita en la " *kvina trumpeto* " mesaĝo en Rev.9:5-10. Atribuante ĉi tiun temon al la malbeno de Protestantismo de 1844, la periodo de " *kvin monatoj* " citita, t.e. 150 realaj jaroj, kondukis al 1994. Vidante nur la revenon de Jesuo Kristo por marki la finon de ĉi

tiu periodo, kaj parte blindigita de Dio. pri detalo de la teksto, mi defendis tion, kion mi opiniis kiel dia vero. Post oficialaj avertoj, la institucio prononcis mian maldungon en novembro 1991; ĉi tio, dum restis ankoraŭ tri jaroj por pruvi kaj nei miajn anoncojn. Nur poste, ĉirkaŭ 1996, la vera signifo de tiu ĉi sperto evidentiĝis al mi. La vortoj faritaj de Jesuo en lia letero al " *Laodikea* " ĵus plenumiĝis kaj nun alprenis precizan signifon. Ĝis 1991, varmetaj adventistoj ne plu amis la veron tiom kiom ili faris en 1873. La moderna mondo ankaŭ malfortigis ilin delogante ilin kaj gajnante iliajn korojn. Kiel en la epoko de " *Efezo* ", la oficiala adventismo perdis sian " *unuan amon* ". Kaj Jesuo " *forprenas ŝian kandelingon kaj ŝian kronon* ", ĉar ankaŭ ŝi ne plu estas inda je tio. En lumo de ĉi tiuj faktoj, la mesaĝo fariĝas hela kun klareco. La vorto " *Amen* " konfirmas la postulon je kompleta vero kaj la fino de benita rilato. La " *atestanto fidela kaj vera* " forĵetas la malfidela kaj mensogema Elektito. " *La principo de la kreado de Dio* ", do la kreinto, venas kolektive fermi la inteligentecon de la malinduloj kaj individue malfermi tiun de siaj elektitoj al la veroj enhavitaj kaj kaŝitaj en la rakonto de Genezo. Samtempe, elvokante " *la principon de la kreado de Dio* " kiun li asocias kun la vorto " *Amen* ", la Spirito konfirmas tre proksiman finan revenon de Jesuo Kristo: " *prompte* ". Tamen ankoraŭ pasos 36 jaroj inter 1994 kaj 2030, dato de la fino de la homaro sur la tero.

Mortiga varmeco

Verso 15: " *Mi konas viajn farojn. Mi scias, ke vi estas nek malvarma nek varma. Vi estu malvarma aŭ varma!* »

La neformala adreso estas adresita al la institucio. Ĉi tio estas la frukto de religioj hereditaj de patro al filo kaj filino, kie la kredo fariĝas tradicia, formalisma, rutina kaj tima pri io nova; la stato, en kiu Jesuo ne plu povas beni ŝin, kiam li havas tiom da nova lumo por kunhavi kun ŝi.

Verso 16: " *Do ĉar vi estas varmeta, kaj nek malvarma nek varma, mi elvomos vin el mia buŝo.* »

La observo estis farita de Jesuo en novembro 1991, kiam la profeto portanta sian mesaĝon estis forigita de la oficejo fare de la oficiala institucio. En la printempo de 1994, ĝi estos elvomita, kiel Jesuo anoncis. Ŝi mem pruvis tion enirante, en 1995, la ekumenan aliancon organizitan de la Katolika Eklezio, kie ŝi aliĝis al la ribelemaj protestantoj, ĉar ŝi nun kunhavas ilian malbenon.

Trompaj iluzioj bazitaj sur spirita heredaĵo

Verso 17: " *Ĉar vi diras: Mi estas riĉa, mi estas riĉa, kaj mi nenion bezonas, kaj ĉar vi ne scias, ke vi estas mizera, mizera, malriĉa, blinda kaj nuda,* "

"... *riĉa* ", la Adventisto Elektito estis en 1873, kaj la multaj revelacioj donitaj al Ellen G. White plu riĉigis ŝin spirite. Sed sur profeta nivelo, la interpretoj de la tempo estis rapide malaktuala, kiel James White, la edzo de la sendito de la Sinjoro, prave pensis. Jesuo Kristo, la vivanta Dio, desegnis siajn profetaĵojn por ilia perfekta kaj senriproĉa fina plenumo. Tial la paso de la tempo, alportanta grandegajn ŝanĝojn al la mondo, pravigas konstantan pridubadon de la legoj ricevitaj kaj instruitaj. La beno de la Eternulo estas rezervita; Jesuo diris: " *al Tiu, kiu gardos miajn farojn ĝis la fino* ." Tamen, en 1991, la dato de lia malakcepto de la lumo, la fino estis ankoraŭ malproksima. Ŝi do devis esti atenta

pri ĉia nova lumo proponita de la Sinjoro per la rimedoj, kiujn li mem elektis. Kia kontrasto inter la iluzioj de la institucio kaj la stato, en kiu Jesuo ĝin vidas kaj juĝas! El ĉiuj cititaj terminoj, la vorto " *nuda* " estas la plej serioza por institucio, ĉar ĝi signifas, ke Jesuo retiris de ĝi sian eternan justecon, ĝi estas en lia buŝo, kondamno de morto kaj la dua morto de la lasta juĝo; laŭ tio, kio estas skribita en 2 Kor.5:3: " *Do ni ĝemas en ĉi tiu tendo, dezirante surmeti nian ĉielan hejmon, se nur ni troviĝus vestitaj kaj ne nudaj.* »

La konsilo de la fidela kaj vera atestanto

Verso 18: " *Mi konsilas al vi aĉeti de mi oron elproviditan en la fajro, por ke vi riĉiĝu, kaj blankaj vestoj, por ke vi vestu vin, kaj por ke ne aperu la honto de via nudeco, kaj sanktoleon por sanktolei vian; okulojn, por ke vi vidu.* »

Sekvante la rezultojn de 1991, la institucio daŭre havis tri jarojn por ripari siajn manierojn kaj produkti la frukton de pento kiu ne venis. Kaj male, liaj ligoj kun falintaj protestantoj plifortiĝis ĝis igi oficialan aliancon publikigita en 1995. Jesuo prezentas sin kiel la ekskluziva komercisto de la vera kredo, la "oro provita per fajro" de la provo. Indico de lia kondamno de la eklezio aperas en la foresto de la "blankaj vestoj" de kiuj ĝiaj pioniroj estis "indaj" en Rev.3:4. Per ĉi tiu komparo, Jesuo ilustras la fakton ke, antaŭ 1994, li submetis la adventistojn de "Laodicea" al adventisma atendo identa al tiuj kiuj antaŭis la datojn 1843 kaj 1844; por testi fidon al la tri spertoj, kiel instruite en la mesaĝo adresita en 1844 al la adventistoj de "Sardes". En fermita ribelema sinteno, la institucio ne povis kompreni, kion Jesuo riproĉas al ĝi; ŝi estis "blinda", kiel la Fariseoj de la surtera ministerio de Jesuo. Ŝi do ne povis kompreni la inviton de Kristo aĉeti "la perlon de granda prezo" de la parabolo de Matt.13:45-46 kiu difinas la bildon de la standardo de eterna vivo postulita de Dio rivelita en ĉi tiu verso 18 de Rev.3.

La kompatema voko

Verso 19: " *Kiujn mi amas, mi riproĉas kaj punas. Tial estu fervora kaj pentu.* »

La puno estas por tiuj, kiujn Jesuo *amas*, ĝis li elvomos ilin. La voko farita, invito al pento, ne estis atentita. Kaj amo ne estas heredita, ĝi estas gajnita per digno. La institucio malmoliĝis, Jesuo lanĉas individuan alvokon dirante al la kandidatoj por la ĉiela alvokiĝo:

La universala voko

Verso 20: " *Jen mi staras ĉe la pordo kaj frapas. Se iu aŭdas mian voĉon kaj malfermas la pordon, mi eniros al li kaj manĝos kun li, kaj li kun mi.*

En Apokalipso, la vorto "pordego" aperas en Rev.3:8, ĉi tie en Rev.3:20, en Rev.4:1 kaj en Rev.21:21. Rev.3:8 memorigas al ni, ke *pordegoj* malfermas kaj fermas aliron. Ili fariĝas tiel la simbolo de la provoj de kredo, kiuj malfermas aŭ fermas aliron al Kristo, al lia justeco kaj al lia graco.

En ĉi tiu verso 20, la vorto "pordego" prenas tri malsamajn sed komplementajn signifojn. Li montras al Jesuo mem: " *Mi estas la pordo.* Johano 10:9"; *la pordo de la ĉielo malfermiĝis* en Apoc 4:1: " *Pordo estis malfermita en*

la ĉielo. » ; kaj *la pordo* de la homa koro, kontraŭ kiu Jesuo venas frapi por inviti la elektiton malfermi al li sian koron por doni pruvon de sia amo.

Sufiĉas, ke lia kreitaĵo malfermu sian koron al sia malkaŝita vero, por ke estu ebligata intima komuneco inter li kaj lia dia kreinto. La vespermanĝo *estas* dividata vespere, kiam la nokto venas por ĉesigi la laboron de la tago. La homaro baldaŭ eniros ĉi tiun tipon de nokto " *kie neniu plu povas labori.*" (Johano 9:4)." La fino de la tempo de graco frostigos por ĉiam la lastajn religiajn elektojn de homoj, viroj kaj virinoj egale respondecaj kaj strikte komplementaj je la karna nivelo.

Kompare kun la mesaĝo de *Filadelfio*, la elektita estas en la *Laodicea epoko* , en la baldaŭa reveno de Jesuo Kristo. La " *malfermita pordo en la ĉielo* " malfermiĝos kiel daŭrigo de ĉi tiu mesaĝo en Rev.4:1.

La fina admono de la Spirito

Al la individua gajninto, Jesuo deklaras:

Verso 21: " *Kiu venkas, mi donos sidi kun mi sur mia trono, same kiel mi venkis kaj sidiĝis kun mia Patro sur Lia trono.* »

Li tiel anoncas la agadon de la ĉiela juĝo kiu sekvas ĉi tiun mesaĝon kaj kiu estos la temo de Rev.4. Sed ĉi tiu promeso nur devigas lin al vere elektita venkinto.

Verso 22: " *Kiu havas orelon, tiu aŭdu, kion la Spirito diras al la eklezioj!* »

La temo de " *leteroj* " finiĝas kun ĉi tiu nova institucia fiasko. La lasta, ĉar de nun, la lumon portos inspirita viro, poste grupeto. Ĝi estos transdonita individue de persono al persono kaj per la Interreto, kiun Jesuo mem direktos kondukante siajn elektitojn al la fonto de disvastigo de liaj lastaj veroj, same sanktaj kiel lia dia persono. Tiel, kie ajn li estas sur la tero: " *Kiu havas orelon, aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj!*" »

La sekva temo havos kiel kuntekston la ĉielan jarmilon de la juĝo de la malvirtuloj plenumita de la sanktuloj. La tuta temo baziĝas sur instruoj disĵetitaj en Ap. 4, 11 kaj 20. Sed Ap. 4 klare konfirmas la ĉielan kuntekston de tiu ĉi agado, kiu kronologie sekvas la lastan epokon de la surteraj Elektitoj.

Revelacio 4 : Ĉiela Juĝo

Verso 1: " *Post tio mi rigardis, kaj jen pordo malfermiĝis en la ĉielo. La unua voĉo, kiun mi aŭdis, kiel sono de trumpeto, kiu parolis al mi, diris: Suprenu ĉi tien, kaj mi montros al vi, kio okazos poste.* »

Dirante: " *La unuan voĉon, kiun mi aŭdis, kiel la sono de trumpeto* ," la Spirito difinas la mesaĝon de ĉi tiu " *Laodikea* " epoko kiel tiu, al kiu li transportis Johanon en Apoc. 1:10: " *Mi estis en la spirito sur en la tago de la Eternulo, kaj mi aŭdis malantaŭ mi grandan vocxon, kiel sonon de trumpeto* . *Laodicea* estas

do la epoko, kies fino estas markita de la " *tago de la Sinjoro* ", tiu de lia granda glora reveno.

En liaj vortoj, la Spirito forte subtenas la ideon de la sinsekvo de ĉi tiu temo kun la mesaĝo de *Laodicea* . Tiu ĉi klarigo estas grava, ĉar la institucio neniam povis prui al siaj kontraŭuloj siajn doktrinojn pri ĉiela juĝo. Hodiaŭ, mi donas pruvon pri tio, ebligita per la ĝusta difino de la datoj alfiksita al la mesaĝoj de la *leteroj* de Rev.2 kaj 3. Inter *Laodicea* kaj Rev.4, kun la " *sepa trumpeto* " de Rev.11, Jesuo forprenis de la diablo kaj ribelemaj homoj ilian teran " *regadon super la regno de la mondo* ". Kun " *la rikolto* " de Ap. 14, li prenis siajn elektitojn al la ĉielo kaj konfidis al ili la taskon juĝi kun li la pasintan teran vivon de la malvirtuloj mortintoj. Estas tiam ke " *kiu venkanto regos la naciojn per fera vergo* " kiel anoncote en Rev.2:27. Se la persekutantoj estus, kiel mi, certaj pri la sorto rezervita al ili, ne estas dubo, ke ili modifus sian konduton. Sed ĝuste ilia furioza deziro ignori ajnan averton kondukas ilin al la plej malbonaj agoj kaj ili tiel preparas, por si, la plej malbonan punon, kiu ne estas reproduktebla en nunaj surteraj kondiĉoj. Ni revenu do al la teksto de ĉi tiu ĉapitro 4. " *La unua voĉo, kiun mi aŭdis, kiel sono de trumpeto, kaj kiu parolis al mi, diris: Venu ĉi tien, kaj mi montros al vi, kio devas okazi poste* ". Johano aludas al verso 10 de Rev.1: " *Mi estis en la Spirito en la tago de la Sinjoro, kaj mi aŭdis malantaŭ mi laŭtan voĉon, kiel sonon de trumpeto* ." Ĉi tiu temo de la reveno de Kristo en gloro estas jam menciita en verso 7 kie estas skribite: " *Jen li venas kun la nuboj. Kaj cxiu okulo gxin vidos, ecx tiuj, kiuj gxin trapikis; kaj ploros pro li cxiuj triboj de la tero. Jes. Amen!* » La sugestita ligo de ĉi tiuj tri tekstoj konfirmas la finan gloran kuntekston de la tago de la reveno de la Sinjoro Jesuo, ankaŭ nomita *Mikaelo* de liaj elektitaj inicitoj kaj liaj fidelaj anĝeloj. Se la voĉo de Jesuo estas komparata kun *trumpeto* , tio estas ĉar, kiel ĉi tiu sonora instrumento de armeoj, ĉe la kapo de siaj ĉielaj anĝelaj armeoj, Jesuo sonigas siajn trupojn por lanĉi la batalon. Krome, kiel *trumpeto* , lia voĉo ne ĉesis averti siajn elektitojn, ke ili averti ilin por prepari ilin por venki kiel li mem venkis pekon kaj morton. Elvokante ĉi tiun vorton " *trumpeto* ", Jesuo montras al ni la plej misteran kaj gravan temon de sia tuta Revelacio. Kaj estas vere, ke por liaj lastaj servistoj, ĉi tiu temo kaŝis eliminan provon. Ĉi tie, en Rev.4:1, la sceno priskribita estas nekompleta ĉar ĝi nur celas liajn elektitojn, kiujn li venas por savi de morto. La konduto de la malvirtuloj en ĉi tiu sama kunteksto estos priskribita en Rev.6:16 en ĉi tiuj malkaŝaj terminoj: " *Kaj ili diris al la montoj kaj al la rokoj: Falu sur nin, kaj kaŝu nin antaŭ la vizaĝo de Tiu, kiu sidas sur la trono, kaj antaŭ la kolero de la ŝafido; cxar venis la granda tago de Lia kolero, kaj kiu povas stari?* » Al ĉi tiu demando suspendita, ŝajne, sen respondo, Dio prezentos en la ĉapitro 7, kiu sekvas tiujn, kiuj povas rezisti: la sigelita elektito simbolita per la nombro 144.000, amaso da 12 kvadrataj, aŭ 144. Sed li Nur la elektitoj, kiuj restis vivantaj. ĉe la reveno de Kristo agu tie. Nun, en ĉi tiu kunteksto de Ap. 4, la ravo al la ĉielo ankaŭ koncernas la elektitojn, kiuj mortis ekde Habel, kiujn Jesuo revivigas por doni ankaŭ al ili la rekompencan promesitan por ilia kredo: eterna vivo. Ankaŭ, kiam Jesuo diris al Johano: " *Suprenu ĉi tien!* ", la Spirito nur antaŭvidas, per ĉi tiu bildo, la supreniron al la ĉiela regno de Dio de ĉiuj elektitoj elaĉetitaj per la sango de Jesuo Kristo. Ĉi tiu supreniro en la ĉielon markas la finon de la homa surtera

naturu, la elektitoj estas revivigitaj simile al la fidelaj anĝeloj de Dio, laŭ la instruo de Jesuo de Matt.22:30. La karno kaj ĝia malbeno finiĝis, ili postlasas ilin sen bedaŭro. Ĉi tiu momento en la homa historio estas tiel dezirinda, ke Jesuo senĉese rememoras ĝin en sia revelacio ekde Daniel. Kiel la tero, malbenita pro homo, la veraj elektitoj sopiras sian savon. Verso 2 ŝajnas kopiita de Rev.1:10; fakte, la Spirito pli forte konfirmas la ligan de la du kiuj rilatas al la sama evento en la historio de la projekto de Dio, lia reveno en lia " *granda tago* " profetita en Apoc.16:16.

Verso 2: " *Tuj mi estis en la spirito. Kaj jen trono estis en la ĉielo, kaj sur la trono oni sidis .*

Kiel en la sperto de Johano, la leviĝo de la elektitoj al " *ĉielo* " " *ĝojigas ilin en spirito* " kaj ili estas projekciitaj en la ĉielan dimension, kiu restas por ĉiam neatingebla por la homoj, ĉar Dio regas tie kaj li estas videbla.

Verso 3: " *Li, kiu sidis, aspektis kiel ŝtono el jaspiso kaj sardonikso; kaj la trono estis ĉirkaŭita de ĉielarko kiel smeraldo .*"

Tie ili troviĝas antaŭ la trono de Dio, sur kiu gloro sidas la unu kreinto Dio. Tiu ĉi nepriskribebla ĉiela gloro estas tamen esprimita per valoraj ŝtonoj, al kiuj homoj estas sentemaj. La " *jaspaj ŝtonoj* " alprenas tre malsamajn aspektojn kaj kolorojn, tiel bildigante la oblecon de dia naturo. Ruĝa koloro, la " *sardoino* " similas ĝin. " *La ĉielarko* " estas natura fenomeno, kiu ĉiam mirigis homojn, sed ni ankoraŭ bezonas memori ĝian originon. Ĝi estis la signo de la interligo, per kiu Dio promesis al la homaro neniam plu detruĝi ĝin per la akvoj de la diluvo, laŭ Gen.9:9 ĝis 17. Ankaŭ, ĉiufoje kiam la pluvo renkontas la sunon, simblon bildon de Dio, la ĉielarko, ŝajnas trankviligi siajn terajn estaĵojn. Sed elvokante la inundon de akvoj, Petro memoras, ke " *inundo de fajro kaj sulfuro* " estas en la dia plano (2Pet.3:7). Ĝuste, pro ĉi tiu eksterma " *fajra inundo* ", Dio organizas, en Sia ĉielo, juĝon de la malbonuloj, kies juĝistoj estos la elaĉetitaj elektitoj kaj Jesuo, ilia Liberiganto.

Verso 4: " *Ĉirkaŭ la trono mi vidis dudek kvar tronojn , kaj sur la tronoj dudek kvar pliaĝuloj sidantaj, vestitaj per blankaj vestoj, kaj sur iliaj kapoj oraj kronoj .*"

Jen do, simbolitaj de *24 maljunuloj* , la elaĉetitaj de la du profetaj epokoj malkaŝitaj laŭ la jena principo: inter 94 kaj 1843, la fondo de la 12 apostoloj; inter 1843 kaj 2030, la spirita "Adventisto" Israelo de la " *12 triboj* " sigelis per la " *sigelo de Dio* ", en la 7-a tago Sabato ' en Apo.7. Ĉi tiu agordo estos konfirmita, en Rev.21, en la priskribo de la " *Nova Jerusalemo, kiu malsupreniras de la ĉielo* " por ekloĝi sur la renovigita tero; la " *12 triboj* " estas reprezentitaj per " *12 pordoj* " en la formo de 12 " *perloj* ". La temo de juĝo estas difinita en Apoc. 20:4, kie ni legas: " *Kaj mi vidis tronojn; kaj al tiuj, kiuj tie sidis, estis donita povo jugxi . Kaj mi vidis la animojn de tiuj, kiuj estis senkapigitaj pro la atesto de Jesuo kaj pro la vorto de Dio, kaj de tiuj, kiuj ne adoris la beston nek lian bildon, kaj ne ricevis la markon sur siaj fruntoj kaj sur siaj fruntoj. manojn. Ili reviviĝis, kaj reĝis kun Kristo mil jarojn .*" La regado de la elektitoj estas regado de juĝistoj. Sed kiun ni juĝas? Rev.11:18 donas al ni la respondon: " *La nacioj koleris; kaj venis Via kolero, kaj venis la tempo, por juĝi la mortintojn , kaj por rekompenci Viajn servantojn la profetojn, la sanktulojn, kaj tiujn, kiuj timas Vian nomon, la*

malgrandajn kaj la grandajn, kaj pereigi tiujn, kiuj pereigas la teron . En ĉi tiu verso, la Spirito rememoras la sinsekvon de tri temoj malkaŝitaj por la tempo de la fino: "la *sesa trumpeto* " por " *la koleraj nacioj* ", la tempo de la " *sep lastaj plagoj* " ĉar " *via kolero venis* ", kaj la ĉiela juĝo de " *mil jaroj* " ĉar, " *venis la tempo por juĝi la mortintojn* ". La fino de la verso prezentas la finan programon, kiu estos plenumita per la fina juĝo de *la lago de fajro kaj sulfuro*, kiu detruos la malbonulojn. Ili ĉiuj partoprenos en la dua sugestis *resurekton* , je la fino de la " *mil jaroj* ", laŭ Apoc. 20:5: " *La ceteraj mortintoj ne reviviĝis ĝis la mil jaroj finiĝis* ". La Spirito donas al ni sian difinon de la malpiuloj: " *tiuj, kiuj detruas la teron* ". Malantaŭ ĉi tiu ago estas " *la ruiniga aŭ ruiniga peko* " citita en Dan.8:13; peko , kiu kaŭzas morton kaj dezerton de la tero ; kiu gvidis Dion transdoni kristanismon al la kruela romia papa reĝimo inter 538 kaj 1798; kiu liveras trionon de la homoj al nuklea fajro post aŭ en 2021. Neniu imagis, ke, ekde la 7-a de marto 321, la malobeo de la sankta sabato de la vera sepa tago alportus tiom da teruraj kaj tragikaj sekvoj. La *24 pliaĝuloj* estas nur diferencigitaj je la nivelo de la dekreto de Daniel 8:14, ĉar ili havas komune, ke ili estas savitaj per la sama sango de Jesuo Kristo. Jen kial, trovitaj indaj, laŭ Rev.3:5, ili ĉiuj portas la " *blankajn vestojn* ", kaj la " *kronon de vivo* " promesitan al la venkintoj en la batalo de fido, en Rev.2:10. La " *oro* " de *kronoj* simbolas fidon purigitan per provo laŭ 1 Pet.1:7.

En ĉi tiu ĉapitro 4, la termino " *sidante* " aperas 3 fojojn. La numero 3 estante simbolo de perfekteco, la Spirito metas ĉi tiun temon de la juĝo de la sepa jarmilo sub la signon de la perfekta ripozo de la venkintoj, kiel estas skribite: " *Sidu dekstre de Mi, ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj.* " Psa.110:1 kaj Matt.22:44. Li kaj tiuj, kiuj sidas, ripozas **kaj** per ĉi tiu bildo, la Spirito prezentas bone, la sepan jarmilon, kiel la granda Ŝabato aŭ ripozo profetis, ekde la kreado, per la sanktigita ripozo de la sepa tago de niaj semajnoj.

Verso 5: " *El la trono venas fulmo, voĉoj kaj tondro. Antaŭ la trono brulas sep fajraj lampoj, kiuj estas la sep spiritoj de Dio* .

Manifestiĝoj kiuj " *eliras de la trono* " estas rekte atribuitaj al la kreinto Dio mem. Laŭ Exo.19:16, ĉi tiuj fenomenoj jam markis, en la teruro de la hebrea popolo, la ĉeeston de Dio sur la monto Sinajo. Ĉi tiu sugesto do memorigas la rolon, kiun la dek ordonoj de Dio ludos en ĉi tiu ago de juĝo de la malbonuloj mortintoj. Ĉi tiu memorigo ankaŭ elvokas la fakton, ke nevidebla kun risko de neevitebla morto por siaj kreitaĵoj en la pasinteco, Dio, kiu ne ŝanĝis sian naturon, estas vidata sen danĝero de siaj elaĉetitaj resurektitaj kaj gloritaj elektitoj. **Atentu! Ĉi tiu mallonga frazo, nun interpretita, fariĝos orientilo en la strukturo de la libro Revelacio. Ĉiufoje kiam ĝi aperas, la leganto devas kompreni, ke la profetaĵo elvokas la kuntekston de la komenco de la juĝo de la sepa jarmilo, kiu estos markita de la rekta kaj videbla interveno de Dio en Mikaelo, Jesuo Kristo.** Per ĉi tiu maniero, la strukturo de la tuta libro proponos al ni sinsekvajn superrigardojn de la kristana epoko sub malsamaj temoj apartigitaj per ĉi tiu ŝlosila esprimo: " *estis fulmoj, voĉoj kaj tondroj* ". Ni trovos ĝin en Rev.8:5 kie " *tertremo* " estas aldonita al la ŝlosilo. Ĝi apartigos la temon de la ĉiama ĉiela propeto de Jesuo Kristo de la temo de *trumpetoj* . Tiam, en Rev.11:19, " *forta hajlo* " estos aldonita al la ŝlosilo. La klarigo aperos en Rev.16:21 kie ĉi tiu "

granda hajlo " fermas la temon de la *sepa el la sep lastaj plagoj de Dio* . Same, "*la tertremo* " fariĝas, en Rev.16:18, "*granda tertremo* ." Ĉi tiu ŝlosilo estas fundamenta por lerni administri la instruojn de la libro Revelacio kaj kompreni la principon de ĝia strukturo .

Revenante al nia verso 5, ni rimarkas, ke, metita ĉi-foje "*antaŭ la trono* ", estas "*sep lampoj de fajro brulanta* ". Ili simbolas la "*sep spiritojn de Dio* ". La nombro "*sep* » simbolas sanktigon, ĉi tie, tiun de la Spirito de Dio. Estas per sia Spirito, kiu enhavas la tutan vivon, ke Dio regas ĉiujn siajn kreitaĵojn; li estas en ili, kaj metas ilin "*antaŭ sian tronon* ", ĉar li kreis ilin liberaj, kontraŭ li. La bildo de la "*sep brulantaj lampoj* " simbolas la sanktigon de dia lumo; ĝia perfekta kaj intensa lumo forigas ĉian eblecon de mallumo. Ĉar ne estas loko por mallumo en la eterna vivo de la elaĉetintoj.

Verso 6: "*Estas ankoraŭ antaŭ la trono vitra maro, kiel kristalo. En la mezo de la trono kaj ĉirkaŭ la trono, estas kvar vivantaj estaĵoj plenaj de okuloj antaŭe kaj malantaŭe .*"

La Spirito parolas al ni en sia simbola lingvo. Kio estas "*antaŭ la trono* " indikas siajn ĉielajn estaĵojn, kiuj helpas sed ne partoprenas en la juĝo. En granda nombro, tiuj alprenas la aspekton de *maro* kies pureco de karaktero estas tiel pura ke li komparas ĝin al *kristalo* . Ĉi tio estas la baza karaktero de ĉielaj kaj teraj estaĵoj, kiuj restis fidelaj al la kreinto Dio. Tiam la Spirito alvokas alian simbolon, kiu koncernas Dion, meze de la *trono* , kaj liajn ĉielajn estaĵojn de aliaj mondoj, kaj aliaj dimensioj, *ĉirkaŭ la trono* ; *ĉirkaŭ* indikas estaĵojn disĵetitajn sub la rigardo de la Dio sidanta sur la *trono* . La esprimo "*kvar vivantaj* " rilatas al la universala vivnivelo. La amaso da *okuloj* estas pravigita per la vorto amaso, kaj ilia pozicio "*antaŭe kaj malantaŭe* " simbolas plurajn aferojn. Unue, ĝi donas al ĉi tiuj *vivantaj estaĵoj* plurdirektan, plurdimensian aspekton. Sed pli spirite, la esprimo "*antaŭ kaj malantaŭe* " rilatas al la dia leĝo gravurita per la fingro de Dio sur la monto Sinajo, sur la kvar vizaĝoj de la du ŝtonaj tabloj. La Spirito komparas la universalan vivon kun la universala leĝo. Ambaŭ estas la verko de Dio, kiu gravuras sur ŝtono, sur karno aŭ en spirito, la normon de perfekta vivo por la feliĉo de siaj kreitaĵoj, kiuj lin komprenas kaj amas. Ĉi tiuj amasoj da okuloj rigardas kaj sekvas kun pasio kaj kompatio tion, kio okazas sur la tero. En 1 Kor.4:9, Paŭlo deklaras: "*Ĉar Dio, ŝajnas al mi, faris nin, la apostoloj, la lastajn el la homoj, iel kondamnitaj al morto, ĉar ni estas spektaklo por la mondo, por la anĝeloj kaj al homoj .*" La vorto "*mondo* " en ĉi tiu verso estas la greka "kosmo". Estas ĉi tiu kosmo, kiun mi difinas kiel plurdimensiajn mondojn. Sur la tero la elektitoj kaj iliaj bataloj estas sekvataj de nevideblaj spektantoj, kiuj amas ilin per la sama dia amo malkaŝita de Jesuo Kristo. Ili ĝojas pri sia ĝojo kaj ploras kun tiuj, kiuj ploras, ĉar la batalo estas tiel malfacila kaj aflikta. Sed ĉi tiu kosmo ankaŭ indikas la nekredan mondon kiel la roma popolo, spektantoj de la mortigo de fidelaj kristanoj en siaj arenoj.

Apokalipso 5 prezentos al ni ĉi tiujn tri grupojn de ĉielaj spektantoj: *la kvar vivantaj estaĵoj, la anĝeloj kaj la pliaĝuloj* , ĉiuj venkaj, ili estas kunigitaj sub la ama rigardo de la granda kreinto Dio por eterneco.

La ligo, kiu ligas la "*multon da okuloj* " kun la dia leĝo, estas en la nomo "*atesto* ", kiun Dio donas al sia leĝo de la dek ordonoj. Ni memoras, ke ĉi tiu leĝo

estis konservita en "la plej sankta loko" ekskluzive rezervita por Dio kaj malpermesita al homoj krom la festo de la "Tago de Penpago". La leĝo restis ĉe Dio kiel "atesto" kaj ĝiaj "du tabeloj" donos duan signifon al la simbolaj "du atestantoj" cititaj en Apoc. 11:3. » En ĉi tiu leciono, la "multo da okuloj" malkaŝas la ekziston de amaso da nevideblaj atestantoj, kiuj atestis surterajn eventojn. En dia penso, la vorto atestanto estas nedisigebla de la vorto fideleco. La greka vorto "martus" tradukita kiel "martiro" difinas ĝin perfekte, ĉar la fideleco postulata de Dio ne havas limojn. Kaj minimume, "atestanto" de Jesuo devas honori la dian leĝon de siaj dek ordonoj, al kiuj Dio lin komparas kaj juĝas.

DIA LEĜO profetas

Ĉi tie, mi malfermas krampon, por elvoki la dian lumon ricevitan en printempo 2018. Ĝi koncernas la leĝon de la dek ordonoj de Dio. La Spirito igis min kompreni la gravecon de la jena klarigo: "Moseo revenis kaj malsupreniris de la monto kun la du tabeloj de la atesto en la mano; **la tabeloj estis skribitaj ambaŭflanke, ili estis skribitaj sur unu flanko kaj la alia flanko**. La tabeloj estis la verko de Dio, kaj la skribo estis la skribo de Dio, gravurita sur la tabeloj (El.32:15-16)." Mi unue miris, ke neniu iam enkalkulis ĉi tiun klarigon, laŭ kiu la originalaj tabeloj de la leĝo estis skribitaj sur siaj kvar vizaĝoj, tio estas, "antaŭe kaj malantaŭe" kiel "la okuloj de la kvar vivuloj" de la antaŭa verso studita. Tiu ĉi insiste citita klarigo havis kialon, kiun la Spirito permesis al mi malkovri. La tuta teksto estis origine distribuita egale kaj ekvilibra trans la kvar flankoj de la du ŝtonaj tabeloj. La fronto de la unua montris la unuan ordonon kaj duonon de la dua; ĝia dorso portis la duan parton de la dua kaj la tutecon de la tria. Sur la dua tablo, la fronto plene montris la kvaran ordonon; ĝia dorso portis la lastajn ses ordonojn. En ĉi tiu agordo, la du videblaj flankoj prezentas al ni la unuan ordonon kaj la duan, duone, kaj la kvaran, kiu koncernas la sanktigitan ripozon de la sepa tago. Rigardo al ĉi tiuj aferoj reliefigas ĉi tiujn tri ordonojn, kiuj estas signoj de sankteco en 1843, kiam la Ŝabato estis restarigita kaj postulata de Dio. En tiu ĉi dato, protestantoj iĝis viktimoj de la heredita romia dimanĉo. La sekvoj de la adventisma elekto kaj la protestanta elekto estos tiel montritaj sur la dorso de la du tabeloj. Ŝajnas ke, sen respekto al la sabato, ekde 1843, ankaŭ la tria ordono estas malobeita: "La nomo de Dio estas vane prenita", laŭvorte "malvere", de tiuj, kiuj alvokas ĝin sen la justeco de Kristo aŭ post la — perdis. Ili tiel renovigas la kulpon farita de la judoj, kies pretendo aparteni al Dio estas malkaŝita kiel mensogo de Jesuo Kristo en Ap. 3:9: "tiuj el la sinagogo de Satano, kiuj nomas sin judoj kaj ne estas tiaj, sed kiuj mensogas;" En 1843, tio estis la kazo por la protestantoj, heredantoj de la katolikoj. Sed antaŭ la tria ordono, la dua parto de la dua malkaŝas la juĝon, ke Dio transdonas la du ĉefajn kontraŭstarajn tendarojn. Al la protestantaj heredantoj de romkatolikismo, Dio diras: "Mi estas ĵaluza Dio, kiu punas la maljustecon de la patroj sur la infanoj ĝis la tria kaj kvara generacio de tiuj, kiuj min malamas,"; bedaŭrinde por li, oficiala adventismo "vomita" en 1994 dividis ilian sorton; sed li diras ankaŭ, male, al la sanktuloj, kiuj observos lian sanktan sabaton kaj lian profetan lumon de 1843 ĝis 2030: "kaj kiuj kompatu

ĝis mil generacioj tiujn, kiuj min amas kaj observas miajn ordonojn ". La citita nombro " *mil* " subtile elvokas la " *mil jarojn* " de la sepa jarmilo de Rev.20 kiu estos la rekompenco de la elektitaj venkintoj, kiuj eniris eternecon. Alia leciono aperas. Senigitaj de la helpo de la Sankta Spirito de Jesuo Kristo, sekve, la protestantoj kaj adventistoj ellasitaj de Dio sinsekve en 1843 kaj 1994 ne povos honori la lastajn ses ordonojn skribitajn sur la dorso de la tablo 2, inkluzive de la fronto estas. dediĉita al la dia ripozo de la sepa tago. Aliflanke, la observantoj de ĉi tiu ripozo ricevos la helpon de Jesuo Kristo por obei ĉi tiujn ordonojn, kiuj koncernas la devojn de la homo al sia homa proksimulo. La faroj de Dio ĝis la transdono de la tabeloj de la leĝo al Moseo alprenas signifon, rolon kaj uzon tiom surprizajn kiel neatenditajn en la tempo de la fino, en 2018. Kaj la mesaĝo de la restarigo de la sabato estas tiel fortigita kaj konfirmita de la Ĉiopova Dio Jesuo Kristo.

Jen nun la formo, en kiu aperas la dek ordonoj.

Tabelo 1 – Fronto: receptoj

Dio sin prezentas

" *Mi estas la Eternulo, via Dio, kiu elkondukis vin el la lando Egipta, el la domo de sklaveco .*" (Ĉiuj elektitoj savitaj de peko kaj savitaj per la pekliberiga sango verŝita de Jesuo Kristo estas inkluzivitaj; *la domo de sklaveco* estas peko; la imitata frukto de la diablo).

1-a ordono: katolika peko ekde 538, protestanta ekde 1843, kaj adventisto ekde 1994)

" *Ne havu aliajn diojn antaŭ mi .*"

2-a ordono: 1-a ^{parto}: katolika peko ekde 538.

" *Ne faru al vi figuron aŭ bildon de tiuj aferoj, kiuj estas en la ĉielo supre kaj kiuj estas sur la tero malsupre, kaj kiuj estas en la akvoj sub la tero. Ne kliniĝu antaŭ ili kaj ne servu al ili; "*

Tabelo 1 – Reen: La konsekvencoj

2a ^{ordono}: 2a ^{parto} .

"... *ĉar mi, la Eternulo, via Dio, estas ĵaluza Dio, kiu punas la malbonagojn de la patroj sur la infanoj ĝis la tria kaj la kvara generacioj de tiuj, kiuj min malamas, (katolikoj ekde 538; protestantoj ekde 1843; adventistoj ekde 1994).) kaj kiu kompatas mil generaciojn al tiuj , kiuj min amas kaj observas miajn ordonojn . (Sepa-tagaj adventistoj, ekde 1843; la plej lasta, ekde 1994)*.

3-a ordono: ^{transpasita} de katolikoj ekde 538, protestantoj ekde 1843, kaj adventistoj ekde 1994).

Ne trompu la nomon de la Eternulo, via Dio ; cxar la Eternulo ne lasos senpuna tiun, kiu malvere prenas lian nomon . »

Tablo 2 – Fronto: preskribo

4-a ordono: ĝia malobeo de la Kristana Asembleo ekde 321 faras ĝin la " *detrua peko* " de Dan.8:13; li estas transgredita de la katolika kredo ekde 538, kaj

la protestanta kredo ekde 1843. Sed li estas honorata de la Sepa-taga kredo adventisma ekde 1843 kaj 1873.

“ *Memoru la sabaton, por sanktigi ĝin. Laboru ses tagojn, kaj faru vian tutan laboron. Sed la sepa tago estas la sabato de la Eternulo, via Dio, nek vi, nek via filo, nek via filino, nek via viro, nek via sklavino, nek via bruto, nek la fremdulo, kiu estas en viaj pordoj; CXar en ses tagoj la Eternulo kreis la cxielon kaj la teron kaj la maron, kaj cxion, kio estas en ili, kaj Li ripozis en la sepa tago; tial la Eternulo benis la sabaton kaj sanktigis ĝin .* »

Tabelo 2: Inverso: la sekvoj : Ĉi tiuj lastaj ses ordonoj estas malobeitaj de la kristana kredo ekde 321; per la katolika kredo ekde 538; per la protestanta kredo, ekde 1843 , kaj per la “ vomita ” adventisma kredo en 1994. Sed ili estas respektataj en la Sepa Taga Adventisma kredo benita de la Sankta Spirito de Jesuo Kristo, ekde 1843 kaj 1873; la "lastaj" de 1994 ĝis 2030.

5^{-a} ordono

Respektu vian patron kaj vian patrinon, por ke longe dauxru viaj tagoj en la lando, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi. »

6^{-a} ordono

“ ~~Vi ne mortigu~~. Ne faru murdon .” (de la fia krima murdspeco aŭ en la nomo de falsa religio)

7^{-a} ordono

“ *Ne adultu.* »

8^{-a} ordono

“ *Ne ŝtelu.* »

9^{-a} ordono

“ *Ne atu malveran ateston kontraŭ via proksimulo .* »

10^{-a} ordono

“ *Ne deziru la domon de via proksimulo; ne deziru la edzinon de via proksimulo, nek lian sklavon, nek lian sklavinon, nek lian bovon, nek lian azenon, nek ion, kio apartenas al via proksimulo.* »

Mi fermas ĉi tie ĉi tiun subliman kaj esence gravan krampon.

Verso 7: " *La unua estaĵo similas al leono, la dua estaĵo similas al bovido, la tria estaĵo havas vizaĝon de homo, kaj la kvara estaĵo similas al aglo fluganta .*"

Ni diru tuj, ĉi tiuj estas nur simboloj. La sama mesaĝo estas prezentita en Ezek.1:6 kun varioj en la priskribo. Estas kvar identaj bestoj, ĉiu kun kvar malsamaj vizaĝoj. Ĉi tie, ni ankoraŭ havas kvar bestojn, sed ĉiu havas nur unu vizaĝon, malsaman ĉe la kvar bestoj. Tiuj ĉi monstroj do ne estas realaj, sed ilia simbola mesaĝo estas sublima. Ĉiu el ili prezentas normon de eterna universala vivo, kiu koncernas, kiel ni vidis, Dion mem kaj Liajn multdimensiajn universalajn estaĵojn. Tiu, kiu enkarniĝis en sia dia perfekteco, ĉi tiujn kvar kriteriojn de la universala vivo, estas Jesuo Kristo, en kiu troviĝas la reĝeco kaj la forto de la *leono* laŭ Jug.14:18; la spirito de ofero kaj servo de la *bovido* ; bildo de homo de Dio; kaj la regado de la supera ĉiela alteco de la *fluganta aglo* . Ĉi tiuj

kvar kriterioj troviĝas tra la tuta universala eterna ĉiela vivo. Ili konsistigas la normon, kiu klarigas la sukceson de la dia projekto batalita de ribelemaj Spiritoj. Kaj Jesuo prezentis la perfektan modelon al siaj apostoloj kaj disĉiploj dum sia daŭra tera ministerio; irante ĝis lavi la piedojn de siaj disĉiploj, antaŭ ol transdoni sian korpon al la torturo de krucumo, por pekliberigi, anstataŭ ili, kiel "bovidon", la pekojn de ĉiuj liaj elektitoj. Ankaŭ, ĉiu ekzamenu sin por scii ĉu la abnegacio de ĉi tiu normo de eterna vivo konformas al ilia naturo, iliaj aspiroj kaj iliaj deziroj. Ĉi tio estas la normo de la oferto de savo alprenita aŭ malakceptita.

Verso 8: " *La kvar vivantaj estaĵoj havas po ses flugiloj, kaj ili estas plenaj de okuloj ĉirkaŭe kaj interne. Ili neniam ĉesas diri tage kaj nokte: Sankta, sankta, sankta estas la Sinjoro Dio, la Ĉiopova, kiu estis kaj estas kaj venos!* »

Kontraŭ la fono de la ĉiela juĝo, ĉi tiu sceno ilustras principojn ĉiam aplikatajn en la ĉielo kaj sur la tero de estaĵoj kiuj restas fidelaj al Dio.

La ĉielaj korpoj de estaĵoj el aliaj mondoj ne bezonas flugilojn por moviĝi, ĉar ili ne estas submetitaj al la leĝoj de la tera dimensio. Sed la Spirito alprenas surterajn simbolojn, kiujn la homo povas kompreni. Atribuante al ili "ses flugiloj", li malkaŝas al ni la simblan valoron de la numero 6 kiu fariĝas la nombro de la ĉiela karaktero kaj tiu de la anĝeloj. Ĝi koncernas la mondojn restantajn sen peko kaj la anĝelojn, el kiuj Satano, la ribela anĝelo, estis la unua kreita. Dio asignis la nombron "sep" al li mem kiel sian personan reĝan "sigelon", la numero 6 povas esti konsiderata kiel la "sigelo", aŭ en la kazo de la diablo, "la marko", de lia personeco, sed ĝi dividas. ĉi tiu numero 6 kun la mondoj restantaj puraj kaj ĉiuj anĝeloj kreitaj de Dio, la bonaj kaj la malbonaj. Sub la anĝelo venas la viro, kies nombro estos "5", kiu estas pravigita de liaj 5 sentoj, la 5 fingroj de lia mano kaj la 5 fingroj de lia piedo. Malsupre venas la numero 4 de la universala karaktero indikita per la 4 kardinalaj punktoj, Norda, Suda, Orienta kaj Okcidenta. Malsupre venas la numero 3 de perfekteco, tiam la 2 de neperfekto, kaj la 1 de unueco, aŭ perfekta kuniĝo. La okuloj de la kvar vivantaj estaĵoj estas "ĉirkaŭe kaj interne", kaj krome, "antaŭ kaj malantaŭe". Nenio povas eskapi de la rigardo de tiu ĉi ĉiela plurdimensia universala vivo, kiun la dia Spirito sondas en sia tutaĵo, ĉar ĝia origino estas en li. Ĉi tiu instruo estas utila ĉar, sur la hodiaŭa tero, pro la peko kaj la malboneco de la pekuloj, tenante ilin "ene" de si, la homo povas kaŝi siajn sekretajn pensojn kaj malbonaĵojn de aliaj homoj direktitaj kontraŭ sia proksimumo. En la ĉiela vivo tiaj aferoj estas neeblaj. La ĉiela vivo estas travidebla kiel kristalo, ĉar la malboneco estis forpelita el ĝi, kune kun la diablo kaj liaj malbonaj anĝeloj, ĵetitaj sur la teron, laŭ Rev.12:9, post la venko de Jesuo super peko kaj mortintoj. La proklamo de la sankteco de Dio estas plenumita en sia perfekteco (3 fojojn: *sankta*) fare de la loĝantoj de ĉi tiuj puraj mondoj. Sed ĉi tiu proklamo ne estas plenumita per vortoj; estas la perfekteco de ilia individua kaj kolektiva sankteco, kiu proklamas en konstantaj verkoj la perfektecon de la sankteco de Dio, kiu ilin kreis. Dio malkaŝas sian naturon kaj nomon en la formo citita en Ap 1:8: " *Mi estas la alfa kaj la omega, diras la Sinjoro, la Dio, kiu estas, kaj kiu estis, kaj kiu venos, la Ĉiopova.* " La esprimo " *kIU estas, kIU estis, kaj kIU venos* " perfekte difinas la eternan naturon de la kreinto Dio. Rifuzante nomi lin per la nomo, kiun li donis al si, "YaHWéH", viroj nomas lin "la Sinjoro". Estas vere, ke Dio ne bezonis nomon, ĉar estante unika kaj sen dia konkuranto, li ne

bezonas nomon por distingi lin de aliaj dioj, kiuj ne ekzistas. Dio tamen konsentis respondi al la peto de Moseo, kiun li amis kaj kiu amis lin. Do li donis al si la nomon "YaHWéH" kiu tradukiĝas per la verbo "esti", konjugaciita en la tria persono singularo de la hebrea imperfekto. Ĉi tiu "neperfekta" tempo indikas realigon, kiu etendiĝas en la tempo, do, tempon pli grandan ol nia estonteco, la formo "kiu estas, kio estis, kaj kiu estos" perfekte tradukas la signifon de ĉi tiu hebrea neperfekta. La formulo " *li kiu estas, kiu estis, kaj kiu venos* " estas do la maniero de Dio traduki sian hebrean nomon "YaHWéH", kiam li devas adapti ĝin al okcidentaj lingvoj, aŭ ajna alia ol la hebrea. La parto "kaj kiu venas" indikas la finan adventistan fazon de la kristana kredo, establita en la plano de Dio per la dekreto de Dan.8:14 ekde 1843. Estas do en la karno de la elektitaj adventistoj ke la proklamo de la triobla sankteco de Dio estas plenumita. La dieco de Jesuo Kristo estis ofte pridisputata, sed ĝi estas nediskutebla. La Biblio diras pri tio en Heb.1:8: " *Sed li diris al la Filo: Via trono, ho Dio, estas eterna; la scepro de via regado estas scepro de justeco*; ". Kaj al Filipo, kiu petas Jesuon, ke li montru al li la Patron, Jesuo respondas: " *Mi estas kun vi tiel longe, kaj vi ne konas min, Filipo! Kiu vidis min, tiu vidis la Patron* ; kiel vi diras: *Montru al ni la Patron?* (Johano 14:9)."

Versoj 9-10-11: " *Kiam la vivantoj donas gloron kaj honoron kaj dankon al Tiu, kiu sidas sur la trono, al Tiu, kiu vivas por ĉiam kaj eterne, la dudek kvar presbiteroj falas antaŭ Tiu, kiu sidas sur la trono, kaj ili ~~adoras~~; kaj kliniĝu antaŭ Tiu, kiu vivas por ĉiam kaj eterne, kaj ili jxetis siajn kronojn antaŭ la tronon, dirante: Vi estas inda, nia Sinjoro kaj nia Dio, ricevi gloron kaj honoron kaj potencon; ĉar vi kreis ĉion, kaj estas per via volo ke ili ekzistas kaj estis kreitaj ."*

Ĉapitro 4 finiĝas kun sceno de glorado de la kreinto Dio. Ĉi tiu sceno montras, ke la dia postulo, " *timu Dion kaj donu al li gloron ...*", esprimita en la mesaĝo de la unua anĝelo de Rev.14:7 estis aŭdita kaj bone komprenita de la lastaj elektitaj oficistoj elektitaj ekde 1843; sed antaŭ ĉio, per la elektitoj, kiuj restis vivantaj en la tempo de la reveno en gloro de Jesuo Kristo; ĉar nur por ili la Apokalipso Revelacio estis preparita kaj plene lumigita en la tempo elektita de Dio, ekde la printempo de 2018. La elaçetitaj tiel esprimas en adorado kaj laŭdo, sian tutan dankemon al Jesuo Kristo, la formo en kiu, la Ĉiopova vizitis ilin por savi ilin de peko kaj morto, lia salajro. La nekredanta homaro kredas nur tion, kion ĝi vidas, kiel la apostolo Tomaso, kaj ĉar Dio estas nevidebla, ĝi estas kondamnita ignori lian ekstreman malfortecon, kiu faras lin nur ludilo, kiun li manipulas laŭ sia dia volo. Ŝi almenaŭ havas la pretekston, kiu ne pravigos ŝin, de ne koni Dion, pretekston, kiun Satano ne havas, ĉar konante Dion, li elektis eniri en lukton kontraŭ li; ĝi estas apenaŭ kredebla, sed vera, kaj ĝi koncernas ankaŭ la malbonajn anĝelojn, kiuj sekvis lin. Paradoxse, la multnombraj malsamaj kaj eĉ kontraŭaj fruktoj de libera elekto atestas pri la aŭtentika kaj tuta libereco, kiun Dio donis al siaj ĉielaj kaj teraj estaĵoj.

Apokalipso 5: la Filo de Homo

Kiam li prezentis Jesuon al la homamaso, Pilato diris: *Jen la homo* . Dio mem devis veni kaj preni la formon de la karno, por ke " *Homo* " povu aperi laŭ sia koro kaj liaj deziroj. Morto trafis la unuan paron da homoj, pro la peko de malobeo kontraŭ Dio. Kiel signo de ilia nova hontinda stato, Dio igis ilin malkovri ilian fizikan nudecon kiu estis nur ekstera signo de ilia interna spirita nudeco. De ĉi tiu komenco, la unua anonco de ilia elsaviĝo estis farita donante al ili vestaĵojn faritajn el bestaj haŭtoj. Tiel estis mortigita la unua besto en la homa historio, ni povas pensi ke ĝi estis juna virŝafo aŭ ŝafido pro la simboleco. 4,000 jarojn poste, la Ŝafido de Dio, kiu forprenas la pekojn de la mondo, venis por proponi sian laŭleĝe perfektan vivon por elaĉeti la elektitojn inter la homaro. Ĉi tiu savo ofertita en pura graco de Dio do ripozas tute sur la morto de Jesuo, kiu permesas al siaj elektitoj profiti de sia perfekta justeco; kaj samtempe, lia morto petas iliajn pekojn, de kiuj li faris sin la libervola portanto. Ekde tiam, Jesuo Kristo fariĝis la sola nomo, kiu povas savi pekulon en nia tuta tero, kaj lia savo validas ekde Adam kaj Eva.

Pro ĉiuj ĉi kialoj, ĉi tiu ĉapitro 5, kiu estas metita sub la figuron de " *Viro* ", estas dediĉita al li. Ne nur Jesuo savas siajn elektitojn per sia pekliberiga morto, sed li savas ilin protektante ilin dum ilia vojaĝo de la surtera vivo. Kaj estas por tio, ke li avertas ilin pri la spiritaj danĝeroj, kiujn la diablo metis sur ilian vojon. Lia tekniko ne ŝanĝiĝis: kiel en la tempo de la apostoloj, Jesuo parolas al ili per paraboloj, tiel ke la mondo aŭdas sed ne komprenas; kio ne estas la kazo por liaj elektitaj oficistoj kiuj, kiel la apostoloj, ricevas liajn klarigojn rekte de li. Lia revelacio "Apokalipso" restas sub ĉi tiu netradukita greka nomo, ĉi tiu giganta parabolo, kiun la mondo ne devas kompreni. Sed por liaj elektitoj, ĉi tiu profetaĵo ja estas lia " **Revelacio** ".

Verso 1: " *Tiam mi vidis en la dekstra mano de la Sidanto sur la trono libron skribitan interne kaj ekstere, sigelitan per sep sigeloj* ."

Sur la trono staras Dio kaj li havas en sia dekstra mano, do sub sia beno, libron skribitan " *interne kaj ekstere* ". Kio estas skribita " *interne* " estas la deĉifrita mesaĝo rezervita por liaj elektitoj, kiu restas fermita kaj miskomprenata de la homoj de la mondo, malamikoj de Dio. Kio estas skribita " *ekstere* " estas la ĉifrita teksto, videbla sed nekomprenebla por la homa amaso. La libro de Revelacio estas sigelita per " *sep sigeloj* ". En ĉi tiu klarigo, Dio diras al ni, ke nur la malfermo de la " *sepa sigelo* " permesos ĝian kompletan malfermon. Dum restas sigelo por sigeli ĝin, la libro ne povas esti malfermita. La tuta malfermo de la libro dependos do de la tempo fiksita de Dio por la temo de la " *sepa sigelo* ". Ĝi estos menciita sub la titolo de " *sigelo de la vivanta Dio* " en Apo.7, kie nomumante la reston de la sepa tago, ĝia sankta sabato, ĝia restarigo estos alfiksita al la dato 1843 kiu do ankaŭ estos la tempo de la malfermo de la " *sepa*

sigelo ", kiu alportas, en la pedagogion de la libro, la temon de la " *sep trumpetoj* ", tiel grava por ni, ĝiaj elektitoj.

Verso 2: " *Kaj mi vidis potencon anĝelon kriantan per laŭta voĉo: Kiu estas inda malfermi la libron kaj rompi ĝiajn sigelojn?* »

Ĉi tiu sceno estas krampo en la muntado de la profetaĵo. Ne estas en la ĉielo, la kunteksto de la antaŭa ĉapitro 4, ke la libro de Revelacio devus esti malfermita. La elektitoj bezonas ĝin antaŭ la reveno de Jesuo Kristo, dum ili estas elmetitaj al la kaptiloj de la diablo. La potenco estas en la tendaro de Dio, kaj la potenca anĝelo estas la anĝelo de YaHWÉH, Dio en sia anĝela formo de Mikaelo. La sigelita libro estas ege grava kaj sankta ĉar ĝi postulas tre altan dignon por rompi siajn sigelojn kaj malfermi ĝin.

Verso 3: " *Kaj neniu en la ĉielo, nek sur la tero, nek sub la tero, povis malfermi la skribrolaĵon, nek rigardi ĝin.* »

Verkita de Dio mem, la libro ne povas esti malfermita de neniu el liaj ĉielaj aŭ surteraj estaĵoj.

Verso 4: " *Kaj mi forte ploris, ĉar neniu estis trovita inda malfermi la libron aŭ rigardi ĝin.* »

Johano estas, kiel ni, surtera estaĵo kaj liaj larmoj esprimas la konsternon de la homaro antaŭ la kaptiloj metitaj de la diablo. Li ŝajnas diri al ni, "sen revelacio, kiu povas esti savita?" ". Ĝi tiel malkaŝas la altan tragikan gradon de nescio pri ĝia enhavo, kaj ĝian fatalan sekvon: duoblan morton.

Verso 5: " *Kaj unu el la maljunuloj diris al mi: Ne ploru; jen la leono de la tribo de Jehuda, la Radiko de David, venkis, por malfermi la skribrolaĵon kaj ĝiajn sep sigelojn.* »

La " *maljunuloj* " elaĉetitaj de la tero de Jesuo estas bone lokitaj por levi la nomon de Jesuo Kristo super ĉiuj vivantaj estaĵoj. Ili rekonas en li la regadon, kiun li mem deklaris ricevi de la Patro kaj la ĉielaj estaĵoj en Matt.28:18: " *Jesuo venis kaj parolis al ili jene: Ĉia aŭtoritato en la ĉielo estas donita al mi kaj sur la tero* . Estis celante sian enkarniĝon en Jesuo, ke Dio inspiris Jakobon, kiu, profetante pri siaj filoj, diris pri Judujo: " *Jehuda estas juna leono. Vi revenis de la buĉado, mia filo! Li fleksas la genuojn, Li kusxas kiel leono, Kiel leonino: Kiu lin levigxos? La sceptro ne foriĝu de Jehuda, nek la vergo de inter liaj piedoj, ĝis venos Ŝilo kaj la popoloj lin obeos. Li ligas sian azenon al la vinberbranĉo, kaj la azenidon de sia azeno al la plej bona vinberbranĉo; Sian veston li lavas en vino, Kaj Sian mantelon en la sango de vinberoj. Liaj okuloj estas ruĝaj de vino, kaj liaj dentoj estas blankaj de lakto* (Gen.49:8 ĝis 12)." La sango de la vinberoj estos la temo de la " *rikolto* " anoncita en Apoc.14:17 ĝis 20, kiu ankaŭ estas profetita en Jesaja 63. Pri la " *Radiko de Davido* ", ni legas en Jesaja 11:1 ĝis 5. : " *Tiam branĉo eliros el la trunko de Jiŝaj, kaj ŝosaĵo naskiĝos el liaj radikoj. La Spirito de la Sinjoro ripozos sur li: la Spirito de saĝo kaj prudento, la Spirito de konsilo kaj forto, la Spirito de scio kaj timo antaŭ la Sinjoro. Li spiros la timon de la Eternulo; Li ne juĝos laŭ aspekto, Li ne decidus pri aŭdado. Sed la malricxulojn li jugxos laux justeco, kaj la malricxulojn de la tero li jugxos laux justeco; Li frapos la teron per Sia vorto kiel per vergo, Kaj per la spiro de siaj lipoj Li mortigos malpiulojn. Justeco estos la zono de liaj flankoj, kaj fideleco la zono de liaj lumboj .*" La venko de Jesuo super peko kaj morto, lia salajro, donas al li la leĝan

kaj legitiman rajton malfermi la libron de Revelacio, por ke liaj elektitoj estu avertitaj kaj protektitaj kontraŭ la mortigaj religiaj kaptiloj, kiujn li metas, fare de la diablo, en ordo. por delogi nekredantojn. La libro do estos plene malfermita en la tempo kiam la dekreto de Daniel 8:14 ekvalidos, nome, la unua tago de printempo en la jaro 1843; eĉ se ĝia neperfekta kompreno postulos rekonsideron laŭlonge de la tempo, ĝis 2018.

Verso 6: “ *Kaj mi vidis, meze de la trono kaj de la kvar kreitajxoj kaj meze de la presbiteroj, sxafidon, kiu estis tie kvazaux bucxita. Li havis sep kornojn kaj sep okulojn, kiuj estas la sep spiritoj de Dio senditaj tra la tuta tero.* »

Ni devas noti la ĉeeston de la ŝafido " meze de la trono ", ĉar li estas Dio en sia multforma sanktigo, estante ĉiuj samtempe, la unika kreinto Dio, la arkianĝelo Mikaelo, Jesuo Kristo la Ŝafido de Dio, kaj la Sankta Spirito aŭ " *sep spiritoj de Dio senditaj sur la tutan teron* ". Liaj " *sep kornoj* " simbolas la sanktigon de lia potenco kaj liajn " *sep okulojn* ", la sanktigon de lia rigardo, kiu ekzamenas profunde la pensojn kaj agojn de liaj estaĵoj.

Verso 7: “ *Li venis kaj prenis la skribrulaĵon el la dekstra mano de la Sidanto sur la trono.* »

Ĉi tiu sceno ilustras la vortojn de Apoc. 1:1: " **Revelacio de Jesuo Kristo, kiun Dio donis al li por montri al siaj sklavo**, kio devas okazi **rapide**, kaj kiun li konigis, sendante sian anĝelon, al sia sklavo Johano ." Ĉi tiu mesaĝo celas diri al ni, ke la enhavo de **Revelacio** estos senlima, ĉar ĝi estas donita de Dio, la Patro, mem; kaj ĉi tio metinte sur ŝin, lian tutan benon indikita per lia " *dekstra mano* ".

Verso 8: " *Kiam li prenis la skribrulaĵon, la kvar vivantaj estaĵoj kaj la dudek kvar presbiteroj falis antaŭ la Ŝafido, ĉiu havante harpon kaj orajn pelvojn da incenso, kiuj estas la preĝoj de la sanktuloj.* »

Ni retenu el ĉi tiu verso, ĉi tiun simbolan ŝlosilon: “ *orajn tasojn plenigitajn de parfumoj, kiuj estas la preĝoj de la sanktuloj* ”. Ĉiuj ĉielaj kaj teraj estaĵoj elektitaj de sia fideleco klinas sin antaŭ la “ *ŝafido* ” Jesuo Kristo por adori lin. La " *harpoj* " simbolas la universalan harmonion de kolektiva laŭdo kaj kultado.

Verso 9: “ *Kaj ili kantis novan kanton, dirante: Vi estas inda preni la skribrulaĵon kaj malfermi ĝiajn sigelojn; ĉar vi estis mortigitaj, kaj per via sango vi elaĉetis por Dio homojn el ĉiu tribo, lingvo, popolo kaj nacio;* »

Ĉi tiu " *nova kanto* " festas liberigon de peko kaj, provizore, la malaperon de la instigantoj de la ribelo. Ĉar ili malaperos por ĉiam nur post la lasta juĝo. La elaĉetintoj de Jesuo Kristo venas el ĉiuj originoj, ĉiuj koloroj kaj homaj rasoj, " *el ĉiu tribo, lingvo, popolo kaj nacio* "; kiu pravas, ke la sava projekto estas proponita nur en la nomo de Jesuo Kristo, konforme al tio, kion deklaras Act.4:11-12: “ *Jesuo estas la ŝtono forĵetita de vi, kiuj konstruas, kaj kiu fariĝis la ĉefa de la angulo. . Ne ekzistas savo en iu alia; ĉar ne ekzistas sub la ĉielo alia nomo donita inter homoj, per kiu ni devas esti savitaj.* ". **Ĉiuj** aliaj religioj estas do nelegitimaj kaj diablaj iluziaj trompoj. Male al falsaj religioj, la vera kristana kredo estas organizita de Dio en logike kohera maniero. Estas skribite, ke Dio ne estas fremda al neniuj; liaj postuloj estas la samaj por ĉiuj liaj kreitaĵoj, kaj la savo, kiun li proponis, havis prezon, kiun li mem venis por pagi. Suferinte pro tiu ĉi elaĉeto, li savos nur tiujn homojn, kiujn li juĝas indaj profiti el sia martireco.

Verso 10: " *Vi faris ilin regno kaj pastroj al nia Dio, kaj ili reĝos sur la tero .*"

La regno de la ĉielo, predikita de Jesuo, formiĝis. Ricevante " *la rajton al juĝisto* ", la elektitoj estas komparitaj al reĝoj laŭ Rev.20:4. En siaj malnovaj interligaj agadoj, la " *pastroj* " ofertis simbolajn bestajn viktimojn por peko. Dum la " *mil jaroj* " de la ĉiela juĝo, la elektitoj ankaŭ, per sia juĝo, preparos la lastajn viktimojn de granda universala ofero, kiu detruos, unufoje, ĉiujn falintajn ĉielajn kaj terajn estaĵojn. La fajro de la " *fajra lago de la dua morto* " forigos ilin en la tago de juĝo. Nur post ĉi tiu detruo, regenerita de Dio, la renoviĝinta tero ricevos la elaĉetitajn elektitojn. Nur tiam kun Jesuo Kristo, la *Reĝo de la reĝoj kaj Sinjoro de la sinjoroj* de Apoc. 19:16, " *ili regos sur la tero* ".

Verso 11: " *Mi rigardis, kaj aŭdis la voĉon de multaj anĝeloj ĉirkaŭ la trono kaj la vivantaj estaĵoj kaj la presbiteroj, kaj ilia nombro estis miloj da miloj kaj miloj da miloj .*"

Ĉi tiu verso prezentas al ni, kunigitaj, la tri grupojn de spektantoj, kiuj atestas surterajn spiritajn batalojn. La Spirito ĉi-foje klare mencias la anĝelojn kiel apartan grupon, kies nombro estas tre alta: " *miriadoj da miriadoj kaj miloj da miloj* ". La anĝeloj de la Sinjoro estas nuntempe proksimaj batalantoj, metitaj en la servon de liaj elaĉetitaj, liaj surteraj elektitoj, kiujn ili gardas, protektas kaj instruas en lia nomo. Sur la unua linio, ĉi tiuj unuaj atestantoj por Dio registras la individuan kaj kolektivan historion de vivo sur la tero.

Verso 12: " *Ili diris per laŭta voĉo: La Ŝafido, kiu estis mortigita, estas inda ricevi potencon kaj riĉecon kaj saĝecon kaj forton kaj honoron kaj gloron kaj laŭdon. »*

La anĝeloj helpis sur la tero la ministerion de sia ĉefo Mikaelo, kiu senigis sin de ĉiuj siaj diaj potencoj por iĝi la perfekta Homo, kiu proponis sin ĉe la fino de sia ministerio, kiel libervola ofero, por pekliberigi la pekojn faritajn de ĝiaj elektitoj oficialuloj. Je la fino de lia oferto de graco, la elektito resurektis kaj eniris en la promesitan eternecon, la anĝeloj restarigas al la dia Kristo de Dio, ĉiujn atributojn, kiujn li havis en Mikaelo: " *povo, riĉeco, saĝo, forto, honoro, gloro. , kaj laŭdon. »*

Verso 13: " *Kaj ĉiu kreitaĵo, kiu estas en la ĉielo kaj sur la tero, kaj sub la tero, kaj en la maro, kaj ĉio, kio estas en ĝi, mi aŭdis ilin dirantan: Al Tiu, kiu sidas sur la trono, kaj al la Ŝafido estu; laŭdo, honoro, gloro kaj forto, por ĉiam kaj eterne! »*

La estaĵoj de Dio estas unuanimaj. Ili ĉiuj amis la pruvon de lia amo manifestita per la donaco de lia persono en Jesuo Kristo. La projekto desegnita de Dio estas glora sukceso. Lia elekto de amaj estaĵoj estas plenumita. La verso prenas la formon de la mesaĝo de la unua anĝelo el Apoc. 14:7: " *Li diris per laŭta voĉo: Timu Dion, kaj donu al Li gloron, ĉar venis la horo de Lia juĝo; kaj kliniĝu antaŭ Tiu, kiu kreis la ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj la fontojn de akvoj .*" La lasta elekto farita ekde 1843 baziĝis sur la kompreno de tiu ĉi verso. Kaj la elektitoj aŭdis kaj respondis per restarigo en la kristana fido la praktikon de la sepa ripoztago praktikata de la apostoloj kaj disĉiploj de Jesuo ĝis ĝia forlaso ekde la 7-a de marto 321. La kreinto Dio estis honorita per respekto al la kvara ordono, kiu estas proksime al lia koro. La rezulto estas sceno de ĉiela gloro, kie

ĉiuj ĝiaj kreitaĵoj, laŭletere sekvante la mesaĝon de la unua anĝelo de Apoc. 14:7, diras: “ *Al Tiu, kiu sidas sur la trono, kaj al la Ŝafido, estu laŭdo, honoro. , gloro kaj forto, por ĉiam kaj eterne!* ”. Notu, ke la vortoj ripetas, inverse, la vortojn cititajn de la anĝeloj en la antaŭa verso 13. Ekde sia resurekto, Jesuo reakiris sian ĉielan vivon: *sian dian "povon, sian riĉecon kaj sian saĝon"*. Sur la tero liaj lastaj malamikoj rifuzis al li "*la laŭdon, la honoron, la gloron kaj la forton*", kiuj estis ŝulditaj al li kiel kreinto Dio. Vokante "*sian forton*", li finfine venkis ilin ĉiujn kaj disprenis ilin sub siaj piedoj. Ankaŭ, plenigitaj de amo kaj dankemo, kune, liaj sanktaj kaj puraj estaĵoj laŭleĝe restarigas al li liajn regulojn de gloro.

Verso 14: “ *Kaj la kvar kreitaĵoj diris: Amen! Kaj la maljunuloj venis antaŭen kaj kliniĝis.* ”

La loĝantoj de la puraj mondoj aprobas tiun ĉi restituon, dirante: “Vere! Estas vere! » Kaj la surteraj elektitoj elaĉetitaj de sublimigita amo kliniĝas antaŭ sia Ĉiopova kreinto Dio, kiu venis por enkarniĝi en Jesuo Kristo.

Revelacio 6: Aktoroj, diaj punoj **kaj signoj de la tempoj de la kristana epoko**

Mi memoras la lecionon donitan en Rev.5: la libro povas esti malfermita nur kiam la "*sepa sigelo*" estas forigita. Por fari ĉi tiun malfermon, la elektito de Kristo devas **absolute** aprobi la praktikon de la sepa tago sabato; kaj ĉi tiu spirita elekto kvalifikas lin, por ricevi de Dio, kiu lin aprobas, lian saĝon kaj lian spiritan kaj profetan discernion. Tiel, sen la teksto mem specifi ĝin, la elektito identigos la

" *sigelon de Dio* " citita en Apoc.7:2, kun la " *sepa sigelo* ", kiu ankoraŭ fermas la libron de Revelacio, kaj li asocies, al ĉi tiuj. du " *sigeloj* ", la sepa tago sanktigita en ripozo de Dio. Fido faras la diferencon inter lumo kaj mallumo. Tiel, por ĉiu, kiu ne aprobas la sanktigitan sabaton, la profetaĵo restos fermita, hermetika libro. Li povas bone rekoni certajn evidentajn temojn, sed li ne komprenos la esencajn kaj tranĉajn revelaciojn kiuj faras la diferencon inter vivo kaj morto. La graveco de la " *sepa sigelo* " aperos en Apoc. 8:1-2 kie la Spirito donas al ĝi la rolon malfermi la temon de la " *sep trumpetoj* ". Nun ĝuste en la mesaĝoj de ĉi tiuj " *sep trumpetoj* " evidentiĝos la projekto de Dio. Ĉar la temo de la *trumpetoj* de Rev.8 kaj 9 venas, paralele, por kompletigi la verojn profetitajn en la temoj de la " *leteroj* " de Rev.2 kaj 3; kaj la " *sigeloj* ", de Rev.6 kaj 7. La dia strategio estas identa al tiu, kiun li uzis por konstrui sian profetan revelacion donitan al Daniel. Estinte kvalifikita por ĉi tiu ofico per mia akcepto de la praktiko de la sanktigita Sabato kaj per sia suverena elekto, la Spirito malfermis la libron de siaj Revelacioj al mi malsigelante la " *sepan sigelon* ". Ni nun malkovru la identecon de ĝiaj " *fokoj* ".

Verso 1: " *Mi rigardis, kiam la Ŝafido malfermis unu el la sep sigeloj, kaj mi aŭdis unu el la kvar kreitaĵoj dirantan kiel per voĉo de tondro: Venu. »*

Ĉi tiu unua " *vivaĵo* " indikas la reĝecon kaj forton de la " *leono* " de Rev.4:7, laŭ Judg.14:18. Ĉi tiu *voĉo de tondro* estas dia kaj venas de la trono de Dio en Rev.4:5. Estas do la Ĉiopova Dio, kiu parolas. La malfermo de ĉiu " *sigelo* " estas invito de Dio al mi por vidi kaj kompreni la mesaĝon de la vizio. Jesuo jam diris al Filipo: " *Venu kaj vidu* ", por instigi lin sekvi lin.

Verso 2: " *Mi rigardis, kaj jen aperis blanka ĉevalo. Tiu, kiu rajdis ĝin, havis pafarkon; krono estis donita al li, kaj li ekiris venkinta kaj venki ."*

Blanko indikas sian perfektan purecon ; la *ĉevalo* estas la bildo de la elektita popolo, kiun ĝi gvidas kaj instruas laŭ Jakobo 3:3: " *Se ni metas la mordeton en la buŝon de ĉevaloj, por ke ili obeu nin, ni regas ankaŭ ilian tutan korpon* "; lia " *arko* " simbolas la sagojn de sia dia vorto; lia " *krono* " estas " *la krono de vivo* " akirita per lia martireco memvole akceptita de li; lia venko estis rezoluta ekde lia kreado de la unua vis-à-vis; sendube ĉi tiu priskribo estas tiu de Ĉiopova Dio Jesuo Kristo. Lia fina venko estas certa ĉar li jam, ĉe Golgota, venkis la diablon, pekon kaj morton. Zeharja 10:3-4 konfirmas ĉi tiujn bildojn dirante: " *Mia kolero ekflamis kontraŭ la paŝtistoj, kaj la kaprojn Mi punos; cxar la Eternulo Cebaot respektas Siajn sxafojn, la domon de Jehuda, kaj faros ilin Siaj cxevaloj de gloro en la batalo; de li venos la angulo, de li la najlo, de li la pafarko de milito ; de li venos cxiuj estroj kune. »* La venko de la dia Kristo estis proklamita per la " *sanktigo de la sepa tago* " de niaj semajnoj, ekde la kreado de la mondo; la sabato, profetanta la reston de la " *sepa* " jarmilo, nomata " *mil jaroj* " en Apoc.20:4-6-7, en kiun, per sia venko, Jesuo venigos siajn elektitojn por eterneco. La starigo de la sabato ekde la fondo de la tera mondo konfirmas ĉi tiun esprimon: " *komencis kiel venkinto* ". La Ŝabato estas la profeta anonca signo de ĉi tiu dia kaj homa venko kontraŭ la peko kaj la diablo kaj kiel tia, estas sur ĝi ke Dio bazas sian tutan programon de " *sanktigo* " ĉu, de kio apartenas al li kaj ke li forkaptas la diablon.

Verso 3: " *Kiam li malfermis la duan sigelon, mi aŭdis la duan vivantan estaĵon dirantan: Venu .*"

La " *dua vivanto* " rilatas al " *la bovido* " de la oferoj de Rev.4:7. La spirito de ofero animis Jesuon Kriston kaj liajn verajn disĉiplojn, al kiuj li diris: " *Se iu volas sekvi min, li abnegaciu sin kaj levu sian krucon kaj levu sian krucon.* "

Verso 4: " *Kaj eliris alia ĉevalo, ruĝa. Tiu, kiu sidis sur li, ricevis potencon preni pacon de la tero, por ke la homoj mortigu la gorgojn unu de la alia; kaj granda glavo estis donita al li .*

La " *ruĝa* ", aŭ " *fajra ruĝo* ", indikas la pekon kuraĝigita de la Ĉefa Detruanto kiu estas Satano, en la bildo de la " *Abbadon Apollyon* " de Rev.9:11; " *fajro* " estante la rimedoj kaj simbolo de detruo. Li ankaŭ gvidas sian malbonan tendaron konsistigitan de malbonaj falintaj anĝeloj kaj delogitaj kaj manipulitaj surteraj potencoj. Li estas nur estaĵo, kiu " *ricevas* " de Dio " *la potencon preni pacon de la tero, por ke homoj mortigu unu la alian* ". Ĉi tiu ago estos atribuita al Romo, " *la malĉastulino Babilono la granda* " en Ap 18:24: " *kaj ĉar la sango de la profetoj kaj la sanktuloj kaj de ĉiuj, kiuj estis mortigitaj sur la tero troviĝis en ŝi* ". La " *Detruanto* " de fidelaj kristanoj estas do identigita same kiel liaj viktimoj. " *La glavo* ", kiun li ricevas, indikas la unuan el la *kvar teruraj diaj punoj* cititaj en Eze.14:21-22: " *Jes, tiele diras la Eternulo, la Eternulo: Kvankam Mi sendas kontraŭ Jerusalemon miajn kvar terurajn punojn , glavon, malsaton, sovaĝaj bestoj kaj pesto, por pereigi homojn kaj bestojn, tamen estos restaĵo, kiu eskapas, kiu eliros el ĝi, filoj; kaj knabinoj ...*".

Verso 5: " *Kiam li malfermis la trian sigelon, mi aŭdis la trian estaĵon dirantan: Venu. Mi rigardis, kaj jen aperis nigra ĉevalo. Tiu, kiu rajdis ĝin, tenis pesilon en sia mano .*"

La " *tria vivanto* " estas " *homo* " farita en la bildo de Dio de Rev.4:7. Ĉi tiu karaktero estas fikcia, sed li konsistigas la duan dian punon por peko laŭ Ezek.14:20. Agante kontraŭ la dieto de viroj, ĉi-foje temas pri *malsato* . Dum nia epoko, ĝi estos trudita kaj laŭvorte kaj spirite. En ambaŭ aplikoj ĝi portas mortigajn sekvojn, sed en sia spirita senco de senigo de dia lumo, ĝia rekta sekvo estas la morto de la " *dua morto* " rezervita por la falintoj, ĉe la lasta juĝo. La mesaĝo de ĉi tiu tria rajdanto estas resumita jene: ĉar la homo ne estas plu en la bildo de Dio, sed en tiu de bestoj, mi senigas lin de tio, kio donas al li vivon: lia karna nutrado kaj lia spirita nutrado. La pesilo estas la simbolo de justeco, ĉi tie tiu de Dio, kiu juĝas la farojn de kredo de kristanoj.

Verso 6: " *Kaj mi aŭdis voĉon meze de la kvar kreitaĵoj dirantan: Mezuron da tritiko por denaro, kaj tri mezurojn da hordeo por denaro; sed ne malbonu al la oleo kaj al la vino .*

Ĉi tiu voĉo estas tiu de Kristo malestimata kaj frustrita de la malfideleco de falsaj kredantoj. Por la sama prezo, ni vidas pli malgrandan kvanton da tritiko ol por hordeo . Malantaŭ ĉi tiu sindona oferto de hordeo kaŝiĝas mesaĝo de tre alta spirita nivelo. Efektive, en Num.5:15, la leĝo prezentas proponon de " *hordeo* " por solvi problemon de *ĵaluzo* sentita de edzo al sia edzino. Do legu detale, tute, ĉi tiun proceduron priskribitan en versoj 12 ĝis 31 se vi volas kompreni. En ĝia lumo, mi komprenis, ke Dio mem, *la Fianĉo* en Jesuo Kristo de la Asembleo, lia *fianĉino* , prezentas ĉi tie plendon pro " *suspekto pri ĵaluzo* "; kiu estos konfirmita

per la mencio de la " *maldolĉaj akvoj* " cititaj en la " *tria trumpeto* " en Rev.8:11. En la proceduro de Nombroj 5, la virino devis trinki polvan akvon, sen sekvo, se senkulpa sed, iĝante amara se kulpa, ŝi estos frapita per malbeno. *La adulto* de la Edzino estis denunciata en Rev.2:12 (maskita per la nomo ^{Pergamo} : transgresanta geedziĝo) kaj Rev.2:22, kaj ĝi tiel estos konfirmita denove per ligo establita inter la 3-a sigelo kaj la 3-a trumpeto . Jam, en Danielo, la sama aliro kaŭzis Daniel 8 "konfirmi" la romian identecon de la " *malgranda korno* " de Dan.7 prezentita kiel "hipotezo". Ĉi tiu paraleligo de Daniel 2, 7 kaj 8 estis la noveco, kiu permesis al mi pruvi la romian identigon; ĉi tio unufoje ekde la ekzisto de adventismo. Ĉi tie en Apokalipso, aferoj aspektas same. Mi montras la superrigardon de la paralela kristana epoko de la tri ĉefaj temoj, literoj, sigeloj kaj trumpetoj. Kaj en Apokalipso, la temo de " *trumpetoj* " plenumas la saman rolon kiel Daniel 8 por la libro de Daniel. Ĉi tiuj du elementoj provizas pruvojn, sen kiuj la profetaĵo nur proponus la " *suspekton* ", kiun mi nomis "hipotezo" en la studo de Danielo. Tiel, ĉi tiuj vortoj, " *suspekto pri ĵaluzo* " malkaŝitaj en Num.5:14, aplikas al Dio kaj la Asembleo de Rev.1 ĝis Rev.6; tiam kun la malfermo de la libro ebligita per la identigo de la " *sepa sigelo* " kun la sepa tago sabato, temo de Rev.7, la " *suspekto pri adulto* " de la Asembleo estos "konfirmita" en la temo de " *trumpetoj* " kaj ĉapitroj 10 ĝis 22 kiuj sekvas ĝin. La Spirito tiel donas, en la ĉapitro 7, la rolon de doganejo, kie rajtigo por eniri devas esti akirita. En la kazo de Revelacio, tiu aŭtoritato estas Jesuo Kristo, la Ĉiopova Dio kaj Sankta Spirito, Li mem. La pordo de aliro estas malfermita al li, li diras, kiu " *aŭdas mian voĉon* " *kiu malfermas al mi kiam mi frapas ĉe lia pordo* (la pordo de la koro), *kaj kiu vespermanĝas kun mi kaj mi kun li* ", laŭ Apo. .3:20. " *Vino kaj oleo* " estas la respektivaj simboloj de la sango verŝita de Jesuo Kristo kaj la Spirito de Dio. Krome, ili ambaŭ estas uzataj por resanigi vundojn. La ordono donita " *ne faru al ili malbonon* " signifas, ke Dio punas, sed Li ankoraŭ faras tion kun miksaĵo de Sia kompatato. Ĉi tio ne estos la kazo por la " *sep lastaj plagoj* " de lia " *kolero* " de la lastaj surteraj tagoj laŭ Ap. 16:1 kaj 14:10.

Verso 7: " *Kiam li malfermis la kvaran sigelon, mi aŭdis la voĉon de la kvara vivanto dirantan: Venu.* »

La " *kvara vivanto* " estas la " *aglo* " de supera ĉiela alteco. Li anoncas la aperon de la kvara puno de Dio: la morteco.

Verso 8: " *Mi rigardis, kaj jen aperis pala ĉevalo. Tiu, kiu rajdis ĝin, estis nomita Morto, kaj Hades akompanis lin. Oni donis al ili potencon super kvarono de la tero, por pereigi homojn per glavo, per malsato, per morto, kaj per la sovaĝaj bestoj de la tero.* "

La anonco estas konfirmita, ĝi ja estas " *morto* ", sed en sia senco de morteco trudita en cirkonstancaj punoj. La morto trafas la tutan homaron ekde la prapeko, sed ĉi tie nur " *kvarono de la tero* " estas frapita de ĝi, " *per la glavo, malsato, morteco* " pro epidemiaj malsanoj, kaj " *sovaĝaj bestoj* " kaj bestoj kaj homoj. Ĉi tiu " *kvarono de la tero* " celas malfidele kristanan Eŭropon kaj la potencajn naciojn kiuj eliros el ĝi ĉirkaŭ la 16-a ^{jarcento} : la du amerikaj kontinentoj kaj Aŭstralio.

Verso 9: " *Kiam li malfermis la kvinan sigelon, mi vidis sub la altaro la animojn de tiuj, kiuj estis mortigitaj pro la vorto de Dio kaj pro la atesto, kiun ili portis .* "

Ĉi tiuj estas la viktimoj de "bestaj" agoj faritaj en la nomo de la falsa kristana fido. Ĝi estas instruata de la rom-papa katolika reĝimo, jam simbolita en Ap.2:20, de la virino Izebel , al kiu la Spirito imputas la agon instrui siajn servistojn aŭ laŭvorte: " *siaj sklavoj* ". Ili estas metitaj " *sub la altaro* ", do sub la egido de la kruco de Kristo kiu permesas al ili profiti de lia " *eterna justeco* " (vidu Dan.9:24). Kiel indikos Rev.13:10, la elektitoj estas martiraj viktimoj kaj neniam ekzekutistoj, nek mortigitoj de homoj. La elektitaj koncernataj en ĉi tiu verso, rekonitaj de Jesuo, imitis lin eĉ en la morto kiel martiroj: " *pro la vorto de Dio kaj pro la atesto, kiun ili donis* "; ĉar la vera kredo estas aktiva, neniam simpla false trankviliga etikedo. Ilia " *atesto* " konsistis ĝuste el fordonado de siaj vivoj por la gloro de Dio.

Verso 10: " *Ili kriis per laŭta voĉo, dirante: Ĝis kiam, ho sankta kaj vera Majstro, vi prokrastas juĝi kaj venĝi nian sangan kontraŭ la loĝantoj sur la tero?* "

Ĉi tiu bildo ne trompu vin, ĉar nur ilia sango verŝita sur la teron krias venĝon en la orelojn de Dio, kiel faris la sango de Habel, mortigita de sia frato Kain, laŭ Gen.4:10: " *Kaj Dio diris: Kion vi faris? La voĉo de la sango de via frato krias al Mi el la tero.* ". La vera stato de la mortintoj estas malkaŝita en Ec.9:5-6-10. Krom Ĥanoĥ, Moseo, Elija kaj la sanktuloj, kiuj reviviĝis en la tempo de la morto de Jesuo Kristo, la aliaj "ne plu *partoprenas en ĉio, kio estas farita sub la suno, ĉar ilia pensado kaj ilia memoro pereis* ". " *En la infero estas nek saĝo nek kompreno nek scio. ĉar ilia memoro estas forgesita .* " Ĉi tiuj estas la kriterioj inspiritaj de Dio koncerne la morton . Falsaj kredantoj estas viktimoj de falsaj doktrinoj hereditaj de la paganismo de la greka filozofo Platono kies opinio pri la morto ne havas lokon en la kristana kredo fidela al la Dio de la vero. Ni redonu al Platono tion, kio apartenas al li kaj al Dio, kio apartenas al li: la veron pri ĉio, kaj ni estu logikaj, ĉar la morto estas la absoluta malo de la vivo, kaj ne nova ekzistado.

Verso 11: " *Blanka robo estis donita al ĉiu el ili; kaj oni ordonis al ili resti trankvilaj por kelka tempo pli longe, ĝis la nombro de iliaj kunservistoj kaj siaj fratoj, kiuj estis mortigitaj kiel ili, estos kompleta .* "

La " *blanka robo* " estas la simbolo de la pureco de la martiroj, kiujn Jesuo unue portis en Rev.1:13. La " *blanka robo* " estas la bildo de lia imputita justeco en la tempo de religia persekuto. La tempo de martiroj iras de la tempo de Jesuo ĝis 1798. Je la fino de ĉi tiu periodo, laŭ Rev.11:7, " *la besto, kiu leviĝas el la abismo* ", simbolo de la Franca Revolucio kaj ĝiaj teruroj ateistoj de 1793 kaj 1794, ĉesigos la persekutojn organizitajn de la monarkio kaj katolika papo, sin designataj kiel " *besto kiu leviĝas el la maro* " en Apo.13:1. Post la revolucia masakro, religia paco estos starigita en la kristana mondo. Ni legas denove: " *Kaj oni diris al ili, ke ili restu ankoraŭ iom da tempo, ĝis pleniĝos la nombro de iliaj kunservistoj kaj de siaj fratoj, kiuj estis mortigitaj kiel ili .* " La resto de la mortintoj en Kristo daŭros ĝis lia fina glora reveno. Supozante ke la mesaĝo de ĉi tiu " *kvina sigelo* " estas adresita al la protestantoj persekutitaj de la katolika papa

inkvizicio de la " *Tiatira* " epoko, la tempo de mortigo de la elektitoj ĉesos pro la franca revolucia ago kiu baldaŭ, inter 1789 kaj 1798, detruante la agreseman potencon de la koalicio de la papofico kaj la franca monarkio. La " *sesa sigelo* " kiu malfermos do koncernas ĉi tiun francan revolucian reĝimon, kiun Ap 2:22 kaj 7:14 nomas " *granda aflikto* ". En la doktrina neperfekteco, kiu ĝin karakterizas, ankaŭ la protestanta kredo estos viktimo de la maltoleremo de la ateisma revolucia reĝimo. Ĝuste per lia agado estos atingita la nombro de tiuj, kiuj estis mortigotaj.

Verso 12: " *Mi rigardis, kiam li malfermis la sesan sigelon; kaj estis granda tertremo, la suno fariĝis nigra kiel sakaĵo, la tuta luno fariĝis kiel sango .*

La " *sismo* " donita kiel signo de la tempo de la " *6-a sigelo* ", permesas al ni meti la agon sabaton la 1-an de novembro ^{1755 ĉirkaŭ} la 10-a horo. Ĝia geografia centro estis la tre katolika urbo Lisbono en kiu estis 120 katolikaj preĝejoj. Dio tiel indikis la celojn de sia kolero, kiujn ĉi tiu " *tertremo* " ankaŭ profetis laŭ spirita bildo. La profetita ago estos plenumita en 1789 kun la ribelo de la franca popolo kontraŭ sia monarkio; Dio kondamnis ŝin kaj ŝian aliancan katolikan papon, ambaŭ frapis al morto en 1793 kaj 1794; datoj de la "du revoluciaj Teruroj". En Rev.11:13 franca revolucia ago estas komparita kun " *sismo* ". Povante datigi la cititajn agojn, la profetaĵo fariĝas pli preciza. "... *la suno fariĝis nigra kiel sako da ĉevalharoj* », la 19-an de majo 1780, kaj tiu ĉi fenomeno travivita en Nordameriko ricevis la nomon "malhela tago". Estis tago sen iu suna lumo, kiu ankaŭ profetis la agadon faritan de la franca revolucia ateismo kontraŭ la lumo de la skriba vorto de Dio simbolita ĉi tie per la " *suno* "; la Sankta Biblio estis bruligita en aŭto-da-fé. " *La tuta luno fariĝis kiel sango* ", ĉe la fino de ĉi tiu malluma tago, la dikaj nuboj malkaŝis la lunon en prononcita ruĝa koloro. Per ĉi tiu bildo, Dio konfirmis la sorton rezervitan al la papa-reĝa tendaro de mallumo, inter 1793 kaj 1794. Ilia sango estus abunde verŝita per la akra klingo de la revolucia gilotino.

Noto : En Rev.8:12, frapante " *trionon de la suno, trionon de la luno kaj trionon de la steloj* ", la mesaĝo de la " *kvara trumpeto* " konfirmos la fakton, ke la viktimoj de la revoluciuloj estos veraj elektitaj kaj falintaj malakceptitaj de Dio en Jesuo Kristo. Ĉi tio ankaŭ konfirmas la signifon de la mesaĝo " *kvina sigelo* ", kiun ni ĵus vidis. Estas per la ago de ateismo ke la lastaj mortigoj de la fidelaj elektitoj estos plenumitaj.

Verso 13: " *Kaj la steloj de la ĉielo falis sur la teron, kiel kiam figarbo skuita de forta vento forĵetas siajn verdajn figojn.* »

Tiu ĉi tria signo de la tempo, ĉi-foje ĉiela, estis laŭvorte plenumita la 13-an de novembro 1833, videbla el la tuta Usono inter noktomezo kaj 5 a.m. Sed kiel la antaŭa signo, ĝi anoncis spiritan eventon de neimagebla grandeco. Kiu povus kalkuli la nombron de ĉi tiuj steloj, kiuj falis en formo de ombrelo tra la tuta etendo de la ĉielo de noktomezo ĝis la 5-a a.m.? Ĉi tiu estas la bildo, kiun Dio donas al ni pri la falo de protestantaj kredantoj en 1843, kiam ili estis viktimoj de la dekreto de Dan.8:14 kiu ekvalidis. Inter 1828 kaj 1873, la ago de la rivero "Tigro" (Dan.10:4), nomo de la hommortiganta besto, estas tiel konfirmita en Dan.12:5 ĝis 12. En ĉi tiu verso la bildoj " *figarbo* " fideleco de la popolo de Dio, krom ke ĉi tiu fideleco estas pridubita de la bildo de la " *verdaj figoj* " ĵetitaj sur la teron. Same, la protestanta kredo estis ricevita de Dio kun rezervoj kaj provizoraj

kondiĉoj, sed malestimo por la profetaj mesaĝoj de William Miller kaj malakcepto de la restarigo de la Sabato kaŭzis ĝian falon en 1843. Estis per ĉi tiu rifuzo ke la " *figo* " restis. " *verda* ", rifuzante maturiĝi akceptante la lumon de Dio, ĝi mortos. Ŝi restos en ĉi tiu statuso, defalinta de la graco de la Sinjoro ĝis la tempo de sia glora reveno, en 2030. Sed atentu, per ĝia rifuzo de la lastaj lumoj, ekde 1994, oficiala adventismo fariĝis, " *ĝi ankaŭ* ", " *verda figo* " destinita por morti dufoje.

Verso 14: " *La Ĉielo foriris kiel rulvolvaĵo; kaj ĉiuj montoj kaj insuloj estis forigitaj de siaj lokoj.* »

Ĉi tiu tertremo estas ĉi-foje universala. Je la horo de sia glora apero, Dio skuos la teron kaj ĉion, kion ĝi enhavas en homoj kaj bestoj. Ĉi tiu ago okazos en la tempo de la " *sepa el la sep lastaj plagoj de la kolero de Dio* ", laŭ Rev.16:18. Estos por la vere elektitoj la horo de ilia releviĝo, " *la unua* ", tiu de la " *benitaj* ", laŭ Apoc.20:6.

Verso 15: " *La reĝoj de la tero, la grandaj, la militestroj, la riĉuloj, la fortuloj, ĉiuj sklavo kaj la liberaj, kaŝis sin en la kaverno kaj en la rokoj de la montoj.* »

Kiam la Kreinto Dio aperas en sia tuta gloro kaj potenco, neniu homa potenco povas stari, kaj neniu ŝirmejo povas protekti siajn malamikojn kontraŭ sia justa kolero. Ĉi tiu verso indikas ĝin: La justeco de Dio teruras ĉiujn kulpajn kategoriojn de la homaro.

Verso 16: " *Kaj ili diris al la montoj kaj al la rokoj: Falu sur nin, kaj kaŝu nin de la vizaĝo de la Sidanto sur la trono kaj de la kolero de la Ŝafido;* »

Estas la ŝafido mem, kiu sidas sur la dia trono, sed je ĉi tiu horo ne plu la mortigita ŝafido sin prezentas al ili, ĝi estas la " *Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj* ", kiu venas disbati siajn lastajn malamikojn.

Verso 17: " *Ĉar venis la granda tago de Lia kolero, kaj kiu povas stari?* »

La defio ja estas " *vivi* ", tio estas, postvivi post la juĝa interveno de Dio.

Tiuj, kiuj povas " *travivi* " en ĉi tiu terura horo, estas tiuj, kiuj estis mortontaj, laŭ la plano de la dimanĉa dekreto menciita en Apoc. 13:15, laŭ kiu la observantoj de la dia sankta sabato estis neniigitaj en la tago. la tero. La teruro de tiuj, kiuj estis mortigontaj ilin, malkaŝita en la antaŭa verso, estas klarigita. Kaj tiel tiuj, kiuj povos travivi en la tago de la reveno en gloro de Jesuo Kristo, estos la temo de Rev.7, en kiu Dio malkaŝos al ni parton de sia projekto, kiu koncernas ilin.

Taga Adventismo sigelita per la sigelo de Dio: la sabato

Verso 1: “ *Post tio mi vidis kvar anĝelojn starantajn en la kvar anguloj de la tero; Ili retenis la kvar ventojn de la tero, tiel ke neniu vento blovis sur la teron, nek sur la maron, nek sur iun arbon.* »

Ĉi tiuj " *kvar anĝeloj* " estas la ĉielaj anĝeloj de Dio engaĝitaj en universala ago simbolita per la " *kvar anguloj de la tero* ". La " *kvar ventoj* " simbolas universalajn militojn, konfliktojn; ili estas tiel " *retenitaj* ", malhelpitaj, blokita, kio rezultigas universalan religian pacon. " *La maro* " simbolo de Katolikismo kaj " *la tero* " simbolo de la Reformita kredo estas en paco unu kun la alia. Kaj ĉi tiu paco koncernas ankaŭ " *la arbon* ", la bildon de homo kiel individuo. La historio rakontas al ni, ke ĉi tiu paco estis trudita de la malfortiĝo de la papa potenco disbatita de la franca nacia ateismo inter 1793 kaj 1799, la dato kiam papo Pio la 6-a mortis detenita en la Citadel-malliberejo en Valence-sur-Rhône, kie mi naskiĝis kaj loĝas. Ĉi tiu ago estas atribuita al " *la besto, kiu supreniras el la profundo* " en Rev.11:7. Ĝi ankaŭ estas nomita la " *4-a trumpeto* " en Rev.8:12. Post ŝi, en Francio, la imperia reĝimo de Napoleono la 1-a ^{simbolita} per " *aglo* " en Apo.8:13, konservas sian aŭtoritaton super la katolika religio rehabilitita de la Konkordato.

Verso 2: “ *Kaj mi vidis alian anĝelon suprenirantan al la leviĝanta suno, tenante la sigelon de la vivanta Dio; li kriis per laŭta voĉo al la kvar anĝeloj, al kiuj estis donite damaĝi la teron kaj la maron, kaj li diris :*

La " *leviĝanta suno* " rilatis al Dio vizitanta sian teran gregon en Jesuo Kristo en Luko 1:78. La " *sigelo de la vivanta Dio* " aperas en la ĉiela tendaro de Jesuo Kristo. Per " *laŭta voĉo* " kiu konfirmas lian aŭtoritaton, la anĝelo donas ordonon al la universalaj demonaj anĝelaj potencoj, kiuj ricevis rajtigon de Dio " *fari malbonon* ", al " *la tero* " kaj al " *la maro* " esti, al la protestanto. kredo kaj al la romkatolika kredo. Ĉi tiuj spiritaj interpretoj ne malhelpas laŭvortan aplikon, kiu koncernos " *la teron, la maron kaj la arbojn* " de nia kreaĵo; kiu estus malfacile eviti per la uzo de nukleaj armiloj en la tempo de la " *sesa trumpeto* " de Rev.9:13 ĝis 21.

Verso 3: “ *Ne faru malbonon al la tero, nek al la maro, nek al la arboj, ĝis ni sigelos la fruntojn de la servantoj de nia Dio.* »

Ĉi tiu detalo permesas al ni loki la komencon de la ago de la sigelo de la elektitoj de la printempo de 1843 ĝis la aŭtuno de 1844. Estis post la 22-an de oktobro 1844, ke la unua adventisto, kapitano Joseph Bates, estis sigelita adoptante, individue, la sepa-taga sabato ripozo. Li baldaŭ estus imitita, iom post iom, de ĉiuj liaj adventistaj fratoj kaj fratinoj de la momento. La sigelo komenciĝis post la 22-a de oktobro 1844, kaj daŭrus dum la " *kvin monatoj* " profetitaj en Rev.9:5-10; " *kvin monatoj* " aŭ 150 realaj jaroj laŭ la tagjarkodo de Ezé.4:5-6. Tiuj ĉi 150 jaroj estis profetitaj por religia paco. La establita paco favoris la proklamon kaj universalan evoluon de la "Sepa Taga Adventisto" mesaĝo, reprezentita hodiaŭ en ĉiuj okcidentaj landoj kaj kie ajn ebla. La adventisma misio estas universala, kaj kiel tia, ĝi dependas ekskluzive de Dio. Ĝi do havas nenion por ricevi de aliaj kristanaj konfesoj kaj devas, por esti benata, fidi nur sur la inspiro donita de Jesuo Kristo, ĝia ĉiela Ĉefestro, kiu donas la komprenon de la legado de la "Sankta Biblio"; la Biblio, la skribita vorto de Dio, kiu reprezentas liajn " *du atestantojn* " en Rev.11:3. Komencita en 1844, la tempo de paco garantiita de Dio finiĝos en la Aŭtuno de 1994 kiel pruvos la studo de Rev.9.

Grava noto pri la "sigelo de Dio": La Ŝabato sole ne sufiĉas por pravigi sian rolon kiel la " *sigelo de Dio* ". La sigelo implicas, ke ĝi estas akompanata de la verkoj preparitaj de Jesuo por liaj sanktuloj: la amo al vero **kaj profeta vero**, kaj la atesto de la frukto prezentita en 1 Kor.13. Multaj, kiuj observas la sabaton sen plenumi ĉi tiujn kriteriojn, forlasos ĝin kiam aperos la minaco de morto por ĝia praktiko. La sabato ne estas heredita, estas Dio, kiu donas ĝin al la elektito, kiel signon, **ke ĝi apartenas al li**. Laŭ Jeh.20:12-20: " *Mi ankaŭ donis al ili miajn sabatojn kiel signon inter mi kaj ili, por ke ili sciu, ke Mi estas la Eternulo, kiu sanktigas ilin.../...Sanktu miajn sabatojn, kaj ili estu signo inter mi kaj vi, per kiu oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo, via Dio* ". Sen kontraŭdiri la ĵus diritan, sed prefere por konfirmi ĝin, ni legas en 2 Tim.2:19: " *Tamen la solida fundamento de Dio restas staranta, kun ĉi tiuj vortoj, kiuj servas kiel ĝia sigelo: La Sinjoro konas tiujn, kiuj apartenas. al li* ; kaj: *Kiu vokas la nomon de la Eternulo, tiu foriru de maljusteco*. »

Verso 4: " *Kaj mi aŭdis la nombron de la sigelitoj, cent kvardek kvar mil, el ĉiuj triboj de la Izraelidoj*: "

La apostolo Paŭlo pruvis en Rom.11, per bildo, ke konvertitaj paganoj estas greftitaj sur la radikon de la patriarko Abraham, al kiu la judoj asertas esti. Savita de fido, kiel li, ĉi tiuj konvertitaj paganoj estas spirita etendo de la 12 triboj de Israelo. Karna Izrael, kies signo estis cirkumcido, falis, transdonita al la diablo, pro ĝia rifuzo de la Mesio Jesuo. La kristana kredo, kiu falis en apostazio ekde la 7-a de marto 321, estas ankaŭ spirita Israelo, kiu falis ekde tiu dato. Ĉi tie, Dio prezentas al ni aŭtentan spiritan Israelon benitan de li de 1843. Ĝi estas unu kiu portas la universalan mision de Sepa Taga Adventismo. Kaj jam, la nombro, " *144,000* ", citita, meritas klarigon. Ĝi ne povas esti prenita laŭvorte, ĉar komparinte la posteularon de Abraham kun la " *steloj de la ĉielo* ", la nombro ŝajnas multe tro malgranda. Por la Kreinto Dio, nombroj parolas tiom multe kiom literoj. Ĝuste tiam ni devas kompreni, ke la termino " *nombro* " en ĉi tiu verso ne estu interpretita kiel nombra kvanto, sed kiel spirita kodo, kiu indikas religian

konduton, kiun Dio benas kaj apartigas (kiun li sanktigas). Tiel “ 144,000 ” estas klarigita jene: $144 = 12 \times 12$, kaj $12 = 7$, la nombro de Dio + 5, la nombro de homo = alianco inter Dio kaj homo. La kubo de ĉi tiu nombro estas la simbolo de perfekteco kaj ĝia kvadrato, tiu de sia surfaco. Ĉi tiuj proporcioj estos tiuj de la nova Jerusalemo priskribita en Rev.21 :16 en spirita kodo. La termino " mil ", kiu sekvas, simbolas sennombran amason. Fakte " 144,000 " signifas amason da perfektaj elaĉetitaj homoj, kiuj faris interligon kun Dio. Ĉi tiu referenco al la triboj de Israelo ne devas surprizi nin ĉar Dio ne forlasis sian projekton malgraŭ la sinsekvaj fiaskoj de siaj aliancoj kun homoj. La juda modelo prezentita ekde la eliro el Egiptio ne etendiĝis al Kristo senkaŭze. Kaj per sia kristana vero kaj respekto por ĉiuj liaj ordonoj, inkluzive de tiu de la sabato aparte, kaj liaj restarigitaj moralaj, sano kaj aliaj preskriboj, Dio trovas, en fidela disidenta Adventismo de la lastaj tagoj, la modelo de Israelo konformas al sia idealo. Ni aldonu, ke en la teksto de la 4-a ^{ordono}, Dio diras pri la sabato al Siaj Elektitoj: " *Vi havas ses tagojn por fari vian tutan laboron ... sed la 7-a ^{estas} la tago de YaHWéH, via Dio*". Rezultas, ke 6 24-horaj tagoj sumiĝas al 144 horoj. Ni povas tiel dedukti, ke la 144,000 sigelitaj estas fidelaj observantoj de ĉi tiu dia ordono. Iliaj vivoj estas punktataj de ĉi tiu respekto por la ses tagoj rajtigitaj por siaj sekularaj verkoj. Sed en la 7-a ^{tago} ili honoras la sanktigitan ripozon objekton de ĉi tiu ordono. La spirita karaktero de ĉi tiu "Adventisto" Israelo estos pruvita en versoj 5 ĝis 8 kiuj sekvas. La nomoj de la hebreaj patriarkoj cititaj ne estas tiuj, kiuj komponis karnan Izraelon. Tiuj, kiujn Dio elektis, estas nur tie por porti kaŝitan mesaĝon en la pravigo de ilia origino. Kiel ĉe la nomoj de la " *sep asembleoj* ", tiuj de la " *dek du triboj* " portas duoblan mesaĝon. La plej simpla estas malkaŝita de ilia traduko. Sed la plej riĉa kaj kompleksa baziĝas sur la deklaroj faritaj de ĉi tiu patrino, kiam ŝi pravigas doni nomon al sia infano.

Verso 5: “ *el la tribo de Jehuda, dek du mil sigelitaj; el la tribo de Ruben, dek du mil; el la tribo de Gad, dek du mil; »*

Por ĉiu nomo, la nombro " *dek du mil sigelitaj* " signifas: amaso da viroj aliancitaj kun Dio sigelitaj per la sabato.

Jehuda : Glorata estu la Eternulo; patrinaj vortoj de Gen.29:35: “ *Mi laŭdos YaHWéH* ”.

Rubeno Vidu filon; patrinaj vortoj el Gen.29:32: " *YHWéH vidis mian humiligon* "

Gad : Feliĉo; patrinaj vortoj el Gen.30:11: “ *Kia feliĉo!* »

Verso 6: “ *el la tribo de Asxer, dek du mil; el la tribo de Naftali, dek du mil; el la tribo de Manase, dek du mil; »*

Por ĉiu nomo, la nombro " *dek du mil sigelitaj* " signifas: amaso da viroj aliancitaj kun Dio sigelitaj per la sabato.

Asher : Feliĉa: patrinaj vortoj el Gen.30:13: “ *Kiel feliĉa mi estas!* »

Naftali : Luktado: patrinaj vortoj el Gen.30:8: " *Mi luktis die kontraŭ mia fratino kaj mi venkis .*"

Manase : Forgeso: patraj vortoj el Gen.41:51: “ *Dio forgesigis min ĉiujn miajn ĉagrenojn* ”.

Verso 7: “ *el la tribo de Simeon, dek du mil; el la tribo de Levi, dek du mil; el la tribo de Isahxar, dek du mil;* » Por ĉiu nomo, la nombro “ *dek du mil sigelitaj* ” signifas: amaso da viroj aliancitaj kun Dio sigelitaj per la sabato.

Simeon : Aŭskultu: patrinajn vortojn el Gen.29:33: “ *JaHWéH aŭdis, ke mi ne estas amata* ”.

Levi : Alkroĉite: patrinaj vortoj el Gen.29:34: " *Por ĉi tiu tempo, mia edzo aliĝos al mi .* "

Isahar : Salajro: patrinaj vortoj el Gen.30:18: " *Dio donis al mi mian salajron* ".

Verso 8: “ *el la tribo de Zebulun, dek du mil; el la tribo de Jozef, dek du mil; el la tribo de Benjamen, dek du mil sigelitaj.* »

Por ĉiu nomo, la nombro " *dek du mil sigelitaj* " signifas: amaso da viroj aliancitaj kun Dio sigelitaj per la sabato.

Zebulun : Loĝejo: patrinaj vortoj de Gen.30:20: " *Ĉi-foje mia edzo loĝos kun mi* ".

Jozefo : Li forigas (aŭ li aldonas): patrinajn vortojn el Gen.30:23-24: " *Dio forigis mian malhonoron... / (... JaHWéH aldonu alian filon al mi)* "

Benjamen : Filo de dekstrulo: patrinaj kaj patraj vortoj el Gen.35:18: “ *Kaj kiam ŝi estis fordonta la fantomon, ĉar ŝi estis mortanta, ŝi donis al li la nomon Ben-oni (Filo de mia malĝojo) sed la patro nomis lin Benjamen (Filo de la Dekstro).* ”

Tiuj ĉi 12 nomoj, kaj patrinaj kaj patraj vortoj, esprimas la sperton vivitan de la lasta asembleo de adventistoj elektitaj de Dio; " *la novelzino preparis* " por ŝia Fianĉo Kristo en Rev.19:7. Sub la familia nomo prezentita, tiu de “ *Benjamen* ”, Dio profetas la finan situacion de sia Elektito, minacata de morto de ribeluloj. La nomŝanĝo trudita de la patro, Israelo, profetas la intervenon de Dio favore al liaj elektitoj. Lia glora reveno renversas la situacion. Tiuj, kiuj estis mortontaj, estas gloritaj kaj prenitaj al la ĉielo, kie ili aliĝas al Jesuo Kristo, la ĉiopova kaj glora kreinto Dio. La esprimo "Filoj de la dekstra" alprenas sian plenan profetan signifon: la dekstro estis la Elektito, aŭ lasta spirita Izraelo, kaj ĝiaj filoj, la elaĉetitaj elektitoj, kiuj ĝin formas. Ankaŭ ĉi tiuj estas la ŝafoj metitaj dekstre de la Sinjoro (Mat.25:33).

Verso 9: “ *Post tio mi rigardis, kaj jen estis granda homamaso, kiun neniu povis kalkuli, el ĉiu nacio kaj tribo kaj popolo kaj lingvo. Ili staris antaŭ la trono kaj antaŭ la Ŝafido, vestitaj per blankaj roboj, kaj kun palmbranĉoj en la manoj.* »

Ĉi tiu " *granda homamaso, kiun neniu povis kalkuli* " konfirmas la spirite kodigitan simbolan naturon de la " *nombroj* " "144,000" kaj "12,000" cititaj en la antaŭaj versoj. Krome, al la posteularo de Abraham oni faras aludon per la esprimo: " *neniu povus ilin nombri* "; kiel por " *la steloj de la ĉielo* ", kiujn Dio montris al li dirante: " *tiaj estos via idaro* ". Iliaj originoj estas multnombraj, *el ĉiu nacio, ĉiu tribo, ĉiu popolo, kaj ĉiu lingvo*, kaj el ĉiu epoko. Tamen, la temo de ĉi tiu ĉapitro precipe celas la lastan adventistan mesaĝon pri universaleco donita de Dio. Ili portas " *blankajn robojn* " ĉar ili estis pretaj morti kiel martiroj, estante kondamnitaj al morto per dekreto promulgita de la lastaj ribelantoj laŭ Rev.13:15. La " *palmoj* " tenitaj en iliaj manoj simbolas ilian venkon kontraŭ la tendaro de pekuloj.

Verso 10: “ *Kaj ili kriis per laŭta voĉo, dirante: Al nia Dio, kiu sidas sur la trono, apartenas savo, kaj al la Ŝafido.* »

La ago elvokas la kuntekston de la reveno en gloro de Jesuo Kristo, paralele kun la priskribo de la reagoj de la ribela tendaro priskribita en Rev.6:15-16. Ĉi tie, la rimarkoj faritaj de la savitaj elektitaj oficistoj estas la absoluta malo de tiuj de la ribelantoj. For de timigi ilin, la reveno de Kristo ĝojigas ilin, trankviligas ilin kaj savas ilin. La demando starigita de la ribelantoj " *Kiu povas pluvivi?*" » ricevas sian respondon ĉi tie: la adventistoj, kiuj restis fidelaj al la misio, kiun Dio konfidis al ili ĝis la fino de la mondo kun risiko de sia vivo, se necese. Ĉi tiu fideleco baziĝas sur ilia alligiteco al respekto de la sankta sabato sanktigita de Dio ekde la fondo de la mondo, kaj ilia amo manifestita al lia profeta vorto. Tio estas des pli, ke ili nun scias, ke la sabato profetas la grandan ripozon de la sepa jarmilo, en kiun, venkinte post Jesuo Kristo, ili povos eniri ricevante la eternan vivon promesitan en lia nomo.

Verso 11: “ *Kaj ĉiuj anĝeloj staris ĉirkaŭ la trono kaj la presbiteroj kaj la kvar kreitaĵoj; kaj ili klinigxis vizagxaltere antaux la trono antaux Dio,*

La sceno prezentita al ni elvokas la eniron en la grandan ĉielan ripozon de Dio. Ni trovas bildojn de ĉapitroj 4 kaj 5, kiuj traktas ĉi tiun temon.

Verso 12: " *dirante: Amen! Laŭdo, gloro, saĝeco, danko, honoro, potenco, kaj potenco estu al nia Dio por ĉiam kaj eterne. Amen!* »

Feliĉaj pri ĉi tiu bela fino de la sperto de tera savo, la anĝeloj esprimas sian ĝojon kaj sian dankemon al la Dio de bono, kiu estas nia Kreinto, ilia, nia, tiu, kiu prenis la iniciaton en la elaĉeto de la pekoj de la surteraj elektitoj. , venante enkarniĝi en la malfortecon de homa karno, suferi abomenan morton postulitan de lia justeco. Ĉi tiuj amasoj da nevideblaj okuloj sekvis ĉiun fazon de ĉi tiu plano de savo kaj miris pri la sublima pruvo de la amo de Dio. La unua vorto, kiun ili diras, estas " *Amen!*" Vere! Estas vere! Ĉar Dio estas la Dio de la vero, la Vera. La dua vorto estas " *la laŭdo* " estis ankaŭ la antaŭnomo de la 12 triboj: " *Judah* " = Laŭdo. La tria vorto estas " *la gloro* " kaj Dio ĝuste zorgas pri sia gloro ĉar li rememoros ĝin en Apo.14:7 por postuli ĝin, en la titolo de unika kreinto Dio, de tiuj, kiuj pretendis lian savon ekde 1843. La kvara vorto estas " *saĝo* " . La studo de ĉi tiu dokumento celas ke ĝi malkovru ĉiuj ĝiaj elektitaj oficistoj. Ĉi tiu dia saĝeco estas preter nia imago. Subtileco, mensaj ludoj, ĉio estas tie en dia formato. Kvina venas " *danko* ". Ĝi estas la religia formo de danko, kiu estas plenumita en *sanktaj vortoj kaj verkoj*. En sesa klaso venas " *honoro* ". *Jen per kio la ribelantoj frustris Dion plej multe. Ili traktis lin kun malestimo defiante lian rivelitan volon. Male, la elektitaj oficistoj donis al li, laŭ sia ebleco, la honoron, kiu estas laŭleĝe ŝuldata al li. En la sepa kaj oka venas " povo kaj forto "*. Ĉi tiuj du ligaj aferoj estis necesaj por faligi la tiranojn de la tero, por disbati la arogantajn ribelulojn dum ili ankoraŭ regis la teron. Sen ĉi tiu *potenco kaj forto* , la lastaj elektitaj estus mortintaj kiel tiom da aliaj martiroj dum la kristana epoko.

Verso 13: “ *Kaj unu el la presbiteroj respondis kaj diris al mi: Tiuj, kiuj estas vestitaj per blankaj roboj, kiuj ili estas, kaj de kie ili venis?* »

La demandita demando celas malkaŝi al ni la apartecon de la simbolo de " *blankaj roboj* " rilate al la " *blankaj* " vestaĵoj de Rev.3:4 kaj la " *delikata tolaĵo* "

kiu indikas, en Rev.19:8, " *la justaj faroj de la sanktuloj* " de la *fintempa "preta fianĉino* " estu, fidela fintempa Adventismo preta por ĝia ravo al la ĉielo.

Verso 14: " *Mi diris al li: Mia sinjoro, vi tion scias. Kaj li diris al mi: Ĉi tiuj estas tiuj, kiuj venas el la granda aflikto; ili lavis siajn vestojn kaj blankigis ilin en la sango de la ŝafido.* »

La " *blankaj roboj* " portataj de certaj maljunuloj, Jean povas, fakte, esperi je respondo de unu el ili. Kaj venas la atendata respondo: " *Ili estas tiuj, kiuj venas el la granda aflikto* ", tio estas, la elektitaj, viktimoj kaj martiroj de religiaj militoj kaj ateismo, kiel malkaŝas al ni la " *5-a sigelo* ". en Rev.6:9 ĝis 11: " *Blanka robo estis donita al ĉiu el ili; kaj oni diris al ili, ke ili restu trankvilaj por iom da tempo, ĝis la nombro de iliaj kunservistoj kaj de siaj fratoj, kiuj estis mortigitaj kiel ili, estos kompleta.* » En Rev.2:22, la " *granda aflikto* " indikas la buĉadon de la franca ateisma revolucia reĝimo plenumita inter 1793 kaj 1794. En konfirmo, en Rev.11:13, ni legas: " *...sep mil viroj estis mortigitaj en ĉi tio. tertremo* " ; " *Sep* " por religiuloj, kaj " *mil* " por amaso. La Franca Revolucio estas kiel tertremo, kiu ankaŭ mortigas servantojn de Dio. Sed ĉi tiu " *granda aflikto* " estis nur unua formo de ĉi tiu atingo. Ĝia dua formo estos plenumita per la " *6-a trumpeto* " de Rev.9, subtileco de la redaktado en Rev.11 malkaŝos ĉi tiun fakton. Amasoj da malfidelaj kristanoj estos mortigitaj dum la Tria Mondmilito, kiun la " *6-a trumpeto* " simbolas kaj konfirmas. Sed ekde 1843, Dio elektis la elektitojn, kiujn Li sanktigas, kaj la lastajn, kiujn Li apartigas, estas tro altvaloraj en liaj okuloj por esti detruitaj. Li preparas ilin por la lasta atesto de la historio de la surtera savo; atesto de fideleco kiun ili transdonos al li restante fidelaj al lia sepa tago Ŝabato, eĉ kiam minacite kun morto fare de la ribela tendaro. Ĉi tiu fina provo de la plano de Dio estas malkaŝita en la mesaĝo transdonita al " *Filadelfio* " en Ap. 3:10 kaj en Ap. 13:15 (dekreto de morto). Por Dio la intenco valoras agadon, kaj tiom kiom ili, elprovite, akceptas la riskon de morto, ili estas asimilitaj de li al la grupo de martiroj kaj tiel atribuas la " *blankan robon* " verajn martirojn. Ili eskapos morton nur pro la sava interveno de Jesuo Kristo. En ĉi tiu lasta provo, post la dua " *granda aflikto* ", per la atesto de sia fideleco, ili, siavice, " *lavos siajn vestojn, kaj blankigos ilin en la sango de la ŝafido* " restante fidelaj ĝis la morto kun kiu ili estos minacataj. Je la fino de ĉi tiu lasta provo de fido, la nombro de tiuj, kiuj tiel devis morti kiel martiroj, estos kompleta kaj la morta " *ripozo* " de la martirigitaj sanktuloj de la " *kvina sigelo* " finiĝos kun ilia resurekto. Ekde 1843 kaj precipe ekde 1994, la laboro de sanktigo entreprenita de Dio faras ĝin senutila, la morto de la vera elektito, kiu restis viva kaj fidela ĝis la horo de sia reveno kaj la fino de la tempo de graco, kiu antaŭas ĝin, faras ĝin ankoraŭ pli. senutila.

Verso 15: " *Pro tio ili estas antaŭ la trono de Dio, kaj servas al Li tage kaj nokte en Lia templo. Kiu sidas sur la trono, tiu starigos sian tendon super ili;* »

Ni komprenas, ke por Dio, ĉi tiu speco de elektitoj reprezentas aparte altan eliton. Li donos al li specialajn honorojn. En ĉi tiu verso, la Spirito uzas du tempojn de konjugacio, la nuna kaj la estonteco. La verboj konjugitaj en la nuna tempo " *ili estas* " kaj " *servi al li* " malkaŝas la kontinuecon de ilia konduto en sia karna korpo, kiu estas la templo de Dio, kiu loĝas en ili. Kaj ĉi tiu ago estos daŭrigita en la ĉielo post ilia ravo de Jesuo Kristo. En la estonta tempo, Dio donas

sian respondon al ilia fideleco: " *Kiu estas sur la trono starigos sian tendon super ili* " por eterne.

Verso 16: " *Ili ne plu malsatos nek soifos, nek la suno ilin frapos, nek ia varmego.* »

Ĉi tiuj vortoj signifas por la elektitaj adventistoj de la fino, ke ili estis " *malsataj* " estinte senigitaj de manĝaĵo kaj " *soifaj* " ĉar senigitaj de akvo fare de siaj torturistoj kaj siaj prizonestroj. " *La fajro de la suno* ", kies " *varmo* " plifortiĝas en la kvara el la lastaj sep plagoj de Dio, bruligos ilin kaj kaŭzis ilin suferi. Sed estis ankaŭ per la fajro de la piroj de la papa inkvizicio, la alia speco de " *varmo* ", ke la martiroj de la " *kvina sigelo* " estis konsumitaj aŭ torturitaj. La vorto " *varmo* " ankaŭ rilatas al la fajro de konvenciaj kaj atomaj armiloj uzataj en la kunteksto de la *sesa trumpeto* . La postvivantoj de ĉi tiu lasta konflikto estos trapasintaj la fajron. Ĉi tiuj aferoj neniam plu okazos en la eterna vivo, kiun nur la elektitoj eniros.

Verso 17: " *Ĉar la Ŝafido, kiu estas meze de la trono, nutros ilin kaj kondukos ilin al fontoj de la akvoj de vivo, kaj Dio forviŝos ĉiun larmon el iliaj okuloj.* »

" *La Ŝafido* " estas fakte, ankaŭ, la Bona Paŝtisto, kiu paŝtos siajn amatajn ŝafojn. Lia dieco estas denove asertita ĉi tie per lia pozicio " *en la mezo de la trono* ". Lia dia potenco kondukas siajn elektitojn " *al la fontoj de la akvoj de vivo* ", simbola bildo de eterna vivo. Kaj celante la finan kuntekston en kiu, ĉe lia reveno, liaj lastaj elektitaj estos en larmoj, li " *viŝos ĉiun larmon de iliaj okuloj* ". Sed larmoj ankaŭ estis la parto de ĉiuj liaj elektitoj mistraktataj kaj persekutitaj tra la historio de la kristana epoko, ofte ĝis ilia lasta spiro.

Noto : Malgraŭ la misgvidaj aperoj observitaj en nia tempo 2020, en kiuj la vera kredo ŝajnas esti malaperinta, Dio profetas la konvertiĝon kaj savon de "multoj" venantaj el ĉiuj rasaj, etnaj kaj lingvaj originoj de la tero. Estas vera privilegio, kiun li donas al siaj elektitaj oficistoj scii ke, laŭ Ap. 9:5-10, la tempo de kompreno kaj universala religia paco estis nur programita de li por "150" jaroj (aŭ *kvin profetaj monatoj*) inter 1844 kaj 1994. Tiu ĉi karakteriza kriterio de la veraj elektitoj estas citita de la Spirito en lia mesaĝo de Apoc.17:8: " *La besto, kiun vi vidis, estis, kaj ĝi ne plu estas. Ŝi devas supreniri el la abismo, kaj iri al perejo. Kaj tiuj, kiuj loĝas sur la tero, kies nomoj ne estis skribitaj en la libro de vivo ekde la fondo de la mondo, miros, kiam ili vidos la beston , ĉar ĝi estis kaj ne plu estas, kaj ke ĝi reaperos.* » **La vere elektitaj ne miros,** kiam ili vidos, ke la aferoj, kiujn Dio anoncis al ili per Sia profeta vorto, plenumiĝos.

Apokalipso 8: La unuaj kvar trumpetoj **La unuaj kvar punoj de Dio**

Verso 1: " *Kiam li malfermis la sepan sigelon, estis silento en la ĉielo dum ĉirkaŭ duonhoro.* »

La malfermo de la " *sepa sigelo* " estas ege grava, ĉar ĝi rajtigas la kompletan malfermon de la libro Revelacio " *sigelita per sep sigeloj* " laŭ Rev.5:1. La silento, kiu markas ĉi tiun malfermon, donas al la ago esceptan solenecon. Ĝi havas du pravigojn. La unua estas la ideo de la rompo de rilato inter

ĉielo kaj tero, kaŭzita de la forlaso de la sabato la 7-an de marto 321. La dua estas klarigita jene: per fido, mi identigas ĉi tiun " *sepan sigelon* " kun la " *sigelo de la vivanta Dio* " de la ĉapitro 7 kiu indikas, laŭ mi, la sanktan sabaton sanktigitan de Dio ekde la fondo de la mondo. Li memoris ĝian gravecon igante ĝin la temo de la kvara el liaj dek ordonoj. Kaj tie, mi malkovris pruvojn, kiuj malkaŝas ĝian ekstreman gravecon por Dio, nia sublimesa Kreinto. Sed jam en la Genezo-rakonto, mi rimarkis, ke la sepa tago estis prezentita aparte en la ĉapitro 2. La unuaj ses tagoj estas traktataj en la ĉapitro 1. Krome, la sepa tago ne estas fermita, kiel la antaŭaj, per la formulo " *estis. vespero kaj mateno* ". Tiu ĉi aparteco pravigas pro sia profeta rolo en la sepa jarmilo de la sava projekto de Dio. Lokita sub la signon de la eterneco de la elektitoj elaĉetitaj de la sango de Jesuo Kristo, la sepa jarmilo estas mem kiel tago senfina. En konfirmo de ĉi tiuj aferoj, en ĝia prezento en la Hebrea Biblio, la Torao, la teksto de la kvara ordono estas apartigita de la aliaj kaj antaŭita de signo kiu postulas tempon de respektema silento. Ĉi tiu signo estas la litero "Pé" el la hebrea kaj tiel izolita markante rompon en la teksto, ĝi prenas la nomon "pétuhot". La sabata ripozo de la sepa tago do havas ĉiun pravigon por esti markita de Dio en aparta maniero. Ekde la printempo de 1843, ĝi kaŭzis la perdon de la tradicia protestanta kredo, heredonto de la katolika "dimanĉo". Kaj ekde la sama sufero, sed en Aŭtuno 1844, ĝi denove fariĝis la signo de aparteno al Dio, kiun donas al li Ezé.20:12-20: " *Mi ankaŭ donis al ili miajn sabatojn kiel signon inter mi kaj ili, al tio. ili sciis, ke mi estas la Eternulo, kiu sanktigas ilin.../...Sanktu miajn sabatojn, kaj por ke ili estu signo inter mi kaj vi, per kiu oni sciis, ke mi estas; la Eternulo, via Dio.* » Nur per li la elektito povas tiam eniri en la sekreton de Dio kaj malkovri la precizan programon de sia malkaŝita projekto.

Dirite, en ĉapitro 8, Dio elvokas sekvencojn de malbenmesaĝoj. Kiu kondukas min rigardi la veron de la sabato sub la aspekto de la malbenoj, kiujn ĝia forlaso, fare de kristanoj ekde la 7-a de marto 321, naskis en katenoj dum la kristana epoko. Tion ankaŭ konfirmos la venanta verso, ligante la temon de la sabato al la " *sep trumpetoj* ", simboloj de "sep diaj punoj", kiuj frapos la kristanan malfidelecon de la 7-a de marto 321.

Verso 2: " *Kaj mi vidis la sep anĝelojn starantajn antaŭ Dio, kaj sep trumpetoj estis donitaj al ili.* »

La unua el la privilegioj akiritaj per la sanktigo de la sepa tago sabato , mem sanktigita de Dio, estas kompreni la signifon, kiun li donas al la temo de la " *sep trumpetoj* ". Per la formo de la aliro donita al ĝi, ĉi tiu temo tute malfermas la inteligentecon de la elektita. Ĉar ĝi provizas pruvon pri la akuzo pri " *peko* " citita en Dan.8:12 kontraŭ la Kristana Asembleo, fare de Dio. Efektive, ĉi tiuj "sep punoj" ne estus faritaj de Dio, se ĉi tiu peko ne ekzistus. Krome, en lumo de Levitiko 26, ĉi tiuj punoj estas pravigitaj per malamo de liaj ordonoj. En la malnova interligo, Dio jam adoptis la saman principon, por puni la maljustecon de malfidela kaj korupta karna Izrael. La Dio kreinto kaj leĝdonanto, kiu ne ŝanĝiĝas, donas al ni belan pruvon pri tio. Ambaŭ interligoj estas submetitaj al la samaj postuloj de obeemo kaj fideleco.

Aliro al la temo " *trumpetoj* " ebligos prui la sinsekvajn kondamnojn de ĉiuj kristanaj religioj: katolika, ortodoksa, protestanta ekde 1843, sed ankaŭ adventistoj ekde 1994. Ĝi ankaŭ malkaŝas la universalan punon de la " *sesa*

trumpeto ", kiu faros. batu ilin kune antaŭ la fino de la provtempo. Ni povas tiel mezuri ĝian gravecon. La " *sepa trumpeto* " ligita al la reveno de Kristo, la rekta ago de Dio, estos traktata aparte, kiel la sabato, en la ĉapitro 11, tiam ĝi estos vaste disvolvita en la ĉapitroj 18 kaj 19.

Dum la lastaj 17 jarcentoj ekde 321, aŭ pli precize 1709 jaroj, 1522 jaroj estis markitaj de la malbenoj kaŭzitaj de la malobeo de la sabato ĝis ĝia restarigo planita por la jaro 1843 en la dekreto de Dan.8:14. Kaj de tiu dato de ĝia restarigo ĝis la reveno de Jesuo Kristo en 2030, la Ŝabato ofertis sian benon dum nur 187 jaroj. La sabato do por pli longa tempo alportis malbonon al malfidelaj homoj ol bonon al la fidelaj elektitoj. La malbeno venkas kaj ĉi tiu temo do havas sian lokon en ĉi tiu ĉapitro 8 kiu prezentas diajn malbenojn.

Verso 3: " *Kaj alia anĝelo venis, kaj staris sur la altaro, havante oran incensilon; kaj ili donis al li multe da incenso, por ke li oferu ĝin, kun la preĝoj de ĉiuj sanktuloj, sur la ora altaro, kiu estas antaŭ la trono.* »

En Daniel 8:13, post citi " *la dezertigan pekon* ", la sanktuloj de la vizio elvokis la " *eternan* " kiu koncernis la " *nekomunikan* " ĉielan " *pastraron* " de Jesuo Kristo, laŭ Heb.7:23. Sur la tero, ekde 538, la papa reĝimo forprenis ĝin laŭ Dan.8:11. En 1843, repaciĝo kun Jesuo Kristo postulis ĝian restitucion. Ĉi tio estas la celo de la temo, kiun ni traktas en ĉi tiu verso 3, kiu malfermas la ĉielon kaj montras al ni Jesuon Kriston en sia simbola rolo kiel ĉiela ĉefpastro propetanto por la pekoj de siaj elektitoj, kaj ili sole. Memoru, ke sur la tero, inter 538 kaj 1843, ĉi tiu sceno kaj ĉi tiu rolo estas parodiitaj kaj uzurpitaj de la agado de la romkatolikaj papoj, kiuj sukcedas unu la alian dum la tempo, senĉese frustrante Dion de lia legitima supera suverena rajto.

Ĉar ĝi estas prezentita en ĉi tiu ĉapitro 8 kaj ĉar ĝi ĉesis samtempe kun la forlaso de la sabato, ĉi tiu temo de la propeto de Jesuo Kristo ankaŭ estas prezentita al ni sub la aspekto de malbeno de la ĉeso de ĉi tiu propeto por la kristano. amasoj senkonsciaj viktimoj de la pagana romia "tago de la suno"; ĉi tio, eĉ kaj precipe , post ĝia trompa kaj deloga nomoŝanĝo: "Dimanĉo": Tago de la Sinjoro. Jes, sed de kiu sinjoro? Ve! Tiu sube.

Verso 4: " *La fumo de incenso supreniris kun la preĝoj de la sanktuloj el la mano de la anĝelo antaŭ Dio.* »

La " *parfumoj* " kiuj akompanas " *la preĝojn de la sanktuloj* " simbolas la agrablan odoron de la ofero de Jesuo Kristo. Estas Lia pruvo de amo kaj fideleco, kiu igas la preĝojn de Liaj elektitoj akcepteblaj al Lia dia juĝo. Ni devas noti en ĉi tiu verso la gravecon de la asocio de la vortoj " *fumo* " kaj " *preĝoj de la sanktuloj* ". Ĉi tiu detalo estos uzata en Rev.9:2 por indiki la preĝojn de falsaj protestantaj kristanoj, ekde la nova situacio establita en 1843.

Kion Dio elvokas en ĉi tiu verso, estas la situacio, kiu regis inter la apostola tempo kaj la malbenita dato de la 7-a de marto 321. Antaŭ la forlaso de la sabato, Jesuo ricevis la preĝojn de la elektitoj kaj propetis en sia nomo por ili. Ĝi estas instrua bildo, kiu signifas, ke la vertikala rilato inter Dio kaj liaj elektitoj estas konservita. Tiel estos tiel longe, kiel ili atestos pri fideleco al lia persono kaj lia instruado de vero, ĝis 321. En 1843, la pastraro de Jesuo *rekomencos* sian tutan benitan agadon favore al la elektitaj adventismaj sanktuloj. Tamen, inter 321 kaj 1843, reformantoj profitis el lia pardono, kiel tiuj de la *Tiatira epoko* .

Verso 5: " *Kaj la anĝelo prenis la incensilon, kaj plenigis ĝin per fajro de la altaro, kaj jxetis ĝin sur la teron. Kaj estis voĉoj kaj tondro kaj fulmo kaj tertremo.* »

La ago priskribita estas videble perforta. Ĝi estas tiu de Jesuo Kristo ĉe la fino de sia propeta ministerio kiam venas la tempo por la fino de la tempo de graco. La rolo de la "altaro" finiĝas, kaj "la fajro", bildo de la pekliberiga morto de Jesuo Kristo, estas "ĵetita sur la teron", postulante punon de tiuj, kiuj subtaksis ĝin, kaj por iuj, malestimis. La fino de la mondo markita de la rekta interveno de Dio estas elvokita ĉi tie per la ŝlosila formulo malkaŝita en Rev.4:5 kaj Exo.19:16. La superrigardo de la kristana epoko finiĝas kun ĉi tiu "adventisma" alveno de Jesuo Kristo.

Kiel ĉe la sabato, la temo de la ĉiela propeto de Jesuo Kristo estas prezentita sub la aspekto de la malbeno de ĝia juĝo inter 321 kaj 1843. La sanktuloj kiuj pridubas la Spiriton koncerne ĝin, en Dan.8:13, havis bonajn kialojn por volante scii la temon, kiam la "ĉiama" pastraro estos transprenita de Jesuo Kristo.

Noto : Sen pridubi la antaŭan interpreton, dua klarigo havas sencon. En ĉi tiu dua interpreto, la fino de la temo de la propeto de Jesuo Kristo povas esti ligita al la dato de la 7-a de marto 321, la momento, kiam la forlaso de la sabato fare de kristanoj igis Dion eniri en koleron, kiu estus ekspiata de Okcidenta. Kristanismo, per la "sep trumpetoj", kiuj venas el verso 6 kiu sekvas. Tiu ĉi duobla klarigo estas des pli pravigita, ke la forlaso de la sabato havas sekvojn ĝis la fino de la mondo, en 2030, la jaro en kiu per sia glora videbla reveno, Jesuo Kristo por ĉiam forigos el la romia papa reĝimo kaj ĝian lastan usonan. Protestantan subteno, ilia falsa pretendo servi kaj reprezenti lin. Jesuo tiam rekomencos sian titolon de "Kapo" de la Eklezio uzurpita de la papofico. Efektive, male al la fidelaj elektitoj, falintaj malfideluloj kristanoj ignoras la dekretan de Dan.8:14 kaj ĝiajn sekvojn ĝis la fino de la mondo; kiu pravigas ilian teruron kiam Jesuo revenas laŭ la instruo de Rev.6:15-16. Antaŭ 2030, la unuaj ses "trumpetoj" estos plenumitaj inter 321 kaj 2029. Per la "sesa trumpeto", la lasta averta puno antaŭ la fina ekstermo, Dio tre severe punas la ribelemajn kristanojn. Post ĉi tiu sesa puno, li organizos la kondiĉojn por la lasta universala provo de kredo kaj en ĉi tiu kunteksto, la malkaŝita lumo estos proklamita kaj konata al ĉiuj postvivantoj. Estas antaŭ pruvita vero, ke la elektitoj kaj la falintaj tiam, per sia libera elekto, antaŭeniros antaŭ minaco de morto al sia fina sorto, kiu estos: eterna vivo por la elektitoj, definitiva kaj absoluta morto. por la falintaj.

Verso 6: " *Kaj la sep anĝeloj, kiuj havis la sep trumpetojn, pretiĝis por soni.* »

El ĉi tiu verso, la Spirito proponas al ni novan superrigardon de la kristana epoko, prenante kiel temon la "sep trumpetojn", tio estas, "sep sinsekvaj punoj" disdonitaj tra la kristana epoko ekde la 7-a de marto 321, jaro en kiu "peko" estis oficiale kaj **civile** establita. Mi memoras, ke en la prologo de Apokalipso 1, la "voĉo" de Kristo mem jam estas komparita kun la sono de "trumpeto". Ĉi tiu instrumento uzata por averti la popolon en Israelo portas en si la plenan signifon de la revelacio de Apokalipso. La averto avertas pri kaptiloj metitaj de la malamiko.

Verso 7: “ *La unua sonoris. Kaj estis hajlo kaj fajro miksitaj kun sango, kiuj estis ĵetitaj sur la teron; kaj triono de la tero forbrulis, kaj triono de la arboj forbrulis, kaj ĉiu verda herbo forbrulis.* »

Unua puno : ĝi estis efektivigita inter 321 kaj 538, per diversaj invadoj de la Romia Imperio de tiel nomataj "barbaraj" popoloj. Mi aparte memoras la homojn de la "hunoj", kies gvidanto Atila diris, ke li estas, prave, la "plago de Dio". Plago, kiu ekbruligis parton de Eŭropo; norda Gaŭlio, norda Italio kaj Panonio (Kroatio kaj okcidenta Hungario). Lia devizo estis, ho kiel fama! "Kie mia ĉevalo pasas, la herbo ne rekreskas." Liaj agoj estas perfekte resumitaj en ĉi tiu verso 7; nenio mankas, ĉio estas tie. " *Hajlo* " estas la simbolo de la ruiniĝo de kultivaĵoj kaj " *fajro* " estas la simbolo de la detruo de konsumeblaj materialoj. Kaj kompreneble, " *sango verŝita sur la tero* " estas la simbolo de homaj vivoj perforte mortigitaj. La verbo " *ĵetita* " indikas la koleron de la kreinto, leĝdonanto kaj savanto Dio, kiu inspiras kaj direktas agon post " *ĵetado de fajro de la altaro* " en verso 5.

Samtempe, en Lev.26:14 ĝis 17, ni legas: “ *Sed se vi ne aŭskultos Min kaj ne plenumos ĉiujn ĉi tiujn ordonojn, se vi malŝatas Miajn leĝojn, kaj se via animo abomenas Miajn juĝojn, tiel ke vi ne plenumas ĉiujn Miajn ordonojn kaj ne rompas Mian interligon, tiam tion Mi faros al vi. Mi sendos sur vin teruron, konsumon kaj febron, kiuj malfortigos viajn okulojn kaj suferos vian animon; kaj vi semos vane viajn semojn; viaj malamikoj ilin formangxos. Mi turnos Mian vizaĝon kontraŭ vin, kaj vi estos venkobatitaj de viaj malamikoj; tiuj, kiuj vin malamas, regos super vi, kaj vi forkuros, ne persekutataj.* »

Verso 8: “ *La dua sonoris. Kaj io simila al granda monto brulanta per fajro estis ĵetita en la maron; kaj triono de la maro fariĝis sango,*

Dua puno : La ŝlosilo de ĉi tiuj bildoj estas en Jer.51:24-25: “ *Mi repagos al Babel kaj al ĉiuj loĝantoj de Ĥaldeujo pro la tuta malbono, kiun ili faris al Cion antaŭ viaj okuloj, diras la Eternulo. Jen Mi iras kontraŭ vin, ho monto de perejo, diras la Eternulo, vi, kiu pereigis la tutan teron! Mi etendos Mian manon sur vin, Mi derulos vin de la rokoj, kaj Mi faros vin monto de fajro.* » Estas en ĉi tiu verso 8, ke la Spirito elvokas la romian papan reĝimon sub ĝia simbola nomo de “ *Babilono* ”, kiu aperos en la formo “ *Babilono la granda* ” en Rev.14:8, 17:5 kaj 18:2. "La fajro" algluiĝas al ŝia personeco, elvokante tiom tion, kio konsumos ŝin ĉe la reveno de Kristo kaj la lasta juĝo, kiel tion, kiun ŝi uzas por flamigi per malamo tiujn, kiuj aprobas kaj subtenas ŝin: la eŭropaj monarkoj kaj iliaj katolikaj popoloj. . Ĉi tie kiel en Danielo, " *la maro* " reprezentas la homaron koncernitan kun la profeta kovraĵo; la homaro de anonimaj popoloj, kiuj esence restis paganaj malgraŭ ŝajnaj kristanaj konvertiĝoj. La unua sekvo de la establado de la papa reĝimo en 538 estis ataki homojn por konverti ilin per armita militforto. La vorto " *monto* " indikas potencan geografian malfacilecon. Estas tiu, kiu taŭgas por difini la papan reĝimon, kiu, malamiko de Dio, estas tamen vekita de lia dia volo; ĉi tio por malmoligi la religian vivon de malfidelaj kristanoj rezultigante persekuton, suferon kaj morton inter ili kaj ekster popoloj de malsamaj religioj. Deviga religio estas novaĵo pro la malobeco de la sankta sabato de Dio. Ni ŝuldas al li la nenecesajn masakrojn de devigaj konvertiĝoj faritaj de Karlo la Granda kaj la

ordonoj de la krucmilitoj direktitaj kontraŭ islamaj popoloj, lanĉitaj de papo Urbano la 2-a; ĉio profetita en ĉi tiu " *dua trumpeto* " .

Verso 9: " *Kaj triono de la kreitaĵoj, kiuj estis en la maro, kiuj havis vivon, mortis, kaj triono de la ŝipoj pereis* " .

La sekvoj estas universalaj kaj daŭros ĝis la fino de la mondo. La vortoj " *maro* " kaj " *ŝipoj* " trovos sian signifon en la kolizioj kun la islamanoj de la Mediteranea Maro, sed ankaŭ kun la afrikaj kaj sudamerikaj popoloj, kie la venkanta katolika kredo trudita okazigos terurajn masakrojn de indiĝenaj loĝantaroj.

Samtempe ni legas en Lev.26:18 ĝis 20: " *Se, malgraŭ tio, vi ne aŭskultos Min, mi punos vin sepoble pli pro viaj pekoj. Mi rompos la fierecon de via forto, Mi faros vian ĉielon kiel fero , kaj vian teron kiel kupro. Vane elĉerpiĝos via forto, via tero ne donos siajn produktaĵojn, kaj la arboj de la tero ne donos siajn fruktojn.* » En ĉi tiu verso, Dio anoncas religian malmoliĝon, kiu en la kristana epoko estas plenumita per la transiro de Romo de paganismo al papismo. Ni notu la intereson, ke okaze de tiu ĉi ŝanĝo la roma regado forlasis la "Kapitolon" por instali la papadon en la Laterana palaco situanta ĝuste sur la "Caelius", tio estas la ĉielo. La severa papa reĝimo konfirmas la profetitan religian hardiĝon. La frukto de la kristana fido estas ŝanĝita. La mildeco de Kristo estas anstataŭita de agreso kaj krueleco; kaj fideleco por la vero transformiĝas en malfidelecon kaj fervoron por religia malvero.

Verso 10: " *La tria sonoritis. Kaj falis el la ĉielo granda stelo brulanta kiel torĉo; kaj ĝi falis sur trionon de la riveroj kaj sur la fontojn de la akvoj.* »

Tria puno : La malbono generita intensiĝas kaj atingas sian pinton al la fino de la Mezepoko. Progresoj en mekanika presado favoris la publikigon de la Sankta Biblio. Legante ĝin, elektitaj oficistoj malkovras la verojn kiujn ĝi instruas. Ŝi tiel pravigas la rolon de la " *du atestantoj* ", kiujn Dio donas al ŝi en Ap 11:3: " *Mi donos al miaj du atestantoj la povon profeti, vestitaj per sakaĵo, dum mil ducent sesdek tagoj .* » Favorante siajn proprajn religiajn dogmojn, la katolika kredo nur dependas de la Biblio por pravigi la nomojn de la sanktuloj, kiujn ĝi adorigas siajn regatojn. Ĉar la posedo de Biblio estas kondamnita de ĝi kaj ĝi elmontras la posedanton al torturo kaj morto. Estas la malkovro de biblia vero, kiu pravigas la bildon donitan en ĉi tiu verso: " *Kaj falis el la ĉielo granda stelo brulanta kiel torĉo .* " La fajro ankoraŭ gluiĝas al la bildo de Romo simbolita ĉi-foje per " *granda fajra stelo* " kiel la " *granda brulanta monto* ". La vorto " *stelo* " malkaŝas sian pretendon " *lumigi la teron* " religie laŭ Gen.1:15; kaj ĉi tio en la nomo de Jesuo Kristo, pri kiu ŝi asertas esti la bildo de la vera " *torĉo* ", lumportanto, al kiu li estas komparata en Apo.21:23. Ŝi daŭre estas same " *granda* " kiel kiam ŝi komencis, sed ŝia persekuta fajro plifortiĝis, irante de la " *brulado* " stato al tiu de " *brulado* ". La klarigo estas simpla, denunciata de la Biblio, ŝia kolero estas des pli granda, ke ŝi estas devigita malkaŝe kontraŭstari la elektitojn de Dio. Kiu laŭ Rev.12:15-16 devigas ĝin moviĝi de la strategio de la ruza kaj trompa " *serpento* " al tiu de la malkaŝe persekutanta " *drako* ". Ĝiaj kontraŭuloj ne estas nur la paca kaj obeema elektito de Dio, ekzistas ankaŭ kaj ĉefe antaŭ ĝi falsa protestantismo, pli politika ol religia, ĉar ĝi ignoras la ordonojn donitajn de

Jesuo Kristo kaj prenas la armilojn, li mortigas kaj masakras tiom da kiom la katolika tendaro. La " *triono de la riveroj* ", tio estas, parto de la loĝantaroj de kristana Eŭropo, suferis katolikan agreson same kiel " *la fontoj de la akvoj* ". La modelo de ĉi tiuj fontoj de akvo estas Dio mem laŭ Jer.2:13: " *Ĉar duoblan pekon faris mia popolo: Ili forlasis min, kiu estas fonto de viva akvo, por fosi al si putojn, fendetajn putojn, kiuj ne retenas akvon.* » En la pluralo, en ĉi tiu verso, la Spirito nomas per " *la fontoj de akvoj* " la elektitojn formitajn laŭ la bildo de Dio. Johano 7:38 konfirmas, dirante: " *Kiu kredas al mi, el li elfluos riveroj da viva akvo, kiel diras la Skribo.* " » Ĉi tiu esprimo ankaŭ montras al la praktiko de bapto de infanoj, kiuj ekde la naskiĝo, sen esti konsultitaj, ricevas religian etiketon, kiu faros ilin subjektoj de neelektita religia afero. Dum ili kreskas, ili iam prenos armilojn kaj mortigos kontraŭulojn ĉar ilia religia etiketo postulas ĝin de ili. La Biblio kondamnas ĉi tiun principon ĉar ĝi diras: " *Kiu kredos kaj baptiĝos, estos savita, sed kiu ne kredos, tiu estos kondamnita* (Marko 16:16)."

Verso 11: " *La nomo de ĉi tiu stelo estas Vermo; kaj triono de la akvo ŝanĝiĝis en absinto, kaj multaj homoj mortis ĉe la akvo, ĉar ili maldolĉiĝis.* »

Kontraŭe al la pura kaj soifiga akvo, kiu indikas la Biblion, la skribitan vorton de Dio, katolika instruo estas komparata kun " *vermuto* ", amara, toksa, kaj eĉ mortiga trinkaĵo; tio estas pravigita ĉar la fina rezulto de ĉi tiu instruo estos la fajro de la " *dua morto de la lasta juĝo* ". Parto, " *triono* " de homoj, estas transformita de la katolika aŭ false protestanta instruo ricevita. " *La akvoj* " estas kaj homoj kaj biblia instruo. En la 16-a ^{jarcento}, armitaj protestantaj grupoj misuzis la Biblion kaj ĝian instruon, kaj laŭ la bildo de ĉi tiu verso, viroj estis mortigitaj de viroj kaj de falsa religia instruo. Ĉi tio estas ĉar homoj kaj religia instruo fariĝis amaraj. Deklarante ke la " *akvoj fariĝis maldolĉaj* ", Dio donas respondon al akuzo de " *suspekto pri ĵaluzo* ", kiu restis nesolvita ekde Apoc.6:6 en la 3-a sigelo. Li konfirmas, en la momento, kiam lia skriba vorto venas por fari tion, la akuzon pri adulto, kiun li alportas kontraŭ la Asembleo ekde la 7-a de marto 321, kiu antaŭis la tempon de la oficialigita adulto religie nomita Pergamo en Apo 2:12 por 538.

Samtempe, ni legas en Lev.26:21-22: " *Se vi rezistos al mi kaj ne aŭskultos Min, mi frapos vin sepoble pli laŭ viaj pekoj. Mi sendos kontraŭ vin la bestojn de la kampo, kiuj prirabos viajn infanojn, pereigos viajn brutojn kaj malpliigos vin; kaj viaj vojoj estos dezertaj.* » La paralela studo de Lev.26 kaj la 3-a trumpeto de Revelacio malkaŝas la juĝon, kiun Dio portas sur la komenco de la tempo de la Reformacio. Ĝiaj veraj elektitoj restas pacaj kaj rezignitaj, akceptante morton aŭ kaptitecon kiel verajn martirojn. Sed krom ilia sublima ekzemplo, li vidas nur kruelaj " *bestoj* ", kiuj alfrontas unu la alian, plej ofte, pro persona fiero, kaj kiuj mortigas homojn kun la sovaĝeco de predantaj sovaĝaj bestoj. Ĉi tiu ideo formiĝos en Rev.13:1 kaj 11. Ĝi estas la kulmino de la tempo kiam, en la normo de **aflikto**, la Elektito estas kondukata " *al la dezerto* " (= provo) en Rev.12:6 - 14 kun la skribita biblia " *du atestantoj* " de Dio el Rev.11:3. La netolerema regado de la papofico profetita dum 1260 jaroj venos al fino.

Verso 12: " *La kvara sonoritis. Kaj triono de la suno estis frapita, kaj triono de la luno, kaj triono de la steloj, tiel ke triono mallumiĝis, kaj la tago perdis trionon de sia lumo, kaj la nokto same.* »

Kvara puno : La Spirito ĉi tie bildigas la " *grandan aflikton* " anoncitan en Rev.2:22. En simboloj, ĝi malkaŝas al ni siajn efikojn: parte, " *la suno* ", simbolo de la lumo de Dio, estas frapita. Ankaŭ, parte, " *la luno* ", simbolo de la religia tendaro de mallumo kiu koncernis, en 1793, hipokritajn katolikojn kaj protestantojn, ankaŭ estis frapita. Sub la simbolo " *steloj* ", parto de la kristanoj vokitaj *por lumigi la teron* estas unuope frapita ankaŭ. Kiu do povas tiel frapi la veran kaj la malveran kristanan religian lumon? Respondo: la ideologio de ateismo konsiderata la granda lumo de la tempo. Ĝia lumo eklipsas ĉiujn aliajn. Verkistoj kiuj skribas librojn pri tiu temo estas alte taksataj kaj nomitaj "kleriĝoj" mem, kiel Voltaire kaj Montesquieu. Tamen, ĉi tiu lumo detruas, unue, homajn vivojn en ĉeno, verŝante sangofluojn. Post la kapo de reĝo Ludoviko la 16-a kaj tiu de lia edzino Marie-Antoinette, tiuj de praktikantaj katolikoj kaj protestantoj siavice falis sub la gilotinoj de la revoluciuloj. Ĉi tiu ago de dia justeco ne pravigas ateismon; sed la celo pravigas la rimedojn, kaj Dio povas renversi tiranojn nur kontraŭbatalante per supera, pli potenca kaj pli forta tiraneco. " *Potenco kaj potenco* " estas la Sinjoro en Rev.7:12.

Samtempe, ni legas en Lev.26:23 ĝis 25: " *Se ĉi tiuj punoj ne korektos vin kaj se vi rezistos al mi, mi ankaŭ rezistos vin kaj mi batos vin sepoble pli pro viaj pekoj. Mi venigos sur vin la glavon, kiu venĝos Mian interligon* ; Kiam vi kolektos vin en viaj urboj, Mi sendos sur vin plagon, kaj vi estos transdonitaj en la manojn de la malamiko. " . " *La glavo, kiu venĝos mian aliancon* " estas ja la rolo, kiun Dio donis al la franca nacia ateisma reĝimo, liverante al ĝi la kapojn kulpaj de spirita adulto farita kontraŭ ĝi. Kiel la plago de la verso, tiu ĉi ateisma reĝimo iniciatis principon de amasa ekzekuto tia, ke la hieraŭaj ekzekutistoj fariĝis morgaŭaj viktimoj. Laŭ tiu ĉi principo, ĉi tiu infera reĝimo ŝajnis engluti la tutan homaron en morto. Tial Dio donos al li la nomon " *abismo* ", la " *besto, kiu levigas el la abismo* ", en Apoc. 11:7 kie li disvolvas sian temon. Ĉi tio ĉar en Gen.1:2, ĉi tiu nomo designas la teron sen vivo, sen formo, ĥaosa kaj kiun longtempe reproduktus la sistema detruo entreprenita de la ateisma reĝimo. Ekzemple, ni trovas la sorton de la katolika kaj monarĥista Vendée renomita "Venĝo" de la revoluciuloj kies projekto estis fari ĝin dezerta kaj nelogata lando.

Verso 13: " *Kaj mi rigardis, kaj aŭdis aglon flugantan en la mezo de la ĉielo, dirantan per laŭta voĉo: Ve, ve, ve al la loĝantoj sur la tero, pro la aliaj sonoj de la trumpetoj de la tri anĝeloj. kiu sonoros!* »

La Franca Revolucio produktis siajn murdemajn efikojn sed ĝi atingis la celon deziratan de Dio. Ĝi ĉesigis religian tiranecon, kaj post ĝi regis la toleremo. Jen la momento, kiam, laŭ Ap.13:3, la katolika "besto de la maro" estis " *vundita ĝismorte sed resanigita* " pro la potenca aŭtoritato de la napoleona " *aglo* ", prezentita en ĉi tiu verso, kiu lin rehabilitis. per sia Konkordato. "... *aglo fluganta meze de la ĉielo* " simbolas la apogeon de la regado de imperiestro Napoleono ^{la 1-}
^a. Li etendis sian regadon super ĉiuj eŭropaj popoloj kaj malsukcesis kontraŭ Rusio. Ĉi tiu elekto proponas al ni grandan precizecon en la datado de eventoj, la periodo 1800 ĝis 1814 estas tiel sugestita. La enormaj sekvoj de ĉi tiu regado konsistigas solidan referencon, kiu tiel pravigas la alvenon en la pivota dato de Daniel 8:14, 1843. Ĉi tiu grava reĝimo en la historio de la lando Francio fariĝas, por Dio, portanto de terura anonco, ĉar post li, la universala kristana fido eniros la

tempon, kiam ĝi estos frapita de Dio de tri grandaj " *malfeliĉoj* ". Ripetita trifoje, temas pri la perfekteco de " *malfeliĉo* "; ĉi tion ĉar enirante la jaron 1843, kiel instruas Apo.3:2, Dio postulas al la kristanoj, kiuj pretendas la savon de Jesuo Kristo, ke ili finfine kompletigu la reformadon komencitan ekde 1170, dato kiam Pierre Valdo plene restarigis la biblian veron, kaj ili produktis " *perfektaj verkoj* "; ĉi tiu perfekteco estas postulata en Rev.3:2 kaj per la dekreto de Daniel 8:14. La sekvoj de ĝia aplikado aperas ĉi tie en la formo de tri gravaj " *malfeliĉoj* ", kiujn ni nun studos aparte. Mi ŝatus rimarki denove, ke kio igas ĉi tiun periodon de religia paco, paradokse, granda " *malfeliĉo* ", estas la heredaĵo de franca nacia ateismo kiu trapenetas kaj trapenetros, ĝis la fino de la mondo, la mensojn de la okcidentaj homoj. Ĉi tio ne helpas ilin plenumi la reformojn postulitan de Dio ekde 1843. Sed jam, la " *sesa sigelo* " de Rev.6:13 ilustris la unuan el ĉi tiuj " *malfeliĉoj* " per la bildo de " *falantaj steloj* " kompare kun " *verdaj figoj* ", do ne akceptinte la kompletan spiritan maturiĝon postulatan de Dio ekde 1843. Kaj la ĉiela signo de la averto de Dio estis donita la 13-an de novembro. 1833 paralela al la proponita tempo de la anonco de la grandaj tri " *malfeliĉoj* " de la verso studita.

En sia revelacio, la Spirito elvokas la esprimon " *loĝantoj de la tero* " por indiki la homojn celitajn de la tri grandaj. *profetis* " *malfeliĉoj* ". Estante forigita de Dio kaj apartigita de ilia nekredemo kaj peko, la Spirito ligas ilin al " *la tero* ". Male, Jesuo nomas siajn verajn fidelajn elektitojn per la esprimo " *civitanoj de la regno de la ĉielo* "; ilia patrujo ne estas " *tero* " sed " *ĉielo* ", kie Jesuo " *preparis lokon* " por ili laŭ Johano 14:2-3. Do ĉiuforte kiam ĉi tiu esprimo " *loĝantoj de la tero* " estas citita en la Apokalipso, ĝi estas por indiki ribeleman homaron apartigitan de Dio en Jesuo Kristo.

Revelacio 9: la 5-a kaj 6-a trumpetoj La " unua " kaj " dua granda malfeliĉo "

La 5-a trumpeto : La " unua granda veo " por protestantoj (1843) kaj adventistoj (1994)

Noto : En la unua legado, ĉi tiu temo de la " 5-a trumpeto " prezentas en simbolaj bildoj la juĝon, ke ^{Dio} portas sur la protestantaj religiojn, kiuj malhonoris ekde la printempo de 1843. Sed ĝi alportas pliajn instruojn, kiuj konfirmas la profetajn anoncojn donitajn al nia sepa-taga adventisma fratino, sinjorino Ellen Gould White, kiun Jesuo elektis kiel sian senditon. Lia profeta laboro aparte lumigis la tempon de la lasta fina provo de kredo; liaj antaŭdiroj estos konfirmitaj en ĉi tiu mesaĝo. Sed kion nia fratino ne sciis, estis ke tria adventisma atendo estis planita de Dio por testi la Sepa-tagan Adventistan eklezion mem. Certe, ĉi tiu tria atendo ne prenis sur sin la publikan evoluon de la antaŭaj du, sed la grandeco de la novaj rivelitaj veroj alkroĉitaj al ĝi kompensas ĉi tiun ŝajnan malforton. Tial, estinte provita de Jesuo Kristo inter 1983 kaj 1991 en Valence-sur-Rhône, Francio, kaj sur Maŭricio, post lia malakcepto de liaj lastaj profetaj lumoj, oficiala institucia adventisma instruo estis " vomita " de la Savanto de animoj en 1994, dato konstruita per la uzo de la profetaj " kvin monatoj " de versoj 5 kaj 10 de ĉi tiu ĉapitro 9. Ĝi estas kial, en dua legado, ĉi tiu bilda juĝo alportita de la Sinjoro kontraŭ la diversaj aspektoj de la protestanta kredo aplikas al institucia Sepa Taga Adventismo falinta en apostazio, siavice, per rifuzo de dia profeta lumo; ĉi tio, malgraŭ la avertoj donitaj de Ellen G. White en la ĉapitro "nei la lumon" de ŝia libro adresita al adventistaj instruistoj "La Evangelia Ministerio". En 1995, la oficiala alianco de Adventismo kun Protestantismo konfirmis la justan juĝon profetitan de Dio. Rimarku la fakton, ke la du faloj havas la saman kaŭzon: la malakcepto kaj malestimo al la profeta vorto proponita de Dio, de servisto, kiun li elektis por tiu ĉi tasko.

" Malfeliĉo " estas la horo de malbono, kies instiganto kaj inspiro estas Satano, la malamiko de Jesuo kaj liaj elektitaj sanktuloj. La Spirito malkaŝos al ni bildojn, kio fariĝas disĉiplo de Jesuo Kristo, kiam li estas forĵetita de li por esti transdonita al la diablo; kiu tiam konsistigas vere grandan " malfeliĉon ".

Verso 1: " *La kvina sonoris. Kaj mi vidis stelon, kiu falis de la ĉielo sur la teron. La ŝlosilo de la kavo de la abismo estis donita al li ,*

" Kvina ", sed granda averto estas adresita al la elektitoj de Kristo apartigitaj ekde 1844. " La stelo, kiu falis de la ĉielo " ne estas " la stelo ". Absinto " de la antaŭa ĉapitro kiu ne " falis ", " on tie tero ", sed " sur LA riveroj Kaj LA fontoj de akvoj ". Ĝi estas tiu de la epoko " Sardes ", kie Jesuo memoras, ke li " tenas la sep stelojn en siaj manoj ". Por siaj " faroj " deklaritaj " neperfektaj ", Jesuo ĵetis sur la teron la "stelon " de la protestanta sendito.

La adventisma suferado estis markita en la printempo de 1843 antaŭ la fino de unua atendo de la reveno de Jesuo Kristo. Dua atendo por ĉi tiu reveno finiĝis la 22-an de oktobro 1844. Nur ĉe la fino de ĉi tiu dua provo Dio donis al la venkintoj la scion kaj praktikon de sia sankta sabata sabato. Ĉi tiu sabato tiam prenis la rolon de la " *sigelo de Dio* ", kiu estas citita en la verso 4 de ĉi tiu ĉapitro 9. La sigelo de ĝiaj servistoj do komenciĝis post la fino de la dua provo, en la aŭtuno de 1844. La ideo estas kiel sekvas: la esprimo " *kiu falis* " celas la daton de printempo 1843, la finon de la dekreto de Dan.8:14 kaj la finon de la unua adventisma proceso, en opozicio al tiu de la falo. 1844 kiu markas la komencon de la sigelo de la elektitaj venkintoj kaj tiu de la temo de ĉi tiu " *5-a trumpeto* ", kies celo por Dio estas malkaŝi la falon de la protestanta kredo kaj tiu de la adventismo, kiu faros aliancon kun li post 1994. , termino de la " *kvin monatoj* " profetita en versoj 5 kaj 10. Tiel, dum la "kvin monatoj" de ĉi tiu temo komenciĝas en la aŭtuno de 1844, la kunteksto de la komenco de la sigelante, kiel la ĉefa temo, la protestanta kredo " *falis* " antaŭ ĉi tiu dato, de la printempo de 1843. Ni tiam vidas kiel dia revelacio ĝuste respektas plenumitajn historiajn faktojn. La du datoj 1843 kaj 1844 ĉiu havas specifan rolon ligita al ili.

Forlasita de Jesuo, kiu transdonis ĝin al la diablo, la protestanta kredo falis en la katolikan " *puton* " aŭ " *la profundon de Satano* ", kiun la reformantoj mem denunciis en la tempo de la reformado en Ap 2:24. Subtile, dirante, ke ĝi falas " *sur la teron* ", la Spirito konfirmas la identecon de la protestanta kredo simbolita per la vorto " *tero* ", kiu memorigas sian eliron el Katolikismo nomata " *maro* " en Apoc.13 kaj 10:2. En la mesaĝo " *Filadelfio* ", Jesuo prezentas " *pordojn* ", kiuj estas malfermitaj aŭ fermitaj. Ĉi tie, ŝlosilo malfermas tre malsaman vojon por ili ĉar ĝi donas al ili aliron al la " *abismo* " simbolanta la malaperon de vivo. Ĉi tiu estas la horo, kiam por ili " *lumo fariĝas mallumo* " kaj " *mallumo fariĝas lumo* ". Adoptante kiel heredaĵon la principojn de respublikanaj filozofiaj pensoj, ili perdas de vido la realan sanktecon de la kredo purigita per la sango de Jesuo Kristo. Ni notu la precizecon " *estis donita al li* ". Kiu tiel donas al ĉiu laŭ siaj faroj, estas Jesuo Kristo la dia Juĝisto. Ĉar li ankaŭ estas la gardisto de la ŝlosiloj; " *la ŝlosilo de Davido* " por la benitaj elektitoj en 1873 kaj 1994, laŭ Rev.3:7, kaj " *la ŝlosilo de la senfunda puto* " por la falintaj en 1843 kaj 1994.

Verso 2: " *Kaj ŝi malfermis la kavon de la abismo. Kaj levigxis fumo el la puto, kiel fumo de granda forno; kaj la suno kaj la aero estis mallumigitaj de la fumo el la puto.* »

La protestanta kredo ŝanĝas majstron kaj destinon, kaj ĝiaj verkoj ankaŭ estas ŝanĝitaj. Ŝi tiel aliras la neenviindan sorton devi suferi la detruon de la lasta juĝo per la " *fajro* " de la " *dua morto* ", kiu estos menciita en Apoc. 19:20 kaj 20:10. Prenante la bildon de " *lago de fajro kaj sulfuro* " ĉi tiu " *fajro* " de la lasta juĝo estos " *granda forno* " kiu minacas la malobeintojn de la ordonoj de Dio ekde ilia proklamo sur la monto Sinajo laŭ El.19:18: " *La monto Sinaj tute fumis, ĉar la Eternulo malsupreniris tie meze de fajro; ĉi tiu fumo leviĝis kiel fumo el forno, kaj la tuta monto forte skuiĝis.* » La Spirito tiam uzas la kinematografian teknikon nomitan "flashback", la retromemoron, kiu malkaŝas la verkojn kreitajn dum ankoraŭ vivante, la falintaj servis la diablon. La vorto " *fumo* " ĉi tie havas duoblan signifon: tiu de la fajro de " *la granda forno* " pri kiu ni legas en Apoc.

14:11: “ *Kaj la fumo de ilia turmento supreniras por ĉiam kaj eterne; kaj ili ne havas ripozon tage nek nokte, tiuj, kiuj adoras la beston kaj lian bildon, kaj kiu ajn ricevas la markon de sia nomo* ”, sed ankaŭ tiun de la “ *preĝoj de la sanktuloj* ” laŭ Rev.5:8, ĉi tie, tiuj falsaj sanktuloj. Ĉar abunda religia agado manifestata per preĝoj pravigas ĉi tiujn vortojn, kiujn Jesuo adresis al li en *Sardes* , en 1843: “ *Vi estas konsiderata kiel vivanta; kaj vi estas morta* .” Morto, kaj dufoje mortinto, ĉar la morto sugestita estas “ *la dua morto* ” de la “ *lasta juĝo* ”. Tiu ĉi religia agado trompas ĉiujn krom Dio kaj liaj elektitoj, kiujn ĝi lumigas. Ĉi tiu disvastigita trompo estas “*trompo*” kiel diras la moderna mondo. Kaj estas ja la ideo de ebrio, kiun la Spirito sugestas per la bildo de “ *fumo* ”, kiu disvastiĝas en “ *la aero* ” ĝis la punkto de malklarigi “ *la sunon* ”. Se ĉi-lasto estas la simbolo de la vera dia lumo, tiu de “ *aero* ” indikas la rezervitan domajnon de la diablo, nomata “ *la princo de la potenco de la aero* ” en Ef.2:2, kaj kiun Jesuo nomas “ *la princo* ”. *de ĉi tiu mondo* ” en Johano 12:31 kaj 16:11. En la mondo, la celo de misinformado estas kaŝi verojn, kiuj devas resti sekretaj. Sur religia nivelo, estas la sama afero: la vero estas nur por la elektita. La multobligo de protestantaj grupoj fakte havis la efikecon maski la ekziston de la Sepa Taga Adventisma kredo; ĉi tio ĝis 1995 kiam ili bonvenigis ŝin en siajn vicojn pro ŝia “ *granda malfeliĉo* ”. En ĉi tiu nova spirita situacio, ili estos la viktimoj de la *dua morto* , kiu transformos la surfacon de la tero en fajran *fornon* . La mesaĝo estas terura kaj ni povas kompreni kial Dio ne proponis ĝin klare. Ĝi estas rezervita por la elektitaj, por ke ili komprenu, kian sorton ili eskapis.

Verso 3: “ *Akridoj eliris kun fumo kaj disĵetitaj sur la teron; kaj potenco estis donita al ili kiel la potenco de la skorpionoj de la tero.* »

La preĝoj simbolitaj per “ *fumo* ” venas el la buŝoj kaj mensoj de falintaj protestantoj, tial viroj kaj virinoj simbolitaj per “ *akridoj* ” pro sia granda nombro. Fakte estas amasoj da homaj estaĵoj kiuj falis en 1843 kaj mi memorigas vin, en 1833, dek jarojn pli frue, la Sinjoro donis ideon pri ĉi tiu amaso per “*la falo de la steloj*” plenumita en la nokto de la 13-a de novembro. , 1833 inter noktomezo kaj 5 a.m., laŭ historia atestataĵo. Denove, la esprimo “ *sur la tero* ” portas la duoblan signifon de tera etendo kaj protestanta identeco. Kiu ŝatas detruajn kaj ruinigajn “ *akridojn* ”? Ne la kamparanoj, kaj Dio ne estimas kredantojn, kiuj perfidas Lin kaj laboras kun la kontraŭulo por detruo Lian rikolton de la elektitoj, do ĉi tiu simbolo estas aplikata al ili. Tiam, en Ezekiel 2, ĉi tiu mallonga ĉapitro de 10 versoj, la vorto “ *ribelulo* ” estas citita 6 fojojn por indiki la judajn “ *ribelulojn* ”, kiujn Dio nomas “ *dornoj, dornoj kaj skorpionoj* ”. Ĉi tie, ĉi tiu esprimo “ *skorpio* ” koncernas protestantajn ribelantojn. En verso 3, la aludo al lia potenco preparas la uzon de plej grava subtila simbolo. La potenco de “ *skorpionoj* ” estas mortige piki siajn viktimojn per la pikilo de ilia “ *vosto* ”. Kaj ĉi tiu vorto “ *vosto* ” prenas fundamentan signifon en la dia penso malkaŝita en Jesaja 9:14: “ *la profeto, kiu instruas mensogojn, estas la vosto* ”. Bestoj uzas siajn “ *vostojn* ” por forpeli kaj vipi muŝojn kaj aliajn parazitajn insektojn, kiuj ĝenas ilin. Ĉi tie ni trovas la bildon de la falsa “ *profetino Izebel* ” kiu pasigas sian tempon punante kaj kaŭzante suferon al Dio kaj liaj trompitaĵoj malfidelaj servistoj. La praktiko de libervola flagelado por pekliberigi pekon ankaŭ estas parto de la instruoj de la katolika kredo. En Rev.11:1 la Spirito konfirmas ĉi tiun komparon uzante la

vorton " *kano* " al kiu la ŝlosilo Jesaja 9:14 donas la saman signifon kiel la vorto " *vosto* ". Ĉi tiu bildo de la papa eklezio validas ankaŭ, ekde 1844, por falintaj protestantaj kredantoj, kiuj fariĝis profetoj por Dio, kiuj instruas mensogojn, aŭ falsajn profetojn. La proponita vorto " *vosto* " estos klare citita en verso 10.

La konstruado de la 3-a ^{adventisma} atendo (ĉi-foje, ekde la sepa tago)

Verso 4: " *Oni diris al ili, ke ili ne difektu la herbon de la tero, nek ian verdan aĵon, nek ian arbon, sed nur tiujn, kiuj ne havis la sigelon de Dio sur siaj fruntoj* . »

Ĉi tiuj " *akridoj* " ne formanĝas verdaĵojn, sed ili estas malutilaj al homoj, kiuj ne estas protektataj de la " *sigelo de Dio* ". Ĉi tiu mencio de la " *sigelo de Dio* " konfirmas la kuntekston de la tempoj jam kovritaj en Rev.7. La mesaĝoj estas do paralelaj, ĉapitro 7 koncerne la elektitojn sigelitajn kaj ĉapitro 9, la falintaj forlasitaj. Mi memorigas al vi, ke laŭ Matt.24:24, estas neeble delogi aŭtentikan elektiton. Falsaj profetoj do trompas unu la alian.

La precizeco, " *la sigelo de Dio sur la frunto* ", indikas la komencon de la sigelo de la elektitaj adventistaj servantoj de Dio, la 23-an de oktobro 1844. La detalo estas menciita ĵus antaŭ la citaĵo de la profeta " *kvin monatoj* " periodo de la verso kiu sekvas; daŭro de 150 realaj jaroj kiuj baziĝos sur tiu ĉi dato.

Verso 5: " *Estis donite al ili, ne por ilin mortigi, sed por turmenti ilin dum kvin monatoj ; kaj la turmento, kiun ili kaŭzis, estis kiel la turmento kaŭzita de la skorpio, kiam ĝi pikas homon* . »

La mesaĝo de Dio kunigas en sia bildo agojn plenumitajn en diversaj tempoj; kiu konfuzas kaj malfaciligas bildan interpreton. Sed ĉi tiu tekniko estante komprenita kaj ricevita, la mesaĝo fariĝas tre klara. Ĉi tiu verso 5 estis la bazo de mia anonco pri la reveno de Jesuo Kristo por 1994. Tie ni trovas la altvaloran profetan " *kvin monatojn* ", kiu, ekde 1844, ebligas establi la daton 1994. Tamen, por efektiviĝi la projekton de Dio, mi nepre devis ligi la gloran revenon de Jesuo Kristo al ĉi tiu dato. Jen kiel, parte blindigita de precizeco en la teksto, kiu estus malebla ĉi tiun esperon, mi persistis en la direkto dezirata de mia Kreinto. Efektive, la teksto precizigas: " *ĝi estis donita al ili, ne por mortigi ilin, sed por turmenti ilin dum kvin monatoj* ". La klarigo " *ne mortigi ilin* " ne permesis la temon de la " ^{6-a} *trumpeto* ", monstra mortiga milito, en la tempo kovrita de la " ^{5-a} *trumpeto* "; la tempo de 150 realaj jaroj. Sed siatempe, William Miller jam parte blindiĝis por plenumi agon deziratan de Dio; malkovru eraron permesantan al ni revivigi la esperon de la reveno de Kristo por la falo de 1844; falsa eraro, ĉar la komencaj kalkuloj starigantaj la fonton de 1843 estas konfirmitaj hodiaŭ en niaj lastaj kalkuloj. La volo kaj potenco de Dio estas suverenaj kaj feliĉe por liaj elektitoj, nenio kaj neniu povas malhelpi lian projekton. La fakto estas, ke tiu ĉi eraro de anonco igis oficialan adventismon montri, en 1991, sintenon de malestimo al espero de la reveno de Jesuo Kristo anoncita por 1994. Kaj la plej

malbona por adventistoj estas esti senigita de la lasta profeta lumo, kiu estas lumigas, en sia tuteco, la 34 ĉapitroj de la libroj Daniel kaj Revelacio, kiel ĉiu povas havi pruvon hodiaŭ per legado de ĉi tiu dokumento. Tiel farante, ili ankaŭ estas senigitaj de la aliaj novaj lumoj, kiujn Dio donis al mi ekde la printempo de 2018 pri sia leĝo kaj pri la reveno de Kristo, kiu revenos, ni nun scias, en la printempo de 2030; kaj ĉi tio sur novaj bazoj apartigitaj de la profeta konstruado de Daniel kaj Revelacio. Inter 1982 kaj 1991, por mi, la *kvin monatoj* estis ligitaj al la agado de la falsaj profetoj kiuj devis daŭri ĝis la reveno de Jesuo Kristo. Konvinkita de ĉi tiu rezonado, cetere pravigita, mi ne vidis la limigon de tempo trudita de la malpermeso de " *mortigo* ". Kaj tiutempe la dato 1994 reprezentis la jaron 2000 de la vera naskiĝo de Jesuo Kristo. Mi aldonas, ke neniu antaŭ mi identigis la kaŭzon de mia eraro; kiu konfirmas plenumon konforme al la volo de Dio. Ni nun turnu nian atenton al la klarigo " *sed por turmenti ilin dum kvin monatoj* ". La formulo estas ege misgvida, ĉar la koncerna " *tormento* " *ne estas suferata de la viktimoj dum la profetitaj " kvin monatoj "*. La " *tormento* ", al kiu aludas la Spirito, estos kaŭzita de la falinto ĉe la lasta juĝo, kie ĝi estos kaŭzita de la forbruligo de la " *fajra lago* ", la puno de la " *dua morto* ". Ĉi tiu " *tormento* " estas anoncita en la mesaĝo de la tria anĝelo de Rev.14:10-11, kiun la antaŭa verso elvokis citante " *la fumon* " " *de ilia tormento* "; mesaĝo, kiun adventistoj bone konas, ĉar ĝi konsistigas elementon de ilia universala misio. Sciante anticipe la falon de ĉi tiu oficiala adventismo, la Spirito subtile diras en ĉi tiu mesaĝo " **ankaŭ li** *trinkos el la vino de la kolero de Dio, versita nemiksita en la kalikon de sia kolero, kaj li estos turmentita en fajro kaj sulfuro antaŭ la sanktaj anĝeloj kaj antaŭ la Ŝafido .* " Tiu ĉi klarigo " *ankaŭ li* " celas, sinsekve, la protestantan kredon, poste la oficialan malfidela adventismo malakceptita en 1994 de Jesuo Kristo mem. Ekde tiu ĉi dato, por konfirmo de lia malbeno, ĉi tiu nova " *ribelulo* " aliĝis al la ekumena alianco, kiu kunigas katolikojn kaj protestantojn jam fortranĉitaj de Dio. Sed antaŭ la falo de oficiala adventismo, la formulo " *ankaŭ li* " aplikis al falintaj protestantoj, ĉar falinte en 1844, ili nun dividus la sorton de katolikoj, ortodoksaj kaj falsaj judoj. Fakte, " *ankaŭ li* " koncernas ĉiujn nekatolikojn, kiuj honoras la Romkatolika Eklezion, enirante en ĝian ekumenan aliancon, kaj honorante la preskribojn de Konstantino la 1-a ĉi lia dimanĉo kaj naskiĝtago de la suno, (Kristnasko je la 25-an de decembro). Elektante la formon de la singularo " *ankaŭ li* ", anstataŭ ĝia pluralo "ankaŭ ili", la Spirito memorigas al ni, ke la religia elekto estas individua elekto, kiu respondecas, pravigas aŭ igas onin senti sin kulpa antaŭ Dio, la individuo, kaj ne, la komunumo; kiel " *Noa, Daniel kaj Ijob, kiuj ne savus filojn aŭ filinojn* " laŭ Ezek.14:18.

La turmentoj de la dua morto de la lasta juĝo

Verso 6: " *En tiuj tagoj homoj serĉos morton, kaj ili ne trovos ĝin; ili deziras morti, kaj morto forkuros de ili.* »

La ideoj fluas tre logike. Ĝus elvokinte la " *turmentojn de la dua morto* ", la Spirito profetas en ĉi tiu verso 6, pri la tagoj de ĝia aplikado, kiuj venos fine de la 7-a ^{jarmilo}, celitaj de la esprimo " *en tiuj tagoj* ". Li tiam malkaŝas al ni la apartaĵojn de tiu ege timinda fina puno. " *Homoj serĉos morton, sed ili ne trovos ĝin; ili deziras morti, kaj morto forkuros de ili* . Kion la homoj ne scias, estas ke la

resurekto de la malvirtuloj havos trajtojn tre malsamajn ol tiuj de la nunaj karnaj korpoj. Por ilia fina puno, la kreinto Dio rekreos ilian vivon igante ĝin kapabla daŭri en konscia stato ĝis la detruo de ilia lasta atomo. Krome, la longeco de la sufertempo estos adaptita individue por ĉiu individuo, depende de la verdikto prononcita pri ilia individua kulpo. Mark 9:47-48 konfirmas en ĉi tiuj vortoj: "... *esti jxetitaj en Gehenon, kie ilia vermo ne mortas, kaj la fajro ne estingiĝas.* » Oni ankaŭ rimarku, ke la protestanta kredo kunhavas kun la Katolika Eklezio multajn falsajn religiajn dogmojn, krom dimanĉo, la unua tago dediĉita al ripozo, ekzistas la kredo je la senmorteco de la animo, kiu igas la protestantojn kredi je la ekzisto de infero instruata de katolikoj. Tiel, la katolika minaco de la infero, kie eterne, la damnuloj estas turmentitaj en fajro, minaco, kiu submetis al ĝi ĉiujn monarĥojn de kristanaj landoj, havis iom da vero, sed antaŭ ĉio multe da malvero. Ĉar unue, la infero preparita de Dio formiĝos nur ĉe la fino de la " *mil jaroj* " de la ĉiela juĝo de la malvirtuloj fare de la sanktuloj. Kaj due, la sufero ne estos eterna, kvankam longedaŭra, kompare kun nunaj surteraj kondiĉoj. Inter tiuj, kiuj vidis la morton fuĝi de ili, estos la sekvantoj kaj fervoraj defendantoj de la pagana greka dogmo de la senmorteco de la animo. Dio donos al ili tiel la sperton imagi, kia estus ilia sorto, se ilia animo estus vere senmorta. Sed ĉefe, estas la adorantoj de la "tago de la nevenkita suno", kiuj renkontos sian diecon; la tero mem kiu portis ilin, fariĝinte "suno" per la fandado de la magmo de fajro kaj sulfuro.

La mortiga trompa aspekto

Verso 7: “ *Ĉi tiuj akridoj estis kiel ĉevaloj pretaj por batalo; Sur iliaj kapoj estis kronoj kiel oro, kaj iliaj vizaĝoj estis kiel vizaĝoj de homoj.* »

Per siaj simboloj, verso 7 ilustras la agadplanon de la falinta protestanta tendaro. La religiaj grupoj (*ĉevaloj*) estas kolektitaj por spirita " *batalo* " kiu nur estos plenumita ĉe la fino de la tempo de graco sed la fina celo estas tie. Ĉi tiu batalo ricevas la nomon " *Armagedono* " en Apoc. 16:16 . Tiam konvenas noti la insiston de la Spirito pri ĝia komparo kun la realeco de la aferoj; kion li faras multobligante la uzon de la termino " *kiel* ". Jen lia maniero nei la malverajn asertojn de la koncernaj religiemaj homoj. Ĉio estas nur trompa aspekto: la " *krono* " promesita al la konkerinto de kredo, kaj la kredo (*oro*) mem, kiu havas nur " *similecon* " al la vera kredo. La " *vizaĝoj* " de ĉi tiuj falsaj kredantoj estas mem trompaj ĉar ĉio al ili restis estas homa aspekto. Kiu esprimas ĉi tiun juĝon, tiu serĉas la kondukilojn kaj la korojn. Li konas la sekretajn pensojn de homoj kaj kundividas sian vizion de la realo kun siaj elektitoj.

Verso 8: “ *Ili havis harojn kiel haroj de virinoj, kaj iliaj dentoj estis kiel dentoj de leonoj.* »

Laŭ 1 Kor.11:15, virinaj haroj servas kiel vualo. Kaj la rolo de vualo estas kaŝi la vizaĝon, la identecon de la vualita subjekto. Ĉi tiu verso 8 denuncas per siaj simboloj la eraran aspekton de kristanaj religiaj grupoj. Ili do havas la eksteran aspekton (*haroj*) de preĝejoj (*virinoj* , en Ef.5:23-32), sed iliaj spiritoj estas viglaj per la feroco (*dentoj*) de " *leonoj* ". Ni pli bone komprenas kial iliaj vizaĝoj havas nur homan aspekton. Ne senkaŭze Jesuo komparas ilin kun leonoj. Ĝi tiel memoras la animstaton de la romia popolo, kiu havis la unuajn kristanojn

voritaj de leonoj en siaj arenoj. Kaj ĉi tiu komparo estas pravigita, ĉar je la fino de la mondo, ili denove volos mortigi la lastajn verajn elektitojn de Jesuo Kristo.

Verso 9: " *Ili havis kirasojn kiel ferajn kirasojn, kaj la sono de iliaj flugiloj estis kiel la bruo de ĉaroj kun multaj ĉevaloj kurantaj al batalo.* »

Ĉi tiu verso celas la falsigon de la panoplio de la vera soldato de Jesuo Kristo, kiu portas la " *brustaĵo* " de justeco (Eph.6:14), sed ĉi tie, ĉi tiu justeco estas malmola kiel " *fero* " jam simbolo de la roma imperio en Danielo. " *Akridoj* " bruas per " *siaj flugiloj* " kiam ili estas aktivaj. La komparo kiu venas do koncernas agon. La sekva klarigo konfirmas la ligan kun Romo, kies ĉaraj vetkuroj kun " *pluraj ĉevaloj* " ĝojigis la romanojn sur siaj cirkvitoj. En ĉi tiu bildo, " *multaj ĉevaloj* " signifas: pluraj religiaj grupoj kunvenis por tiri la romian " *ĉaron* ", *por glori la aŭtoritaton de Romo*; Romo kiu sciis manipuli aliajn religiajn gvidantojn por subigi ilin per siaj delogoj. Tiel la Spirito resumas la agadon de la ribela tendaro. Kaj ĉi tiu kunveno favore al Romo preparas ilin por la fina " *batalo de Armagedono* " direktita kontraŭ la kontraŭuloj de la dimanĉo, fidelaj observantoj de la sabato sanktigita de Dio, kaj senkonscie, kontraŭ Kristo, ilia Defendanto Protektanto.

Verso 10: " *Ili havis vostojn kiel skorpiojn kaj pikilojn, kaj en iliaj vosto estis la potenco damaĝi homojn dum kvin monatoj.* »

Ĉi tiu verso levas la vualon de la verso 3, kie la vorto " *vosto* " estis proponita sub la titolo "povo de la skorpioj ". Ĝi estas citita klare kvankam ĝia signifo ne estas klara por tiu, kiu ne serĉas ĝin en Jesaja 9:14. Ĉi tio ne estas mia kazo, do mi memoras ĉi tiun gravan ŝlosilon: " *la profeto, kiu instruas mensogojn, estas la vosto* ". Mi klarigas la kodigitan mesaĝon en ĉi tiuj terminoj: ĉi tiuj grupoj havis mensogajn (*vostojn*) kaj ribelemajn (*skorpiojn*) profetojn kaj mensogajn langojn (pikilojn), kaj estis en ĉi tiuj falsaj profetoj (*vostoj*) *ke la potenco fari malbonon al homoj* ankaŭ, por delogi ilin kaj konvinki ilin honori romian dimanĉon dum 150 jaroj (*kvin monatoj*) da religia paco garantiita de Dio; kiu nerepareble elmetas ilin al la " *turmentoj de la dua morto* " de la lasta juĝo fine de la 7-a ^{jarmilo}. Kiam mi pensas, ke amasoj ne vidas la gravecon de la ripoztago! Se ili kredus je ĉi tiu malkodita malkaŝita mesaĝo, ili ŝanĝus opinion.

Verso 11: " *Ili havis kiel reĝon la anĝelon de la abismo, nomatan en la hebrea Abaddon, kaj en la greka Apollyon.* »

Pli kaj pli preciza, la dia akuzo atingas sian apogeon: ĉi tiuj religiaj grupoj havas kiel reĝon, Satanon, " *la anĝelon de la abismo* " kiu estos ligita en la dezerto dum " *mil jaroj* " laŭ Rev.20:3. La vorto " *profunda* " en Gen.1:2 rilatas al la tero antaŭ ol ĝi portas la plej etan signon de vivo. Ĉi tiu esprimo tiel indikas la teron dezertigitan, ĉiuj formoj de vivo forviŝitaj per la glora reveno de Kristo. Ŝi estos en ĉi tiu stato dum " *mil jaroj* ", kun la sola loĝanto estas la anĝelo, kiun Satano tenis sur ŝi. Tiun Dio nomas en Apoc. 12, la " *drako* ", kaj la *serpento*, la *diablo kaj Satano* ", ricevas ĉi tie la nomon Destroyer, signifo de la vortoj " *hebrea kaj greka, Abaddon kaj Apollyon* ". Subtile, la Spirito rakontas al ni kiel ĉi tiu anĝelo detruas la laboron de Dio, kiun li batalas. " *Hebrea kaj Greka* " estas la lingvoj de la originala biblia skribo. Tiel, ekde la protestanta kredo falis, en 1844, la komenco de la temo de ĉi tiu " *5-a trumpeto* ", la diablo rehavis ŝin kun sia konata intereso pri la Sankta Biblio. Sed kontraste al la gloraj komencoj de la

Reformacio, ĝi nun estas uzata por detruo la planon de Dio. Satano aplikas kun la falinta Reformita kredo, ĉi-foje sukcese, tion, kion li vane provis faligi Kriston mem, je la horo de sia provo de rezisto.

Verso 12: " *La unua ve estas pasinta. Jen venas du pliaj malfeliĉoj post ĉi tio . »*

Ĉi tie finiĝas, en verso 12, ĉi tiu tre aparta temo de la " 5-a trumpeto ." Ĉi tiu momento indikas, ke la homaro eniris la jaron 1994 de sia kutima kalendaro. Ĝis tiam, religia paco daŭris inter ĉiuj monoteismaj religioj. Neniu estis mortigita pro spirita motivo de religia engaĝiĝo. La malpermeso kontraŭ mortigo en verso 5 estis do respektita kaj plenumita kiel Dio anoncis.

Sed la 3-an de aŭgusto 1994, la plej unua islama religia atako de la GIA mortigis kvin francajn oficialulojn proksime de la franca ambasado en Alĝero, sekvita sojle de kristana Kristnasko la 24-an de decembro 1994, per atako kontraŭ franca aviadilo, kiu mortigas tri homojn en Alĝero, inkluzive de franco. La sekvan someron, la armitaj islamismaj grupoj de la alĝeria GIA lanĉis mortigajn atakojn kontraŭ la RER de Parizo, la franca ĉefurbo. Kaj en 1996, 7 francaj katolikaj pastroj estis senkapigitaj en Tibhirine en Alĝerio. Ĉi tiuj atestoj do pravas, ke la profetitaj " *kvin monatoj* " estas superitaj. Religiaj militoj povas do rekomenci kaj daŭri ĝis la fino de la mondo markita de la reveno de la glorata Kristo.

La 6-a trumpeto : La dua granda " malfeliĉo " **Sesa Puno de Ĉia Falsa Kristana Sankteco**

Tria Mondmilito

Verso 13: " *La sesa sonoritis. Kaj mi aŭdis voĉon el la kvar kornoj de la ora altaro, kiu estas antaŭ Dio,*

Ĉi tiu sesa averta puno konsistigas la "duan" grandan " *veon* " anoncitan en Apoc. 8:13. Ĝi antaŭas la finon de la tempo de kolektiva kaj individua graco kaj tiel estos plenumita inter 2021 kaj 2029. Kun ĉi tiu verso 13, la eniro en la temon de la " 6-a trumpeto " konfirmos la revenon de milito kaj la rajtigon " *mortigi* ". Ĉi tiu nova temo koncernas la samajn religiajn grupojn kiel tiuj de la " 5-a trumpeto » antaŭa. La uzataj simboloj estas identaj. Ankaŭ aferoj estas klarigeblaj tiel: la popoloj de la " 5-a trumpeto " alutimiĝis al " *ne mortigi* ", irante ĝis malpermesi la mortopunon, en Eŭropo kaj en iuj ŝtatoj en Usono. Ili trovis manieron igi internacian komercon avantaĝe funkcii, kio riĉigis ilin. Ili do ne plu estas subtenantoj de milito, sed defendantoj de paco ĉiakoste. Milito inter kristanaj popoloj do ŝajnas ekskludita, sed bedaŭrinde tria monoteisma religio estas multe malpli paca, estas islamo, kiu marŝas sur du piedoj: tiu de la teroristoj kiuj agas kaj tiu de la aliaj sekvantoj, kiuj aplaŭdas siajn murdemajn agojn. Ĉi tiu interparolanto do malebligas la perspektivon de daŭra paco, kaj sufiĉos por la kreinto Dio " *sonigi* " sian rajtigon por ke la kolizio de civilizacioj kaj religioj

okazu kun konsiderindaj mortigaj efikoj. Sur la resto de la tero, ĉiu popolo ankaŭ havos sian tradician malamikon, la dividojn preparitajn de la diablo kaj liaj demonoj koncerne la tutan planedon.

Tamen ĉi tie, la profetaĵo celas apartan teritorion, la malfidela kristana Okcidento.

La lasta puno, antaŭ la " *sep lastaj plagoj* ", kiuj antaŭiras la revenon de Kristo, venas en la nomo de la " 6-a trumpeto ." Jam antaŭ ol eniri la detalojn de la temo, ni scias, ke tiu ĉi temo ja estas la dua el la " *grandaj malfeliĉoj* " anoncitaj de la " *aglo* " de la napoleona imperio en Apo.8:13. Tamen, en muntado adaptita kun ĉi tiu intenco, la profetaĵo de Apo.11 atribuas ĉi tiun nomon " *dua ve* " al la Franca Revolucio nomata " *la besto, kiu leviĝas el la abismo* ". Ĝi ankaŭ estas la temo de la "4-a trumpeto" de Rev.8. La Spirito do sugestas al ni la ekziston de proksima rilato inter la eventoj koncernataj de la " 4-a kaj 6-a trumpeto ." Ni ekscios, kiaj estas ĉi tiuj rilatoj.

Kiam la " 6-a trumpeto " sonas, la voĉo de Kristo, propetanto antaŭ la altaro de incenso esprimas ordon. (Laŭ la bildo de la tera tabernaklo, kiu profetis ĝian estontan ĉielan rolon kiel propetanto por la preĝoj de la elektitoj).

Okcidenta Eŭropo celo de la kolero de Jesuo Kristo

Verso 14: " *Kaj dirante al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: Malligas la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj en la granda rivero Eŭfrato.* »

Jesuo Kristo deklaras: " *Malliberigu la kvar anĝelojn kiuj estas ligitaj sur la granda rivero Eŭfrato* ": liberigas la universalajn demonajn potencojn centritajn sur Eŭropo simbolitaj per la nomo Eŭfrato; Okcidenta Eŭropo kaj ĝiaj amerikaj kaj aŭstraliaj etendaĵoj kie ili estis retenitaj ekde 1844, laŭ Rev.7:2; Ĉi tiuj estas la *kvar anĝeloj, al kiuj estis donita damaĝi la teron kaj la maron* . La interpretaj klavoj estas simplaj kaj logikaj. "Eŭfrato" estas la rivero, kiu akvumis la antikvan Babilonon de Daniel. En Rev.17, " *la malĉastistino* " nomata " *Babilono la granda* " sidas " *sur multaj akvoj* ", simboloj " *de popoloj, nacioj kaj lingvoj* ". " *Babilono* " indikante Romon, la koncernaj popoloj estas la eŭropaj popoloj. Nomante Eŭropon kiel la ĉefan celon de sia murda kolero, Kristo Dio intencas puni tiujn, kiuj lin perfidas kaj tiom malmulte atentis la suferojn, kiujn li suferis sur sia dolora kruco, kiun la antaŭa verso ĵus rememoris, citante la vorton " *altaro* ". ", kiu profetis ĝin en la simbolaj ritoj de la malnova interligo.

Celante Eŭropon, la Spirito direktas sian venĝon kontraŭ du landoj, kiuj koncentras sian kulpon al li. Temas pri la katolika kredo, la patrineklezio, kaj la plej aĝa filino, kiel ŝi nomas Francio kiu tiom subtenis ĝin dum la jarcentoj, ekde ĝia komenco, de Klodvigo, la 1-a reĝo de la Frankoj.

La unua ligo kun la " 4-a trumpeto " aperas, ĝi estas Francio, revolucia popolo, kiu semis sian semon de nekredemo inter ĉiuj kristanaj nacioj de la tero, disvastigante la skribaĵojn de siaj filozofoj, ateismaj liberpensuloj. Sed estas ankaŭ Papa Romo, kiun la Franca Revolucio devis detrui kaj silentigi. Kompara studo de la trumpetoj kun la avertaj punoj prezentitaj al la hebreoj en Levitiko 26 donas al la kvara la rolon de dia " *glavo* ", kiu " *venĝas lian interligon* ". Ĉi-foje, antaŭ la " 6-a trumpeto ", Jesuo mem venĝos sian aliancon frapante la du kulpajn popolojn kaj iliajn eŭropajn aliancantojn. Ĉar laŭ Apo.11, la franca ateismo " *ĝojis*

" kaj plonĝis la ĉirkaŭajn homojn en " ĝojon ": " ili sendos donacojn unu al la alia ", ni legas en Apo.11:10. Siavice, la dia Kristo alportos al ili siajn donacojn: konvenciaj kaj atombomboj; ĉio antaŭita de mortiga kontaĝa viruso, kiu aperis fine de 2019 en Eŭropo. Inter la rimarkindaj donacoj estas la oferto de la Liberecstatuo fare de Francio al la urbo Novjorko en Usono. La modelo estis tiel mirinda, ke sekvante Francion, aliaj eŭropaj landoj fariĝis respublikoj. En 1917, Rusio ripetos la modelon kun la sama buĉado.

Tutmonda nuklea milito

Verso 15: " *Kaj la kvar anĝeloj, kiuj estis pretaj por la horo, kaj la tago, kaj la monato, kaj la jaro, estis malligitaj, por ke ili povu mortigi trionon de la homoj.* »

Preta por " difekti la teron kaj la maron " laŭ Rev.7:2, " la kvar anĝeloj estas malligitaj, por ke ili mortigu trionon de la homoj " kaj la ago estas planita kaj longe atendita, kiel la indikas ĉi tiun detalon: " *kiu. estis pretaj por la horo, la tago, la monato kaj la jaro* ". Nun, ekde kiam ĉi tiu puno fariĝis necesa? Ekde la 7-a de marto 321, la dato kiam la adopto de la tago de la suno trudita de Konstantino la 1-a^{estis} plenumita. Laŭ Rev.17, kies temo estas " *la juĝo de la malĉastulino Babilono la Granda* ", la numero 17 simbolas dian juĝon. Aplikita en nombro da jarcentoj ekde la 7-a de marto 321, ĉi tiu numero 17 rezultas la 7-an de marto 2021; de ĉi tiu dato, la lastaj 9 jaroj de la dia malbeno permesos la plenumon de la " 6-a trumpeto " de Rev.9:13.

Ni notu la mencion de " *la triono de la homoj* ", kiu memorigas nin, ke tiel terura kiel ĝi estas, tiu detrua triamonda konflikto konservas partan (*trian*) avertan karakteron; ĝi do utilas por okazigi religiajn konvertiĝojn kaj gvidi elektitajn oficialulojn plene engaĝiĝi al la adventisma laboro gvidata de Jesuo Kristo. Ĉi tiu detruo venas por puni kaj inviti al pento la homaron, kiu profitis de "150 realaj jaroj" de religia paco, profetita de la " *kvin monatoj* " de la " *kvina trumpeto* ".

Por plene kompreni la signifon de tiu ĉi puno, la tria en la mondmilito ekde 1914, ni devas paraleli ĝin kaj kompari ĝin kun la tria deportado de la judoj al Babilono. En ĉi tiu lasta milita interveno, en – 586, reĝo Nebukadnecar detruis la regnon de Judujo, la lasta restaĵo de la nacio Israelo; Jerusalemo kaj ĝia sankta templo fariĝis ruinoj. La ruinoj lasitaj de la Tria Mondmilito provizos pruvon, ke la kristana alianco apostatis tiom kiom la juda alianco de la hebrea popolo. Tiel, post tiu ĉi pruvo, la nekredantaj aŭ religiaj postvivantoj estos submetitaj al la lasta universala provo de kredo, kiu donas finan ŝancon de savo al kredantoj de ĉiuj monoteismaj religioj; sed la Kreinto Dio instruas nur unu veron, kiu koncernas Jesuon Kriston kaj Lian sanktan sabatan sabaton, la solan veran sepan tagon.

La buĉado anoncita por ĉi tiu universala milito konsistigas alian aspekton de la " *dua malfeliĉo* ", kiu ligas ĝin kun tiu de la franca revolucia ateismo de la " *kvara trumpeto* ". Francio kaj precipe ĝia ĉefurbo, Parizo, estas en la kruco de la Ĉiopova Dio. En Rev.11:8, li imputas al li la nomojn " *Sodomo kaj Egiptio* ", nomoj de antikvaj malamikoj detruitaj ekzemple en neforgesebla maniero de Dio, unu per fajro el la ĉielo, la alia per lia blindiga potenco. Ĉi tio permesas al ni kompreni, ke li agos kontraŭ ŝi en la sama terura kaj definitiva maniero. Ni devas

realigi nian grandegan respondecon en la malapero de la vera kredo. Post esti preninta malamon al religio, la respublikana reĝimo falis en la despotajn manojn de Napoleono ^{1-a} por kiu religio estis nur utila tavolo por lia persona gloro. Estas al lia fiereco kaj oportunismo ke la katolika kredo ŝuldas sian supervivon tra sia establado de la Konkordato kiu estis la detruanto de la principo de dia vero.

Demografia precizeco: ducent milionoj da batalantoj

Verso 16: " *La nombro de la rajdistoj de la armeo estis du miriadoj da miriadoj: mi aŭdis la nombron de ili.* »

La verso 16 donas al ni gravan klarigon pri la nombro da batalantoj, kiuj partoprenas en la engaĝita konflikto: " *du miriadoj da miriadoj* " aŭ ducent milionoj da soldatoj. Ĝis 2021 kiam mi skribas ĉi tiun dokumenton, neniu milito atingis ĉi tiun nombron en siaj konfrontigoj. Tamen hodiaŭ, kun tutmonda loĝantaro de sep miliardoj kaj duono da homoj, la profetaĵo povas esti plenumita. **La precizeco donita de ĉi tiu verso kondamnas ĉiujn interpretojn, kiuj atribuis ĉi tiun konflikton al pasintaj agoj.**

Ideologia milito

Verso 17: " *Kaj mi vidis la ĉevalojn en la vizio, kaj tiujn, kiuj sidis sur ili, havantajn kirasojn kun la koloro de fajro, hiacinto kaj sulfuro. La kapoj de la ĉevaloj estis kiel kapoj de leonoj; kaj el iliaj buŝoj eliris fajro kaj fumo kaj sulfuro.* »

En ĉi tiu verso 17, la nombro de dia juĝo, ni trovas la simbolojn de la "5-a trumpeto " : la grupoj (*ĉevaloj*) kaj tiuj, kiuj komandas ilin (*la rajdantoj*). Ilia nura justeco (*brustaĵo*) estas la ago bruligi per fajro, kaj kia fajro! Atomfajro komparebla al la fajro de tera subtera magmo. La Spirito imputas al ili la trajtojn de la *Hiacinto* kiu respondas en la ripeto de la esprimo ĉe la fino de la verso *fumi* . Ĉi tio jam simbolante la preĝojn de la sanktuloj en la antaŭa temo, estas la karaktero de ĝia parfumo, kiun ni devas memori, kaj tie, ni komprenas, kion signifas ĝia mencio. Ĉi tiu planto estas venena, iritante al la haŭto, kaj ĝiaodoro donas kapdoloron. Ĉi tiu aro de kriterioj difinas tiun de la preĝoj de la batalantoj implikitaj. Neniu el ĉi tiuj preĝoj estas ricevita de la kreinto Dio; ili naŭzas lin kaj inspiras al li profundan abomenon. Oni devas kompreni, ke en tiu ĉi esence religia kaj ideologia konflikto estas implikitaj nur religioj, plene fortranĉitaj de ĝi, sed tamen ĉefe monoteismaj: judismo, katolikismo, protestantismo, ortodoksismo, islamo. Nova ŝlosila simbolo de Jesaja 9:14 estas citita ĉi tie: " *la kapo estas la magistrato aŭ pliaĝulo* ". Estas do ĉe la estro de la grupoj, kiuj alfrontas unu la alian, magistratoj nomataj hodiaŭ "prezidantoj" en la respublikoj. Kaj ĉi tiuj prezidantoj estas dotitaj per la forto de la " *leono* ", la reĝo de bestoj kaj reĝo de la Ĝangalo. La signifo de forto estas donita al ĝi en Juĝistoj 14:18. En sia mesaĝo, la Spirito profetas militan engaĝiĝon pilotitan malproksime de tre potencaj, aŭtoritataj, kaj religie sindevigataj ŝtatestroj, ĉar ĝi estas el ilia " *buŝo* " eligis siajn preĝojn ilustritajn per la vorto " *fumo* ". El ilia sama " *buŝo* " venas ordonoj de detruo per " *fajro* ", preĝoj per " *fumo* ", kaj neniigo de amasoj, per ordonado de la uzado de atombomboj bildigitaj de " *sulfuro* ". Evidente, la Spirito volas reliefigi la gravecon de ĉi tiu nuklea forto, kiu estas je la dispono de ununura homo.

Neniam en la historio de la tero tia detrua potenco dependis de la decido de unuopa homo. La afero ja estas rimarkinda kaj emfazinda. Sed, por ni, kiuj vivas en ĉi tiu tipo de politika organizo, tiuj enormaĵoj eĉ ne plu ŝokas nin. Ni ĉiuj estas viktimoj de ia kolektiva frenezo.

Verso 18: “ *Tono de homoj estis mortigita de ĉi tiuj tri plagoj, per fajro, fumo, kaj sulfuro, kiuj eliris el iliaj buŝoj.* »

Verso 18 emfazas ĉi tiun fakton de la antaŭa verso precizigante ke " *fajro, fumo kaj sulfuro* " konsistigas plagojn volitajn de Dio; kiun la verso konfirmis atribuante al la venĝanta Kristo la ordonon mortigi trionon de la homoj.

La nuklea energio de la estroj de nacioj

Verso 19: “ *Ĉar la potenco de la ĉevaloj estis en iliaj buŝoj kaj en iliaj vostoj; iliaj vostoj estis kiel serpentoj havantaj kapojn, kaj per ili ili faris malbonon.* »

La verso 19 konfirmas la religian ideologian karakteron de la konflikto dirante: Ĉar la potenco de la batalgrupoj (la *ĉevaloj*) estis en ilia vorto (iliaj *buŝoj*) kaj en iliaj falsaj profetoj (la *vostoj*) kiuj estis en aspekto trompantoj (*serpentoj*) influaj. sur la ŝtatestroj, la magistratoj (la *kapoj*) per kiuj ili (la batalantoj) damaĝis. La principo tiel difinita respondas ĝuste al la organizo de popoloj, kiu regas hodiaŭ en la tempo de la fino.

Ĉi tiu Tria Mondmilito kiu venas fermi la temon de " *trumpetoj* " aŭ avertaj punoj estas tiel grava, ke Dio anoncis ĝin unue al la Judoj de la malnova interligo, sinsekve en Dan.11:40-45 kaj Jeĥezkiel 38 kaj 39, kaj poste, al la kristanoj de la nova interligo, en ĉi tiu libro Revelacio kiel la " *sesa trumpeto* ", kiel la lasta dia averto antaŭ la fino de la tempo de graco. Do ni trovu ĉi tie ĉi tiujn riĉajn komplementajn lecionojn.

Daniel 11:40-45

La esprimo, " *tempo de la fino* ", kondukas nin al studado de ĉi tiu lasta konflikto de la nacioj, malkaŝita kaj disvolvita en la profetaĵo de Dan.11:40 ĝis 45. Ni malkovras tie la ĉefajn fazojn de ĝia organizo. Origine, plejparte instalita sur la teritorio de Okcidenta Eŭropo, agresema Islamo nomita " *reĝo de la sudo* " interbatalis kun la plejparte katolika eŭropa popolo; la romia Papa katolika kredo estante la temo kiun profetaĵo celas ekde Dan.11:36. La romia papa gvidanto aludita ĝis nun estas prezentita sub la esprimo " *li* "; en la titolo de " *reĝo* ", li estas atakita de la " *reĝo de la sudo* ", Islamo kiu " *kolizios kontraŭ li* ". La elekto de la verbo " *kolizio* " estas preciza kaj prudenta, ĉar nur tiuj, kiuj estas sur la sama teritorio, " *kolizios* " unu kontraŭ la alia. Ĝuste tiam profitante la proponitan bonafon, la situacio enigis Okcidentan Eŭropon en kompletan malordon kaj panikon, la " *reĝo de la nordo* " (aŭ nordo) "turnios kiel ŝtormo" super ĉi tiu predo en malfacilaĵo, por kapti ĝin. kaj okupi ĝin. Ĝi uzas " *multajn ŝipojn* ", " *tankojn* " kaj batalantojn kiuj estas nenio alia ol " *rajdantoj* " kaj vivas en la nordo, kaj ne en la nordo de Okcidenta Eŭropo, sed en la nordo de la Eŭro-Azia kontinento. Kaj pli precize en la nordo de Israelo kiun verso 41 sugestas nomante ĝin " *la plej bela el landoj* ". La koncerna Rusio estas popolo de " *rajdistoj* " (la kozakoj), bredistoj kaj provizantoj de ĉevaloj al la historiaj malamikoj de Israelo.

Ĉi-foje, surbaze de ĉiuj ĉi tiuj datumoj, iĝas facile identigi ĉi tiun " *reĝon de la nordo* " kun potenca Ortodoksa Rusio, la orienta religia kontraŭulo de okcidenta papa Romanismo ekde la oficiala kristana religia skismo de 1054.

Ni ĵus trovis kelkajn el la militemaj aktoroj de la Tria Mondmilito. Sed Eŭropo havas potencajn aliancantojn, kiuj iom neglektis ĝin pro ekonomia konkurenco, kiu fariĝis katastrofa ekde la alveno de viruso, la koronavirus covid-19. Sensangaj, ekonomioj batalas por sia supervivo, ĉiu popolo turniĝas enen pli kaj pli. Tamen, kiam la konflikto komenciĝos en Eŭropo, la usona aliancano atendos sian tempon por agi.

En Eŭropo, rusaj trupoj alfrontas malmultan opozicion. Unu post la alia, la eŭropaj popoloj de la nordo estis okupitaj. Francio sole faris malfortan armean reziston kaj la rusaj armeoj estis tenitaj reen en la norda parto de la lando. La suda parto spertas gravajn problemojn kun Islamo jam grandnombre en tiu ĉi areo. La interkonsento de komuna intereso ligas la islamajn batalantojn kaj la rusojn. Ambaŭ estas avidaj je rabaĵo kaj Francio estas riĉa lando, eĉ ekonomie ruinigita. La araboj estas rabistoj laŭ tradicia heredaĵo.

Sur la israela flanko la situacio estas katastrofa, la lando estas okupata. La islamaj arabaj popoloj, kiuj ĉirkaŭas ĝin, estas ŝparitaj: Edom, Moab, la Amonidoj: la nuna Jordanio.

Io, kio ne povus esti plenumita antaŭ 1979, kiam Egiptio forlasis la araban tendaron por formi aliancon kun Israelo, la tiama elekto farita, kun la potenca subteno de Usono, turniĝis al sia malavantaĝo; ĝi estas okupata de la rusoj. Kaj precizigante " *ŝi ne eskapos* ", la Spirito malkaŝas la oportunisman naturon de la elekto farita en 1979. De la flanko de la plej forta de la tempo, ŝi kredis ke ŝi eskapos la malfeliĉon kiu trafis ŝin. Kaj la malfeliĉo estas granda, ŝi estas senigita de sia riĉaĵo de la okupaciaj rusoj. Kaj kvazaŭ tio ne sufiĉus, ankaŭ la libianoj kaj etiopoj prirabas ĝin post la rusoj.

La nuklea fazo de la mondkonflikto

Verso 44 markas grandan ŝanĝon en la situacio de aferoj. Dum okupado de Okcidenta Eŭropo, Israelo kaj Egiptujo, rusaj trupoj estas timigitaj de " *novaĵoj* " kiuj koncernas sian propran rusan teritorion. La Spirito citas " *la orienton* " en referenco al la okupado de Okcidenta Eŭropo sed ankaŭ " *la nordo* " en referenco al la okupado de Israelo; Rusio estante en la " *oriento* " de la unua kaj "en la *nordo* " de la dua. La novaĵo estas tiel serioza, ke ĝi ekigas murdan frenezon. Ĝuste ĉi tie Usono eniras la batalon, elektante neniigi rusan teritorion per nuklea fajro. La nuklea fazo de la konflikto tiam komenciĝis. Mortigaj fungoj aperas en multaj lokoj, por neniigi kaj " *ekstermi amasoj* " de homa kaj besta vivo. Estas en ĉi tiu ago ke " *triono de viroj estas mortigitaj* " konforme al la anonco de la " *6-a trumpeto* ". Repuŝitaj al la " *montoj* " de Israelo, la rusaj trupoj de la " *reĝo de la nordo* " estis neniigitaj sen ricevi la plej malgrandan helpon: " *sen iu ajn veni al li helpi* ".

Ezekiel 38 kaj 39

Jeĥezkel 38 kaj 39 ankaŭ elvokas ĉi tiun lastan konflikton en la historio siamaniere. Estas interesaj detaloj kiel ĉi tiu precizeco, kiu malkaŝas la intencon

de Dio " *meti bukon en la makzelon* " de la rusa reĝo por tiri lin kaj engaĝi lin en la konflikto. Ĉi tiu bildo ilustras tentan ŝancon riĉiĝi kun sia popolo, kiun li ne povos rezisti.

En ĉi tiu longa profetaĵo, la Spirito donas al ni nomojn kiel referencpunktojn: *Gog, Magog, Rosch* (ruse), *Meshech* (Moskvo), *Tubal* (Tobolsk). La kunteksto de la lastaj tagoj estas konfirmita de detalo pri la atakitaj popoloj: " *Vi diros: Mi iros sur nekovritan landon, **Mi venos** sur homojn trankvilajn, sekurajn en iliaj loĝejoj, ĉiuj en loĝejoj sen muroj, kaj havantaj nek riglilon nek pordojn* (Jeh. 38:11). Modernaj urboj ja estas tute malfermitaj. Kaj la kontraŭaj fortoj estas tragedie neegalaj. La Spirito metas ĉi tie en la buŝon de la " *reĝo de la nordo* " de Daniel, ĉi-foje la verbon " *mi venos* ", kiu sugestas amasan, rapidan kaj aeran agreson laŭ la verbo kaj la bildo " *kirlos kiel ŝtormo*". " de Dan. 11:40, de sufiĉe malproksima loko. En ĉi tiu profetaĵo de Jeĥezkel ne estas mistero pri la koncernaj landoj; Rusio kaj Israelo estas klare identigitaj. La mistero estis nur en Dan. 11:36 ĝis 45 kie ĝi koncernis la romian papofico kaj ĝian eŭropan teritorion. Kaj donante la nomon " *reĝo de la nordo* " al Rusio, kiu atakas la papan katolikan Eŭropon, Dio aludas al sia revelacio donita al Ezekiel. Ĉar mi memorigas vin, estas ĉefe rilate al la geografia loko de Israelo, ke Rusio situas en la " *nordo* ". Fakte, ĝi estas en la " *oriento* " de la pozicio de Roman Catholic Papa Okcidenta Eŭropo. Estas do por konfirmi la pozicion de la rusaj trupoj en ĉi tiu papa Eŭropo, kiun ili okupas kaj regas, ke la Spirito lokalizas la alvenon de malbonaj novaĵoj el la " *oriento* ". " *Mi pluvos fajron kaj sulfuron sur lin kaj lian trupon* (Jeh. 38:22); " *Mi sendos fajron en Magogon* ", ni legas en Eze. 39:6. Jen do la kaŭzo de la malbona novaĵo, kiu kolerigas la " *reĝon de la nordo* " de Dan. 11:44. Kiel en Danielo, la rusa agresanto estos anguligita kaj detruita sur la montoj de Izrael: " *Vi kaj ĉiuj viaj trupoj falos sur la montojn de Izrael* (Jeh. 39:4)". Sed la mistero kovras la identecon de Usono ĉe la origino de ĉi tiu ago. Mi trovas en Eze. 39:9 tre interesan detalon. La teksto elvokas la eblecon fari fajron dum " *sep jaroj* " bruligante la armilojn uzitajn en ĉi tiu terura tutmonda konflikto. Ligno ne plu estas la krudmaterialo por modernaj armiloj, sed la cititaj " *sep jaroj* " reflektas la intensecon de ĉi tiu milito kaj la kvanton de armiloj. Ekde la 7-a de marto 2021, restas nur naŭ jaroj ĝis la reveno de Kristo; la lastaj 9 jaroj de la Dia malbeno, dum kiuj okazos la lasta internacia konflikto; milito terure detrua de vivoj kaj posedaĵoj. Laŭ verso 12, la rusaj kadavroj estos entombigitaj dum " *sep monatoj* ".

Terura kaj implacebla dia justeco

Estos multaj kadavroj kaj Dio prezentas al ni en Ezekiel 9 ideon pri la masakra sovaĝeco, kiun li organizos. Ĉar la tria mondmilito atendata por la periodo inter 2021 kaj 2029 estas la kontraŭtipo de la 3-a ^{milito} gvidata de Nebukadnecar kontraŭ antikva Israelo en – 586. Jen kion la granda kreinto Dio ordonis, frustris kaj malestimis de sia popolo en Jeĥez. 9: 1 ĝis 11:

"Jeh. 9:1 *Tiam li kriis per laŭta voĉo en miajn orelojn: Alproksimiĝu, vi, kiuj devas puni la urbon, ĉiu kun sia pereiga ilo en la mano!*

Ezek.9:2 *Kaj jen ses viroj venis tra la vojo de la supra pordego norde, ĉiu kun sia pereiga ilo en la mano. Inter ili estis viro vestita per tolaĵo, kaj portanta skribujon en sia zono. Ili venis kaj staris apud la kupra altaro.*

Ezek.9:3 *La majesto de la Dio de Izrael leviĝis de la kerubo, sur kiu ĝi estis, kaj iris al la sojlo de la domo; kaj li alvokis la viron, vestitan per tolajxo kaj portanta skribujon en sia zono.*

Eze.9:4 *La Eternulo diris al li:Trairu meze de la urbo, tra la mezo de Jerusalema, kaj faru signon sur la frunto de la homoj, kiuj gxemas kaj gxemas pro cxiuj abomenindajxoj, kiuj tie estas farataj.*

Ezek.9:5 *Kaj kiam mi auxdis, li diris al la ceteraj:Iru post li en la urbon, kaj batu; Via okulo estu senkompata kaj ne kompatu!*

Ezek.9:6 *Mortigu kaj ekstermu la maljunulojn, la junulojn, la virgulinon, la infanojn kaj la virinojn; sed ne alproksimiĝu al iu, kiu havas la markon sur li; kaj komencu per mia sanktejo! Ili komencis per la maljunuloj, kiuj estis antaŭ la domo.*

Eze.9:7 *Kaj li diris al ili:Malpurigu la domon kaj plenigu la kortojn per mortigitoj; Eliru!... Ili eliris kaj batis en la urbo.*

Eze.9:8 *8 Kiam ili frapis, kaj mi restis ankoraux, mi jxetis min vizagxaltere, kaj ekkriis:Ha! Sinjoro, ho Eternulo, ĉu Vi pereigos ĉion, kio restis el Izrael, elverŝante Vian koleron sur Jerusalemon?*

Eze.9:9 *Kaj li diris al mi:Granda, tre granda estas la malbonago de la domo de Izrael kaj de Jehuda; la lando estas plena de mortigo, la urbo estas plena de maljusteco, ĉar oni diras:La Eternulo forlasis la landon;*

Eze.9:10 *Mi ankaux ne kompatos kaj ne kompatos; Mi venigos iliajn farojn sur iliajn kapojn.*

Eze.9:11 *Kaj jen la viro, vestita per tolajxo kaj kun skribujo en sia zono, diris jene:Mi faris tion, kion vi ordonis al mi. »*

Ne ĉiu, kiu estas mortigita pro religiaj kialoj, estas martiro de la kredo. Estas en ĉi tiu kategorio multaj fanatikuloj pretaj doni sian vivon, eble, por sia religio, sed ankaŭ por iu ajn politika aŭ alia ideologio. La vera martiro de la kredo estas, unue, kaj ekskluzive, en Jesuo Kristo. Tiam, ĝi estas, nepre, elektito, kies vivo ofertita en ofero nur plaĉas al la kreinto Dio, se lia morto estis antaŭita de vivo konforma al liaj malkaŝitaj postuloj por lia tempo.

Ni nun trovu, en la temo de la “^{6-a} trumpeto” la elvoko de la morala kunteksto de la tempoj post la milito.

La malpento de postvivantoj

Male al tio, kion la plej multaj homoj pensas kaj timas, kiel detruaj kiel ili estas, nukleaj armiloj ne neniigos la homaron; ĉar “*postvivantoj*” restos post la fino de la konflikto. Pri militoj, Jesuo diris en Matt.24:6: “*Vi aŭdos pri militoj kaj famoj pri militoj: zorgu, ke vi ne maltrankviliĝu, ĉar ĉi tio devas okazi. Sed ĝi ankoraŭ ne estos la fino.*” La neniigo de la homaro ŝuldiĝos al la ago de la kreinto Dio post lia glora reveno en la persono de Jesuo Kristo. Ĉar la pluvivantoj devas esti submetitaj al fina provo de fido. Ekde 1945, la dato de la unua uzo de atomarmiloj, pli ol du mil eksplodoj faritaj por provoj de la surteraj potencoj, kiuj posedas ilin, estis faritaj; estas vero, sinsekve, dum daŭro de 75 jaroj kaj la tero

estas grandega, kvankam limigita, ĝi eltenas kaj subtenas la batojn, kiujn la homaro faras al ĝi. En la venonta nuklea milito, male, amasoj da eksplodoj okazos en mallonga periodo kaj la disvastigo de la radioaktiveco nebligas la daŭrigon de la vivo sur la tero. Per sia reveno, la dia Kristo finos la suferon de mortanta ribelema homaro.

Verso 20: " *La ceteraj homoj, kiuj ne estis mortigitaj de ĉi tiuj plagoj, ne pentis pri la faroj de siaj manoj, por ne adori demonojn kaj idolojn el oro, arĝento, kupro, ŝtono kaj ligno, kiuj ne povas vidi, nek aŭdi, nek iru; »*

En verso 20, la Spirito profetas la malmoliĝon de la postvivantaj popoloj. " *Aliaj homoj, kiuj ne estis mortigitaj de ĉi tiuj plagoj, ne pentis pri la faroj de siaj manoj .*" La " *dua ve* " anoncita en la tempo de la imperio ja konsistigas dian " *plagon* ", sed ĝi antaŭas la " *lastajn sep* ", kiuj falos sur kulpajn pekulojn, post la fino de la graca periodo de Ap. 15. Estas ankoraŭ necese rememorigi nin ĉi tie, ke ĉi tiuj " *plagoj* " ĉiuj punas la romian agreson kontraŭ la ordo de tempo kreita de la Ĉiopova Kreinto Dio.

"... *ili ne ĉesis adori demonojn kaj idolojn el oro, arĝento, kupro, ŝtono kaj ligno, kiuj ne povas vidi, nek aŭdi, nek iri .*"

En ĉi tiu nombrado, la Spirito celas la kultajn bildojn de la katolika kredo, kiuj estas objektoj de adorado de la sekvantoj de ĉi tiu idola religio. Tiuj ĉi figuroj reprezentas, unue, la "Virgulinon Maria", kaj malantaŭ ŝi, grandnombre, pli-malpli anonimajn sanktulojn, ĉar lasas al ĉiu multe da libereco elekti sian plej ŝatatan sanktulon. La granda merkato estas malfermita 24 horojn tage Ni ofertas kusenetojn por ĉiuj subbrakoj, en ĉiuj stiloj kaj grandecoj. Kaj ĉi tiu speco de praktiko aparte iritas tiun, kiu suferis sur la kruco de Golgota; ankaŭ, lia venĝo estos terura. Kaj jam, koniginte en 2018 al siaj elektitaj oficistoj sian potencan kaj gloran revenon por la jaro 2030, ekde 2019, li frapis la pekulojn de la tero per mortiga kontaĝa viruso. Ĉi tio estas nur tre malgranda signo de lia venonta kolero, sed li jam havas la efikecon sur sia flanko, ĉar ni jam ŝuldas al li ekonomian ruinon sen precedenco en la historio de la origina kristano. Kaj kiam ili estas ruinigitaj, nacioj kverelas, tiam batalas kaj batalas.

La riproĉo adresita de Dio estas des pli pravigita, ĉar en la apero de Jesuo Kristo, la vera Dio venis en la karno, inter la homoj kaj tie kiel unu el ili, li " *vidis, aŭdis kaj merkatas* ", male al ĉizitaj aŭ mulditaj idoloj. kiu ne povas fari tion.

Verso 21: " *Kaj ili ne pentis pri siaj murdoj, nek pri sia sorĉado, nek pri sia malĉasteco, nek pri siaj ŝteloj. »*

Kun verso 21, la temo fermiĝas. Elvokante " *iliajn murdojn* ", la Spirito prezentas la mortigan dimanĉan leĝon, kiu finfine postulos la morton de fidelaj observantoj de la sankta sabato sanktigita de Dio. Citante " *iliajn sorĉojn* ", Li celas la katolikajn mesojn honoritajn de tiuj, kiuj pravigas sian "dimanĉon", ĉi tiun falsan tagon de la Sinjoro kaj aŭtentan paganon "tagon de la suno". Rememorante " *ilian malhonestecon* ", la Spirito montras la protestantan kredon kiel heredonton de la katolika " *malĉasteco* " de la falsa " *profetino Izebel* " de Apoc. 2:20. Kaj imputante al ili " *iliajn ŝtelojn* ", li sugestas la spiritajn ŝtelojn plenumitajn, unue, kontraŭ Jesuo Kristo, mem, de kiu, laŭ Dan.8:11, la papa reĝo " *forprenis la ĉiaman* " pastraron kaj ĝian legitiman titolon. pravigita de " *Estro de la Asembleo* ", de Eph.5:23; sed ankaŭ, ĝia ordo de " *tempo kaj ĝia leĝo* ", laŭ

Dan.7:25. Ĉi tiuj tre spiritaj interpretoj ne ekskludas ordinarajn laŭvortajn aplikojn, sed ili multe preterpasas ilin en la juĝo de Dio kaj ĝiaj sekvoj por la kulpaj aŭtoroj.

Apokalipso 10 : la malgranda malfermita libro

Reveno de Kristo kaj puno de la ribelantoj

La malgranda malferma libro kaj ĝiaj sekvoj

Reveno de Kristo ĉe la fino de la kvara adventisma atendo

Verso 1: “ *Mi vidis alian potencan anĝelon malsuprenirantan de la ĉielo, envolvitan en nubo; super lia kapo estis la ĉielarko, kaj lia vizaĝo estis kiel la suno, kaj liaj piedoj kiel kolonoj de fajro.* »

Ĉapitro 10 simple konfirmas la spiritan situacion establitan ĝis tiu punkto. Kristo aperas sub la aspekto de la Dio de la sankta dia alianco, sub la bildo de la "ĉielarko" donita post la diluvo al Noa kaj liaj posteuloj. Estis signo de la promeso de Dio neniam plu detruu vivon surtera per torentaj akvoj. Dio plenumos Sian promeson, sed per la buŝo de Petro li anoncis, ke la tero nun estas “*rezervita por fajro*”; inundo de fajro. La afero estos plenumita nur por la lasta juĝo de la sepa jarmilo. Fajro tamen ne finis detruu vivojn, ĉar ĝi estas armilo, kiun Dio jam uzis kontraŭ la urboj de la valo de Sodom kaj Gomora. En ĉi tiu nuna ĉapitro, la

Spirito mallonge ilustras la okazaĵojn post la " 6-a trumpeto ." La ĉapitro malfermiĝas kun la bildo de la glora reveno de la venĝanta Kristo.

La Profetaĵo Tute Malfermita

Verso 2: “ Li havis *malgrandan malfermitan libron en sia mano . Li metis sian dekstran piedon sur la maron, kaj sian maldekstran piedon sur la teron;* »

Ekde la komenco de la libro, laŭ Ap 1:16, Jesuo venas por batali kontraŭ la adorantoj de la diigita " suno ". La rolo de simboloj iĝas pli klara: " *lia vizaĝo estis kiel la suno* " kaj kio fariĝos kun liaj malamikoj, la adorantoj de la " suno "? Respondu: liaj paŝoj, kaj ve al ili! Ĉar " *Liaj piedoj estas kiel kolonoj de fajro* ". Tiu ĉi verso de la Biblio plenumiĝas: “ *Sidiĝu dekstre de Mi, ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj* (Psa.110:1; Mat.22:44)”. Ilia kulpo pliiĝis pro la fakto, ke antaŭ sia reveno, Jesuo " *malfermis la libreton* " de Apokalipso malsigelante, ekde 1844, la " *sepan sigelon* ", kiu ankoraŭ tenis ĝin fermita en Rev.5:1 ĝis 7. Inter 1844 kaj 2030, la jaro de la kunteksto diskutita en ĉi tiu ĉapitro 10, la kompreno kaj signifo de la sabato evoluis al plena lumo. Ankaŭ, la viroj de ĉi tiu epoko estas sen ekskuzo kiam ili elektas ne honori lin. La " *libreto* " tiam estis " *malfermita* " de la Sankta Spirito de Kristo kaj la *sunaj adorantoj* havis nenion komunan kun ĝi. En verso 2, ilia sorto estas ilustrita. Por kompreni la signifon de la simboloj de " *maro kaj tero* " trovitaj en ĉi tiu verso, ni devas studi Apoc. 13, en kiu Dio ligas ilin al du spiritaj " *bestoj* ", kiuj aperos en la 2000 jaroj de la kristana epoko. La unua " *besto, kiu leviĝas el la maro* ", simbolas la malhoman, do bestan, reĝimon de la koalicio de civilaj kaj religiaj potencoj, en ilia unua historia formo de monarkioj kaj romkatolika papo. Ĉi tiuj monarkioj estas simbolitaj per la " *dek kornoj* " asociitaj kun la simbolo indikanta Romon en Dan.7 per " *la malgranda korno* " kaj Rev.12, 13 kaj 17 per " *la sep kapoj* ". Ĉi tiu " *besto* ", laŭ la juĝo de diaj valoroj, montras la simbolojn cititajn en Daniel 7: la antaŭaj imperioj de la roma imperio, en inversa sinsekvo de tiu de Dan.7: *leopardo, urso, leono* . " *La besto* " estas do mem la roma monstro de Dan.7:7. Sed ĉi tie, en Ap. 13, la simbolo de la papa " *korno* ", kiu sekvas la " *dek kornojn* ", estas anstataŭigita per tiu de la " *sep kapoj* " de roma identeco. Kaj la Spirito imputas al li " *blasfemon* ", tio estas religiaj mensogoj. La ĉeesto de " *kronoj* " sur la " *dek kornoj* " indikas la tempon kiam la " *dek kornoj* " de Dan.7:24 ekregis. Estas do ankaŭ la tempo, kiam la " *korneto* " aŭ " *malsama reĝo* " estas sin aktiva. " *La besto* " identigita, la sekvo anoncas sian estontecon. Ŝi agos libere dum " *tempo, tempoj (2 fojojn) kaj duona tempo* ". Ĉi tiu esprimo indikas 3 kaj duonon profetajn jarojn, aŭ 1260 realajn jarojn, en Dan.7:25 kaj Rev.12:14; ni trovas ĝin en la formo de " *1260 tagoj* "-jaroj aŭ profeta " *42 monatoj* " en Rev.11:2-3, 12:6 kaj Rev.13:5. Sed en la verso 3 de ĉi tiu ĉapitro 13, la Spirito anoncas, ke ŝi estos batita kaj " *kvazaŭ vundita ĝismorte* ", ĝuste de la franca ateismo inter 1789 kaj 1798. Kaj dank' al la Konkordato de Napoleono la 1-a ' " *sia morta vundo estos . resaniĝis* ." Tiel, tiuj, kiuj ne amas dian veron, povos daŭre honori la mensogojn, kiuj mortigas la animon kaj la korpon.

Fine de la tagoj aperos bildo de la unua " *besto, kiu supreniris el la maro* ". Ĉi tiu nova besto distingiĝas per la fakto, ke ĉi-foje ĝi " *leviĝos de la tero* ". Apogante sur la bildo de Genezo, kie " *la tero* " eliras el la " *maro* ", subtile, la

Spirito diras al ni, ke ĉi tiu dua " *besto* " eliris el la unua, tiel designante la tiel nomatan Katolika Eklezio reformita; preciza difino de la protestantreformita kredo. En 2021, ĝi jam reprezentas la plej grandan militan potencon sur la planedo tero kaj estas aŭtoritato ekde sia venko kontraŭ Japanio kaj Nazia Germanio en 1944-45. Ĉi tio kompreneble estas Usono, origine ĉefe protestanta, sed plejparte katolika hodiaŭ, pro la forta hispanida elmigrado bonvenigita. Akuzante lin je " *la unua besto adori en lia ĉeesto* ", la Spirito denuncas sian heredaĵon de roma dimanĉo. Ĉi tio montras, ke religiaj etikadoj trompas. La moderna protestanta kredo estas tiel ligita al tiu romia heredaĵo ke ĝi iros ĝis nun por promulgi devigan leĝon, igante dimanĉan ripozon deviga sub puno de sankcioj: komerca bojkoto komence, kaj mortkondamno, finfine. Dimanĉo estas indikita kiel la " *marko* " de la aŭtoritato de la roma " *besto* ", la unua " *besto* ". Kaj la nombro " *666* " estas la sumo akirita per la literoj de la titolo "VICARIVS FILII DEI", kion la Spirito nomas " *la nombro de la besto* ". Faru la matematikon, la nombro estas tie:

VICIVILIIDI

$$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501$$

$$112 + 53 + 501 = 666$$

Grava klarigo : La marko estas ricevita nur " *sur la mano* " aŭ " *sur la frunto* " tiel, ke " *la mano* " simbolas la laboron, la agon, kaj " *la frunto* " indikas la personan volon de ĉiu estaĵo libera de sia elektoj kiel Ezé.3:8 diras al ni: " *Mi malmoligos vian frunton, por ke vi kontraŭstaru ĝin al ilia frunto* ".

Ĉi tie estas klare identigitaj la estontaj " *piedbenketoj* " de Jesuo Kristo, la Justa Dia Juĝisto. Kaj subtile, indikante la prioritaton " *dekstra piedo* " aŭ la " *maldekstra piedo* ", la Spirito indikas, kiun li konsideras pli kulpa. La brulanta " *dekstra piedo* " estas por la romia Papa katolika kredo, al kiu Dio atribuas la *elverŝadon de la sango* de " *ĉiuj, kiuj estis mortigitaj sur la tero* ", laŭ Rev.18:24. Lia prioritato por kolero do estas meritita. Tiam, same kulpa, pro sia siavice imitinta ĝin, kreante la " *bildon* " de la unua katolika " *besto* ", la protestanta kredo, nomita " *la tero* ", ricevas la fajron de la " *maldekstra piedo* " de Jesuo tiel venĝas la sangon de la lastaj elektitaj sanktuloj, kiu estis verŝita sen lia sava interveno.

Verso 3: " *Kaj li kriis per laŭta voĉo, kiel leono muĝas. Kiam li ekkriis, la sep tondroj eligis siajn voojn.* »

La sekreto kaŝita aŭ sigelita en versoj 4 ĝis 7, proklamita per " *la voĉo de la sep tondroj* " estas nun rivelita. " *La voĉo* " de Dio estas tiel komparata kun la sono de " *tondro* " asociita kun la nombro " *sep* ", kiu simbolas lian sanktigon. Ĉi tiu voĉo proklamas mesaĝon longe kaŝitan kaj ignorita de viroj. Ĉi tiu estas la jaro de la reveno en gloro de nia dia kaj sublimes Sinjoro Jesuo Kristo. La dato estis malkaŝita al ĝiaj elektitaj oficialuloj en 2018; Jen la printempo de 2030, en kiu, ekde la pekliberiga morto de Jesuo la 3-an de aprilo, 30, finiĝos la tria triono de 2000 jaroj de la 6000 jaroj programitaj de Dio por lia elekto de elektitoj.

Verso 4: " *Kaj kiam la sep tondroj eligis siajn voĉojn, mi iris por skribi; kaj mi aŭdis voĉon el la ĉielo dirantan: Sigelu tion, kion diris la sep tondroj, kaj ne skribu ĝin.* »

En ĉi tiu sceno, Dio havas du celojn. La unua estas, ke liaj elektitoj devas scii, ke Dio ja difinis tempon por la fino de la mondo; ĝi ne estas vere kaŝita, ĉar ĝi dependas de nia fido al la programo de la 6000 jaroj profetitaj de la ses profanaj tagoj de niaj semajnoj. La dua celo estas malinstigi la serĉon de tiu ĉi dato ĝis la tempo, kiam ĝi mem malfermas la vojon al kompreno. Tio estis plenumita, por ĉiu el la tri adventistaj testoj utilaj por ekzamenado kaj selektado de la elektitoj trovitaj indaj profiti el la eterna justeco ofertita de Jesuo Kristo, en 1843, 1844 kaj 1994.

Verso 5: " *Kaj la anĝelo, kiun mi vidis starantan sur la maro kaj sur la tero, levis sian dekstran manon al la ĉielo,* "

En ĉi tiu sinteno de la granda venka Juĝisto, la piedoj metitaj sur siajn malamikojn, Jesuo Kristo formulos solenan ĵuron, kiu ligas lin die.

Verso 6: " *Kaj ĵuris per Tiu, kiu vivas por ĉiam kaj eterne, kiu kreis la ĉielon kaj aĵojn en ĝi, la teron kaj aĵojn en ĝi, kaj la maron kaj aĵojn en ĝi, ke li "estos pli da tempo". , '*

La ĵuro de Jesuo Kristo estas farita en la nomo de la kreinto Dio kaj ĝi estas adresita al liaj elektitoj kiuj honoras la ordon de la unua anĝelo de Rev.14:7; ĉi tio, montrante per ilia obeemo, ilian " *timon* " de Dio, per observado de Lia kvara ordono, kiu donas gloron al Lia krea ago. La deklaro " *ke ne plu estos tempo* " konfirmas, ke en Sia programo Dio planis la tri vanajn adventismajn atendojn de 1843, 1844 kaj 1994. Kiel mi jam esprimis, ĉi tiuj vanaj atendoj estis utilaj por kribri kristanajn kredantojn. Ĉar estante vanaj iliaj sekvoj estis por tiuj, kiujn ili spertis, dramecaj kaj spirite mortemaj aŭ, por la elektitoj, kaŭzoj de sia beno kaj ilia sanktigo fare de Dio.

Anonco de la 3-a ^{granda} malfeliĉo profetita en Rev.8:13.

Verso 7: " *Sed en la tagoj de la voĉo de la sepa anĝelo, kiam li sonos (la trumpeto), la mistero de Dio estus plenumita, kiel li anoncis al siaj servantoj la profetoj.* »

La tempo por konstrui profetajn datojn finiĝis. Tiuj kiuj estis establitaj per la profetitaj datumoj plenumis sian rolon, por testi, sinsekve, la kredon de la protestantoj en 1843-44, kaj tiun de la adventistoj en 1994. Ne estos do de nun plu falsaj datoj, ne plu falsaj atendoj. ; la novaĵo, komencita ekde 2018, estos bona, kaj la elektitoj aŭdos, por sia savo, la sonon de la " *sepa trumpeto* ", kiu markos la intervenon de la Kristo de la dia Justeco; la tempo, kiam laŭ Rev.11:15: " *la regno de la mondo estas transdonita al nia Sinjoro kaj al lia Kristo* ", kaj tial prenita de la diablo.

La sekvoj kaj tempoj de la profeta ministerio

Verso 8: " *Kaj la voĉo, kiun mi aŭdis el la ĉielo, denove parolis al mi, kaj diris: Iru, prenu la libreton malfermitan en la manon de la anĝelo, kiu staras sur la maro kaj sur la tero.* »

Versoj 8 ĝis 11 ilustras la sperton de la misio de la servisto komisiita de prezentado de la kodita profetaĵo en simpla lingvo.

Verso 9: “ *Kaj mi iris al la anĝelo, dirante, ke li donu al mi la libreton. Kaj li diris al mi: Prenu kaj englutu; ĝi estos maldolĉa por via interno, sed en via buŝo ĝi estos dolĉa kiel mielo.* ”.

Venante unue, " *la doloroj de la intestoj* " tre bone prezentas la suferon kaj aflikton kaŭzitan de la malakcepto de la proponita lumo fare de ribelemaj kristanoj. Ĉi tiuj suferoj atingos sian altecon por la lasta provo de kredo, en la tempo de la dimanĉa leĝo, kie la vivoj de la elektitoj estos minacataj de morto. Ĉar ĝis la fino, la lumo kaj ĝiaj deponantoj estos batalataj de la diablo kaj liaj ĉielaj kaj teraj demonoj, konsciaj aŭ nekonsciaj aliancanoj de ĉi tiu "Detruanto", " *la Abaddon aŭ Apollyon* " de Rev.9:11. “ *La dolĉeco de mielo* ” ankaŭ perfekte bildigas la feliĉon kompreni la misterojn de Dio, kiujn li kundividis kun siaj veraj elektitoj soifantaj je vero. Neniu alia produkto sur la tero koncentras sian nature dolĉan dolĉecon kiel ĝi. Normale, homoj aprezas kaj serĉas ĉi tiun dolĉan guston, kiu estas agrabla al ili. Ankaŭ, la elektito de Kristo serĉas en Dio la dolĉecon de amema kaj paca rilato same kiel siajn instrukciojn.

Donante al sia revelacio "Apokalipso" (= Revelacio) " *la dolĉecon de mielo* ", la Spirito de Dio komparas ĝin kun " *la ĉiela manao* ", kiu havis " *la guston de mielo* " kaj kiu nutris la hebreojn, en la dezerto, dum la 40 jarojn antaŭ ilia eniro en la promesitan landon prenitajn de la Kanaanidoj. Same kiel hebreo ne povus pluvivi sen konsumi ĉi tiun " *manaon* ", ekde 1994, la fino de la " *kvin monatoj* " profetitaj en Apoc.9:5-10, la adventisma kredo nur postvivis nutrante sin de ĉi tiu lasta profeta spirita " *manĝaĵo* ” (Mat.24:45) “ *preparita por la ĝusta tempo de la glora veno*” de Jesuo Kristo. Ĉi tiu instruo, kiun la Dio de la vero donas al mi por realigi nur ĉi tiun sabatan matenon je la 4-a ^{horo} de la 16-a de januaro 2021 (sed 2026 por Dio) estus utila por respondi al tiu, kiu demandis min iun tagon pri la studo de profetaĵoj " Kio estas en ĝi por mi?" » La respondo de Jesuo estas mallonga kaj simpla: spirita vivo por eviti spiritan morton. Se la Spirito ne prenas la bildon de " *kuko* ", sed nur " *la dolĉecon de mielo* ", tio estas ĉar la fizika vivo de la hebreo temis pri ĉi tiu " *manao* " manĝaĵo. Koncerne Revelacion, manĝaĵo estas nur por la spirito de la elektitoj. Sed, en tiu ĉi komparo, ĝi aperas kiel necesa, nemalhavebla kaj postulata de la vivanta Dio kiel kondiĉo por konservi la spiritan vivon. Kaj ĉi tiu postulo havas sencon, ĉar Dio ne preparis ĉi tiun manĝaĵon por esti ignorita kaj malestimata de siaj servantoj de la lastaj tagoj. Ĝi konsistigas la plej sanktigitan elementon ekde la ofero de Jesuo Kristo kaj la lasta formo kaj fina plenumo de la Sankta Vespermanĝo”; Jesuo donante siajn elektitojn por manĝaĵo, sian korpon kaj sian profetan instruon.

Verso 10: “ *Mi prenis la skribulaĵon el la mano de la anĝelo, kaj englutis ĝin; ĝi estis en mia buŝo dolĉa kiel mielo, sed kiam mi ĝin englutis, miaj internaĵoj pleniĝis de amaro.* »

En la travivata sperto, la servisto malkovris en soleco, la brilbrilan lumon profetitajn de Jesuo kaj li efektive, unue, trovis “ *la dolĉecon de mielo* ”, agrablan plezuron komparebla al la dolĉa dolĉeco de mielo. Sed la malvarmeco montrita de la adventistaj membroj kaj instruistoj, al kiuj mi volis ĝin prezenti, produktis en mia korpo aŭtentikajn abdomenajn dolorojn nomatajn koliton. Do mi atestas pri la spirita kaj laŭvorta plenumo de ĉi tiuj aferoj.

Tamen alia klarigo koncernas la finan epokon, en kiu la profeta lumo estas lumigita. Ĝi komenciĝas en tempo de paco, sed finiĝos en tempo de milito kaj murda teruro. Dan.12:1 profetis ĝin kiel " *tempon de mizero, kia ne estis de kiam la popoloj komenciĝis ĝis ĉi tiu tempo* "; ĉi tio sufiĉas por kaŭzi " *doloron en la intestoj* ". Precipe ĉar ni legas en Lam.1:20: " *Ho Eternulo, rigardu mian mizeron! Mia interno bolas, mia koro ĉagreniĝas en mi, ĉar mi estis malobeema. Ekstere la glavo faris sian ĥaoson, ene de la morto.* » Ankaŭ en Jer.4:19: " **Miaj intestoj ! Miaj internoj** : *Mi suferas en mia koro, mia koro batas, mi ne povas silenti; cxar vi auxdas, mia animo, la sonon de la trumpeto, la krion de milito.* » La amareco de la " *internaĵoj* " faras komparon inter la fina adventisma misio kaj tiu, kiu estis konfidita al la profeto Jeremia. En ambaŭ travivaĵoj, la elektitaj oficialuloj laboras en la ĉirkaŭa malamikeco de la ribelemaj regantoj de sia tempo. Jeremia kaj la lastaj veraj adventistoj denuncas la pekojn faritajn de la civilaj kaj religiaj gvidantoj de sia tempo kaj farante tion, la kolero de la kulpuloj turniĝas kontraŭ ili, ĝis la fino de la mondo markita de la reveno en gloro de Jesuo Kristo, la " *Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj* " de Rev.19:16.

La fino de unua parto de la Revelacio

En ĉi tiu unua parto, ni trovis la prologon kaj la tri paralelajn temojn, la Leteron adresitajn al la anĝeloj de la sep Eklezioj, la sep sigelojn aŭ signojn de la tempoj, kaj la ses trumpetojn aŭ avertajn punojn vekitajn de la indigno de Dio.

Verso 11: " *Kaj ili diris al mi: Vi devas denove profeti pri multaj popoloj kaj nacioj kaj lingvoj kaj reĝoj.* »

Verso 11 konfirmas la tutan priraportadon de la lastaj 2000 el la 6000 jaroj de la preta programo de Dio. Alveninte al la tempo de la glora reveno de Jesuo Kristo, la elvoko de profetado rekomencos la superrigardon de la kristana epoko en ĉapitro 11 sub malsama temo: " *Vi devas denove profeti pri multaj popoloj, nacioj, lingvoj kaj reĝoj.* "

Malfermo de la dua parto de la Revelacio

En ĉi tiu dua parto, paralele superrigardo de la kristana epoko, la Spirito celos gravajn eventojn jam menciitajn en la unua parto de la libro, sed ĉi tie, en la dua parto, li malkaŝos al ni sian juĝon pli evoluite pri ĉiu el ĉi tiuj temoj. Ĉi tie denove, ĉiu ĉapitro uzos malsamajn sed ĉiam komplementajn simbolojn kaj bildojn. Estas per la grupiĝo de ĉiuj ĉi tiuj instruoj ke la profetaĵo identigas la celitajn temojn. Ekde la libro de Daniel, ĉi tiu principo de paraleligo de la ĉapitroj de la profetaĵoj estas aplikata de la Malkaŝanta Spirito, kiel vi povas vidi.

Apokalipso 11, 12 kaj 13

Tiuj ĉi tri ĉapitroj paralele kovras la tempon de la kristana epoko, prilumante diversajn eventojn, sed kiuj ĉiam restas tre komplementaj. Mi resumos, poste detale, la temojn.

Apokalipso 11

Papa regado - Nacia ateismo - La *sepa trumpeto*

Versoj 1 ĝis 2: La 1260-jara regado de la katolika papa falsa profeto: La persekutanto.

Versoj 3 ĝis 6: dum ĉi tiu maltolerema kaj persekuta regado " *la du atestantoj* " de Dio, la sanktaj skribaĵoj de la du interligoj, estos afliktitaj kaj persekutitaj, de " *la besto* ", la romia religia koalicio aliancita kun la monarkioj de Eŭropo Okcidenta. .

La versoj 7 ĝis 13 havas kiel temon " *la besto, kiu leviĝas el la abismo* " aŭ, la "Franca Revolucio" kaj ĝia nacia ateismo, kiu aperas unuafoje en la historio de la homaro.

Versoj 15 ĝis 19 havos kiel temo partan evoluon de la " *sepa trumpeto* ".

La rolo de papa regado

Verso 1: " *Kaj ili donis al mi kanon kiel bastonon, dirante: Leviĝu, kaj mezuru la templon de Dio, la altaron, kaj tiujn, kiuj en ĝi adoras.* »

La celita tempo estas tempo de puno malkaŝita per la vorto " *vergo* ". La puno estas pravigita " *pro peko* " restarigita civile ekde 321 kaj religie ekde 538. Ekde ĉi tiu dua dato, peko estas trudita de la papa reĝimo simbolita ĉi tie per " *la kano* " kiu indikas " *la falsan profeton kiu instruas mensogojn* " en Isa. 9:13-14. Ĉi tiu mesaĝo bildigas tiun de Dan.8:12: " *la armeo estis transdonita kun la eterna pro peko* ", en kiu, " *la armeo* " nomumas la Kristanan Asembleon, " *la ĉiaman* ", la pastraron de Jesuo forprenita de la papa reĝimo, kaj " *peko* ", la forlaso de la sabato ekde 321. Ĉi tio estas nur ripeto de mesaĝo ripetita multfoje en malsamaj aspektoj kaj simboloj. Ĝi konfirmas la punan rolon, kiun Dio donis al la starigo de la romia papa reĝimo. La verbo " *mezuro* " signifas "juĝi". Puno estas do la rezulto de la juĝo de Dio kontraŭ " *la templo de Dio* ", la kolektiva Asembleo de Kristo, la " *altaro* " simbolo de la kruco de lia ofero, kaj " *tiuj, kiuj tie adoras* ", nome, la kristanoj, kiuj pretendas lian savon.

Verso 2: " *Sed la eksteran korton de la templo, lasu ĝin ekstere, kaj ne mezuru ĝin; ĉar ĝi estas donita al la nacioj, kaj ili piedpremos la sanktan urbon dum kvardek du monatoj.* »

La grava vorto en ĉi tiu verso estas " *ekstere* ". Ĝi sole indikas la supraĵan kredon de la romkatolikismo koncernita en la bildo de sia regado de 1260 tagjaroj prezentita ĉi tie kiel " *42 monatoj* ". " *La sankta urbo* " bildo de la vera elektita " *estos piedpremita de la nacioj* " aliancitaj kun la papa despota reĝimo aŭ la reĝoj de eŭropaj regnoj " *kiuj adultas kun* " la katolika " *Izebel* " dum ŝia longa netolerema regado de 1260. realaj jaroj inter 538 kaj 1798. En ĉi tiu verso, Dio markas la diferencon inter vera kaj falsa kredo fidante je la simboleco de la hebrea sanktejo: la tabernaklo de Moseo kaj la templo konstruita de Salomono. Ni trovas en ambaŭ kazoj, sur " *la korto, ekster la templo* ", karnajn religiajn ritojn: la altaro de oferoj kaj la baseno de ablucioj. Vera spirita sankteco troviĝas ene de la templo: en la sankta loko, kie estas: la kandelabro kun sep lampoj, la tablo de la 12 panoj de propono, kaj la altaro de incenso metita antaŭ la vualo, kiu kaŝas la plejsanktejon, bildo de la ĉielo kie Dio sidas sur sia reĝa trono. La sincereco de kandidatoj por kristana savo estas konata nur de Dio, kaj sur la tero, la homaro estas trompita de la " *ekstera* " fasada religio, kiun la romkatolika kredo reprezentas unue en la historio de la kristana religio de nia epoko.

La Sankta Biblio, la vorto de Dio, persekutata

Verso 3: " *Mi donos al miaj du atestantoj povon profeti, vestite per sakaĵo, mil ducent sesdek tagojn.* »

Dum tiu ĉi longa regado konfirmita ĉi tie en la formo " *1260 tagoj* ", la Biblio simbolita de la " *du atestantoj* " estos parte ignorita ĝis la tempo de la reformado kiam ĝi eĉ estas persekutata de la katolikaj ligoj favoraj al la papoj, kiujn ili subtenas per glavoj. . La bildo " *vestita per sakaĵo* " indikas staton de aflikto, kiun la Biblio eltenos ĝis 1798. Ĉar fine de tiu ĉi periodo, la franca

revolucia ateismo bruligos ĝin en publikaj lokoj, ankaŭ provante detrui ĝin tute malaperi.

Verso 4: " *Ĉi tiuj estas la du olivarboj kaj la du kandelingoj, kiuj staras antaŭ la Sinjoro de la tero.* »

Ĉi tiuj " *du olivarboj kaj du kandelingoj* " estas la simboloj de la du sinsekvaj aliancoj, kiujn Dio organizis en sia plano de savo. Du sinsekvaj religiaj dispensadoj portantaj lian Spiriton kies heredaĵo estas la Biblio kaj ĝiaj tekstoj de la du aliancoj. La projekto de la du aliancoj estis profetita en Zec.4:11 ĝis 14, per " *du olivarboj metitaj dekstre kaj maldekstre de la kandelabro* ". Kaj jam antaŭ " *la du atestantoj* " de la verso 3, Dio diris pri ili en la atesto de Zeĥarja: " *Ĉi tiuj estas la du oleidoj, kiuj staras antaŭ la Sinjoro de la tuta tero.* » En ĉi tiu simboleco " *oleo* " indikas la dian Spiriton. " *La kandelingo* " profetas Jesuon Kriston, kiu en homa korpo alportos la lumon de la Spirito en sia sanktigo (= 7) kaj diskonigos la scion pri ĝi inter la homoj, same kiel la simbola kandelingo disvastigas lumon bruligante la oleon enhavitan en sia " *sep* " vazoj.

Notu: " *La kandelingo* " kun " *sep* " lampoj estas centrita sur la meza vazo; ĉi tio, kiel la mezo de la semajno, kiu faras, la 4-an ^{tagon} de la Paska semajno, la tagon, en kiu, per sia pekliberiga morto, Jesuo Kristo kaŭzis " *ĉesigi la oferon kaj la oferon* ", la religian riton hebrean, konforme al la dia plano profetita en Dan.9:27. La sep-lampa " *kandelingo* " do ankaŭ portis profetan mesaĝon.

Verso 5: " *Se iu volas difekti ilin, fajro eliras el ilia buŝo kaj formangas iliajn malamikojn; kaj se iu volas damaĝi ilin, li devas esti mortigita tiamaniere.* »

Ĉi tie, kiel en Ap. 13:10, Dio konfirmas al siaj veraj elektitoj sian malpermeson kontraŭ puni sin pro damaĝo farita al la Biblio kaj ĝia kaŭzo. Ĝi estas ago, kiun li rezervas ekskluzive por si. Malbonoj eliros el la buŝo de la kreinto Dio. Dio identigas sin kun la Biblio, kiun ni nomas " *la vorto de Dio* ", tiel ke kiu ajn vundas lin, atakas lin rekte.

Verso 6: " *Ili havas potencon fermi la ĉielon, por ke ne falu pluvo en la tagoj de sia profetaĵo; kaj ili havas potencon sxangxi la akvon en sangon kaj frapi la teron per cxia plago, kiam ili volas.* »

La Spirito citas faktojn raportitajn en la Biblio. Siatempe, la profeto Elija akiris de Dio, ke neniu pluvo falus krom ĉe lia vorto; antaŭ li Moseo ricevis de Dio la potencon ŝanĝi la akvojn en sangon kaj frapi la teron per 10 plagoj. Ĉi tiuj bibliaj atestoj estas des pli gravaj, ĉar en la lastaj tagoj, la malestimo al la skribita kaj inspirita vorto de Dio estos punita de samtipaj plagoj, laŭ Ap.16.

La nacia ateismo de la Franca Revolucio

La mallumaj lumoj

Verso 7: " *Kiam ili finos sian ateston, la besto, kiu supreniras el la abismo, faros militon kontraŭ ili, kaj venkos ilin kaj mortigos ilin.* »

La Spirito malkaŝas al ni ĉi tie, gravan rimarkindan aferon; la dato 1793 markas la finon de la biblia atesto, sed por kiu? Por liaj malamikoj de la tempo, kiuj persekutis la Biblion malakceptante ĝian dian aŭtoritaton en aferoj de subteno de la kredo; tio estas, la monarĥoj, la monarĥistaj aristokratoj, la romkatolika papa reĝimo kaj ĝia tuta pastraro. En ĉi tiu dato, Dio ankaŭ kondamnas la falsajn protestantaj kredantojn, kiuj praktike jam ne konsideras liajn instruojn. En

Dan.11:34, en sia juĝo, Dio imputas al ili " **hipokritecon** ": " *En la tempo, kiam ili falos, ili estos iomete helpitaj, kaj multaj aliĝos al ili en hipokriteco* . » Estas nur la unua parto de la atesto de la Biblio kiu estas kompletigita, ĉar en 1843, ĝia rolo rekomencos esencan gravecon invitante la elektitojn malkovri la adventismajn profetaĵojn. La starigo de nacia ateismo en Francio celos la Biblion kaj provos malaperigi ĝin. La abunda sanga uzo de "lia gilotino" faras ĝin nova " *besto* ", kiu, ĉi-foje, estis " *leviĝo de la abismo* ". Per ĉi tiu termino pruntita el la historio de la kreado en Genezo 1:2, la Spirito memorigas al ni, ke se Dio, ĝia Kreinto, ne ekzistus, neniu vivo estus disvolviĝinta sur la tero. " *La abismo* " estas la simbolo de la tero senigita de loĝanto, kiam ĝi estas " *senforma kaj malplena* ". Estis tiel " *en la komenco* ", laŭ Gen.1:2, kaj ĝi fariĝos denove dum " *mil jaroj* ", ĉe la fino de la mondo, post la glora reveno de Jesuo Kristo, kiu estas la temo, kiun sekvas ĉi tion en ĉi tiu ĉapitro 11. Tiu ĉi komparo kun la origina kaoso estas tre meritita por respublika reĝimo, kiu naskiĝas en politika kaoso kaj la plej granda malordo. Ĉar ribeluloj scias kiel kuniĝi por detrui sed ili estas tre dividitaj pri la formoj kiuj devus esti donitaj al rekonstruo. Tiu ĉi atesto proponas tiam la pruvon de la frukto, kiun la homaro povas doni, kiam ĝi estas tute fortranĉita de Dio; senigita de ĝia utila ago.

Sed nomante ĝin " *abismo* " la Spirito de la kreinto Dio ankaŭ sugestas la kuntekston kaj la staton de la origina kreaĵo de nia tero. Tiel, celante la unuan tagon de ĉi tiu kreado, li montras al ni teron plonĝitan en absolutan " *mallumon* " ĉar en tiu momento, Dio ankoraŭ ne donis al la tero la lumon de iu stelo. Kaj ĉi tiu ideo spirite ligas ĉi tiun " *beston, kiu leviĝas el la abismo* " al la " *kvara sigelo* " de Rev.6:12 priskribita kiel " *suno nigra kiel sakaĵo* ". La ligo ankaŭ estas farita kun la " *4-a trumpeto* " de Apoc. 8:12 priskribita per la " *frapo de la tria, de la suno, de la triono de la luno kaj de la triono de la steloj* ". Per ĉi tiuj bildoj, la Spirito atribuas al ĝi aparte " **malhelan** " karakteron. Tamen, estas en ĉi tiu aspekto kaj ĉi tiu " **malhela** " ŝtato ke Francio gloros siajn liberpensulojn donante al ili la titolon de " **klerismo** ". Ni tiam memoras la vortojn de Jesuo Kristo cititaj en Matt.6:23: " *sed se via okulo estas malbona, via tuta korpo estas en mallumo. Se do la lumo, kiu estas en vi, estas mallumo, kiel granda estas tiu mallumo!* » Tiel malhela libera penso militas kontraŭ la religia spirito kaj ĉi tiu nova **liberecana spirito** etendiĝos tra la tempo kaj etendiĝos super la okcidenta mondo... nomata kristana kaj ĝi konservos sian malbonan influon ĝis la fino de la mondo. Kun la Franca Revolucio, "mallumo" ekloĝis en eterneco kun peko. Ĉar, kun ĝi, aperas la libroj verkitaj de la filozofoj de la libera penso; kiu ligas ĝin al la "peko" kiu karakterizas Grekion en la profetaĵoj de Daniel 2-7-8. Tiuj ĉi novaj libroj konkuros kun la Biblio kaj sukcesos sufoki ĝin, ege. La " *milito* " denunciata estas do antaŭ ĉio ideologia. Post la Revolucio kaj post la Dua Mondmilito, ĉi tiu mallumo prenos la aspekton de la plej alta homaranismo kontrastante kaj tiel rompante kun la origina maltoleremo, sed la ideologia " *milito* " daŭras. Okcidentaj homoj estos pretaj oferi ĉion por ĉi tiu "libereco". Fakte, ili oferos siajn naciojn, sian sekurecon, kaj ne eskapos la morton planitan de Dio.

Verso 8: " *Kaj iliaj kadavroj estos sur la placo de la granda urbo, kiu estas nomata spirite Sodom kaj Egiptujo, kie ilia Sinjoro estis krucumita.* »

La " *kadavroj* " cititaj estas tiuj de la " *du atestantoj* " kies unuaj atakantoj ankaŭ estis ekzekutitaj sur la " *placo* " de la sama " *urbo* ". Ĉi tiu " *urbo* " estas Parizo, kaj la " *loko* " citita nomiĝis, sinsekve, "loko Ludoviko la 14-a", "loko Ludoviko la 15-a", "loko de la Révolution", kaj indikas la nunan "lokon de la Konkordo". Ateismo ne faras ajnan religian formo ajnan favoron. La gilotinitaj viktimoj estas ĝuste batitaj pro sia religia aparteno. Kaj kiel la mesaĝo " *4-a Trumpeto* " instruas, la celoj estas la vera lumo (suno), la falsa kolektivo (luno), kaj ajna individua religia mesaĝisto (stelo). Krome, certaj koruptaj religiaj formoj estas akceptitaj kondiĉe ke ili konformas al la normoj de domina ateismo. Kelkaj pastroj tiel ricevas la nomon "defrocked" en mokado. La Spirito komparas Parizon, la francan ĉefurbon, kun " *Sodomo* " kaj " *Egipto* ". La unuaj fruktoj de libereco estis seksaj ekscesoj akompanataj de la rompo de tradiciaj sociaj kaj familiaj konvencioj. Ĉi tiu komparo havos tragediajn sekvojn laŭlonge de la tempo. La Spirito diras al ni, ke ĉi tiu urbo suferos la sorton de " *Sodom* " kaj tiun de " *Egipto* ", kiu fariĝis por Dio la tipa simbolo de peko kaj ribelo kontraŭ li. La ligo supre establita kun la " greka" filozofia " *peko* " denunciata en Daniel 2-7-8 estas konfirmita ĉi tie. Por plene kompreni ĉi tiun dian stigmatigon de greka peko, ni konsideru la fakton, ke, provante uzi filozofiajn vortojn por prezenti la Evangelion al la loĝantoj de Ateno, la apostolo Paŭlo malsukcesis kaj estis forpelita de la loko. Tial la filozofia penso ĉiam restos la malamiko de la kreinto Dio. Kun la tempo kaj ĝis sia fino, ĉi tiu urbo nomata "Parizo" konservos, kaj atestos per tiuj agoj, pri la ĝusteco de sia komparo kun ĉi tiuj du nomoj, simboloj de seksa kaj religia peko. Malantaŭ ĝia nomo "Parizo", kuŝas la heredaĵo de la "Parisii", vorto kies kelta origino signifas "tiuj de la kaldrono", dramece profeta nomo. En la romia tempo la loko estis fortikaĵo de paganaj adorantoj de Izisa, la diino de la egiptoj, ĝuste, sed ankaŭ, la scenejo kaj cinika bildo de Parizo, la filo de la reĝo de Trojo, maljuna Priamo. Aŭtoro de adulto kun la bela Helena, edzino de la greka reĝo Menelao, li respondecos pri milito kun Grekio. Post malsukcesa sieĝo, la grekoj retiriĝis, postlasante grandegan lignan ĉevalon sur la strando. Opiniante, ke ĝi estas greka dio, la trojanoj alportis la ĉevalon en la urbon. Kaj en la mezo de la nokto, kiam la vino kaj la festeno finiĝis, grekaj soldatoj eliris el la ĉevaloj kaj malfermis la pordegojn al la silente revenantaj grekaj trupoj; kaj ĉiuj loĝantoj de la urbo estis buĉitaj, de la reĝo ĝis la plej malalta subulo. Ĉi tiu troja ago kaŭzos la perdon de Parizo en la lastaj tagoj ĉar, ignorante la lecionon, ĝi ripetos siajn erarojn havante siajn malamikojn, kiujn ĝi koloniigis, ekloĝinte sur sia teritorio. Antaŭ ol preni la nomon Parizo, la urbo estis nomita "Lutèce" kiu signifas "fetera marĉo"; la tuta programo de lia malgaja sorto. La komparo kun " *Egipto* " estas pravigita ĉar adoptante la respublikan reĝimon, Francio oficiale fariĝas la unua peka reĝimo en la okcidenta mondo. Ĉi tiu interpreto estos konfirmita en Rev.17:3 per la " *skarлата* " koloro de la " *besto* ", bildo de la monarĥaj kaj respublikaj koalicioj de la lastaj tagoj, konstruita laŭ la modelo de Francio. Dirante: " *eĉ kie ilia Sinjoro estis krucumita* ", la Spirito establas la komparon inter la malakcepto de la kristana kredo de la franca ateismo kaj la juda nacia malakcepto de la Mesio Jesuo Kristo; ĉar la du situacioj estas identaj kaj ili portos la samajn sekvojn kaj la samajn fruktojn de malpieco kaj maljusteco. Ĉi tiu komparo daŭros en la sekvaj versoj.

Nomante sian ĉefurbon " *Egipto* ", Dio komparas Francio'n kun la Faraono, tipa modelo de homa rezisto kontraŭa al lia volo. Ĝi konservos ĉi tiun ribelan pozicion ĝis sia detruo. Neniam estos pento liaflanke. Nomante " *malbonan bonon kaj bonan malbonon* ", ŝi faros la plej malbonajn pekojn plenumitajn de Dio; ĉi tion nomante "lumoj", la "mallumaj" pensuloj, kiuj fondis "liajn homajn rajtojn", kiuj kontraŭas la rajtojn de Dio. Kaj de multaj popoloj, ĝia modelo estos imitata, eĉ, en 1917, de la potenca Rusio, kiu detruos ĝin per atompafado en la tempo de la " *sesa trumpeto* ", kion ĝia nomo "Parisii" profetis en la kelta lingvo, kiu signifas "tiuj en la kaldrono". Ŝi do restos ĝis sia fino nekapabla vidi Dion en la provoj, kiuj ruinigos ŝin ĝis pereigi ŝin. Ĉar li celis ŝin kaj li ne forlasos ŝin ĝis ŝi ne plu estos.

Verso 9: " *Tri-kaj-duono da tagoj homoj el la popoloj, triboj, lingvoj kaj nacioj vidos siajn kadavrojn, kaj ili ne permesos, ke iliaj kadavroj estu metita en tombon.* »

En Francio, la homoj eniris la Revolucion en 1789, kaj en 1793, ili ekzekutis sian reĝon tiam sian reĝinon, ambaŭ publike senkapigitaj sur la granda centra placo de la grandurbo sinsekve nomita "Place Louis XV", "Place de la Révolution", kaj nuntempe, "place de la Concorde". Atribuante " *tri kaj duonon tagojn* " al la tempo de la detruo ago, la Spirito ŝajnas inkludi la Batalon de Valmy kie en 1792, la revoluciuloj alfrontis kaj venkis la rojalistajn armeojn de la eŭropaj regnoj kiuj atakis Respublikanan Francion inkluzive de la Aŭstrio, hejmo de la familio de origino de reĝino Marie-Antoinette. Por kompreni la originon de ĉi tiu malamo, ni devas memori, ke 1260 jaroj da misuzoj ĉiaspecaj de la papa-reĝa koalicio finis inciti la francan popolon, kiu estis ekspluatata, mistraktita, persekutata kaj tute ruinigita. La lastaj du regadoj de Ludoviko Atentu! La Respubliko ne estas kaj ne estos beno por Francio. Ŝi ĝis sia fino, en sia kvina formo, portos la malbenojn de Dio kaj ŝi mem faros la erarojn, kiuj kaŭzos ŝian falon. Tiu ĉi sangavida reĝimo, de sia origino, fariĝos la lando de la "homaj rajtoj" kaj homaranismo, kiu finos defendi la kulpulojn kaj frustrigos, per sia maljusteco, la viktimon. Li eĉ bonvenigos siajn malamikojn kaj instalos ilin sur sia teritorio, imitante, plej malbone, la faman ekzemplon de la troja urbo fama pro la enkonduko de la ligna ĉevalo lasita de la grekoj, kiel vidite antaŭe.

Verso 10: " *Kaj pro ili la loĝantoj de la tero ĝojos kaj ĝojos, kaj ili sendos donacojn unu al la alia, ĉar ĉi tiuj du profetoj turmentis la loĝantojn de la tero.* »

En ĉi tiu verso, la Spirito celas la tempon kiam, kiel gangreno aŭ kancero, la franca filozofia malbono disvastiĝos kaj disvastiĝos kiel pesto en aliaj okcidentaj nacioj. Ĝi markas "la signon de la tempoj" kun la " *6-a sigelo* "; tiu, kie la " *suno nigriĝas kiel sako da ĉevalharoj* ": la lumo de la Biblio malaperas, sufokita de la filozofiaj libroj de liberpensuloj.

En spirita legado, male al " *la civitanoj de la regno de la ĉielo* ", kiu difinas la elektitojn de Jesuo, " *la loĝantoj de la tero* " nomumas usonajn protestantojn kaj pli ĝenerale, homojn ribelemajn kontraŭ Dio kaj lia vero. La homoj de eŭropaj kaj eĉ pli usonaj regnoj rigardas al Francio. Tie, popolo disbatas sian monarkion kaj la katolikan kristanan religion, kiu minacas la homojn, kiuj legas la Biblion, la " *du atestantojn* ", per la " *turmentoj* " de sia "infero"; veraj " *turmentoj* ", kiuj tamen estas nur rezervitaj por la lasta juĝo, por neniigi la falsajn

religiulojn, kiuj mem trompe uzas tian minacon, laŭ Ap. 14:10-11. Ankaŭ eksterlandanoj, viktimoj de la samaj misuzoj ekster Francio, esperas profiti de ĉi tiu iniciato. Tio, des pli, ke kun la franca subteno donita de Ludoviko la 16-a, en la mondo, kelkajn jarojn pli frue, la nova Usono de Nord-Ameriko trovis sian sendependecon, liberigante sin de la regado de Anglio. Libereco moviĝas kaj baldaŭ venkos multajn homojn. Kiel signo de ĉi tiu amikeco, " *ili sendos donacojn unu al la alia* ." Unu el tiuj donacoj estis la franca donaco al la amerikanoj de la "Statuo de Libereco" starigita en 1886 sur insulo kontraŭ Novjorko. La usonanoj resendis la geston proponante al li kopion kiu, starigita en 1889, situas en Parizo sur insulo meze de Sejno proksime de la Eiffel-Turo. Dio celas ĉi tiun tipon de donaco, kiu malkaŝas la kundividon kaj interŝanĝon, kiu konsistigas la malbenon de **troa libereco**, kiu celas ignori ĝiajn spiritajn leĝojn.

Verso 11: " *Kaj post la tri tagoj kaj duono la spirito de vivo de Dio eniris en ilin, kaj ili staris sur siaj piedoj; kaj granda timo venis sur tiujn, kiuj ilin vidis.*

»

La 20-an de aprilo 1792 Francio estis minacata de Aŭstrio kaj Prusio kaj renversis ĝian reĝon, Ludoviko la 16-a, la 10-an de aŭgusto 1792. La Revoluciuloj venkis ĉe Valmy la 20-an de septembro 1792. Reĝo Ludoviko la 16-a estis gilotinita la 21-an de januaro 1793. La diktatoro Robespierre kaj liaj amikoj estis gilotinitaj la 28-an de julio. 1794. La "Kongreso" estis anstataŭigita per la "Adresaro" la 25-an de oktobro 1795. La du "Tereroj" de 1793 kaj 1794 kune daŭris nur unu jaron. Inter la 20-a de aprilo 1792 kaj la 25-a de oktobro 1795, mi trovas tute precize ĉi tiun periodon de " *tri tagoj kaj duono* " profetita aŭ "tri kaj duono" realaj jaroj. Sed mi pensas, ke la daŭro ankaŭ portas spiritan mesaĝon. Ĉi tiu periodo reprezentas duonan semajnon, kiu povas elvoki aludon al la tera ministerio de Jesuo Kristo kiu daŭris ĝuste "tri kaj duono profetaj tagoj" kaj finiĝis kun la morto de la Mesio Jesuo Kristo. La Spirito komparas ĝian agadon kun tiu de la Biblio, ĝiaj " *du atestantoj* ", kiuj ankaŭ agis kaj instruis antaŭ ol esti bruligitaj sur la Placo de la Revolucio en Parizo. Per ĉi tiu komparo, la Biblio estas, ĉi tiu fido, identigita kun Jesuo Kristo, kiu estas, en ĝi, krucumita denove kaj " *trapikita* " kiel indikite en Apoc. 1:7. La inundo de sangoverŝado finis terurigi la francan popolon. Ankaŭ, post ekzekutado de lia gvidanto de la Sangovida Konvencio, Maximilien Robespierre, kaj liaj amikoj Couthon kaj Saint-Just, la resumaj kaj sistemaj ekzekutoj ĉesis. La Spirito de Dio vekis la spiritan soifon de la homoj kaj la praktiko de la religio denove fariĝis laŭleĝa, kaj ĉefe, libera. Reaperis la sana "timo antaŭ Dio" kaj denove manifestiĝis intereso pri la Biblio sed ĝis la fino de la mondo ĝi estos kontraŭbatalita kaj konkurata de filozofiaj libroj verkitaj de liberpensuloj, kies greka modelo estas ĉe la avangardo ĝiaj diversaj formoj.

Verso 12: " *Kaj ili aŭdis voĉon el la ĉielo dirantan al ili: Suprenu ĉi tien; Kaj ili supreniris en la ĉielon en la nubo; kaj iliaj malamikoj ilin vidis.* »

Ĉi tiu dia deklaro validas por la bibliaj " *du atestantoj* " post 1798.

La komparo kun Jesuo daŭras, ĉar estis tiu, kiun liaj elektitoj vidis (post la profeto Elija) supreniri al la ĉielo antaŭ siaj rigardoj. Sed, siavice, liaj elektitoj de la fina tempo agos same. Iliaj malamikoj ankaŭ vidos ilin supreniri al la ĉielo en la nubo kie Jesuo tiros ilin al si. La subteno kiun Dio donas al sia afero estas la

sama, por Jesuo Kristo, lia elektito, kaj en ĉi tiu kunteksto de la Franca Revolucio, la Biblio post 1798. Por konfirmi la finon de la profetita daŭro de " 1260 tagoj " - jaroj, en 1799, Pio la 6-a mortis malliberigita en Valence-sur-Rhône, tiel ebligante, inter 1843-44 kaj 1994, longan periodon de paco 150 jaroj profetitaj kiel " kvin monatoj " en Rev.9:5-10. La morto de Ludoviko la 16-a, la ĉesigo de la monarkio kaj la morto de kaptita papo donas mortigan baton al la religia maltoleremo de " la besto, kiu leviĝas el la maro " en Rev.13:1-3. La Konkordato de la Adresaro resanigas ŝian vundon sed ŝi ne plu profitas de la detruita reĝa subteno, ŝi ne plu persekutos ĝis la tempo de la fino kiam protestanta maltoleremo aperos sub la nomo de " la besto, kiu leviĝas de la tero " en Apo. 13:11.

Verso 13: " *En tiu horo estis granda tertremo, kaj dekonon de la urbo falis; sep mil homoj estis mortigitaj en ĉi tiu tertremo, kaj la ceteraj ektimis kaj donis gloron al la Dio de la ĉielo.* »

En ĉi tiu epoko (ĉi tiu horo) estis plenumita, en spirita formo, la " tertremo " jam profetita per la plenumo de tiu de Lisbono en 1755, koncerna en la temo de la " sesa sigelo " de Apo 6:12. Laŭ la Spirito de Dio, la urbo Parizo perdis " dekonon " de sia loĝantaro. Sed alia signifo povas koncerni laŭ Dan.7:24 kaj Rev.13:1, la dekonon de la " dek kornoj " aŭ okcidentaj kristanaj regnoj submetitaj al romia papa Katolikismo. Francio, konsiderata de Romo kiel "la plej aĝa filino" de la Romkatolika Eklezio, falis en ateismon, senigis ĝin je ĝia subteno kaj iris ĝis detruo ĝian aŭtoritaton. La 4-a ^{trumpeto} malkaŝis ĝin, " la tria parto de la suno estas frapita "; la mesaĝo " *sep mil viroj estis mortigitaj en ĉi tiu tertremo* " konfirmas la aferon dirante: amaso (mil) da religiaj " viroj " (*sep*: religia sanktigo de la tempo), estis mortigitaj en ĉi tiu societa politika sismo.

Verso 14: " *La dua ve estas pasinta. Jen, la tria veo venas rapide* ".

Tiel, la intensa sangoverŝado revivigis la timon de Dio, kaj la "Teroro" ĉesis, anstataŭita de la imperio de Napoleono 1-a ' la " aglo " anoncanta la lastajn tri " trumpetojn ", tri " grandajn malfeliĉojn " por la loĝantoj de la tero. Konsiderante ke la anonco sekvas la Francan Revolucion de 1789 ĝis 1798, " la dua malfeliĉo " atribuita al ĝi en verso 14 ne povas koncerni ĝin rekte. Sed por la Spirito, ĝi estas la maniero diri al ni, ke nova formo de la Franca Revolucio aperos ĝuste antaŭ la reveno en gloro de Jesuo Kristo. Tamen, laŭ Rev.8:13, la " dua ve " klare koncernas la temon de la ^{6-a} trumpeto de Rev.9:13 kiu, ĝuste, " *mortigos trionon de la homoj* " antaŭ ol Jesuo Kristo revenos por venĝi la maljustan kondamnon de siaj sanktaj fidelaj servistoj ekstermante iliajn mortajn malamikojn, la lastajn ribelulojn. Ni povas kompreni, ke kiel la masakro kaŭzita de la Francaj Revoluciuloj, Dio organizas la masakron de la Tria Mondmilito, ĉi-foje nuklea, kiu konsiderinde reduktos la nombron de la loĝantoj de la tero, antaŭ ĝia elimino kiu restarigos ĝin al sia origina " abismo " apero, post la fina detrua interveno de Jesuo Kristo.

La duobla signifo de " dua ve " ligas la kvaran trumpeton al la sesa pro spirita kialo. La strukturo de Revelacio apartigas la tempon de la kristana epoko en du partojn. En la unua, " malfeliĉo " punas la kulpulojn punitajn antaŭ 1844 kaj en la dua, tiujn punitajn post 1844, ĵus antaŭ la fino de la mondo. Nun, la du punaj agoj kunhavas la signifon, kiun Dio donas al sia kvara puno en Levitiko 26:25: " *Mi sendos la glavon, kiu venĝos mian interligon* ." La unua puno falis sur la

homojn, **kiuj ne ricevis** la mesaĝon de la Reformado, la verkon preparitan de Jesuo por liaj elektitoj, kaj la dua, sur tiuj, kiuj ne respondis al la postulo de Dio **plenumi** ĉi tiun Reformadon ekde 1843. La malkaŝita lumo, per kiu Dio konstruas ĉi tiun konstantan Reformadon estos prezentita ĝis la horo, kiam finiĝos la tempo de graco.

Prenante la aferojn kaj agojn, kiujn Dio atribuis al la viroj de la Franca Revolucio de 1789 ĝis 1795, ni trovas tiujn, kiujn li povas atribui al okcidentaj viroj de la lastaj tagoj. Ni trovas la saman malestimon, la saman malpiecon kaj malamon al religiaj ordonoj kaj al tiuj, kiuj ilin instruas; konduto, kiu ĉi-foje rezultas el la eksterordinara evoluo de scienco kaj tekniko. Dum la jaroj de paco, ateismo kaj falsa religio transprenis la okcidentan mondon. Dio do havas bonan kialon por proponi al ni, por ĉi tiu temo, duoblan legadon; la konduto de la " *pluvivantoj* " farante la ĉefan diferencon inter la revolucia epoko kaj la scienca tempo de la lastaj tagoj de la homaro. Por esti pli klare, laŭ Ap. 11:11 ĝis 13, " *la postvivantoj* " de la unua legado, kiu koncernas la " *kvara trumpeton* " " *pentis* ", dum " *la postvivantoj* " de la dua, kiu koncernas la " *sesan trumpeton* " " *pentis ne* ," laŭ Rev.9:20-21.

La tria " granda veo " (por pekuloj): La glora reveno de Kristo la Justicisto

Verso 15: " *La sepa anĝelo trumpetis. Kaj estis lauxtaj vocxoj en la cxielo, dirante: La regnoj de la mondo estas konfuditaj al nia Sinjoro kaj al Lia Kristo; kaj li reĝos por ĉiam kaj eterne.* »

La lasta temo de la ĉapitro estas tiu de la " *sepa trumpeteto* ", kiu indikas, mi memorigas vin, la momenton, kiam la nevidebla kreinto Dio faras sin videbla al la okuloj de siaj malamikoj konfirmante Apo.1:7: " *Jen li venas kun; la nuboj kaj ĉiu okulo ĝin vidos; eĉ tiuj, kiuj trapikis ĝin.* " " *Tiuj, kiuj trapikis lin* ", kiuj trapikis Jesuon, estas liaj malamikoj de ĉiuj periodoj de la kristana epoko inkluzive de tiuj de la lasta. Ili trapikis lin, persekutante liajn fidelajn disĉiplojn, pri kiuj li deklaris: " *Kiam vi faris tion al unu el ĉi tiuj miaj fratoj la plej malgrandaj, vi faris tion al mi* (Mat.25:40)." De la ĉielo, laŭtaj voĉoj estas levitaj por festi la okazaĵon. Ĉi tiuj estas tiuj de la loĝantoj de la ĉielo, kiuj jam esprimis sin por festi la elpelon el la ĉielo de la diablo kaj liaj demonoj fare de la venka Kristo, nomita " *Mikaelo* " en Ap 12:7 ĝis 12. Ili partoprenas en la ĝojo de elektita, siavice liberigita kaj venka de Jesuo Kristo. La historio de la surtera peko ĉesos pro manko de pekuloj detruitaj de la buŝo de la dia Kristo. La diablo, " *princo de ĉi tiu mondo* " laŭ Jesuo, perdas sian posedon de la peka mondo detruita de Dio. Li restos ankoraŭ mil jarojn sur la dezerta tero sen damaĝi iun ajn, atendante sian tutan eliminon ĉe la lasta juĝo kun ĉiuj aliaj pekuloj, kiujn Dio por tiu ĉi celo releviĝos.

La Granda Ĉiela Feliĉo de la elektitoj elaĉetitaj per la sango de Jesuo Kristo

Verso 16: " *Kaj la dudek kvar presbiteroj, kiuj sidis antaux Dio sur siaj tronoj, jxetis sin vizagxaltere kaj adorklinigxis al Dio ,*"

La elektitoj eniris la ĉielan regnon de Dio, sidantaj sur tronoj en la ĉeesto de Dio, ili regos aŭ juĝos la malpiulojn laŭ Rev.20:4. Ĉi tiu verso elvokas la

kuntekston de la ĉiela komenco de la elaĉetitaj en Rev.4. Ĉi tiu verso prezentas la formon, kiun la vera adorado de Dio devus preni. Prosteriĝo, genuiĝo, vizaĝo malsupren, estas la formo legitimita de Dio.

Verso 17: " *Dirante: Ni dankas Vin, Sinjoro Dio la Plejpotenca, kiu estas kaj kiu estis, ĉar Vi ekposedis vian grandan potencon kaj ekposedis vian regnon.* »

La elaĉetitaj renovigas sian dankon kaj kliniĝas antaŭ Jesuo Kristo, " *la Ĉiopova Dio kiu estas kaj kiu estis* " " **kaj kiu venis**", kiel Rev.1:4 anoncis. " *Vi kaptis Vian grandan potencon* " kiun Vi rezignis por savi viajn elektitojn kaj eldonis per via morto la prezon de iliaj pekoj en via " *ŝafido* " ministerio; " *la Ŝafido de Dio, kiu forigas la pekojn de la mondo.* " Vi " *ekposedis vian regnon* "; la proponita kunteksto estas ja tiu kie la Spirito forportis Johanon en Rev.1:10; la historio de la Asembleo de Kristo sur la tero estas en la pasinteco. En ĉi tiu etapo, la " *sep asembleoj* " estas malantaŭ la elektitaj oficialuloj. La regado de Jesuo, la objekto de la espero de la fido de la elektitoj, fariĝis realaĵo.

Verso 18: " *La nacioj koleris; kaj venis Via kolero, kaj venis la tempo, por juĝi la mortintojn, por rekompenci Viajn servantojn la profetojn, la sanktulojn, kaj tiujn, kiuj timas Vian nomon, la malgrandajn kaj la grandajn, kaj pereigi tiujn, kiuj ruinigas la teron.* »

Ni trovas en ĉi tiu verso 18 tre utilajn informojn pri la sinsekvo de profetitaj eventoj. La ^{6-a} trumpeto mortigita triono de homoj estas, " *La nacioj estis irititaj* ", kaj antaŭ niaj okuloj, en 2020-2021, ni atestas la kaŭzojn de ĉi tiu kolero: Covid-19 kaj la ekonomia ruiniĝo kaŭzita, islama agreso, kaj senprokraste, la rusa ofensivo. kun siaj aliancanoj. Post ĉi tiu terura kaj detrua konflikto, post la promulgo de la dimanĉa leĝo fare de la " *besto de la tero* ", tio estas, la protestanta kaj katolika koalicio de usonaj kaj eŭropaj postvivantoj, Dio elverŝis sur ilin " *la sep lastajn plagojn de sia kolero* " priskribita en Rev.16. Je la tempo de la sepa, Jesuo aperis por savi siajn elektitojn kaj detruu la falintajn. Poste venas la programo preparita por la " *mil jaroj* " de la sepa jarmilo. En la ĉielo, laŭ Rev.4:1, okazos la juĝo de la malvirtuloj: " *kaj venis la tempo por juĝi la mortintojn.* " La sanktuloj akiras sian rekompencan: la eternan vivon promesitan de Jesuo Kristo al siaj elektitoj. Ili fine akiras la matenstelon kaj la krono promesita al la elektitaj venkitaj en la batalo de la fido: " *rekompenci viajn servistojn la profetojn* ". Dio rememoras ĉi tie la gravecon de profetado por ĉiuj epokoj (Laŭ 2 Pet.1:19) kaj pli precipe en la lastaj tagoj. " *La sanktuloj kaj tiuj, kiuj timas Vian nomon* " estas tiuj, kiuj respondis pozitive al la mesaĝoj de la tri anĝeloj de Rev.14:7 ĝis 13; pri kiu la unua rememoras la saĝon, kiu konsistas en timi lin, obei lin kaj ne disputi liajn ordonojn, dirante: " *Timu Dion kaj donu al Li gloron* ", en lia aspekto de Dio kreinto, " *ĉar venis la horo de Lia juĝo, kaj adorkliniĝu al Tiu, kiu kreis la ĉielon kaj maron kaj teron kaj fontojn de akvoj.* "

Verso 19: " *Kaj la templo de Dio en la ĉielo malfermiĝis, kaj la kesto de Lia interligo aperis en lia templo. Kaj farigxis fulmo kaj vocxo kaj tondro kaj tertremo kaj granda hajlo.* »

Ĉiuj temoj elvokitaj en ĉi tiu libro de Revelacio konverĝas al ĉi tiu historia momento de la granda glora reveno de nia dia Sinjoro Jesuo Kristo. Ĉi tiu verso celas la kuntekston kie la sekvaj temoj estas plenumitaj kaj finitaj:

Rev.1: Adventismo:

Verso 4: " *Johano al la sep eklezioj, kiuj estas en Azio: Graco al vi kaj paco de Tiu, kiu estas kaj estis kaj venos, kaj de la sep spiritoj, kiuj estas antaŭ lia trono,* "

Verso 7: " *Jen li venas kun la nuboj. Kaj cxiu okulo gxin vidos, ecx tiuj, kiuj gxin trapikis; kaj ploros pro li cxiuj triboj de la tero. Jes. Amen!* »

Verso 8: " *Mi estas la alfa kaj la omega, diras la Sinjoro, la Sinjoro, la Tiu, kiu estas, kiu estis kaj kiu venos, la Ĉiopova.* »

Verso 10: " *Mi estis en la Spirito en la tago de la Eternulo, kaj mi aŭdis malantaŭ mi laŭtan voĉon, kiel sonon de trumpeto,* "

Apo.3: La sepa asembleo: fino de la "Laodikea" epoko (= juĝitaj homoj).

Rev.6:17: La granda tago de la kolero de Dio kontraŭ homoj ribelemaj "ĉar venis la granda tago de Lia kolero", kaj kiu povas stari? »

Apo.13: " *la besto, kiu leviĝas de la tero* " (protestanta kaj katolika koalicio) kaj ĝia dimanĉa leĝo; verso 15: " *Kaj estis donite al li vivigi la bildon de la besto, por ke la bildo de la besto parolu, kaj por ke ĉiuj, kiuj ne adorus la bildon de la besto, estu mortigitaj.* »

Apo.14: La du temoj de "la rikolto" (fino de la mondo kaj ravo de la elektitoj) kaj "la vinbero" (masakroj de la falsaj paŝtistoj fare de iliaj delogitaj kaj trompitaj sekvantoj).

Rev.16: Verso 16: "la granda tago de batalo Armagedono"

En ĉi tiu verso 19, ni trovas la ŝlosilan formulon de la rekta kaj videbla interveno de Dio, " *kaj estis fulmoj, voĉoj, tondroj, tertremo* ", jam citite en Apoc.4:5 kaj 8:5. Sed ĉi tie la Spirito aldonas " *kaj pezan hajlon* "; " *hajlo* " kun kiu finiĝas la temo de la sepa el la " *sep lastaj plagoj* " en Rev.16:21.

La kunteksto de la reveno de Jesuo Kristo estas do markita de la lasta adventisma temo kiu ĉi-foje alportas , en la printempo de 2030, la veran savon ofertita al la elektitoj, akirita per la sango verŝita de Jesuo Kristo. Estas la horo de lia konfrontiĝo kun la ribelantoj, kiuj prepariĝas por mortigi liajn elektitojn, kiuj rifuzas la romian dimanĉon kaj konservas sian fidelecon por la sabato sanktigita de Dio ekde la unua semajno de lia kreado de la mondo. La " *sesa sigelo* " de Rev. 6 ilustras la konduton kaj konsternon de ĉi tiuj ribelantoj kaptitaj de la Sinjoro en la intencita ago de genocido de liaj benitaj kaj amataj elektitoj. La temo de malkonsento estas levita en ĉi tiu verso 19. Ĝi koncernas la dian leĝon konservitan en la " *kesto de atesto* " en la plej sankta loko de la tabernaklo kaj la hebrea " *templo* ". La arkeo ŝuldas sian prestiĝon kaj sian tre altan sanktecon nur ĉar ĝi enhavas la tabelojn de la leĝo gravuritaj de la fingro de Dio mem, persone, en la ĉeesto de Moseo, lia fidela servanto. La Biblio permesas al ni kompreni, kio kaŭzas la teruron de la ribelantoj en la tempo de la reveno de Jesuo Kristo. Ĉar jen kion deklaras versoj 1 ĝis 6 de Psalmo 50:

" *Psalmo de Asaf. Dio, Dio, la Eternulo, parolas kaj vokas la teron, de la sunleviĝo ĝis la sunsubiro. El Cion, perfekta beleco, Dio brilas. Li venas, nia Dio,*

li ne restas en silento; antaŭ li estas ekstermanta fajro, ĉirkaŭ li forta ventego . Li krias al la ĉielo supre kaj al la tero, Por jugxi Sian popolon : Kolektu al Mi miajn fidelulojn, kiuj faris kun Mi interligon per ofero! -Kaj la ĉielo rakontos pri Lia justeco , ĉar Dio estas Juĝanto. »

En kunteksto de teruro, la ribelantoj vidos la tekston de la kvara el la dek ordonoj de Dio elmontrita en la ĉielo en leteroj de fajro. Kaj per ĉi tiu dia ago, ili scios, ke Dio kondamnas ilin al la unua kaj " *dua morto* " .

Ĉi tiu lasta verso de la temo " *sepa trumpeto* " malkaŝas kaj konfirmas la gravecon, kiun Dio donas al sia leĝo defiita de ribelema falsa kristanismo. Dia juro estis malgrandigita sub la preteksto de kvazaŭa kontraŭstaro de leĝo kaj graco. Ĉi tiu eraro rezultas de mislegado de la vortoj faritaj de la apostolo Paŭlo en liaj leteroj. Do ĉi tie mi dispelos la dubon disponigante klarajn kaj simplajn klarigojn. En Rom.6, Paŭlo kontrastas tiujn kiuj estas " *sub la leĝo* " kun tiuj kiuj estas " *sub graco* ", nur pro la kunteksto de lia tempo kiam la nova interligo komenciĝas. Per la formulo " *sub la leĝo* ", li nomas la judojn de la malnova interligo, kiuj rifuzas la novan interligon bazitan sur la perfekta justeco de Jesuo Kristo. Kaj li nomumas la elektitojn, kiuj eniras ĉi tiun novan aliancon per la formulo " *kun la leĝo* ". Ĉar ĉi tio estas la utilo alportita de la graco, en kies nomo Jesuo Kristo, en la Sankta Spirito, helpas sian elektiton kaj instruas lin ami kaj obei la sanktan dian leĝon. Obeante lin, li tiam estas " *kun la leĝo* " kaj estante " *sub graco* ", li ankaŭ ne estas " *sub la leĝo* ". Mi denove memoras, ke Paŭlo diras pri la dia leĝo, ke ĝi estas " *sankta kaj ke la ordono estas justa kaj bona* "; kion mi kundividas kun li en Jesuo Kristo. Dum Paul punas pekon, serĉante konvinki siajn legantojn ke ili ne plu devas peki dum en Kristo, modernaj ribelantoj uzas liajn tekstojn por kontraŭdiri lin igante Jesuon Kriston, kiun ili asertas esti, establita " ministro de peko ". Marto 7, 321. Dum Paŭlo deklaris en Gal.2:17: " *Sed dum ni celas esti pravigitaj per Kristo, se ni ankaŭ estus trovitaj pekuloj , ĉu Kristo estus ministro de peko? Malproksime de ĝi!* » Ni notu la gravecon de precizeco, " malproksime de tio ", kiu kondamnas la religian koncepton de la falsa moderna kristana ribelema kredo, kaj ĉi tio ekde la 7-a de marto 321, la dato kiam romia " *peko* " eniris la okcidentan kaj orientan kristanan kredon per la aŭtoritato de pagana romia imperiestro, Konstantino ^{1a 1-a}.

En ĉi tiu kunteksto de la " *sepa trumpeto* " finiĝas la unuaj ses mil jaroj rezervitaj de Dio por lia elekto de surteraj elektitoj, en lia ĝenerala projekto de sep mil jaroj. La sepa jarmilo, aŭ " *mil jaroj* " de Rev.20, tiam malfermiĝas, dediĉita al la ĉiela juĝo de la ribelantoj fare de la elektitoj elaĉetitaj de Jesuo Kristo, la temo de Rev.4.

Revelacio 12 : La Granda Centra Plano

**La virino – La romia agresinto – La virino en la dezerto – Krampoj: batalo en la ĉielo – La virino en la dezerto – La reformado – Ateismo-
La adventisma restaĵo**

La venka virino, fianĉino de Kristo, la Ŝafido de Dio

Verso 1: “ *Granda signo aperis en la ĉielo: virino envolvita en la suno, kun la luno sub ŝiaj piedoj, kaj krono el dek du steloj sur ŝia kapo.* »

Ĉi tie denove, pluraj temoj sekvas unu la alian en pluraj pentraĵoj aŭ scenoj. La unua tabelo ilustras la Elektitan Asembleon kiu profitos de la venko de Jesuo Kristo, ĝia sola Kapo, laŭ Ef.5:23. Sub la simbolo de " virino ", la "Fianĉino " de Kristo estas envolvita en la " suno de justeco " profetita en Mal.4:2. En duobla apliko, " la luno " simbolo de mallumo estas " sub liaj piedoj ". Ĉi tiuj malamikoj estas historie kaj en kronologia ordo, la judoj de la malnova interligo, kaj la falintaj kristanoj, katolikoj, ortodoksuloj, protestantoj kaj adventistoj, de la nova. Sur lia kapo, " krono de dek du steloj " simbolas lian venkon en la alianco kun Dio, la 7, kun la homo, la 5, signifo de la numero 12.

La persekutita virino antaŭ la fina venko

Verso 2: " *Ŝi gravediĝis, kaj ŝi ekkriis, dum nasko kaj naskodoloroj.* »

En verso 2, la " naskiĝdoloroj " elvokas la teran persekuton, kiu antaŭis la tempon de ĉiela gloro. Tiu ĉi bildo estis uzita de Jesuo en Johano 16:21-22: “ *Virino, kiam ŝi naskas, malĝojas, ĉar ŝia horo venis; sed kiam ŝi naskis la infanon, ŝi ne plu memoras la suferon, pro la ĝojo, kiun ŝi havas pro tio, ke viro naskiĝis en la mondon. Vi do ankaŭ nun estas en malĝojo; sed mi revidos vin, kaj via koro gxojos, kaj neniuj forprenos de vi vian gxojon.* »

La pagana persekutisto de virinoj: Romo, la granda imperiestra urbo

Verso 3: “ *Kaj ankoraŭ alia signo aperis en la ĉielo; kaj jen ĝi estis granda ruĝa drako, havanta sep kapojn kaj dek kornojn, kaj sur ĝiaj kapoj sep diademojn.* »

La verso 3 identigas lian persekutiston: la diablo, kompreneble, sed li agas per karnaj surteraj potencoj, kiuj persekutas la elektitojn, laŭ lia volo. En sia ago, li uzas du sinsekvajn strategiojn; tiu de la “ *drako* ” kaj tiu de la “ *serpento* ”. La unua, tiu de la “ *drako* ”, estas la malferma atako utiligita fare de pagana imperia Romo. Ni tiel trovas la simbolojn jam viditajn en Dan.7:7 kie Romo aperis en la aspekto de kvara monstra besto kun “ *dek kornoj* ”. La pagana kunteksto estas konfirmita de la ĉeesto de la “ *diademoj* ”, kiuj estas ĉi tie metitaj sur la “ *sep kapoj* ”, la simbolo de la romia urbo laŭ Apo.17. Ĉi tiu precizeco meritas nian plenan atenton, ĉar ĝi indikas al ni, ĉiufoje kiam ĉi tiu bildo estas prezentita, per la loko de la “ *tiaras* ”, la profetitan historian kuntekston.

La religia persekutisto de virinoj: Papa Katolika Romo

Verso 4: “ *Lia vosto trenis for trionon de la steloj de la ĉielo, kaj jxetis ilin sur la teron. La drako staris antaŭ la virino, kiu estis naskota, por formanĝi sian infanon kiam ŝi naskis.* »

Ĉi tiu verso prenas, sub novaj simboloj, la mesaĝon de Ap 11:1 ĝis 3 kie la papa Romo estas rajtigita de Dio, sub la titolo de “ *vergo* ”, “ *treti sub la piedojn la sanktan urbon dum 42 monatoj* ”.

En Danielo, la “ *dek kornoj* ” de la romia imperio devis esti sukcedita per la papa “ *korno* ” (de 538 ĝis 1798). Ĉi tiu sinsekvo estas konfirmita ĉi tie en Rev.12, en verso 4.

La esprimo “ *vosto* ” kiu celas la falsan “ *profetino Izebel* ” de Rev.2:20, ilustras ĉi tiun sinsekvon de malvere kristana papa religia Romo. La akuzo citita en Dan.8:10 estas ĉi tie renovigita. La viktimoj de liaj ruzoj kaj delogoj, indaj je la “ *serpento* ” de Genezo, estas tretitaj sub la simbolo de “ *steloj de la ĉielo* ” aŭ, sub la titolo de “ *civitanoj de la regno de la ĉielo* ”, kiun Jesuo atribuas al siaj disĉiploj. . “ *La tria partio estas trenita en sian falon.* ” La tria ne estas citita pro sia laŭvorta signifo sed, kiel ĉi en profetaĵo, kiel grava parto de la totala nombro de kristanoj testitaj. Viktimoj eĉ povas superi ĉi tiun proporcion je laŭvorta triono.

Verso 5: “ *Ŝi naskis filon, kiu devus regi ĉiujn naciojn per fera vergo. Kaj ŝia infano estis kaptita al Dio kaj al Lia trono.* »

En duobla apliko, la profetaĵo memoras kiel la diablo batalis la aferon de la Mesio de sia naskiĝo ĝis sia venka morto. Sed ĉi tiu venko estas tiu de la unuenaskito, post kiu ĉiuj liaj elektitoj sukcesos, daŭrigi la saman batalon ĝis la fina venko estos atingita. En tiu momento, ricevante ĉielan korpon, ili dividos kun ĝi, ĝian juĝon pri la malvirtuloj kaj estas tie, ke kune, “ *ili paŝtos la naciojn per fera vergo* ”, kiu donos la verdikton pri la “ *turmentoj de la dua morto* ” de la lasta juĝo. La sperto de Kristo kaj tiu de liaj elektitoj kunfandiĝas en ununuran komunan sperton, kaj la bildo de la “ *infano portita al Dio kaj al lia trono* ”, do al la ĉielo, estas tiu de la surtera “ *liberigo* ” de la elektitoj estos plenumita en 2030, ĉe la reveno de la venĝanta Kristo. Ili estos liberigitaj de la “ *doloroj de akuŝo* ”. La infano estas la simbolo de sukcesa kaj venka aŭtentika kristana konvertiĝo.

Verso 6: “ *Kaj la virino forkuris en la dezerton, kie ŝi havis lokon pretigita de Dio, por ke ŝi estu nutrata tie dum mil ducent sesdek tagoj.* »

La persekutita Asembleo estas paca kaj senarmigita, ĝia nura armilo estas la Biblio, la vorto de Dio, la glavo de la Spirito, ĝi povas nur fuĝi antaŭ siaj

agresantoj. La verso 6 memorigas la tempon de la persekuta papa regado por profetaj " 1260 tagoj ", aŭ 1260 realaj jaroj laŭ la kodo de Ezé.4:5-6. Ĉi tiu tempo estas por la kristana kredo tempo de dolora provo sugestita de la mencio de la vorto " dezerto ", kie ĝi estas "gvidata de Dio". Ŝi tiel dividas la aflikton de la " *du atestantoj* " de Apoc. 11:3. En Dan.8:12, ĉi tiu dia frazo estis formulita tiel: " *la armeo estis transdonita kun la eterna pro peko* "; la peko plenumita per la forlaso de respekto al la tago de sabata ripozo ekde la 7-a de marto 321.

Malfermo de la krampoj: batalo sur la ĉielo

Verso 7: " *Kaj estis milito en la ĉielo. Mikaelo kaj liaj anĝeloj batalis kontraŭ la drako. Kaj la drako kaj liaj anĝeloj batalis,*

La anoncita ravo de la sanktuloj meritas klarigon, kiun la Spirito prezentas al ni en ia krampo. Ĉi tio fariĝos ebla pro la venko de Jesuo Kristo super peko kaj morto. Ĉi tiu venko estis konfirmita post lia releviĝo, sed la Spirito malkaŝas al ni ĉi tie la sekvojn, kiujn ĝi havis por la loĝantoj de la ĉielo, kiuj frotis kun demonoj kaj Satano mem ĝis ĉi tiu momento.

Tre grave : ĉi tiu ĉiela konflikto, kiu restis nevidebla por la homaj okuloj, prilumas la signifon de la enigmaj vortoj, kiujn Jesuo diris kiam li estis sur la tero. En Johano 14:1-3, Jesuo diris: " *Ne maltrankviliĝu via koro. KREDU al Dio, kaj kREDU al mi. Estas multaj domoj en la domo de mia Patro. Se ne estus, mi estus dirinta al vi. Mi preparos lokon por vi. Kaj kiam mi iros kaj preparos lokon por vi, mi revenos kaj prenos vin al mi, por ke tie, kie mi estas, vi ankaŭ estu.* » La signifo donita al la " preparo " de ĉi tiu " loko " aperos en la sekva verso.

Verso 8: " *Sed ili ne estis fortaj, kaj ilia loko ne plu troviĝis en la ĉielo.* »

Ĉi tiu ĉiela milito havas nenion komunan kun niaj surteraj militoj; ĝi ne tuj kaŭzas mortojn, kaj la du kontraŭaj tendaroj ne estas egalaj. La granda Dio kreinto, kiu sin prezentas en la humila kaj frata aspekto de la arkianĝelo " Mikaelo ", estas tamen la ĉiopova Dio, antaŭ kiu ĉiuj liaj kreitaĵoj devus kliniĝi kaj obei. Satano kaj liaj demonoj estas tiuj ribelemaj estaĵoj, kiuj obeas nur sub devigo, kaj fine, ili ne povas rezisti kaj estas devigitaj obei, kiam la granda Dio forpelas ilin el la ĉielo per sia ĉiopovo. Dum sia surtera servado, Jesuo estis timita de la malbonaj anĝeloj, kiuj lin obeis kaj atestis, ke li ja estas la " *Filo de Dio* " de la dia projekto, tiel nomumante lin.

En ĉi tiu verso la Spirito precizigas: " *ili ne plu troviĝis en la ĉielo* ". Ĉi tiu " *loko* " okupita de la ĉielaj ribelantoj en la regno de Dio devis esti liberigita, por ke ĉi tiu ĉiela regno estu " *purigita* " kaj " *preta* " por ricevi la elektitojn de Kristo en la tago de lia lasta batalo kontraŭ la surteraj ribelantoj dum lia veno. en gloro. Ĝuste tiam, kunportante siajn elektitojn, " *ili ĉiam estos kun li, kie ajn li estas* " aŭ, en la purigita ĉielo tiel " *preta* " akcepti ilin. La parto de la tero tiam estos dezerto de la tipo profetita de la vorto " *profunda* " ekde Gen.1:2. En la lumo de ĉi tiu batalo, la dia sava projekto estas prilumita kaj ĉiu ŝlosilvorto de sia plano malkaŝas sian signifon. Tiel estas kun ĉi tiuj versoj cititaj en Heb.9:23: " *Estis do necese, ĉar la bildoj aferoj, kiuj estas en la ĉielo, estis purigitaj tiamaniere, ĉu la ĉielaj aferoj mem estis per oferoj pli bonegaj ol ĉi tiuj.* » Tiel, la " pli bonega ofero " necesa estis tiu de la memvola morto de la Mesio nomata Jesuo, proponita por pekliberigi la pekojn de siaj elektitoj, sed ĉefe, por akiri por siaj kreitaĵoj kaj

por si la legitiman leĝan rajton kondamni al morto la ĉielaj kaj teraj ribelantoj. Ĝuste tiamaniere la " ĉiela sanktejo de Dio estis " purigita ", unue kaj poste, ĉe la reveno de la venka Kristo, estos la vico de la tero, kiun li nomumas kiel sia " piedobenketo ", sed ne kiel lia " sanktejo" en Jes.66:1-2: " Tiele diras la Eternulo: La ĉielo estas Mia trono, kaj la tero estas Mia piedbenketo. Kian domon vi povus konstrui por mi, kaj en kiu loko vi donus al mi loĝi? Ĉion ĉi tion Mia mano faris, kaj ĉio estiĝis, diras la Eternulo. Tiu estas tiu, al kiu Mi rigardos: al tiu, kiu suferas kaj malfortas en spirito, al tiu, kiu timas Mian vorton. » ; aŭ, laŭ Ezek.9:4, pri " tiuj, kiuj ĝemas kaj ĝemas pro la abomenaĵoj " faritaj.

Verso 9: " Kaj la granda drako estis elĵetita, tiu serpento de antikva tempo, nomita la diablo, kaj Satano, kiu trompas la tutan teron; li estis elĵetita sur la teron, kaj liaj anĝeloj estis elĵetitaj kun li. »

La ĉielaj estaĵoj estis la unuaj kiuj profitis el la spirita purigado entreprenita de la venka Kristo. Li forpelis el la ĉielo la diablon kaj liajn anĝelaj demonoj kiuj estis " ĵetitaj " dum du mil jaroj sur la tero. La diablo tiel scias " la tempon ", kiu restas por li persone kaj por liaj demonoj por agi kontraŭ la elektitaj sanktuloj kaj dia vero.

Noto : Jesuo ne nur malkaŝis la karakteron de Dio al la homaro, li ankaŭ prezentis ĉi tiun teruran karakteron, kiu estas la diablo, pri kiu la malnova interligo malmulte diris, lasante lin preskaŭ ignorita. Ekde la venko de Jesuo kontraŭ la diablo, la batalo inter la du tendaroj plifortiĝis pro la enfermiĝo de la demonoj, kiuj nun vivas en nevidebla maniero inter homoj sur la tero kaj tra nia tera dimensio kiu inkluzivas la planedojn kaj stelojn de la ĉielo. Ĉi tiuj estas la solaj eksterteranoj en nia tera dimensio.

Mi devas ĉi tie memorigi vin, ke la ĝusta kompreno de la ĝenerala sava projekto de la programo desegnita de Dio estas ekskluziva privilegio rezervita por liaj elektitoj. Ĉar falsa kredo estas rekonita en tio, ke ĝi ĉiam estas malĝusta en siaj interpretoj de sia projekto. Tio estas pruvita de kiam la judoj, kiuj donis al la Mesio, profetis en la Sanktaj Skriboj la rolon alporti karnan savon, dum Dio nur planis spiritan savon; tiu de peko. Same, hodiaŭ, la falsa kristana kredo atendas kun la reveno de Jesuo Kristo, la starigon de lia regno kaj lia potenco sur la tero; aferojn, kiujn Dio ne metis en Sian programon, kiel instruas al ni Lia profeta Revelacio. Male, lia glora veno signos la finon de ilia vivo, kiu restas la portanto de iliaj pekoj kaj ilia tuta kulpo al li.

La elektito de Kristo scias, ke la libera vivo komenciĝis en la ĉielo kaj ke post la surtera krampo farigita necesa por la perfekta pruvo de sia amo kaj sia justeco, la kreinto Dio plilongigos la vivon de siaj kreitaĵoj, kiuj restas fidelaj en la ĉielo kaj sur la tero, eterne en sia ĉiela formo. La ĉielaj kaj surteraj ribelantoj tiam estos juĝitaj, detruitaj kaj neniigitaj.

La regno de la ĉielo estas liberigita

Verso 10: " Kaj mi aŭdis laŭtan voĉon en la ĉielo dirantan: Nun venis savo kaj la potenco kaj la regno de nia Dio kaj la aŭtoritato de Lia Kristo; cxar falis la akuzanto de niaj fratoj, kiu akuzis ilin tage kaj nokte antaux nia Dio. »

Ĉi tiu " Nun " celas la daton de aprilo 7, 30, unua tago de la semajno post merkredo, aprilo 3, en kiu akceptinte la krucon, Jesuo venkis la diablon, pekon kaj

morton. En tiu unua tago de la semajno, li deklaris al Maria: “ *Ne tuŝu min; Mi ankoraŭ ne supreniris al mia Patro.* ” Lia venko ankoraŭ devis esti oficialigita en la ĉielo kaj de tiam, en sia tuta dia potenco, sub sia retrovita anĝela nomo “ *Mikaelo* ”, li postkuris la diablon kaj liajn demonojn el la ĉielo. Ni devas noti la citaĵon “ *la akuzanto de niaj fratoj, tiu, kiu akuzis ilin antaŭ nia Dio tage kaj nokte* ”. Ĝi malkaŝas al ni la grandegan universalan fratecon de la tendaro de Dio, kiu kundividigas sian malakcepton de la ribela tendaro kun la elektitoj de la tero. Kiuj estas ĉi tiuj “ *fratoj* ”? Tiuj en la ĉielo kaj tiuj sur la tero, kiel Ijob, kiu estas parte transdonita al la diablo por pruvi al li, ke liaj “ akuzoj ” estas senbazaj.

Verso 11: “ *Ili venkis lin pro la sango de la Ŝafido kaj pro la vorto de sia atesto, kaj ili ne amis sian vivon tiom, kiom timis morton.* »

La ŝablono diskutita en ĉi tiu verso troviĝas en la mesaĝo de la epoko “ *Smyrna* ”, kaj ĉi tiu mesaĝo indikas la normon de fido postulata de Jesuo Kristo por ĉiuj profetitaj epokoj ĝis lia glora reveno.

La venko de “ *Mikaelo* ”, la ĉiela dia nomo de nia Savanto Jesuo Kristo, pravigas liajn solenajn deklarojn faritajn en Matt.28:18 ĝis 20: “ *Jesuo venis kaj parolis al ili jene: Ĉia aŭtoritato estas donita al mi en la ĉielo kaj sur la tero. Iru do kaj faru disĉiplojn el ĉiuj nacioj, baptante ilin en la nomo de la Patro kaj de la Filo kaj de la Sankta Spirito, kaj instruante ilin observi ĉion, kion mi ordonis al vi. Kaj jen mi estas kun vi cxiam, gxis la fino de la mondo.* »

Tiel, ĉe la fundamento de sia unua interligo, Dio malkaŝis al Moseo la historion de la originoj de nia tera dimensio, sed nur al ni, kiuj vivas la lastajn tagojn de la homaro, li malkaŝas la komprenon de ĝia ĝenerala sava projekto, per fermante la krampojn de la sperto de tera peko, kiu daŭros ses mil jarojn. Ni do kundividigas kun Dio la atendon de eterna reunuiĝo de ĉiuj liaj fidelaj ĉielaj kaj surteraj elektitoj. Estas do elektita privilegio siavice koncentri nian atenton al la ĉielo kaj ĝiaj loĝantoj. Ili siaflanke ne ĉesis interesiĝi pri la sorto de la elektitoj kaj pri nia surtera historio, de la Kreo ĝis la fino de la mondo, kiel estas skribite en 1Kor.4:9: “ *Por Dio, ŝajnas mi, faris nin, la apostolojn, la lastajn el la homoj, iel kondamnitaj al morto, ĉar ni estis spektaklo por la mondo, por anĝeloj kaj por homoj.* »

La situacio de la tero plimalboniĝas

Verso 12: “ *Do ĝoju, vi, ĉieloj, kaj vi, kiuj loĝas en la ĉielo. Ve al la tero kaj al la maro! Ĉar la diablo malsupreniris al vi en granda kolero, sciante, ke li havas malmulte da tempo.* »

La “ *loĝantoj en la ĉielo* ” estis la unuaj, kiuj “ *ĝojis* ” pri la venko de Kristo. Sed la ekvivalento de ĉi tiu ĝojo estas la intensigo de “ *malfeliĉo* ” por la “ *loĝantoj de la tero* ”. Ĉar la diablo scias, ke li estas kondamnita al morto laŭlibere, kaj ke li havas “ *malmultan tempon* ” por agi kontraŭ sia plano de savo. La agoj faritaj dum 2000 jaroj de la demona tendaro enŝlosita sur la tero estas ĉiuj malkaŝitaj de Jesuo Kristo en lia Revelacio aŭ Apokalipso. Jen la temo de ĉi tiu verko, kiun mi skribas por vi. Kaj ekde 2018, la elektitoj de Jesuo Kristo kundividigas ĉi tiun scion pri la fino de la tempo rezervita por la diablo por lia laboro de delogo; ĝi finiĝos en la printempo de 2030 kun la glora reveno de ilia dia Majstro. La krampoj de ĉi tiu temo fermiĝas kun verso 12.

Fermante la krampoj de la batalo sur la ĉielo

Rekomenco de la temo de la virino stiranta en la dezerto

Verso 13: " *Kiam la drako vidis, ke li estas jxetita sur la teron, li persekutis la virinon, kiu naskis la virseksan infanon.* »

Ĉi tiu krampo permesas al la Spirito preni la temon de papa regado el verso 6. La esprimo " *drako* " en ĉi tiu verso ankoraŭ nomas la diablon, Satanon, mem. Sed lia batalo kontraŭ " *virino* " okazas per roma agado, sinsekve, imperia, poste papa.

Verso 14: " *Kaj la duflugiloj de la granda aglo estis donitaj al la virino, por ke ŝi flugu en la dezerton, al sia loko, kie ŝi estas nutrata por tempo kaj tempoj, kaj duontempo, malproksime de la vizaĝo de la serpento.* »

En ĉi tiu verso 14, li rekomencas la mesaĝon indikante la daŭron de la papa regado en la formo de "tri jaroj kaj duono", " *tempo, tempoj kaj duono* ", jam uzata en Dan.7:25. En ĉi tiu rekomenco, novaj detaloj estos malkaŝitaj en kronologia sinsekvo de eventoj. Oni devas rimarki unu detalon: " *la drako* " de la verso 4 estas anstataŭigita per la " *serpento* " same kiel la " *drako* " de la verso 3 estas anstataŭigita per la " *vosto* ". La terminoj " *serpento kaj vosto* " malkaŝas al ni ŝanĝon en aktivaj taktikoj, kiujn Dio, la " *granda aglo* ", inspiras en la diablo kaj liaj demonoj. Post la malferma agreso de la " *drako* " sekvas la ruzo kaj religia mensogo de la " *serpento* ", kiu estas plenumita de la papa regado de 1260 profetitaj jaroj. La mencio de la " *serpento* " permesas al Dio sugesti al ni komparon kun la cirkonstancoj de origina peko. Same kiel Eva estis delogita de " *la serpento* " per kiu la diablo parolis; " *la virino* ", " *la fianĉino* " de Kristo, estas submetita al la provo de la mensogaj vortoj, kiujn la diablo prezentas al ŝi per " *la buŝo* " de siaj agentoj de romia papa Katolikismo.

Verso 15: " *Kaj la serpento sendis akvon el sia buŝo kiel riveron post la virino, por fortiri ŝin ĉe la rivero.* »

La verso 15 ilustras la katolikan persekuton, al kiu estas submetita la malfidela kristana kredo; kiel "la akvo de rivero " kiu " *forportas* " ĉion en sia atingo. La romkatolika papa " *buŝo* " lanĉis siajn fanatikajn kaj kruelan katolikajn ligojn kontraŭ siaj religiaj kontraŭuloj. La perfekta realigo de ĉi tiu ago estas la kreado de la korpuso de "drakoj" fare de Ludoviko la 14-a konsilita de episkopo Le Tellier. Tiu ĉi militistaro, kreita por persekuti pacan protestantan reziston, celis " *trejni* " ĉiujn malfortajn kaj mildaj elektitoj de Kristo en siajn dogmojn, devigante ilin elekti inter konvertiĝo al Katolikismo aŭ esti kondukita en kaptitecon aŭ al morto post teruraj misuzoj kaj torturoj. .

Verso 16: " *Kaj la tero helpis la virinon, kaj la tero malfermis sian buŝon kaj englutis la riveron, kiun la drako eljetis el sia buŝo.* »

La Spirito proponas al ni du supermetitajn interpretojn por ĉi tiu unuopa verso. Notu, ke " *la virino* " kaj " *la tero* " estas ĉi tie du apartaj estaĵoj, kaj ke " *la tero* " povas simboli la protestantan kredon aŭ la laŭvortan teron, la grundon de nia planedo. Ĉi tio donos al ĉi tiu verso du interpretojn kiuj sekvas unu la alian kronologie en dia Revelacio.

1-a mesaĝo: falsa besta Protestantismo : En kronologia ordo, unue, " *la virino* " respondas al la bilda priskribo de la pacaj protestantoj de la Reformacio kies oficiala " *buŝo* " (tiu de Marteno Lutero en 1517) denuncis la pekojn katolikoj; kiu pravigis ilian nomon: "Protestantoj" estu tiuj, kiuj protestas kontraŭ katolika religia maljusteco, kiu pekas kontraŭ Dio kaj mortigas liajn verajn servistojn. Alia hipokrita komponanto de la protestantismo simbolita per la vorto " *tero* " ankaŭ malfermis sian " *buŝon* " por denunci la katolikan kredon, sed ĝi prenis la armilojn kaj ĝiaj perfortaj batoj " *glutis* " signifan parton de la batalantoj de la katolikaj ligoj. La vorto " *lando* " ĉi tie simbolas la famajn "hugenotojn", protestantajn batalantojn de la Cevenoj, kaj tiujn de armeaj fortikaĵoj kiel La Rochelle dum la "militoj de religio" en kiuj Dio estis nek servita nek honorita fare de la du grupoj de homoj batalantoj.

2-a mesaĝo: la venĝa glavo de franca nacia ateismo . En dua legado, kaj en kronologia ordo, ĉi tiu verso 16 rivelas kiel la Franca Revolucio tute englutos la papan agreson de la katolikaj monarkioj. Jen la ĉefa mesaĝo de ĉi tiu verso. Kaj ĝi estas tiu, kiun Dio donas al la rolo de la " 4-a trumpeto " de Rev.8:12, kaj " *besto, kiu leviĝas el la abismo* " de Rev.11:7, analoge kun Lev.26:25, ĝi venas, diras Dio, kiel " *glavo, por venĝi mian aliancon.* " perfidite de ribelemaj katolikaj pekuloj. Ĉi tiu bildo baziĝas sur la puno de la ribelulo " *Korah* " en Nombroj 16:32: " **La tero malfermis sian buŝon kaj englutis ilin kaj iliajn domojn, kaj ĉiujn homojn de Korah kaj ĉiujn iliajn havaĵojn .** " En perfekta harmonio kun dia Revelacio kaj historia plenumo, ĉi tiu kompara bildo memorigas la malakcepton de la dia leĝo fare de la ribelantoj en ambaŭ situacioj.

Dragon 's Last Enemy : La Adventisma Resto de Virinoj

Verso 17: " *Kaj la drako koleris kontraŭ la virino, kaj iris por fari militon kontraŭ la restaĵo de ŝia idaro, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj kiuj havas la ateston de Jesuo.* »

Trapasante silente la 150 jarojn de la agado de protestantoj trafitaj de la dia malbeno, temo de la " 5-a trumpeto ", la Spirito elvokas la lastan surteran batalon de la diablo kaj liaj ĉielaj kaj surteraj dungosoldatoj, kaj li montras al ni la celojn de ilia komuna malamo. Ĉi tiuj lastaj celoj estos la Elektitoj, lastaj posteuloj kaj heredantoj de la adventistaj pioniroj de 1873, al kiuj ĉi tiu lasta provo estis anoncita laŭ Rev.3:10 . Pioniroj, kies mision ili plenumos, portante sian saman dian benon. Ili devos firme kaj fidele subteni la laboron, kiun Jesuo konfidis al ili: rifuzi iel honori " *la markon de la besto* " en la romia dimanĉo, fidele konservante, kia ajn kosto, la praktiko de la sabata ripozo, dum la sabato, la vera sepa tago de la semajno, tempo organizita kaj establita de la granda kaj ĉiopova kreinto Dio. Estas ĉi tiu vero kiu aperas en ĉi tiu priskribo de la " *resto de la idaro de la virino* " en ĉi tiu verso: " *tiuj, kiuj observas la ordonojn de Dio* ", la dek kaj ne la naŭ; " *kaj kiuj retenas la ateston de Jesuo* ", ĉar ili lasas neniun preni ĝin de ili; nek " *la drakoj* ", nek " *la serpentoj* ". Kaj ĉi tiu " *atesto de Jesuo* " estas la plej altvalora, ĉar, laŭ Ap. 19:10, " *la atesto de Jesuo estas la spirito de profetado* ". Estas ĉi tiu profeta atesto, kiu faras " *neeble por la diablo trompi la verajn elektitojn* " de Kristo, la Dio de la vero, kiel instruas Matt.24:24: " *Ĉar leviĝos falsaj Kristoj kaj*

falsaj profetoj; ili faros grandajn miraklojn kaj miraklojn, ĝis delogi, se eblus, eĉ la elektitojn . "

Preskaŭ...kompleta venko por Satano

Verso 18: " *Kaj li staris sur la sablo de la maro* " .

Ĉi tiu lasta verso montras al ni triumfan diablon, kiu sukcesis kunporti en sia falo kaj sia morta kondamno, ĉiujn kristanajn religiajn instituciojn , kiujn li regas kaj tenas sub sia aŭtoritato. En Jes.10:22, Dio deklaras: " *Kvankam via popolo, ho Izrael, estos kiel la sablo de la maro, nur restaĵo revenos; detruo estas solvita, ĝi igos justecon superflui.* » Tiel, laŭ ĉi tiu profetaĵo, ĉe la fino de la mondo, nur disidentoj adventistoj, konsistigantaj " *la restaĵon de la virino* ", " *la Elektita, la Fianĉino de Kristo* ", kaj *la spirita "Israelo"* de Dio, eskapas al ĉi tio. Satana regado. Mi memoras, ke sub la nomo "Adventisto", la Spirito difinas la normon de kredo por la savo de la lastaj elektitaj elektitaj ekde 1843; en 2020, ĝi estas religia konduto, sed ne plu institucio, kiun Dio juĝis, kondamnis kaj malakceptis (" *vomita* ") en 1994.

Apokalipso 13 : La falsaj fratoj de la kristana religio

The beast of the sea - La besto de la tero

La numero 13 reprezentas por superstiĉaj idoluloj bonŝancon aŭ malbonŝancon ĉarmon depende de la opinioj kaj landoj de ĉiu persono. Ĉi tie, en Sia glora Revelacio, Dio malkaŝas al ni Sian propran numeran kodon, bazitan sur la nombroj 1 ĝis 7 kaj iliaj diversaj kombinaĵoj. La numero 13 estas akirita per la aldono de la numero "6", la nombro de la anĝelo Satano, kaj la nombro "7", la nombro de Dio kaj do de la legitima religio donita al la kreinto Dio en Jesuo Kristo. Ni do trovos en ĉi tiu ĉapitro la "falsajn fratojn de la kristana religio" sed verajn mortajn malamikojn de la vere elektitoj. Ĉi tiu " *tarsh* " kaŝiĝas meze de la " *bona greno* " sub misgvidaj religiaj aspektoj, kiujn ĉi tiu ĉapitro malmaskas.

La unua besto : kiu leviĝas de la maro

Unua Batalo de la Serpenta Drako

Verso 1: " *Tiam mi vidis beston suprenirantan el la maro, havantan **dek kornojn kaj sep kapojn** , kaj **sur siaj kornoj dek diademojn** , kaj **sur liaj kapoj. blasfemaj nomoj**.*

Kiel ni vidis en la studo de Apoc. 10, ni trovas en ĉi tiu ĉapitro la du tielnomitajn kristanajn " *bestojn* " de nia epoko. La unua, " *kiu leviĝas de la maro* ", kiel en Dan.7:2, koncernas la katolikan kredon kaj ĝian persekutan regadon de profetaj " *42 monatoj* ", aŭ 1260 realaj jaroj. Prenante la simbolojn de la imperioj kiuj antaŭas ĝin en Dan.7, ni trovas la regadon de la " *malgranda korno* " kiu devis aperi post kiam la " *dek kornoj* " ricevis siajn regnojn laŭ Dan.7:24. La " *tiaroj* " metitaj sur la " *dek kornoj* " montras ke estas ĉi tiu historia kunteksto kiu estas celita. Ĉi tie, papa Romo estas simbolita per " *sep kapoj* ", kiuj aparte karakterizas ĝin en duobla signifo. La plej laŭvorta estas tiu de " *sep montetoj* " sur kiuj Romo estas konstruita laŭ Rev.17:9. La alia, pli spirita, havas prioritaton; la esprimo " *sep kapoj* " indikas la sanktigon de la magistrato: " *sep* " estante la nombro de sanktigo, kaj " *kapoj* " indikante la magistraton aŭ pli aĝulon en Jes.9:14. Tiu ĉi supera magistrato estas atribuebla al papa Romo ĉar ĝi prenas la formon de sendependa ŝtato, kaj civila kaj religia, kies kapo estas la papo. La Spirito precizigas: " *kaj sur liaj kapoj nomoj de blasfemo* ". La vorto " *blasfemo* " estas en la singularo kaj ni devas traduki kiel: " *nomoj de mensogoj* ", laŭ la signifo de la vorto " *blasfemo* ". Jesuo Kristo atribuas la " *mensogon* " al la romia papa reĝimo. Li do atribuas al li la titolon de " *patro de mensogoj* ", per kiu li nomis la diablon, Satanon mem en Johano 8:44: " *Vi estas de via patro la diablo , kaj vi volas plenumi la dezirojn de via patro. Li estis mortiginto de la komenco, kaj li ne staras en la vero, ĉar ne ekzistas vero en li. Kiam li eldiras mensogon, li parolas el sia koro; ĉar li estas mensoganto kaj la patro de mensogoj.* "

Verso 2: " *La besto, kiun mi vidis, estis kiel **leopardo** ; liaj piedoj estis kiel la buŝo de **urso** , kaj lia buŝo kiel la buŝo de **leono** . La drako donis al li sian potencon kaj sian tronon kaj grandan aŭtoritaton.* »

La " *kvara besto* " de Dan.7:7 diris " *terura, terura kaj eksterordinare forta* " ricevas pli precizan priskribon ĉi tie. Fakte ĝi sole prezentas la kriteriojn de la tri imperioj, kiuj antaŭis ĝin ekde la ĥaldea imperio. Li posedas la lertecon de la " *leopardo* ", la superfortan potencon de la " *urso* " kaj la kruelan karnomanĝan forton de la " *leono* ". En Rev.12:3, " *la drako* " de verso 3, kie " *la diademoj* " estis sur la " *sep kapoj* " reprezentis Romon en ĝia pagana imperia fazo persekutanta la fruajn kristanojn. Tiel, same kiel la " *korneto* " de Dan.7:8-24 sukcedas tiun de Dan.8:9, ĉi tie la papofico ricevas sian potencon de la roma imperio; kiun historio konfirmas per la imperia dekreto pro Justiniano la 1-a^{en} 533 (skribo) kaj 538 (aplikaĵo). Sed, atentu! La " *drako* " ankaŭ rilatas al " *la diablo* " en Ap. 12:9, kio signifas, ke la papofico ricevas sian potencon, " *ĝian potencon, sian tronon kaj ĝian grandan aŭtoritaton* " de la diablo mem. Ni komprenas kial Dio faras la du estaĵojn " *patroj de mensogoj* " en la antaŭa verso.

Noto: Sur la arma nivelo, papa Romo konservas la forton kaj potencon de sia imperia formo, ĉar la eŭropaj reĝaj armeoj servas ĝin kaj kontentigas ĝiajn

decidojn. Kiel instruas Dan.8:23 ĝis 25, ĝia forto baziĝas sur " *la sukceso de siaj ruzoj* ", kiuj konsistas el pretendi reprezenti Dion sur la tero, kaj kiel tia, povi malfermi aŭ fermi aliron al la proponita eterna vivo en la Evangelio de Kristo: " *Ĉe la fino de ilia regado, kiam la pekuloj estos konsumitaj, ekestiĝos **impertinenta kaj sagaca reĝo** . Lia potenco pliiĝos, sed ne per sia propra forto ; li faros nekredeblan haoson, li sukcesos en siaj entreprenoj , li detruos la potenculojn kaj la homojn de la sanktuloj. Pro sia prospero kaj la sukceso de siaj ruzoj , li havos arogantecon en sia koro, li pereigos multajn homojn, kiuj vivis trankvile, kaj li leviĝos kontraŭ la estro de regantoj; sed ĝi estos rompita, sen la peno de iu mano.* »

Fine de la 1260-aj jaroj, la ateismo de la Franca Revolucio ĉesigis sian despotan potencon establitan ekde 538 .

Verso 3: " *Kaj mi vidis unu el liaj kapoj kvazaŭ mortvunditan; sed lia morta vundo resaniĝis. Kaj la tuta tero timis post la besto.* »

Neniam pentanta en sia tuta historio, estas pro devigo ke la papa magistrato devos rezigni sian persekutan povon. Tio estos plenumita ekde 1792 kiam la monarkio, ĝia armita subteno, estas faligita kaj senkapigita de franca ateismo. Kiel anoncote en Rev.2:22, ĉi tiu ateisma " *granda aflikto* " volas detruigi la romian religian potencon de " *la virino Izebel* " kaj ĝiaj celoj estas " *tiuj, kiuj adultas kun ŝi* "; monarĥoj, monarĥistoj kaj katolikaj pastroj. Jen kiel ŝi devis esti " *kvazaŭ mortvundita* ". Sed pro oportunismaj kialoj, imperiestro Napoleono la 1-a ^{reestablis} ĝin en 1801 en la nomo de sia Konkordato. Ŝi neniam plu rekte persekutos. Sed ĝia deloga potenco daŭros por amasoj da katolikaj kredantoj, kiuj ĉiuj kredos je ĝiaj mensogoj kaj ĝiaj pretendoj ĝis la reveno en gloro de Jesuo Kristo: " *Kaj la tuta tero estis en admiro malantaŭ la besto* ". " *La tuta tero sekvis la beston* ", kaj ĉi tiu vorto *tero* , en duobla senco, koncernas la planedon, sed ankaŭ la reformitan protestantan kredon kiu devenis de ĝi. La ekumena alianco (= tera, en la greka) farita ekde tiam konfirmas tiun ĉi anoncon. Se la Spirito volus esprimi ĉi tiun mesaĝon per klara lingvo, ni legus: " *la tuta protestanta religio sekvis la netolerema katolika religio* . Ĉi tiu deklaro estos konfirmita per la studo de la dua " *besto* ", kiu ĉi-foje " *supreniras de la tero* " en verso 11 de ĉi tiu ĉapitro 13.

Verso 4: " *Kaj ili adorkliniĝis al la drako, ĉar li donis aŭtoritaton al la besto; ili adorklinigxis al la besto, dirante:Kiu similas al la besto, kaj kiu povas batali kontraŭ li?* »

Nomante kaj imperian Romon sed ankaŭ Satanon, laŭ Ap 12:9, *la drako*, do *la diablo* mem, estas *adorata* de tiuj, kiuj honoras la papan reĝimon; ĉi tio rezulte kaj en kompleta nescio, ĉar ĝi estas li kiu " *donis sian potencon al la besto* ". Tiel, la papa " *sukceso de la entrepreno* " profetita en Dan.8:24 estas konfirmita de la historio. Ŝi regas super la reĝoj per sia religia potenco, en absoluta maniero, longe nekontestata. Ŝi atribuas terojn kaj honorojn kun titoloj tiuj, kiuj servas al ŝi por rekompenci ilin, kiel ni povas legi en Dan.11:39: " *Estas kun la fremda dio, ke li agos kontraŭ la fortikigitaj lokoj; kaj Li plenigos per honoro tiujn, kiuj Lin rekonas, Li faros ilin reganto super multaj, Li disdonos al ili terojn kiel rekompencan* ". La afero estis plenumita laŭvorte en bonkonata maniero kiam papo Aleksandro la 6-a Borgia (fama insidmurdisto) dividis la teron en 1494 kaj

asignis al Portugalio, la orienta progresinta punkto de Brazilo kaj Hindio, kaj al Hispanio, la tutan reston de la lastatempe malkovrita. teroj. La Spirito insistas. **La elektito de Jesuo Kristo devas esti tute konvinkita, ke la katolika kredo estas diabla, kaj ke ĉiuj ĝiaj agresemaj aŭ humanismaj agoj estas direktitaj de Satano, la kontraŭulo de Dio kaj la elektitoj.** Ĉi tiu emfazo estas pravigita ĉar li profetas en Dan.8:25, " *la sukceson de liaj entreprenoj kaj la sukceson de liaj ruzaĵoj* ". Ĝia religia aŭtoritato agnoskita de la reĝoj, la potenculoj kaj la kristanaj popoloj de Eŭropo donas al ĝi prestiĝon bazitan sur fido, do fakte ege delikata. Sed kiam Dio kaj la diablo kuniĝas por puna ago, la homamasoj, la homamasoj de homoj obeeme sekvas la malveran vojon spuritan kaj ĉefe, trudita. Sur la tero, potenco postulas potencon, ĉar homoj ŝatas senti sin potencaj, kaj en ĉi tiu domajno, la papa reĝimo, kiu pretendas reprezenti Dion, estas mastro de la ĝenro. Kiel en Rev.6, la temo prezentas demandon: " *Kiu estas kiel la besto, kaj kiu povas batali kontraŭ li?* ". La ĉapitroj 11 kaj 12 donis la respondon: Dio en Kristo, kiu naskos en 1793 la francan revolucian ateismon kiu englutos ĝin en sangobano. Sed ĝis la apero de ĉi tiu " *venĝanta glavo* " (rolo atribuita al la 4-a ^{puno} en Lev.26:25), armitaj protestantoj jam batalis ĝin, sen tamen povi ĝin venki. Viroj, protestantoj, francoj kaj germanoj, kaj anglikanoj, ĉiuj same malmolaj kiel ŝi, batalos ŝin ekde la 16-a ^{jarcento}, redonante ŝiajn mortigajn batojn, ĉar ilia kredo estas antaŭ ĉio, politika.

Verso 5: " *Kaj estis donita al li buŝo parolanta arogantajn vortojn kaj blasfemiojn; kaj li ricevis povon agi dum kvardek du monatoj.* »

Ĉi tiuj vortoj estas identaj al tiuj, kiujn ni legas en Dan.7:8, kiuj koncernas la romian papan "kornon" kiu leviĝas post la "dek kornoj" de la eŭropaj regnoj. Ĉi tie ni trovas lian "arogantecon" sed ĉi tie la Spirito aldonas "blasfemiojn" aŭ malverajn pretendojn kaj religiajn mensogojn, sur kiuj estis konstruita "lia sukceso". Dio konfirmas sian regadon de "1260" realaj jaroj prezentitaj en la biblia profeta formo "kvardek du monatoj", laŭ la kodo "tage por jaro" de Eze.4:5-6.

Verso 6: " *Kaj ŝi malfermis sian buŝon por eldiri blasfemiojn kontraŭ Dio, por blasfemi Lian nomon kaj Lian tabernaklon kaj la loĝantojn en la ĉielo.* »

Mi devas ĉi tie atentigi la komunan signifon, kiun la homaro donas al la vorto "blasfemo" aŭ insulto. Tiu ĉi koncepto estas erariga ĉar, nomigante mensogojn, "blasfemioj" tute ne havas aspekton de insulto, kaj koncerne tiujn, kiujn Dio imputas al papa Romo, ili havas, male, aspekton de falsa kaj trompa sankteco.

La papa buŝo "eldiras blasfemiojn kontraŭ Dio"; kiu konfirmas lian identecon en Dan.11:36 kie ni legas: " *La reĝo faros tion, kion li volas; li sin altigos, li gloros super ĉiuj dioj, kaj li diros nekredeblajn aferojn kontraŭ la Dio de la dioj; ĝi sukcesos, ĝis finiĝos la kolero, ĉar tio, kio estas decidita, plenumiĝos.* » La Spirito imputas al la papa reĝimo mensogojn, aŭ "blasfemiojn", kiuj karakterizas ĉiujn ĝiajn religiajn doktrinojn; "kontraŭ Dio, blasfemi lian nomon", ŝi vane prenas la nomon de Dio, distordas lian karakteron, imputante al li liajn murdajn diablajn agojn; "lia tabernaklo", tio estas, lia spirita sanktejo kiu estas lia Asembleo, lia Elektito; "kaj tiuj, kiuj loĝas en la ĉielo", ĉar ĝi prezentas la ĉielon kaj ĝiajn loĝantojn laŭ sia trompa maniero, elvokante en siaj dogmoj, la

ĉielajn inferojn, heredaĵon de la grekoj, kiuj lokis ilin sub la tero, paradizo kaj purgatorio. “ *La loĝantoj de la ĉielo* ”, puraj kaj sanktaj, suferas kaj indignas pro tio, ke la modelo de malboneco kaj krueleco inspirita al homoj de la surtera demona tendaro estas maljuste atribuita al ili.

Verso 7: “ *Kaj estis donite al li fari militon kontraŭ la sanktuloj kaj venki ilin. Kaj li ricevis aŭtoritaton super ĉiu tribo, popolo, lingvo kaj nacio.* »

Ĉi tiu verso konfirmas la mesaĝon de Dan.7:21: " *Mi vidis ĉi tiun kornon fari militon kontraŭ la sanktuloj kaj venki ilin.* " Eŭropa kaj tutmonda kristanismo estas ja la celo, ĉar la romkatolika kredo estis trudita al ĉiuj eŭropaj popoloj kunmetitaj, efektive, de " *triboj, popoloj, lingvoj kaj nacioj* " civile sendependaj. Ŝia " *aŭtoritato super ĉiu tribo, popolo, lingvo kaj nacio* " konfirmas ŝian bildon kiel " *la malĉastulino Babilono la granda* ", el Ap. 17:1 kiu prezentas ŝin " *sidante sur multaj akvoj* "; " *akvoj* " kiuj simbolas " *popolojn, homamasojn, naciojn kaj lingvojn* " laŭ Rev.17:15. Ni povas rimarki, kun intereso, la foreston de la vorto " *tribo* " en ĉi tiu ĉapitro 17. La kialo estas la fina kunteksto de la celita epoko kiu koncernas Eŭropon kaj okcidentan kristanismon en kiu la triba formo estis anstataŭigita per la malsamaj naciaj formoj.

Aliflanke, en la kunteksto de la komenco de la establado de la papa reĝimo, eŭropaj populacioj estis esence organizitaj en " *triboj* " kiel romia Gaŭlio, malkunigitaj kaj dividitaj per malsamaj " *lingvoj* " kaj dialektoj. Kronologie, Eŭropo estis loĝita de " *triboj* ", poste de " *popoloj* " submetitaj al reĝoj, kaj finfine, kun la 18-a jarcento, de respublikaj " *nacioj* ", kiel Usono de Nordameriko kiuj konsistigas ĝian gravan elkreskaĵon. La konstitucio de la "popoloj" ŝuldiĝas al submetiĝo al la romia papa reĝimo, ĉar estas li kiu rekonas kaj establas la aŭtoritaton de la reĝoj de kristana Eŭropo, ekde Klodvigo 1-a reĝo de la Frankoj.

Verso 8: " *Kaj ĉiuj, kiuj loĝas sur la tero, adorkliniĝos al Li, kies nomo ne estis skribita de la fondo de la mondo en la libro de vivo de la Ŝafido, kiu estis mortigita.* " »

En la fina tempo, kie la simbolo “ *tero* ” indikas la protestantan kredon, ĉi tiu mesaĝo prenas precizan signifon: ĉiuj protestantoj adoras la katolikan kredon; ĉiuj, krom la elektitoj, al kiuj la Spirito subtile donas ĉi tiun difinon: “ *tiuj, kies nomo ne estis skribita de la fondo de la mondo en la libro de vivo de la Ŝafido, kiu estis mortigita.* » Kaj mi memorigas vin ĉi tie, ĝiaj elektitaj reprezentantoj estas la " *civitanoj de la regno de la ĉielo* " kontraste al la ribelantoj, kiuj estas la " *loĝantoj de la tero* ". La faktoj atestas pri la vero de ĉi tiu profeta anonco formulita de la Spirito de Dio. Ĉar ekde la komenco de la reformado, krom la kazo de Pierre Valdo en 1170, protestantoj adoras la katolikan kredon honorante ĝian "dimanĉon" hereditan de la pagana imperiestro Konstantino 1^{ekde} la 7-a de marto 321. Ĉi tiu akuzo preparas la temon de la dua " *besto* " prezentita en verso 11.

Verso 9: " *Se iu havas orelojn, tiu aŭdu!* " »

Kiu havas la " *orelon* " de discernado malfermita de Dio, komprenos la mesaĝon proponitan de la Spirito.

Anonco de la puno efektivigita per la venĝa glavo de franca nacia ateismo

Verso 10: “ *Se iu kondukas en kaptitecon, li iros en kaptitecon; se iu mortigas per la glavo, li devas esti mortigita per la glavo. Ĉi tio estas la persisto kaj fido de la sanktuloj.* »

Jesuo Kristo rememoras la pacan obeemon, kiun li postulas de siaj elektitoj ĉiam. Kiel la unuaj martiroj, la elektitaj oficistoj de la kruela papa regado devas akcepti la sorton, kiun Dio preparis por ili. Sed li anoncas, kio estos lia justeco, kiu punos ĝustatempe, la religiajn postulojn de reĝoj kaj papoj same kiel ilian pastraron. “ *Kondukinte* ” la elektitojn en kaptitecon, ili mem iros en la malliberejojn de francaj revoluciuloj. Kaj “ *mortiginte per la glavo* ” la elektitojn, kiujn Jesuo amis, ili mem estos mortigitaj per la venĝanta “ *glavo* ” de Dio, kies rolo estos plenumita per la gilotino de la samaj francaj revoluciuloj. Ĝuste per la Franca Revolucio Dio respondos al la deziro de **venĝo** esprimita de la sango de la martiroj en Ap 6,10: “ *Ili kriis per laŭta voĉo, dirante: Ĝis kiam, sankta kaj vera Majstro, vi malfruos; por juĝi kaj por venĝi pro nia sango kontraŭ tiuj, kiuj loĝas sur la tero?* ”. Kaj la revolucia gilotino “ *batos per morto la katolikajn infanojn* ” de la monarkio kaj la papa roma pastraro kiel anoncite en Rev.2:22. Sed inter ĝiaj viktimoj ni trovos ankaŭ hipokritajn protestantojn, kiuj konfuzis la kredon kun civilaj politikaj opinioj kaj defendis, “ *glavo* ” en la mano, siajn personajn opiniojn kaj sian religian kaj materian heredaĵon. Tiu ĉi konduto estis tiu de Johano Kalvino kaj tiu de liaj sinistraj kaj sangaj kunlaborantoj en Ĝenevo. Elvokante la agojn plenumitajn en 1793 kaj 1794, la profetaĵo alportas nin en la kuntekston de la longa religia paco establita por la "150" jaroj profetitaj de la profeta “ *kvin monatoj* ” de Rev.9:5-10. Sed post 1994, la fino de ĉi tiu periodo, de 1995, la rajto “ *mortigi* ” pro religiaj kialoj estis reestablita. La ebla malamiko tiam klare fariĝas la islama religio ĝis sia milita etendo, kiu kondukos al la “ *Tria Mondmilito* ” inter 2021 kaj 2029. Baldaŭ antaŭ la reveno de Kristo atendata por la printempo de 2030, aperos la dua “ *besto* ”. en ĉi tiu ĉapitro 13.

La dua besto: kiu leviĝas de la tero

La Lasta Stando de la *Drako-Ŝafido*

Verso 11: “ *Tiam mi vidis alian beston suprenirantan el la tero, kiu havis du kornojn kiel ŝafido, kaj kiu parolis kiel drako.* »

La ŝlosilo por identigi la vorton “ *tero* ” troviĝas en Gen.1:9-10: “ *Dio diris: Kolektiĝu la akvoj, kiuj estas sub la ĉielo, en unu lokon, kaj aperu seka tero. Kaj tiel estis. Dio nomis la sekan teron tero, kaj la amason da akvo Li nomis maro. Dio vidis, ke ĝi estas bona.* »

Do, same kiel la seka “ *tero* ” eliris el “ *la maro* ” en la dua tago de la tera kreado, tiel ĉi tiu dua “ *besto* ” eliris el la unua. Ĉi tiu unua “ *besto* ” indikanta la katolikan religion, la dua, eliranta el ĝi, koncernas la protestantan religion, tio estas la reformitan eklezion. Tiu ĉi surpriza revelacio tamen ne plu surprizu nin, ĉar la studoj de la antaŭaj ĉapitroj malkaŝis al ni komplemente la spiritan statuson, kiun Dio donas en sia dia juĝo al ĉi tiu protestanta religio kiu, post la periodo nomita “ *Tiatira* ”, ne konsentas kompletigi la Reformon entreprenitan. Tamen ĉi tiu kompletigo estis postulata de la dekreto de Dan.8:14, al kiu ŝi ŝuldas la mesaĝon de Dio de Rev.3:1: “ *Vi estas dirita esti vivanta; kaj vi estas morta.* ” Ĉi tiu spirita morto ĵetas ŝin en la manojn de la diablo, kiu preparas ŝin per sia inspiro

por sia " *batalo de Armagedono* ", de Ap 16:16, de la lasta horo de tera peko. Ĝuste en la horo de ĉi tiu lasta provo de fido, profetita en la mesaĝo adresita al ŝiaj tiamaj adventismaj servantoj en *Filadelfio* , ŝi prenos netoleremajn iniciatojn, kiuj faros ŝin, la " *besto, kiu leviĝas de la tero* ". Ŝi havas " *du kornojn* ", kiujn la sekva verso 12 pravigos kaj identigos. Ĉar unuiĝintaj en la ekumena alianco, la protestanta kaj katolika religioj estas unuiĝintaj en sia batalo kontraŭ la ripoztago sanktigita de Dio en la aŭtentika sepa tago de la semajno; la sabato aŭ sabato de la judoj, sed ankaŭ de Adamo, Noa, Moseo kaj Jesuo Kristo, kiuj ne pridubis ĝin dum sia ministerio kaj sia instruado sur la tero ĉar la akuzoj pri malobeo de la sabato alportitaj kontraŭ Jesuo de la ribelemaj judoj estis senbazaj. kaj nepravigebla. Intencite farante miraklojn en la sabato, lia instigo estis redifini la veran koncepton de dio de sabatripozo. Ĉi tiuj du religioj, kiuj pretendas savon akiritan de " *la ŝafido, kiu forprenas la pekojn de la mondo* ", bone meritas, pro siaj priskribaj kriterioj, la bildon de " *ŝafido kiu parolas kiel la drako* ". Ĉar rekomendante maltoleremo al sabataj observantoj, kiujn ili iros ĝis kondamni al morto, ĝi ja estas malferma milito, la strategio de la " *drako* ", kiu reaperas.

Verso 12: " *Ŝi ekzercis la tutan aŭtoritaton de la unua besto antaŭ lia ĉeesto, kaj igis la teron kaj ĝiajn loĝantojn adori la unuan beston, kies morta vundo estis resanigita.* »

Ni estas atestantoj de speco de stafetado, la katolika kredo ne plu regas, sed ĝia iama aŭtoritato estas donita al la protestanta religio. Ĉi tio, ĉar ĉi tiu protestanta religio estas oficiale tiu de la plej potenca lando sur la tero: Usono de Nordameriko aŭ Usono La kunfandiĝo de la eŭropaj kaj usonaj protestantaj religioj estas jam atingita, inkluzive de la adventisma institucio de la sepa tago. ekde 1995. La novaj " *Babel* " de la tero estas devigitaj al religia mikso, ĉar ili estas konstruitaj per bonvenado de enmigrintoj de diversaj religiaj konfesoj. Se la homoj trovas ĉi tiujn aferojn normalaj, pro siaj supraĵaj mensoj kaj sia religia malinteresiĝo, siaflanke la kreinto Dio, kiu ne ŝanĝas, ankaŭ ne ŝanĝas sian opinion, kaj li punas ĉi tiun malobeon, kiu ignoras liajn historiajn lecionojn atestitajn en la Biblio. . Defendante siavice la romian dimanĉon de la unua tago, la ripoztagon establita de Konstantino la 1-a ' la dua protestanta " *besto* " " *faris la unuan katolikan beston*" adoradon kiu rekonis ĝin kiel oficiala religia statuso kaj donis al ĝi sian nomon " *dimanĉo*" misgvida. La Spirito memorigas al ni, ke ĉi tiu lasta alianco inter protestantoj kaj katolikoj fariĝis ebla ĉar " *la morta vundo* " kaŭzita de la " *besto kiu supreniras el la abismo* " estis " *resanigita* ". Li vokas lin reen ĉar la dua besto ne havos ĉi tiun ŝancon esti resanigita. Ĝi estos detruita per la glora alveno de Jesuo Kristo.

Verso 13: " *Ŝi faris grandajn miraklojn, eĉ malsuprenirantan fajron de la ĉielo sur la teron antaŭ homoj.* »

Ekde sia venko kontraŭ Japanio en 1945, protestanta Ameriko fariĝis la unua nuklea energio sur la tero. Ĝia tre alta teknologio estas konstante imitata sed neniam egalita; ĝi ĉiam estas unu paŝo antaŭ siaj konkurantoj aŭ kontraŭuloj. Ĉi tiu supereco estos konfirmita en la kunteksto de la " *Tria Mondmilito*" kie laŭ Dan.11:44, ĝi detruos sian malamikon, Rusion, landon de la " *reĝo de la nordo*" en ĉi tiu profetaĵo. Lia prestiĝo tiam estos grandega, kaj la postvivantoj de la konflikto, miregigitaj kaj admiraj, konfidos siajn vivojn al li kaj rekonos lian

aŭtoritaton super la tuta homa vivo. " *La fajro el la ĉielo* " apartenis nur al Dio, sed ekde 1945, Usono posedas kaj regas ĝin. Ŝi ŝuldas al li sian venkon kaj sian tutan nunan prestiĝon, kiu kreskos plu kun ŝia venko en la venonta nuklea milito.

Verso 14: " *Kaj ŝi trompis tiujn, kiuj loĝas sur la tero per la signoj, kiujn ŝi ricevis fari antaŭ la besto, dirante al tiuj, kiuj loĝas sur la tero, ke ili faru bildon al la besto, kiu havis la glavon vunditan; kaj kiu vivis.* »

La teknikaj " *mirindaĵoj* " faritaj estas sennombraj. La " *loĝantoj de la tero* " fariĝis dependaj de ĉiuj ĝiaj inventoj, kiuj sorbas siajn vivojn kaj pensojn. Dum Usono ne petas ilin senigi de ĉi tiuj aparatoj, kiuj okupas ilian animon, kiel droguloj, la " *homoj de la tero* " pretas legitimi religian maltoleremon al "tre malgranda grupo", la " *resto de la virino*". " de Rev.12:17. "... *fari bildon de la besto* " implicas kopii la agojn de la katolika religio kaj reprodukti ilin sub protestanta aŭtoritato. Ĉi tiu reveno al malmoleco de menso estos bazita sur du agoj. La " *pluvivantoj* " travivis terurajn militagojn, kaj Dio senĉese kaj iom post iom batos ilin per la " *sep lastaj plagoj de sia kolero* ", priskribitaj en Rev.16.

La dimanĉa mortodekreto

Verso 15: " *Kaj estis donite al li vivi la bildon de la besto, ke la bildo de la besto parolu, kaj ke ĉiuj, kiuj ne adorus la bildon de la besto, estu mortigitaj.* »

La plano de la diablo, inspirita de Dio, formiĝos kaj plenumiĝos. La Spirito malkaŝas la formon de la ekstrema mezuro kiu estos prenita en la sesa el la "sep lastaj plagoj". Per oficiala dekreto akceptita de ĉiuj pluvivaj ribelantoj sur la tero, estos decidite, ke en dato inter frua printempo kaj la 3-a de aprilo 2030, la lastaj restantaj Adventistoj de la Sepa Tago observantaj estos mortigitaj. Logike, ĉi tiu dato markas la jaron de la reveno en gloro de Jesuo Kristo. La printempo de ĉi tiu jaro 2030 estas nepre la momento, kiam li intervenas por malhelpi la katastrofan projekton de la ribelantoj plenumi kontraŭ siaj elektitoj, kiujn li venas por savi " *mallongigante la tagojn* " de ilia " *granda mizero* " (Mat.24: 22).

Verso 16: " *Kaj ŝi igis ĉiujn, malgrandaj kaj grandaj, riĉaj kaj malriĉaj, liberaj kaj sklavoj, ricevi markon sur ilia dekstra mano aŭ sur ilia frunto.* "

La adoptita mezuro dividas la pluvivantojn de la epoko en du tendarojn. Tiu de la ribelantoj estas identigita per " *signo* " de homa aŭtoritato, kiu nomas katolikan "dimanĉon", la antikvan "tagon de la nevenkita suno" trudita de unu el ĝiaj adorantoj, la romia imperiestro Konstantino la 1-a ekde la 7-a de marto 321. La " *marko* " estas ricevita " *sur la mano* ", ĉar ĝi konsistigas homan "verkon", kiun Jesuo juĝas kaj kondamnas. Ĝi ankaŭ ricevas " *sur la frunto* ", kiu simbolas la personan volon de ĉiu homa kreitaĵo, kies respondeco estas tiel plene engaĝita sub la justa juĝo de la kreinto Dio. Por aŭtentikigi el la Biblio ĉi tiun interpreton de la simboleco de la " *mano* " kaj la " *frunto* ", estas ĉi tiu verso el Deut.6:8, kie Dio diras pri siaj ordonoj: " *Vi ligu ilin kiel signon sur viaj manoj.* , kaj ili estos *kiel frontoj* inter viaj okuloj. »

Antaŭaj reprezalioj

Verso 17: " *kaj ke neniu povus aĉeti aŭ vendi sen havi la markon, la nomon de la besto aŭ la numeron de ĝia nomo.* »

Malantaŭ ĉi tiu vorto " *persono* " kuŝas la tendaro de adventismaj sanktuloj, kiuj restis fidelaj al la Ŝabato sanktigita de Dio. Ĉar rifuzante honori " *la markon* ", dimanĉe, de la resto de la unua pagana tago, ili estas flankenmetitaj . Komence, ili estis viktimoj de "bojkoto" konata en usonaj iniciatoj kontraŭ kontraŭuloj, kiuj rezistis ilin. Por havi la rajton komerci, oni devas honori " *la markon* ", dimanĉe, kiu koncernas protestantojn, " *la nomon de la besto* ", "la vikario de la Filo de Dio", kiu koncernas katolikojn, aŭ " *la nombron de liaj; nomo* ", aŭ la numero 666.

Verso 18: " *Ĉi tio estas saĝeco. Kiu havas prudenton, tiu kalkulu la nombron de la besto. Ĉar ĝi estas la nombro de homo, kaj lia nombro estas sescent sesdek ses.* »

Homa saĝo ne sufiĉas por kompreni la mesaĝon de la Spirito de Dio. Ĝi nepre devas esti heredita de li, kiel la kazo de Salomono, kies saĝo superis tiun de ĉiuj homoj kaj faris lian reputacion tra la konata tero. Antaŭ la adopto de arabaj ciferoj, inter la hebreoj, grekoj kaj romianoj, la literoj de ilia alfabeto ankaŭ havis la valoron de cifroj, tiel ke la aldono de la valoroj de la literoj, kiuj konsistigas vorton, determinas ĝian nombron. Ni akiras ĝin per "kalkulo" kiel la verso precizigas. "... *la nombro de lia nomo* " estas " *666* ", tio estas, la *nombro* akirita per aldono de la nombra valoro de la romiaj literoj enhavitaj en lia latina nomo "VICARIVS FILII DEI"; io pruvita en la studo de la ĉapitro 10. Ĉi tiu nomo konsistigas en si la plej grandan " *blasfemon* " aŭ " *mensogon* " el liaj asertoj, ĉar neniel Jesuo donis al si "anstataŭaĵon", signifon de la vorto "vikario".

Apokalipso 14 : La Tempo de Sepa Taga Adventismo

La mesaĝoj de la tri anĝeloj - la rikolto - la vinjaro

Ĉi tio estas ĉapitro, kiu celas la tempon inter 1843 kaj 2030.

En 1843, la aparta uzo de la profetaĵo de Dan.8:14 kondukis la "Adventistojn" atendi la revenon de Jesuo Kristo fiksita por la printempo de tiu dato. Ĝi estas la komenco de sinsekvo de provoj de fido kie intereso pri la spirito de profetaĵo, nome, " *la atesto de Jesuo* " laŭ Ap. 19:10, estos pruvita individue de kristanoj kiuj asertas esti de la savo de Jesuo. Kristo sub multoblaj religiaj etiketoj. La " verkoj " pruvitaj sole permesas la elekton aŭ ne. Tiuj ĉi verkoj povas esti resumitaj en du eblaj elektoj: akcepto aŭ rifuzo de la ricevita lumo kaj ĝiaj diaj postuloj.

En 1844, post nova atendo fiksita por la aŭtuno de 1844, Jesuo gvidos siajn elektitajn elektitojn al misio kompletigi la laboron de la reformado kiu komenciĝas kun la restarigo de la praktiko de la sabato sanktigita de Dio ekde la kreado de la mondo. . Ĉi tiu estas la plej grava temo de " *sankteco* ", kiu estas " *pravigita* " de 1844, kiam ĉi tiu malobeo estis atentigita de liaj servistoj. Ĉi tiu traduko de Dan.8:14, tradukita ĝis mia ministerio kiel: " *du mil tricent vespera mateno kaj la sanktejo estos purigita* ", estas aŭtentike, konforme al la originala hebrea teksto: " *du mil tricent vespera mateno kaj sankteco estos pravigita* . Ĉiuj povas malkovri, ke la malobeo de la dia sabato ekde 321 estas akompanata de multaj aliaj forlasoj de doktrinaj veroj establitaj de Dio en la tempo de la apostoloj. Post 1260 jaroj de mensogaj regadoj, detruaj posteuloj de la kredo, la papo lasis en la protestanta doktrino multajn mensogojn neelteneblajn por la Dio de la vero. Tial, en ĉi tiu ĉapitro 14, la Spirito prezentas tri ĉefajn temojn, kiuj estas, sinsekve: la adventisma misio aŭ mesaĝo de la " *tri anĝeloj* "; " *la rikolto* " de la fino de la mondo, la ordigo kaj ravo de la elektitoj; " *la vinberrikolto* " de la vinberoj de kolero, la fina puno de la falsaj paŝtistoj, falsaj religiaj instruistoj de kristanismo.

Instruita ekde 1844 por protekti la elektitojn kontraŭ dia kolero, la lasta provo estas rezervita por la ekstrema fino de la tempo donita al la homaro por sin poziciigi inter la malkaŝita dia volo kaj la ribelema homa postulo falinta en apostazio la plej totalan. Sed, la elekto farita havas sekvojn por ĉiuj, kiuj mortis ekde 1844. Nur la lumigitaj kaj fidelaj elektitoj " *mortas en la Sinjoro* " laŭ la instruo de la verso 13 kie ili estas deklaritaj " *feliĉaj* ", tio estas, profitantoj de la graco de Kristo, kun sia tuta beno jam konfirmita en la mesaĝo adresita al la anĝelo de " *Filadelfio* ", kiu koncernas ilin, ĉar ne sufiĉas esti baptita "adventisto" por esti konsiderata, de Dio, kiel elektito.

Se la detaloj de la forlasoj restas por malkovri, aliflanke, la esencaj punktoj estas substrekigitaj kaj resumitaj de la Spirito en la formo de la "mesaĝoj de la tri anĝeloj" de la versoj 7 ĝis 11. Tiuj mesaĝoj sekvas unu la alian en sinsekvo de sekvoj.

Mi rememoras ĝin ĉi tie, post la noto sur la kovrilo sur paĝo 2 de ĉi tiu verko, ĉi tiuj tri mesaĝoj reliefigas tri mesaĝojn jam malkaŝitajn en simbolaj bildoj en la libro de Daniel en Dan.7 kaj 8. Ilia rememorigo, en ĉi tiu ĉapitro 14 de Apokalipso. , substrekas kaj konfirmas la ekstreman gravecon, kiun Dio donas al ili.

Venkaj la elaĉetitaj adventistoj

Verso 1: " *Mi rigardis, kaj jen la Ŝafido staris sur la monto Cion, kaj kun li cent kvardek kvar mil [homoj], kiuj havis lian nomon kaj la nomon de lia Patro skribitaj sur ilia frunto.* »

" *Monto Cion* " rilatas al la loko en Israelo kie Jerusalemo estis konstruita. Ĝi simbolas la esperon de savo kaj la formon, kiun tiu ĉi savo prenos ĉe la fino de la provoj de tera kaj ĉiela kredo. Ĉi tiu projekto estos plene plenumita ĉe la renovigo de ĉiuj aferoj, koncerne *la teron kaj la ĉielon* laŭ Rev.21:1. La " *144.000 [homoj]* " simbolas la elektitojn de Kristo elektitaj inter 1843 kaj 2030, nome adventistaj kristanoj testitaj, pruvitaj kaj aprobitaj de Jesuo Kristo, kies juĝo validas kolektive kaj individue. La kolektiva juĝo juĝas la institucion kaj la individua juĝo koncernas ĉiun estaĵon. La " *144,000 [homoj]* " reprezentas la elektitojn elektitajn de Jesuo Kristo el inter la sekvantoj de la adventisma kredo. Ĉi tiu nombro estas strikte simbola kaj la reala nombro de la elektitaj estas sekreto konata kaj gardata de Dio. Ni povas kompreni la kialon de ilia elekto el la difino de la proponita bildo. " *Sur iliaj fruntoj* ", simbolo de ilia volo kaj iliaj pensoj, estas enskribitaj " *la nomo de la ŝafido* ", Jesuo, kaj " *tiu de lia Patro* ", la Dio malkaŝita en la malnova alianco. Tio signifas, ke ili trovis kaj reproduktis la bildon de Dio, kiun la kreinto Dio donis al la unua homo antaŭ la peko, kiam li formis lin kaj donis al li vivon; kaj ĉi tiu bildo estas tiu de lia karaktero. Ili konsistigas la frukton, kiun Dio volis akiri elaĉetante en Jesuo Kristo la pekojn de siaj solaj fidelaj elektitoj. Ŝajnas, ke sur la frunto de la elektitaj elektitaj, aŭ, en ilia spirito, ilia penso kaj ilia volo troviĝas, la sigelo de Dio de Rev.7:3 aŭ, la sabato de la kvara ordono de la Dekalogo kaj la nedisigebla karaktero. de la ŝafido Jesuo Kristo kaj tiu de lia revelacio en la malnova interligo kiel Patro, Dio kreinto. Tiel la vera kristana kredo ne kontraŭstaras la religiajn normojn ligitajn al la Filo kaj la Patro kiel asertas la sekvantoj de la romia dimanĉo, se ne per vortoj, almenaŭ per agado.

Verso 2: " *Kaj mi aŭdis voĉon el la ĉielo, kiel bruon de multaj akvoj, kiel bruon de granda tondro; kaj la voĉo, kiun mi aŭdis, estis kiel tiu de harpisto ludantaj per siaj harpoj.* »

La kontraŭdiraj karakteroj menciitaj en ĉi tiu verso estas en realeco komplementaj. La " *grandaj akvoj* " simbolas amasojn da vivantaj estaĵoj kiuj, espriminte sin, alprenas la aspekton de " *granda tondro* ". Male, per la bildo de la " *harpo* ", Dio malkaŝas la perfektan harmonion, kiu kunigas liajn venkantajn kreitaĵojn.

Verso 3: " *Kaj ili kantis novan kanton antaŭ la trono kaj antaŭ la kvar kreitaĵoj kaj la presbiteroj. Kaj neniu povis lerni la kanton, krom la cent kvardek kvar mil, kiuj estis elaĉetitaj de la tero.* »

Dio konfirmas kaj substrekas ĉi tie la tre altan sanktigon de la "adventisma" kredo establita ekde 1843-44. Ĝiaj elektitaj reprezentantoj estas

distingitaj de aliaj simbolitaj grupoj; " *la trono, la kvar vivaj estaĵoj kaj la pliaĝuloj* "; ĉi-lasta indikante ĉiujn el la elaĉetitaj de la sperto vivita sur la tero. Sed la dia Revelacio nomata Revelacio celas nur la du mil jarojn de kristana kredo, kiun la dekreto de Dan.8:14 disigas en du sinsekvajn fazojn. Ĝis 1843-44, la elektitoj estis simbolitaj de 12 " *aĝestroj* " el la " 24 " cititaj en Rev.4:4. La aliaj 12 " *aĝestroj* " estas la adventisto " *12 triboj* " " *sigelitaj* " en Rev.7:3-8 de 1843-44.

Verso 4: " *Ĉi tiuj estas tiuj, kiuj ne malpurigis sin per virinoj, ĉar ili estas virgulinaj; ili sekvas la ŝafidon kien ajn li iras. Ili estis elaĉetitaj el inter homoj, kiel unuaaĵo por Dio kaj por la Ŝafido; »*

La vortoj de ĉi tiu verso validas nur en spirita senco; la vorto " *virinoj* " indikante kristanajn ekleziojn kiuj falis en apostazio ekde sia origino, kiel ekzemple la romkatolika kredo, aŭ ekde 1843-44, por la protestanta kredo, kaj ekde 1994, por la institucia adventisma kredo. La menciita " *malpuraĵo* " celas la pekon kiu rezultas el la malobeo de la dia leĝo kaj kies " *salajro estas morto* ", laŭ Rom.6:23. Estas por savi ilin el la praktiko de peko, ke Jesuo Kristo sanktigis, krom la simbolaj " *144,000 [homoj]* ". Ilia " *virgeco* " ankaŭ estas spirita kaj ĝi nomas ilin kiel "purajn" estaĵojn, kies justeco estis blankigita de la sango verŝita de Jesuo Kristo pro ili. Heredantoj de peko kaj ĝia malpurigo, kiel ĉiuj posteuloj de Adamo kaj Eva, ilia kredo rekonita de Jesuo Kristo perfekte "purigis" ilin. Sed por ke ĉi tiu kredo estu efike rekonita de Jesuo Kristo, ĉi tiu puriĝo devas esti reala kaj konkretigita en iliaj " *faroj* ". Tio do implicas la forlason de pekoj hereditaj de falsaj kristanaj aŭ judaj aŭ, pli larĝe, monoteismaj religioj. Kaj en sia profeta revelacio, Dio precipe celas la malsukceson respekti la ordon de tempo, kiun li establis ekde la unua semajno de sia kreado de la tero kaj ĝia ĉiela sistemo.

Malantaŭ la bildo de " *kanti novan kanton* " estas specifa sperto travivita nur de la " *144,000 [homoj]* " sigelitaj. Post " *la kanto de Moseo* ", kiu festis la gloran eliron el Egiptujo, simbolo de peko, " *la kanto* " de la " *144.000* " elektitoj festas ilian liberigon de peko ĉar ili obeis la dekretan de Dan.8:14 kaj kunlaboris en sia sanktigo dezirata, kaj eĉ postulata, de Dio ekde 1843-44. En ĉi tiu dato, ĉiela vizio rememoris la purigon de pekoj plenumitaj sur la kruco de Golgota per la morto de Jesuo Kristo. Ĉi tiu mesaĝo estis kaj riproĉo kaj instruo, kiun Dio prezentis al speco de protestanta kredanto, kiu estis heredanto de la romia dimanĉo kaj iuj el liaj aliaj mensogaj pekoj. En la tipologio de hebreaj ritoj, ĉi tiu " *purigo de pekoj* " estis religia festo en aŭtuno, dum kiu la sango de la mortigita kapro estis alportita al la plej sankta loko sur la fermoplato metita en ĉi tiu nealirebla loko kaj malpermesita por la resto de la jaro. La sango de ĉi tiu kapro, simbola bildo de la peko, profetis la sangon de Jesuo Kristo, kiu mem fariĝis portanto de la pekoj de siaj elektitoj, por elliberigi anstataŭ ili la punon, kiun ili meritas; Jesuo mem fariĝis peko. En ĉi tiu ceremonio, la kapro reprezentas pekon kaj ne la Kriston kiu portas ĝin. Ĝuste ĉi tiu fizika movo de la ĉefpastro de la rajtigita sankta loko al la malpermesita plejsanktejo por la resto de la jaro aludas ĉi tiu verso kiam ĝi diras: " *ili sekvas la ŝafidon kien ajn li iras* ." Rememorante ĉi tiun scenon en la vizio de la 23-a de oktobro 1844, la Spirito de Kristo memorigis siajn elektitajn senkonsciajn heredantojn pri doktrinaj malveraĵoj, la malpermeson de pekado. Tiel, ekde 1844, la peko de libervola origino praktikata, kio estas la

kazo de la romia dimanĉo, maleblas la rilaton kun Dio, kaj la forlasita peko permesas la plilongigon de ĉi tiu rilato kiu kondukas la elektitan koncernaton al pleneco de sia sanktigo per la ricevo, kompreno kaj agado de malkaŝita dia vero.

Estante konsiderataj " *unuaj fruktoj por Dio kaj por la Ŝafido* ", ili konsistigas la plej bonan, kiun Dio trovis en sia elekto de surteraj elektitoj. En hebreaj ritoj, " *la unuaĵoj* " estis deklaritaj " *sanktaj* ". Oferoj de tiuj bestaj aŭ vegetalaj unuaj fruktoj estis rezervitaj al Dio por honori lin kaj marki homan dankemon al lia boneco kaj lia malavareco. Alia kialo, fakte por la " *sanktaj unuaj fruktoj* ", estas ilia ricevo de la dia lumo malkaŝita al ili en ĝia tuteco ĉar ili vivas en la tempo de la fino kie la malkaŝita lumo atingas sian apogeon, sian spiritan zeniton.

Verso 5: " *kaj neniu mensogo estis trovita en ilia buŝo, ĉar ili estas senriproĉaj.* »

La vere elektito, la naskita de la vero per la nova naskiĝo, povas nur malami la " *mensogon* ", en kiu li ne trovas plezuron. Mensogo estas abomeninda ĉar ĝi nur alportas malutilajn sekvojn kaj suferas bonajn homojn. Kiu kredas je la " *mensogo* ", tiu tiam spertas la doloron de seniluziĝo, la amarecon de esti trompita. Neniu elektita de Kristo povas plezurigi delogi kaj trompi siajn kunhomojn. Aliflanke, la vero trankviligas, ĝi pozitive konstruas rilatojn kun veraj fratoj, sed ĉefe unue, kun la Dio kreinto kaj elaĉetinto de nia savo, kiu pretendas kaj altigas sian nomon kiel " *Dio de la vero* ". Tiel, ne plu praktikante doktrinan pekon, obeante rivelitan veron, la elektito estas juĝita " *nekondamnebla* " de la Dio de vero mem.

Mesaĝo de la unua anĝelo

Verso 6: " *Mi vidis alian anĝelon flugantan tra la mezo de la ĉielo, havante eternan evangelion, por prediki ĝin al la loĝantoj sur la tero, al ĉiu nacio, al ĉiu tribo, al ĉiu lingvo kaj al ĉiu popolo.* »

" *Alia anĝelo* " aŭ alia mesaĝisto proklamas plenan dian lumon simbolitan per " *la mezo de la ĉielo* " aŭ la zenito de la suno. Ĉi tiu lumo rilatas al " *la Evangelio* " aŭ " *la bona novaĵo* " de savo alportita de Jesuo Kristo. Ĝi estas nomita " *eterna* " ĉar ĝia mesaĝo estas aŭtentika kaj ne varias laŭlonge de la tempo. Tiamaniere, Dio atestas ĝin kongrua kun tio, kio estis instruita al la apostoloj de Jesuo Kristo. Tiu reveno al vero venis de 1843 post la multaj misprezentoj hereditaj de la katolika kredo. La proklamo estas universala en analogeco al la mesaĝo prezentita en Danielo 12:12 kiu rivelas la dian benon de adventisma laboro. " *La eterna evangelio* " estas menciita ĉi tie sub la aspekto de la vera frukto de fido, sekvante la dian postulon malkaŝitan per la dekreto de Daniel 8:14. Intereso pri la profeta vorto estas legitima frukto de la normo de " *la eterna evangelio* ".

Verso 7: " *Li diris per laŭta voĉo: Timu Dion, kaj donu al Li gloron, ĉar venis la horo de Lia juĝo; kaj adorklinigxu al Tiu, kiu kreis la cxielon kaj la teron kaj la maron kaj la fontojn de akvoj.* »

En verso 7, la unua anĝelo denuncas la malobeon de la sabato kiu gloras, en la dia dekalogo, la gloron de la kreinto Dio. Li tiel postulis ĝian restarigon de

oktobro 1844, sed kulpigis sian malobeon sur la protestantoj ekde la fonto de 1843.

Mesaĝo de la dua anĝelo

Verso 8: " *Kaj alia, dua anĝelo sekvis, dirante: Falis Babel la granda, ŝi trinkigis ĉiujn naciojn per la vino de la kolero de sia malĉasteco.* »

En verso 8, la dua anĝelo rivelas la enorman kulpon de la romia papa katolika eklezio kiu delogis kaj trompis homojn renomante la paganan "tagon de la suno" de Konstantino la 1-a^{post} la "tago de la Sinjoro" traduko de la muntado la latina kiu estas la origino de ĝia "dimanĉo": dies dominika. Ripetita dufoje, la esprimo " *Babilono la Granda falis, falis* ", konfirmas, ke por ŝi kaj tiuj, kiuj ŝin heredas, definitive finiĝis la tempo de la dia pacienco. Individue, konvertiĝo restas ebla, sed koste de produktado de fruktoj aŭ " **verkoj** " de pentto, nur.

Rememorigilo: " *ĝi falis* " signifas: ĝi estas prenita kaj venkita de la Dio de **la vero** kiel urbo falas en la manojn de sia malamiko. Li levas kaj lumigas post 1843, inter 1844 kaj 1873, por siaj fidelaj adventistoj de la Sepa Tago, la " *misteron* " kiu karakterizas ĝin en Rev.17:5. La delogo de liaj **mensogoj** perdas sian efikecon.

En verso 8, la juĝo farita en la antaŭaj mesaĝoj estas konfirmita, kun terura averto. La konscia kaj **libervola** elekto de la ripoztago establita de Konstantino la 1-a^{en} 321, ekde 1844, faras la ribelantojn, kiuj ĝin pravigas, pasivaj de la dia kondamno de la *turmentoj de la dua morto* de la lasta juĝo. Por kaŝvesti lian akuzon kontraŭ dimanĉo, Dio kaŝas ĝin sub la nomo de fifama " *marko* ", kiu kontraŭstaras sian propran dian " *sigelon* ". Tiu ĉi signo de homa aŭtoritato, kiu pridubas ĝian tempon, konsistigas grandegan indignon indan esti punita de Li. Kaj la puno anoncita estos, fakte, terura: " *li estos turmentita per fajro kaj sulfuro* ", kiu detruos la ribelantojn, sed nur en la momento de la lasta juĝo.

Mesaĝo de la tria anĝelo

Verso 9: " *Kaj alia, tria anĝelo sekvis ilin, dirante per laŭta voĉo: Se iu adoras (kliniĝas antaŭ) la beston kaj lian bildon, kaj ricevas markon sur sia frunto aŭ sur sia mano,* "

La komplementa kaj sinsekva naturo de ĉi tiu tria mesaĝo kun la du antaŭaj estas specifita per la formulo " *ili sekvis* ". La " *laŭta voĉo* " konfirmas la tre altan dian aŭtoritaton de tiu, kiu ĝin proklamas.

La minaco estas adresita al homaj ribelantoj, kiuj subtenas kaj aprobas la regadon de la " *besto, kiu leviĝas de la tero* " kaj kiuj adoptas kaj honoras, per sia obeemo, dimanĉe, la " *markon* " de ĝia aŭtoritato, citita en Rev. 13. : 16 kiu estas, nuntempe, la tuta kristana loĝantaro.

La rekta opozicio de ĉi tiu " *marko* " al la " *sigelo de Dio* " tio estas, de la dimanĉo de la unua tago ĝis la sabato de la sepa tago, estas konfirmita per la fakto, ke ambaŭ estas ricevitaj " **ĉe la fronto** ", sidejo de la volo, laŭ Rev.7:3 kaj 13:16. Notu, ke la " *sigelo de Dio* " de Rev.7:3 fariĝas en Rev.14:1: " *la nomo de*

la *Ŝafido kaj tiu de lia Patro* ". La ricevo "sur la mano" estas klarigita per ĉi tiuj versoj de Deut.6:4 ĝis 9:

“ *Aŭskultu, Izrael! YaHWéH, nia Dio, estas la sola YaHWéH . Amu la Eternulon, vian Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo kaj per via tuta forto . Kaj ĉi tiuj ordonoj, kiujn mi donas al vi hodiaŭ, estos en via koro . Vi ensorbigu ilin en viajn infanojn, kaj vi parolos pri ili, kiam vi estos en via domo, kiam vi iras en vojaĝon, kiam vi kuŝiĝas kaj kiam vi leviĝos. Ligu ilin kiel signon al viaj manoj, kaj ili estu kiel frontoj inter viaj okuloj . Sur la fosto de via domo kaj sur viaj pordoj skribu ilin. » La "mano" indikas agon, praktikon, kaj la "fronton", la volon de penso. En ĉi tiu verso, la Spirito diras: " *Vi amu la Eternulon, vian Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo kaj per via tuta forto* "; kion Jesuo citas en Matt.22:37 kaj kiun li prezentas kiel la " *unua kaj plej granda ordono* ". La elektitaj oficistoj portantaj la " *sigelon de Dio* " devas do plenumi ĉi tiujn tri kriteriojn: " *Amu Dion per sia tuta koro* "; honori per praktikado de ĝi la sabatan ripozon de ĝia sanktigita sepa tago; kaj havante " *la nomon de la Ŝafido* " Jesuon Kriston " *kaj tiun de sia Patro* " YaHWéH en sia menso. Specifante " *kaj la nomon de sia Patro* ", la Spirito konfirmas la bezonon obei la dek ordonojn de Dio kaj la preskribojn kaj ordonojn kiuj antaŭenigas la sanktecon de la elektitoj en la malnova interligo. Eĉ en sia tempo, la apostolo Johano konfirmis ĉi tiujn aferojn dirante en 1 Johano 5:3-4:*

“ *Ĉar ĉi tio estas la amo de Dio, observi Liajn ordonojn. Kaj Liaj ordonoj ne estas malfacilaj, ĉar ĉio, kio estas naskita de Dio, venkas la mondon; kaj la venko kiu triumfas super la mondo estas nia fido. »*

Verso 10: “ *Li ankaŭ trinkos el la vino de la kolero de Dio, elverŝita senmiksaĵo en la kalikon de Lia kolero, kaj li estos turmentita per fajro kaj sulfuro antaŭ la sanktaj anĝeloj kaj antaŭ la Ŝafido. »*

La kolero de Dio estos amplekse pravigita ĉar tiuj, kiuj ricevas la " *markon de la besto* " honoras homan pekon dum ili asertas la justecon de Jesuo Kristo. En Rev.6:15-17, la Spirito bildigis la sekvojn de ilia fina konfrontiĝo kun la detrua justa kolero de Jesuo Kristo.

Ege grava noto : Por pli bone kompreni ĉi tiun dian koleron, ni devas kompreni, kial malrespekto de la sankta sabato tiom vekas la koleron de Dio. Estas veniaj pekoj, sed la Biblio avertas nin kontraŭ peko farita kontraŭ la Sankta Spirito, dirante al ni, ke ne plu ekzistas ofero por akiri dian pardonon. En la tempo de la apostoloj, la nura ekzemplo donita al ni pri ĉi tiu speco de peko estis la malakcepto de Kristo fare de konvertita kristano. Sed ĉi tio estas nur ekzemplo, ĉar fakte blasfemo kontraŭ la Sankta Spirito konsistas el neado kaj rifuzo de atesto donita de la Spirito de Dio. Por konvinki kaj instrui homojn, la Spirito inspiris la sanktajn skribojn de la Biblio. Tial kiu disputas la ateston donitan de la Spirito en la Biblio, tiu jam blasfemas kontraŭ la Spirito de Dio. Ĉu Dio povas pli bone konigi sian volon ol gvidi tiujn, kiuj estas vokitaj al la Biblio kaj ĝiaj skribaĵoj? Ĉu li povas pli klare esprimi sian volon, siajn pensojn kaj sian suverenan juĝon? En la 16-a jarcento, ĉi tiu malestimo al la Biblio kontraŭ kiu ĝi faris militon markis la definitivan finon de la pacienco de Dio por la romkatolika religio; la fino de lia pacienco por doktrino kiun li neniam rekonis. Tiam, en 1843, malestimo al la profeta vorto markis la finon de ricevado de la protestanta kredo en ĉiuj ĝiaj

multoblaj formoj, heredantoj de romia dimanĉo, tio estas, " *la marko de la besto* ". Kaj fine, siavice, Adventismo faris blasfemon kontraŭ la Sankta Spirito malakceptante la finfinan profetan revelacion, kiun Jesuo prezentis al ĝi per sia humila servanto, kiun mi enkarnigas; blasfemo, kiu estas konfirmita kaj plifortigita per ilia alianco kun dimanĉaj observantoj ekde 1995. Blasfemo kontraŭ la Spirito ricevas ĉiufoje de Dio la justan respondon, kiun ĝi meritas; justa frazo de kondamno al la unua kaj " *dua morto* " konfirmita en ĉi tiu verso 10.

Verso 11: " *Kaj la fumo de ilia turmento supreniras por ĉiam kaj eterne; kaj ili ne havas ripozon tage nek nokte, kiuj adoras la beston kaj lian bildon, kaj kiu ricevas la markon de sia nomo.* »

La " *fumo* " estos nur en la tempo de la lasta juĝo, la horo, kiam la ribeluloj falintaj estos " *turmentitaj en la fajro kaj sulfuro* " de la " *fajra lago* " de Ap. 19:20 kaj 20:14; ĉi tio, fine de la sepa jarmilo. Sed jam antaŭ ĉi tiu terura momento, la horo de la glora reveno de Jesuo Kristo konfirmos ilian finan sorton. La mesaĝo de ĉi tiu verso tuŝas la temon de " *ripozo* ". Siaflanke la elektitoj atentis pri la tempo de ripozo sanktigita de Dio, sed la falintoj ne havas, aliflanke, la saman zorgon, ĉar ili ne donas al diaj deklaroj la gravecon kaj seriozecon, kiujn ili meritas. Tial, responde al ilia malestimo, en la horo de ilia fina puno, Dio ne donos al ili ripozon por mildigi ilian suferon.

Verso 12: " *Ĉi tio estas la persisto de la sanktuloj, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj la fidon de Jesuo.* »

La vortoj " *persisto aŭ pacienco* " karakterizas la verajn sanktulojn de la dia Mesio Jesuo de 1843-44 ĝis lia reveno en gloro. En ĉi tiu verso, " *la nomo de la Patro* " de la verso 1 fariĝas " *la ordonoj de Dio* ", kaj " *la nomo de la Ŝafido* " estas anstataŭigita per " *la fido de Jesuo* ". La ordo de prioritatoj ankaŭ estas ŝanĝita. En ĉi tiu verso, la Spirito citas unue " *la ordonojn de Dio* ", kaj due, " *la fidon de Jesuo* "; kiu estas historie kaj je la valornivelo la ordo aprobita de Dio en sia projekto de savo. Verso 1 donis prioritaton al " *la nomo de la Ŝafido* " por ligi la " *144.000* " elektitojn al la kristana fido.

Verso 13: " *Kaj mi aŭdis voĉon el la ĉielo dirantan: Skribu: Feliĉaj de nun estas la mortintoj, kiuj mortas en la Sinjoro! Jes, diras la Spirito, por ke ili ripozu de siaj laboroj, ĉar iliaj faroj ilin sekvas.* »

La esprimo " *de nun* " meritas detalan klarigon, ĉar ĝi estas tiel grava. Ĉar ĝi celas la daton de la printempo de 1843 kaj tiu de la aŭtuno de 1844 en kiuj, respektive, la dekreto de Danielo 8:14 venas en efikon, kaj la du adventistaj provoj organizitaj fare de William Miller venas al fino.

Kun la tempo, oficiala institucia adventismo perdis vidon de la implicoj de ĉi tiu frazo " *nun* ". Nur la fondaj pioniroj de la adventisma kredo komprenis la sekvojn de la postulo de Dio de la sabato de 1843. Por adopti tiun sepatan praktikon, ili estis gviditaj ekkompreni ke la dimanĉo praktikita ĝis tiam estis malbenita de Dio. Post ili, heredita adventismo iĝis tradicia kaj formalisma, kaj por la superforta plimulto de anoj kaj instruistoj, dimanĉo kaj la Ŝabato estis maljuste metitaj sur nivelon de egaleco. Ĉi tiu perdo de la sento de la sankta kaj de la vera sankteco rezultigis malinteresiĝon pri la profeta vorto kaj la tria adventisma mesaĝo, kiun mi transdonis inter 1983 kaj 1994. Ekde tiu ĉi malestimo manifestiĝis en adventismo en Francio, la institucio adventisma mondo

eniris aliancon kun la ekumena klando en 1995, pro ĝia plej granda malbeno. La minaco de " *turmentoj* " en verso 10 koncernas ŝin siavice, per la sugesto de la esprimo " li ankaŭ *trinkos* "; ekde 1994, institucia adventismo, post la protestanta kredo, juĝita kaj kondamnita ekde 1843.

Kiel ĉi tiu verso sugestas, la dekreto de Daniel 8:14 kaŭzas la apartigon de la protestantaj kristanoj de 1843 en du tendarojn inkluzive de la adventisma grupo, profitantoj de la beato prononcita: " *Felicxaj de nun estas la mortintoj, kiuj mortas en la Sinjoro!* ". Estas nedire ke Jesuo anoncanta en " *Laodicea* " ke li tuj " *vomos* " ĝin, la adventisma institucio, oficiala mesaĝisto de Kristo en 1991, la dato de la oficiala malakcepto de la lumo, nomita " *nuda* " ne plu povas profiti. de ĉi tiu feliĉo.

Tempo de rikolto

Verso 14: " *Mi rigardis, kaj jen estis blanka nuboj, kaj sur la nuboj sidis iu simila al filo de homo, havanta sur sia kapo oran kronon, kaj en la mano akran rikoltilon.* »

Tiu ĉi priskribo elvokas Jesuon Kriston en la momento de lia glora reveno. La " *blanka nuboj* " memorigas la kondiĉojn de sia foriro kaj ĝia leviĝo al la ĉielo travivita du mil jarojn antaŭe. La " *blanka nuboj* " indikas lian purecon, lia " *ora krono* " simbolas lian venkan kredon, kaj " *la akra rikoltilo* " bildigas la " *tranĉan vorton* " de Dio el Heb.4:12, efektivigita per " *lia mano* ".

Verso 15: " *Kaj alia anĝelo eliris el la templo, kriante per laŭta voĉo al la Sidanto sur la nuboj: Elsvingu vian rikoltilon, kaj rikoltu; ĉar venis la horo de rikolto, ĉar la rikolto de la tero estas matura.* »

Sub la aspekto de " *la rikolto* ", kiel en sia parabolo, Jesuo memoras, ke en ĉi tio venos la tempo por definitive apartigi " *la tritikon de la grenventumaĵo* ". Per sia Revelacio, li igas nin malkovri ĉi tiun temon, kiu disigas la du tendarojn: la Ŝabato de la elektitoj kaj la dimanĉo de la falintoj, ĉar malantaŭ ĉi tiu religia nomo kaŝiĝas la adoro kaj la aŭtoritato de pagana suna diaĵo. Kaj malgraŭ la evoluoj de la homa tempo, Dio daŭre rigardas lin kiel li vere estas por li. La malsamaj opinioj de homoj ne influas lian juĝon; laŭ sia ordo de tempo, la unua tago estas profana, ĝi neniel povas alpreni dian sanktecon. Ĉi tio estas ligita ekskluzive al la sanktigita sepa tago en sia ordo de tempo gravurita de la komenco de la eterna tera tempo; ĉi tio por daŭro de 6000 sunaj jaroj.

Verso 16: " *Kaj tiu, kiu sidis sur la nuboj, ĵetis sian rikoltilon sur la teron. Kaj la tero estis rikoltita.* »

La Spirito konfirmas la estontan plenumon de " *la rikolto de la tero* ". Kristo la Savanto kaj Venĝanto gardos ĝin kaj plenumos ĝin laŭ sia anonco farita per parabolo, al siaj apostoloj, en Matt.13:30 ĝis 43. La " *rikolto* " ĉefe koncernas la ravenon al la ĉielo de la elektitaj sanktuloj kiuj restis. fidela al Dio Kreinto.

Rikolta tempo (kaj venĝo)

Verso 17: " *Kaj alia anĝelo eliris el la templo, kiu estas en la ĉielo, havante ankaŭ akran rikoltilon.* »

Se la antaŭa " *anĝelo* " havis mision favoran al la elektitoj, male, ĉi tiu " *alia anĝelo* " havas punan mision direktitan kontraŭ la falintaj ribelantoj. Ĉi tiu

dua " rikolto " ankaŭ simbolas la " tranĉan vorton de Dio " faritan per lia volo, sed ne per lia mano ĉar, male al la rikolto, por la vinberrikolto, la esprimo " en lia mano " estas forestanta. Puna ago do estos konfidita al agentoj plenumantaj la dian volon; fakte, la viktimoj de liaj deloj.

Verso 18: " *Kaj alia anĝelo, kiu havis aŭtoritaton super la fajro, eliris de la altaro, kaj parolis per laŭta voĉo al tiu, kiu havis la akran rikoltilon, dirante: Elprenu vian akran rikoltilon, kaj enkolektu la vinberojn vinberujo de la tero; ĉar la vinberoj de la tero estas maturaj.* »

Tiam venas, post la ravo de la elektitoj al la ĉielo, la momento de " la vinberrikolto ". En Jes.63:1 ĝis 6, la Spirito disvolvas la agon celitan de ĉi tiu simbola termino. En la Biblio, ruĝa vinbersuko estas komparita kun homa sango. Ĝia uzo de Jesuo en la Sankta Vespermanĝo konfirmas tiun ideon. Sed " la vinbero " estas ligita al " la kolero de Dio " kaj ĝi koncernas tiujn, kiuj laboris malindigne en la alivestiĝo de liaj servantoj, ĉar la sango elverŝita memvole de Kristo ne meritis iliajn multajn perfidojn. Ĉar Jesuo povas sentiĝi perfidita de tiuj, kiuj distordas lian savan projekton ĝis pravigo de la peko, pro kiu li donis sian vivon kaj elportis suferon, por ke ĝia praktikado ĉesu. Intencaj malobeantoj de lia leĝo devas do respondi al li. En sia blinda frenezo, ili iros ĝis voli mortigi siajn verajn elektitojn, por ekstermi de la tero, la praktikon de la sepa tago Ŝabato sanktigita kaj postulata de Dio ekde 1843-44. La elektitoj ne havis la rajtigon de Dio uzi forton kontraŭ siaj religiaj malamikoj; Dio rezervis ĉi tiun agon ekskluzive por Si mem. " *Mia estas venĝo, mia estas venĝo* ", li deklaris al siaj elektitoj, kaj venis la tempo por efektiviĝi ĉi tiun venĝon.

En ĉi tiu ĉapitro 14, versoj 17 ĝis 20 elvokas ĉi tiun temon de la " rikolto ". La pekaj vinberoj estas deklaritaj maturaj ĉar ili plene pruvis per siaj verkoj sian veran naturon. Ilia sango fluos kiel la suko de vinberoj en kuvon, kiam ili estos piedpremataj de la piedoj de la vinberkolektantoj.

Verso 19: " *Kaj la anĝelo ĵetis sian rikoltilon sur la teron. Kaj li rikoltis la vinberbrancojn de la tero, kaj ĵetis la vinberujon en la grandan vinpremejon de la kolero de Dio.* »

La ago estas atestita de ĉi tiu anonco malkaŝita de ĉi tiu sceno. Dio profetas kun certeco la punon de katolika kaj protestanta aroganteco. Ili suferos la sekvojn de la kolero de Dio, ilustrita de la kuvo, en kiu la rikoltitaj vinberoj estas dispremitaj de la piedoj de la dispremitoj.

Verso 20: " *Kaj la vinpremejo estis piedpremita el la urbo; kaj sango eliris el la kuvo, ĝis la bridoj de la ĉevaloj, sur la distanco de mil sescent stadioj.* »

Jes.63:3 precizigas: " *Mi estis sola por treti la vinpremejon; neniu estis kun mi...* ". La vinjaro plenumas la punon de Babilono la Granda urbo en Rev.16:19. Ŝi plenigis la tason per dia kolero, kiun ŝi nun devas trinki ĝis la skorio. " *La vinpremejo estis piedpremita ekster la urbo* ", tio estas, sen la ĉeesto de la elektitoj jam supreniritaj al la ĉielo. En Jerusalemo, la ekzekutoj de la kondamnitaj al morto estis faritaj ekster la muroj de la sankta urbo por ne malpurigi ĝin. Tiel estis la krucumo de Jesuo Kristo, kiu memorigas, per ĉi tiu mesaĝo, la prezon pagi por tiuj, kiuj subtaksis lian propran morton. Venis la tempo por liaj malamikoj siavice verŝi sian sangon por pekliberigi siajn multajn pekojn. " *Kaj sango eliris el la kuvo al la pecoj de la ĉevaloj.* " La celoj de kolero

estas kristanaj religiaj instruistoj, kaj Dio aludas ilin per la bildo de la " *peco* ", kiun rajdantoj metas " *en la buŝon de ĉevaloj* ", por direkti ilin. Ĉi tiu bildo estas proponita en Jakobo 3:3, kies temo estas ĝuste: religiaj instruistoj. Jakobo precizigas komence de ĉapitro 3: " *Miaj fratoj, ne multaj el vi komencu instrui, ĉar vi scias, ke ni estos juĝitaj pli severe.* " La ago de la " *rikolto* " pravigas ĉi tiun saĝan averton. Specifante " *ĝis la ĉevalpecoj* ", la Spirito sugestas ke la kuvo koncernas, unue, la katolikan pastraron de " *Babilono la Granda* ", sed ke ĝi etendiĝas al la protestantaj instruistoj kiuj ekde 1843 faras "detruan" uzon de la Sanktan Bibliion laŭ la akuzo farita de la Spirito en Rev.9:11. Ĉi tie ni trovas la aplikon de la averto donita en Apoc. 14:10: " *Li ankaŭ trinkos el la vino de la kolero de Dio senmiksaĵo versa en la kalikon de Lia kolero...* ".

Por la mesaĝo " *super amplekso de mil sescent stadioj* ", en kontinueco kun la antaŭa mesaĝo, la puno etendiĝas al la reformita kredo ekde la 16-a jarcento al kiu la numero 1600 aludas. Ĉi tiu estas la tempo, kiam Martin Luther formaligis la akuzon kontraŭ la katolika kredo en 1517. Sed ankaŭ en ĉi tiu 16-a jarcento formiĝis la protestantaj doktrinoj de " *falsaj kristoj* " kaj *falsaj kristanoj* kiuj legitimis la perforton kaj la glavon malpermesitajn de Jesuo Kristo. . La Apokalipso ofertas siajn proprajn ŝlosilojn al interpreto kaj ĉi tiu 16-a jarcento estas indikita en Ap. 2:18 ĝis 29 sub la simbola nomo de la epoko " *Tiatira* ". La vorto " *stadiono* " malkaŝas ilian religian agadon, ilian partoprenon en la vetkuro, kies premio en ludo estas la krono de venko promesita al la venkinto. Jen la instruo de Paŭlo en 1 Kor.9:24: " *Ĉu vi ne scias, ke tiuj, kiuj kuras en la stadiono, ĉiuj kuras, sed unu ricevas la premion? Kuru por ke vi gajnu ĝin.* " La premio de la ĉiela alvokiĝo do ne estas gajnata kiel ajn; fideleco kaj persisto en obeo estas la sola maniero por venki en la batalo de fido. Li konfirmas en Phi.3:14 dirante: " *Mi premas al la celo por la premio de la suprena voko de Dio en Kristo Jesuo.* " En la tempo de la " *rikolto* " ĉi tiuj vortoj de Jesuo estos kontrolitaj: " *Ĉar multaj estas vokitaj, sed malmultaj elektitoj* (Mat.22:14)".

Apokalipso 15: La fino de provtempo

Antaŭ ol la " *rikolto kaj vinaro* " estas plenumita, venas la timita momento, la fino de la tempo de graco. Unu kie homaj elektoj estas gravuritaj en la ŝtono de la tempo, sen ebleco inversigi ĉi tiujn elektojn. Ĉe tiu punkto, la oferto de savo en Kristo finiĝas. Ĉi tiu estas la temo de ĉi tiu tre mallonga ĉapitro 15 de la Apokalipso de Jesuo Kristo. La fino de la tempo de graco okazas post la unuaj ses " *trumpetoj* " de la ĉapitroj 8 kaj 9, kaj antaŭ " *la sep lastaj plagoj de Dio* " de la ĉapitro 16. Ne estas diri, ke ĝi sekvas la lastan elekton de la vojo, kiun Dio. donas al homo fari. Sub la aŭtoritata egido de " *la besto, kiu supreniras de la tero* " de Ap. 13:11 ĝis 18, la lastaj du vojoj kondukas, unu, al la sanktigita sabato aŭ Ŝabato de Dio, la alia, al dimanĉo, de romia papa aŭtoritato. . Neniam la elektoj inter vivo kaj bono, morto kaj malbono, estis tiel klaraj. Kiun homo plej timas? Dio, aŭ homo? Ĉi tio estas la donita de la situacio. Sed mi ankaŭ povas diri: Kiun la homo plej amas? Dio aŭ homo? La elektitoj respondos en ambaŭ kazoj: Dio, konante per sia profeta revelacio la detalojn de la fino de sia projekto. La eterna vivo estos tiam tre proksima, en ilia atingo.

Verso 1: " *Tiam mi vidis alian signon en la ĉielo, grandan kaj mirindan: sep anĝelojn tenantajn sep lastajn plagojn, ĉar en ili plenumiĝis la kolero de Dio.* »

Ĉi tiu verso prezentas la " *sep lastajn plagojn* ", kiuj frapos falsajn kredantojn pro ilia elekto de la romia dimanĉa tago. La temo de ĉi tiu ĉapitro, la fino de la tempo de provtempo, malfermas la temon de la " *sep lastaj plagoj de la kolero de Dio* ".

Verso 2: " *Kaj mi vidis kvazaŭ vitran maron, miksitan kun fajro, kaj tiujn, kiuj venkis la beston, kaj lian bildon, kaj la numeron de lia nomo, starantajn sur la vitra maro, havante harpojn de Dio.* »

Por kuraĝigi siajn servistojn, liajn elektitojn, la Sinjoro tiam prezentas scenon, kiu elvokas ilian baldaŭan venkon per diversaj bildoj prenitaj el aliaj fragmentoj de la profetaĵo. " *Sur la vitromaro, miksita kun fajro, ili staras* ", ĉar ili trapasis provon de fido, en kiu ili estis persekutitaj (*miksita kun fajro*) kaj eliris venkaj. La " *vitra maro* " rilatas al la pureco de la elektita popolo, kiel en Rev.4:1.

Verso 3: " *Kaj ili kantis la kanton de Moseo, la servanto de Dio, kaj la kanton de la Ŝafido, dirante: Grandaj kaj mirindaj estas Viaj faroj, ho Sinjoro Dio la Plejpotenca; Justaj kaj veraj estas viaj vojoj, Reĝo de Nacioj!* »

" *La Kanto de Moseo* " festis la gloran eliron de Israelo el Egiptujo, la lando kaj tipa simbolo de peko. La eniro en la teran Kanaanon, kiu sekvis 40 jarojn poste, antaŭsignis la eniron de la lastaj elektitoj en la ĉielan Kanaanon. Siavice, post doni sian vivon por pekliberigi la pekojn de la elektitoj, Jesuo, " *la ŝafido* ", supreniris al la ĉielo, en sia gloro kaj sia ĉiela dia potenco. La lastaj fidelaj atestantoj de Jesuo, ĉiuj adventistoj per fido kaj laboro, siavice spertas la supreniron al la ĉielo kiam Jesuo revenas por savi ilin. Altigante liajn " *grandajn*

kaj admirindajn farojn ", la elektitoj donas gloron al la kreinto Dio, kiu enkarnigis siajn valorojn en Jesuo Kristo: lia perfekta " *justeco* " kaj lia " *vero* ". La elvoko de la vorto " *vera* " ligas la kuntekston de la ago al la fino de la " *Laodicean* " epoko en kiu li prezentis sin kiel " *la Amen kaj la Vero* ". Estas tiam la horo de " *liberigo* " kiu markas la finon de la tempo de " *la virino naskanta* " de Rev.12:2. " *La infano* " estas alportita en la mondon en la formo de la pureco de la ĉiela karaktero malkaŝita en kaj per Jesuo Kristo. La elektitoj povas laŭdi Dion pro lia " *ĉiopova* " ŝtato ĉar ĝuste al ĉi tiu dia potenco ili ŝuldas sian savon kaj savon. Kolektinte kaj elektinte siajn elaĉetitojn el inter ĉiuj surteraj nacioj, Jesuo Kristo estas ja la " *Reĝo de nacioj* ". Tiuj, kiuj kontraŭstaris lin kaj liajn elektitojn, ne plu ekzistas.

Verso 4: " *Kiu ne timos, Sinjoro, kaj ne gloros Vian nomon? Ĉar vi sola estas sankta. Kaj venos ĉiuj nacioj kaj adorkliniĝos al Vi, ĉar Viaj juĝoj estas malkaŝitaj.* »

Simple dirite, ĉi tio signifas: Kiu rifuzus timi Vin, Kreinto Dio, kaj kuraĝus trompi vin de via prava gloro rifuzante honori vian sanktan sepan sabaton? Ĉar **Vi sola estas sankta** kaj nur Vi sanktigis vian sepan tagon kaj tiujn, al kiuj Vi ĝin donis, kiel signon de ilia aprobo kaj apartenaĵo al Via sankteco. Efektive, elvokante " *lian timon* ", la Spirito aludas al la mesaĝo de la unua " *anĝelo* " de Ap 14:7: " *Timu Dion kaj donu al Li gloron, ĉar venis la horo de Lia juĝo; kaj adoru (kliniĝu antaŭ) Tiun, kiu kreis la ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj la fontojn de la akvoj.* " En la plano de Dio, la detruitaj ribelemaj nacioj reviviĝos por duobla celo: tiu humiligi sin antaŭ Dio kaj doni al Li gloron, kaj tiu suferi lian justan lastan punon, kiu ilin neniigos definitive, en la " *fajra lago* ". *sulfuro* " de la lasta juĝo, anoncita en la mesaĝo de la " *tria anĝelo* " de Rev.14:10. Antaŭ ol ĉi tiuj aferoj estas plenumitaj, la elektitoj devos trapasi la tempon de diaj juĝoj, kiuj manifestiĝos per la ago de la " *sep plagoj* " anoncitaj en la unua verso.

Verso 5: " *Post tio mi rigardis, kaj la templo de la tabernaklo de atesto malfermiĝis en la ĉielo.* »

Ĉi tiu malfermo de la ĉiela " *templo* " signalas la ĉesigon de la propeto de Jesuo Kristo, ĉar la tempo de la voko de savo finiĝas. " *La atesto* " rilatas al la dek ordonoj de Dio, kiuj estis metitaj en la sanktan keston. Tiel, ekde ĉi tiu momento, la disiĝo inter la elektita kaj la perdita estas fina. Sur la tero, la ribelantoj ĵus decidis, per leĝo-dekreto, la devon respekti la semajnan ripozon de la unua tago establita civile kaj religie konfirmita, sinsekve, de la romiaj imperiestroj, Konstantino la 1-a kaj Justiniano la 1^a, kiuj faris Vigilio la 1^a unua papo, tempa estro de la universala kristana kredo, tio estas, katolika, en 538. La lasta dekreto de morto estis profetita en Rev.13:15 al 17 kaj metita sub la dominan agon de la amerika protestanta kredo apogita fare de la eŭropa katolika kredo.

Verso 6: " *Kaj la sep anĝeloj, kiuj havis la sep plagojn, eliris el la templo, vestitaj per pura, hela tolo, kaj havante orajn zonojn ĉirkaŭ siaj brustoj.* »

En la simboleco de profetaĵo, la " *sep anĝeloj* " reprezentas Jesuon Kriston sole aŭ " *sep anĝelojn* " fidelajn al lia tendaro simila al li. " *La delikata, pura, hela tolo* " bildigas " *la justajn farojn de la sanktuloj* " en Rev.19:8. La " *ora zono ĉirkaŭ la brusto* ", do ĉe la alteco de la koro, elvokas la amon al la vero jam cititan en la bildo de Kristo prezentita en Apoc.1:13. La Dio de la vero prepariĝas por

puni la tendaron de mensogoj. Per ĉi tiu memorigo, la Spirito sugestas " *la grandan malfeliĉon* ", kies formo estis malkaŝita de ĝia vizaĝo kompare kun " *la suno, kiam ĝi brilas en sia forto* ". La horo de la fina konfrontiĝo inter Jesuo Kristo kaj la paganaj suno-adorantaj ribelantoj alvenis.

Verso 7: " *Kaj unu el la kvar estaĵoj donis al la sep anĝeloj sep orajn pelvojn, plenajn de la kolero de la Dio, kiu vivas por ĉiam kaj eterne.* »

Jesuo estis mem la modelo bildigita de la " *kvar vivantaj estaĵoj* " de Rev.4. Li ankaŭ estas, " *la Dio, kiu vivas por ĉiam kaj eterne* ", " *kolerigita* ". Lia dieco tiel atribuas al li ĉiujn rolojn: Kreinto, Liberiganto, Propetanto, kaj konstante, Juĝisto, poste ĉesigante sian propeton, li fariĝas la justiciar Dio, kiu batas kaj punas per morto siajn ribelemajn kontraŭulojn, ĉar ili plenumis " *la kaliko* " de lia justa " *kolero* ". " *La kaliko* " nun estas plena, kaj ĉi tiu kolero prenos la formon de la " *sep lastaj* " punoj, en kiuj la dia kompato ne plu havos sian lokon.

Verso 8: " *Kaj la templo pleniĝis de fumo pro la gloro de Dio kaj lia potenco; kaj neniu povis eniri en la templon, ĝis plenumiĝos la sep plagoj de la sep anĝeloj.* »

Por ilustrati ĉi tiun temon de la ĉeso de graco, la Spirito prezentas en ĉi tiu verso la bildon de " *templo plenigita de fumo pro* " la ĉeesto " *de Dio* " kaj li precizigas: " *kaj neniu povis eniri en la templon, ĝis plenumiĝos la sep plagoj de la sep anĝeloj* ". Dio tiel avertas siajn elektitojn, ke ili restos sur la tero dum la tempo de la " *sep lastaj plagoj* " de Lia kolero. La lastaj elektitoj revivos la sperton de la hebreoj en la tempo de la " *dek plagoj* ", kiuj trafis la ribeleman Egipton. La *plagoj* ne estas por ili, sed por la ribeluloj, celoj de dia kolero. Sed la baldaŭa de ilia eniro en la " *templon* " estas tiel konfirmita, la ebleco estos donita, de la fino de la " *sep lastaj plagoj* ".

Apokalipso 16 : La Sep Lastaj Plagoj de la kolero de Dio

Ĉapitro 16 prezentas la elverŝon de ĉi tiuj " *sep lastaj plagoj* ", per kiuj " *la kolero de Dio* " estas esprimita.

La studo de la tuta ĉapitro konfirmos tion, sed oni devas rimarki, ke la celoj de " *la kolero de Dio* " estos identaj al tiuj, kiuj estis frapitaj de la punoj de la unuaj ses " *trumpetoj* ". La Spirito tiel malkaŝas, ke la punoj de la " *sep lastaj plagoj* " kaj tiuj de la " *sep trumpetoj* " punas la saman pekon: la malobeo de la sabata ripozo de la " *sepa tago*". *sanktigita* " de Dio ekde la fondo de la mondo.

Mi malfermas krampon ĉi tie, malfrue. Notu la diferencon, kiu karakterizas la diajn " *trumpetojn* " kaj " *plagojn aŭ plagojn* ". La " *trumpetoj* " estas ĉiuj homaj mortigoj faritaj de homoj sed ordonitaj de Dio, la kvina estaĵo de spirita naturo. " *Plastoj* " estas malagrablaj agoj truditaj rekte de Dio per la naturaj rimedoj de Lia vivanta kreaĵo. Apokalipso 16 prezentas al ni la " *sep lastajn plagojn* ", kiuj sugestas al ni, subtile, ke ili estis antaŭitaj de aliaj " *plagoj* " *sufiritaj de homoj antaŭ la fino de la tempo de graco kiu disigas, spirite, en du partojn, " la tempo " . de la fino* " citita en Dan.11:40. En la unua, ĉi tiu fino estas tiu de la tempo de nacioj, kaj en la dua, tiu de la tempo de la universala mondregistaro organizita sub la superrigardo kaj iniciato de Usono. En ĉi tiu ĝisdatigo, farita la sabaton la 18-an de decembro 2021, mi povas konfirmi ĉi tiun klarigon, ĉar ekde la komenco de 2020, la tuta homaro estas trafita de ekonomia ruiniĝo pro kontaĝa viruso, la Koronavirus Covid-19, unue aperis en Ĉinio. En kunteksto de tutmondismaj interŝanĝoj kaj scio, mense plifortigante ĝiajn realajn efikojn, en paniko, la popolgvidantoj haltigis la disvolviĝon kaj daŭran kreskon de la tuta okcident-eŭropa kaj amerika ekonomio. Konsiderata, maljuste, kiel pandemio, la Okcidento, kiu pensis, ke ĝi iam konkeros la morton, estas konsternita kaj ekscitita. En paniko, la Sendiaj kapitulacis korpon kaj animon al la nova religio kiu anstataŭas ĝin: la ĉiopova medicina scienco. Kaj la lando de friponoj, la plej riĉa sur la tero, profitis la okazon por igi homojn kaptitaj kaj sklavoj de iliaj diagnozoj, iliaj vakcinoj, iliaj kuraciloj kaj siaj kompaniaj decidoj. Samtempe oni aŭdas en Francio direktivojn, paradoksajn por diri almenaŭ, kiujn mi resumas jene: "estas konsilinde ventoli la loĝejojn kaj porti dum horoj la protektan maskon, malantaŭ kiu sufokiĝas la portanto." Elstarigu la "komunan prudenton" de la junaj gvidantoj de Francio kaj aliaj imitlandoj. Ni notas kun intereso, ke la lando gvidanta ĉi tiun detruan konduton estis unue Israelo; la unua lando malbenita de Dio, en la religia historio. Porti maskon, unue malpermesite kiam ĝi ne estis havebla, tiam fariĝis deviga, por protekti kontraŭ malsano kiu influas la spiran sistemon. La malbeno de Dio donas neatenditajn, sed detruie tre efikajn fruktojn. Mi estas konvinkita, ke inter 2021 kaj la komenco de la " *sesa trumpeto* ", la Tria Mondmilito, aliaj " *plagoj de Dio* " frapos la kulpan homaron en diversaj lokoj sur la tero, kaj precipe en la Okcidento; "plagoj" kiel " *malsato* "

kaj aliaj realaj universalaj pandemioj, jam konataj kiel la pesto kaj ĥolero. Dio postulas ĉi tiun tipon de puno en Eze.14:21: *“Jes, tiele diras la Eternulo, la Eternulo: Kvankam Mi sendas kontraŭ Jerusalemon miajn kvar terurajn punojn, la glavon, la malsaton, la sovaĝajn bestojn kaj la peston, por ekstermi homojn kaj bestoj . Rimarku, ke tiu ĉi listo ne estas ĝisfunda, ĉar en la moderna tempo, diaj punoj prenas multoblajn formojn: Kankro, Aidoso, Ĉikungunjo, Alzheimer-a... ktp... Mi ankaŭ rimarkas la aperon de timo pro mondvarmiĝo. Amasoj de la homaro estas timigitaj kaj panikitaj pro la penso pri la degelanta glacio kaj la inundoj kiuj povus rezulti. Denove, frukto de la dia malbeno, kiu frapas homajn mensojn kaj konstruas murojn de apartigo kaj malamo. Mi fermas ĉi tiun krampon por rekomenci la studon en ĉi tiu kunteksto de la postfino de graco, kiu karakterizas la " sep lastajn plagojn de la kolero de Dio " .*

Alia kialo pravigas la elekton de celoj. La " sep lastaj plagoj " plenumas la detruon de la kreado ĉe la fino de la mondo. Por Dio, la Kreinto, venis la tempo por la detruo de lia laboro. Do li sekvas la procezon de kreado, sed anstataŭ krei, li detruas. Kun " la sepa lasta plago ", sur la tero, la homa vivo estingiĝos, postlasante ĝin, la tero denove iĝas " abismo " en kaosa stato, kun la sola loĝanto, Satano, la aŭtoro de la peko; la dezerta lando estos lia malliberejo dum " mil jaroj " ĝis la lasta juĝo, kie li kaj ĉiuj aliaj ribelantoj estos detruitaj laŭ Rev.20.

Verso 1: " *Kaj mi aŭdis laŭtan voĉon venantan el la templo, dirantan al la sep anĝeloj: Iru kaj elverŝu la sep pelvojn de la kolero de Dio sur la teron. »*

Ĉi tiu " *laŭta voĉo kiu venis el la templo* " estas tiu de la kreinto Dio frustrita en sia plej legitima rajto. Kiel la kreinto Dio, lia aŭtoritato havas superan karakteron kaj estas nek juste nek saĝe kontraŭi lian deziron esti adorita kaj glorata per la observado de la tago de ripozo, kiun li " *sanktigis* " por tiu celo. En sia granda kaj dia saĝeco, Dio certigis, ke iu ajn, kiu defias siajn rajtojn kaj aŭtoritaton, ignoros siajn plej gravajn sekretojn antaŭ ol eldoni en la " *dua morto* " la prezon de siaj indignoj kontraŭ la Ĉiopova Dio.

Verso 2: " *La unua iris kaj elverŝis sian pelvon sur la teron. Kaj maligna kaj dolora ulcero trafis la virojn, kiuj havis la markon de la besto kaj kiuj adorkliniĝis al lia bildo. »*

Estante la domina potenco kaj gvida aŭtoritato de la lasta ribelo, la prioritata celo en ĉi tiu kunteksto estas " *la tero* " simbolo de la falinta protestanta kredo.

La unua plago estas " *maligna ulcero* ", kiu kaŭzas fizikan suferon al la korpaj de la ribelantoj, kiuj elektis obei la ripoztagon truditan de homoj. La celoj estas la katolikoj kaj protestantoj postvivantoj de la nuklea konflikto, kiuj havas, kun ĉi tiu elekto de la unua tago, romia dimanĉo, " *la marko de la besto* ."

Verso 3: " *La dua elverŝis sian pelvon en la maron Kaj ĝi fariĝis sango, kiel tiu de mortinto; kaj ĉiu vivanto mortis, ĉio, kio estis en la maro. »*

La " *dua* " frapas " *la maron* ", kiun ĝi transformas en " *sangon* ", kiel ĝi faris por la egipta Nilo en la tempo de Moseo; " *la maro* ", simbolo de romkatolikismo, kiu celas la Mediteranean Maron. En tiu momento, Dio forviŝas ĉiun bestan vivon en " *la maro* ". Ĝi engaĝas la procezon de kreado inverse, finfine, " *la tero* " denove fariĝos " *senforma kaj malplena* "; ĝi revenos al sia origina " *abisma* " stato.

Verso 4: " *La tria elverŝis sian pelvon en la riverojn kaj fontojn de akvo. Kaj ili fariĝis sango.* »

La " *triono* " trafas la freŝan " *akvon* " de la " *riveroj kaj fontoj* ", kiuj subite siavice fariĝas " *sango* ". Pli da akvo por kvietigi soifon. La puno estas severa kaj meritita ĉar ili prepariĝis por verŝi la "sangon" de la elektitoj. Ĉi tiu puno estis la unua, kiun Dio faris per la vergo de Moseo al la egiptoj, "drinkuloj de la *sango* " de la hebreoj, kiuj estis traktataj kiel bestoj en la severa sklaveco, kie multaj mortis.

Verso 5: " *Kaj mi aŭdis la anĝelon de la akvoj diri: Justa estas vi, kiu estas kaj kiu estis; vi estas sanktaj, ĉar vi faris ĉi tiun juĝon.* »

Notu jam, en ĉi tiu verso, la terminojn " *justa* " kaj " *sankta* ", kiuj konfirmas mian ĝustan tradukon de la teksto de la dekreto de Dan.8:14: " *2300 vespere mateno kaj sankteco estos pravigita* "; " *sankteco* " ampleksanta ĉion, kion Dio sanktigas. En ĉi tiu fina kunteksto, la atako kontraŭ lia " *sanktigita* " Ŝabato ĝuste meritas la juĝon de Dio, kiu ŝanĝas la " *akvon* " por esti trinkita en " *sangon* ". La vorto " *akvoj* " simbole kaj duoble indikas homajn amasojn kaj religian instruon. Pervertite de Papa Romo, en Rev.8:11 ambaŭ estis ŝanĝitaj al " *absinto* ". Dirante " *vi estas justa... ĉar vi ekzercis ĉi tiun juĝon* ", la anĝelo pravigas la mezuron postulatan de la vera perfekta justeco, kiun nur Dio povas plenumi. Subtile, kaj tre precize, la Spirito malaperigas el la nomo de Dio la formon " *kaj kiu venas* ", ĉar li venis; kaj lia aspekto malfermas konstantan donacon por li kaj liaj elaĉetitaj, sen forgeso, la mondoj kiuj restis puraj kaj la sanktaj anĝeloj kiuj restis fidelaj al li.

Verso 6: " *Ĉar ili verŝis la sangon de la sanktuloj kaj la profetoj, kaj Vi donis al ili trinki sangon: ili estas indaj.* »

La ribelantoj estante pretaj mortigi la elektitojn, kiuj ŝuldas sian savon nur al la interveno de Jesuo, Dio ankaŭ imputas al ili la krimojn, kiujn ili estis farontaj. Pro la samaj kaŭzoj, ili do estas traktataj kiel la egiptoj de la Eliro. Ĉi tio estas la duan fojon, ke Dio diras: " *Ili estas indaj* ." En ĉi tiu fina fazo, ni trovas kiel la agresanto de la adventistaj elektitoj, la senditon el Sardeso, al kiu Jesuo diris: " *Oni opinias, ke vi vivas, kaj vi estas morta* ". Sed samtempe, li diris pri la elektitaj oficistoj de 1843-1844: " *ili promenos kun mi, en blankaj vestoj, ĉar ili estas indaj* ". Tiel, ĉiu homo havas la dignon, kiu venas al li laŭ la faroj de sia kredo: " *blankaj vestoj* " por la fidelaj elektitoj, " *sango* " por trinki por la falintaj, malfidelaj ribelantoj.

Verso 7: " *Kaj mi aŭdis de la altaro alian anĝelon dirantan: Jes, Sinjoro, la Plejpotenca, veraj kaj justaj estas Viaj juĝoj.* »

Ĉi tiu voĉo, kiu venas de la " *altaro* ", simbolo de la kruco, estas tiu de la krucumita Kristo, kiu havas apartan kialon aprobi ĉi tiun juĝon. Ĉar tiuj, kiujn li punas en ĉi tiu momento, kuraĝis pretendi lian savon, dum ili pravigis abomenan pekon, preferante obei la ordonon de homo; ĉi tio malgraŭ la avertoj de la Sanktaj Skriboj: en Jes.29:13 " *La Eternulo diris: Kiam ĉi tiu popolo alproksimiĝas al Mi, ili honoras Min per sia buŝo kaj per siaj lipoj; sed lia koro estas malproksime de*

mi, kaj la timo, kiun li havas antaŭ mi, estas nur preskribo de homa tradicio .
Mat.15:19: “ Vane ili honoras Min , instruante *ordonojn, kiuj estas ordonoj de homoj.* »

Verso 8: " *La kvara elverŝis sian pelvon sur la sunon. Kaj estis donite al li bruligi homojn per fajro;* »

La kvara agas " *sur la suno* " kaj varmigas ĝin pli ol kutime. La karno de la ribelantoj estas " *bruligita* " de ĉi tiu intensa varmego. Post puno la malobeon de " *sankteco* ", Dio nun punos la idolkulton de la "tago de la suno" heredita de Konstantino ^{1-a}. " *La suno* " kiun multaj honoras sen scii ĝin nuntempe komencas " *bruligi* " la haŭton de la ribeluloj. Dio turnas la idolon kontraŭ la idolanoj. Ĉi tio estas la kulmino de la " *granda katastrofo* " anoncita en Rev.1. La momento, kiam tiu, kiu ordonas la " *sunon* ", uzas ĝin por puni siajn adorantojn.

Verso 9: “ *Kaj la viroj brulis per granda varmego, kaj ili blasfemis la nomon de la Dio, kiu havas aŭtoritaton super ĉi tiuj plagoj, kaj ili pentis ne doni al Li gloron.* »

En la nivelo de malmoleco, kiun ili atingis, la ribeluloj ne pentas pri sia kulpo kaj ili ne humiligas sin antaŭ Dio, sed ili insultas lin " *blasfemante* " lian " *nomon* ". Ĝi estis jam en ilia naturo kutima konduto, kiu troviĝas ĉe supraĵaj kredantoj; ili ne celas koni lian veron kaj interpreti lian malestiman silenton al sia avantaĝo. Kaj kiam malfacilaĵoj aperas, ili malbenas lian " *nomon* ". La nekapablo " *pentis* " konfirmas la " *pluvivantojn* " kuntekston de la " *sesa trumpeto* " de Rev.9:20-21. Ribelemaj nekredantoj estas homoj, religiaj aŭ ne, kiuj ne kredas je la Ĉiopova kreinto Dio. Iliaj okuloj estis por ili mortkaptilo.

Verso 10: " *La kvina elverŝis sian pelvon sur la tronon de la besto. Kaj lia regno estis kovrita de mallumo; kaj viroj mordis sian langon pro doloro,*

La " *kvinono* " prenas kiel specifan celon, " *la tronon de la besto* ", tio estas, la regiono de Romo kie situas Vatikano, malgranda religia ŝtato de papo kie staras la Baziliko de Sankta Petro. Tamen, kiel ni vidis, la vera " *trono* " de la Papo situas en la antikva Romo, sur la monto Caelius en la patrinpreĝejo de ĉiuj eklezioj en la mondo, la Baziliko de Sankta Johano de Laterano. Dio plonĝas lin en inkan " *mallumon* " kiu metas ĉiun vidulojn en la situacion de blindulo. La efiko estas terure dolora, sed por ĉi tiu deirpunkto de la religia mensogo prezentita sub la titolo de lumo de la unu Dio kaj en la nomo de Jesuo Kristo, ĝi estas tute meritita kaj pravigita. " *Pento* " *ne plu eblas* , sed Dio emfazas la malmoliĝon de la mensoj de siaj vivantaj celoj.

Verso 11: “ *Kaj ili blasfemis la Dion de la ĉielo pro siaj doloroj kaj abscesoj, kaj ili ne pentis pri siaj faroj.* »

Ĉi tiu verso ebligas al ni kompreni, ke la plagoj estas aldonitaj kaj ne ĉesas. Sed per insistado pri la foresto de " *pentis* " kaj pri la kontinueco de " *blasfemoj* ", la Spirito donas al ni kompreni, ke la kolero kaj malboneco de la ribeluloj nur pligrandiĝas. Estas la celo serĉita de Dio, kiu puŝas ilin ĝis la limo, por ke ili dekretu la morton de la elektitoj.

Verso 12: " *La sesa elverŝis sian pelvon sur la grandan riveron Eŭfrato. Kaj ĝia akvo elsekiĝis, por ke estu preta la vojo de reĝoj venantaj el la Oriento.* »

La " sesa " celas Eŭropon, nomatan per la simbola nomo de la " *Eŭfrata Rivero* ", kiu tiel nomas, laŭ la bildo de Ap 17,1-15, la popolojn adorantajn " *la prostituitino Babilono la Granda* ", katolika Papa. Romo. La " *sekiĝo de ĝia akvo* " povus sugesti la neniigon de ĝia loĝantaro, kio ja estas baldaŭa, sed ankoraŭ estas tro frue por ke tio estu la kazo. Fakte, la afero estas historia rememorigilo, ĉar estis per la parta sekiĝo de la " *Eŭfrata Rivero* " ke la Meda reĝo Dario kaptis la ĥaldean " *Babilonon* ". La mesaĝo de la Spirito estas do la anonco de la baldaŭa kompleta malvenko de la romkatolika " *Babilono* " kiu ankoraŭ konservas apogojn kaj defendantojn, sed por mallonga tempo. " *Babilono la granda* " ĉi-foje vere " *falos* ", venkita de la Ĉiopova Dio Jesuo Kristo.

La konsulto de la tri malpuraj spiritoj

Verso 13: " *Kaj mi vidis elirantajn el la buŝo de la drako kaj el la buŝo de la besto, kaj el la buŝo de la falsa profeto, tri malpurajn spiritojn, kiel ranoj.* »

Versoj 13 ĝis 16 ilustras la preparojn por la " *batalo de Armagedono* ", kiu simbolas la decidon mortigi obstinajn sabatajn gardantojn, kiuj estas senkompromise fidelaj al la kreinto Dio. Origine, per spiritismo, la diablo, simulante la personon de Jesuo Kristo, aperis por konvinki la ribelantojn, ke ilia elekto de dimanĉo estas pravigita. Li tial instigas ilin preni la vivojn de fidelaj rezistantoj kiuj honoras la Ŝabaton. La diabla triopo do kunigas en la sama batalo, la diablon, la katolikan kredon, kaj la protestantan kredon, nome, " *la drakon, la beston kaj la falsan profeton* ". Ĉi tie la " *batalo* " menciita en Rev.9:7-9 estas plenumita. La mencio de " *buŝoj* " konfirmas la vortajn interŝanĝojn de la konsultoj, kiuj kondukas al dekreto de la mortigo de la vere elektitaj; kion ili ignoras aŭ tute kontestas. " *Ranoj* " estas sendube, por Dio, bestoj klasitaj kiel malpuraj, sed en ĉi tiu mesaĝo, la Spirito aludas al la grandaj saltoj kiujn tiu besto kapablas fari. Inter la *eŭropa "besto"* kaj la *amerika "falsa profeto"* ekzistas la larĝa Atlantiko kaj la renkontiĝo de la du implikas fari grandajn saltojn. Inter la angloj kaj usonanoj, la francoj estas karikaturitaj kiel "ranoj" kaj "ranomanĝantoj". La malpura estas specialaĵo de Francio, kies moralaj valoroj kolapsis kun la tempo, ekde sia Revolucio de 1789 kie ĝi metis liberecon super ĉio. La malpura spirito, kiu animas la triopon, estas tiu de libereco, kiu volas "nek Dion nek Majstron". Ili ĉiuj rezistis al la volo kaj aŭtoritato de Dio, kaj tial estas unuiĝintaj pri ĉi tiu afero. Ili kuniĝas ĉar ili similas.

Verso 14: " *Ĉar ili estas la spiritoj de demonoj, kiuj faras miraklojn, kaj kiuj venas al la reĝoj de la tuta tero, por kolekti ilin por la batalo de la granda tago de la Ĉiopova Dio.* »

Ekde la malbeno de la dekreto de Dan.8:14, la spiritoj de demonoj manifestiĝis kun granda sukceso en Anglio kaj Usono. Spiritismo estis tiutempe moda, kaj la homoj alkutimiĝis al tiaspeca rilato kun nevideblaj, sed aktivaj, spiritoj. En la protestanta kredo, multaj religiemaj grupoj konservas rilatojn kun demonoj, kredante ke ili havas rilaton kun Jesuo kaj liaj anĝeloj. Demonoj trovas tre facile trompi kristanojn malakceptitajn de Dio, kaj ili ankoraŭ povos facile konvinki ilin kunveni por mortigi, ĝis la lasta, piajn kristanojn kaj judojn, kiuj observas la sabaton. Ĉi tiu ekstrema mezuro, kiu minacas morton al ambaŭ grupoj, kunigos ilin en la beno de Jesuo Kristo. Por Dio, ĉi tiu kunveno celas

kunigi la ribelantojn " *por la batalo de la granda tago de la Ĉiopova Dio* ". Tiu ĉi renkontiĝo intencas doni al la ribelantoj intencon mortigi, kiu igos ilin mem indaj suferi morton ĉe la manoj de tiuj, kiuj estis delogitaj kaj trompitaj de siaj religiaj mensogoj. La ĉefa kialo de la engaĝita batalo estis, ĝuste, la elekto de la ripoztago, kaj subtile, la Spirito atentigas, ke la proponitaj tagoj ne estas egalaj. Ĉar tio, kio koncernas la sanktan sabaton, estas nenio malpli laŭ sia naturo ol " *la granda tago de la Ĉiopova Dio* ". La tagoj ne estas egalaj kaj nek la kontraŭaj fortoj. Dum li forpelis la diablon kaj liajn demonojn el la ĉielo, Jesuo Kristo, en potenca " *Mikaelo* ", trudos sian venkon al siaj malamikoj.

Verso 15: " *Jen mi venas kiel ŝtelisto. Feliĉa estas tiu, kiu viglas kaj surmetas siajn vestojn, por ke li ne iru nuda kaj ke lia honto estu videbla!* »

La tendaro, kiu batalas kontraŭ la observantoj de la dia sabato, estas tiu de malfidelaj falsaj kristanoj inkluzive de tiuj de protestantismo, al kiuj Jesuo diris, en Apoc. 3:3: " *Memoru do, kiel vi ricevis kaj aŭdis, kaj gardu vin kaj pentu. Se vi ne rigardos, mi venos kiel ŝtelisto, kaj vi ne scios, kiam mi venos sur vin* ". Kontraste, la Spirito deklaras al la adventistoj elektitoj, kiuj profitas el ĝia plena profeta lumo en la fina epoko de " *Laodikea* ": " *Feliĉa estas tiu, kiu observas kaj konservas siajn vestojn* ", kaj aludante al la adventisma institucio vomita ekde 1994, li ankaŭ diras: " *por ke li ne iru nuda kaj por ke ni ne vidu lian honton!* " ". Deklarita kaj lasita "nuda", ĉe la reveno de Kristo, ŝi estos en la tendaro de honto kaj malakcepto, konforme al 2 Kor.5:2-3: " *Do ni ĝemas en ĉi tiu tendo, dezirante surmeti nian ĉielan. hejmen, se almenaŭ ni troviĝos vestitaj kaj ne nudaj.* " "

Verso 16: " *Ili kunvenigis ilin al la loko nomata Armagedono en la hebrea lingvo.* »

La koncerna "renkontiĝo" ne koncernas geografian lokon, ĉar ĝi estas spirita "renkontiĝo", kiu kunigas en sia morta projekto la tendaron de la malamikoj de Dio. Krome, la vorto "har" signifas monton kaj montriĝas, ke ja ekzistas valo de Megido en Israelo sed neniu monto de tiu nomo.

La nomo " *Armagedono* " signifas: "valora monto", nomo kiu indikas, por Jesuo Kristo, lian Asembleon, Sian Elektiton, kiu kunvenigas ĉiujn siajn elektitojn. Kaj verso 14 malkaŝis al ni preskaŭ klare, pri kio temas la batalo " *Armagedono* "; por la ribelantoj, la celo estas la dia Ŝabato kaj ĝiaj observantoj; sed por Dio, la celo estas la malamikoj de liaj fidelaj elektitoj.

Ĉi tiu "altvalora monto" indikas, samtempe, la "monton Sinajo" de kiu Dio proklamis sian leĝon al Israelo unuafoje post la eliro el Egiptujo. Ĉar la celo de la ribelantoj estas kaj la sepa tago Ŝabato sanktigita per ĝia kvara ordono kaj ĝiaj fidelaj observantoj. Por Dio, la "valora" karaktero de ĉi tiu "monto" estas nediskutebla, ĉar ĝi ne havas egalan en la tuta homa historio. Por protekti ĝin kontraŭ homa idolkulto, Dio permesis al homoj ignori ĝian realan lokon. False situanta en la sudo de la egipta duoninsulo laŭ tradicio, ĝi estas vere, nordoriente de " *Midian* ", kie " *Jetro* " la patro de " *Cefora* ", la edzino de Moseo, vivis, oni diras en la Nordo de la nuna Saud-Arabio. Ĝiaj loĝantoj donas al la reala Monto Sinajo la nomon "al Lawz" kiu signifas "la Juro"; pravigita nomo, kiu atestas favore al la biblia rakonto verkita de Moseo. Sed ne sur ĉi tiu geografia " *loko* " la ribelantoj alfrontos la gloran kaj dian Kriston la venkanton. Ĉar ĉi tiu vorto " *loko* " estas erariga kaj fakte ĝi alprenas universalan aspekton, ĉar la elektitoj estas,

nuntempe, ankoraŭ disigitaj tra la tero. La vivantaj elektitoj kaj tiuj, kiuj estas revivigitaj, estos "kolektitaj" de la bonaj anĝeloj de Jesuo Kristo por kuniĝi kun Jesuo sur la nuboj de la ĉielo.

Verso 17: " *La sepa elverŝis sian pelvon en la aeron. Kaj el la templo el la trono eliris lauxta vocxo diranta: Estas finite!* »

Sub la signo de la " *sepa plago verŝita en la aeron* ", antaŭ ol la ribelantoj plenumas sian kriman desegnon, Jesuo Kristo, la vera, aperas ĉiopova kaj glora, en neimitebla ĉiela gloro, akompanata de miriadoj da anĝeloj. **Ni trovas la momenton de la " sepa trumpeto "**, kie laŭ Ap. 11:15, Jesuo Kristo, la Ĉiopova Dio, forprenas la regnon de la mondo de la diablo. En Ef.2:2, Paŭlo rilatas al Satano kiel " *la princo de la potenco de la aero* ." " *Aero* " estas la kundivida elemento de la tuta surtera homaro super kiu ĝi regas ĝis la reveno en gloro de Jesuo Kristo. La momento de lia glora veno estas kiam lia dia potenco forprenas ĉi tiun regadon kaj potencon super homoj de la diablo kaj ĉesigas ĝin.

Rimarku la paciencon de Dio, kiu atendis dum 6000 jaroj la momenton, kiam li diros: " *Estas farita!* » kaj tiam komprenu la valoron, kiun li donas al la "sanktigita sepa tago", kiu profetas la alvenon de ĉi tiu momento, kiam ĉesos la libereco lasita al liaj malfidelaj kreitaĵoj. La ribelemaj estaĵoj ĉesos frustri lin, inciti lin, malestimi lin kaj malhonori lin, ĉar ili estos detruitaj. En Dan.12:1 la Spirito profetis ĉi tiun gloran venon, kiun li atribuas al " **Mikaelo** ", la anĝela ĉiela nomo de Jesuo Kristo: " *En tiu tempo leviĝos Mikaelo , la granda gvidanto, la defendanto de la filoj de via popolo; kaj tio estos tempo de mizero, tia, kia ne estis de kiam la popoloj ekzistis gxis tiu tempo. En tiu tempo tiuj el via popolo, kiuj estas trovitaj skribitaj en la libro, estos savitaj .*" Dio ne faciligas la komprenon de sia sava projekto ĉar la Biblio ne mencias la nomon "Jesuo" por indiki la Mesion kaj ĝi donas al li simbolajn nomojn, kiuj malkaŝas lian kaŝitan diecon: " **Emanuel** " (Dio kun ni) Jes.7:14. : " *Tial la Sinjoro mem donos al vi signon, jen la knabino gravediĝos kaj naskos filon, kaj ŝi nomos lin Emmanuel* "; " **Eterna Patro** " en Jes.9:5: " *Ĉar al ni naskiĝis infano, al ni estas donita filo, kaj la regado estos sur lia ŝultro; li estos nomata Mirinda, Konsilisto, Potenca Dio, Eterna Patro , Princo de Paco .*"

Verso 18: " *Kaj estis fulmoj, kaj voĉoj, kaj tondroj, kaj granda tertremo, kia neniam estis de kiam la homo estis sur la tero, tia granda skuado.* »

Ĉi tie ni trovas la frazon de la ŝlosila referenca verso de Rev.4:5 renovigita en Rev.8:5. Dio eliris el sia nevidebleco, malfidelaj kredantoj kaj nekredantoj, sed ankaŭ, elektitaj fidelaj adventistoj, povas vidi la kreinton Dio Jesuo Kristo en la gloro de sia reveno. Ap. 6 kaj 7 malkaŝis al ni la kontraŭajn kondutojn de la du tendaroj en ĉi tiu terura kaj glora kunteksto.

Kaj spertante potencon tertremon, ili atestas kun teruro la unuan resurekton rezervitan por la elektitoj de Kristo, laŭ Ap. 20:5, kaj ilian raviĝon en la ĉielon kie ili kuniĝas kun Jesuo. La aferoj okazas, kiel ili estis antaŭdiritaj en 1 Tess.4:15-17: " *Jen ni diras al vi laŭ la vorto de la Eternulo : Ni, kiuj estas vivantaj kaj restas por la alveno de la Eternulo, ni ne iros. antaŭ tiuj, kiuj mortis. Ĉar la Sinjoro mem malsupreniros de la ĉielo kun ordono, kun voĉo de la ĉefanĝelo kaj per la trumpeto de Dio, kaj la mortintoj en Kristo leviĝos unue. Tiam ni, kiuj vivas kaj restas, estos kaptitaj kune kun ili en la nuboj, por renkonti la Sinjoron en la*

aero, kaj tiel ni estos ĉiam kun la Sinjoro . Mi profitas de ĉi tiu verso por noti la apostolan koncepton pri la stato de la " mortintoj " : " ni la vivantoj, restantaj por la alveno de la Sinjoro, ni ne antaŭiros. tiuj kiuj mortis ." Paŭlo kaj liaj samtempuloj ne pensis kiel falsaj kristanoj hodiaŭ, ke la " mortintaj " elektitoj estas en la ĉeesto de Kristo, ĉar lia pripensado montras, ke male, ĉiuj pensis, ke la " vivantaj " elektitoj eniros la ĉielon antaŭ la " mortintoj " .

Verso 19: " Kaj la granda urbo estis dividita en tri partojn, kaj la urboj de la nacioj falis, kaj Dio rememoris Babelon la grandan, por doni al ŝi la pokalon de la vino de Lia flama kolero. »

La " tri partoj " koncernas " la drakon, la beston kaj la falsan profeton " kolektitajn en la verso 13 de ĉi tiu ĉapitro. Dua interpreto baziĝas sur ĉi tiu teksto el Zac.11:8: " Mi pereigos la tri pastrojn en unu monato; mia animo estis malpacienca pri ili, kaj iliaj animoj ankaŭ estis naŭzita pri mi ." En ĉi tiu kazo, la " tri pastroj " reprezentas la tri komponentojn de la popolo de Israelo: la reĝo, la pastraro kaj la profetoj. Konsiderante la finan kuntekston, en kiu la protestanta kredo kaj la katolika kredo estas aliancitaj kaj unuigitaj, " la tri partoj " estas identigitaj per: " la drako " = la diablo; " la besto " = la delogitaj katolikaj kaj protestantaj popoloj; " la falsa profeto " = la katolika kaj protestanta pastraro.

En la venkita tendaro, la bona kompreno ĉesas, " la granda urbo estis dividita en tri partojn "; inter la trompitaj kaj delogitaj viktimoj, la tendaroj de la besto kaj la falsa profeto, malamo kaj rankoro inspiras venĝon kontraŭ la trompaj delogantoj respondecaj por ilia perdo de savo. Ĝuste tiam la temo de la " rikolto " estas plenumita per sanga aranĝo de dudekopo, kies ĉefaj celoj estas, en ĉiu logiko kaj justeco, la religiaj instruistoj. Ĉi tiu averto de Jakobo 3:1 tiam alprenas sian plenan signifon: " Miaj fratoj, ne multaj el vi komencu instrui, ĉar vi scias, ke ni estos juĝitaj pli severe ". En ĉi tiu tempo de " plagoj ", ĉi tiu ago estas elvokita per ĉi tiu citaĵo: " Kaj Dio rememoris Babilonon la Grandan, por doni al ŝi la pokalon de la vino de sia furioza kolero ". Apo.18 estos tute dediĉita al elvoko de ĉi tiu puno de malpiaj religiuloj.

Verso 20: " Kaj ĉiuj insuloj forkuris, kaj la montoj ne troviĝis. »

Ĉi tiu verso resumas la ŝanĝiĝon de la tero kiu, submetita al grandegaj tremoj, alprenas aspekton de universala kaoso, jam " senforma " kaj baldaŭ " malplena " aŭ " dezerta ". Ĝi estas la rezulto, la sekvo, de " peko dezertiganto " denunciata en Daniel 8:13 kaj kies fina puno estas profetita en Dan.9:27.

Verso 21: " Kaj granda hajlo, kies hajloj pezis talenton , falis el la ĉielo sur homojn; kaj homoj blasfemis Dion pro la vipo de la hajlo, ĉar la vipo estis tre granda. »

Sia sinistra tasko plenumita, la loĝantoj de la tero, siavice, estos ekstermitaj de skurĝo, el kiu estos neeble por ili eskapi: ŝtonoj de " hajlo " falos sur ilin. La Spirito imputas al ili la pezon de " unu talento ", t.e. 44,8 kg. Sed ĉi tiu vorto " talento " estas pli spirita respondo bazita sur "la parabolo de la talentoj ". Tiamaniere, li imputas al la falintaj la rolon de tiuj, kiuj ne realigis la " talento ", tio estas, la donacoj, kiujn Dio donis al ili en la parabolo. Kaj ĉi tiu malbona konduto finas kosti al ili la vivon, la unuan, kaj la duan, kiu estis nur alirebla por la vere elektitoj. Ĝis sia lasta spiro de vivo, ili daŭre " blasfemas " (insultas) la " Dion " de la ĉielo, kiu punas ilin.

"La parabolo de la *talentoj* " tiam estos laŭvorte plenumita. Dio donos al ĉiu homo, laŭ la atesto de la faroj de lia fido; al malfidelaj kristanoj, li donos morton kaj montros sin tiel severa kaj kruela, kiel ili pensis kaj juĝis lin. Kaj al la fidelaj elektitoj li donos eternan vivon laŭ la fido, kiun ili metis al lia perfekta amo kaj fideleco grandigita en Jesuo Kristo por ili; ĉio ĉi laŭ la principo citita de Jesuo en Mat.8:13: " *laŭ via fido estu al vi* ".

Post ĉi tiu lasta plago, la tero fariĝas dezerta, senigita je ĉiuj formoj de homa vivo. Ĝi tiel trovas la " *abismon* " karakterizaĵo de Gen.1:2.

Ĉapitro 17: La prostituitino estas senmaskita kaj identigita

Verso 1: " *Tiam venis unu el la sep anĝeloj, kiuj tenis la sep pelvojn, kaj parolis al mi, dirante: Venu, mi montros al vi la juĝon de la granda malĉastistino, kiu sidas sur multaj akvoj.* »

De ĉi tiu unua verso, la Spirito indikas la celon de ĉi tiu ĉapitro 17: la " **juĝo** " de la " ***granda malĉastulino*** " kiu estas " ***sidanta sur grandaj akvoj*** " aŭ, kiu regas, laŭ verso 15, " *popolojn, homamasojn, naciojn kaj lingvojn* ", kiuj, sub la simbolo " *Eŭfrato* ", jam nomis Eŭropon kaj ĝiajn planedajn etendaĵojn de la kristana religio en la " *sesa trumpeto* " de Rev.9:14: Usono, Sudameriko, Afriko kaj Aŭstralio. La laboro de juĝo estas ligita al la kunteksto de la " *sep lastaj plagoj* ", aŭ " *sep pelvoj* " elverŝitaj de la " *sep anĝeloj* " en la antaŭa ĉapitro 16.

Ĉi tiu signifo de la " **juĝo** " nombro de la numero 17 estas konfirmita de Daniel 4:17: " *Ĉi tiu frazo estas dekreto de tiuj, kiuj observas , ĉi tiu rezolucio. estas ordono de la sanktuloj, por ke la vivantoj sciu, ke la Plejaltulo regas super la regno de la homoj , ke li donas ĝin al kiu li volas , kaj ke li altigas en ĝi la plej malnoblan el la homoj* .

La koncerna " *juĝo* " estas tiu alportita de la Ĉiopova Dio, al kiu ĉiu kreitaĵo en la ĉielo kaj sur la tero havas kaj respondecos; Ĉi tio montras, ĉu ĉi tiu ĉapitro estas grava. Ni vidis en la mesaĝo de la 3-a ^{anĝelo} de ĉapitro 14, ke ĉi tiu identigo rezultigas eternan vivon aŭ morton. La kunteksto de ĉi tiu " *juĝo* " estas do tiu de la " *besto, kiu leviĝas de la tero* " en ĉapitro 13.

Malgraŭ historiaj kaj profetaj avertoj, siavice, la protestanta kredo en 1843, kaj la oficiala adventisma kredo en 1994, falis juĝitaj de Dio malinda je la savo ofertita de Jesuo Kristo. Konfirmante ĉi tiun juĝon, ili ambaŭ eniris la ekumenan aliancon proponitan de la romkatolika kredo, dum la pioniroj de ambaŭ grupoj denunciis ĝian diablan naturon. Por eviti ĉi tiun eraron, la elektito devas **absolute** konvinkiĝi pri la identeco de la ĉefa malamiko de Jesuo Kristo: Romo, en sia tuta pagana kaj papa historio. La kulpo de la protestanta kaj adventisma religioj estas

des pli granda, ĉar la pioniroj de ambaŭ denunciis kaj instruis ĉi tiun diablan naturon de romkatolikismo. Ĉi tiu opinioŝanĝo de ambaŭ konsistigas agon de perfido kontraŭ Jesuo Kristo, la sola Savanto kaj granda Juĝisto. Kiel tio fariĝis ebla? Ambaŭ religioj nur donis gravecon al surtera paco kaj bona interkompreniĝo inter homoj; ankaŭ post kiam la katolika kredo ne plu persekutas, ĝi fariĝas por ili, frekventebla aŭ eĉ pli bona, asociebla ĝis pakto kaj alianco kun ĝi. La malkaŝita opinio kaj justa juĝo de Dio estas tiel malestimataj kaj piedpremitaj. La eraro estis kredi ke Dio esence serĉas pacon inter homoj, ĉar en vero, li kondamnas la malbonojn kiuj estas faritaj al lia persono, al lia leĝo, kaj al liaj principoj de bono malkaŝitaj en liaj preskriboj. La fakto estas des pli serioza, ĉar Jesuo tre klare esprimis sin pri la temo dirante en Mat.10:34 ĝis 36: “ *Ne pensu, ke mi venis por alporti pacon sur la teron; Mi venis ne por alporti pacon, sed la glavon. Ĉar mi venis, por fari dividon inter viro kaj lia patro, inter filino kaj ŝia patrino, kaj inter bofilino kaj ŝia bopatrino; kaj la malamikoj de homo estos tiuj de lia propra familio* . Siaflanke, oficiala adventismo ne aŭdis la Spiriton de Dio, kiu, per ĝia restarigo de la sepa tago Ŝabato inter 1843 kaj 1873, montris al ĝi la romian dimanĉon, kiun ĝi nomis " *la marko de la besto* " ekde sia establado en marto. 7, 321. La misio de institucia adventismo malsukcesis ĉar kiam la tempo antaŭeniris, ĝia juĝo en la romia dimanĉo iĝis amika kaj frata, male al tiu de Dio. kiu restas senescepte la sama , la kristana dimanĉo heredita de suna paganismo konsistigas la ĉefan kaŭzon de lia kolero. La sola juĝo kiu gravas estas tiu de Dio kaj lia profeta Revelacio celas asocii nin kun lia juĝo. Rezulte, paco ne devas maski la legitiman koleron de la vivanta Dio. Kaj ni devas juĝi kiel li juĝas kaj identigi civilajn aŭ religiajn reĝimojn laŭ sia dia rigardo. Kiel rezulto de ĉi tiu aliro, ni vidas " *la beston* " kaj ĝiajn agojn, eĉ en tempoj de trompa paco.

Verso 2: “ *Per ŝi la reĝoj de la tero malcxastis, kaj per la vino de ŝia malĉasteco ebriiĝis la loĝantoj de la tero.* »

En ĉi tiu verso, ligo estas establita kun la agoj de la " *virino Izebel* " akuzita de Jesuo Kristo de igi siajn servistojn trinki spiritan " *vinon de malĉasteco (aŭ diboĉo)* " en Rev.2:20; aferoj konfirmitaj en Rev.18:3. Ĉi tiuj agoj ankaŭ ligas " *la malĉastistinon* " al la " *Stelo de Vermligno* " de Rev.8:10-11; absinto estanta lia venena vino al kiu la Spirito komparas sian katolikan religian instruon.

En ĉi tiu verso, la riproĉo, kiun Dio faras kontraŭ la katolika religio estas pravigita eĉ en nia tempo de paco ĉar la kulpo riproĉita atakas lian dian aŭtoritaton. La skribaĵoj de la Sankta Biblio, kiuj konsistigas ĝiajn " *du atestantojn* ", atestas kontraŭ la falsa religia instruo de ĉi tiu roma religio. Sed estas vere, ke lia malvera instruo havos la plej malbonajn sekvojn por liaj delogitaj viktimoj: eterna morto; kiu pravigos ilian venĝeman agon de la " *rikolto* " de Rev.14:18 ĝis 20.

Verso 3: “ *Li forportis min en la spirito en dezerton. Kaj mi vidis virinon sidantan sur ŝkarlata besto, plena de nomoj de blasfemo, havanta sep kapojn kaj dek kornojn.* »

“ *... en dezerto* ”, simbolo de la provo de fido sed ankaŭ de la “arida” spirita klimato de la kunteksto de nia “ *fino tempo* (Dan.11:40)”, ĉi-foje, la lasta provo de fido de la surtera. historio, la Spirito bildigas la spiritan situacion, kiu regas en ĉi tiu fina kunteksto. " *La virino regas ŝkarlatan beston* ". En ĉi tiu

bildo, Romo regas la " *beston, kiu leviĝas de la tero* ", kiu indikas la protestantan Usonon en la momento, kiam ili igas la katolikajn " *adori la markon de la besto* " per trudado de ĝia ripoztago heredita de imperiestro Konstantino ^{la 1-a}. En ĉi tiu fina kunteksto, ne plu estas diademoj, nek sur la " *sep kapoj* " de la religia Romo, nek sur la " *dek kornoj* " simboloj, ĉi-kaze, de la civilaj regantoj de la eŭropaj kaj mondaj kristanaj popoloj, kiujn ŝi manipulas. Sed ĉi tiu tuta asocio estas al la koloro de peko: " *skarлата* ".

En Rev.13:3 ni legas: " *Kaj mi vidis unu el liaj kapoj kvazaŭ mortvundita; sed lia morta vundo resaniĝis. Kaj la tuta tero timis post la besto.* " Ni scias, ke ĉi tiu resaniĝo ŝuldiĝas al la Konkordato de Napoleono ^{la 1-a}. Ekde ĉi tiu momento la romkatolika papo ne plu persekutas, tamen, ni notu en graveco, Dio daŭre nomas ĝin " *la besto* ": " *Kaj la tuta tero estis en admiro malantaŭ la besto* ". Ĉi tio konfirmas la supre donitan klarigon. La malamiko de Dio restas lia malamiko ĉar ŝiaj pekoj kontraŭ lia leĝo ne ĉesas, en tempoj de paco kiel en tempoj de milito. Kaj la malamiko de Dio estas do ankaŭ tiu de liaj fidelaj elektitoj en tempoj de paco aŭ milito.

Verso 4: " *La virino estis vestita per purpuro kaj skarlatato, kaj ornamita per oro kaj multekostaj ŝtonoj kaj perloj. Ŝi tenis en sia mano oran pokalon, plenan de abomenaĵoj kaj malpuraĵoj de sia malĉastado.* »

Ĉi tie denove, la priskribo prezentita celas spiritajn doktrinajn erarojn. Dio kondamnas siajn religiajn ritojn; ŝiaj mesoj kaj ŝiaj abomenindaj Eŭkaristioj kaj antaŭ ĉio, ŝia gusto por lukso kaj riĉeco, kiu kondukas ŝin al la kompromisoj dezirataj de reĝoj, nobeloj kaj ĉiuj riĉuloj de la tero. La " *prostituitino* " devas kontentigi siajn "klientojn" aŭ ŝiajn amantojn.

"skarлата" koloro havas sian originon en la " *prostituitino* " mem: " *purpura kaj skarлата* ". La esprimo " *virino* " indikanta " *preĝejon* ", religian asembleon, laŭ Ef.5:23 sed ankaŭ, " *la grandan urbon, kiu havas reĝecon super la reĝoj de la tero* ", kiel la verso 18 de ĉi tiu ĉapitro instruas 17. En resume, ni povas rekoni la kolorojn de la uniformoj de "la kardinaloj kaj episkopoj" de la Roma Vatikano. Dio prezentas katolikajn mesojn, kun la uzo de la " *ora* " kaliko en kiu alkohola vino supozeble reprezentas la sangon de Jesuo Kristo. Sed kion la Sinjoro opinias pri ĝi? Li diras al ni: anstataŭ sia elaçeta sango, li vidas nur la " *abomenaĵojn kaj malpuraĵojn de sia malĉastado* ". En Dan.11:38, " *oro* " estis menciita kiel la ornamo de liaj preĝejoj, kiujn la Spirito imputas al la " *dio de fortikaĵoj* ".

Verso 5: " *Sur ŝia frunto estis skribita nomo, mistero: Babilono la granda, patrino de malĉastuloj kaj abomenaĵoj de la tero.* »

La " *mistero* ", kiu estas citita en ĉi tiu verso, estas " *mistero* " nur por tiuj, kiujn la Spirito de Jesuo Kristo ne lumigas; ili estas ankaŭ, bedaŭrinde, la plej multaj. Ĉar, " *la sukceso kaj sukceso de la ruzaĵoj* " de la papa reĝimo anoncita ekde Dan.8:24-25 estos konfirmitaj ĝis la horo de lia juĝo, ĉe la fino de la mondo. Por Dio, ĝi estas la " *mistero de maljusteco* ", kiu estis anoncita kaj jam efektivigita de la diablo en la tempo de la apostoloj, laŭ 2 Tes.2:7: " *Ĉar la mistero de maljusteco jam funkcias; estas nur necese, ke tiu, kiu ankoraŭ retenas lin, devas esti malaperinta.* " La " *mistero* " estas ligita al la nomo " *Babilono* " mem, kio havas sencon, ĉar la antikva urbo de tiu nomo ne plu ekzistas. Sed Petro jam spirite donis ĉi tiun nomon al Romo, en 1 Petro 5:13 kaj bedaŭrinde por la

trompitaĵoj homamasoj, nur la elektitoj estas atentaj al tiu ĉi precizeco proponita de la Biblio. Atentu la duoblan signifon de la vorto "tero", kiu ankaŭ ĉi tie indikas, la protestantan obeemon, ĉar tiom kiom la katolika kredo estas unuigita, la protestanta kredo estas multobla, por esti nomumita kiel "prostituitinoj", filinoj de sia katoliko ". patrino ". La knabinoj dividas la "abomenaĵojn" de sia "patrino". Kaj la ĉefa el ĉi tiuj "abomenaĵoj" estas dimanĉo, "la marko" de ĝia religia aŭtoritato alkroĉita al ĝi.

La laŭvorta signifo de la vorto "lando" ankaŭ estas pravigita ĉar katolika religia maltoleremo estas la instiganto de gravaj internaciaj religiaj agresoj. Ŝi malpurigis kaj malamagis la kristanan kredon instigante reĝojn konverti la popolojn de la tero al sia obo. Sed post perdo de sia potenco, liaj "abomenaĵoj" daŭris benante tiujn, kiujn Dio malbenas, kaj malbenante tiujn, kiujn Li benas. Ŝia pagana naturo estas rivelita kiam ŝi nomas islamanojn "frato" kies religio prezentas Jesuon Kriston kiel unu el la plej malgrandaj profetoj.

Verso 6: "Kaj mi vidis la virinon ebria de la sango de la sanktuloj kaj de la sango de la atestantoj de Jesuo. Kaj, vidante ŝin, min kaptis granda miro. »

Ĉi tiu verso prenas citaĵon de Dan.7:21, precizigante ĉi tie ke "la sanktuloj", kiujn ŝi batalas kaj regas, estas ja la "atestantoj de Jesuo". Ĉi tio multe lumigas la misteron de "Babilono la Granda". La roma religio trinkas "la sangon" de la elektitoj ĝis ebriiĝo. Kiu suspektus kristanan eklezion, kiel la nuntempa papa Romo, esti ĉi tiu "prostituitino" ebriigita de la sango versita de la atestantoj de Jesuo? La elektitoj, sed nur ili. Ĉar per profetado, la Spirito konigis al ili la murdemajn intencojn de ilia malamiko. Ĉi tiu reveno al lia malbona kaj kruela naturo estos la videbla sekvo de la fino de la tempo de graco. Sed ĉi tiu malboneco estos antaŭ ĉio, en maniero eĉ pli miriga, la naturo de la domina protestanta kredo de ĉi tiu tempo de la fino de la mondo. La Spirito citas "la sanktulojn" kaj "la atestantojn de Jesuo" aparte. La unuaj "sanktuloj" suferis paganajn romajn respublikanajn kaj imperiajn persekutojn; "Atestantoj de Jesuo" estas frapitaj de imperia kaj papa pagana Romo. Ĉar la malĉastistino estas urbo: Romo; "la granda urbo, kiu havas reĝecon super la reĝoj de la tero" ekde sia alveno en Israelo, en Judujo en – 63, laŭ Dan.8:9: "la plej bela el landoj". La historio de savo finiĝos per provo de fido, en kiu aperos "la atestantoj de Jesuo" kaj agos por pravigi ĉi tiun esprimon; ili tiel donos al Dio bonan kialon por interveni por savi ilin de planita morto. Siatempe, Johano havis bonan kialon por miri pri la "mistero" kiu koncernis la urbon Romo. Li konis ŝin nur en ŝia severa kaj senkompata pagana imperia aspekto kiu sendis lin al aresto sur la insulo Patmos. Religiaj simboloj kiel la "ora pokalo" tenata de la "prostituitino" povus do prave mirigi lin.

Verso 7: "Kaj la anĝelo diris al mi: Kial vi miras? Mi rakontos al vi la misteron de la virino kaj la besto, kiu ŝin portas, kiu havas sep kapojn kaj dek kornojn. »

La "mistero" ne intencas daŭri eterne, kaj de la verso 7, la Spirito donos detalojn, kiuj permesos al Johano kaj al ni levi la "misteron" kaj klare identigi la urbon de Romo, kaj ĝian rolon en la bildo de verso 3 kies simboloj estas, denove, cititaj.

" *La virino* " indikas la religian naturon de papa Romo, ĝia pretendo esti " *la edzino de la Ŝafido* ", Jesuo Kristo. Sed Dio neas ĉi tiun aserton nomante ŝin " *prostituitino* ".

" *La besto kiu portas ĝin* " reprezentas la reĝimojn kaj popolojn, kiuj rekonas kaj legitimas ĝiajn religiajn asertojn. Ili havas sian historian originon en la " *dek kornoj* " de la regnoj formitaj en Eŭropo post kiam ili estis liberigitaj de la regado de imperia Romo laŭ la bildo donita en Dan.7:24. Ili sukcedas la imperian Romon de la " *kvara besto* ". Kaj ĉi tiuj koncernaj teritorioj restas la samaj ĝis la fino. Limoj moviĝas, reĝimoj ŝanĝiĝas, transirante de monarkio al respublikoj, sed la normo de falsa roma papa kristanismo kunigas ilin por la malbona. Dum la 20-a jarcento, ĉi tiu kuniĝo sub romia egido estis konkretigita de Eŭropa Unio establita en la "Traktatoj de Romo" de la 25-a de marto 1957 kaj 2004.

Verso 8: " *La besto, kiun vi vidis, estis kaj ne plu ekzistas.*" **Ŝi devas supreniri el la abismo**, kaj iri al perejo. Kaj tiuj, kiuj loĝas sur la tero, kies nomoj ne estis skribitaj de la fondo de la mondo en la libro de vivo, miros, kiam ili vidos la beston, ĉar li estis kaj ne plu estas, kaj ke ĝi reaperos. »

" *La besto, kiun vi vidis, estis kaj ne plu estas.* " Traduko: Kristana religia maltoleremo estis ekde 538, kaj ĝi ne plu, ekde 1798. La Spirito sugestas la daŭron profetita en malsamaj formoj por la netolerema papa regulo ekde Dan.7:25: " *tempo, tempoj, kaj duona takto; 42 monatoj; 1260 tagoj.* " Kvankam ĝia maltoleremo estis finita per la ago de " *la besto, kiu leviĝas el la profundo* ", kiu rilatas al la Franca Revolucio kaj ĝia nacia ateismo en Ap. 11:7, ĉi tie la termino " *profundo* " estas prezentita kiel agado ligita al la diablo, la " *Detruanto* ", kiu detruas vivojn kaj malhumanigas la planedon teron, kaj kiun Rev.9:11 nomas " *la anĝelo de la abismo* ". Rev.20:1 donos la klarigon: la " *diablo* " estos ligita dum " *mil jaroj* " sur la malhumanigita tero nomata " *la abismo* ". Atribuante siajn originojn al ĝi en " *la abismo* ", Dio malkaŝas, ke ĉi tiu urbo **neniam** havis rilaton kun li; ĉu dum lia pagana regado, kiu estas tre logika, sed ankaŭ, dum lia papa religia agado, kontraŭe al tio, kion amasoj da trompitaj homoj kredas **pro sia perejo**, ĉar ili kundividos kun ĝi, lian finan " *pereon* " ĉi tie malkaŝita. Malestiminte la profetan vorton, la viktimoj de la delogoj de Romo miros, ĉar la religia maltoleremo "reaperos" en ĉi tiu fina kunteksto anoncita kaj malkaŝita. Dio do memorigas al ni, ke li konas la nomojn de la elektitoj ekde " *la fondo de la mondo* ". Iliaj " *nomoj* " estis skribitaj en " *la libro de vivo de la Ŝafido* " Jesuo Kristo. Kaj por savi ilin, li malfermis iliajn mensojn al la misteroj de siaj bibliaj profetaĵoj.

Mi proponas ĉi tie duan analizon de ĉi tiu verso koncerne la vorton " *abismo* ". En ĉi tiu pripensado, mi konsideras la finan kuntekston celitan de la Spirito laŭ lia priskribo de la " *skarлата besto* " de la verso 3. Ni vidis ĝin, la foreston de la " *diademoj* " sur la " *dek kornoj* " kaj la " *sep kapoj* " metas ĝin en " *la tempo de la fino* "; tiu de nia tempo. Mi delonge konsideris, ke la nocio " *stulta* " povus koncerni nur netolereman kaj despotan agon, kaj kiu sekve povus esti atribuita nur al la netolerema reĝimo de la plej lastaj tagoj markitaj de la lasta provo de la universala kredo. Sed fakte, fine de la vintro 2020 en dia tempo, alia ideo estas inspirita de mi. La " *besto* " fakte konstante mortigas homajn animojn, kaj la viktimoj de ĝiaj troigaj kaj skandalaj humanismaj instruoj estas multe pli

multaj ol tiuj de ĝia maltoleremo. De kie venas tiu ĉi nova deloga kaj trompa humanisma konduto? Ĝi estas la frukto de la heredaĵo de libera penso venanta de la revoluciaj filozofoj, kiujn Dio celas en Ap 11:7 sub la nomo de la " *besto, kiu leviĝas el la abismo* ". La " *skarлата* " koloro alkroĉita al la " *besto* " de nia tempo, el verso 3 de ĉi tiu ĉapitro, denuncas la pekon generitan de la troo de libereco kiun la homo donis al si. Kiun ŝi reprezentas? La okcidentaj dominantoj de kristana origino, kies religiaj bazoj estas hereditaj de la eŭropa katolikismo: Usono kaj Eŭropo tute delogitaj de la katolika religio. La " *besto* ", kiun Dio montras al ni, estas la fina rezulto de la agoj profetitaj en la mesaĝo de " *kvina trumpeto* ". La protestanta kredo, delogita de la katolika kredo trankviligita, kunigas protestantismon kaj katolikismon malbenita de Dio, kunigitaj de oficiala institucia adventismo en 1994, por la " *preparo por batalo* " de Rev.9:7-9, " *de Armagedono* ", laŭ Rev.16:16, ke ili kune, post la " *sesa trumpeto* ", kondukos kontraŭ la lastaj fidelaj servantoj de Dio, kiuj konservas kaj praktikas sian Ŝabato; la sepa tago de ripozo ordonita per la kvara el liaj dek ordonoj. En tempo de paco, iliaj paroloj altigas fratan amon kaj liberecon de konscio. Sed ĉi tiu skandala kaj falsa libereco farita liberecana kondukas al la " *dua morto* " la amasojn, kiuj loĝas la okcidentan mondon; kiu estas karakterizita, parte, de ateismo, parte, de indiferenteco, kaj en pli malgranda parto, de religiaj devontigoj senvalorigitaj, ĉar ili estas kondamnitaj de Dio, pro siaj falsaj religiaj instruoj. Tiel ĉi tiu humanisma " *besto* " havas sian originon en la " *abismo* ", kiel la Spirito malkaŝas en ĉi tiu verso, en la senco, ke la kristana religio fariĝis bildo kaj aplikado de humanisma penso, grekoj, francaj aŭ eksterlandaj revoluciuloj . **Kiel la kiso de Judaso por Jesuo, la deloga falsa humanisma amo al paca tempo mortigas pli ol la glavo** . La " *besto* " de nia paca tempo ankaŭ heredas la karakteron de " *mallumo* ", kiun la vorto " *profundo* " donas al ĝi en Gen.1:2: " *La tero estis senforma kaj malplena: estis mallumo sur la vizaĝo de la abismo* , kaj la Spirito. de Dio moviĝis super la akvoj . Kaj tiu " *mallumo* " karaktero de socioj de kristana origino estas mem paradokse heredita de la " **klerismo** ", la nomo donita al francaj revoluciaj liberpensuloj.

Proponante tiun ĉi sintezon, la Spirito atingas sian celon, kiu konsistas en malkaŝi al siaj fidelaj servantoj sian juĝon pri nia okcidenta mondo kaj la riproĉojn kiujn ĝi direktas al ĝi. Li tiel denuncas siajn multajn pekojn kaj siajn perfidojn al Jesuo Kristo, la sola Savanto, kiun iliaj agoj malhonoras.

Verso 9: " *Tio estas prudento, kiu havas saĝon: la sep kapoj estas sep montoj, sur kiuj sidas la virino.* »

Ĉi tiu verso konfirmas la esprimon, per kiu Romo estis longe indikita: " Romo, la urbo de sep montetoj ". Mi trovis ĉi tiun nomon citita en malnova lerneja geografia atlaso el 1958. Sed la afero ne estas diskutebla; la " *sep montoj* " nomitaj "montetoj" daŭre restas hodiaŭ portantaj la nomojn: Kapitolino, Palatino, Caelius, Aventino, Viminal, Esquiline, kaj Quirinal. En ĝia pagana fazo, ĉi tiuj montetoj "altaj lokoj" ĉiuj subtenis templojn dediĉitajn al diigitaj idoloj kondamnitaj de Dio. Kaj por honori " *la dion de fortikaĵoj* ", la katolika kredo siavice levis sian bazilikon, sur la Caelius indikante "ĉielon" laŭ Romo. Sur la Kapitulo, la "kapo", altiĝas la Palaco de la Urbodomo, la civila aspekto de la juĝistaro. Ni atentigu, ke la aliancano de la lastaj tagoj, Ameriko, regas ankaŭ el "Kapitulo" situanta en Vaŝingtono. Ĉi tie denove, la simbolo "kapo" estas

pravigita de ĉi tiu alta magistrato, kiu anstataŭos Romon, kaj regos, siavice, la loĝantojn de la tero, " *en ĝia ĉeesto* " laŭ Apoc.13:12.

Verso 10: " *Estas ankaŭ sep reĝoj: kvin falis, unu estas, la alia ankoraŭ ne venis, kaj kiam li venos, li restos por mallonga tempo.* »

En ĉi tiu verso, per la esprimo " *sep reĝoj* ", la Spirito atribuas al Romo " *sep* " reĝimojn, kiuj estas sinsekve, por la unuaj ses: la monarkio de – 753 ĝis – 510; la Respubliko, la Konsulejo, la Diktaturo, la Triumviraro, la Imperio ekde Oktaviano, Cezaro Aŭgusto sub kiu Jesuo naskiĝis, kaj la Tetrarkio (4 asociitaj imperiestroj) en sepa pozicio inter 284 kaj 324, kiu konfirmas la precizecon " *li devas daŭri ĝis mallonga tempo* "; fakte 30 jarojn. La nova imperiestro Konstantino ^{la 1-a} rapide forlasos Romon kaj ekloĝos en la Oriento en Bizanco (Konstantinopolo renomita Istanbul fare de la turkoj). Sed de 476, la okcidenta imperio de Romo disiĝis kaj la " *dek kornoj* " de Daniel kaj Apokalipso akiris sian sendependecon formante la regnojn de Okcidenta Eŭropo. Ekde 476, Romo restis sub la okupo de la ostrogotaj barbaroj, de kiuj ĝi estis liverita en 538, fare de generalo Belizaro sendita kun siaj armeoj fare de la imperiestro Justiniano kiu loĝis en la Oriento en Konstantinopolo.

Verso 11: " *Kaj la besto, kiu estis kaj ne plu ekzistas, estas mem oka reĝo, kaj estas el la nombro de la sep, kaj iras al pereco.* »

La "oka reĝo" estas la papa religia regado establita en 538 per la favora imperia dekreto de imperiestro Justiniano ^{la 1-a}. Li tiel respondis al peto de sia edzino Théodora, iama "prostituitino", kiu intervenis nome de Vigile, unu el ŝiaj amikoj. Kiel la verso 11 precizigas, la papa reĝimo aperas en la tempo de la "sep" regadoj cititaj konsistigante novan, senprecedencan formon, kiun Daniel indikis kiel " *malsama* " reĝo. Kio antaŭas la epokon de la "sep" antaŭaj reĝoj estas la titolo de la romia religiestro jam atribuita al ĝiaj imperiestroj kaj ekde ĝia origino: "Pontifex Maximus", latina esprimo tradukita kiel "Suverena Pontifo", kiu ankaŭ estis, ekde tiam. 538, la oficiala titolo de la katolika papo. La romia reĝimo kiu ekzistas en la tempo kiam Johano ricevas la vizion estas la Imperio, la sesa romia regado; kaj siatempe, la titolo de "suverena papo" estis portita fare de la imperiestro mem.

La reveno de Romo al la historia sceno ŝuldiĝas al la franka reĝo, Klodvigo la 1-a "konvertita" al la falsa kristana kredo de la tempo, en 496; tio estas, al la romkatolikismo kiu estis obeinta Konstantinon la 1-a ^{kaj} kiu jam estis trafita de la malbeno de Dio ekde la 7-a de marto 321. Post la imperia regado, Romo estis invadita kaj dominata de fremdaj popoloj alvenintaj en amasa migrado. La miskompreno de malsamaj lingvoj kaj kulturoj estas la bazo de la maltrankvilo kaj internaj luktoj, kiuj detruis romian unuecon kaj forton. Ĉi tiu ago estas aplikata de Dio hodiaŭ en Eŭropo por malfortigi ĝin kaj transdoni ĝin al siaj malamikoj. La malbeno de la sperto de la "Babela Turo" tiel konservas tra la jarcentoj kaj jarmiloj ĉiujn siajn efikojn kaj sian efikecon por konduki la homaron en malfeliĉon. Koncerne Romon, finfine, ĝi venis sub la dominadon de la Arjaj Ostrogotoj doktrine malfavoraj al la katolika kredo apogita fare de la bizancaj imperiestroj. Ĝi do devis esti liberigita de ĉi tiu regado por ke la starigo de la roma papa reĝimo en 538 eblis sur ĝia grundo Por plenumi tion laŭ Dan.7:8-20, " *tri kornoj estis malaltigitaj antaŭ papo (la korneto); temas pri popoloj malamikaj*

al romkatolikismo de la episkopoj de Romo, sinsekve, en 476, la heruli, en 534, la vandaloj, kaj la 10-an de julio 538, "per neĝoŝtormo", liberigitaj de la okupado de la ostrogotoj fare de la Generalo. Belizaro sendita de Justiniano la 1-a ' Romo povis eniri en sian ekskluzivan, dominan kaj netolereman papan reĝimon, estigitan de ĉi tiu. imperiestro, laŭ la peto de la intrigante Vigilius, la unua reganta papo. De ĉi tiu momento, Romo **fariĝis** " *la granda urbo, kiu havas reĝecon super la reĝoj de la tero* ", de la verso 18, **kiu iras al " pereo "**, kiel la Spirito precizigas, ĉi tie, duan fojon, post la verso 8.

Papo do ne iras reen al Sankta Petro kiel li asertas sed al la dekreto de Justiniano la 1-a, ^{la} bizanca imperiestro kiu donis al li sian titolon kaj lian religian aŭtoritaton. Tiel, dimanĉo estis ordonita de la romia imperiestro Konstantino la 1-a ^{la} 7-an de marto 321 kaj la papo kiu pravigis ĝin estis instalita de la bizanca imperiestro Justiniano la 1-a ^{en} la jaro 538; du datoj kun la plej teruraj sekvoj por la tuta homaro. Estis ankaŭ en 538 ke la Episkopo de Romo prenis la titolon de papo por la unuan fojon.

Verso 12: " *La dek kornoj, kiujn vi vidis, estas dek reĝoj, kiuj ankoraŭ ne ricevis regnon, sed kiuj ricevas aŭtoritaton kiel reĝojn por unu horo kun la besto.* »

Ĉi tie, male al Dan.7:24, la mesaĝo celas tre mallongan tempon situantan ĉe la fino de la " *fintempo* ".

Kiel en la tempo de Daniel, en la tempo de Johano, la " *dek kornoj* " de la roma imperio ankoraŭ ne akiris aŭ reakiris sian sendependecon. Sed, la kunteksto celita en ĉi tiu ĉapitro 17 estante tiu de la fino de la mondo, ĝi estas la rolo, kiun la " *dek kornoj* " ludas en ĉi tiu preciza kunteksto, kiu estas elvokita de la Spirito, kiel konfirmos la sekvaj versoj. La profetita " *horo* " rilatas al la tempo de la fina provo de fido anoncita, en Apoc. 3:10, al la fidelaj pioniroj de la Sepa Taga Adventismo en 1873. La mesaĝo estis por ni, iliaj heredantoj, la fideluloj de la Adventisto. lumo donita de Jesuo Kristo al siaj elektitoj en 2020.

Laŭ la profeta kodo donita al la profeto Ezekiel (Jeh.4:5-6), *profeta "tago"* valoras *veran "jaron"*, kaj tial profeta " *horo* " valoras 15 realajn tagojn. La granda insisto de la mesaĝo de la Spirito, kiu citos trifoje la esprimon " *en unu horo* " en la ĉapitro 18, igas min dedukti, ke ĉi tiu " *horo* " celas la tempon inter la komenco de la 6-a ^{el} " *sep lastaj plagoj* " kaj la reveno en gloro de nia dia Sinjoro Jesuo, kiu revenas en la gloro de la Ĉefanĝelo " *Mikaelo* " por savi siajn elektitojn el la planita morto. Ĉi tiu " *horo* " estas do tiu, dum kiu la " *Armagedona batalo* " daŭras.

Verso 1 3: " *Ili havas unu celon, kaj ili donas sian potencon kaj sian aŭtoritaton al la besto.* »

Celante la tempon de ĉi tiu fina provo, la Spirito diras pri la " *dek kornoj* ": " *Ili havas unu celon, kaj ili donas sian potencon kaj sian aŭtoritaton al la besto.* " Ĉi tiu celo, kiun ili kunhavas, konsistas en certigi, ke la dimanĉa ripozo estas respektata de ĉiuj postvivantoj de la Tria Nuklea Mondmilito. Ruino multe reduktis la armean potencon de antikvaj eŭropaj nacioj. Sed, la venkintoj de la konflikto, la usonaj protestantoj akiris de la postvivantoj, totalan forlason de sia suvereneco. La motivo estas diabla, sed la falintoj ne konscias pri tio, kaj iliaj spiritoj transdonitaj al Satano povas nur plenumi lian volon.

Nur de la koalicio de la " drako ", la " besto " kaj la " falsa profeto " la " dek kornoj " transdonas sian aŭtoritaton al la " besto ". Kaj ĉi tiu rezigno estas kaŭzita de la intenseco de la sufero, kiun la skurĝoj de Dio faras al ili. Inter la proklamo de la dekreto de morto kaj ĝia aplikado, periodo de 15 tagoj ricevas al sabataj observantoj por adopti " la markon de la besto ", ĝian romian "dimanĉon" malpurigita de pagana suna kultado. La reveno de Jesuo Kristo estas planita por la printempo antaŭ la 3-a de aprilo 2030, krom se estas eraro en la interpreto de la termino " horo ", la dekreto pri morto devus esti promulgita por ĉi tiu dato aŭ dato situanta inter ĝi kaj la tago. de printempo 2030 de nia nuna kutima kalendaro.

Por plene kompreni, kia estos la fina tempa situacio, konsideru la sekvajn faktojn. La fino de la tempo de graco estas nur identigebla de la elektitaj oficialuloj, kiuj ligas ĝin al la promulgo de la dimanĉa leĝo; pli precize, post ŝi. Por la kolekto de nekredantaj kaj ribelemaj popoloj ankoraŭ vivantaj, la promulgo de la dimanĉa leĝo aperas nur kiel mezuro de ĝenerala intereso sen sekvoj por ili. Kaj nur post kiam ili suferis la unuajn kvin plagojn, ilia venĝema kolero igas ilin plene aprobi la decidon " mortigi " tiujn, kiuj estas prezentitaj al ili kiel respondecaj por ilia ĉiela puno.

Verso 14: " *Ili batalos kontraŭ la Ŝafido, kaj la Ŝafido venkos ilin, ĉar li estas Sinjoro de sinjoroj kaj Reĝo de reĝoj, kaj tiuj, kiuj estas vokitaj kaj elektitaj kaj fidelaj, kiuj estas kun li, venkos ilin ankaŭ.* »

" *Ili batalos kontraŭ la Ŝafido, kaj la Ŝafido venkos ilin ...*", ĉar Li estas la ĉiopova Dio, kiun neniu potenco povas rezisti. " *La Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj* " trudos sian dian forton al la plej potencaj reĝoj kaj sinjoroj de la tero. Kaj la elektitoj, kiuj komprenas tion, venkos kun li. La Spirito ĉi tie rememoras la tri kriteriojn postulatajn de Dio de tiuj, kiujn Li savas kaj kiuj sin engaĝiĝis al la vojo de savo, kiu komenciĝas por ili kun la spirita statuso de " *nomita* " kaj kiu tiam transformiĝas, kiam tio estas, en " *elektita* " statuso, per " *fideleco* " manifestita al la kreinto Dio kaj lia tuta biblia lumo. La batalo referita estas la batalo de " *Armagedono* ", de Rev.16:16; " *la horo* " kiam la " *fideleco* " de la " *elektitoj* " " *nomitaj* " estas metita al provo. En Rev.9:7-9, la Spirito malkaŝis la preparadon de la protestanta kredo por ĉi tiu spirita " *militado* ". Kondamnitaj al morto, pro sia fideleco al la sabato, la elektitoj atestas pri la fido metita en la promesoj profetitaj de Dio kaj ĉi tiu atesto, kiu estas farita al li, donas al li la " *gloron* ", kiun li postulas en la mesaĝo de la unua anĝelo. de Rev.14:7. La defendantoj kaj subtenantoj de la dimanĉo deviga trovos, en ĉi tiu sperto, la morton, kiun ili preparos doni al la elektitoj de Jesuo Kristo. Mi memorigas ĉi tie, al tiuj, kiuj estas skeptikaj kaj dubas, ke Dio donas tiom da graveco al ripoztagoj, ke nia homaro perdis sian eternecon pro la graveco kiun li donis al "du arboj" de la tera ĝardeno. " *Armagedono* " baziĝas sur la sama principo anstataŭante la "du arboj" hodiaŭ ni havas "la tagon de la scio pri bono kaj malbono", dimanĉon, kaj "la tagon de sanktigita vivo", la sabaton aŭ sabaton.

Verso 15: " *Kaj li diris al mi: La akvoj, kiujn vi vidis, sur kiuj sidas la malcxastulino, estas popoloj kaj homamasoj kaj nacioj kaj lingvoj.* »

La verso 15 donas al ni la ŝlosilon, kiu permesas al ni atribui al la " *akvoj* ", sur kiuj " *sidas la malĉastulino* ", la identecon de la eŭropaj popoloj nomataj "kristanoj", sed ĉefe, malvere kaj trompe "kristanoj". Eŭropo havas la

karakterizaĵon kunigi popolojn, kiuj parolas malsamajn “ *lingvojn* ”; kiu malfortigas la sindikatojn kaj aliancojn faritajn. Sed en la lastaj tempoj, la angla lingvo servas kiel ponto kaj antaŭenigas internaciajn interŝanĝojn; la disvastigita edukado de homoj reduktas la efikecon de la armilo de dia malbeno kaj kontraŭas la dezajnon de ĝia Kreinto. Lia respondo do estos pli terura: morto per milito kaj fine, per la grandiozeco de lia glora alveno.

Verso 16: “ *La dek kornoj, kiujn vi vidis, kaj la besto malamos la malĉastulinon, kaj senvestigos ŝin kaj nudigos ŝin kaj manĝos ŝian karnon kaj konsumos ŝin per fajro.* »

Verso 16 anoncas la programon de la venonta ĉapitro 18. Li konfirmas la renverson de la “ *dek kornoj kaj la besto* ” kiu, post apogi kaj aprobi ŝin, finas detruante “ *la prostituitino* ”. Mi memoras ĉi tie, ke “ *la besto* ” estas la reĝimo de la asocio de civilaj kaj religiaj potencoj kaj ke ĝi indikas en tiu ĉi kunteksto, la potencon de la oficiale protestanta amerika popolo kaj de la katolikaj kaj protestantaj eŭropaj popoloj, dum “ *la prostituitino* ” designas la pastraro, tio estas, la instruaj aŭtoritatoj de la katolika religia potenco: monaĥoj, pastroj, episkopoj, kardinaloj kaj la Papo. Tiel, en la renverso, la katolikaj eŭropaj popoloj kaj la protestanta amerika popolo, la du viktimoj de la romia mensogo, staras kontraŭ la pastraro de romia papa katolikismo. Kaj ili “ *konsumos ŝin per fajro* ” kiam, per sia glora interveno, Jesuo detruos sian diablan trompan delogan maskon. La “ *dek kornoj* ” “ *nudigos ŝin kaj nudigos ŝin* ” ĉar ŝi vivis en lukso, ŝi estos senvestigita, kaj ĉar ŝi vestis sin per aspekto de sankteco, ŝi ankaŭ aperos “ *nuda* ”, en spirita honto, sen ia ajn. ĉiela justeco por ĝin vesti. La precizeco, “ *ili manĝos lian karnon* ”, esprimas la sangan kruelecon de lia puno. Ĉi tiu verso konfirmas la “ *vinjaran* ” temon de Ap. 14:18 ĝis 20: Ve al la vinberoj de kolerero!

Verso 17: “ *Ĉar Dio metis en iliajn korojn plenumi Sian celon kaj plenumi unu celon, kaj doni ilian regnon al la besto, ĝis la vortoj de Dio plenumiĝos.* »

Verso 17, sub la nombro de juĝo, malkaŝas al ni gravan penson pri la ĉiela Dio, ke homoj malpravas malestimi aŭ trakti indifere. Dio insistas ĉi tie, por ke liaj elektitoj konvinkiĝu, ke li estas la sola Mastro de la “ *terura ludo* ”, kiu estos starigita en la atendata tempo. La programo ne estis desegnita de la diablo, sed de Dio mem. Ĉio, kion li anoncis en sia granda kaj subluma Revelacio, kiu koncernas Danielon kaj Revelacion, aŭ jam estas plenumita, aŭ restas plenuminda. Kaj ĉar “ *la fino de afero estas pli bona ol ĝia komenco* ” laŭ Ekc.7:8, Dio celas por ni, ĉi tiun lastan provon de fideleco, kiu apartigos nin de falsaj kristanoj kaj faros nin indaj eniri en sian ĉielan eternecon post post la celo. la atomdetruo de 3-a Mondmilito. Ni do nur devas atendi kun konfido, ĉar ĉio, kio estos organizita sur la tero, estas “ *dezajno* ” desegnita de Dio mem. Kaj se Dio estas por ni, kiu estos kontraŭ ni, se ne tiuj, kies murdaj “ *planoj* ” turniĝos kontraŭ ili?

signifas “ *ĝis la vortoj de Dio plenumiĝos* ” ? La Spirito referencas al la fina sorto rezervita por la papa “ *korneto* ” kiel jam profetite, en Dan.7:11: “ *Tiam mi rigardis, pro la arogantaj vortoj, kiujn la korno parolis; kaj dum mi rigardis, la besto estis mortigita, kaj ĝia korpo estis detruita, transdonita al fajro por esti forbruligita* ”; en Dan.7:26: “ *Tiam venos juĝo, kaj lia regado estos forprenita de li, kaj ĝi estos detruita kaj detruita por ĉiam* ”; kaj Dan.8:25: “ *Pro lia prospero kaj la sukceso de siaj ruzaĵoj, li havos arogantecon en sia koro, kaj li pereigos*

multajn trankvilajn, kaj li leviĝos kontraŭ la ĉefo; **sed ĝi estos rompita, sen la peno de iu mano.**” La resto de la " vortoj de Dio " pri la fino de Romo estos prezentita en Apoc. 18, 19 kaj 20.

Verso 18: " *Kaj la virino, kiun vi vidis, estas la granda urbo, kiu regas super la reĝoj de la tero.* »

La verso 18 proponas al ni la plej konvinkan pruvon, ke " *la granda urbo* " ja estas Romo. Ni rimarku ĝin, la anĝelo parolas al Johano persone. Ankaŭ, dirante al li: " *Kaj la virino, kiun vi vidis, estas la granda urbo, kiu havas reĝecon super la reĝoj de la tero* ", Johano estas kondukita kompreni, ke la anĝelo parolas pri Romo, "la urbo de sep montetoj". kiu, siatempe, imperie regis la malsamajn regnojn de sia tuta grandega kolonia Imperio. En sia imperia aspekto, ĝi jam havas " *reĝecon super la reĝoj de la tero* " kaj retenos ĝin sub sia papa regado.

En ĉi tiu ĉapitro 17, vi povas vidi, Dio koncentris siajn revelaciojn permesante al ni identigi kun certeco la " *prostituitino* ", lia malamiko de la kristana "tragedio de la jarcentoj". Li tiel donas al la numero 17 aŭtentan senton de sia juĝo. Ĝuste ĉi tiu rimarko kondukis min taksu la datrevenon de la 17-a ^{centjariĝo} de la starigo de peko, kiu konsistigas la adopton de la tago de la suno de la 7-a de marto 321 (oficiala dato sed 320 por Dio), kiun ni spertis en ĉi tiu jaro 2020. kiu nun pasis. Ni povas vidi, ke Dio ja markis ĝin per senprecedenca malbeno en la historio de la kristana epoko (Covid-19), kiu kaŭzis tutmondan ekonomian kolapson pli katastrofan ol la Dua Mondmilito. La aliaj malbenoj de dia justa juĝo venas poste, ni malkovros ilin, tagon post tago.

Apokalipso 18: la malĉastulino ricevas sian punon

Post malkaŝo de la detaloj permesantaj la identigon de la prostituitino, ĉapitro 18 kondukos nin en la tre apartan kuntekston de la fino de la " *batalo de Armagedono* ". Vortoj malkaŝas ĝian enhavon: " *la horo de la puno de Babilono la granda, la patrino de la malĉastistinoj de la tero* "; la tempo de la sanga " *rikolto* ".

Verso 1: " *Post tio mi vidis alian anĝelon malsuprenirantan de la ĉielo, havantan grandan aŭtoritaton; kaj la tero lumis per Lia gloro.* »

La anĝelo portanta grandan aŭtoritaton estas flanke de Dio, fakte, Dio mem. Mikaelo, estro de la anĝeloj, estas alia nomo, kiun Jesuo Kristo portis en la ĉielo antaŭ sia surtera servado. Estis sub ĉi tiu nomo, kaj per la aŭtoritato rekonita al li de la sanktaj anĝeloj, ke li forpelis la diablon kaj liajn demonojn el la ĉielo, post sia venko sur la kruco. Estas do sub ĉi tiuj du nomoj, ke li revenas sur la

teron, en la gloro de la Patro, por retiriĝi de ĝi siajn altvalorajn elektitojn; altvaloraj ĉar ili estas fidelaj kaj ĉi tiu elprovita fideleco estis pruvita. Estas en ĉi tiu kunteksto, ke li venas honori per sia fideleco tiujn, kiuj saĝe obeis donante al li la " *gloron* ", kiun li postulis ekde 1844 laŭ Ap. 14:7. Konservante la sabaton, liaj elektitoj gloris lin kiel la kreindan Dion, kiun li sole laŭleĝe posedas ekde sia kreado de ĉielaj kaj surteraj vivoj.

Verso 2: " *Li kriis per laŭta voĉo, dirante: Falis Babel la granda, falis ŝi! Ĝi fariĝis loĝejo de demonoj, kavo de ĉiu malpura spirito, kavo de ĉiu malpura kaj malaminda birdo.* "

" *Ŝi falis, falis, Babel la granda!* ". Ni trovas la citaĵon de Apokalipso 14:8 en ĉi tiu verso 2, sed ĉi-foje, ĝi ne estas parolita profete, estas ĉar la pruvoj de lia falo estas donitaj al la pluvivaj homoj de ĉi tiu fina momento de ŝia trompa deloga agado. La masko de sankteco de romia papa Babilono ankaŭ falas. Ĝi estas fakte " *loĝejo de demonoj, kaverno de ĉiu malpura spirito, kavo de ĉiu malpura kaj abomeninda birdo* ". La mencio de la " *birdo* " memorigas nin, ke malantaŭ surteraj agoj kuŝas la ĉielaj inspiroj de la malbonaj anĝeloj el la tendaro de Satano, ilia gvidanto, kaj unua ribelanto de la dia kreado.

Verso 3: " *Ĉar ĉiuj nacioj trinkis la vinon de la kolero de ŝia malĉasteco, kaj la reĝoj de la tero malĉastis kun ŝi, kaj la komercistoj de la tero riĉiĝis per la potenco de ĝia lukso.* »

"... ĉar ĉiuj nacioj trinkis la vinon de la furiozo de lia malĉasteco, ... " Religia agreso aperis pro instigo de la romkatolika papa potenco kiu, asertante esti en la servo de Jesuo Kristo, montris totalan malestimo por la kondutlecionoj kiujn li instruis siajn disĉiplojn kaj apostolojn sur la tero. Jesuo plena de mildeco, la papoj plenaj de furiozo; Jesuo, modelo de humileco, la papoj, modeloj de vanteco kaj fiereco, Jesuo vivanta en materia malriĉeco, la papoj vivantaj en lukso kaj riĉeco. Jesuo savis vivojn, la papoj maljuste kaj senbezzone mortigis sennombrajn amasojn da homaj vivoj. Tiu roma papa katolika kristanismo havis do nenian similecon kun la kredo donita kiel modelo de Jesuo. En Danielo, Dio profetis " *la sukceson de siaj ruzaĵoj* ", sed kial ĉi tiu sukceso estis atingita? La respondo estas simpla: ĉar Dio donis ĝin al li. Ĉar ni devas memori, ke estas sub la titolo de puno de " *la dua trumpeto* " de Ap 8:8, ke li vekis ĉi tiun kruelan kaj severan reĝimon por puni la malobeon de la sabato forlasita ekde la 7-a de marto 321. En kompara studo kun la plagoj, kiuj batus Izraelon pro ilia malfideleco al la ordonoj de Dio, en Lev.26:19, Dio diris: " *Mi rompos la fierecon de via forto, mi revenos vian ĉielon kiel fero , kaj vian teron kiel latuno .* " En la nova interligo, la papa reĝimo estis levita por plenumi ĉi tiujn samajn malbenojn. En sia projekto, Dio estas samtempe Viktimo, Juĝisto kaj Ekzekutisto por kontentigi la postulojn de sia leĝo de amo kaj sia perfekta justeco. Ekde 321, la malobeo de la sabato kostis multe al la homaro, kiu pagis sian prezon en nenecesaj militoj kaj masakroj, kaj en ruinigaj mortigaj epidemioj kreitaj de la kreinto Dio. En ĉi tiu verso, " *malĉasteco* " (aŭ " *diboĉo* ") estas spirita, kaj ĝi priskribas malindan religian konduton. La " *vino* " simbolas ŝian instruon, kiu distilas, en la nomo de Kristo, " *furiozon* " kaj diablan malamon inter ĉiuj homoj, kiuj fariĝis, pro ŝi, viktimoj de atako aŭ agresantoj.

La kulpo de katolika instruado ne devas kaŝi la kulpon de la tuta homaro, preskaŭ ĉiuj el kiuj ne kunhavas la valorojn altigitajn de Jesuo Kristo. Se la reĝoj

de la tero trinkis " *la vinon de malĉasteco* " (*diboĉo*) de " *Babilono* ", tio estas ĉar kiel " *prostituitino* ", ŝia sola zorgo estis plaĉi al la klientoj; jen la regulo, la kliento devas esti kontenta alie ili ne revenos. Kaj katolikismo altigita ĝis la plej alta nivelo avidecon, ĝis krimo, kaj la amon al riĉeco kaj luksa vivo. Kiel Jesuo instruis, kiel grego kune. Malvirtaj kaj fieraj viroj ĉiukaze estus perditaj kun ŝi aŭ sen ŝi. Rememorigo: malvirteco eniris la homan vivon per Kain la murdisto de sia frato Habel de la komenco de la tera historio. " *La komercistoj de la tero estis riĉigitaj per la potenco de ĝia lukso* ." Tio klarigas la sukceson de la romkatolika papa reĝimo. La komercistoj de la tero kredas nur je mono, ili ne estas religiaj fanatikuloj sed se la religio riĉigas ilin, ĝi fariĝas akceptebla, kaj eĉ estiminda, partnero. La fina kunteksto de la temo igas min ĉefe identigi usonajn protestantaj komercistojn ĉar la lando spirite indikas la protestantan kredon. Ekde la 16-a jarcento, Nordameriko, esence protestanta en siaj originoj, bonvenigis hispanajn katolikojn kaj ekde tiam, la katolika kredo estis same reprezentita kiel la protestanta kredo. Por ĉi tiu lando, kie nur "komerco" gravas, religiaj diferencoj ne plu gravas. Gajnite de la plezuro riĉiĝi, kiun kuraĝigis la ĝeneva reformanto Johano Kalvino, protestantaj komercistoj trovis en la katolika kredo la rimedojn por riĉiĝi, kiujn la origina protestanta normo ne proponis. Protestantaj temploj estas malplenaj kun nudaj muroj, dum katolikaj preĝejoj estas troŝarĝitaj per relikvoj faritaj el altvaloraj materialoj, oro, arĝento, eburo, ĉiuj materialoj kiujn ĉi tiu temo listigas en verso 12. La riĉaĵoj de katolika kultado estas do, por la Sinjoro Dio, la klarigo de la malfortiĝo de la usona protestanta kredo. La Dolaro, la nova Mamono, venis anstataŭigi Dion en koroj, kaj la temo de doktrinoj perdis ĉian intereson. La opozicio ekzistas sed nur en politika formo.

Verso 4: " *Kaj mi aŭdis alian voĉon el la ĉielo, dirantan: Eliru el ŝi, mia popolo, por ke vi ne estu partoprenantoj de ŝiaj pekoj, nek de ŝiaj plagoj.* »

Verso 4 elvokas la momenton de fina disiĝo: " *Eliru el inter ŝi, mia popolo* "; estas la horo, kiam la elektitoj estos kaptitaj al la ĉielo, por renkonti Jesuon. Kion ĉi tiu verso ilustras estas la tempo de la " *rikolto* ", la temo de Ap. 14:14 ĝis 16. Ili estas prenitaj, ĉar kiel la verso specifikas, ili ne devas "havi parton" en la "rikolto". " kiu frapos la papan Romon kaj ĝian pastraron. Sed, la teksto precizigas, ke por esti inter la elektitaj forportitaj, oni ne devas esti " *partopreninta en siaj pekoj* ". Kaj ĉar la ĉefa peko estas dimanĉa ripozo, la " *marko de la besto* " honorita de katolikoj kaj protestantoj en la fina provo de fido, kredantoj en ĉi tiuj du ĉefaj religiaj grupoj ne povas partopreni en la ravo de la elektitoj. **La bezono "Eliri el Babilono" estas konstanta**, tamen en ĉi tiu verso la Spirito celas la momenton, kiam prezentiĝas la lasta okazo por obei ĉi tiun ordonon de Dio ĉar la proklamo de la dimanĉa leĝo markas la finon de la tempo de graco. Ĉi tiu proklamo antaŭenigas konscion inter ĉiuj pluvivantoj pri la " *sesa trumpeto* " (Tria Mondmilito), kiu rajtigas ilian elekton sub la atentema okulo de la kreinto Dio.

Verso 5: " *Ĉar ŝiaj pekoj amasiĝis ĝis la ĉielo, kaj Dio rememoris ŝiajn malbonaĵojn.* »

En liaj vortoj, la Spirito sugestas la bildon de la "turo de Babelo" kies nomo radikiĝas en tiu de "Babilono". Ekde 321 kaj 538, Romo, " *la granda urbo* " kie la " *prostituitino* " havas sian " *tronon* ", sian "sanktan" papa sidejon ekde 538,

multobligis siajn pekojn kontraŭ Dio. El la ĉielo li kalkulis kaj registris siajn amasigitajn pekojn dum 1709 jaroj (ekde 321). Per sia glora reveno, Jesuo senmaskis la papan reĝimon kaj por Romo kaj ĝia falsa sankteco, estas tempo pagi iliajn krimojn.

Verso 6: " *Repagu al ŝi kiel ŝi pagis, kaj repagu al ŝi duoble laŭ ŝiaj faroj. En la tason, kie ŝi verŝis, verŝu sian duoblon.* »

Sekvante la progresadon de la temoj de Rev.14, post *la rikolto* venas *la vinjaro*. Kaj estas al la plej malbonaj el la katolikaj kaj protestantaj viktimoj de la mensogoj de Katolikismo, ke Dio alparolas siajn vortojn: " *Pagu al ŝi kiel ŝi pagis, kaj redonu al ŝi duoble laŭ ŝiaj faroj* ". Ni memoras el la historio, ke liaj verkoj estis la palisoj kaj torturoj de liaj inkviziciaj tribunaloj. Estas do ĉi tia sorto, ke katolikaj religiaj instruistoj suferos duoble pli, se ĝi eblas. La sama mesaĝo estas ripetita en la formo: " *En la tason, kie ŝi verŝis, verŝu sian duoblon.* " La bildo de la trinkpokalo estis uzata de Jesuo por indiki la torturon, kiun lia korpo estis suferonta, ĝis la fina agonio sur kruco, jam starigita de Romo, ĉe la piedo de la monto Golgota. Per tio Jesuo memoras, ke la katolika kredo montris abomenan malestimon al la suferoj, kiujn li konsentis elteni, do estas lia vico sperti ilin. Malnova proverbo alprenos sian plenan valoron je ĉi tiu punkto: neniam faru al aliaj tion, kion vi ne ŝatus, ke aliaj faru al vi. En ĉi tiu ago, Dio plenumas la leĝon de venĝo: okulo pro okulo, dento pro dento; tute justa leĝo, pri kiu li rezervis individuan uzon. Sed sur kolektiva nivelo, ĝia aplikado estis rajtigita al homoj, kiuj tamen ĝin kondamnis, opiniante, ke ili povas esti pli justaj kaj bonaj ol Dio. La sekvo estas katastrofa, malbono kaj ĝia ribelema spirito plimalbonigis kaj regis okcidentajn popolojn de kristana origino.

En Apoc. 17:5, " *Babilono la granda* ", " *la malĉastulino* ", " *tenis oran pokalon plena de ŝiaj abomenaĵoj* ." Tiu ĉi klarigo celas lian religian agadon kaj lian apartan uzon de la pokalo de la Eŭkaristio. Lia malrespekto de ĉi tiu sankta rito instruita kaj sanktigita de Jesuo Kristo gajnis al li same specialan punon. La Dio de amo cedas al la Dio de justeco kaj la penso pri lia juĝo estas klare malkaŝita al homoj.

Verso 7: " *Kiel ŝi gloris sin kaj mergis sin en lukso, tiel donu al ŝi turmenton kaj funebbron. Ĉar ŝi diras en sia koro: Mi sidas kiel reĝino, mi ne estas vidvino, kaj mi ne vidos funebbron!* »

En verso 7, la Spirito elstarigas la opozicion de vivo kaj morto. La vivo netuŝita de la malfeliĉo de la morto estas gaja, senzorga, frivola, en la serĉado de novaj plezuroj. Papa Roman "Babilono" serĉis la riĉaĵon kiu aĉetas luksan porvivaĵon. Kaj por akiri ĝin de la potenculoj kaj reĝoj, ŝi uzis kaj ankoraŭ uzas la nomon de Jesuo Kristo por vendi la pardonon de pekoj kiel "indulgencoj". Ĉi tio estas detalo, kiu tre multe pezas en la pesilo de la juĝo de Dio, por kiu ŝi devas nun elpaĝigi psikologie kaj fizike. La riproĉo pri ĉi tiu riĉeco kaj lukso baziĝas sur la fakto, ke Jesuo kaj liaj apostoloj vivis malbone, kontentaj pri tio, kio estis necesa. " *Turmento* " kaj " *funebro* " do anstataŭas " *la riĉecon kaj lukson* " de la romia papa katolika pastraro.

Dum sia trompa agado, Babilono diris en sia koro: " *Mi sidas kiel reĝino* "; kiu konfirmas " *lia reĝeco super la reĝoj de la tero* " de Rev.17:18. Kaj laŭ Rev.2:7 kaj 20, lia " *trono* " estas en Vatikano (vaticini = profeti), en Romo. " *Mi*

ne estas vidvino ”; ŝia edzo, Kristo, kies edzino ŝi asertas esti, vivas. " *Kaj mi ne vidos funebbron* ." Ne ekzistas savo ekster la Eklezio, ŝi diris al ĉiuj siaj kontraŭuloj. Ŝi ripetis ĝin tiel multe ke ŝi finfine kredis ĝin. Kaj ŝi estas vere konvinkita, ke ŝia regado daŭros eterne. Ĉar ŝi loĝas tie, ĉu Romo ne ricevis la nomon "eterna urbo"? Krome, subtenata de la okcidentaj potencoj de la tero, ĝi havis bonan kialon kredi sin home netuŝebla kaj nevundebla. Nek ŝi timis la potencon de Dio ĉar ŝi pretendis servi lin kaj reprezenti lin sur la tero.

Verso 8: " *Pro tio, en unu tago venos ŝiaj plagoj, morto, funebro kaj malsato, kaj ŝi estos ekstermita per fajro. Ĉar potenca estas la Sinjoro, la Eternulo, kiu ŝin juĝis.* »

Ĉi tiu verso finas ĉiujn liajn iluziojn: " *pro tio, en unu tago* ”; tiu, kie Jesuo revenas en gloro, " *alvenos liaj plagoj* ” aŭ, alvenos la puno de Dio; " *morto, funebro kaj malsato* " fakte, estas en la kontraŭa ordo, ke aferoj estas plenumitaj. Ni ne mortas pro malsato en unu tago, do unue, spirita " *malsato* " estas la perdo de la pano de vivo, kiu estas la bazo de la kristana religia kredo. Tiam " *funebro* " estas portata por marki la morton de homoj proksimaj al ni, kun kiuj ni dividas familiajn sentojn. Kaj fine, " *morto* " batas la kulpan pekulon, ĉar " *la salajro de peko estas morto* ", laŭ Rom.6:23. " *Kaj ĝi estos konsumita de fajro* ," konforme al la profetaj anoncoj ripetitaj en Daniel kaj Apokalipso. **Ŝi mem kaŭzis tiel multe da kreitaĵoj esti bruligita sur siaj piroj, maljuste, ke estas en perfekta dia justeco ke ŝi mem devas pereji en la fajro.** " *Ĉar potenca estas la Eternulo, kiu ŝin juĝis* ”; dum sia deloga agado, la katolika kredo adoris Maria, la patronin de Jesuo, kiu aperis nur en la formo de la infaneto, kiun ŝi tenis en siaj brakoj. Ĉi tiu aspekto allogis homajn mensojn emajn al sentimentaleco. Virino, pli bone, patrino, kiel trankviliga fariĝis la religio! Sed ĝi estas la horo de la vero, kaj la Kristo, kiu ĝin juĝis, ĵus aperis en la gloro de Dio Ĉiopova; kaj ĉi tiu dia potenco de Jesuo Kristo, kiu ĝin senmaskigis, ĝin detruas, transdonante ĝin al la venĝema kolero de siaj trompigitaj viktimoj.

Verso 9: " *Kaj ĉiuj reĝoj de la tero, kiuj faris kun ŝi malĉastecon kaj lukson, ploros kaj ploros pro ŝi, kiam ili vidos la fumon de ŝia brulado.* »

Ĉi tiu verso malkaŝas la konduton de "la reĝoj de la tero, kiuj fordonis sin al malĉasteco kaj lukso ." Inkluditaj estas reĝoj, prezidantoj, diktatoroj, ĉiuj gvidantoj de nacioj, kiuj antaŭenigis la sukceson kaj agadon de la katolika kredo, kaj kiuj, en la lasta suferado, aprobis la decidon mortigi Ŝabatgardantojn. Ili " *ploros kaj ploros pro ŝi, kiam ili vidos la fumon de ŝia brulado* ". Evidente, la reĝoj de la tero vidas la situacion forgliti de ili. Ili ne plu gvidas iun kaj nur notas la fajron de Romo ŝaltita de la trompigitaj viktimoj, la ekzekutinstrumentoj de dia venĝo. Iliaj larmoj kaj lamentoj estas pravigitaj per la fakto, ke la valoroj de la mondo, kiuj kondukis ilin al la plej alta potenco, subite kolapsas.

Verso 10: " *Forstarante, en timo de lia turmento, ili diros: Ve! Ve! La granda urbo, Babilono, la potenca urbo! En unu horo venis via juĝo!* »

La "eterna urbo" mortas, ĝi brulas kaj la reĝoj de la tero restas for de Romo. Ili nun timas devi dividi lian sorton. Kio okazas konsistigas, **por ili** , grandega **malfeliĉo** : " *Malfeliĉo! Ve! La granda urbo, Babilono* ," ve ripetigas dufoje, " *ŝi falis, ŝi falis, Babel la granda* ." " *La potenca urbo!* " » ; tiel potenca ke ŝi regis la mondon per sia influo super la gvidantoj de kristanaj nacioj; Ĝuste

pro tiu ligo kondamnita de Dio, la reĝo Ludoviko la 16-a kaj lia aŭstra edzino Marie-Antoinette surgrimpis la eŝafodon de la gilotino, same kiel iliaj subtenantoj, viktimoj de la " *granda aflikto* ", kiel la Spirito anoncis ĝin. , en Rev.2:22-23. " *En unu horo venis via juĝo!*" » ; la reveno de Jesuo markas la tempon de la fino de la mondo. La lasta testo markis simbolan " *horon* " profetitan en Rev.3:10, sed sufiĉos, ke Jesuo Kristo aperu por ke la tuta nuna situacio estu inversigita, kaj ĉi-foje, " *horo* " en la laŭvorta signifo estos sufiĉa por akiri ĉi tiun mirindan ŝanĝon.

Verso 11: " *Kaj la komercistoj de la tero ploras kaj funebras pro ŝi, ĉar neniu plu aĉetas sian ŝarĝon,* "

La Spirito ĉi-foje celas " *la komercistojn de la tero* " precipe celante la usonan komercan spiriton adoptitan de pluvivantoj tra la tero kiel estis menciita en la studo de la antaŭa ĉapitro 17. Ankaŭ ili " *ploras kaj funebras pro ŝi, ĉar neniu plu aĉetas ilian ŝarĝon ; ...*". Ĉi tiu verso substrekas la kulpon de la amo de la protestantoj al la katolika kredo pri kiu li *funebras* , tiel atestante ilian personan ligitecon al *ĝi* pro ekonomia intereso. Tiam, ke tute male, la laboro de reformado estis levita supren de Dio por denunci romian papan katolikan kulpon kaj restarigi komprenitajn verojn; kion veraj reformistoj faris siatempe kiel Pierre Valdo, John Wicleff kaj Martin Luther. La komercistoj ankaŭ vidas kun malĝojo la valorojn, kiujn ili amas, disfali antaŭ siaj okuloj, ĉar ili vivas nur por la plezuro riĉigi sin per siaj komercaj agadoj; fari komercon resumas la ĝojojn de ilia ekzisto.

Verso 12: " *ŝarĝo el oro, el arĝento, el multekostaj ŝtonoj, el perloj, el bisino, el purpuro, el silko, el skarlato, el ĉiu speco de dolĉa ligno, el ĉiaj objektoj el eburo, ĉiaj objektoj farita el tre altvalora ligno, latuno, fero kaj marmoro ,*

Antaŭ ol listigi la malsamajn materialojn, kiuj estas la bazo de la romkatolika idola religio, mi rememoras ĉi tie ĉi tiun apartan punkton de la vera kredo instruita de Jesuo Kristo. Li diris al la samarianino: " *Virino,* " *Jesuo diris al ŝi, "kredu al mi, venas la horo, kiam nek sur ĉi tiu monto nek en Jerusalemo vi adoras la Patron. Vi adoras tion, kion vi ne konas; ni adoras tion, kion ni scias, ĉar de la Judoj venas savo . Sed la horo venas, kaj jam venis, kiam la veraj adorantoj adoras la Patron en spirito kaj vero; ĉar ĉi tiuj estas la adorantoj, kiujn la Patro postulas. Dio estas Spirito, kaj tiuj, kiuj Lin adoras, devas adori Lin en spirito kaj vero.*" (Joh 4:21-23)." Do, vera kredo ne bezonas ajnajn materialojn aŭ materialon, ĉar ĝi baziĝas nur sur animstato. Kaj sekve, tiu ĉi vera kredo malmulte interesas la avida kaj ŝtelisma mondo, ĉar ĝi riĉigas nenium krom, spirite, la elektitojn. La elektitoj adoras Dion en spirito, do en siaj pensoj, sed ankaŭ, en vero , kio signifas, ke iliaj pensoj devas esti konstruitaj sur la normo indikita de Dio. Io ajn ekster ĉi tiu normo estas formo de idola paganismo kie la vera Dio estas servata kiel idolo. Dum siaj konkeroj, Respublikana Romo adoptis la religiojn de la venkitaj landoj. Kaj granda parto de ĝiaj religiaj dogmoj estis de greka origino, la unua granda civilizacio de la antikveco. En nia epoko, en la papa formo, ni trovas ĉi tiun tutan heredaĵon kunigitan al la novaj "kristanaj" "sanktuloj", komencante de la 12 apostoloj de la Sinjoro. Sed, irinte ĝis subpremi la duan ordonon de Dio, kiu kondamnas ĉi tiun idolatan praktikon, la katolika kredo eternigas la adoron de ĉizitaj, pentritaj bildoj aŭ aperantaj en demonaj vizioj. Ĝuste do en la ritoj de ĝiaj kultoj ni trovas ĉi tiujn ĉizitajn idolojn, kiuj postulas materialojn por formiĝi; materialoj, el kiuj Dio mem prezentas la liston:

“...; ... ŝarĝo el oro, arĝento, multekostaj ŝtonoj, perloj, bisino, purpuro, silko, skarlatino, ĉia dolĉa ligno, ĉia speco de eburo, ĉiaj objektoj el tre multekosta ligno, latuno, fero kaj marmoro,... ”. " Oro, arĝento, altvaloraj ŝtonoj kaj multekostaj objektoj " " omaĝu al la dio de fortikaĵoj " de la papa reĝo de Dan.11:38. Poste, " purpuro kaj skarlatino " vestas la malĉastistinojn Babilono la Granda en Rev.17:4; " oro, multekostaj ŝtonoj kaj perloj " estas ŝiaj ornamoj ; " Bisino " indikas lian postulon je sankteco, laŭ Apoc. 19:8: " Ĉar bisino estas la justaj faroj de la sanktuloj ." La aliaj cititaj materialoj estas tiuj el kiuj ŝi faris siajn ĉizitajn idolojn. Ĉi tiuj luksaj materialoj esprimas la altan sindonemon de la idola katolika adoranto.

Verso 13: " cinamomo, spicoj, parfumoj, mirho, olibano, vino, oleo, delikata faruno, tritiko, bovoj, ŝafoj, ĉevaloj, ĉaroj, korpoj kaj de homaj animoj. »

La " parfumoj, de mirho, olibano, vino kaj oleo, " cititaj sugestas ĝiajn religiajn ritojn. La aliaj aferoj estas nutraĵoj kaj bonaĵoj, kiuj aludas al la regado de Salomono, la filo de David, konstruanto de la unua templo konstruita por Dio, laŭ 1 Reĝoj 4:20 ĝis 28. Tiamaniere, la Spirito denuncas sian provon nelegitima al; reprodukti la konstruadon de la " templo de Dio ", kiun ĝi " blasfemas ", en Apoc.13:6, kaj kiun ĝi " faligas ", en Dan.8:11. La fina precizeco de la verso, koncerne " la korpojn kaj animojn de viroj ", denuncas ŝian kunlaboron kun la monarkoj kun kiuj ŝi partumas, kontraŭleĝe, tempan potencon. En la nomo de Kristo, ŝi religie pravigis abomenajn agojn, kiel sklavecon, torturon kaj mortigon de la kreitaĵoj de Dio; io, kion Dio rezervas por si en la religia domajno; ĉi tio ĝis la punkto, ke li resumas siajn agojn en ĉi tiuj terminoj: " la sango de ĉiuj, kiuj estis mortigitaj sur la tero, estis trovita en ŝi ", en la verso 18 de ĉi tiu ĉapitro 18. Citante " la animojn de homoj ", Dio atribuas al al li la perdo de " animoj " transdonitaj al la diablo per lia agado kaj liaj malveraj religiaj pretendoj.

Rememorigilo : En la Biblio kaj dia penso, la vorto " animo " indikas homon en ĉiuj liaj aspektoj, lia fizika korpo kaj lia mensa aŭ psika penso, lia intelekto kaj liaj sentoj. La teorio, kiu prezentas la "anmon " kiel elementon de vivo, kiu dekroĉas sin de la korpo ĉe morto kaj postvivis ĝin, estas pure de greka pagana origino. En la malnova interligo, Dio identigas " la animon kun la sango " de siaj homaj aŭ bestaj kreitaĵoj: Lev.17:14: " Ĉar la animo de ĉiu karno estas ĝia sango, kiu estas en ĝi. Tial Mi diris al la Izraelidoj: La sangon de ia karno vi ne mangxu; cxar la animo de cxiu karno estas gxia sango ; kiu gxin mangxos, tiu ekstermigos. ". Li do prenas la malan vidon de estontaj grekaj teorioj kaj preparas biblian paradon kontraŭ la filozofiaj pensoj, kiuj naskiĝos inter paganaj popoloj. Homa kaj besta vivo dependas de la funkciado de la sango. Verŝita, aŭ malpurigita de sufokado, la sango ne plu provizas oksigenon al la elementoj de la fizika korpo inkluzive de la cerbo, la subteno de penso. Kaj se ĉi tiu lasta ne estas oksigenita, la principo de penso ĉesas kaj nenio restas viva post ĉi tiu fina etapo; se ne la memoron pri la konsisto de la mortinta " animo " en la eterna penso de Dio cele al sia estonta "reviviĝo", kiam li "revivigos" aŭ, kiam li "relevos ĝin", laŭ la kazo, por eterna vivo aŭ por la definitiva detruo de la " dua morto ".

Verso 14: " La fruktoj, kiujn via animo deziris, malproksimiĝis de vi; kaj ĉio delikata kaj bela estas perdita por vi, kaj vi neniam plu trovos ilin. »

Konfirmante tion, kio estis klarigita en la antaŭa verso, la Spirito imputas la " *dezirojn* " de la papa Romo al sia " *animo* ", ĝia deloga kaj trompa personeco. Heredanto de grekaj filozofioj, la katolika kredo estis la unua se temas pri demandi la demandon de la atribuo de la animo al bestoj kaj homoj malkovritaj sur novaj teroj. Fakte la demando havas sian respondon; ĝi baziĝas sur la elekto de la ĝusta helpverbo: la homo ne havas animon, ĉar li estas animo.

La Spirito resumas la sekvojn de vera morto, kiun Li establis kaj malkaŝis en Ec.9:5-6-10. Ĉi tiuj detaloj ne estos renovigitaj en la skribaĵoj de la nova alianco. Ni do vidas la gravecon studi la tutan Bibliion. Detruita, " *Babilono* " estos " *perdinta* " por ĉiam " *la fruktojn, kiujn ŝia animo deziris* " kaj " *ĉiujn delikatajn kaj grandiozajn aferojn* ", kiujn ŝi aprezis kaj serĉis. Sed ankaŭ la Spirito precizigas: " *por vi* "; ĉar la elektitoj, male al ŝi, povos etendi, eterne, la aprezon de la mirindaĵoj, kiujn Dio kundividis kun ili.

Verso 15: " *La komercistoj de ĉi tiuj aferoj, kiuj estas riĉigitaj per ĝi, tenos sin malproksime, pro timo de ĝia turmento; ili ploros kaj funebros,* "

En versoj 15 ĝis 19, la Spirito celas " *la komercistojn, kiuj riĉiĝis per ĝi* ". Ripetoj malkaŝas emfazon de la esprimo " *en ununura horo* ", ripetita trifoje en ĉi tiu ĉapitro, same kiel la krio " *Ve! Ve!* ". La numero 3 simbolas perfektecon. Dio do insistas, por aserti la nerevokeblan karakteron de la profeta anonco; tiu ĉi puno estos plenumita en sia tuta dia perfekteco. La krio, " *Ve! Ve!* ", lanĉita de la komercistoj, eĥas la avertan krio lanĉitan de ĝiaj elektitoj en Apoc. 14:8: " *Ŝi falis! Ŝi falis! Babilono la Granda.* " Ĉi tiuj komercistoj rigardas ĝian detruon de malproksime, " *timante ĝian turmenton* ". Kaj ili pravas timi ĉi tiun frukton de la justa kolero de la vivanta Dio, ĉar bedaŭrante ĝian detruon, ili metas sin en lian tendaron, kaj siavice estos detruitaj de la murda homa kolero de la nekonsoleblaj viktimoj de religia trompo. Ĉi tiu verso konsciigas nin pri la grandega respondeco de komercaj interesoj por la sukceso de la Romkatolika Eklezio. La " *komercistoj* " subtenis la prostituitinon kaj ŝiajn plej malbonajn kruelaj kaj despotaj decidoj, nur pro apetito por financa kaj materia riĉiĝo. Ili fermis la okulojn pri ĉiuj liaj tre abomenindaj misuzoj kaj meritas dividi lian finan sorton. Historia ekzemplo koncernas la parizanojn kiuj prenis la flankon de la katolika kredo kontraŭ la reformita kredo de la komenco de la reformado en la tempo de reĝo Francisko la 1-a^{kaj} post li.

Verso 16: " *Kaj diros: Ve! Ve! La granda urbo, kiu estis vestita per bisino, purpura kaj skarлата, kaj ornamita per oro kaj multekostaj ŝtonoj kaj perloj! En unu horo tiom da riĉaĵo estis detruita!* »

Ĉi tiu verso konfirmas la celon; " *Babilono la granda, vestita per bisino, purpura kaj rugxa teksajxo* "; la koloroj de la manteloj de reĝoj, ĉar estas tial ke la mokantaj romaj soldatoj kovris la ŝultrojn de Jesuo per mantelo el " *purpuro* ". Ili ne povis imagi la signifon, kiun Dio donis al ilia ago: kiel ekspia viktimo, Jesuo fariĝis la portanto de la pekoj de siaj elektitoj indikitaj per ĉi tiuj koloroj, *purpura aŭ purpura*, laŭ Jes.1:18. " *Ununura horo* " sufiĉos por detrui Romon, ĝian papon kaj ĝian pastraron, post la reveno en gloro de Jesuo Kristo, kiu venas por malhelpi la morton de siaj elektitoj. En ĉi tiu fina provo, ilia fideleco faros la tutan diferencon, do ni povas kompreni kial Dio precipe insistas plifortigi ilian fidon kaj la absolutan fidon, kiun ili devas kutimi meti al li. Dum longa tempo, la homo nur

povis konvinkiĝi, ke tia detruo " *en unu horo* " estis miraklo kaj do rekta interveno de Dio, kiel ĉe Sodomo kaj Gomora. En nia tempo, kiam homo regis nuklean fajron, tio estas malpli surpriza.

Verso 17: " *Kaj ĉiuj pilotoj, ĉiuj, kiuj veturas al ĉi tiu loko, la maristoj, kaj ĉiuj laborantoj de la maro, staris malproksime.* "

Ĉi tiu verso precipe celas " *tiujn, kiuj ekspluatas la maron, la pilotojn, la maristojn, kiuj velas al ĉi tiu loko, ĉiuj tenitaj malproksime* ". Estis profitante la deziron de reĝoj riĉigi sin, ke la papa eklezio mem riĉiĝis. Ŝi apogis kaj pravigis la konkeron de landoj nekonataj al homoj ĝis la tempo de ilia malkovro kiam ŝiaj katolikaj servistoj faris terurajn masakrojn de populacioj en la nomo de Jesuo Kristo. Tio estis ĉefe la kazo de Sudameriko kaj la sangaj ekspedicioj gviditaj fare de generalo Cortés. La oro ĉerpita el tiuj teritorioj revenis al Eŭropo por riĉigi la katolikajn reĝojn kaj la kunkulpan papoficon. Krome, la emfazo de la mara aspekto memorigas nin, ke estas kiel reĝimo de la " *besto, kiu leviĝas de la maro* ", ke lia ligo kun " *la maristoj* " estis plifortigita por ilia komuna riĉiĝo.

Verso 18: " *Kaj ili ekkriis, vidante la fumon de ĝia brulado: Kiu urbo similis la grandan urbon?* »

" *Kiu urbo estis kiel la granda urbo?* » krias la maristoj kiam ili vidas " *la fumon de lia incendio* ". La respondo estas rapida kaj simpla: neniu. Ĉar neniu urbo koncentris tiom da potenco, civila kiel imperiestra urbo, tiam religia ekde 538. Katolikismo estis eksportita al ĉiuj landoj de la planedo krom en Rusio kie la orienta ortodoksa kredo malakceptis ĝin. Bonveninte lin, Ĉinio ankaŭ batalis kaj persekutis lin. Sed hodiaŭ ĝi ankoraŭ regas la tutan Okcidenton kaj ĝiajn ekskrementojn de Ameriko, Afriko kaj Aŭstralio. Ĝi estas la unua religia turisma loko en la mondo, kiu altiras vizitantojn el la tuta mondo. Iuj venas por vidi "antikvaj ruinoj", aliaj iras tien por vidi la lokon kie loĝas la Papo kaj liaj kardinaloj.

Verso 19: " *Kaj ili ĵetis polvon sur siajn kapojn, kaj ploris kaj funebris, kaj kriis, kaj diris: Ve! Ve! La granda urbo, kie ĉiuj, kiuj havis ŝipojn sur la maro, estis riĉigitaj de ĝia abundeco, estis detruita en unu horo!* »

Ĉi tiu estas la tria ripeto kie ĉiuj antaŭaj esprimoj estas kunigitaj, same kiel la klarigo " *en unu horo, ĝi estis detruita* ". " *La granda urbo, kie ĉiuj, kiuj havas ŝipojn sur la maro, riĉiĝis pro sia abundeco* ." La akuzo fariĝas tre klara, estas ja per la abundeco de la papa reĝimo, ke la marŝipposedantoj riĉiĝis alportante la riĉaĵojn de la mondo al Romo. Romo derivas sian riĉigon de sia kundivido de la posedaĵo de siaj kontraŭuloj mortigitaj fare de sia ĉiama aliancano, la civila monarĥa potenco, sia armita flugilo. Kiel historia ekzemplo, ni havas la morton de la "templanoj", kies posedaĵo estis dividita inter la krono de Philippe Le Bel kaj la romkatolika pastraro. Poste tio estus la kazo por la "Protestantoj".

Verso 20: " *Ĉielo, ĝoju pri ŝi! Kaj ankaŭ vi, sanktuloj, apostoloj kaj profetoj, ĝoju! Ĉar Dio faris al vi justecon juĝante ŝin.* »

La Spirito invitas la loĝantojn de la ĉielo kaj la verajn sanktulojn, la apostolojn kaj profetojn, de la tero, ĝoji pri la detruo de Roma Babilono. Ĝojo do estos proporcia al la doloroj kaj suferoj, kiujn ŝi faris aŭ volis elteni la servistojn de la Dio de la vero, koncerne la lastajn elektitojn fidelajn al la sanktigita sabato.

Verso 21: “ *Tiam forta anĝelo prenis ŝtonon similan al granda muelŝtono, kaj ĵetis ĝin en la maron, dirante: Tiel estos deĵetita per perforto Babel, la granda urbo, kaj ne plu troviĝos.* »

La komparo de Romo al " ŝtono " sugestas tri ideojn. Unue, papo konkuras kun Jesuo Kristo, kiu estas mem simbolata per " ŝtono " en Dan.2:34: " *Vi rigardis, kiam ŝtono estis malligita sen helpo de iu mano, kaj frapis la piedojn el fero kaj argilo de la bildon, kaj disrompis ilin.* » Aliaj versoj de la Biblio ankaŭ atribuas ĉi tiun simbolon de " ŝtono " al li en Zac.4:7; " *ĉefa angulo* " en Psa.118:22; Mat.21:42; kaj Akto.4:11: " **Jesuo estas la ŝtono forĵetita de vi, kiuj konstruas** , kaj kiu fariĝis la angula ĉefo ". La dua ideo estas la aludo al la papa pretendo sukcedi la apostolon " Petro "; la ĉefa kaŭzo de " *la sukceso de liaj entreprenoj kaj la sukceso de liaj ruzaĵoj* ", aferoj denunciis de Dio en Dan.8:25. Tio estas des pli, ke la Apostolo Petro neniam estis la estro de la Kristana Eklezio, ĉar tiu ĉi titolo apartenas al Jesuo Kristo mem. La papa " *ruzo* " do ankaŭ estas " *mensogo* ". La tria sugesto koncernas la nomon de la papa religia fortikaĵo, ĝia prestiĝa baziliko nomita "Sankta Petro de Romo", kies tre multekosta konstruado kaŭzis la vendon de "indulgoj" kiuj senmaskigis ĝin en la okuloj de la reformanta monaĥo Marteno Lutero. Ĉi tiu klarigo restas proksime rilata al la dua ideo. La Vatikana ejo funkciis kiel tombejo sed la supozata tombo de Petro la Apostolo de la Sinjoro estis en realeco tiu de "Simon Petro la Magiisto", adoranto kaj pastro de la serpenta dio nomita Eskulapio.

Revenante al niaj tagoj, la Spirito profetas kontraŭ Roman " *Babilono* ". Li komparas ĝian estontan detruon kun la bildo de " *granda muelŝtono* " de " *ŝtono* ", kiun " *anĝelo ĵetas en la maron* ". Per ĉi tiu ilustraĵo, li alportas kontraŭ Romo akuzon identigita en Matt.18:6: " *Sed se iu skandalas unu el ĉi tiuj etuloj, kiuj kredas al mi, estus pli bone por li, se **muelŝtono** estus pendigita ĉirkaŭ lia kolo. kaj jxetu gxin al la fundo de la maro* . Kaj en lia kazo, ŝi ne skandalis nur unu el ĉi tiuj etuloj, kiuj kredas je li, sed homamasojn. Unu afero restas certa, estas ke unufoje " *detruita, ĝi neniam estos trovita* ". Ŝi neniam plu vundos iun ajn.

Verso 22: " *Kaj sonoj de harpistoj, muzikistoj, flutludantoj kaj trumpetistoj ne plu estos aŭdataj inter vi, nek iu ajn metiisto ne troviĝos inter vi," ne plu aŭdos la sonon de la muelŝtono en via hejme,* "

La Spirito tiam elvokas la muzikajn sonojn, kiuj esprimis la senzorgecon kaj ĝojon de la loĝantoj de Romo. Detruite, ni ne plu aŭdos ilin tie. En spirita senco ĝi aludas al la senditoj de Dio, kies vortoj estis aŭditaj kun la sama efiko kiel la muzikaj sonoj de la " *flutistoj aŭ trumpetistoj* "; bildo donita en parabolo en Matt.11:17. Li mencias ankaŭ la " *bruojn* " faritajn de metiistoj superŝarĝitaj je labormendoj, ĉar el antikva urbo eliris nur " *bruoj* " *de profesiaj agadoj, inkluzive de " la bruo de la muelŝtono* ", kiu turniĝis por mueli la grenon de cerealoj, aŭ por akriĝi. tranĉiloj kiel rikoltilo kaj falĉilo, tranĉiloj kaj glavoj; ĉi tio, jam en antikva Ĥaldeo Babilono, laŭ Jer.25:10.

Verso 23: " *La lumo de la lampo ne plu lumos inter vi, kaj la voĉo de la fianĉo kaj de la edzino ne plu estos aŭdata inter vi, ĉar viaj komercistoj estis la grandaj de la tero, ĉar ĉiuj nacioj estis; allogite de viaj sorĉaĵoj* ,

" *La lumo de la lampo ne plu brilos en via hejmo.* » En spirita lingvo, la Spirito avertas Romon, ke la lumo de la Biblio ne plu venos por proponi al ĝi la

ŝancon luminiĝi por ekkoni la veron laŭ Dio. La bildoj el Jer.25:10 ripetas sed " *la kantoj de la fianĉo kaj la novedzino* " fariĝas ĉi tie " *la voĉo de la fianĉo kaj la novedzino, kiuj ne plu estos aŭdataj en via domo* ". Spirite, ili estas la voĉoj de la vokoj faritaj de Kristo kaj lia Elektita Asembleo al perditaj animoj por esti konvertitaj kaj savitaj. Ĉi tiu ebleco malaperos por ĉiam, post ĝia detruo. " *Ĉar viaj komercistoj estis la granduloj de la tero .* " Estis per sia delogo de la grandaj homoj de la tero ke Romo povis etendi sian katolikan religion al multaj popoloj de la tero. Ŝi uzis ilin kiel reprezentantojn de sia religia komerco. Kaj la rezulto estas, ke " *ĉiuj nacioj estas trompitaĵoj de viaj sorĉoj* ". Ĉi tie, dio nomas katolikajn amasojn " *sorĉojn* " kiuj karakterizas paganajn kultojn de malbonaj sorĉistoj kaj sorĉistinoj. Estas vere, ke uzante ripetemajn formalismajn formulojn, vanajn ripetojn, la katolika religio lasas malmulte da loko por ke la kreinto Dio sin esprimi. Li eĉ ne provas fari tion, ĉar li atribuas al ŝi " *fremdan dion* " en Dan.11:39 kaj neniam rekonis ŝin kiel serviston; la "vikario de la Filo de Dio", la titolo de la Papo, do ne estas lia vikario. La sekva verso donos la kialon.

Verso 24: " *kaj ĉar la sango de la profetoj kaj de la sanktuloj kaj de ĉiuj mortigitoj sur la tero troviĝis en ŝi.* »

"... *kaj ĉar la sango de la profetoj, de la sanktuloj troviĝis en ĝi* ": Severa, nefleksebla, nesentema kaj kruela dum sia historio, Romo trairis la sangon de siaj viktimoj. Tio estis vera por pagana Romo sed ankaŭ por papa Romo, kiu havis la reĝojn mortigi siajn kontraŭulojn, la servistojn lumigitajn de Dio, kiuj kuraĝis denunci ĝian diablan naturon. Iuj estis protektitaj de Dio kiel Valdo, Wyclif kaj Luther, aliaj ne estis kaj ili finis sian vivon kiel martiroj de la kredo, sur palisoj, blokoj, pilorioj aŭ pendumiloj. La profeta perspektivo vidi ĝian agadon definitive ĉesi povas nur ĝoji la loĝantojn de la ĉielo kaj la verajn sanktulojn de la tero. "... *kaj el ĉiuj, kiuj estis mortigitaj sur la tero* ": Kiu faras ĉi tiun juĝon, scias pri kio li parolas, ĉar li sekvas la agojn de Romo ekde ĝia fondiĝo en 747 a.K. La monda situacio de la lastaj tagoj estas la lasta frukto donita de la venkanta kaj reganta Okcidento de la aliaj popoloj de la tero. Monarkia tiam respublikana Romo formangis la popolojn de la tero, kiujn ĝi subigis. La modelo de ĉi tiu socio restis tiu de 2000 jaroj de vera kaj falsa kristanismo. Poste, pagana Romo, papa Romo detruis la bildon de la paco de Kristo kaj forprenis de la homaro la modelon, kiu estus alportinta feliĉon al popoloj. Pravigante la buĉadon de la veraj ŝafidaj disĉipuloj de Jesuo Kristo, ĝi malfermis la vojon al la religiaj kolizioj, kiuj kondukas la homaron al terura genocida tria mondmilito. Ne senkaŭze la normo de gorĝotranĉado estas publike elmontrita de islamaj armitaj grupoj. Tiu ĉi malamo al Islamo estas malfrua respondo al la militoj de la krucmilitoj lanĉitaj de Urban II el Clermont-Ferrand la 27-an de novembro 1095 .

Revelacio 19: La Batalo Armagedono de Jesuo Kristo

Verso 1: “ *Post tio mi aŭdis kvazaŭ laŭtan voĉon de granda homamaso en la ĉielo, dirantan: Haleluja! Savo, gloro kaj potenco apartenas al nia Dio.* ”

Daŭrigante de la antaŭa ĉapitro 18, la elaĉetitaj kaj savitaj elektitoj trovas sin en la ĉielo, portantoj de la " *nova nomo* ", kiu indikas ilian novan ĉielan naturon. Ĝojo kaj ĝojo regas kaj la fidelaj ĉielaj anĝeloj altigas la savanton Dion. Ĉi tiu " *amaso* " *multnombra* " diferencas de la " *homamaso kiun neniu povis kalkuli* " citita en Rev.7:9. Ĝi reprezentas kunvenon de la sanktaj ĉielaj anĝeloj de Dio, kiuj altigas lian " *gloron* " ĉar en verso 4, la surteraj elektitoj simbolitaj de la " *24 presbiteroj* " respondos kaj konfirmos ilian aliĝon al la rimarkoj faritaj, dirante: " *Amen!* » Kiu signifas: Vere!

La ordo de la terminoj " *savo, gloro, potenco* " havas sian logikon. " *Savo* " estis donita al la surteraj elektitoj kaj sanktaj anĝeloj, kiuj donis " *gloron* " al la kreinto Dio, kiu, por savi ilin, alvokis sian dian " *povon* " detruigi komunajn malamikojn.

Verso 2: “ *ĉar liaj juĝoj estas veraj kaj justaj; cxar li jugxis la grandan malcxastistinon, kiu koruptis la teron per sxia malcxasteco, kaj li vengxis la sangon de sxiaj servantoj, postulante gxin de sia propra mano.* »

La elektitaj oficistoj, kiuj havis komune la soifon je vero kaj vera justeco, nun estas plene kontentigitaj kaj plenigitaj. En sia blinda frenezo, la homaro fortranĉita de Dio pensis, ke ĝi povas alporti feliĉon al la lastaj popoloj mildigante la normon de sia justeco; nur malbono profitis de ĉi tiu elekto kaj kiel gangreno, ĝi invadis la tutan korpon de la homaro. La bona kaj kompatema Dio montras en sia juĝo pri " *Babilono la granda* ", ke tiu, kiu donas morton, devas suferi morton. Ĉi tio ne estas malico, sed ago de justeco. Tiel, kiam ĝi ne plu scias kiel puni la kulpulojn, justeco fariĝas maljusto.

Verso 3: “ *Kaj ili diris la duan fojon: Haleluja! ...kaj ĝia fumo leviĝas por ĉiam kaj eterne.* »

La bildo estas trompa, ĉar " *la fumo* " de la fajro, kiu detruis Romon, malaperos post ĝia detruo. La " *eonoj de epokoj* " indikas la principon de eterneco, kiu koncernas nur la venkintojn de la universalaj ĉielaj kaj teraj provoj. En ĉi tiu esprimo, la vorto " *fumo* " sugestas detruon kaj la esprimo " *jarcentoj da jarcentoj* " donas al ĝi eternan efikon, tio estas, definitivan detruon; ŝi neniam plu leviĝos. Fakte, plej malbone, " *fumo* " povas leviĝi en la mensoj de la vivantoj kiel memoro de glora dia ago plenumita de Dio kontraŭ Romo, la sanga malamiko.

Verso 4: " *Kaj la dudek kvar presbiteroj kaj la kvar estaĵoj falis malsupren kaj adorkliniĝis al Dio, sidanta sur la trono, dirante: Amen! Haleluja!* »

Vere! Laŭdo al YaHWÉH! ... diru kune la elaĉetitojn de la tero kaj la mondoj, kiuj restis puraj. Adoro al Dio estas markita per prosterniĝo; legitima formo rezervita ekskluzive por ĝi.

Verso 5: " *Kaj venis voĉo de la trono, dirante: Gloru nian Dion, vi ĉiuj Liaj servantoj, kiuj timas Lin, malgrandaj kaj grandaj!* »

Ĉi tiu voĉo estas tiu de " *Mikaelo* ", Jesuo Kristo, la du ĉielaj kaj teraj esprimoj, sub kiuj Dio malkaŝas sin al siaj kreitaĵoj. Jesuo diras: " *vi, kiu timis lin* ", li tiel rememoras la " *timon* " de Dio postulita en la mesaĝo de la unua anĝelo de Apoc.14:7. La " *timo de Dio* " nur resumas la inteligentan sintenon de estaĵo al sia Kreinto, kiu havas potencon de vivo kaj morto super ĝi. Kiel la Biblio instruas en 1 Johano 4:17-18: " *perfekta amo elpelas timon* ": " *Kiel li estas, tiel ni ankaŭ estas en ĉi tiu mondo: en ĉi tio estas amo perfekta en ni, por ke ni fidu la tagon; de juĝo. Timo ne estas en amo, sed perfekta amo elpelas timon; ĉar timo implicas punon, kaj kiu timas ne estas perfekta en amo.* " Tiel, ju pli la elektito amas Dion, des pli li obeas lin, kaj des malpli da kialo li havas timi lin. Elektitaj estas elektitaj de Dio el inter la etuloj, kiel la apostoloj kaj humilaj disĉiploj, sed ankaŭ el la grandaj kiel la granda reĝo Nebukadnecar. Ĉi tiu reĝo de reĝoj de sia tempo estas perfekta ekzemplo, ke kiom ajn granda li estas inter homoj, reĝo estas nur malforta estaĵo antaŭ la Ĉiopova kreinto Dio.

Verso 6: " *Kaj mi aŭdis kiel voĉon de granda homamaso, kiel bruon de multaj akvoj, kaj kiel bruon de laŭta tondro, dirantan: Haleluja! Ĉar la Eternulo, nia Dio, la Plejpotenca, eniris en Sian regnon.* »

Ĉi tiu verso kunigas esprimojn jam viditajn. La " *multa homamaso* " kompare kun la " *sono de multaj akvoj* " estas reprezentita de ĝia Kreinto en Rev.1:15. La " *voĉoj* " kiuj esprimas sin estas tiom " *multaj* ", ke ili povas esti komparitaj nur kun la bruado, la " *bruo de la tondro* ". " *Haleluja! Ĉar la Eternulo, nia Dio, la Plejpotenca, eniris en Sian regnon.* » Ĉi tiu mesaĝo markis la agadon de la " *sepa trumpeto* " en Apoc. 11:17: " *Dirante: Ni dankas Vin, Sinjoro, Dio Plejpotenca, kiu estas kaj kiu estis, ĉar Vi ekprenis Vian grandan potencon kaj ekposedis Vian regnon.* " »

Verso 7: " *Ni ĝoju kaj estu gajaj, kaj donu al Li gloron; cxar venis la edzigxo de la SXafido, kaj lia fiancxino pretigis sin,*

La " *ĝojo* " kaj " *ĝojo* " estas plene pravigitaj, ĉar la tempo por " *batalo* " pasis. En la ĉiela " *gloro* ", la " *fianĉino* ", la Asembleo de la elaĉetitaj elektitoj de la tero aliĝis al sia " *Fianĉo* ", Kristo, la vivanta Dio " *Mikaelo* ", YaHWÉH. En la ĉeesto de ĉiuj iliaj ĉielaj amikoj, la elaĉetitaj kaj Jesuo Kristo festos la " *geedziĝan* " feston, kiu kunigas ilin. " *La novedzino preparis sin* " restarigante ĉiujn diajn

verojn, kiujn la katolika kredo malaperigis en sia versio de la kristana kredo. La "preparo" estis longa, konstruita dum 17 jarcentoj da religia historio, sed precipe ekde 1843, la dato de la komenco de la dia postulo pri la diversaj restaŭrigoj, kiuj fariĝis esencaj, t.e. ĉiuj veroj ne restarigitaj de la persekutitaj protestantaj reformistoj. La kompletigo de ĉi tiu preparado estis atingita de la lastaj disidentaj Adventistoj de la Sepa Tago, kiuj restis en la aprobo de Dio kaj la lumo, kiun Jesuo donis al li ĝis la fino kaj jam ĝis la komenco de 2021, kiam mi skribas ĉi tiun version de ĝiaj lumoj.

Verso 8: " *Kaj estis donite al li vesti sin per bisino, hela kaj pura. Ĉar bisino estas la justaj faroj de la sanktuloj.* »

" *Fajna tolaĵo* " indikas " *la justajn farojn de la "veraj lastaj" sanktuloj* ". Ĉi tiuj " *verkoj* ", kiujn Dio nomas " *justaj* ", estas la frukto de diaj revelacioj alportitaj sinsekve ekde 1843 kaj 1994. Ĉi tiu verko estas la lasta frukto, kiu malkaŝas la diajn inspirojn donitajn ekde 2018 al tiuj, kiujn li amas kaj benas kaj " *preparas* " por la " *geedziĝo* " menciita en ĉi tiu verso. Se Dio benas la " *justajn farojn* " de siaj veraj " *sanktuloj* ", male, li malbenis kaj batalis, ĝis li detruis ĝin, la tendaron de falsaj sanktuloj, kies " *faroj* " estis "maljustaj".

Verso 9: " *Kaj la anĝelo diris al mi: Skribu: Felicaj estas tiuj, kiuj estas vokitaj al la edziĝa vespermanĝo de la Ŝafido! Kaj li diris al mi: Ĉi tiuj vortoj estas la veraj vortoj de Dio.* "

Tiu ĉi beateco estas donita al la sanktuloj elaĉetitaj de la sango de Jesuo Kristo, kies pioniroj estis koncernataj de tiu de Dan.12:12 (*Felicaj estas tiuj, kiuj atendas ĝis 1335 tagoj*) de la pioniroj, kiuj ĝuste estos simbolitaj per la " *144,000* " aŭ $12 \times 12 \times 1000$ de Apo.7. Eniri la ĉielon por eterneco estas ja kialo por granda feliĉo, kiu igos die " *feliĉajn* " tiujn, kiuj havas ĉi tiun ŝancon. La sorto ne estas la sola faktoro por profiti de ĉi tiu privilegio, sed la oferto de savo estas ofertita al ni de Dio kiel "dua ŝanco" post la heredo kaj kondamno de origina peko. La promeso de savo kaj estontaj ĉielaj ĝojoj estas atestita kiel tiu de la parola engaĝiĝo de Dio inda je nia fido ĉar li konstante tenas siajn devontigojn. La provoj de la lastaj tagoj postulos certecojn, en kiuj la dubo ne plu havos lokon. La elektitoj devos fidi je fido konstruita sur la malkaŝitaj promesoj de Dio ĉar tio, kio estas skribita, estas antaŭe dirita. Jen kial la Biblio, Sankta Skribo, estas nomita: la Vorto de Dio.

Verso 10: " *Kaj mi falis antaŭ liaj piedoj, por adorkliniĝi al li; sed li diris al mi: Atentu ne fari tion! Mi estas via kunservisto, kaj tiu de viaj fratoj, kiuj havas la ateston de Jesuo. Adoru Dion. Ĉar la atesto de Jesuo estas la spirito de profetado.* »

Dio ekspluatas la eraron de Johano por malkaŝi al ni sian kondamnon de la katolika kredo, kiu instruas al siaj membroj ĉi tiun tipon de adorado al la kreitaĵo. Sed ĝi ankaŭ celas la protestantan kredon kiu ankaŭ faras ĉi tiun kulpon honorante la paganon "tagon de la suno" heredita de Romo. La anĝelo, kiu parolas al li, estas sendube "Gabriel" la dia misiestro proksima al Dio, kiu jam aperis al Daniel kaj Maria, la "surogata" patrino de Jesuo. Kiel altnivela kiel li estas, "Gabriel" montras la saman humilecon kiel Jesuo. Li nur postulas la titolon de " *kunulo en servo* " de Johano ĝis la lastaj elektitaj malkonsentaj adventistoj de la fina tempo. Ekde 1843, la elektitoj havas kun si " *la ateston de Jesuo* ", kiu, laŭ ĉi tiu verso,

indikas "la spiriton de profetado". Adventistoj, je sia propra perdo, limigis ĉi tiun " *spiriton de profetaĵo* " al la laboro plenumita de Ellen G. White, la sendito de la Sinjoro inter 1843 kaj 1915. Ili tiel mem metis limon al la lumo donita de Jesuo. Tamen, la " *spirito de profetado* " estas konstanta donaco, kiu rezultas el aŭtentika rilato inter Jesuo kaj liaj disĉiploj kaj kiu baziĝas antaŭ ĉio sur lia decido konfidi mision al servisto, kiun li elektas kun la tuta aŭtoritato de sia dieco. Ĉi tiu verko atestas pri tio: la " *spirito de profetado* " estas ankoraŭ tre aktiva kaj povas daŭri ĝis la fino de la mondo.

Verso 11: " *Tiam mi vidis la ĉielon malfermitan, kaj jen aperis blanka ĉevalo. Tiu, kiu rajdis sur li, estas nomata Fidela kaj Vera, kaj li juĝas kaj batalas en justeco.* »

En ĉi tiu sceno, la Spirito portas nin reen al la tero, antaŭ la fina venko kaj detruo de " *Babilono la granda* ". La Spirito ilustras la momenton, kiam, ĉe sia reveno, la glora Kristo alfrontas la surterajn ribelantojn. En glorata Jesuo Kristo, Dio eliras el sia nevidebleco: " *la ĉielo estas malfermita* ". Li aperas en la bildo de la " *unua sigelo* " de Apoc. 6:2, kiel rajdanto, Gvidanto, elirante " *kiel venkinto kaj konkeri* " muntita sur " *blanka ĉevalo* " bildo de sia tendaro markita de pureco kaj sankteco. La nomo " *fidela kaj Vera* " kiun li donas al si en ĉi tiu sceno metas la agon en la etendo de la lasta tempo profetita per la nomo " *Laodicea* " en Rev.3:14. Ĉi tiu nomo signifas "juĝitajn homojn", kio estas konfirmita ĉi tie per la precizeco: " *Li juĝas* ". Precidante, ke li " *batalas kun justeco* ", la Spirito elvokas la momenton de la " *batalo de Armagedono* " de Ap 16:16, en kiu li batalas kontraŭ la tendaro de maljusteco gvidata de la diablo kaj unuigita per la honoro donita al la "tago de la suno" heredita de Konstantino la 1-a^{kaj} la katolikaj papoj.

Verso 12: " *Liaj okuloj estis kiel flamo de fajro; sur ŝia kapo estis pluraj diademoj; li havis skriban nomon, kiun neniu konas krom li mem;* »

Konante la kuntekston de la sceno, ni povas kompreni, ke " *liaj okuloj* " kompare kun " *fajra flamo* " rigardas la celojn de lia kolero, la unuigitaj ribelantoj " *pretaj por batalo* " ekde Rev.9:7-9 t.e., ekde kiam 1843. La signifo de " *pluraj diademoj* " portitaj sur " *lia kapo* " estos donita en la verso 16 de ĉi tiu ĉapitro: li estas la " *Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj* ". Lia " *skriba nomo, kiun neniu konas krom li mem* " indikas lian eternan dian naturon.

Verso 13: " *Kaj li estis vestita per vesto tinkturita per sango. Lia nomo estas la Vorto de Dio.* »

Ĉi tiu " *sangomakulita vesto* " indikas du aferojn. La unua estas lia justeco, kiun li akiris verŝante sian propran " *sangon* " por la elaĉeto de siaj elektitoj. Sed tiu ĉi ofero memvole farita de li por savi liajn elektitojn postulas la morton de iliaj agresantoj kaj persekutantoj. Lia " *vesto* " denove estos kovrita per " *sango* ", sed ĉi-foje ĝi estos tiu de liaj malamikoj " *tretitaj en la vinpremejo de la vinberoj de la kolero de Dio* " laŭ Jesaja 63 kaj Apoc. 14:17 ĝis 20. Ĉi tiu nomo " *la Vorto de Dio* " malkaŝas la esencan gravecon de la tera servado de Jesuo kaj de liaj revelacioj sinsekve donitaj sur la tero kaj el la ĉielo post lia resurekto. Nia Savanto estis Dio mem kaŝita en surtera aspekto. Lia konstanta instruado ricevita de liaj elektitaj oficistoj faros la tutan diferencon inter la savita tendaro kaj la perdita tendaro.

Verso 14: “ *La armeoj, kiuj estas en la ĉielo, sekvis lin sur blankaj ĉevaloj, vestitaj per bisino, blanka, pura.* »

La bildo estas glora, la " *blanko* " de pureco karakterizas la sanktecon de la tendaro de Dio kaj ĝiajn amasojn da anĝeloj, kiuj restis fidelaj. La " *bisino* " malkaŝas iliajn " *justajn* " kaj *purajn farojn* .

Verso 15: “ *El lia buŝo eliris akra glavo, por frapi la naciojn; li pasxtos ilin per fera vergo; kaj li tretos la vinpremejon de la flama kolero de la Plejpotenca Dio.* ”

La " *vorto de Dio* " nomis la Biblion, ĝian sanktan " *vorton* ", kiu kunigis ĝian instruon, kiu gvidis la elektitojn en sia dia vero. En la tago de lia reveno, la " *Vorto de Dio* " venas kiel " *akra glavo* " por mortigi siajn ribelemajn, protestantajn, kveremajn malamikojn, pretajn verŝi la sangon de siaj lastaj elektitoj. La detruo de liaj malamikoj lumigas la esprimon " *li regos ilin per fera vergo* ", kiu ankaŭ indikas la juĝan laboron faritan de la elektitoj, kiuj venkos laŭ Rev.2:27. La plano de dia venĝo nomata " *vinjaro* " en Ap. 14:17 ĝis 20 estas denove konfirmita ĉi tie. Ĉi tiu temo estas disvolvita en Jes.63 kie la Spirito precizigas, ke Dio agas sole sen iu homo kun li. La kialo estas ke la elektitaj oficistoj jam prenitaj al la ĉielo ne atestas la dramon kiu frapas la ribelantojn.

Verso 16: “ *Li havis sur sia vesto kaj sur sia femuro nomon skribitan: Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj.* »

La " *vestaĵo* " indikas la verkojn de vivanta estaĵo kaj " *lia femuro* " sugestas lian forton kaj lian potencon, ĉar grava detalo, li aperas kiel rajdanto, kaj por stari sur ĉevalo, la muskoloj de la " *femuroj* ", la la plej granda parto de homo, estas metita al testo kaj ebligas agon aŭ ne. Lia bildo kiel rajdanto estis signifa en la pasinteco ĉar tio estis la aspekto kiun militbatalantoj prenis. Hodiaŭ ni restas kun la simboleco de ĉi tiu bildo, kiu diras al ni, ke la rajdanto estas instruisto, kiu regas grupon de homoj simbolitaj de la surĉevala " *ĉevalo* ". Tiu, kiun Jesuo supreniras, koncernas siajn elektitojn nuntempe disigitajn tra la tero. Lia nomo " *Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj* " konsistigas la temon de vera konsolo por siaj amataj elektitoj submetitaj al la maljusta diktato de la reĝoj kaj sinjoroj de la tero. Ĉi tiu temo meritas klarigon. La modelo de tera reĝeco ne estis desegnita laŭ principoj aprobitaj de Dio. Efektive Dio donis al Israelo, **laŭ sia peto** , esti regata sur la tero de reĝo, mi citas, "kiel la aliaj paganaj nacioj" kiuj ekzistis en tiu tempo. Dio nur respondis al la peto de iliaj malbonaj koroj. Ĉar sur la tero, la plej bona el reĝoj estas nur "abomena" estaĵo, kiu " *rikoltas kie li ne semis* " kaj tiu, kiu konas Dion, ne atendas esti renversita de sia popolo antaŭ sin reformi. La modelo prezentita de Jesuo kondamnas la modelon transdonitan sur la tero de generacio al generacio de stultaj, malkleraj kaj malbonaj homoj. En la ĉiela mondo de Dio, la gvidanto estas servanto de sia popolo, kaj li el ili ricevas sian tutan gloron. La ŝlosilo de perfekta feliĉo estas tie, ĉar neniu vivanto suferas pro sia kunulo. En sia glora reveno, Jesuo venas por detrui malvirtajn reĝojn kaj sinjorojn, kaj ilian malbonecon, kiun ili atribuas al li asertante ke ilia regado estas dia rajto. Jesuo instruos al ili, ke tio ne estas la kazo; al ili, sed ankaŭ al la homaj amasoj, kiuj pravigas sian maljustecon. Ĉi tio estas la klarigo de "la parabolo de la talentoj", kiu tiam estas plenumita kaj aplikata.

Post la konfrontiĝo

Verso 17: " *Kaj mi vidis anĝelon starantan en la suno. Kaj li ekkriis per lauxta vocxo, dirante al cxiuj birdoj, kiuj flugas meze de la cxielo: Venu, kunvenu por la granda vespermangxo de Dio ;*

Jesuo Kristo " *Mikaelo* " venas en la bildo de la suno simbolo de dia lumo por batali kontraŭ la falsaj kristanoj adorantoj de la suna dio, kiu pravigas la ŝanĝon de la ripoztago farita de la imperiestro Konstantino ^{1-a}. En ilia konflikto kun Kristo Dio, ili malkovros ke la vivanta Dio estas pli timinda ol ilia sundio. Per laŭta voĉo Jesuo Kristo kunvokas kunvenon de rabobirdoj.

Noto : Mi devas denove precizigi ĉi tie, ke la ribelantoj ne volas adori la sunan diecon en konscia kaj libervola maniero, sed ili subtaksas la fakton, ke por Dio, la unua tago, kiun ili honoras por sia semajna ripozo, konservas la malpurigon de lia pagano. uzo de la pasinta tempo. Same, ilia elekto malkaŝas grandan malestimon por la ordo de tempo, kiun li establis de la komenco de sia kreado de la tero. Dio kalkulas la tagojn markitajn de la rotacio de la tero sur ĝia akso. Dum siaj intervenoj por sia popolo Israelo, li rememoris la ordon de la semajno indikante, nomigante ĝin, la sepan tagon nomatan "Sabato". Multaj kredas, ke ili povas esti pravigitaj de Dio pro sia sincereco. Nek sincereco nek konvinko estas valora por tiuj, kiuj defias la veron klare esprimitan de Dio. Ĝia vero estas la sola normo kiu permesas repaciĝon per fido al la libervola ofero de Jesuo Kristo. Personaj opinioj ne estas aŭdataj aŭ rekonitaj de la kreinto Dio, la Biblio konfirmas ĉi tiun principon per ĉi tiu verso el Jesaja 8:20: " *Al la leĝo kaj al la atesto! Se ni ne parolos tiel, ne estos tagiĝo por la homoj .*"

Du " *festenoj* " estas preparitaj de Dio: la " *geedziĝa vespermangxo de la Ŝafido* " kies gastoj estas la elektitaj mem individue, ĉar, kolektive, ili reprezentas " *la Fianĉinon* ". La dua " *festeno* " estas de la makabra tipo kaj la profitantoj de ĝi estas nur " *birdoj* " de rabo, vulturoj, kondoroj, milvoj, kaj aliaj specioj de la speco.

Verso 18: " *Por manĝi la karnon de reĝoj, la karnon de militestroj, la karnon de fortuloj, la karnon de ĉevaloj kaj tiuj, kiuj rajdas sur ili, la karnon de ĉiuj liberaj kaj sklavo, malgrandaj kaj grandaj.*" »

Post la detruo de la tuta homaro, neniu restos por meti la korpojn sub la teron kaj laŭ Jer.16:4, " *ili estos sternitaj kiel sterko sur la tero* ". Ni trovu la tutan version, kiu instruas al ni la sorton, kiun Dio rezervas por tiuj, kiujn li malbenas: " *Ili mortos konsumitaj de malsano; ili ne ricevos larmojn nek entombigon; ili estos kiel sterko sur la tero; de glavo kaj de malsato ili pereos; kaj iliaj kadavroj estos mangxajxo por la birdoj de la cxielo kaj la bestoj de la tero .* Laŭ la nombrado prezentita de la Spirito en ĉi tiu verso 18, neniu evitas morton. Mi memorigas vin, ke la " *ĉevaloj* " simbolas la homojn gvidatajn de siaj civilaj kaj religiaj gvidantoj laŭ Jakobo 3 :3: " *Se ni metas la mordeton en la buŝon de la ĉevaloj, por ke ili obeu nin, ni ankaŭ direktas ilian tutan korpon.*" »

Verso 19: " *Kaj mi vidis la beston kaj la reĝojn de la tero kaj iliajn armeojn kolektitajn por fari militon kontraŭ la sidanta sur la ĉevalo kaj kontraŭ lia armeo.*" »

Ni vidis, ke la " *batalo de Armagedono* " estis spirita kaj ke sur la tero, ĝia aspekto konsistis el dekreti la morton de ĉiuj lastaj veraj sklavo de Jesuo Kristo. Ĉi tiu decido estis farita antaŭ la reveno de Jesuo Kristo kaj la ribelantoj estis

certaj pri sia elekto. Sed en la momento de ĝia eniro en aplikon, la ĉielo malfermiĝis malkaŝante la dian venĝantan Kriston kaj liajn anĝelaj armeoj. Tial ne plu estas ebla batalo. Neniu povas batali kontraŭ Dio kiam li aperas kaj la rezulto estas tio, kion malkaŝis al ni Rev.6:15-17: “ *La reĝoj de la tero, la grandaj, la militestroj, la riĉuloj, la fortuloj, ĉiuj sklavoj kaj la liberaj homoj kaŝis sin en la kavernoj kaj en la rokoj de la montoj. Kaj ili diris al la montoj kaj al la rokoj: Falu sur nin, kaj kasxu nin for de la vizagxo de la Sidanto sur la trono kaj de la kolero de la SXafido; cxar venis la granda tago de Lia kolero, kaj kiu povas stari?* » Al la lasta demando, la respondo estas: la elektitaj oficistoj, kiuj estis mortigotaj de la ribeluloj; elektitoj sanktigitaj per sia fideleco al la sankta sabato, kiu profetis la venkon de Jesuo super ĉiuj liaj malamikoj kaj liaj elaĉetitaj.

Verso 20: “ *Kaj la besto estis kaptita, kaj kun li la falsa profeto, kiu faris antaŭ ĝi signojn, per kiuj li trompis tiujn, kiuj prenis la markon de la besto kaj adoris lian bildon. Ili ambaŭ estis ĵetitaj vivaj en la lagon brulantan per fajro kaj sulfuro.* »

Atentu! La Spirito malkaŝas al ni la finan sorton de la lasta juĝo kiel Dio preparas ĝin por “ *la besto kaj la falsa profeto* ” t.e. la katolika kredo kaj la protestanta kredo kunigitaj de la falsaj adventistoj ekde 1994. Por “ *la lago brulanta per fajro kaj de sulfuro* ” kovros la teron nur je la fino de la sepa jarmilo por detruiri kaj neniigi pekulojn, definitive, post la lasta juĝo. Ĉi tiu verso rivelas al ni la mirindan senton de la perfekta justeco de nia kreinto Dio. Ĝi establas la diferencon inter la veraj krimintoj kaj la viktimoj kiuj estas trompigitaj sed kulpaj ĉar ili respondecas pri sia elekto. Religiaj regantoj estas “ *ĵetitaj vivaj en la fajran lagon* ” ĉar laŭ Ap. 14:9, ili instigis la virojn kaj virinojn de la tero honori “ *la markon de la besto* ” kies puno estis anoncita.

Verso 21: “ *Kaj la ceteraj estis mortigitaj de la glavo, kiu eliris el la buŝo de la sidanta sur la ĉevalo; kaj ĉiuj birdoj satiĝis per sia karno.* ”

Tiuj “ *aliaj* ” koncernas homojn nekristanajn aŭ nekredantajn, kiuj sekvis la internacian movadon kaj obeis la ĝeneralan ordon sen persona implikiĝo en la agado farita de la kristanaj religiaj ribeluloj. Ne estante kovritaj de la justeco de la sango verŝita de Jesuo Kristo, ili ne postvivis la revenon de Kristo sed tamen estas mortigitaj per lia vorto simbolita per “ *la glavo kiu eliris el lia buŝo* ”. Ĉi tiuj falintaj estaĵoj, kiuj estas ĉeestantoj de la apero de la vera Dio, venos al la lasta juĝo, sed ili ne suferos la suferon de la longedaŭra morto de la “ *fajra lago* ” rezervita por la grandaj religiaj kulpuloj aktivaj en la ribelo. Post konfrontiĝo kun la gloro de la granda kreinto Dio, la Granda Juĝisto, ili estos subite neniigitaj.

Apokalipso 20: **la mil jaroj de la sepa jarmilo** **kaj la lasta juĝo**

La Diabla Puno

Verso 1: “ *Tiam mi vidis anĝelon malsuprenirantan de la ĉielo, havantan la ŝlosilon de la abismo kaj grandan ĉenon en sia mano.* »

“ *Anĝelo* ” aŭ sendito de Dio “ *malleviĝas el la ĉielo* ” al la tero, kiu, senigita je ĉiuj formoj de tera, homa kaj besta vivo, prenas ĉi tie sian nomon “ *abismo* ”, kiu indikas ĝin en Gen.1:2. “ *La ŝlosilo* ” malfermas aŭ fermas aliron al ĉi tiu dezerta tero. Kaj “ *la granda ĉeno* ” tenita en “ *lia mano* ” lasas nin kompreni, ke vivanta estaĵo estos ĉenita sur la dezerta tero, kiu fariĝos lia malliberejo.

Verso 2: “ *Li kaptis la drakon, la antikvan serpenton, kiu estas la diablo kaj Satano, kaj ligis lin por mil jaroj.* »

La esprimoj kiuj indikas “ *Satanon* ”, la ribelema anĝelo, en Apoc. 12:9 estas cititaj ĉi tie denove. Ili memorigas nin pri lia tre alta respondeco pri la sufero kaŭzita de lia ribelema karaktero; fizika kaj morala sufero kaj doloro truditaj al homoj de la dominantoj submetitaj al liaj inspiroj kaj influoj ĉar ili estis tiel malbonaj kiel li. Kiel “ *drako* ” li gvidis paganan imperian Romon, kaj kiel “ *serpento* ”, papa kristana Romo sed senmaskita en la tempo de la reformado, li kondukis denove kiel “ *drako* ” servita de la armitaj katolikaj kaj protestantaj ligoj kaj la “dragonadoj”. ” de Ludoviko la 14-a. El la tendaro de la demonaj anĝeloj, “ *Satano* ” estas la sola pluvivanto, dum atendante sian pekliberigantan morton ĉe la lasta juĝo, li restos viva dum pliaj “ *mil jaroj* ” izolita, sen ajna kontakto kun iu ajn kreitaĵo, sur la tero kiu havas. fariĝu senforma kaj dezerta malliberejo malplena, loĝata nur de putriĝantaj kadavroj kaj ostoj de homoj kaj bestoj.

La anĝelo de la abismo sur la dezerta tero: la Detruanto de Rev.9:11 .

Verso 3: “ *Kaj li jxetis lin en la abismon, kaj fermis kaj sigelis la enirejon super li, por ke li ne plu trompu la naciojn, gxis la mil jaroj plenumigxos. Post tio, li devas esti malligita por iom da tempo.* »

La donita bildo estas preciza, Satano estas metita sur la dezertan teron sub kovrilon kiu malhelpas al li aliri la ĉielon; tiel ke li trovas sin submetita al la limigoj de la homa normo, kies perdon li kaŭzis aŭ kuraĝigis. La aliaj vivuloj, ĉielaj anĝeloj kaj homoj, kiuj siavice fariĝis anĝeloj, estas super li, en la ĉielo, al kiu li ne plu havas aliron ekde la venko de Jesuo Kristo super peko kaj morto. Sed lia situacio plimalboniĝis, ĉar li ne plu havas kompanion, nek anĝelon, nek homon. En la ĉielo estas “ *la nacioj* ”, kiujn ĉi tiu verso citas sen la mencio “de la tero”. Ĉi tio estas ĉar la elaĉetintoj de ĉi tiuj nacioj estas ĉiuj en la ĉielo en la regno de Dio. La rolo de la “ *ĉeno* ” estas tiel malkaŝita; ĝi devigas lin resti sola kaj izolita sur la tero. En la dia programo, la diablo restos malliberulo dum “ *mil jaroj* ” je la fino de kiuj li estos liberigita, havante aliron kaj kontakton kun la malvirtuloj revivigitaj en dua resurekto, por la “ *dua morto* ” de la lasta. juĝo, sur la tero kiu tiam, momente, estos denove loĝata. Li denove subigos la kondamnitajn ribelemajn naciojn vanajn provojn batali kontraŭ la elaĉetitaj sanktaj anĝeloj kaj Jesuo Kristo la granda Juĝisto.

La elaĉetita juĝas la malvirtulon

Verso 4: “ *Kaj mi vidis tronojn; kaj al tiuj, kiuj tie sidis, estis donita povo jugxi. Kaj mi vidis la animojn de tiuj, kiuj estis senkapigitaj pro la atesto de Jesuo kaj pro la vorto de Dio, kaj de tiuj, kiuj ne adoris la beston nek lian bildon, kaj ne*

ricevis la markon sur siaj fruntoj kaj sur siaj fruntoj. manojn. Ili reviviĝis, kaj reĝis kun Kristo mil jarojn .”

" *Tiuj, kiuj sidas sur tronoj* ", havas reĝan " *povon* " *juĝi* . Ĉi tio estas grava ŝlosilo por kompreni la signifon, kiun Dio donas al la vorto " *reĝo* ". Nun, en sia regno, en Jesuo Kristo " *Mikaelo* ", Dio kundividigas Sian juĝon kun ĉiuj siaj homaj kreitaĵoj elaĉetitaj de la tero. La juĝo de la surteraj kaj ĉielaj malvirtuloj estos kolektiva kaj dividita kun Dio. Ĉi tio estas la nura aspekto de la reĝeco de la elaĉetitaj elektitoj. Regado ne estas rezervita al kategorio de elektitoj, sed al ĉiuj, kaj la Spirito memorigas al ni, ke en la tempo, kiu pasis sur la tero, estis unuaj teruraj murdaj persekutoj, kiujn li elvokas citante: " *la animoj de tiuj, kiuj estis senkapigitaj pro tio. de la atesto de Jesuo kaj pro la vorto de Dio* "; Paul estis unu el ili. La Spirito tiel elvokas la kristanajn viktimojn de la roma paganismo kaj la maltolereman roman papan kredon aktivan inter la jaro 30 kaj 1843. Tiam ĝi celas la lastajn elektitojn, minacatajn de morto de la " *besto, kiu leviĝas de la tero* " de Apo.13:11. -15, en la lasta horo de la tera tempo; dum la jaro 2029 ĝis la unua tago de printempo antaŭ Pasko en la jaro 2030.

Konforme al la anonco de la " *sepa trumpeto* " en Apoc. 11:18, " *la tempo venis por juĝi la mortintojn* " kaj ĉi tio estas la utileco de la tempo de la " *mil jaroj* " citita en ĉi tiu verso 4. Ĉi tio volos estu la okupo de la elaĉetitaj, kiuj eniris en la ĉielan eternecon de Dio. Ili devos " *juĝi* " malvirtajn homojn kaj falintajn ĉielaj anĝeloj. Paŭlo diras en 1 Kor.6:3: " *Ĉu vi ne scias, ke ni juĝos la anĝelojn? Kaj kiom pli ni ne juĝu la aferojn de ĉi tiu vivo?* »

La dua resurekto por la falintaj ribelantoj

Verso 5: " *La ceteraj mortintoj ne vivis denove ĝis la mil jaroj finiĝis. Ĉi tio estas la unua resurekto.* »

Atentu la kaptilon! La frazo " *La aliaj mortintoj ne reviviĝis ĝis la mil jaroj estis plenumitaj* " konsistigas krampon kaj la esprimo kiu sekvas " *Estas la unua resurekto* ", koncernas la unuajn mortintojn en Kristo resurektita komence de la " *. mil jaroj* " citita. La krampoj elvokas sen nomi ĝin la anoncon de dua " *resurekto* " rezervita por la malbonuloj mortintoj, kiuj reviviĝos je la fino de la " *mil jaroj* " por la lasta juĝo kaj la mortpuno de la " *lago de fajro kaj sulfuro* "; kiu realigas la " *duan morton* ".

Verso 6: " *Felicxaj kaj sanktaj estas tiuj, kiuj partoprenas en la unua resurekto! La dua morto ne havas potencon super ili; sed ili estos pastroj de Dio kaj de Kristo, kaj regos kun li mil jarojn.* »

Ĉi tiu verso tre simple resumas la malkaŝitan justan juĝon de Dio. Beateco estas adresita al la veraj elektitoj, kiuj partoprenas komence de la " *mil jaroj* " en la " *resurekto de la mortintoj en Kristo* ". Ili ne venos al juĝo, sed mem estos la juĝistoj en la juĝo organizita de Dio, en la ĉielo, dum " *mil jaroj* ". La anoncita " *regado* " de " *mil jaroj* " estas nur " *regado* " de juĝa agado kaj estas limigita al ĉi tiuj " *mil jaroj* ". Enirinte en la eternecon, la elektitoj ne devas timi aŭ suferi " *la duan morton* ", ĉar male, estas ili kiuj igos la malvirtulojn, kiuj estas juĝitaj, suferi ĝin. Kaj ni scias, ke ĉi tiuj estas la plej grandaj kaj plej malbonaj, kruelaj kaj murdaj religiaj kulpuloj. La elektitaj juĝistoj devos determini la longecon de la tempo de sufero, kiun ĉiu el la juĝitaj estaĵoj devas, individue, sperti, en la

procezo de sia detruo de " *la dua morto* ", kiu havas nenion komunan kun la nuna unua surtera morto. . Ĉar estas la kreinto Dio, kiu donas al fajro la formon de sia detrua ago. Fajro ne havas efikon kontraŭ ĉielaj korpoj kaj surteraj korpoj protektitaj de Dio kiel la sperto de la tri kunuloj de Daniel pruvas en Daniel 3. Por la lasta juĝo, la korpo de la resurekto reagos malsame ol la nuna surtera korpo. En Marko 9:48, Jesuo malkaŝas al ni sian apartecon dirante: " *kie ilia vermo ne mortas, kaj kie la fajro ne estingiĝas* ". Same kiel la ringoj de la korpo de lumbriko restas individue viglaj, la korpo de la damnito posedos vivon ĝis sia lasta atomo. La rapideco de ilia konsumado do dependos de la longeco de la tempo de sufero decidita de la sanktaj juĝistoj kaj Jesuo Kristo.

La fina konfrontiĝo

Verso 7: " *Kiam la mil jaroj estos finitaj, Satano estos liberigita el sia malliberejo.* »

Je la fino de la "mil jaroj", por mallonga tempo, li retrovos kompanion. Ĉi tiu estas la momento de la dua " *resurekto* " rezervita por surteraj ribelantoj.

Verso 8: " *Kaj li eliros por trompi la naciojn, kiuj estas en la **kvar anguloj** de la tero, Gog kaj Magog, por kolekti ilin por milito; ilia nombro estas kiel la sablo de la maro.* "

Ĉi tiu kompanio estas tiu de la " *nacioj* " revivigitaj tra la tero kiel indikite per la formulo de la " **kvar anguloj**". *de la tero* " aŭ kvar kardinalaj punktoj, kiuj donas al la ago universalan karakteron. Tia renkontiĝo havas nenion por kompari, krom ĉe la nivelo de militstrategio simileco al la konflikto de la Tria Mondmilito de la " *sesa trumpeto* " de Rev.9:13. Ĝuste ĉi tiu komparo igas Dion doni al tiuj kunvenitaj ĉe la fina juĝo la nomojn "Gog kaj Magog" origine cititaj en Ezek.38:2, kaj antaŭ tio en Gen.10:2 kie "Magog" estas la dua filo de Jafet. ; sed malgranda detalo malkaŝas nur la komparan aspekton de tiu ĉi elvoko, ĉar en Ezekiel, Magog estas la lando de Gog, kaj ĝi nomumas Rusion, kiu metos en agadon, dum la Tria Mondmilito, la plej grandan nombron da homoj de ĉiuj tempoj milithistorio; kiu pravigas ĝian grandegan ekspansion kaj rapidan konkeron de la teroj de la okcidenteŭropa kontinento.

La Spirito komparas ilin kun la " *sablo de la maro* " tiel emfazante la gravecon de la nombro de viktimoj de la lasta juĝo. Ĝi ankaŭ estas aludo al ilia submetiĝo al la diablo kaj liaj homaj agentoj malkaŝitaj en Ap 12:18 aŭ 13:1 (laŭ la biblia versio): parolante pri la " *drako* " ni legas: " *Kaj li staris sur la sablo. de la maro* " .

Nekorektebla ribelulo, Satano komencas esperi denove, ke li povos venki la armeon de Dio kaj li delogas la aliajn kondamnitajn konvinkante ilin batali kontraŭ Dio kaj liaj elektitoj.

Verso 9: " *Kaj ili supreniris sur la supraĵon de la tero, kaj ili ĉirkaŭis la tendaron de la sanktuloj kaj la amatan urbon. Sed fajro malsupreniris el la ĉielo kaj formanĝis ilin.* » Sed konkero de tero ne plu signifas ion, kiam ni ne povas kapti la kontraŭulon, ĉar li fariĝis netuŝebla; kiel la kunuloj de Daniel, nek fajro nek io alia povas damaĝi ilin. Kaj male, " *la fajro el la ĉielo* " batas ilin eĉ en " *la tendaro de la sanktuloj* ", sur kiu ĝi ne efikas. Sed ĉi tiu fajro " *voras* " la malamikojn de Dio kaj Liajn elektitojn. En Zeharja 14, la Spirito profetas la du

militojn apartigitajn de la " *mil jaroj* ". Tio, kio antaŭas kaj estas plenumita per la "sesa trumpeto" estas prezentita en versoj 1 ĝis 3, la resto koncernas la duan militon faritan en la horo de la lasta juĝo, kaj post ĝi, la universala ordo establita sur la nova tero. En verso 4, la profetaĵo elvokas la devenon al la tero de Kristo kaj liaj elektitoj en ĉi tiuj terminoj: “ *Liaj piedoj staros hodiaŭ sur la monto de Olivarboj, kiu estas kontraŭ Jerusalemo, sur la flanko de la 'oriento; la monto de olivarboj fendetiĝos meze, oriente kaj okcidente, kaj fariĝos tre granda valo: duono de la monto retiriĝos norden, kaj duono al sudo.* » La tendaro de la sanktuloj de la lasta juĝo estas tiel identigita kaj lokita. Ni rimarku, ke nur ĉe la fino de la ĉielaj " *mil jaroj* " la " *piedoj* " de Jesuo "metos " sur la teron, " *sur la monton de la olivarboj, kiu estas kontraŭ Jerusalemo, sur la flanko de la oriento* " . Misinterpretita, ĉi tiu verso estigis la eraran kredon pri la tera reĝado de Jesuo Kristo dum la "jarmilo".

Verso 10: " *Kaj la diablo, kiu trompis ilin, estis ĵetita en la lagon de fajro kaj sulfuro, kie estas la besto kaj la falsa profeto. Kaj ili estos turmentitaj tage kaj nokte por ĉiam kaj eterne.* »

Venis la tempo por efektiviĝi la juĝon de religiaj ribelantoj malkaŝita en Rev.19:20. Konforme al la anonco de ĉi tiu verso, " *la diablo, la besto kaj la falsa profeto* " estas kune, " *ĵetitaj vivantaj en la lagon de fajro kaj sulfuro* " kiu rezultas de la ago de la " *fajro el la ĉielo* " al kiu aldonis. al tio estas la fandita subtera magmo liberigita per frakturoj en la krusto de la Terkrusto sur la tuta surfaco de la planedo. La tero tiam alprenas la aspekton de la "suno" kies "fajro" formanĝas la karnon de la ribelantoj, sin estante adorantoj (senkonsciaj sed kulpaj) de la suno kreita de Dio. Estas en ĉi tiu ago, ke la surteraj kaj ĉielaj kulpuloj suferas la " *turmentojn* " de la " *dua morto* " profetita ekde Apoc.9:5-6. La maljusta subteno donita al la falsa ripoztago kaŭzis ĉi tiun teruran finon. Ĉar feliĉe por la kondamnitaj, kiom ajn longa ĝi estu, ankaŭ la " *dua morto* " havas finon. Kaj la esprimo " *por ĉiam kaj eterne* " validas ne por la " *turmentoj* " mem, sed por la detruaj sekvoj de la " *fajro* ", kiu ilin kaŭzas, ĉar ĉi tiuj estas la sekvoj, kiuj estos definitivaj kaj eternaj.

La principoj de la lasta juĝo

Verso 11: “ *Tiam mi vidis grandan blankan tronon, kaj Tiun, kiu sidis sur ĝi. La tero kaj la ĉielo forkuris de lia vizaĝo, kaj ne troviĝis loko por ili .*

" *Blanka* " de perfekta pureco, ĝia " *granda trono* " estas la bildo de la tute pura kaj sankta karaktero de la Dio kreinto de ĉiuj vivoj kaj aferoj. Ĝia perfekteco ne povas toleri la ĉeeston de " *la tero* " en sia detruita kaj konsumita aspekto, kiun donis al ĝi la lasta juĝo. Krome, la fiuloj de ĉiuj originoj detruitaj, la tempo de simboloj estas finita kaj la ĉiela universo kaj ĝiaj miliardoj da steloj ne plu havas ajnan kialon por ekzisti; “ *la ĉielo* ” de nia tera dimensio kaj ĉio, kion ĝi enhavas, estas do forigitaj, malaperitaj en la nenieco. Estas tempo por eterna vivo en eterna tago.

Verso 12: " *Kaj mi vidis la mortintojn, grandajn kaj malgrandajn, starantajn antaŭ la trono. Libro estis malfermitaj. Kaj alia libro estis malfermita, kiu estas la libro de vivo. Kaj la mortintoj estis jugxataj laux iliaj faroj, laux tio, kio estas skribita en cxi tiuj libroj.* »

Tiuj " *mortintoj* " trovitaj kulpaj estis revivigitaj por la fina juĝo. Dio farante neniun escepton, lia justa juĝo influas la " *grandajn* " kaj la " *malgrandajn* ", la riĉulojn kaj la malriĉulojn kaj trudas al ili la saman sorton, la morton, unuafoje en ilia vivo, egalecan.

Ĉi tiuj versoj kiuj sekvas provizas detalojn pri la ago de la lasta juĝo. Jam profetite en Dan.7:10, la " *libroj* " de la atestoj de la anĝeloj estas " *malfermitaj* " kaj ĉi tiuj nevideblaj atestantoj notis la kulpojn kaj krimojn faritajn de la kondamnitaj kaj post la juĝo de ĉiu kazo de la elektitoj kaj Jesuo Kristo, fina nerevokebla fina verdikto estis unuanime adoptita. En la momento de la fina juĝo la verdikto prononcita estos plenumita.

Verso 13: " *La maro transdonis la mortintojn, kiuj estis en ĝi, kaj la infero transdonis la mortintojn, kiuj estis en ili; kaj ĉiu estis juĝita laŭ siaj faroj.* »

La principo difinita en ĉi tiu verso validas por ambaŭ resurektoj. La " *mortintoj* " malaperas en la " *maron* " aŭ sur la "tero"; Estas ĉi tiuj du eblecoj kiuj estas indikitaj en ĉi tiu verso. Ni notu la formon " *havis* ", per kiu la ento "tero" estas elvokita. Ĉar efektive, ĉi tiu nomo estas pravigita, Dio deklaris al pekulo: " *Vi estas polvo kaj al polvo vi revenos* " en Gen.3:19. La " *havis* " do estas la " *polvo* " de la "tero". Morto foje konsumis homojn per fajro, kiuj do ne estas " *resenditaj al polvo* " laŭ la normala entombigito. Tial, ne ekskludante ĉi tiun kazon, la Spirito precizigas, ke la " *morto* ", mem, redonos tiujn, kiujn ĝi batis en kiaj ajn formoj; komprenante la disfalon kaŭzitan de nuklea fajro, kiu lasas neniun spuron de plene diseriĝinta homa korpo.

Verso 14: " *Kaj morto kaj infero estis ĵetitaj en la fajran lagon. Jen la dua morto, la fajra lago.* »

" *Morto* " estis principo absolute kontraŭa al tiu de vivo kaj ĝia celo estis forigi estaĵojn, kies vivsperto estis juĝita kaj kondamnita de Dio. La sola celo de la vivo estas prezenti al Dio novan kandidataton por lia elekto de eternaj amikoj. Ĉi tiu elekto okazis, kaj la malvirtuloj detruitaj, " *morto* " kaj "la tero" " *havis la mortintojn* " ne plu havas kialon por ekzisti. La detruaj principoj de ĉi tiuj du aferoj estas mem detruitaj de Dio. Post la " *fajra lago* ", ĉambro estas farita por la vivo kaj la dia lumo, kiu lumigas ĝiajn kreitaĵojn.

Verso 15: " *Kiu ne troviĝis skribita en la libro de vivo, estis ĵetita en la fajran lagon.* " »

Tiu ĉi verso konfirmas ĝin, Dio vere metis antaŭ la homon nur du vojojn, du elektojn, du sortojn, du destinojn (Deu.30:19). La nomoj de la elektitoj estis konataj de Dio ekde la fondo de la mondo aŭ eĉ pli, de la programado de lia projekto celanta havigi liberajn kaj sendependajn estaĵojn por kompanio. Tiu ĉi elekto kostos al li terurajn suferojn en korpo de karno sed lia deziro al amo estante pli granda ol lia timo, li lanĉis sian projekton kaj sciis anticipe la detalan plenumon de nia rakonto pri ĉiela vivo kaj surtera vivo. Li sciis, ke lia unua estaĵo iam fariĝos lia morta malamiko. Sed li donis al li, malgraŭ ĉi tiu scio, ĉiun ŝancon forlasi sian projekton. Li sciis, ke ĝi estas neebla, sed li lasis ĝin okazi. Li tiel konis la nomojn de la elektitoj, iliajn agojn, la ateston de ilia tuta vivo kaj gvidis kaj kondukis ilin al li ĉiun en sia tempo kaj epoko. Nur unu afero estas neebla por Dio: surprizo.

Li konis ankaŭ la nomojn de la amasoj da indiferentaj, ribelemaj, idolaraj homaj estaĵoj, kiujn kreis la procezo de homa reproduktado. La diferenco en la juĝo de Dio malkaŝita en Rev.19:19-20 validas por ĉiuj liaj kreitaĵoj. Kelkaj el ili, kiuj estas malpli kulpaj, estos mortigitaj per " *la vorto de Dio* " sen scii " *la turmentojn de la fajro de la dua morto* ", kiuj estas destinitaj ekskluzive al kristanaj kaj judaj religiaj kulpuloj. Sed la dua " *resurekto* " koncernas ĉiujn liajn homajn estaĵojn naskitajn sur la tero kaj anĝele kreitajn en la ĉielo, ĉar Dio deklaris en Rom.14:11: " *Ĉar estas skribite: Kiel Mi vivas, diras la Sinjoro, ĉiu genuo kliniĝos antaŭ Mi. , kaj ĉiu lango donos gloron al Dio .*"

Apokalipso 21: la glorata Nova Jerusalemo simbolita

Verso 1: " *Tiam mi vidis novan ĉielon kaj novan teron; ĉar la unua ĉielo kaj la unua tero forpasis, kaj la maro ne plu ekzistis. »*

La Spirito kundividis kun ni la sentojn inspiritajn de la starigo de la nova plurdimensia ordo post la fino de la 7-a ^{jarmilo}. De ĉi tiu momento, la tempo ne plu estos kalkulita, ĉio, kio vivas, eniras senfinan eternecon. Ĉio estas nova aŭ pli precize renovigita. " *Ĉielo kaj tero* " de la epoko de peko malaperis, kaj la simbolo de " *morto* ", la " *maro* " ne plu ekzistas. Kiel Kreinto, Dio ŝanĝis la aspekton de la planedo Tero, malaperigante ĉion, kio reprezentis riskon aŭ danĝeron por ĝiaj loĝantoj; do ne plu oceanoj, ne plu montoj kun krutaj rokaj pintoj. Ĝi fariĝis granda ĝardeno kiel la unua " *Edeno* ", kie ĉio estas gloro kaj paco; kiu estos konfirmita en Rev.22.

Verso 2: " *Kaj mi vidis la sanktan urbon, la novan Jerusalemon, malsuprenirantan el la ĉielo de Dio, pretigitan kiel fianĉino ornamita por sia edzo. »*

Ĉi tiu nova amuzaĵo bonvenigos la asembleon de la elektitaj elaĉetitaj sanktuloj el la lando nomita en ĉi tiu verso " *sankta urbo* ", kiel en Rev.11:2, " *Nova Jerusalemo* ", la " *fianĉino* " de Jesuo Kristo ŝia " *edzo* ". Ŝi " *malsupreniras de la ĉielo* ", el la regno de Dio, kie ŝi eniris ĉe la reveno en gloro de sia Savanto. Ŝi tiam malsupreniris al la tero por la unua fojo ĉe la fino de la " *mil jaroj* " de la ĉiela juĝo por la lasta juĝo. Post tio, reirante al la ĉielo, ŝi atendis ĝis la " *nova ĉielo kaj la nova tero* " estis pretaj akcepti ŝin. Notu ke la vorto " *ĉielo* " estas en

la singularo, ĉar ĝi elvokas perfektan unuecon, en opozicio al la pluralo, " ĉielo ", kiu sugestis en Gen.1:1, la dividon de ĉielaj estaĵoj en du kontraŭstarajn tendarojn.

Verso 3: “ *Kaj mi aŭdis laŭtan voĉon de la trono dirantan: Jen la tabernaklo de Dio kun homoj! Li logxos kun ili, kaj ili estos Lia popolo, kaj Dio mem estos kun ili.* »

La " nova tero " bonvenigas eminentan gaston, ĉar " Dio mem ", forlasante sian antikvan ĉielan tronon, venas instali sian novan tronon sur la tero, kie li venkis la diablon, pekon kaj morton. " La tabernaklo de Dio " indikas la ĉielan korpon de Dio Jesuo Kristo " Mikaelo " (= kiu estas kiel Dio). Sed ĝi estas ankaŭ la simbolo de la Asembleo de la elektitoj, super kiu regas la Spirito de Jesuo Kristo. “ *Tabernaklo, templo, sinagogo, preĝejo* ”, ĉiuj ĉi tiuj terminoj estas simboloj de la homoj de la elacĉetitaj sanktuloj antaŭ ol esti konstruaĵoj konstruitaj de homo; ĉiu el ili markas etapon en la progreso de la dia projekto. Kaj unue, " la tabernaklo " indikas la eliron el Egiptio de la Hebreoj gvidataj kaj kondukita al la dezerto de Dio videble manifestita per la nuboj, kiu malsupreniris kiel kolono super la sankta tendo. Li tiam estis jam “ *kun viroj* ”; kiu pravigas la uzon de ĉi tiu termino en ĉi tiu verso . Tiam la “ *templo* ” markas la solidan konstruon de la “ *tabernaklo* ”; laboro ordonita kaj farita sub la reĝo Salomono. En la hebrea, ekskluzive, la vorto " sinagogo " signifas: asembleo. En Rev.2:9 kaj 3:9, la Spirito de Kristo rilatas al la ribelema juda nacio kiel la " *sinagogo de Satano* ". La lasta vorto " *preĝejo* " designas la asembleon en la greka (ecclesia); la lingvo de la disvastigo de la kristana instruo de la Biblio. Jesuo komparis “ *lian korpo* " en la " templo " de " *Jerusalem* ", kaj laŭ Ef.5:23, la Asembleo, lia " *Eklezio* ", estas " *lia korpo* ": " *ĉar la edzo estas la kapo de la edzino, kiel Kristo estas la kapo de la Eklezio, kiu estas lia korpo, kaj de kiu li estas la Savanto* . Ni memoras la malĝojon travivita de la apostoloj de Jesuo kiam li forlasis ilin por supreniri al la ĉielo. Ĉi-foje, " *mia edzo vivos kun mi* " povas diri la Elektita en sia instalaĵo sur la " *nova tero* ". Estas en ĉi tiu kunteksto ke la mesaĝoj de la dek du nomoj de la " *dek du triboj* " de Rev.7 povas esprimi la nefalsitan ĝojon kaj feliĉon de ilia venko.

Verso 4: " *Li viŝos ĉiun larmon el iliaj okuloj, kaj morto ne plu ekzistos, kaj ne plu estos funebro, nek plorado, nek doloro, ĉar la antaŭaj aferoj forpasis.*" »

La ligo kun Rev.7:17 estas konfirmita trovante ĉi tie la dian promeson per kiu Rev.7 finiĝas: " *Li forviŝos ĉiun larmon el iliaj okuloj* ". La kuraco kontraŭ plorado estas ĝojo kaj ĝojo. Ni parolas pri la horo, kiam la promesoj de Dio estos plenumitaj kaj plenumitaj. Rigardu atente ĉi tiun mirindan estontecon, ĉar antaŭ ni estas la tempo planita por “ *morto, funebro, krioj, doloro* ”, kiu ne plu estos, nur, la renovigo de ĉio de nia sublima kaj mirinda kreinto Dio. Mi precizigas, ke tiuj teruraj aferoj malaperos nur post la lasta juĝo, kiu estos plenumita fine de la "mil jaroj". Por la elektitoj, sed nur por ili, la efikoj de malbono ĉesos ĉe la reveno en gloro de la Sinjoro Dio la Plejpotenca.

Verso 5: " *Kaj la Sidanto sur la trono diris: Jen mi faras ĉion nova. Kaj li diris: Skribu; ĉar ĉi tiuj vortoj estas certaj kaj veraj.* »

La Dio kreinto, persone, engaĝiĝas kun promeso, kaj li atestas pri ĉi tiu profeta vorto: " *Jen Mi faras ĉion nova* ". Ne utilas serĉi bildon en niaj surteraj

novaĵoj por provi havi ideon pri tio, kion Dio preparas, ĉar tio, kio estas nova, ne povas esti priskribita. Kaj ĝis tiam Dio nur rememorigis al ni la dolorajn aferojn de nia tempo dirante al ni, ke ili ne plu estos en la " *nova tero kaj la nova ĉielo* ", kiuj tiel konservas sian tutan misteron kaj surprizojn. La anĝelo aldonas al ĉi tiu deklaro: " *ĉar ĉi tiuj vortoj estas certaj kaj veraj* ". La gracovoko de Dio en Jesuo Kristo postulas neŝanceleblan fidon por akiri la rekompenco de la promesoj de Dio. Ĝi estas malfacila vojo, kiu iras kontraŭ la normoj de la mondo. Ĝi postulas grandan spiriton de ofero, de abnegacio, en la humileco de sklavo submetita al sia Majstro. La klopodoj de Dio plifortigi nian konfidon estas do bone pravigitaj: "certeco en la vero malkaŝita kaj esprimita" estas la normo de vera fido.

Verso 6: " *Kaj li diris al mi: Fariĝis! Mi estas la alfa kaj la omega, la komenco kaj la fino. Al la soifanto mi donos senpage el la fonto de la akvo de vivo* ."

La kreinto Dio Jesuo Kristo kreas " *ĉion novan* ". " *Ĝi estas farita!* » ; Psa.33:9: " *Ĉar li diris, kaj la afero okazis; li ordonas, kaj ĝi ekzistas* ." Lia kreiva vorto estas plenumita tuj kiam la vortoj eliras el lia buŝo. Ekde la jaro 30, malantaŭ ni, la programo de la kristana epoko malkaŝita en Daniel kaj Apokalipso plenumiĝis ĝis la plej malgrandaj detaloj. Dio invitas nin rigardi denove en la estontecon, kiun Li preparis por siaj elektitoj; la aferoj anoncitaj estos plenumitaj sammaniere, kun plena certeco. Jesuo diras al ni kiel en Rev.1:8: " *Mi estas la alfa kaj la omega, la komenco kaj la fino* ". La ideo de " *komenco kaj fino* " havas sencecon nur en nia sperto de tera peko, kiu finiĝos tute ĉe la " *fino* " de la sepa jarmilo post la detruo de pekuloj kaj morto. Al la filoj de Dio disĵetitaj tra komerca lando, Jesuo proponas, " *senpage* ", " *de la fonto de la akvo de vivo* ". Li estas mem, " *la fonto* " de ĉi tiu " *akvo de vivo* ", kiu simbolas eternan vivon. La donaco de Dio estas senpaga, ĉi tiu klarigo kondamnas la vendon de katolikaj "indulgoj" kiuj indikis pardonon akiritan je prezo de la papofico.

Verso 7: " *Kiu venkanto heredos ĉi tion; Mi estos lia Dio, kaj li estos mia filo* ."

La elektitoj de Dio estas kunheredantoj kun Jesuo Kristo. Unue, per sia propra " *venko* ", Jesuo " *heredigis* " reĝan gloron rekonitan de ĉiuj siaj ĉielaj estaĵoj. Post li, liaj elektitoj, ankaŭ " *venkantoj* ", sed per sia " *venko* ", " *heredos ĉi tiujn novajn aferojn* " speciale kreitajn de Dio por ili. Jesuo konfirmis sian diecon al la apostolo Filipo, en Johano 14:9: " *Jesuo diris al li: Mi estas kun vi tiel longe, kaj vi ne konas min, Filipo! Kiu vidis min, tiu vidis la Patron; kiel vi diras: Montru al ni la Patron?* » La viro mesio prezentis sin kiel la " *Eterna Patro* ", tiel konfirmante la anoncon profetitan en Jes.9:6 (aŭ 5) kiu koncernis lin. Jesuo Kristo estas do por siaj elektitoj, kaj ilia frato kaj ilia Patro. Kaj ili mem estas liaj fratoj kaj liaj filoj. Sed la voko estas individua, tiel diras la Spirito, kiel ĉe la fino de la 7 epokoj de la temo "Leteroj": " *al tiu, kiu venkas* ", " *li estos mia filo* ". Venko super peko estas postulata por profiti de la statuso de " *filo* " de la vivanta Dio.

Verso 8: " *Sed la malkuraĝaj, la nekredantoj, la abomenindaj, la murdintoj, la sekse malmoraluloj, la magiistoj, la idolanoj, kaj ĉiuj mensoguloj, ilia parto estos en la lago, kiu brulas per fajro kaj sulfuro, kiu estas la dua morto* . »

Tiuj ĉi kriterioj de homaj karakteroj troviĝas tra la pagana homaro, tamen la Spirito celas ĉi tie la fruktojn de la falsa kristana religio; la kondamno de la juda religio estanta klare esprimita kaj malkaŝita de Jesuo en Rev.2:9 kaj 3:9.

Laŭ Ap. 19:20, "... *la lago brulanta per fajro kaj sulfuro* " estos, ĉe la lasta juĝo, la parto rezervita por la " *besto kaj la falsa profeto* ": la katolika kredo kaj la protestanta kredo. La falsa kristana religio ne diferencas de la falsa juda religio. Liaj prioritataj valoroj estas la malo de tiuj de Dio. Tiel, dum la judaj Fariseoj riproĉis al la disĉiploj de Jesuo, ke ili ne lavis siajn manojn antaŭ manĝi (Mat.15:2), Jesuo neniam faris ĉi tiun riproĉon al ili kaj li tiam diris, en Mat.15:17 ĝis 20: " *Ĉu. ĉu vi ne komprenas, ke ĉio, kio eniras la buŝon, iras en la ventron, kaj poste estas ĵetita en la sekretajn lokojn? Sed tio, kio eliras el la buŝo, venas el la koro, kaj tio estas kio malpurigas homon. Ĉar el la koro venas malbonaj pensoj, **murdo, adulto, malĉasteco, ŝtelo, malvera atesto, kalumnio** . Tio estas la aferoj, kiuj profanas la homon; sed manĝi sen lavi viajn manojn ne malpurigas homon* ". Same, la falsa kristana religio maskas siajn pekojn kontraŭ la Spirito ĉefe punante la pekojn de la karno. Jesuo donis sian opinion dirante al la judoj en Mat.21:3: " *la impostistoj kaj la prostituitinoj iros antaŭ vi en la regnon de la ĉielo* "; evidente, kondiĉe ke ĉiuj pentu kaj konvertiĝu al Dio kaj lia pureco. Estas falsa religio, ke Jesuo traktas pri " *blindaj gvidantoj* ", kiujn li riproĉas en Mat.23:24, pro " *filtri la kulon kaj engluti la kamelon* ", aŭ alie, pro " *vidi la pajlon en la okulo de la proksimulo sen vidi la trabo kiu estas en sia propra* " laŭ Luko 6:42 kaj Mat.7:3 ĝis 5.

Estas malmulte da espero por iu ajn, kiu identiĝas kun ĉiuj ĉi tiuj personecaj kriterioj, kiujn Jesuo listigas. Se nur unu kongruas kun via naturo, vi devos batali kontraŭ ĝi kaj venki vian difekton. La unua batalo de fido estas kontraŭ si mem; kaj ĝi estas la plej malfacila malfeliĉo por venki.

En ĉi tiu nombrado, favorante ilian spiritan signifon, Jesuo Kristo, la granda dia juĝisto, citas la kulpojn akuzitajn de la falsa kristana kredo de la tipo de papa romkatolikismo. Celante "la malkuraĝulojn", li nomumas tiujn, kiuj rifuzas venki en sia batalo de fido, ĉar liaj promesoj estas ĉiuj rezervitaj " *al tiu, kiu venkas* ". Tamen, ne estas venko ebla por tiuj, kiuj rifuzas batali. La " *fidela atestanto* " devas esti kuraĝa; eliru la malkuraĝulo. " *Sen fido estas neeble plaĉi al Dio* " (Heb.11:6); eliro, " *la nekredanto* ". Kaj fido, kiu ne konformas al la fido de Jesuo donita kiel modelo por imiti, estas nur nekredemo. " *Abomenaĵoj* " estas abomenindaj al Dio kaj ili restas la fruktoj de la paganoj ; eliro, " *la abomeninda* ". Ĝi estas liko atribuita al " *Babilono la granda, la patrino de malĉastistinoj kaj abomenaĵoj de la tero* " laŭ Rev.17:4-5. " *Murdintoj* " malobeas la sesan ordonon; eliro, " *la murdinto* ". La murdo estas atribuita al la katolika kredo kaj la protestanta kredo de la " *hipokrituloj* " laŭ Dan.11:34. La " *malmodesta* " povas ŝanĝi sian konduton kaj venki sian malbonon, alie; eliri " *la senhonta* ". Sed la spirita " *malprudento* " atribuita al la katolika kredo kompare kun " *prostituitino* " tute fermas la pardonon al la ĉielo por ĝi. Krome, Dio kondamnas en ŝia " *malĉasteco* " kiu kondukas al spirita " *adulto* ": komerco kun la diablo. " *Magiistoj* " estas katolikaj pastroj kaj protestantaj sekvantoj de demona spiritismo; eliro, " *la magiisto* "; ĉi tiu ago estas atribuita al " *Babilono la granda* " en Rev.18:23. " *La idolanoj* " ankaŭ indikas la katolikan kredon, ĝiaj skulptitaj idoloj

objektoj de adorado kaj preĝo; eliro, " *la idolano* ". Kaj fine, Jesuo citas " *la mensogantoj* ", kiuj havas kiel sian spiritan patron " *la diablon, mensoganton kaj mortiginton de la komenco kaj patro de mensogoj* " laŭ Johano 8:44; eliru " *la mensoganto* " .

Verso 9: " *Tiam venis unu el la sep anĝeloj, kiuj tenis la sep pelvojn de la sep lastaj plagoj, kaj parolis al mi, dirante: Venu, mi montros al vi la fianĉinon, la edzinon de la Ŝafido.* »

En ĉi tiu verso, la Spirito sendas mesaĝon de kuraĝigo al la elektitoj, kiuj venke trapasos la tragikan kaj teruran tempon de la diaj " *sep lastaj plagoj* ". Ilia rekompenco estos vidi (" *mi montros al vi* ") la gloron rezervitan por la venkaj elektitoj, kiuj konsistigas kaj reprezentas, en ĉi tiu lasta historia fazo de la lando de peko, " *la fianĉinon, la edzinon de la Ŝafido* ", Jesuon Kriston. .

La " *sep anĝeloj, kiuj tenis la sep fiolojn plenigitajn per la sep lastaj plagoj* " celis homojn renkontantajn la kriteriojn de la falsa kristana religio citita en la antaŭa verso. Ĉi tiuj " *sep lastaj plagoj* " estis la parto, kiun Dio baldaŭ donos al la falinta tendaro. Li nun montros al ni, per simbolaj bildoj, la parton, kiu iros al la venkintoj elacetitaj elektitoj. En simboleco rivelanta la sentojn kiujn Dio havas por ili, la anĝelo montros la elektitojn, kies asembleo konsistigas, kolektive, " *la novedzino de la ŝafido* ". Precidante, " *la edzino de la Ŝafido* ", la Spirito konfirmas la instruon donitan en Efesanoj 5:22 ĝis 32. La apostolo Paŭlo priskribas idealan edzon kaj edzinon, kiu bedaŭrinde nur trovos sian plenumon en la rilato de la Elektitoj kun Kristo. . Kaj ni devas lerni relegi la historion de Genezo, en la lumo de ĉi tiu leciono donita de la Spirito de la vivanta Dio, kreinto de ĉia vivo, kaj brila inventinto de ĝiaj perfektaj valoroj. La vorto " *virino* " ligas " *la novedzinon* ", " *la Elektitan* " de Kristo al la bildo de la " *virino* " prezentita en Apokalipso 12.

Ĝenerala priskribo de la Glorita Elektita

Verso 10: " *Kaj li forkondukis min en la spirito al granda kaj alta monto. Kaj li montris al mi la sanktan urbon Jerusalemon, kiu malsupreniris el la cxielo de Dio, havanta la gloron de Dio.* »

En spirito, Johano estas transportita al la momento, kiam Jesuo Kristo kaj liaj elektitoj malsupreniras de la ĉielo post la ĉiela juĝo de la " *mil jaroj* " de la sepa jarmilo. En Apoc. 14:1, la " *sigelita* " adventisto " *144,000* " de la kristanaj spiritaj " *dek du triboj* " estis montrita sur " *Monto Cion* ". Post la " *mil jaroj* " la afero profetita estas plenumita en la realo de la " *nova tero* ". Ekde la reveno de Jesuo Kristo, la elektitoj ricevis de Dio gloratan ĉielan korpon eternan. Ili tiel reflektas " *la gloron de Dio* ". Ĉi tiu transformiĝo estas anoncita de la apostolo Paŭlo en 1 Kor.15:40 ĝis 44: " *Estas ankaŭ ĉielaj korpoj kaj surteraj korpoj; sed la heleco de ĉielaj korpoj estas malsama, tiu de teraj korpoj estas malsama. Unu estas la brilo de la suno, alia la brilo de la luno, kaj alia la brilo de la steloj; eĉ stelo diferencas laŭ brilo de alia stelo. Tiel estas kun la releviĝo de la mortintoj. La korpo estas semata putrema; li leviĝas neputreble; ĝi estas semata malestime, ĝi leviĝas glora; li estas semata malforta, li leviĝas plena de forto; li estas semata kiel besta korpo, li reviviĝas kiel spirita korpo. Se ekzistas besta korpo, ekzistas ankaŭ spirita korpo.* "

Verso 11: “ *Ĝia brilo estis kiel tiu de tre altvalora ŝtono, jaspis-ŝtono travidebla kiel kristalo.* »

Citita en la antaŭa verso, " *la gloro de Dio* " kiu karakterizas ĝin estas konfirmita ĉar la " *jaspistono* " ankaŭ indikas la aspekton de " *Kiu sidas sur la trono* " en Rev.4:3. Inter la du versoj, ni rimarkas diferencon ĉar en Rev.4, por la kunteksto de juĝo, ĉi tiu " *jaspistono* " kiu simbolas Dion ankaŭ havas la aspekton de " *sardonikso* ". Ĉi tie, la problemo de peko solvita, la Elektito prezentas sin en aspekto de perfekta pureco " *travidebla kiel kristalo* ".

Verso 12: “ *Ĝi havis grandan kaj altan muron. Ĝi havis dek du pordojn, kaj sur la pordoj dek du anĝelojn, kaj nomojn skribitajn, tiujn de la dek du triboj de la Izraelidoj:* ”

La bildo proponita de la Spirito de Jesuo Kristo baziĝas sur la simboleco de la " **templo** ". **spiritita sanktulo** menciita en Ef.2:20 ĝis 22.: “ *Vi estas konstruita sur la fundamento de la apostoloj kaj profetoj, Jesuo Kristo mem estante la bazŝtono. En li la tuta konstruaĵo, bone kunordigita, leviĝas por esti sankta templo en la Sinjoro. En li vi ankaŭ estas konstruitaj en loĝejon de Dio en la Spirito.* ”. Sed ĉi tiu difino koncernis nur la Elektitojn de la apostola tempo. La “ *alta muro* ” bildigas la evoluon de la kristana kredo de la jaro 30 ĝis la jaro 1843; ni rimarku, ke ĝis ĉi tiu dato, la normo de la vero komprenita kaj instruita de la apostoloj restas senŝanĝa. Tial la ŝanĝo en la ripoztago establita en 321 rompas **la** sanktan interligon faritan kun Dio per la sango de Jesuo Kristo. Koncerne la verajn ricevantojn de la Revelacio de ĉi tiu profetaĵo, la simboloj, kiuj bildigas la adventistan kredon, apartigitan de Dio ekde 1843, estas bildigitaj per " *dek du pordoj* ", " *malfermitaj* " antaŭ la elektitaj oficistoj de " *Filadelfio* " (Rev.3: 7) kaj " *fermita* " antaŭ la falintaj " *vivaj mortintoj* " de " *Sardes* " (Apoc.3:1). Ili " *portas la nomojn de la 12 triboj sigelitaj per la sigelo de Dio* " en Rev.7.

Verso 13: “ *Oriente tri pordegoj, norde tri pordegoj, sude tri pordegoj, kaj okcidente tri pordegoj.* »

Ĉi tiu orientiĝo de la " *pordoj* " al la kvar kardinalaj punktoj ilustras ĝian universalan karakteron; kiu kondamnas kaj nelegitimas la religion, kiu pretendas universalismon tradukitan per la greka radiko “*katholikos*” aŭ “*katoliko*”. Tiel, ekde 1843, por Dio, Adventismo estas la sola kristana religio, al kiu li konfidis sian " *eternan Evangelion* " (Ap 14:6) por universala misio instrui la loĝantarojn de la tero. Krom la vero, kiun li malkaŝas al siaj spiritaj Elektitaj ĝis la fino de la mondo, ne ekzistas savo . Adventismo naskiĝis en formo de religia reviviĝo-movado motivita de la anonco de la reveno de Jesuo Kristo atendita, la unuan fojon, por la printempo de 1843; kaj ĝi devas konservi ĉi tiun karakteron ĝis la vera fina reveno de Jesuo Kristo planita por printempo 2030. Ĉar "movado" estas agado en konstanta evoluo, alie ĝi ne plu estas "movado", sed "blokita" kaj morta institucio, kiu favoras tradicion kaj religian formalismon; aŭ, ĉio, kion Dio malamas kaj kondamnas; kaj jam kondamnis inter la ribelemaj Judoj, la unuajn nekredantojn.

Detala priskribo en kronologia sinsekvo

La bazoj de la kristana kredo

Verso 14: “ *La muro de la urbo havis dek du fundamentojn, kaj sur ili la dek du nomojn de la dek du apostoloj de la Ŝafido.* »

Ĉi tiu verso bildigas la apostolan kristanan kredon kiu kovras, kiel ni vidis, la periodon inter 30 kaj 1843, kaj kies instruo estis distordita de Romo en 321 kaj 538. La " *alta muro* " estas formita de la jarcenta asembleo. de “ *vivaj ŝtonoj* ” laŭ 1 Pie.2:4-5: “ *Alproksimiĝu al Li, **viva ŝtono** , forĵetita de homoj, sed elektita kaj altvalora antaŭ Dio; kaj vi mem, **kiel vivantaj ŝtonoj** , konstruu vin por formi spiritan domon, **sanktan pastraron** , por oferi spiritajn viktimojn, akcepteblajn de Dio per Jesuo Kristo .*

Verso 15: “ *Tiu, kiu parolis al mi, havis oran kanon kiel mezurilon, por mezuri la urbon, ĝiajn pordegojn kaj ĝian muron.* »

Ĉi tie, kiel en Apoc. 11:1, temas pri " *mezurado* " aŭ juĝo pri la valoro de la glorata Elektito, pri la adventisma epoko (*la 12 pordegoj*), kaj pri la apostola kredo (*la fundamento kaj la muro*). Se la " *kano* " de Apoc. 11:1 estis " *kiel vergo* ", instrumento de puno, la absoluta malo, tiu de ĉi tiu verso estas " *ora kano* "; " *oro* " estante la simbolo de " *fido purigita per provo* ", laŭ 1 Pet.1:7: " *por ke la provo de via fido, pli valora ol pereema oro (kiu tamen estas elprovata per fajro), rezultu en laŭdo, gloro kaj honoro, kiam Jesuo Kristo aperos . Fido do estas la normo de la juĝo de Dio.*

Verso 16: “ *La urbo estis en formo de kvadrato, kaj ĝia longo estis egala al sia larĝo. Li mezuris la urbon per la kano, kaj trovis dek du mil stadiojn; la longo, larĝo kaj alto estis egalaj.* »

La " *kvadrato* " estas en surfacareo la perfekta ideala formo. Ĝi estas origine trovita en la "sanktejo de sanktejoj" aŭ "plej sankta loko" aspekto de la tabernaklo konstruita en la tempo de Moseo. La formo de la " *kvadrato* " estas pruvo de inteligenta implikiĝo, la naturo ne prezentas perfektan " *kvadraton* ". La inteligenteco de Dio aperas en la dimensioj de la hebrea sanktejo, kiu estis formita per vicigo de tri " *kvadratoj* ". Du estis uzitaj por la " *sanktejo* " kaj la tria, por " *la sanktejo* " aŭ " *plej sankta loko* ", kiu estis ekskluzive rezervita por la ĉeesto de Dio kaj tial, apartigita per " *vualo* ", bildo de peko kiu Jesuo pekliberigos en sia horo. Ĉi tiuj proporcioj de tri trionoj estis la bildo de la 6000 aŭ trioble 2000 jaroj dediĉitaj al la elekto de la elektitoj en la sava projekto desegnita de Dio. Ĉe la fino de ĉi tiu elekto, la elektitaj elektitaj estas tiel bildigitaj de la " *kvadrato* " de la " *plej sankta loko* ", kiu profetis la rezulton de la savprojekto; ĉi tiu spirita loko fariĝanta alirebla pro la repaciĝo kaŭzita de la interligo en Kristo. Kaj la spirita " *kvadrato* " de la templo priskribita tiel ricevis sian fundamenton la 3-an de aprilo 30, kiam la savo komenciĝis per la libervola pekliberiga morto de nia Liberiganto Jesuo Kristo. La bildo de la " *kvadrato* " ne sufiĉas por perfektigi ĉi tiun difinon de vera perfekteco, kies simbola nombro estas "tri". Ankaŭ, ĝi estas tiu de "kubo", kiu estas prezentita al ni. Havante la saman mezuron, en " *longo, larĝo kaj alto* ", ni havas ĉi-foje, la "tri" simbolon de la perfekta "kuba" perfekteco, de la asembleo de la elektitoj elaĉetitaj de Jesuo Kristo. En 2030, la konstruado de " *la kvadrata urbo* (kaj eĉ kuba: " *ĝia alteco* "), *ĝia fundamento kaj ĝiaj dek du pordegoj* " estos kompletigita. Donante al ĝi kuban formon, la Spirito malpermesas la laŭvortan interpreton de "urbo" kiun amasoj donas al ĝi.

La mezurita nombro , " 12,000 stadioj ," havas la saman signifon kiel la " 12,000 sigelitaj " de Rev.7. Kiel memorigilo: 5 + 7 x 1000, tio estas homo (5) + Dio (7) x en amaso (1000). La vorto " stadioj " sugestas ilian partoprenon en la vetkuro, kies celo estas " gajni la premion de la ĉiela voko " laŭ la instruo de Paŭlo, en Phi.3:14: " Mi kuras al la celo, por gajni la premion de la ĉiela alvokiĝo de Dio en Jesuo Kristo. » ; kaj en 1 Kor.9:24: " Ĉu vi ne scias, ke tiuj, kiuj kuras en la **stadiono**, ĉiuj kuras, sed unu ricevas la premion? Kuru por gajni ĝin. » La venkinta Elektita kuris kaj gajnis la premion donitan de Dio en Jesuo Kristo.

Verso 17: " *Kaj li mezuris la muron, kaj trovis cent kvardek kvar ulnojn, mezuron de homo, kiu estis tiu de la anĝelo.* »

Malantaŭ la " ulnoj ", misgvidaj mezuroj, Dio malkaŝas al ni sian juĝon kaj li malkaŝas al ni, ke nur homoj simbolitaj per la nombro "5", kiuj faris aliancon kun Dio, kies nombro estas "7". La sumo de ĉi tiuj du nombroj donas "12" kiu, kiam "kvadrata", donas la nombron "144". La precizeco " *mezuro de homo* " konfirmas la juĝon de elektitaj " homoj " elacetitaj per la sango verŝita de Jesuo Kristo. La nombro "12" do ĉeestas en ĉiuj fazoj de la projekto de la sankta alianco finita kun Dio: 12 hebreaj patriarkoj, 12 apostoloj de Jesuo Kristo kaj 12 triboj por bildigi la adventistan kredon establitan ekde 1843-1844.

Verso 18: " *La muro estis farita el jaspo, kaj la urbo estis pura oro, kiel pura vitro.* »

Per ĉi tiuj simboloj, Dio malkaŝas sian aprezon de la kredo montrita de liaj elektitaj elektitoj ĝis 1843. Ili ofte havis malmulte da lumo, sed ilia atesto al Dio kompensis kaj plenigis lin per amo. La " *pura oro kaj pura vitro* " de ĉi tiu verso ilustras la purecon de iliaj animoj. Ili ofte forlasis siajn vivojn pro fidi al la promesoj de Dio malkaŝitaj per Jesuo Kristo. La konfido metita al li ne estos seniluziigita, li mem bonvenigos ilin al " *la unua resurekto* ", tiu de la veraj " *mortintoj en Kristo* ", en la printempo de 2030.

La apostola fundamento

Verso 19: " *La fundamentoj de la muro de la urbo estis ornamitaj per multekostaj ŝtonoj de ĉiuj specoj: la unua fundamento estis el jaspo, la dua el safiro, la tria el kalcedonio, la kvara el smeraldo,* "

Verso 20: " *la kvinono de sardonikso, la sesa de sardonikso, la sepa de krizolito, la oka de berilo, la naŭa de topazo, la dekono de krizoprazo, la dekunua de hiacinto, la dekdua de ametisto.* »

Dio scias la pensojn de homoj kaj kion ili sentas kiam ili admiras la belecon de altvaloraj ŝtonoj kiam ili estas tranĉitaj aŭ poluritaj. Por akiri ĉi tiujn aferojn, iuj elspezas riĉaĵojn ĝis ruinigi sin, tia estas ilia korinklino al ili. En la sama procezo, Dio uzos ĉi tiun homan senton por esprimi la sentojn, kiujn li sentas por siaj amataj kaj benitaj elektitoj.

Ĉi tiuj malsamaj " *valoraj ŝtonoj* " instruas al ni, ke la elektitaj ne estas identaj klonoj, ĉar ĉiu homo havas sian propran personecon, sur la fizika nivelo, evidente, sed precipe sur la spirita nivelo, je la nivelo de sia karaktero. La ekzemplo donita de la " *dek du apostoloj* " de Jesuo konfirmas tiun penson. Inter Jean kaj Pierre, kia diferenco! Tamen Jesuo amis ilin kaj kun kaj pro iliaj diferencoj. La vera riĉeco de la vivo kreita de Dio kuŝas en ĉi tiuj diverseco de

personecoj, kiuj ĉiuj povis doni al li la unuan lokon en siaj koroj kaj en sia tuta animo.

Adventismo

Verso 21: “ *La dek du pordegoj estis dek du perloj; ĉiu pordo estis el unu sola perlo. La urboplaco estis pura oro, kiel travidebla vitro.* »

Ekde 1843, la elektitaj elektitoj ne pruvis kredon pli grandan ol tiu de tiuj, kiuj antaŭis ilin en la juĝo de la Savanto-Juĝisto. La simbolo " *unu perlo* " ŝuldiĝas al la aliro de benita adventismo al la plena kompreno de la plano de savo de Dio. Por Dio, ekde 1843, la elektitaj adventistoj elektis sin montris indaj ricevi lian tutan lumon. Sed ĉi tio estante liverita en konstanta kresko, nur la lastaj disidentaj adventistoj ricevas la lastan perfektan formon de profetaj klarigoj. Kion mi volas diri estas, ke la lasta adventisto elektita ne havos pli grandan valoron ol la aliaj elaĉetitaj el apostolaj tempoj. La " *perlo* " signalas la kulminon de la sava projekto ekfunkciigita de Dio. Ĝi malkaŝas specifan sperton, kiu konsistis el restarigo de **ĉiuj** doktrinaj veroj distorditaj kaj atakitaj de la romia papa katolika kredo kaj la protestanta kredo falinta en apostazio. Kaj fine, ĝi malkaŝas al ni la grandegan gravecon, kiun Dio donas al la eniro en aplikon de la dekreto de Daniel 8:14 en la printempo de 1843: " *Ĝis du mil tricent vespere kaj la sankteco estos pravigita* ". " *La perlo* " estas la bildo de ĉi tiu " *pravigita sankteco* ", kiu, male al aliaj altvaloraj ŝtonoj, ne devas esti tranĉita por malkaŝi sian belecon. En ĉi tiu fina kunteksto la asembleo de la sanktigataj elektitoj prezentiĝas harmonia, " *nekondamnebla* " laŭ Ap. 14:5, donante al Dio la tutan gloron, kiun li meritas. La profeta Ŝabato kaj la sepa jarmilo profetita de ĝi kuniĝas kaj estas plenumitaj en la tuta perfekteco de la sava projekto koncipita de la granda kreinto Dio. Lia " *perlo de granda prezo* " de Matt.13:45-46 esprimas la tutan grandiozecon, kiun li volis doni al ĝi.

La grandaj ŝanĝoj de la nova Jerusalemo

La Spirito precizigas: “ *la urboplaco estis farita el pura oro, kiel travidebla vitro.* » Citante ĉi tiun " *lokon de pura oro* " aŭ pura kredo, li sugestas komparon kun tiu de Parizo kiu portas la bildon de peko ricevante la nomojn " *Sodomo kaj Egiptio* " en Rev.11:8.

Verso 22: “ *Mi ne vidis templon en la urbo; cxar la Sinjoro, la Dio la Plejpotenca, estas Lia templo, kiel la SXafido.* »

La tempo por simboloj pasis, la elektitoj eniris en la veran realigon de la dia sava projekto. Kiel ni komprenas ĝin hodiaŭ sur la tero, " *la templo* " de kolektado ne plu havos utilon. Eniro en eternecon kaj realecon senutiligos " *la ombrojn* ", kiuj profetis laŭ Col.2:16-17: “ *Neniu do juĝu vin pri manĝado aŭ trinkado, aŭ pri festeno, pri novluno aŭ pri sabatoj. : ĝi estis la ombro de estontaj, sed la korpo estas en Kristo* . Atentu! En ĉi tiu verso, la formulo " *de la sabatoj* " koncernas " *la sabatojn* " okazigitaj de religiaj festoj kaj ne " *la semajna sabato* " establita kaj sanktigita de Dio en la sepa tago ekde la kreado de la mondo. Same kiel la unua alveno de Kristo senutiligis la festajn ritojn, kiuj profetis lin en la malnova interligo, la eniro en la eternecon malnoviĝos la surterajn simbolojn

kaj ĝi permesos al la elektitoj vidi, aŭdi kaj sekvi la Ŝafidon estu, Jesuo Kristo, la vera sankta dia " templo " kiu estos, eterne, la videbla esprimo de la krea Spirito.

Verso 23: “ *La urbo bezonas nek la sunon nek la lunon por lumigi ĝin; ĉar la gloro de Dio lumigas lin, kaj la Ŝafido estas lia torĉo.* »

En la dia eterneco, la elektitoj vivas en konstanta lumo sen lumfonto kiel nia nuna suno, kies ekzisto nur pravigas per la alternado de " tago kaj nokto "; " nokto aŭ mallumo " pravigita pro peko. Kun peko solvita kaj for, nur loko restas por " la lumo ", kiun Dio deklaris " bona " en Gen.1:4.

La Spirito de Dio restas nevidebla kaj Jesuo Kristo estas la aspekto en kiu liaj kreitaĵoj povas vidi lin. Tial li estas prezentita kiel " la torĉo " de la nevidebla Dio.

Sed spirita interpreto malkaŝas grandan ŝanĝon. Enirante la ĉielon, la elektitoj estos rekte instruitaj de Jesuo, ili tiam ne plu bezonos la " sunon ", simbolon de la nova alianco, nek la " lunon ", simbolon de la malnova juda alianco; ambaŭ estante, laŭ Ap 11:3, en la Skribo, la bibliaj " du atestantoj " de Dio, utilaj por ilumini homojn en ilia malkovro kaj kompreno de lia sava projekto. Resume, la elektitoj ne plu bezonos la Sanktan Bibliion.

Verso 24: " *La nacioj iros en ĝia lumo, kaj la reĝoj de la tero alportos en ĝin sian gloron.* »

" *La nacioj* " koncernitaj estas la " *nacioj* " kiuj estas ĉielaj aŭ fariĝis ĉielaj. La " *nova tero* " fariĝinte ankaŭ la nova regno de Dio, estas tie ke ĉiu vivanta estaĵo povas trovi la kreinton Dion. " *La reĝoj de la tero* " kiuj konsistigas la elektitojn " *alportos la gloron* " de sia animo pureco en ĉi tiu eterna vivo instalita sur la " *nova tero* ". Ĉi tiu esprimo " *reĝoj de la tero* ", kiu plej ofte celas, pejorative, la ribelemajn surterajn aŭtoritatojn, indikas, en subtila maniero, la elektitojn en Apoc. 4:4 kaj 20:4 kie ili estas prezentitaj " *sidantaj* " sur " *tronoj* ". Same, ni legas en Apoc.5:10: " *Vi faris ilin regno kaj pastroj al nia Dio, kaj ili reĝos sur la tero.* "

Verso 25: “ *Ĝiaj pordegoj ne estos fermitaj tage, ĉar tie ne estos nokto.* »

La mesaĝo reliefigas la malaperon de la nuna malsekureco. Paco kaj sekureco estos perfektaj en la lumo de eterna tago senfina. En la historio de la vivo, la bildo de mallumo estis kreita nur sur la tero pro la batalo inter la dia " lumo " kaj la " mallumo " de la tendaro de la diablo.

Verso 26: " *La gloro kaj honoro de la nacioj estos alportitaj tien.* »

Dum 6000 jaroj homoj organizis sin en triboj, popoloj kaj nacioj. Dum la kristana epoko, en Okcidento, homoj ŝanĝis siajn regnojn en naciojn kaj la kristanaj elektitoj estis elektitaj el ili pro la " *gloro kaj honoro* " kiun ili donis al Dio en Jesuo.

Verso 27: “ *Nenio malpura eniros en ŝin, nek iu, kiu faras abomenaĵon aŭ mensogon; nur tiuj, kiuj estas skribitaj en la libro de vivo de la Ŝafido, eniros.* "

Dio konfirmas ĝin, savo estas temo de granda postulo liaflanke. Nur perfekte puraj animoj, montrantaj amon al dia vero, povas esti elektitaj por eterna vivo. Denove, la Spirito renovigas sian malakcepton de la " *malpurigita* " kiu indikas la falintan protestantan fidon al la mesaĝo de " *Sardes* " en Rev.3:4, kaj la katolikan kredon kies sekvanto " *transdonas sin al abomeno kaj al religiaj kaj*

civilaj mensogoj. . Ĉar tiuj, kiuj ne apartenas al Dio, lasas sin esti manipolitaj de la diablo kaj liaj demonoj.

Denove, memorigas al ni la Spirito, surprizoj estas rezervitaj por la homoj, ĉar Dio konas ekde la fondo de la mondo la nomojn de siaj elektitoj, ĉar ili " *estas skribitaj en lia libro de vivo* ". Kaj specifante " *en la libro de vivo de la ŝafido* ", Dio ekskludas ajnan ne-kristanan religion el sia plano de savo . Revelinte en sia Revelacio la ekskludon de falsaj kristanaj religioj, la vojo al savo aperas tiel " *malvasta kaj mallarĝa* " kiel Jesuo deklaris ĝin en Mat.7:13-14: " *Eniru tra la mallarĝa pordego. Ĉar larĝa estas la pordego, kaj larĝa estas la vojo, kiu kondukas al perejo, kaj estas multaj, kiuj eniras per ĝi. Sed malvasta estas la pordego kaj malvasta estas la vojo, kiu kondukas al vivo, kaj malmultaj estas, kiuj ĝin trovas* .

Revelacio 22: La Senfina Tago de Eterneco

La perfekteco de la tera tempo de la dia elekto finiĝis per Apo.21: 7 x 3. La numero 22 paradokse markas la komencon de la historio kvankam ĝi konsistigas, en ĉi tiu libro, ĝian epilokon. Ĉi tiu renovigo, kiu koncernas " *ĉion* " laŭ Dio, estas ligita al la " *nova tero kaj la nova ĉielo* ", kiuj ambaŭ estas eternaj.

Verso 1: " *Kaj li montris al mi riveron de la akvo de vivo, klara kiel kristalo, eliranta el la trono de Dio kaj de la Ŝafido.* »

En ĉi tiu sublima, vigliga bildo de freŝeco, la Spirito memorigas al ni, ke la kunveno de la elektitoj, kiu fariĝis eterna, bildigita de la " *rivero de akvo de vivo* ", estas kreaĵo, verko de Dio spirite rekreita en Kristo, kies ĉeesto videbla. estas sugestita de lia « *trono* »; kaj ĉi tio, per la ofero de la " *ŝafido* ", Jesuo Kristo; eterneco estante la frukto de la nova naskiĝo, kiun ĉi tiu ofero produktis en la elektitoj.

" *La rivero* " estas alt-volumena fluo de dolĉa akvo. Li bildigas vivon kiu, kiel li, estas en konstanta agado. Dolĉa akvo konsistigas 75% de nia homa tera korpo; tio signifas, ke dolĉa akvo estas esenca por li, kaj jen la kialo, kial Dio komparas sian vorton, same esenca por akiri eternan vivon, al " *fonto de la akvoj de vivo* " laŭ Apo.7:17, estante mem ĉi tiu. " *fonto de viva akvo* " laŭ Jer.2:13. En Lia Revelacio, ni vidis en Rev.17:15 ke la " *akvoj* " simbolas " *popolojn* "; ĉi tie, la " *rivero* " estas simbolo de la elaĉetitaj elektitoj fariĝantaj eternaj.

Verso 2: " *En la mezo de la urboplaco kaj sur la du bordoj de la rivero estis arbo de vivo, donanta frukton dek du fojojn, donante sian frukton ĉiumonate, kaj kies folioj estis por la resanigo de la nacioj.* »

En ĉi tiu dua bildo, Jesuo Kristo, la " *arbo de vivo* " troviĝas " *meze* " de lia asembleo de elektitoj kunvenintaj ĉirkaŭ li en la " *loko* " de la kunveno. Li estas " *en la mezo* " de ili sed ankaŭ sur iliaj flankoj, reprezentitaj per la " *du bordoj de la rivero* ". Ĉar la dia Spirito de Jesuo Kristo estas ĉioĉeesta; ĉeestas ĉie kaj en ĉiuj. La frukto de ĉi tiu " *arbo* " estas " *vivo* ", kiu estas renovigita, konstante, ĉar " *ĝia frukto* " estas akirita en ĉiu el la " *12 monatoj* " de nia surtera jaro. Ĉi tio estas alia bela bildo de eterna vivo kaj memorigo ke ĝi estas konservita eterna per la volo de Dio.

Jesuo ofte komparis homon kun fruktoj " *arboj* ", kiujn " *ni juĝas laŭ ilia frukto* ". Li atribuis al si, de la komenco en Gen.2:9, la simblan bildon de " *arbo de vivo* ". Sed arboj havas kiel " *vestaĵon* " la ornamon de siaj " *folioj* ". Por Jesuo, lia " *vesto* " simbolas liajn justajn farojn kaj tial lian elaĉeton de la pekoj de liaj elektitoj, kiuj ŝuldas sian savon al li. Tiel same kiel la " *folioj* " de " *arboj* " kuracas malsanojn, la justaj faroj plenumitaj de Jesuo Kristo " *kuracas* " la mortan malsanon de prapeko heredita de la elektitoj ekde Adamo kaj Eva, kiuj uzis " *foliojn* " de arboj por kovri sian fizikan. kaj spirita nudeco malkovrita per la sperto de peko.

Verso 3: " *Ne plu estos malbeno. La trono de Dio kaj de la Ŝafido estos en la urbo; liaj servantoj servos al li kaj vidos lian vizaĝon.* ”

El ĉi tiu verso, la Spirito esprimas sin en la estonta tempo, donante al sia mesaĝo la signifon de instigo por la elektitoj, kiuj ankoraŭ devos batali kontraŭ malbono kaj ĝiaj sekvoj ĝis la reveno de Kristo kaj ilia forigo de la tero de la peko.

Ĝi estas " *anatemo* ", la malbeno de la peko farita de Eva kaj Adamo, kiu faris Dion nevidebla al homaj okuloj. La kreado de la Izraelidoj de la malnova interligo nenion ŝanĝis, ĉar la peko ankoraŭ faris Dion nevidebla. Li ankoraŭ devis kaŝi sin sub la aspekto de nuboj tage fariĝanta flamiĝema nokte. La plej sankta loko de la sanktejo estis ekskluzive rezervita por li, sub puno de morto por leĝrompinto. Sed ĉi tiuj surteraj kondiĉoj ne plu ekzistas. Sur la nova tero, Dio estas videbla por ĉiuj liaj servantoj, kio estos ilia servo ankoraŭ restas mistero, sed

ili havos kontakton kun li, kiel la apostoloj frotis kun Jesuo Kristo kaj interparolis kun li; vizaĝo al vizaĝo.

Verso 4: “ *Kaj Lia nomo estos sur iliaj fruntoj.* »

La nomo de Dio konsistigas la veran " *sigelon de la vivanta Dio* ". La sabata ripozo estas nur la ekstera "signo" de ĉi tio. Ĉar la " *nomo* " de Dio indikas lian karakteron, kiun li simbolas per la vizaĝoj de la " *kvar bestoj* ": " *la leono, la bovido, la homo kaj la aglo* ", kiuj perfekte ilustras la harmoniajn kontrastojn de la karaktero de Dio. : reĝa kaj forta, sed preta por ofero, homa aspekto, sed ĉiela naturo. La vortoj de Jesuo estas plenumitaj; tiuj, kiuj estas similaj, amasiĝas kune. Ankaŭ tiuj, kiuj kunhavas diajn valorojn, estas elektitaj de Dio por eterna vivo kaj estas kolektitaj al li. La " *frunto* " enhavas la cerbon de la viro, la motoran centron de lia penso kaj lian personecon. Kaj ĉi tiu vigla cerbo studas, reflektas kaj aprobas aŭ malakceptas la normon de vero, kiun Dio prezentas al ĝi por savi ĝin. La cerboj de la elektitoj amis la pruvon de amo organizita de Dio en Jesuo Kristo kaj ili batalis, laŭ la establitaj reguloj, por venki la malbonon per lia helpo, por akiri la rajton vivi kun li.

Finfine, ĉiuj tiuj, kiuj kunhavas la karakteron de Dio rivelita de Jesuo Kristo, trovas sin kun li por servi al li eterne. La ĉeesto de la " *nomo* " de Dio " *skribita sur iliaj fruntoj* " klarigas ilian venkon; kaj ĉi tio, precipe, en la lasta provo de adventisma kredo, en kiu homoj havis la elekton enskribi sur " *sia frunto* ", " *la nomo de Dio* " aŭ tiu de la ribelema " *besto* ".

Verso 5: “ *Ne plu estos nokto; kaj ili ne bezonos lampon nek lumon, ĉar la Sinjoro, la Eternulo, lumigos al ili. Kaj ili reĝos por ĉiam kaj eterne.* »

Laŭ Gen.1:5, malantaŭ la vorto " *nokto* " staras la vorto " *mallumo* ", simbolo de peko kaj malbono. La " *lampon* " indikas la Biblion, la sanktan skribitan vorton de Dio, kiu malkaŝas la standardon de " *lia lumo* ", tiu de bono kaj bono. Ĝi ne plu estos utila, la elektitoj havos rektan aliron al sia dia inspiro, sed ĝi nun konservas, sur la tero de peko, sian esencan " *lumigan* " rolon, kiu sola kondukas al eterna vivo.

Verso 6: “ *Kaj li diris al mi: Ĉi tiuj vortoj estas certaj kaj veraj; kaj la Eternulo, la Dio de la spiritoj de la profetoj, sendis Sian angxelon, por montri al Sijaj servantoj, kio devas okazi **rapide**.* ”

Duan fojon ni trovas ĉi tiun dian aserton: " *Ĉi tiuj vortoj estas certaj kaj veraj* ". Dio strebas konvinki la leganton pri la profetaĵo, ĉar lia eterna vivo estas en ludo en liaj elektoj. Fronte al liaj diaj asertoj, la homo estas kondiĉigita de la kvin sentoj, kiujn lia Kreinto donis al li. La tentoj estas multnombraj kaj efikaj por deturni lin de spiriteco. La insistado de Dio estas do plene pravigita. La danĝero por animoj estas reala kaj ĉiamĉeesta.

Estas konvene ĝisdatigi nian legadon de ĉi tiu verso, kiu prezentas maloftan laŭvortan karakteron en ĉi tiu profetaĵo. Ne estas simbolo en ĉi tiu verso, sed la aserto, ke Dio estas la inspiro de la profetoj, kiuj skribis la librojn de la Biblio kaj ke kiel fina revelacio, li sendis "Gabrielon" al Johano, por ke li malkaŝu al li en bildoj tion, en 2020, okazos " **tuji** ", aŭ jam estis plenumita, en granda mezuro. Sed inter 2020 kaj 2030 oni devos transiri la plej teruran epokon; teruraj tempoj markitaj de morto, nuklea detruo, kaj la teruraj " *sep lastaj plagoj de la kolero de Dio* "; homo kaj naturo terure suferos ĝis ili malaperos.

Verso 7: “ *Kaj jen mi venas rapide. Feliĉa estas tiu, kiu observas la vortojn de la profetaĵo de ĉi tiu libro!* »

La reveno de Jesuo estas anoncita por la printempo de 2030. Beateco estas por ni, tiom kiom ni “ *konservas* ”, ĝis la fino, “ *la vortojn de la profetaĵo de ĉi tiu libro* ” Revelacio.

La adverbo “ *rapide* ” difinas la subitan aperon de Kristo je la horo de lia reveno, ĉar la tempo pasas regule sen akcelo aŭ malrapidiĝo. Ekde Daniel 8:19, Dio memorigas nin: “ *Estas tempo difinita por la fino* ”: “ *Tiam li diris al mi: Mi instruos vin, kio okazos ĉe la fino de kolero, ĉar estas tempo markita por la fino.* ” Ĝi povas interveni nur ĉe la fino de la 6000 jaroj programitaj de Dio por lia elekto de elektitoj, tio estas, en la unua tago de printempo kiu antaŭas la 3-an de aprilo 2030.

Verso 8: “ *Mi estas Johano, kiu aŭdis kaj vidis ĉi tion. Kaj kiam mi aŭdis kaj vidis, mi falis antaŭ la piedojn de la angxelo, kiu ilin montris al mi, por ~~adori~~ klini min antaŭ li.* »

Duan fojon, la Spirito venas por sendi al ni sian averton. En la originalaj grekaj tekstoj la verbo “proskuneo” tradukiĝas kiel “prosteriĝi antaŭ”. La verbo “adori” estas heredaĵo de la latina versio nomata “Vulgato”. Ŝajne, ĉi tiu malbona traduko preparis la vojon por la forlaso de fizika kliniĝo en la religia praktiko de apostata kristanismo ĝis preĝi “starante”, pro alia malvera traduko de la greka verbo “istemi”, en Marko 11:25. En la teksto, ĝia formo “stékété” havas la signifon de “resti firma aŭ persisti”, sed la Oltramare-traduko uzata en la L.Segond-versio tradukis ĝin al “stazo” kiu signifas “staranta” en la laŭvorta signifo. Falsa traduko de la Biblio tiel legitimas, trompe, malindan, arogantan kaj indignan sintenon al la granda kreinto Dio, la Ĉiopova, fare de homoj, kiuj perdas la senton de la vere sankta. Kaj ĉi tio ne estas la sola... Jen kial nia sinteno al bibliaj tradukoj devas esti suspektema kaj singarda, precipe ĉar en Ap.9:11, Dio malkaŝas la “detruan” uzon (*Abaddon-Apollyon*), de la Biblio skribita. “ *en la hebrea kaj la greka* ”. La vero troviĝas nur en la originalaj tekstoj, konservitaj en la hebrea sed malaperis kaj anstataŭigitaj per la grekaj skribaĵoj de la nova interligo. Kaj tie, oni devas rekoni, “staranta” preĝo aperis inter protestantaj kredantoj, celita de la diaj vortoj de la “ *5-a trumpeto* .” Ĉar, paradokse, genuanta preĝo daŭris pli longe ĉe katolikoj, sed ni ne miru, ĉar ĝuste en tiu ĉi katolika religio la diablo kondukas siajn sekvantojn kaj siajn viktimojn kliniĝi antaŭ gravuritaj bildoj malpermesitaj de la dua el la dek ordonoj de Dio; ordono, kiun katolikoj ignoras, ĉar en la romia versio, ĝi estas forigita kaj anstataŭigita.

Verso 9: “ *Sed li diris al mi: Gardu ne fari ĉi tion! Mi estas via kunservisto, kaj tiu de viaj fratoj la profetoj, kaj de tiuj, kiuj observas la vortojn de ĉi tiu libro. ~~Adori~~ Antaŭ Dio kliniĝu.* »

La kulpo farita de Johano estas proponita de Dio kiel averto direktita al liaj elektitoj: “zorgu ne fali en idolkulton!” kiu konsistigas la ĉefan kulpon de la kristanaj religioj malakceptitaj de Dio en Jesuo Kristo. Li organizas ĉi tiun scenon en la sama maniero kiel li organizis sian lastan lecionon ordonante al siaj apostoloj preni siajn armilojn por la horo de sia aresto. Kiam venis la tempo, li malpermesis al ili uzi ĝin. La leciono estis donita kaj ŝi diris: “ *Atentu ne fari ĝin.* ” En ĉi tiu verso, Johano ricevas la klarigon: “ *Mi estas via kunservisto.* ” La “

anĝeloj ", inkluzive de " *Gabriel* ", estas, kiel homoj, estaĵoj de la kreinto Dio, kiu malpermesis en la dua el siaj dek ordonoj kliniĝi antaŭ siaj kreitaĵoj, antaŭ gravuritaj bildoj aŭ pentritaj bildoj; ĉiuj formoj, kiujn la idolo povas preni. Ni povas tiel lerni de ĉi tiu verso notante la kontraŭajn kondutojn de la anĝeloj. Ĉi tie Gabrielo, la plej digna ĉiela estaĵo post Mikaelo, malpermesas kliniĝi antaŭ li. Aliflanke, Satano, en siaj delogaj aspektoj, en la alivestiĝo de la "Virgulino", petas, ke monumentoj kaj diservoj estu starigitaj por adori kaj servi ŝin... la hela masko de mallumo falas.

La anĝelo plue precizigas " *kaj tiun de viaj fratoj, la profetoj kaj de tiuj, kiuj observas la vortojn de ĉi tiu libro* ". Inter ĉi tiu frazo kaj tiu de Ap. 1:3 ni rimarkas la diferencon pro la tempo pasinta inter la komenco de la tempo de deĉifrado, 1980, kaj tiu de la nuna versio de 2020. Inter ĉi tiuj du datoj, " *li kiu legas* " igis aliajn filojn de Dio dividi la deĉifritan lumon kaj ili siavice eniris en la laboron de la " *profetoj* ". Ĉi tiu multobligo permesas eĉ pli grandan nombron da aliaj alvokitaj homoj aliri la elekton aŭdante la malkaŝitan veron, kaj metante ĝin en konkretan praktikon.

Verso 10: " *Kaj li diris al mi: Ne sigelu la vortojn de la profetaĵo de ĉi tiu libro. Ĉar la tempo estas proksima.* »

La mesaĝo estas misgvida, ĉar ĝi estas adresita al Johano, kiun Dio transportis al nia fina epoko de la komenco de la libro, laŭ Rev.1:10. Ankaŭ, ni devas kompreni, ke la ordono ne sigeli la vortojn de la libro estas direktita rekte al mi en la momento, kiam la libro estas tute malsigelita; ĝi tiam fariĝas la " *malgranda malferma libro* " de Rev.10:5. Kaj kiam ĝi estas " *malfermita* " kun la helpo kaj rajtigo de Dio, ne plu temas pri fermi ĝin per "sigeloj". Kaj ĉi tio, " *ĉar la tempo estas proksima* "; en printempo 2021, restas 9 jaroj, antaŭ la glora reveno de la Sinjoro Dio Jesuo Kristo.

Tamen, la unua malfermo de la " *libreto* " komenciĝis post la dekreto de Dan.8:14, t.e., post 1843 kaj 1844; ĉar la grava kompreno de la temo de la plej nova adventisma provo de kredo ŝuldiĝas al la revelacioj donitaj rekte de Jesuo Kristo mem, aŭ de lia anĝelo, al nia fratino Ellen.G.White, dum ŝia ministerio.

Verso 11: " *Maljustulo estu denove maljusta, malpurulo denove malpuriĝu; kaj la virtulo ankoraŭ faru justecon, kaj la sanktulo ankoraŭ sanktigu sin.* »

En unua legado, ĉi tiu verso konfirmas la eniron en aplikon de la dekreto de Dan.8:14. La disiĝo de adventistoj elektitaj de Dio inter 1843 kaj 1844 konfirmas la mesaĝon de " *Sardes* " kie ni trovas la protestantojn " *vivaj* " sed " *mortintaj* " kaj " *malpurigitaj* " spirite, kaj la adventistoj pioniroj " *indaj je blankeco* " nomitaj en ĉi tiu verso " *justeco kaj sanktigo* ". Sed la malfermo de la " *libreto* " estas progresema kiel " *la vojo de la justuloj, kiu daŭras kreskanta kiel la lumo de la tago, de la tagiĝo ĝis sia zenito* ". Kaj la pioniraj adventistoj ne konsciis, ke ^{provo} de fido kribris ilin inter 1991 kaj 1994 kiel la studo de la " *5-a trumpeto* " malkaŝis al ni. Kiel rezulto, aliaj legadoj de ĉi tiu verso iĝas eblaj.

La tempo de sigelo tuj finiĝos, kiel ni legas en Rev.7:3: " *Ne faru malbonon al la tero, nek al la maro, nek al la arboj, ĝis ni sigelos la fruntojn de la servantoj de nia Dio.* » Kien ni loku la rajtigon por damaĝi la teron, la maron kaj la arbojn? Du eblecoj ekzistas. Antaŭ la " *sesa trumpeto* " aŭ antaŭ la " *sep lastaj*

plagoj”? La " *sesa trumpeto* " konsistiganta sesan avertan punon donitan de Dio al surteraj pekuloj, ŝajnas al mi logike ĉi-kaze reteni la duan eblecon. Ĉar la " *sep lastaj plagoj de la kolero de Dio* " havas kiel celon la protestantan " *teron* " kaj la katolikan " *maron* ". Ni konsideru, ke la detruoj faritaj de la " *sesa trumpeto* " ne malhelpas, sed antaŭenigas la konvertiĝon de la vokitoj elaĉetitaj per la sango de Jesuo Kristo.

Estas do post la " *sesa trumpeto* " kaj ĝuste antaŭ la " *sep lastaj plagoj* ", kaj en la momento de la ĉesigo de la sigelo, kiu markas la finon de la tempo de kolektiva kaj individua graco, ke ni ankoraŭ povas meti la vortojn el ĉi tiu verso: " *Maljustulo estu denove maljusta, kiu malpurigu denove malpurigu; kaj la virtulo ankoraŭ faru justecon, kaj la sanktulo ankoraŭ sanktigu sin.* » Ĉiuj povos vidi ĉi tie, kiel la Spirito konfirmas en ĉi tiu verso la bonan tradukon, kiun mi prezentis por la fundamenta "adventisma" verso, kiu estas Daniel 8:14: "... *sankteco estos pravigita* ". La vortoj " *justeco kaj sankta* " estas forte subtenataj kaj tial konfirmitaj de Dio. Ĉi tiu mesaĝo do antaŭvidas la tempon de la fino de la graca periodo, sed alia klarigo estas jena. Atinginte la finon de la libro, la Spirito celas la tempon, kiam la plene deĉifrita libro fariĝas la " *malfermita libro* " kaj de ĉi tiu momento, ĝia akcepto aŭ rifuzo faros la diferencon inter " *tiu, kiu estas justa kaj tiu, kiu malpurigas sin mem* ". " kaj nia Sinjoro invitas " *la sanktulon sanktigi sin plu* ". Mi denove memoras, ke la " *malpurigo* " estis atribuita al protestantismo en la mesaĝo " *Sardes* ". La Spirito celas per siaj vortoj ĉi tiun protestantismon kaj institucian adventismon, kiuj kundividis sian malbenon ekde 1994, kiam ĝi aliĝis al ĝi enirante la ekumenan aliancon. Akcepto de la deĉifrita mesaĝo de ĉi tiu libro do " *ankoraŭfoje* ", sed la lasta, faros la diferencon inter *tiu, kiu servas Dion kaj tiu, kiu ne servas al Li* " laŭ Mal.3:18.

Do mi resumas la lecionojn de ĉi tiu verso. Unue, ĝi konfirmas la adventistan apartigon de protestantismo inter 1843 kaj 1844. En dua legado, ĝi validas kontraŭ oficiala adventismo kiu revenis al la protestanta kaj ekumena alianco post 1994. Kaj mi proponas trian legadon kiu validos fine de la tempo de provliberigo en 2029 antaŭ la reveno de Jesuo Kristo fiksita por la komenco de printempo kiu venas antaŭ la 3-a de aprilo de Pasko 2030.

Restas al ni post ĉi tiuj klarigoj kompreni, ke la kaŭzo de la falo de institucia adventismo, kiu igis ĝin esti " *vomita* " de Jesuo Kristo en sia mesaĝo adresita al Laodikea, estas malpli la rifuzo kredi je lia reveno por 1994, ke la rifuzo konsideri la kontribuon de lumo, kiu venis lumigi la veran tradukon de Daniel 8:14; lumo pruvita en nekontestebla maniero de la originala hebrea biblia teksto mem. Ĉi tiu peko povus esti kondamnita nur de la Dio de justeco, kiu ne konsideras la kulpulon senkulpa.

Verso 12: " *Jen mi venas rapide, kaj mia rekompenco estas kun mi, por repagi al ĉiu laŭ sia faro.* "

Post 9 jaroj, Jesuo revenos en nepriskribebla dia gloro. En Rev. 16 ĝis 20, Dio malkaŝis al ni la naturon de la parto de Lia venĝo rezervita por maljustaj kaj netoleremaj ribelemaj katolikaj, protestantaj kaj adventistaj pekuloj. Li ankaŭ prezentis al ni la porcion rezervitan por siaj elektitaj adventistoj, kiuj restis fidelaj kaj kiuj honoras lian profetan vorton kaj lian sanktan sepan sabaton, en Ap. 7, 14, 21 kaj 22. " *Revenĝo* " " *revenos al ĉiu laŭ kio "estas lia laboro* ", kiu lasas

malmulte da loko por la kulpuloj por pravigi sin en la okuloj de Kristo. Mempravigeblaj vortoj fariĝas senutilaj ĉar tiam estos tro malfrue por transformi la erarojn de pasintaj elektoj.

Verso 13: “ *Mi estas la alfa kaj la omega, la unua kaj la lasta, la komenco kaj la fino.* »

Kio havas komencon ankaŭ havas finon. Ĉi tiu principo validas por la daŭro de la surtera tempo provizita de Dio por lia elekto de elektitoj. Inter alfa kaj omega estos pasintaj 6000 jaroj. En la 30-a jaro la 3-an de aprilo, la libervola pekliberiga morto de Jesuo Kristo ankaŭ estos markinta la alfa tempo de la kristana alianco de 2000 jaroj; printempo 2030 plenforte markos sian omegan tempon.

Sed la alfao estas ankaŭ 1844 kun sia omega 1994. Kaj laste, la alfao estas por mi kaj la lastaj elektitaj oficistoj, 1995 kun sia omega, 2030.

Verso 14: “ *Felicxaj estas tiuj, kiuj observas Liajn ordonojn (kaj ne ~~lavu iliajn robojn~~), por havi la rajton al la arbo de vivo, kaj eniri tra la pordegoj en la urbon!* »

La dua formo de la “ *granda aflikto* ” estas antaŭ ni kun sia konsekvenco de amasoj da mortoj. Tial, urĝas akiri protekton kaj helpon de Dio per Jesuo Kristo. Kiel la bildo sugestas, la pekulo devas “ *observi siajn ordonojn* » ; **tiuj de Dio kaj tiuj de Jesuo, “ la Ŝafido de Dio ”, kio signifas, ke li devas rezigni ĉiujn formojn, kiujn la peko povas preni.** La vualita traduko de ĉi tiu verso konservita en niaj nunaj Biblioĵ ŝuldiĝas al romkatolikismo gvidata de Vatikano. La aliaj manuskriptoj, la plej malnovaj, kaj do pli fidelaj, proponas: “ *Felicxaj estas tiuj, kiuj observas Liajn ordonojn* ”. Kaj ĉar peko estas la malobeo de la leĝo, la mesaĝo estas distordita kaj anstataŭigas la necesan kaj esencan obeemon per la simpla aserto de kristana aparteno. Kiu profitas el la krimo? Al tiuj, kiuj batalos la sabaton ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo. La vera mesaĝo estas resumita jene: “Feliĉa estas tiu, kiu obeas sian Kreinton”. Ĉi tiu mesaĝo nur ripetatas tion, kio estas citita en Apokalipso 12:17 kaj 14:12, nome: “ *tiuj, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj la fidon de Jesuo* ”. Ĉi tiuj estas la ricevantoj de la lasta mesaĝo sendita de Jesuo. Tiu, kiu juĝas la akiritan rezulton, estas Jesuo Kristo mem, kaj lia postulo egalas al la sufero elportita en sia martireco. La rekompenco por tiuj elektitaj estos tre granda; ili akiros senmortecon, kaj eniros eternan vivon tra la adventisma vojo simbolita per la “ *dek du pordegoj* ” de la simbola “ *nova Jerusalemo* ”.

Verso 15: “ *For kun hundoj, magiistoj, malĉastuloj, murdistoj, idolanoj, kaj ĉiuj, kiuj amas kaj praktikas mensogojn!* »

Kiuj estas tiuj, kiujn Jesuo nomas tiel? Tiu ĉi kaŝita akuzo koncernas la tutan kristanan kredon, kiu apostatis; la katolika kredo, la multforma protestanta kredo inkluzive de la adventisma kredo kiu eniĝis en sia alianco ekde 1994; la adventisma kredo tiel riĉe benita de li en la komenco de lia ekzistado, kaj eĉ pli rilate al liaj lastaj reprezentantoj devigitaj al disidentoj. La “ *hundoj* ” estas la paganoj sed ankaŭ, kaj ĉefe, tiuj kiuj asertas esti liaj fratoj **kaj perfidas lin**. Ĉi tiu termino “ *hundoj* ” estas paradokse por nuntempaj okcidentaj homoj tiu de la besto tenata kiel simbolo de fideleco, sed por orientanoj la bildo mem de malhonoro. Kaj ĉi tie, Jesuo eĉ defias ilian homan naturon kaj konsideras ilin nefidindaj

bestoj. La aliaj terminoj konfirmas ĉi tiun juĝon. Jesuo konfirmas la vortojn faritajn en Rev.21:8 kaj ĉi tie la aldono de la termino " *hundoj* " esprimas lian personan juĝon. Post la subluma pruvo de amo, kiun li donis al la homoj, nenio estas pli terura ol esti perfidita de tiuj, kiuj pretendas aparteni al li kaj lia ofero.

Tiam Jesuo nomas ilin " *magiistoj* " pro ilia komerco kun malbonaj anĝeloj, spiritismo, kiu unue delogis la katolikan kredon per la aperoj de la "Virgulino Maria", io biblie neebila. Sed la mirakloj faritaj de la demonoj estas similaj al tio, kion faris la " *magiistoj* " de Faraono antaŭ Moseo kaj Aaron.

Nomante ilin " *malĉastaj* ", Jesuo kondamnas la liberigon de moralo sed precipe la nenaturajn religiajn aliancojn, kiujn faras la protestantaj eklezioj kun la katolika kredo denuncita de la profetoj de Dio kiel la servanto de la diablo. Ili reproduktas, "kiel filinoj," la "malĉasteco " de sia " *prostituitino patrino Babilono la Granda* ", denuncita en Apoc. 17:5.

Apostatoj ankaŭ estas " *murdistoj* ", kiuj preparos por mortigi la elektitojn de Jesuo se li ne intervenos por malhelpi ilin per sia glora alveno.

Ili estas " *idoluloj* ", ĉar li donas pli da intereso al la materia vivo ol al la spirita vivo. Ili restas indiferentaj, kiam Dio proponas al ili sian lumon, kiun ili senhezite malakceptas demonigante liajn verajn senditojn.

Kaj por fini ĉi tiun version, li precizigas: " *kaj kiu amas kaj praktikas mensogojn!* » Farante tion, li denuncas tiujn, kies naturo estas ligita al mensogoj, ĝis la punkto, ke ili estas tute nesentemaj al la vero. Oni diris pri gustoj kaj koloroj, ke oni ne povas diskuti pri ili; estas same kun la amo al vero aŭ mensogo. Sed por sia eterneco, Dio elektas, ekskluzive, inter siaj kreitaĵoj, kiujn homa reproduktado naskas, tiujn, kiuj havas ĉi tiun amon al la vero.

La fina rezulto de la plano de savo de Dio estas terura. Estas elĵetitaj, sinsekve, la antaŭdiluviaj harditaj nepentantaj pekuloj, la antikva nekredanta juda alianco, la abomena roma papa katolika kredo, la idolatra ortodoksa kredo, la kalvinana protestanta kredo, kaj laste, la institucia adventisma kredo, la lasta viktimo de la spirito de la spirito. tradicio, kiun la antaŭaj ĉiuj same favoris.

La "adventisma" mesaĝo havis fatalajn sekvojn, unue, por la judoj, kiuj falis pro sia rifuzo kredi je **la unua alveno** de la Mesio anoncita en Dan.9:24 ĝis 27. Due, la kristanoj elĵetitaj de Jesuo kiuj ĉiuj kunhavas. la kulpo montri mankon de intereso pri la lasta "Adventisma" mesaĝo kiu anoncas **lian duan venon** . Ilia manko de amo por ĝia vero estas fatala al ili. En 2020, ĉi tiuj ĉefaj oficialaj religioj ĉiuj dividas ĉi tiun teruran mesaĝon, kiun Jesuo adresis en 1843 al la protestantismo de la epoko " *Sardis* " en Rev. 3:1: " *Vi estas dirita, ke vi vivas, kaj vi estas morta* ".

Verso 16: " *Mi, Jesuo, sendis mian anĝelon, por atesti al vi ĉi tion en la eklezioj. Mi estas la radiko kaj semo de David, la hela matena stelo.* »

Jesuo sendis sian anĝelon Gabriel al Johano, kaj per Johano al ni, liaj fidelaj servantoj de la lastaj tagoj. Ĉar nur hodiaŭ tiu ĉi plene deĉifrita mesaĝo permesas al ni kompreni la mesaĝojn, kiujn li direktas al siaj servistoj kaj disĉiploj de la sep epokoj aŭ sep Asembleoj. Jesuo forigas la dubon pri sia simbola elvoko de Apo.5: " *la radiko kaj posteularo de Davido* ". Li aldonas: " *la hela matena stelo* ". Ĉi tiu stelo estas la suno sed li nur identiĝas kun ĝi kiel simbolo. Ĉar, nekonscie, sinceraj estaĵoj, kiuj amas Jesuon Kriston pro lia ofero, honoras nian

sunon, ĉi tiun stelon diigitan de la paganoj. Se multaj ne konscias pri tio, amasoj, eĉ prilumitaj pri la temo, ne estas pretaj, nek kapablaj kompreni la gravecon de tiu ĉi pagana idola ago. Homo devas forgesi sin, por meti sin en la lokon de Dio, kiu sentas la aferojn tre malsame pro tio, ke lia menso jam sekvis la agojn de homoj dum preskaŭ 6000 jaroj. Ĝi identigas ĉiun agon por tio, kion ĝi vere reprezentas; kio ne estas la kazo de homoj, kies mallonga vivo temas ĉefe pri kontentigo de siaj deziroj, ĉefe karnaj kaj surteraj, sed ankaŭ estas la kazo de tiuj kiuj estas spiritaj kaj tre religiaj kaj kiuj restas blokitaĵoj pro respekto tradicioj de la patroj.

Ĉe la fino de la *Tiatira mesaĝo*, la Spirito diris al " *la venkanto* ": " *Kaj mi donos al li la matenstelon* ." Ĉi tie Jesuo prezentas sin kiel la " *matena stelo* ". La venkinto do akiros Jesuon kaj kun li la tutan lumon de la vivo, kiu havas sian fonton en li. La memorigo de ĉi tiu termino sugestas la plenan atenton de la veraj lastaj " *Adventistoj* " sur ĉi tiuj versoj de 1 Petro.2:19-20-21: " *Kaj ni tenas la profetan vorton des pli certa, al kiu vi bonfaras pagi. atenton, kiel al lampo, kiu lumas en malluma loko, ĝxis la tagiĝo leviĝas kaj la matena stelo leviĝas en viaj koroj; sciante antaŭ ĉio vi mem, ke neniuj profetaĵoj de la Skribo povas esti objekto de privata interpreto, ĉar ne pro la volo de homo iam estis alportita profetaĵo, sed ĝi estas movita de la Sankta Spirito, ke homoj parolis de Dio.* » Ni ne povus diri ĝin pli bone. Aŭdinte ĉi tiujn vortojn, la elektito transformas ilin en verkojn konsideratajn de Jesuo Kristo.

Verso 17: " *Kaj la Spirito kaj la fianĉino diris: Venu. Kaj tiu, kiu aŭdas, diru: Venu. Kaj la soifanto venu; kiu volas, tiu povas preni la akvon de vivo libere* ."

De la komenco de sia tera servado, Jesuo lanĉis ĉi tiun vokon: " *Venu* ". Sed prenante la bildon de " *soifo* ", li scias, ke tiu, kiu ne estas " *soifa* ", ne venos por trinki. Lia voko estos aŭdata, nur, de tiuj, kiuj " *soifas* " je ĉi tiu eterna vivo, kiun lia perfekta justeco proponas al ni nur per sia graco, kiel duan ŝancon. Jesuo sole pagis la prezon; li do proponas ĝin " *senpage* ". Neniu katolika aŭ dia " *indulgo* " permesas ĝin akiri kontraŭ mono. Ĉi tiu universala alvoko preparas kunvenon de elektitaj oficistoj el ĉiuj nacioj kaj ĉiuj originoj. La voko " *Venu* " fariĝas la ŝlosilo al ĉi tiu grupiĝo de elektitoj, kiun kreos la provo de fido de la lastaj tagoj. Sed, ili spertos la provon disĵetita sur la tero kaj nur estos reunuigitaj kiam Jesuo Kristo revenos en sia gloro por forigi ilin el la lando de peko.

Verso 18: " *Mi deklaras al ĉiu, kiu aŭdas la vortojn de la profetaĵo de ĉi tiu libro: Se iu aldonas ion al ĝi, Dio frapos lin per la plagoj priskribitaj en ĉi tiu libro;* »

Revelacio ne estas ordinara biblia libro. Ĝi estas literaturverko die kodita en biblia lingvo, kiu povas esti rekonata de tiuj, kiuj serĉas la tutan Bibliion de komenco ĝis fino. Esprimoj familiariĝas per ripeta legado. Kaj la " *bibliaj konkordoj* " ebligas trovi similajn esprimojn. Sed ĝuste ĉar ĝia kodo estas tre preciza, tradukistoj kaj transskribintoj estas avertitaj: " *Se iu aldonas ion al ĝi, Dio frapos lin per la plagoj priskribitaj en ĉi tiu libro* " .

Verso 19: " *Kaj se iu forprenas ion el la vortoj de la libro de ĉi tiu profetaĵo, Dio forprenos sian parton de la arbo de vivo kaj de la sankta urbo, priskribita en ĉi tiu libro.* »

Pro la samaj kialoj, Dio minacas iun ajn, kiu " *forprenas ion el la vortoj de la libro de ĉi tiu profetaĵo* ". Kiu prenas ĉi tiun riskon, estas ankaŭ avertita: " *Dio fortranĉos sian parton de la arbo de vivo kaj de la sankta urbo, priskribitaj en ĉi tiu libro* ". La notitaj ŝanĝoj do havos terurajn sekvojn por tiuj, kiuj faris ilin.

Mi atentigas vin pri ĉi tiu leciono. Se la modifo de tiu ĉi nekomprenebla kodita libro estas punita de Jesuo Kristo laŭ ĉi tiuj du rigoraj manieroj, kio estos por tiuj, kiuj malakceptas ĝian perfekte kompreneblan deĉifritan mesaĝon?

Dio havas bonajn kialojn por prezenti ĉi tiun averton klare, ĉar ĉi tiu Revelacio, kies vortoj estas elektitaj de li, estas de la sama valoro kiel la teksto de liaj "dek ordonoj" "gravurita per sia fingro sur tabeloj". Nun, en Dan.7:25, li profetis, ke lia reĝa " *leĝo* " estos " *ŝanĝita* " same kiel la " *tempoj* ". La ago estis plenumita, kiel ni vidis, de roma aŭtoritato, sinsekve imperia en 321, tiam papa, en 538. Ĉi tiu ago, kiun li juĝis kiel " *aroganta* ", estos punita per morto, kaj Dio admonas nin al ne reproduktiĝi, al profetaĵo, ĉi tiu tipo de kulpo, kiun li firme kondamnas.

La laboro de Dio restas lia laboro sendepende de la tempo en kiu ĝi estas efektivigita. Deĉifri lian profetaĵon estas neebla sen lia gvidado. Ĉi tio signifas, ke la deĉifrita laboro estas de la sama valoro kiel tiu, kiu estas ĉifrita. Rimarku do, ke ĉi tiu verko, kie la penso de Dio estas klare malkaŝita, estas de tre alta " *sankteco* ". Ĝi konsistigas la finfinan " *ateston de Jesuo* ", kiun Dio alparolas al siaj lastaj disidentoj adventistaj servistoj; kaj samtempe, kun la praktiko de la vera sabata sabato, ĝi estas en 2021, la lasta " *pravigita sankteco* " planita ekde la ekvalido de la dekreto de Dan.8:14 en 1843.

Verso 20: " *Tiu, kiu atestas ĉi tion, diras: Jes, mi venas rapide . Amen! Venu, Sinjoro Jesuo!* »

Ĉar ĝi enhavas la lastajn vortojn, kiujn Jesuo Kristo adresis al siaj disĉiploj, ĉi tiu libro de Revelacio estas de tre alta sankteco. En li ni trovas la ekvivalenton de la tabeloj de la leĝo, gravuritaj per la fingro de Dio kaj donitaj al Moseo. Jesuo atestas; kiu kuraĝos kontraŭi tiun ĉi dian ateston? Ĉio estas dirita, ĉio estas malkaŝita, li havas nenion pli por diri krom: " *Jes, mi venas rapide .* " Simpla " *Jes* ", kiu implikas lian tutan dian personon, signifas, ke lia proksima veno estas certa, ĉar li renovigas sian promeson: " *Mi venas rapide* "; a " *tuj* » datita kiu prenas sian plenan signifon: en la printempo de 2030. Kaj li konfirmas sian deklaron dirante " *Amen* "; kiu signifas: "En vero".

Kiu do diras: " *Venu, Sinjoro Jesuo* "? Laŭ verso 17 de ĉi tiu ĉapitro, ili estas " *la Spirito kaj la fianĉino* ".

Verso 21: " *La graco de la Sinjoro Jesuo estu kun ĉiuj sanktuloj!* »

Ĉi tiu lasta verso de Revelacio fermas la libron elvokante " *la gracon de la Sinjoro Jesuo* ". Ĉi tio estas temo, kiu ofte kontraŭis la leĝon komence de la Kristana Asembleo. En tiu tempo, graco estis devigebla kontraŭ la leĝo fare de tiuj kiuj rifuzis la proponon de Kristo. La heredaĵo de la leĝo de la judoj signifis ke ili vidis dian justecon nur per ĝi. Jesuo ne volis forigi ilin de obeado al la leĝo sed li venis por " *plenumi* " tion, kion la bestoferoj profetis al li. Tial li diris en Mat.5:17: " *Ne pensu, ke mi venis por detrui la leĝon aŭ la profetojn; Mi venis ne por aboli, sed por plenumi .* "

La plej miriga afero estas aŭdi kristanojn kontraŭstarantajn leĝon kaj gracon. Ĉar, kiel klarigas la apostolo Paŭlo, la graco celas helpi la homon plenumi la leĝon ĝis la punkto, ke Jesuo deklaras en Johano 15:5: “ *Mi estas la vinberarbo, vi estas la branĉoj. Kiu restas en mi kaj en kiu mi restas, tiu donas multe da frukto, ĉar sen mi vi nenion povas fari* . Kiajn aferojn por " *fari* " li parolas kaj kia " *frukto* " ĝi estas? De respekto al la leĝo, kiun lia graco ebligas danke al lia helpo en la Sankta Spirito.

Estus dezirinde kaj salute, se “ *la graco de la Sinjoro Jesuo estus* ” kaj povintus agi “ *en ĉiuj* ”; sed tiu ĉi misformita verso esprimas nur nerealigeblan deziron. Ni ĉiuj jam esperu, ke ili estos tre multaj; kiel eble plej multe; nia admirinda Dio, Kreinto kaj Savanto meritas ĝin; li estas superege inda je ĝi. Specifante " *kun ĉiuj sanktuloj* ", la originala teksto forigas ajnan ambiguecon; la graco de la Sinjoro povante profiti ekskluzive ilin, tiujn " *kiujn Li sanktigas per sia vero* " (Joh 17:17). Kaj al tiuj, kiuj pensas atingi eternan vivon, prenante la vojon pretenditan de Jesuo Kristo, mi memorigas vin, ke inter " *vojo* " kaj " *vivo* ", estas la esenca " *vero* ", laŭ Johano 14:6. Neniu ofendo al la ribelantoj, kiuj postulas la benon de ĉi tiu verso, ekde 1843, la graco de la Sinjoro nur profitis tiujn, kiujn li sanktigas per la restarigo de sia sankta sabata ripozo sabate. Estas ĉi tiu ago, kiu asociita kun la atesto de amo por ĝia " *vero* " igas la elektitojn la sanktuloj indaj je la koncerna graco. Tial graco ne povas esti dediĉita al "ĉiuj". Gardu do kontraŭ malbonaj, misgvidaj tradukoj de la Biblio, kiuj kondukas al terura fina seniluziigo por tiuj, kiuj fidis je ili por sia malfeliĉo!

La dia Revelacio prezentita en ĉi tiu verko konfirmis la lecionojn profititajn en la rakonto de Genezo, kies esenca graveco ni povis noti. Fine de ĉi tiu laboro, ŝajnas utile rememori ĉi tiujn ĉefajn lecionojn. Tio pravigas kaj mi ankaŭ ŝatus atentigi, ke en nia nuntempa mondo, la kristana kredo estas amase prezentita en distordita formo pro la kulta heredaĵo de romkatolikismo. La vero postulata de Dio restis en la simpla kaj logika stato komprenita de la unuaj apostoloj de Jesuo Kristo sed tiu ofte ignorita simpleco fariĝas, pro sia minoritata karaktero, kompleksa por neinicitoj. Efektive, por identigi la postajn Sanktulojn de la Lastaj Tagoj de Jesuo Kristo kaj la spiritan strukturon de Revelacio, la dekreto de Danielo 8:14 estas nemalhavebla. Sed por identigi ĉi tiun dekretan, la studo de la tuta libro de Daniel kaj la deĉifrado de ĝiaj profetaĵoj ankaŭ estas esencaj. Ĉi tiujn aferojn komprenite, la Apokalipso malkaŝas al ni siajn sekretojn. Tiuj ĉi necesaj studoj klarigas la malfacilecon renkontitan, kiam ni provas konvinki la nekredan homon de nia tempo en Okcidento, kaj precipe en Francio.

Jesuo diris, ke neniu povas veni al li krom la Patro, kiu kondukas lin, kaj li diris ankaŭ pri siaj elektitoj, ke ili devas esti naskita el akvo kaj la Spirito. Ĉi tiuj du instruoj komplemente signifas, ke Dio konas la spiritan naturon de siaj elektitoj inter ĉiuj siaj kreitaĵoj. Sekve, ĉiu el ili reagos laŭ sia propra naturo; ankaŭ tiuj, kiuj havas favorajn antaŭjuĝojn pri la sabato jam praktikata de la judoj, akceptos sen tro da malfacilaĵo la profetajn revelaciojn, kiuj montras, ke ĝi estas postulata de Dio ekde 1843. Male, tiuj, kiuj havas malfavorajn antaŭjuĝojn pri ĝi, malakceptos ĉiujn bibliajn argumentojn prezentitajn kaj li trovos bonajn kialojn por pravigi sian rifuzon. Kompreni ĉi tiun principon protektas nin kontraŭ seniluziigo pri tiuj, al kiuj ni prezentas la veron de Kristo. Malkaŝante la veron de

la dia penso, la profetaĵo donas sian tutan potencon al la "eterna Evangelio", ke la disĉiploj de Jesuo devas "instrui la naciojn ĝis la fino de la mondo".

La "bestoj" de la Apokalipso

Kronologie kaj sinsekve la malamikoj de Dio kaj liaj elektitoj aperis en la bildo de "bestoj".

La unua indikas imperian Romon bildigitan de la "drako kun dek kornoj kaj sep kapoj portantaj diademojn", en Apoc. 12:3; "La Nikolaitoj" en Rev.2:6; "la diablo" en Rev.2:10.

La dua koncernas papan katolikan Romon bildigitan de "la besto, kiu leviĝas el la maro, kun dek kornoj portantaj diademojn kaj sep kapojn" de Apoc. 13:1; "la trono de Satano" en Rev.2:13; "la virino Izebel" en Rev.2:20; "la luno tinkturis per sango" en Rev.6:12; "la lunluma triono" de la "kvara trumpeto" en Rev.8:12; "la maro" en Rev.10:2; "la kano kiel vergo" en Rev.11:1; "la vosto" de la "drako" en Rev.12:4; "la serpento" en Rev.12:14; kaj "drako" de versoj 13, 16 kaj 17; "Babilono la granda" en Rev.14:8 kaj 17:5.

La tria celas la francan revolucian ateismon, bilditan de la "besto, kiu leviĝas el la abismo" en Rev.11:7; la "granda aflikto" en Rev.2:22; la "kvara trumpeto" en Rev.8:12; "la buŝo kiu englutis la riveron" kiu simbolas la katolikan popolon, en Rev.12:16. Ĉi tio koncernas la unuan formon de la "dua ve" citita en Rev.11:14. Ĝia dua formo estos plenumita per la "sesa trumpeto" de Apo.9:13, laŭ Apo.8:13 sub la titolo de "dua ve", inter la 7-a de marto 2021 kaj 2029, sub la reala aspekto de Mondo Milito III finiĝanta en nuklea milito. La homa genocido kiu senhomigas la teron (la abismo) estas la ligo establita inter "la kvara kaj la sesa trumpeto". Detaloj pri la evoluo de ĉi tiu milito estas malkaŝitaj en Dan.11:40 ĝis 45.

La kvara "besto" indikas la protestantan kredon kaj la katolikan kredon, ĝian aliancanon, en la lasta provo de fido en la tera historio. Ŝi "venas de la tero", en Rev.13:11; kio signifas, ke ŝi estas ŝi mem, eliranta el la katolika kredo simbolita per "la maro". Superforte, la epoko de la reformado establis protestantan religion, kun multoblaj aspektoj, markitaj de apostateco, atestante en la verkoj de Johano Kalvino, militema, severa, kruela kaj persekuta karaktero. La validiĝo de la dekreto de Dan.8:14 kondamnis ĝin tutmonde ekde la printempo de 1843.

La institucia adventisma kredo, emerĝanta vivanta el la protestanta provo de kredo de 1843-1844, falis reen kaj revenis al la statuso de la protestanta kredo kaj ĝia dia malbeno ekde la aŭtuno de 1994; ĉi tio pro la oficiala malakcepto de la dia profeta lumo malkaŝita en ĉi tiu verko el 1991. Ĉi tiu spirita morto de la institucia formo estas profetita en Apoc.3:16: "Mi elvomos vin el mia buŝo".

La finaj plenumoj de la profetaĵoj estas antaŭ ni, kaj ĉies fido estos provita. La Sinjoro Jesuo Kristo rekonos, inter ĉiuj homoj, tiujn, kiuj apartenas al Li, tiujn, kiuj akceptas liajn esencajn revelaciojn, frukton de la dia amo, kun ĝojo kaj dankema fideleco.

Je la horo de la lasta elekto, la elektitoj distingiĝos per tio, ke ili scios, kial la falinta falo, dia Revelacio tiel faros la diferencon inter la savitoj kaj la perditaj al kiuj de la apostola epoko "Efeso", en Apo. 2:5, Dio diris: "Memoru do, de kie vi falis"; kaj en 1843, en la epoko "Sardis", li ankaŭ diris al la protestantoj, en

Rev.3:3: “ *memoru, kiel vi ricevis kaj aŭdis; kaj konservu kaj pentu* ”; ĉi tio etendiĝas al la falintaj adventistoj ekde 1994, kiuj kvankam sabataj observantoj, ricevas de Jesuo ĉi tiun mesaĝon de Ap 3:19: “ *Mi riproĉas kaj punas ĉiujn, kiujn mi amas; do estu fervora kaj pentu .*”

Preparante ĉi tiun profetan Revelacion, la kreinto Dio, renkontita en la persono de Jesuo Kristo, donis al si la celon permesi al siaj elektitoj klare identigi siajn malamikojn; la afero estas farita kaj la celo de Dio estas atingita. Tiel spirite riĉigita, ŝia Elektito iĝas " *la Fianĉino preta por la Geedziĝa Vespermanĝo de la Ŝafido* ". Li " *vestis ŝin per delikata blanka tolo, kiuj estas la justaj faroj de la sanktuloj* " en Rev.19:7. Vi, kiuj legis la enhavon de ĉi tiu verko, se vi havas la ŝancon kaj la benon esti inter ili, " *preparu vin renkonti vian Dion* " (Amos 4:12), en Lia vero!

Dum la deĉifrado de la misteraj profetaĵoj de Daniel kaj Revelacio estas kompleta kaj la tempo de la vera reveno de Kristo nun estas konata al ni, ĉi tiu demando de Jesuo Kristo citita en Luko 18:8 lasas iom afliktigan dubon: “ *Mi diras al vi, ke li faros. alportu al ili justecon rapide. Sed kiam venos la Filo de homo, ĉu li trovos fidon sur la tero?* ". Ĉar la abundo de intelekta scio pri la vero ne povas kompensi la malforton de la kvalito de ĉi tiu kredo. La homaro, kiu estos konfrontita kun la reveno de Jesuo Kristo, disvolviĝis en klimato favora al ĉiuj formoj de forte kuraĝigita egoismo. Individua sukceso fariĝis la celo atinginda je ajna kosto, eĉ per dispreado de la proksimulo, kaj tio dum longa periodo de mondpaco dum pli ol 70 jaroj. Kiam ni scias, ke la valoroj de la ĉielo proponitaj de Jesuo Kristo estas en absoluta opozicio al ĉi tiu normo de nia tempo, lia demando aperas tragike pravigita, ĉar ĝi povas koncerni homojn, kiuj kredis sin esti "elektitaj", sed restos nur por ilia malfeliĉo de la "nomita"; ĉar Jesuo ne trovos en ili la kvaliton de fido postulata por esti inda je sia graco.

La letero mortigas sed la Spirito donas vivon

Ĉi tiu lasta ĉapitro kompletigas la deĉifradon de la Apokalipso-Revelacio. Efektive, mi ĵus prezentis la bibliajn kodojn, kiuj ebligas identigi la simbolojn,

kiujn Dio uzas en siaj profetaĵoj, sed dum ilia celo estas malkaŝi lian postulon pri la reveno de la sabato ekde 1843-1844, la vorto sabato ne aperas. nur unufoje en ĉi tiuj profetaj tekstoj de Daniel aŭ Revelacio. Ĝi estas ĉiam sugestita sed ne klare citita. La kialo por ne nomi ĝin klare estas ke la praktikado de la sabato estas baza normaleco de la apostola kristana kredo, ĉar ĉiuj povas vidi, ke la temo de la sabato neniam estis afero de diskutado inter la judoj kaj la unuaj apostoloj, disĉiploj de Jesuo Kristo. Tamen la diablo ne ĉesis ataki lin, unue instigante la judojn "malpurigi" lin, poste la kristanojn, igante lin tute "ignori". Por atingi tiun rezulton, li inspiris malverajn tradukojn de la originaltekstoj kiuj menciis lin. Ankaŭ ĉi tiu prezento de la dia vero ne estus kompleta sen la denunco de tiuj abomenindaj fiagoj, kies viktimoj estas unue Dio en Jesuo Kristo, poste tiuj, al kiuj lia pekliberiga morto povus esti proponinta eternan vivon.

Mi asertas, antaŭ Dio, ke ekzistas en la skribaĵoj de la malnovaj kaj novaj interligoj, tio estas, la tuta Biblio, **neniu** verso kiu instruas ŝanĝon en la statuso de la sabato de la kvara el ĝiaj dek ordonoj; cetere, sanktigita de Dio, de la komenco de lia kreado de nia surtera mondo.

Ekde la protestanta apostateco pro la eniro en forto de la dekreto de Daniel 8:14, en la printempo de 1843 ĝis hodiaŭ, legado de la Biblio mortigas. Mi ŝatus atentigi, ke ne la Biblio intence mortigas, estas la uzo, kiu estas farita de ĝi surbaze de tradukeraroj, kiuj aperas en la tradukitaj versioj de la originalaj "hebreaĵoj kaj grekaĵoj" tekstoj; sed ĉefe temas ankaŭ pri problemoj pro malbonaj interpretoj. Dio mem konfirmas la aferon, en bildoj, en Rev.9:11: "*Ili havis super si kiel reĝon la anĝelon de la abismo, nomitan en la hebrea Abaddon, kaj en la greka Apollyon.*". Mi memoras ĉi tie la kaŝitan mesaĝon en ĉi tiu verso: "*Abaddon kaj Apollyon*" signifas, "*hebree kaj greke*": Detruanto. "*La anĝelo de la abismo*" detruas fidon uzante la bibliajn "*du atestantojn*" de Rev.11:3.

Ankaŭ, ekde 1843, falsaj kredantoj faris du erarojn en sia legado de la historia atesto de la Biblio. La unua estas esti doninta pli da graveco al la naskiĝo de Jesuo Kristo ol al lia morto kaj la dua plifortigas ĉi tiun eraron, donante pli da graveco al lia releviĝo ol al lia morto. Tiu ĉi duobla eraro atestas kontraŭ ili, ĉar la pruvo de la amo de Dio al liaj kreitaĵoj baziĝas, esence, sur lia libervola decido doni, en Kristo, sian vivon por la elaketo de siaj elektitoj. Prioritatigi la resurekton de Jesuo konsistas en distordi la savan projekton de Dio, kaj ĉi tio portas por la kulpuloj la sekvon de detranĉi sin de li kaj rompi lian sanktan, justan kaj bonan aliancon. La venko de Kristo ripozas sur lia akcepto de morto, lia resurekto estas nur la feliĉa kaj justa sekvo de lia dia perfekteco.

Kolosanoj 2:16-17: "*Neniu do juĝu vin pri manĝado aŭ trinkado, aŭ pri festo, aŭ monatkomeno, aŭ sabatoj; ĉi tiuj estis la ombro de estontaj, sed la korpo estas en Kristo.*" »

Ĉi tiu verso ofte estas uzata por pravigi ĉesi la praktikon de la semajna "*Sabato*". Du kialoj kondamnas ĉi tiun elekton. La unua estas, ke la esprimo "*sabatoj*" indikas "*la sabatojn*" okazigitajn de la ĉiujaraj religiaj "*festenoj*" ordonitaj de Dio en Levitiko 23. Ĉi tiuj estas kortuŝaj "*sabatoj*", kiuj estas metitaj komence kaj foje ĉe la fino dum religiaj "*festenoj*". Ili estas elvokitaj

per la esprimo " *vi ne faru servilan laboron en tiu tago* ". Ili havas neniun rilaton al la semajna "Sabato" krom ilia nomo "Sabato" kiu signifas "ĉesi, ripozi" kaj kiu aperas unufoje en Gen.2:2: " *Dio ripozis* ". Oni devas ankaŭ rimarki, ke la vorto " *sabato* " citita en la hebrea teksto de la kvara ordono ne aperas en la traduko de L.Segond, kiu indikas ĝin, nur sub la nomo " *tago de ripozo* " aŭ " *sepa tago* ". Tamen, ĝi prenas sian radikon de la verbo citita en Gen.2:2: " *ripozo* " aŭ " *la sabato* " kiu estas klare nomita en la JNDarby-versio de la Biblio.

La dua kialo estas jena: Paŭlo diris pri " *festoj kaj sabatoj* ", ke ili estas " *ombroj de estontaj aferoj* ", tio estas, aferoj, kiuj profetas realon, kiu estis aŭ estos. Supozante ke la " *sepataga Ŝabato* " estas koncerna en ĉi tiu verso, restas " *venanta ombro* " ĝis la alveno de la sepa jarmilo, kiun ĝi profetas. La morto de Jesuo Kristo malkaŝis la signifon de la " *sepataga sabato* ", kiu profetas, pro Lia venko super peko kaj morto, la ĉielan " *mil jarojn* " dum kiuj Liaj elektitoj juĝos la falintajn surterajn kaj ĉielan mortintojn.

En ĉi tiu verso, " *la festoj, la novlunoj* " kaj iliaj " *sabatoj* " estis ligitaj al la ekzisto de la nacia formo de malnova interligo Israelo. Establinte, per sia morto, la novan interligon, Jesuo Kristo senutiligis tiujn profetajn aferojn; ili devis ĉesi kaj malaperi kiel " *ombro* " kiu paliĝas antaŭ la realo de lia plenumita surtera ministerio. Dum la semajna "Sabato" atendas la alvenon de la sepa jarmilo por renkonti sian profetitan realon kaj perdi sian utilecon.

Paul ankaŭ mencias " *manĝi kaj trinki* ." Kiel fidela servisto, li scias, ke Dio parolis pri ĉi tiuj aferoj en Levidoj 11 kaj Readmono 14 kie li preskribas la purajn manĝaĵojn permesitajn kaj la malpurajn manĝaĵojn malpermesitajn. La rimarkoj de Paŭlo ne celas defii ĉi tiujn diajn ordonojn sed nur homajn opiniojn (*kiujn neniu...*) esprimatajn pri ĉi tiu temo, kiun li disvolvos en Romanoj 14 kaj 1 Kor.8 kie liaj pensoj aperas pli klare. La temo koncernas manĝaĵojn oferitajn al idoloj kaj falsaj diaĵoj. Li memorigas la elektitojn, kiuj formas la spiritan Izraelon de Dio, pri siaj devoj al li, dirante en 1 Kor. 10:31: " *Ĉu vi manĝas, ĉu trinkas, ĉu faras ion alian, faru ĉion al la gloro de Dio* ." Ĉu Dio estas glorata de tiuj, kiuj ignoras kaj malestimas Liajn malkaŝitajn ordonojn pri ĉi tiuj aferoj?

Estas Jakobo, la frato de Jesuo, kiu parolas en la nomo de la apostoloj **pri la temo de cirkumcido**, en Agoj 15:19-20-21: " *Mi do opinias, ke ni ne zorgu tiujn el la nacioj, kiuj sin turnas al; Dio, sed skribi al ili, ke ili detenu sin de malpureco de idoloj kaj de malĉasteco kaj de sufokitaj aferoj kaj de sango; ĉar Moseo, de antikvaj generacioj, havas en ĉiu urbo tiujn, kiuj lin predikas, legataj en la sinagogoj ĉiun sabaton* .

Ofte uzataj por pravigi la liberecon de paganaj konvertitoj al la sabato, ĉi tiuj versoj konsistigas kontraŭe la plej bonan pruvon de ĝia praktiko kuraĝigita kaj instruata de la apostoloj. Ja Jacques opinias, ke ne utilas trudi al ili cirkumcidon kaj li resumas la esencajn principojn ĉar profunda religia instruo estos prezentita al ili kiam ili iros " *ĉiun sabaton* " al la judaj sinagogoj en siaj lokoj.

Alia preteksto uzata por pravigi la ĉesigon de la pura kaj malpura klasifiko de manĝaĵoj: la vizio donita al Petro en Agoj 10. Lia klarigo estas disvolvita en Agoj 11 kie li identigas la "malpurajn bestojn" de la vizio kun la paganaj "homoj",

kiuj venis por preĝi al li, ke li iru al la roma centestro "Cornelius". En ĉi tiu vizio, Dio bildigas la malpuran naturon de paganoj, kiuj ne servas al Li kaj servas falsajn diaĵojn. Tamen, la morto kaj resurekto de Jesuo Kristo alportas grandan ŝanĝon por ili, ĉar la pordo de graco estas malfermita al ili per fido al la pekliberiga ofero de Jesuo Kristo. Estas per ĉi tiu vizio, ke Dio instruas al Petro ĉi tiun novan aferon. Sekve, la klasifiko de pura kaj malpura establita de Dio en Levitiko 11 restas kaj daŭras ĝis la fino de la mondo. Krom ke, ekde 1843, kun la dekreto de Dan.8:14, la dieto de homoj reprenis la normon de la originala " *sanktigo* " establita kaj ordonita en Gen.1:29: " *Kaj Dio diris: Jen mi; Mi donis ĉiun planton, kiu naskas semon, kiu estas sur la supraĵo de la tuta tero, kaj ĉiun arbon, en kiu estas frukto de arbo, kiu naskas semon; ĉi tio estos manĝaĵo por vi* ."

Jesuo donis sian vivon en fizika kaj mensa torturo por savi siajn elektitojn. Ne dubu pri la tre alta nivelo de sankteco, kiun ĉi tiu pasia morto postulas kontraŭ tiu, kiun li savas. Vere!

La surtera tempo de Jesuo Kristo

La perlo de la sabato de la 20-a de marto 2021

De la komenco de mia ministerio, mi estis konvinkita, kaj mi kantis ĝin, ke "Jesuo naskiĝis printempe." En ĉi tiu sabato de la 20-a de marto 2021, la printempa ekvinokso situis je 10:37 a.m. ĉe la komenco de spirita renkontiĝo. La Spirito tiam gvidis min serĉi la pruvojn de tio, kio estis ĝis tiam nur simpla konvinko de fido. Juda kalendaro permesis al ni meti la tempon de la printempa ekvinokso de la jaro - 6 antaŭ nia oficiala kristana datado de la naskiĝo de nia Savanto, en la "Sabato" de la 21-a de marto.

Kial jaro - 6?

Ĉar nia oficiala datiĝo de la naskiĝo de Jesuo Kristo estis konstruita sur du eraroj. Nur en la 6-a jarcento p.K. la katolika monaĥo Dionysius la Malgranda komencis starigi kalendaron. En foresto de bibliaj aŭ historiaj detaloj, li metis ĉi tiun naskiĝon en la dato de la morto de reĝo Herodo, kiun li metis en 753 de la fondo de Romo. Ekde tiam, historiistoj konfirmis eraron de 4 jaroj en lia kalkulo;

kiu metas la morton de Herodo en 749 de la fondo de Romo. Sed, Jesuo naskiĝis antaŭ la morto de Herodo kaj Matt.2:16 donas al ni precizecon kiu metas la aĝon de Jesuo je " *du jaroj* " en la tempo de la "masakro de la senkulpuloj" ordonita de la kolera reĝo Herodo, ĉar li suferis kaj sentis morton venantan, kiu forŝiros lin de la ĝuoj de potenco. La detalo estas grava, ĉar la teksto precizigas, " *du jarojn, laŭ la dato, pri kiu li zorge demandis kun la saĝuloj* ." Aldonita al la kvar jaroj de la antaŭa eraro, la jaro – 6, aŭ 747 de la fondo de Romo, estas establita biblie.

La printempa ekvinokso de la jaro - 6

Falante en sabato, en ĉi tiu jaro - 6, la Biblio rakontas al ni, ke anĝelo prezentis sin al " *paŝtistoj, kiuj gardis siajn ŝafarojn* ". La Ŝabato malpermesas komercon sed ne la konservadon kaj prizorgadon donitan al bestoj; Jesuo konfirmis tion dirante: " *Kiu el vi havas ŝafon, kiu falas en kavon kaj ne venas kaj savas ĝin, eĉ en la sabato?* ? ". Tiel de anĝelo, la naskiĝo de la " *Bona Paŝtisto* ", savanto kaj gvidisto de homaj ŝafoj estis anoncita, unue, al homaj paŝtistoj, gardantoj kaj protektantoj de bestaj ŝafoj. La anĝelo klarigis: " *...Ĉar hodiaŭ en la urbo de David naskiĝis al vi Savanto, kiu estas Kristo, la Sinjoro* ." Ĉi tiu " *hodiaŭ* " estis do la sabato kaj la anonco farita nokte, la naskiĝo de Jesuo okazis inter la 6-a p.m., la komenco de la sabato, kaj la nokta horo de la anonco farita de la anĝelo al la paŝtistoj. Ni devas nun establi la precizan tempon kiam, en la tempociferdisko de Israelo, la printempa ekvinokso de la jaro – 6 estis plenumita. Sed ĉi tio ankoraŭ ne eblas ĉar ni ne havas informojn pri ĉi tiu periodo.

La naskiĝo de Jesuo en la sabato faras la savan planon de Dio brila kaj perfekte logika. Jesuo deklaris sin kiel la " *Filo de homo* " , " *la Majstro de la Sabato* ". Ĉar la sabato estas provizora kaj ĝia utilo daŭras ĝis la tago de sia dua alveno, ĉi-foje potenca kaj glora. Jesuo donas al la sabato sian plenan signifon ĉar li profetas la reston de la sepa jarmilo gajnita por siaj elektitoj sole per sia venko super peko kaj morto.

Por marki lian eniron en plenaĝecon, en aĝo de "dek du jaroj", Jesuo intervenas spirite kun la religiuloj, kiujn li pridubas pri la Mesio anoncita en la Sanktaj Skriboj. Apartigita de siaj gepatroj, kiuj serĉis lin dum tri tagoj, li atestis pri sia dia sendependeco kaj sia konscio pri sia misio favore al la surteraj homoj.

Tiam venas la tempo por lia aktiva kaj oficiala surtera servado. La instruoj de Daniel 9:27 prezentas ĝin en la formo de " *interligo* " de " *a semajno* " kiu simbolas sep jarojn inter aŭtuno 26 kaj aŭtuno 33. Inter tiuj du aŭtunoj estas, en centra pozicio, la printempo kaj la festo de Pasko de la jaro 30 kie, je la 15-a horo, "meze de la paska semajno, merkredo. 3-a de aprilo, 30 Jesuo Kristo ĉesigis la bestan " *oferon kaj oferon*" de la hebrea rito , *proponante sian vivon por pekliberigi siajn pekojn*. nur elektitaj oficistoj. En la tago de sia morto, Jesuo havis 35 jarojn kaj 13 tagojn. Mortante venka super peko kaj morto, Jesuo povis transdoni sian spiriton al Dio, dirante: " *Estas finite* ." Lia venko super morto poste estis konfirmita per lia resurekto. Tiel li akompanis kaj instruis siajn apostolojn kaj disĉiplojn, ĝis kiam ili rigardis, li supreniris en la ĉielon antaŭ la festo de Pentekosto, laŭ la atesto donita en Agoj 1:1 ĝis 11. Sed la anĝelo preparis en ĉi tiu okazo la anoncon de lia glora reveno, dirante: " *Horoj Galileanoj, kial vi staras ĉi tie rigardante al la ĉielo? Ĉi tiu Jesuo , kiu estis prenita de vi en la ĉielon, venos tiel, kiel vi vidis lin iranta en la ĉielon* ". Je

Pentekosto, li komencis sian ĉielan ministerion de "Sankta Spirito", kiu permesas al li agi ĝis la fino de la mondo, samtempe, en la spirito de ĉiu el liaj elektitoj disĵetitaj sur la tero. Ĝuste tiam lia nomo profetita en Jes.7:14, 8:8 kaj Matt.1:23, "*Emanuel*", kiu signifas, "Dio kun ni", alprenas, eĉ pli, sian veran signifon.

La detaloj provizitaj en ĉi tiu dokumento konsistigas rekompencojn, kiujn Jesuo donas al siaj elektitoj kiel signo de aprezo por ilia pruvo de fido. Tiel la dato de lia morto permesas al ni koni kaj kunhavigi kun li tiun de lia fina glora reveno, kiun li planis por la unua tago de printempo en la jaro 2030; tio estas, 2000 jarojn post la printempo de lia krucumo la 3-an de aprilo 30.

Sankteco kaj sanktigo

Sankteco kaj sanktigo estas nedisigeblaj kaj kondiĉoj de savo ofertitaj de Dio en Jesuo Kristo. Paŭlo memoras tion en Heb.12:14: "*Sekvu pacon kun ĉiuj kaj sanktecon, sen kiuj neniu vidos la Sinjoron* ."

Ĉi tiu dia koncepto de "**sanktigo**" devas esti perfekte komprenita ĉar ĝi koncernas "ĉion, kio apartenas al Dio" kaj kiel ĉiuj posedantoj, ĝi ne povas esti senposedigita sen sekvoj por tiuj, kiuj kuraĝas fari tion. Nun, ne necesas identigi kaj establi liston de la aferoj, kiuj apartenas al li; Kreinto de vivo kaj ĉio en ĝi, ĉio apartenas al li. Li do havas la rajton de vivo kaj morto super ĉiuj siaj vivestaĵoj. Tamen, lasante al ĉiu la rajton vivi kun li aŭ morti sen li, liaj elektitoj aliĝas al li per libera kaj libervola elekto por eterne aparteni al li. Ĉi tiu repaciĝo kun li faras liajn elektitojn lia posedaĵo. Tiuj, kiujn li akceptas kaj rekonas, eniras en lian koncepton de **sanktigo**, kiu jam koncernis ĉiujn leĝojn, al kiuj submetas la vivo surtera. Sanktiĝo do konsistas el konsento submetiĝi al la fizikaj kaj moralaj leĝoj establitaj, kaj do aprobitaj, de Dio. Estas pro ĉi tiu duobla kialo, ke la Ŝabato kaj la Dek Ordonoj konkrete esprimas tiun ĉi dian sanktigon, kies malobeo postulos la morton de la Mesio Jesuo.

Ĉi tiu koncepto de sanktigo estas tiel fundamenta, ke Dio opiniis taŭga difini ĝin ekde la komenco de la Biblio en Gen.2:3, per sanktigado de la sepa tago. Tial ne estas mirinde, ke ĉi tiu numero sep fariĝas ĝia "reĝa sigelo" en la tuta Biblio kaj pli precipe en Apoc.7:2: "*Kaj mi vidis alian anĝelon, kiu supreniris al la leviĝanta suno, kaj kiu tenis la sigelon. de la vivanta Dio; li kriis per laŭta*

voĉo al la kvar anĝeloj, al kiuj estis donite damaĝi la teron kaj la maron, kaj li diris : Tiuj, kiuj havas orelojn por aŭdi la sugeston de la subtila Spirito de Dio, rimarkos, ke ĉi tiu "**sigelo de la vivanta Dio**" estas citita en ĉi tiu ĉapitro "7" de Apokalipso.

En ĉi tiu Pasko kaj sabato de la 3-a de aprilo 2021, la datreveno de la morto de nia Savanto Jesuo Kristo, la Spirito de Dio direktis miajn pensojn al la hebrea sanktejo de Moseo kaj al la Templo konstruita de la reĝo Salomono en Jerusalemo. Mi notis tie detalon, kiu forte konfirmas la interpreton, kiun mi donis de ĉi tiu sanktejo; nome profeta rolo de la granda sava projekto preparita por la elektitoj elaĉetitaj de Dio.

Ekde 1948, ankoraŭ portantaj la dian malbenon pro sia rifuzo rekoni Jesuon Kriston kiel la "Mesio" sendita de Dio, la judoj reakiris sian nacian landon. Ekde tiam, unu ideo, ununura penso obsedis ilin: rekonstrui la Templon en Jerusalemo. Ve al ili, ĉi tiu afero neniam okazos, ĉar Dio havas bonan kialon por ĝin malhelpi; lia rolo finiĝis kun la morto kaj resurekto de Jesuo Kristo. La sankteco de la templo trovis sian tutan plenumon en la animo de la "Mesio", en lia karno kaj lia spirito, perfekta kaj sen ia makulo. Jesuo malkaŝis ĉi tiun lecionon kiam li diris en Johano 2:14, parolante pri sia korpo: "*Detruu ĉi tiun templon, kaj en tri tagoj Mi ĝin levos* ."

La fino de la utileco de la templo estis konfirmita de Dio laŭ pluraj manieroj. Unue, li detruis ĝin en la jaro 70 p.K. fare de la romiaj trupoj de Tito, kiel profetite en Daniel 9:26. Tiam, elpelinte la judojn, li transdonis la lokon de la templo al la religio de Islamo, kiu konstruis tie du moskeojn; la plej malnova "Al-Aqsa" kaj la Kupolo de la Roko. Israelo do havas, de Dio, nek la eblecon nek la rajtigon rekonstrui sian templon. Ĉar ĉi tiu rekonstruo distordus lian profetitan savprojekton.

La tempo de valideco de la Jerusalema templo estis gravurita en la formo de ĝia konstruo. Sed por pli klare vidi, ni devas jam ekzameni la malkaŝitajn detalojn de ĉi tiu religia konstruaĵo portanta sanktecon. Ni rimarku, ke la templo estis konstruota de la reĝo David, kiu esprimis la deziron kaj elektis Jerusalemon por bonvenigi ĝin; Dio konsentis. Por fari tion, li plibeligis kaj fortikigis ĉi tiun antikvan urbon nomatan "Jebus" de la tempo de Abraham. Tiel, inter David kaj "la filo de David", la "Mesio", "mil jaroj" pasis. Sed Dio ne permesis al li fari tion, kaj li sciigis al li la kialon; li fariĝis sangoviro havante sian fidelan serviston "Urija la Hitido" mortigita por preni sian edzinon, "Bat-Ŝeba", kiu poste iĝis la patrino de reĝo Salomono. Tiel David portis la prezon de sia kulpo, punita per la morto de sia unua filo, naskita el Bat-Ŝeba, tiam, farinte sen la ordono de Dio la nombron de sia popolo, li estis punita kaj Dio proponis al li elekti lian punon inter tri elektoj. Laŭ 2 Sam.24:15, li elektis la mortecon de la epidemia pesto kiu mortigis 70,000 viktimojn en tri tagoj.

En 1 Reĝoj 6 ni trovas la priskribon de la templo konstruita de Salomono. Li donas al ĝi la nomon, "domo de YaHWéH". Ĉi tiu termino "domo" sugestas lokon de familia kunveno. La konstruita domo profetas la familion de la elaĉetanta kreinto Dio. Ĝi konsistas el du apudaj elementoj: la sanktejo kaj la templo.

Sur la tero, religiaj ritoj estas faritaj kiuj estas praktikataj en la zono rajtigita por homo. Salomono nomas ĝin: templo. Kiel etendaĵo de la plej sankta loko, kiun li nomas sanktejo, kaj de kiu ĝi estas apartigita nur per vualo, la ĉambro de la templo longas kvardek ulnojn, aŭ duoble pli granda ol la sanktejo. La templo tiel kovras 2/3 de la tuta domo.

Kvankam konstruita poste en la tempo de Moseo, la juda interligo estas tute sub la ombrelo de la interligo farita inter Dio kaj Abraham komence de la tria jarmilo ekde Adamo. La "Mesio prezentos sin al la juda popolo komence de la kvina jarmilo, 2000 jarojn poste. Tamen, la tempo asignita de Dio al la tero por ĝia elekto de elektitoj estas 6000 jaroj. Ni tiel trovas por tempo, la proporcio 2/3 + 1/3 de la domo de YaHWéH. Kaj en ĉi tiu komparo, 2/3 de la interligo de Abraham respondas al 2/3 de la domo de YaHWéH kiu finiĝas sur la disiga vualo. Tiu ĉi vualo ludas ĉefan rolon ĉar ĝi markas la transiron de la tera al la ĉiela; ĉi tiu sciante, ke ĉi tiu ŝanĝo markas la kompletigon de la profeta rolo de la tera templo. Tiuj ĉi nocioj donas al la disiga vualo la signifon de peko, kiu apartigas la perfektan ĉielan Dion de la neperfekta kaj peka tera homo ekde Adamo kaj Eva. La disiga vualo havas duoblan karakteron, ĉar ĝi devas konformiĝi al la ĉiela perfekteco kaj la surtera neperfekteco de la du kunligitaj pecoj. Ĝuste tiam aperas la rolo de la Mesio ĉar li perfekte enkorpiĝas ĉi tiun karakterizaĵon. En sia dia perfekteco, Jesuo Kristo fariĝis peko portante tiujn de siaj elektitoj en ilia loko por pekliberigi ilin kaj pagi la mortan prezon.

Ĉi tiu analizo kondukas nin vidi en la sanktejo la bildon de profeta sinsekvo de la grandaj spiritaĵoj markitaj ĉiujn 2000 jarojn: 1-a^{ofero} ofertita de Adamo - Ofero oferata de Abraham ĉe la monto Moria, estonta Golgota - Ofero de Kristo ĉe la piedo de la monto Golgota – Ofero de la lastaj elektitoj malhelpita de la glora reveno de la savanto Jesuo Kristo en Mikaelo.

Por Dio, por kiu laŭ 2 Petro 3:8, " *unu tago estas kiel mil jaroj, kaj mil jaroj kiel unu tago* ", (vidu ankaŭ Psalmon 90:4), la surtera programo estas konstruita sur la bildo de la semajno en unu sinsekvo de: 2 tagoj + 2 tagoj + 2 tagoj. Kaj malantaŭ ĉi tiu sinsekvo malfermiĝas eterna " *sepa tago* ".

La enhavo de la du ĉambroj de la sankta domo estas ege malkaŝa.

La sanktejo aŭ plejsanktejo

La du keruboj kun etenditaj flugiloj

La sanktejo nomata la plejsanktejo mezuras 20 ulnojn longa kaj 20 ulnojn larĝa. Ĝi estas perfekta kvadrato. Kaj gxia alto estis 20 ulnoj; kiu faras ĝin kubo; la triobla bildo de perfekteco (= 3 : L = l = H); ĉi tio kiel la priskribo de la " *nova Jerusalemo, kiu malsupreniras el la ĉielo de Dio* " en Rev.20. Ĉi tiu plej sankta loko estas malpermesita de Dio al homo sub puno de morto. La kialo estas simpla kaj logika; ĉi tiu loko povas nur bonvenigi Dion ĉar ĝi simbolas la ĉielon kaj bildigas la ĉielan karakteron de Dio. En liaj pensoj estas lia plano de savo en kiu ĉiuj simbolaj elementoj, kiuj estas instalitaj en ĉi tiu sanktejo, ludas sian rolon. La realo estas en Dio en la ĉiela dimensio, kaj sur la tero li donas la ilustraĵon de ĉi tiu realo per simboloj. Mi do alvenas al la temo de ĉi tiu specifa malkovro de ĉi tiu Pasko 2021. Ni legas en 1 Reĝoj 6:23 ĝis 27: " *Li faris en la sanktejo du kerubojn*

el sovaĝa olivarbo, altajn dek ulnojn. Ĉiu el la du flugiloj de unu el la keruboj havis kvin ulnojn, kiuj estis dek ulnoj de la pinto de unu el ĝiaj flugiloj ĝis la pinto de la alia. La dua kerubo ankaŭ havis dek ulnojn. La mezuro kaj formo estis la samaj por ambaŭ keruboj. La alto de ĉiu el la du keruboj estis dek ulnoj. Salomono metis la kerubojn meze de la domo, interne. Iliaj flugiloj estis etenditaj: la flugilo de la unua tusxis unu el la muroj, kaj la flugilo de la dua tusxis la alian muron; kaj iliaj aliaj flugiloj renkontiĝis fine en la mezo de la domo .”

Tiuj ĉi keruboj ne ekzistis en la tabernaklo de Moseo, sed metante ilin en la templon de Salomono, Dio lumigas la signifon de ĉi tiu plej sankta loko. En la direkto de ĝia larĝo, la peco estas krucita per la du paroj de flugiloj de la du keruboj, tiel donante al ĝi ĉielan normon, eŝike nealirebla por la homo, kiu nur vivas sur la tero. Mi profitas ĉi tie por denunci kaj restarigi veron pri ĉi tiuj keruboj, al kiuj, en pagana mistika deliro, pentristoj tiel famaj kiel "Mikaelo" donis la aspekton de flugilhavaj beboj ludantaj instrumentojn aŭ pafantaj sagojn per siaj manoj. Ne estas beboj en la ĉielo. Kaj por Dio, laŭ Psa.51:5 aŭ 7: " *Jen mi naskiĝis en maljusteco, kaj mia patrino min gravediĝis en peko* ", kaj Rom.3:23: " *Ĉar ĉiuj pekis kaj estas senigitaj de la gloro; de Dio* ", ne ekzistas io kiel senkulpa aŭ pura bebo, ĉar ekde Adamo, la homo naskiĝis pekulo per heredo. La ĉielaj anĝeloj estis ĉiuj kreitaj kiel junaj viroj, kiel Adam estis sur la tero. Ili ne maljuniĝas kaj restas ĉiam samaj. Maljuneco estas unike surtera karakterizaĵo, la sekvo de peko kaj morto, ĝia fina salajro, laŭ Rom.6:23.

La Kesto de la Sankta Alianco

1 Reĝoj 8:9: " *En la kesto estis nur la du ŝtonaj tabeloj , kiujn Moseo metis tie sur HXoreb, kiam la Eternulo faris interligon kun la Izraelidoj, kiam ili eliris el la lando Egipta .* "

En la sanktejo aŭ plejsanktejo estas do du grandegaj keruboj kun etenditaj flugiloj, simboloj de la aktiva ĉiela karaktero, sed ankaŭ kaj ĉefe, **la kesto de interligo**, kiu estas metita **en la centron** de la ĉambro inter la du grandaj keruboj. Ĉar estas por ŝirmi ĝin, ke la domo estas konstruita. En la ordo, en kiu Dio prezentas al Moseo la religiajn aferojn, kiujn li devos plenumi, troviĝas unue, la kesto de la interligo. Sed ĉi tiu ujo estas malpli altvalora ol ĝia enhavo: la du ŝtonaj tabloj, sur kiuj per sia fingro Dio gravuris sian ultra-sanktan leĝon de la dek ordonoj. Ĝi estas la reflektado de lia pensado, lia normo, lia neŝanĝebla karaktero. En aparta studo (2018-2030, la finfina adventisma atendo), mi jam pruvis ĝian profetan karakteron por la kristana epoko. En la sanktejo ni legas la sekretajn pensojn de Dio. Tie ni trovas la elementojn, kiuj favoras kaj ebligas la komunecon kun li. Sufiĉas diri, ke la pekulo, kiu restas volonta malobeanto de siaj dek ordonoj, trompas sin, se li kredas, ke li povas pretendi sian savon. La rilato baziĝas nur sur fido metita sur la simbolitaj realaĵoj trovitaj en ĉi tiu plej sankta loko. En dek ordonoj, Dio resumas sian vivnivelon preskribitan por homoj formitaj laŭ lia bildo; kio signifas, ke Dio mem honoras kaj plenumas Liajn ordonojn. La vivo donita al homo baziĝas sur respekto al ĉi tiuj ordonoj. Kaj ilia malobeo naskas pekon punindan per la morto de la kulpulo. Kaj ekde Adamo kaj Eva, malobeo metis la tutan homaron sub ĉi tiun mortan kondiĉon. Morto do falis sur homojn kiel malsano sen kuraco.

La indulgejo

En la sanktejo, super la fermoplato, la simbola bildo de la altaro, sur kiu la Ŝafido de Dio devas esti elmolita, du aliaj pli malgrandaj anĝeloj rigardas la altaron kaj iliaj flugiloj renkontiĝas en la mezo. En ĉi tiu bildo, Dio montras la intereson, kiun fidelaj anĝeloj donas al la plano de savo, kiu ripozas sur la pekliberiga morto de Jesuo Kristo. Ĉar Jesuo malsupreniris de la ĉielo, por preni la aspekton de homa bebo. Tiu, kiu donis sian vivon sur la kruco de Golgota, estis unue ilia ĉiela amiko "Miĥaelo", estro de la anĝeloj kaj videbla ĉiela esprimo de la kreinto Dio Spirito kaj la anĝeloj ĝuste konsideras sin " *kunservistoj* " de liaj elektitoj.

En la plejsanktejo, la kesto kovrita de la fermoplato estas metita sub la flugilojn de la du grandaj kaj la plej malgrandaj keruboj. En ĉi tiu bildo, ni trovas la ilustraĵon de ĉi tiu verso el Mal.4:2: " Sed por vi, kiuj timas Mian nomon, *leviĝos la suno de justeco* , kaj resaniĝo estos sub liaj flugiloj ; vi eliros kaj saltos kiel bovidoj en stalo ." La fermoplato, simbolo antaŭfiguranta la krucon, sur kiu Jesuo estis krucumita, ja alportos resanigon kontraŭ la mortiga malsano de peko. Jesuo mortis por savi de peko kaj releviĝis por savi siajn elektitojn el la malbonaj manoj de nepentantaj kaj ribelemaj pekuloj. La malobeo de la leĝo enhavita en la kesto alportis morton al ĉiuj homaj estaĵoj sur la tero. Kaj por la elektitoj elektitaj de Dio en Kristo, por ili sole, la fermoplato metita super la kesto enhavanta la malobeitan leĝon kaŭzis la triumfon de eterna vivo, en kiun ili eniros en la horo de la unua releviĝo; tiu de la sanktuloj elaĉetitaj per la sango verŝita de Jesuo Kristo sur ĉi tiu fermoplato. Ilia resaniĝo de morto tiam estos kompleta. Laŭ Mal.4:2, la keruboj estas la bildo de la ĉiela Spirito Dio, kiun Rev.4 nomas per la simbolo de la " *kvar vivaj estaĵoj* ". Ĉar la resanigo alkroĉita al la fermoplato estas bone metita sub la du centraj flugiloj de la du grandaj keruboj.

Same kiel en la ĉiujara hebrea rito de la "tago de pekliberigo", la besta sango de la kapro estis ŝprucita sur la antaŭo kaj sur la fermoplaton, al la Oriento, estis necese ke la sango de Jesuo Kristo efektive fluu ankaŭ li. sur ĉi tiu sama fermoplato. Tiucele Dio ne vokis la servon de homa pastro. Li planis kaj organizis ĉion anticipe, portante la keston kaj la sanktaĵojn de la plejsanktejo kaj la sankta loko en la tempo de la profeto Jeremia al kaverno situanta subtere ĉe la piedo de la monto Golgota, sub roka tero, ses metrojn profunde, tuj sub la 50 cm kuba kavo, fosita sur la surfaco en la roko, en kiu la romiaj soldatoj starigis la krucon, sur kiu Jesuo estis krucumita. Tra longa kaj profunda faŭlto kreita de la tertremo menciita en la Biblio, lia sango laŭvorte fluis sur la maldekstran flankon de la favorkorido, tio estas, sur la dekstran flankon de la krucumita Kristo. Tiel, estas ne senkaŭze ke Matt.27:51 atestas pri ĉi tiuj aferoj: " *Kaj jen la kurteno de la templo disŝiriĝis en du partojn, de supre ĝis malsupre, la tero skuiĝis, la rokoj disŝiriĝis , ...*". En 1982, scienca ekzameno rivelis ke la sekigita sango kolektita de Ron Wyatt estis nenormale kunmetita de 23 X-kromosomoj kaj ununura Y-kromosomo La dia kreinto volis postlasi, pruvon de sia dia naturo kiu estas aldonita al lia sankta mortotuko sur. kiu la bildo de lia vizaĝo kaj lia korpo aperas en negativo. Tiel, la malobeita leĝo enhavita en la arkeo akiris sian kompletan kompenson ricevante sur sia altaro la sangon vere puran de ĉiu peko de nia Savanto Jesuo Kristo. Ĉar

malkaŝante ĉi tiujn aferojn al Ron Wyatt, Dio ne celis kontentigi homan scivolemon, sed volis plifortigi la doktrinon pri la sanktigo de sia dieco en Jesuo Kristo. Ĉar havante sangon malsaman al aliaj homoj, li donas kialon por kredi je sia perfekta kaj pura naturo, libera de ĉiaj formoj de peko. Li tiel konfirmas, ke li enkarnigis novan aŭ " *lastan Adamon* " kiel Paŭlo diras en 1 Kor.15:45, ĉar kvankam vidata, aŭdita kaj mortigita en korpo de karno simila al la nia, li estis sen neniu genetika ligo. kun la homa specio. Tia atento al detaloj en la realigo de lia sava projekto malkaŝas la gravecon, kiun Dio donas al la simboloj de sia instruado. Kaj ni pli bone komprenas kial, Moseo estis punita pro tio, ke li misformis ĉi tiun dian savan projekton, frapante la rokon de Ĥoreb dufoje. La duan fojon, laŭ la ordono donita de Dio, li devis nur paroli kun li por ricevi la akvon.

La bastono de Moseo, la manao, la skribulaĵo de Moseo

Num.17:10: " *La Eternulo diris al Moseo: Reportu la bastonon de Aaron antaŭ la atesto* , por ke estu gardata kiel signo por la ribelidoj, por ke vi ĉesigu ilian murmuradon antaŭ Mi kaj ke ili faros; ne mortpunkto " .

Exo.16:33-34: " *Kaj Moseo diris al Aaron: Prenu vazon, metu en ĝin omer plenon de manao kaj metu ĝin antaŭ la Eternulo, por ke ĝi estu konservita por via idaro. Laŭ la ordono donita de la Eternulo al Moseo, Aaron metis ĝin antaŭ la atesto* , por ke ĝi estu konservita .

Deut.31:26: " *Prenu ĉi tiun libron de la instruo kaj metu ĝin apud la keston de interligo de la Eternulo, via Dio, kaj ĝi estos tie kiel atesto kontraŭ vi .* "

Surbaze de ĉi tiuj versoj, ni pardonu al la apostolo Paŭlo lian eraron, kiu kondukis lin meti ĉi tiujn elementojn en la keston kaj ne apud aŭ antaŭ ĝi, en Heb.9:3-4: " *Malantaŭ la dua vualo estis la parto. de la tabernaklo nomata la plejsanktejo* , ~~enhavanta la oran altaron por incensado~~ kaj la keston de interligo, tute kovritan per oro. ~~Antaŭ la arkeo~~ estis ora vazo, en kiu estis manao, la burĝoninta bastono de Aaron, kaj la tabeloj de la interligo . Same, la altaro de incensado estis ne en la sanktejo sed sur la temploflanko antaŭ la kurteno. Sed la elementoj metitaj apud la kesto estis tie por atesti la miraklojn plenumitajn de Dio por sia hebrea popolo, kiu fariĝis Izrael, libera kaj respondeca nacio.

Apud la kesto, la vergo de Moseo kaj Aaron, postulas fidon al la veraj profetoj de Dio. Laŭ Deu.8:3, la manao memorigas la elektitojn antaŭ Jesuo, ke " *la homo vivos ne nur per pano kaj akvo, sed per ĉiu vorto, kiu eliras el la buŝo de YaHWéH* ". Kaj ĉi tiu vorto ankaŭ estas reprezentita tie en la formo de la skribulaĵo skribita de Moseo, sub la diktado de Dio. Super la kesto , la altaro de la fermoplato instruas, ke sen fido al la volofero de la vivo de Jesuo Kristo, ligo kun Dio estas neebla. Ĉi tiu aro de aferoj konsistigas la teologian bazon de la nova interligo establita sur la homa sango verŝita de Jesuo Kristo. Kaj tre logike, la tago kiam, en li, la projekto de Dio estis atingita kaj plenumita, la rolo de la simboloj kaj la festo de "Jom Kippur" aŭ "tago de pekliberigo", kiuj profetis ĝin, iĝis malnoviĝinta kaj senutila. Antaŭ la realo, ombroj paliĝas. Tial la templo, en kiu estis praktikataj la profetaj ritoj, devis malaperi kaj neniam aperu denove. Kiel Jesuo instruis, la adoranto de Dio devas adori lin " *en spirito kaj vero* ", havante " *liberan aliron* " al sia ĉiela Spirito per la mediacio de Jesuo Kristo. Kaj ĉi tiu

adorado ne estas ligita al neniuj surtera loko, nek en Samario, nek en Jerusalemo, kaj eĉ malpli en Romo, Santiago de Compostela, Lurdo aŭ Mekko.

Kvankam ne ligita al tera loko, kredo pruviĝas per faroj, kiujn Dio antaŭpreparis por Siaj elektitoj dum ili vivas sur la tero. Rifuĝsimbolismo ĉesis komence de la kvina jarmilo post 4,000 jaroj da peko. Kaj se la projekto de Dio estus konstruita dum 4000 jaroj, la elektitoj estus enirintaj la ripozon de Dio profetita de la semajna sabato. Sed tio ne estis la kazo, ĉar ekde Zeĥarja, Dio profetis du aliancojn. Li pliprofundigas la duan, dirante en Zec.2:11: “ *Multaj nacioj aliĝos al la Eternulo en tiu tago kaj fariĝos Mia popolo; Mi logxos inter vi, kaj vi ekscios, ke la Eternulo Cebaot sendis min al vi.* » La du aliancoj estas ilustritaj per “ *du olivarboj* ” en Zac.4:11 ĝis 14: “ *Mi respondis kaj diris al li: Kion signifas ĉi tiuj du olivarboj, dekstre de la kandelabro kaj maldekstre de ĝi? **Mi parolis duan fojon**, kaj diris al li: Kion signifas la du olivbranĉoj, kiuj estas proksime de la du oraj kanaloj, el kiuj fluas oro? Li respondis al mi: Ĉu vi ne scias, kion ili signifas? Mi diras: **Ne, mia sinjoro**. Kaj li diris: Ĉi tiuj estas la du sanktoleitoj, kiuj staras antaŭ la Eternulo de la tuta tero* . La legado de ĉi tiuj versoj igas min malkovri subliman subtilecon de la kreinto Dio, Sankta Spirito, kiu inspiras la biblian vorton. Zeĥarja estas devigita demandi **dufoje**, kion signifas la “ *du olivarboj* ” por ke Dio respondu al li. Ĉi tio ĉar la projekto de la dia alianco spertos **du sinsekvajn fazojn** sed la dua fazo estas instruata de la lecionoj de la unua. Estas du el ili, sed fakte ili estas nur unu, ĉar la dua estas nur la kulmino de la unua. Efektive, kion valoras la malnova interligo sen la pekliberiga morto de Mesio Jesuo? Nenio, eĉ ne la vosto de piro, kiel dirus la monaĥo Marteno Lutero. Kaj ĉi tio estas la kaŭzo de la tragedio, kiu ankoraŭ hodiaŭ trafas naciajn judojn. En ĉi tiuj versoj Dio ankaŭ profetas ilian malakcepton de la nova interligo per la respondo kiun Zeĥarja donas al la demando “ *Ĉu vi ne scias, kion ili signifas?* ” Mi diras: **Ne, mia sinjoro** . Ĉar fakte, la naciaj judoj ignoras ĉi tiun signifon ĝis la momento de la lasta provo antaŭ la reveno de Jesuo Kristo kie ili konvertiĝos aŭ konfirmos sian rifuzon koste de sia ekzisto.

Evidente, la kristana konvertiĝo de paganaj popoloj pruvis, ke la dia plano ja estis plenumita en la persono de Jesuo Kristo kaj tio estas la sola signo, kiun Dio ankoraŭ proponas al naciaj judoj por resti en sia sankta alianco. Tiel konfirmite, ĉi tiu dua aŭ nova interligo devis etendi super la lasta triono de la 6000 jaroj de la tempo de tera peko. Kaj nur per sia fina glora reveno Jesuo Kristo markos la tempon de la finiĝo de la dua interligo; ĉar ĝis ĉi tiu reveno, la instruoj profetita de la simboloj restas utila por kompreni la tutmondan projekton preparitan de Dio, ĉar ni ŝuldas al li la konon de la tempo de lia glora reveno: la komenco de printempo 2030. Tiel, en 1844, donante la sabaton al Siaj elektitaj elektitoj, Dio ĉerpas la lecionojn enskribitajn en la simboleco de la hebrea sanktejo kaj la templo de Salomono. Li denuncas la pekon de katolika dimanĉo heredita de la imperiestro Konstantino ekde la 7-a de marto 321, sugestante la bezonon de nova “purigo de la sanktejo” kiu estis vere plenumita unufoje por ĉiam en Jesuo Kristo krucumita kaj resurektita. Dio fakte atendis ĝis 1844 por pli klare denunci sian kondamnon de “romia dimanĉo”. Ĉar ĝia adopto metis la originale

puran kristanan kredon sub la malbenon de peko, kiu rompas la rilaton kun Dio laŭ la anonco donita en Dan.8:12.

Sanktiĝo do nepre implicas respekton al la sankta sabato, mem sanktigita de Dio de la fino de la unua semajno de lia kreado de la tera sistemo. Precipe ĉar ĝi profetas la eniron de la elektitoj en la ripozon akiritan per la venko de Jesuo kaj ĝi ĉeestas en la kvara el la dek ordonoj de Dio enhavitaj en la kesto de atesto en la plej sankta loko, la sanktejo, simbolo de la Spirito de la ĉiela Dio trifoje sankta, sankta en la perfekteco de siaj tri sinsekvaj roloj de Patro, Filo kaj Sankta Spirito. Ĉiuj aĵoj trovitaj tie estas karaj al la koro de Dio kaj devas esti same karaj en la pensoj kaj koroj de liaj elektitoj, liaj infanoj, homoj de lia "domo". La elekto de la aŭtentika sankteco de la elektito estas tiel establita kaj identigita.

Male al la leĝo de Moseo, kiu spertas adaptojn al la progresigo de la projekto de Dio, tio, kio estas gravurita sur ŝtonoj, alprenas eternan valoron ĝis la fino de la mondo. Kaj tiel okazas kun ĝiaj dek ordonoj, el kiuj neniu povas esti modifita kaj eĉ malpli forigita, kiel papa Romo kuraĝis fari por la dua el ĉi tiuj dek ordonoj. La diabla intenco trompi la kandidatojn por eterneco aperas en aldono de ordono por konservi la numeron dek. Sed la dia malpermeso klini sin al estaĵoj, gravuritaj bildoj aŭ reprezentadoj ja estis forigita. Ni povas bedaŭri ĉi tiun tipon de aferoj, sed ĝi tamen permesas al ni malkaŝi falsan fidon. Kiu ne celas kompreni kaj restas supraĵa logike suferas la sekvon de sia konduto; li ignoras la kondiĉojn de sia juĝo ĝis sia kondamno fare de Dio.

La templo aŭ sankta loko

Ni lasu la religian ĉielan aspekton viditan de la ĉielo por rigardi ĝin sub tio, kion la religia sankteco donas al ĝi sur la tero. Ni malkovras ĝin en la elementoj metitaj en la "templa" parto de la "domo de YaHWéH". En la tabernaklo de la tempo de Moseo, ĉi tiu ĉambro estis la tabernaklo de kunveno. Estas tri el tiuj elementoj kaj koncernas la tablon de la panoj de propono, la kandelabron kun sep tuboj kaj sep lampoj kaj la altaron de incenso metita ĝuste antaŭ la vualo en la mezo de la ĉambro. Venante de ekstere, la tablo de pano estas maldekstre, norde kaj la kandelingo estas dekstre, sude. Ĉi tiuj simboloj estas tiuj de realo, kiu formiĝas en la vivo de la elektitoj elaĉetitaj de la sango verŝita de Jesuo Kristo. Ili estas perfekte komplementaj kaj nedisigeblaj.

La ora kandelingo kun sep lampoj

Exo.26:35: “ *Metu la tablon ekster la kurteno, kaj la kandelabron kontraŭ la tablo, sur la suda flanko de la tabernaklo; kaj starigu la tablon sur la norda flanko.* ”

En la templo, ĝi estas metita maldekstren, sur la sudan flankon. La simboloj estas legitaj laŭlonge de la tempo, de sudo ĝis nordo. La kandelingo bildigas la Spiriton kaj lumon de Dio de la komenco de la malnova interligo. La sankta alianco jam baziĝas sur la ofero de la Paska "ŝafido de Dio" simbolita kaj antaŭita de ŝafidoj aŭ junaj virŝafoj ofertitaj ekde Adamo. En Rev.5:6 la simboloj de la kandelingo estas alfiksitaj al ĝi: " *sep okuloj kiuj estas la sep spiritoj de Dio senditaj tra la tuta tero* " kaj " *sep kornoj* " kiuj atribuas al ĝi la sanktigon de potenco.

La kandelingo estas tie por renkonti la bezonon de lumo de la elektitoj. Ili akiras ĝin en la nomo de Jesuo Kristo, en kiu estas la sanktigo (= 7) de la dia lumo. Ĉi tiu sanktigo estas simbolita per la nombro "sep" ĉeestanta en biblia revelacio ekde la kreado de la septaga semajno ekde la komenco. En Zeharja, la Spirito atribuas " *sep okulojn* " al la ĉefa ŝtono, sur kiu Zerubabel rekonstruos la templon de Salomono detruitan de la babilonanoj. Kaj pri ĉi tiuj " *sep okuloj* " li diras: " *Ĉi tiuj sep estas la okuloj de la Eternulo, kiuj trairas la tutan teron.* » En Rev.5:6, ĉi tiu mesaĝo estas atribuita al Jesuo Kristo, " *la Ŝafido de Dio* ": " *Kaj mi vidis, meze de la trono kaj de la kvar kreitaĵoj kaj meze de la maljunuloj, ŝafidon. kiu estis tie kvazaŭ forigita.* **Li havis sep kornojn kaj sep okulojn, kiuj estas la sep spiritoj de Dio, senditaj tra la tuta tero** . Ĉi tiu verso forte asertas la sanktigon de la dieco de Mesio Jesuo. La granda kreinto Dio sendis sin sur la teron por plenumi sian libervolan pekliberigon en Jesuo. Ĝuste al la ago de ĉi tiu dia Spirito mi ŝuldas la klarigojn prezentitajn en miaj verkoj. Lumo estas progresema kaj scio kreskas kun la tempo. Ni ŝuldas al li nian tutan komprenon de liaj profetaj vortoj.

La altaro de parfumoj

Oferante sian fizikan korpon al morto, en la perfekta normo de sia spirito kaj sia tuta animo, Jesuo Kristo alportas antaŭ Dio agrablan odoron, kiun la hebrea rito simbolas per parfumoj. Kristo estas reprezentita en tiuj parfumoj sed ankaŭ en la rolo de la oficanto kiu proponas ilin.

Ĝuste antaŭ la vualo, kaj antaŭ la kesto de atesto kaj ĝia fermoplato, estas la altaro de incenso, kiu donas al la oficisto, la ĉefpastro, lian rolon de propetanto por la kulpoj faritaj de siaj elektitoj. Ĉar Jesuo ne prenis sur sin la pekojn de la tuta mondo, sed nur tiujn de siaj elektitoj, al kiuj li donis signojn de sia dankemo. Sur la tero, la ĉefpastro havas nur simblan profetan valoron, ĉar la rajto de propeto apartenas nur al Kristo la Savanto. Propeto estas ŝia ekskluziva rajto kaj ĝi havas " *ĉiama* " karakteron laŭ la ordo de Melkicedek kiel ĉi tio estas pliklarigita en Dan. 8:11-12: " *Ŝi leviĝis al la estro de la armeo, forprenis la ĉiaman oferon de lin, kaj renversis la lokon de Lia sanktejo. La armeo estis transdonita kun la eterna ofero, pro peko; la korno jetis la veron teren, kaj sukcesis en siaj entreprenoj* "; kaj en Heb.7:23. La vortoj " *ofero* " forstrekitaj ne estas cititaj en la originala hebrea teksto. En ĉi tiu verso, Dio denuncas la sekvojn de romia papa regado. La rekta rilato de la kristano kun Jesuo estas deturnita por la avantaĝo de la papa gvidanto; Dio perdas siajn servantojn, kiuj perdas siajn animojn. En sia dia perfekteco, nur Dio en Kristo povas legitimi lian propeton, ĉar li proponas, kiel elaĉeton por tiuj, por kiuj li propetas, sian libervolan kompatan oferon, kiu portas agrablan odoron por la Dio juĝisto Amo kaj Justeco, kiujn li reprezentas samtempe. tempo . Lia propeto ne estas aŭtomata li ekzercas ĝin aŭ ne, laŭ tio, ĉu la petanto meritas aŭ ne. La propeto de Jesuo Kristo estas motivita de lia kompatato al la naturaj karnaj malfortoj de liaj elektitoj, sed neniu povas trompi lin, li juĝas kaj batalas kun justeco kaj justeco kaj rekonas siajn verajn adorantojn kaj sklavojn; kiaj estas liaj veraj disĉiploj. En la rito, parfumoj simbolas la agrablan odoron de Jesuo, kiu povas do proponi la preĝojn de siaj fidelaj sanktuloj per sia persona parfumo agrabla al Dio. La principo estas simila

al spicado de plado, kiu estas manĝota. Profeta bildo de la venka Kristo, la tera Ĉefpastro iĝas malnoviĝinta kaj devas malaperi kune kun la templo en kiu li praktikas siajn religiajn ritojn. La principo de propeto restas post tio, ĉar la preĝoj adresitaj al Dio de la sanktuloj estas prezentitaj en la nomo kaj per la meritoj de Jesuo Kristo ĉiela propetanto kaj Dio en pleneco samtempe.

La tablo de proponoj

En la templo, ĝi estas metita dekstren, sur la nordan flankon. La propono reprezentas la spiritan nutraĵon kiu konsistigas la vivon de Jesuo Kristo, vera ĉiela manao donita al la elektitoj. Estas dek du panoj kiel estas dek du triboj en la dia kaj homa alianco plenumita en Jesuo Kristo plene Dio (= 7) kaj plene Homo (= 5); la numero dek du estante la nombro de ĉi tiu alianco inter Dio kaj homo, Jesuo Kristo estas la apliko kaj la perfekta modelo. Estas sur li, ke Dio konstruas siajn aliancojn sur la 12 patriarkoj, la 12 apostoloj de Jesuo, la 12 triboj sigelitaj en Rev.7. En la legado de ĝia orientiĝo al la Nordo de la "templo", ĉi tiu tablo estas sur la flanko de la nova interligo kaj sur la flanko de la granda kerubo metita maldekstre en la sanktejo.

La placo

La altaro de oferoj

En Apokalipso 11:2, la Spirito atribuas apartan sorton al la " korto " de la sanktejo: " *Sed la eksteran korton de la templo, lasu ĝin en ekstere, kaj ne mezuru ĝin; ĉar ĝi estas donita al la nacioj, kaj ili piedpremos la sanktan urbon dum kvardek du monatoj .* La " korto " indikas la eksteran korton situantan antaŭ la enirejo al la sankta loko aŭ kovrita templo. Tie ni trovas elementojn de religia rito, kiuj koncernas la fizikan aspekton de estaĵoj. Unue, estas la altaro de oferoj, sur kiu la oferitaj bestoj estas bruligitaj. Ekde la alveno de Jesuo Kristo, kiu venis por plenumi la perfektan oferon, ĉi tiu rito malnoviĝis kaj finiĝis laŭ la profetaĵo de Dan.9:27: " *Li faros kun multaj fortan interligon por semajno kaj duono de la semajno. **Li ĉesigos la oferon kaj la oferdonon**; la ruiniganto faros la plej abomenindajn aferojn, ĝis ruiniĝo kaj kio estis solvita falos sur la ruiniganton ."* En Heb.10:6 ĝis 9, la afero estas konfirmita: " ***Vi ne akceptis bruloferojn aŭ oferojn pro peko . Tiam mi diris: Jen mi venas (En la libro de la libro ĝi parolas pri mi) Por plenumi Vian volon, ho Dio. Dirinte unue: **Oferojn kaj oferojn vi ne volis aŭ akceptis, Nek bruloferojn nek pekoferojn** (kiuj estas ofertitaj laŭ la leĝo), li tiam diris: Jen mi venas, por plenumi vian volon. Li tiel abolicias la unuan aferon por establi la duan. Estas pro ĉi tiu volo, ke ni estas sanktigitaj, per la ofero de la korpo de Jesuo Kristo, unufoje por ĉiam ."* Ŝajnas, ke Paŭlo, la supozata aŭtoro de ĉi tiu epistolo adresita al la "Hebreoj", skribis ĝin sub la diktado de Jesuo Kristo; kiu pravigas sian grandegan lumon kaj sian nekompareblan precizecon. Efektive, nur Jesuo Kristo persone povis diri al li: "(En la rullibro de la libro temas pri mi) ". Sed verso 8 de la teksto de Psalmo 40 diras, " *kun la skribulaĵo de la libro skribita por mi* ". Tiu ĉi modifo do povas esti pravigita per ĉi tiu persona agado de Kristo kun Paŭlo, kiu restis izolita dum tri jaroj en Arabio, preparita kaj instruata rekte de la Spirito. Kaj mi memorigas al vi,**

ke tiel estis jam kun la skribulaĵo skribita de Moseo, kiu skribis ĝin sub la diktado de Dio.

La maro, tanko de ablucioj

La dua elemento de la kvadrato estas la abluciotanko, antaŭfiguro de la bapto. Dio donas al ĝi la vorton "maro" por ĝia nomo. En homa sperto la maro estas sinonimo de "morto". Ĝi englutis la antaŭdiluvianojn per sia inundo kaj dronigis la tutan kavalerion de Faraono, kiuj persekutis Moseon kaj lian hebrean popolon. En bapto, nepre en totala mergo, la maljuna pekulo devas morti por eliri el la akvo kiel nova estaĵo elaçetita kaj regenerita de Jesuo Kristo, kiu imputas al li sian perfektan justecon. Sed ĉi tio estas nur teoria principo, kies aplikado dependos de la naturo de la kandidato, kiu sin prezentas. Ĉu li venas, kiel Jesuo, ĉe la bapto, por fari la volon de Dio? La respondo estas individua kaj Jesuo imputas aŭ ne imputas sian justecon depende de la kazo. Certe estas, ke kiu volos plenumi sian volon, respektos kun ĝojo kaj dankemo la sanktan dian leĝon, kies malobeo konsistigas pekon. Se li devas morti en la akvo de bapto, ne temas pri li renaskiĝos en la servo de Kristo, krom hazarde pro la karna malforteco de la homo.

Tiel, purigita de siaj pekoj kaj surmetante la imputitan justecon de Jesuo Kristo, kiel la pastro de la malnova interligo, la kristana elektito povas eniri la sanktan lokon aŭ templon por servi Dion en Jesuo Kristo. La vojo de vera dia religio estas tiel malkaŝita de ĉi tiu bilda konstruo ĉar ĉi tiuj estas nur simboloj, la realo aperos en la verkoj, kiujn la pravigitaj elektitoj alportos antaŭ homoj, anĝeloj, kaj la kreinto Dio.

La plano de Dio profetita en bildoj

En sia plano, Dio forigis la pekon de la elektitoj per la sango de Jesuo Kristo alportita al la kompletejo de la sanktejo aŭ plejsanktejo. Koncedita permeso por esceptaj elfosadoj ĉe la loko de la monto Golgota en Jerusalemo ĝis 1982, adventisma flegistino-arkeologo Ron Wyatt malkaŝis, ke la sango de Jesuo efektive fluis malsupren la maldekstran flankon de la kompletejo situanta en subtera kaverno je ses metroj sub la kruco. de la krucumo de Kristo; la afero, kiu okazis ĉe la piedo de la monto Golgota. En la pastra rito, la pastro metita en la sanktejon frontas al la fermoplato kaj la ĉielaj aĵoj instalitaj en la plej sankta loko, la sanktejo. Tial, kio estas maldekstre de homo, estas dekstre de Dio. Same, la skribo de la hebrea estas farita de dekstre al maldekstro de homo, prenante la direkton Norda-Suda, do de maldekstre dekstren de Dio. Tiel, la plano de la du interligoj estas skribita en la legado de ĉi tiu plej sankta loko, de dekstre de homo ĝis lia maldekstro; aŭ la malo por Dio. Malnovaj interligaj judoj servis Dion sub la simbola bildo de la kerubo situanta en la sanktejo dekstre. Dum ilia alianco, la sango de la kapro mortigita en la "tago de pekliberigo" estis aspergita sur la fronto kaj sur la fermoplato. La aspergado estis farita sep fojojn per sia fingro fare de la ĉefpastro direkte al la Oriento. Estas vere, ke la malnova alianco estis la orienta fazo de lia sava projekto. La pardonotaj pekuloj estis mem en la Oriento, en Jerusalemo. La tago, kiam Jesuo verŝis sian sangon, ĝi falis sur ĉi tiun saman fermoplaton, kaj la nova interligo starigita sur lia sango kaj lia justeco komenciĝis

sub la signo de la dua kerubo situanta maldekstre, suda flanko. Tiel, vidita de Dio, ĉi tiu progresado estis farita de lia maldekstro al lia "dekstra", la flanko de lia beno, kiel estas skribite en Psalmoj 110:1: " *De David. psalmo. Vorto de la Eternulo al mia Sinjoro: Sidu dekstre de Mi, GXis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj* . Kaj konfirmante Heb.7:17, versoj 4 ĝis 7 precizigas: " *La Eternulo ĵuris, kaj Li ne pentos: Vi estas pastro por ĉiam, laŭ la maniero de Melkicedek. La Eternulo dekstre de vi frakasas reĝojn en la tago de Sia kolero. Li faras justecon inter la nacioj: ĉio estas plena de kadavroj; li rompas kapojn tra la tuta lando. Li trinkas el la rivereto dum li marŝas: tial li levas sian kapon* ." Tiel, la milda sed justa Jesuo Kristo igas mokulojn kaj ribelantojn pagi la prezon por ilia malestimo por la sublimesa atesto de sia kompatema amo al siaj elacitetaj elektitoj.

Tiel ke, enirante la korton aŭ la templon, la hebreoj prezentas sian dorson al la "leviĝanta suno" adorata tra la tempo de la paganoj en diversaj lokoj sur la tero, Dio volis, ke la sanktejo estu konstruita, laŭ ĝia longo, en la Oriento-Okcidenta akso. En ĝia larĝo, la dekstra muro de la plej sankta loko situis do al la "Norda" kaj la maldekstra muro estis sur la "Suda" flanko.

En Matt.23:37, Jesuo donis al si la bildon de " *kokino, kiu protektas siajn idojn sub siaj flugiloj* ": " *Jerusalem, Jerusalem, kiu mortigas la profetojn kaj ŝtonmortigas tiujn, kiuj estas senditaj al vi, Kiom da fojoj mi volis; kunvenigu viajn infanojn, kiel kokino kolektas siajn idojn sub la flugiloj, kaj vi ne volis!* ". Tion instruas la etenditaj flugiloj de la du keruboj, por ĉiu el la du sinsekvaj aliancoj. Laŭ Exo.19:4, Dio komparas sin kun " *aglo* ": " *Vi vidis, kion mi faris al Egiptujo, kaj kiel Mi portis vin sur aglaj flugiloj kaj venigis vin al mi* ". En Rev.12:14, li precizigas " *grandan aglon* ": " *Kaj la du flugiloj de la granda aglo estis donitaj al la virino, por ke ŝi flugu en la dezerton, al sia loko, kie ŝi estas nutrata por tempo, tempo, kaj duontempon, malproksime de la vizaĝo de la serpento* ." Tiuj ĉi bildoj ilustras la saman realon: Dio protektas tiujn, kiujn li amas, ĉar ili amas lin, en la du sinsekvaj aliancoj, antaŭ kaj post Jesuo Kristo.

Fine, simbole, la hebrea templo reprezentis la korpon de Kristo, tiun de la elektitoj kaj kolektive, la Fianĉino de Kristo, lia Elektito, la asembleo de la elektitoj. Pro ĉiuj ĉi kialoj, Dio establis sanitarajn dietajn regulojn, por ke ĉi tiuj diversaj formoj de la templo estu sanktigataj kaj respektataj; 1Kor.6:19: " *Ĉu vi ne scias, ke via korpo estas templo de la Sankta Spirito, kiu estas en vi, kiun vi havas de Dio, kaj ke vi ne estas via propra?* »

Oro, nenio krom oro

Ni devas ankaŭ noti la gravecon de ĉi tiu kriterio: ĉiuj mebloj kaj iloj, la keruboj kaj la internaj muroj mem estas faritaj el oro aŭ kovritaj per batita oro. La karakterizo de oro estas ĝia neŝanĝebla karaktero; ĉi tiu estas la sola valoro, kiun Dio donas al ĝi. Ne estas mirinde, ke li faris oron la simbolo de perfekta kredo, kies unika kaj perfekta modelo estis Jesuo Kristo. La interno de la templo kaj la sanktejo bildo la interna aspekto de la spirito de Jesuo Kristo loĝata de sanktigo, la pureco de la Sankta Spirito de Dio; lia karaktero estis neŝanĝebla kaj tio estis la kaŭzo de lia venko super peko kaj morto. La ekzemplo donita de Jesuo estas prezentita de Dio kiel la modelo por imiti por ĉiuj liaj elektitoj; jen ĝia postulo, la sola kondiĉo por individue kaj kolektive kongrui kun la eterna ĉiela vivo, la

salajro kaj rekompenco de la venkintoj. La valoroj, kiuj estis liaj, devas fariĝi niaj, ni devas simili al li kiel klonoj, kiel estas skribite en 1 Johano 2:6: " *Kiu diras, ke li restas en li, devas ankaŭ iri kiel li iradis - eĉ* ". La signifo de oro estas donita al ni en 1 Petro 1:7: " *por ke la provo de via fido, kiu estas pli valora ol oro pereanta (kiu tamen estas elprovata per fajro), rezultu en laŭdo, gloro kaj honoro. , kiam Jesuo Kristo aperas . Dio provas la fidon de siaj elektitoj. Kvankam neŝanĝebla, oro povas enhavi spurojn de malpuraj materialoj, kaj por forigi ĝin, ĝi devas esti varmigita kaj fandita. La skorio aŭ malpuraĵoj tiam pliiĝas al sia surfaco kaj povas esti forigitaj. Ĝi estas la bildo de la sperto de la surtera vivo de la elacĉetitaj disĉiploj, dum kiu Kristo elradikigas la malbonon kaj purigas ilin, submetante ilin al diversaj provoj. Kaj estas nur sub la kondiĉo de ilia venko en la suferado, ke ĉe la fino de ilia vivo, ilia eterna sorto estas decidita de la granda Juĝisto Jesuo Kristo. Ĉi tiu venko povas esti akirita nur per lia subteno kaj helpo, kiel li deklaris en Johano 15:5-6 kaj 10 ĝis 14: " *Mi estas la vinberarbo, vi estas la branĉoj. Kiu restas en mi kaj en kiu mi restas, tiu multe da fruktoj, ĉar sen mi vi nenion povas fari. Se iu ne restas en mi, li estas elĵetita kiel branĉo kaj velkas; poste ni kolektas la branĉojn, ni ĵetas ilin en fajron, kaj ili brulas ."* Obeemo al diaj ordonoj estas postulata: " *Se vi observas miajn ordonojn, vi restos en mia amo, same kiel mi observis la ordonojn de mia Patro, kaj restas en Lia amo. "* Morti por siaj amikoj fariĝas la perfekta kulmino de la normo de sia sublimigita amo: " *Jen mia ordono: Amu unu la alian, kiel mi vin amis."* Ne ekzistas pli granda amo ol doni sian vivon por siaj amikoj ." Sed ĉi tiu rekono de Jesuo estas kondiĉa: " *Vi estas miaj amikoj, se vi faras tion, kion mi ordonas al vi ."**

Siaflanke, la kandelabro kun sep lampoj estis farita el solida oro. Li tiam povis nur simboli la perfektecon de Jesuo Kristo. La oro poste trovita en la eklezioj de romkatolikismo reflektas la aserton de sia falsa kredo. Tial, kontraste, protestantaj temploj estis senigitaj de ĉiuj ornamaĵoj, humilaj kaj aŭsteraj. En la simboleco de la sanktejo kaj la templo, la ĉeesto de oro pruvas ke la sanktejo povas nur reprezenti la dian Jesuon Kriston. Sed per etendaĵo, estas skribite, ke li estas la Kapo, la kapo de la Eklezio, kiu estas lia korpo en Ef.5:23-24: " *ĉar la edzo estas la kapo de la edzino, kiel Kristo estas la kapo de la eklezio. , kiu estas lia korpo, kaj de kiu li estas la Savanto. Nun, kiel la Eklezio estas submetita al Kristo, tiel ankaŭ edzinoj devas esti submetitaj al siaj edzoj en ĉio. »* Sed tiam la Spirito precizigas: " *Edzoj, amu viajn edzinojn, kiel Kristo amis la Eklezion, kaj sin donis por ŝi, por sanktigi ŝin per la vorto, post kiam ŝi purigis per akvo bapto, por fari ĉi tiun Eklezion. aperu antaŭ li glora, sen makulo aŭ sulko aŭ io tia, sed sankta kaj senriproĉa. "* Jen do, klare esprimite, en kio konsistas la vera kristana religio. Ĝia normo ne estas nur teoria ĉar ĝi estas praktiko efektivigita en sia tuta realeco. Interkonsento kun la normo de lia malkaŝita " vorto " estas postulata; kiu implikas observi la ordonojn kaj ordonojn de Dio kaj koni la misterojn malkaŝitajn en liaj Bibliaj profetaĵoj. Ĉi tiu kriterio, " *neriproĉenda aŭ neriproĉebla* " de la elektitoj, estas revokita kaj konfirmata en Ap. 14:5 kie ĝi estas atribuita al la "adventistaj" sanktuloj de la vera fina reveno de Kristo. Ili estas indikitaj per la simbolo de la " *144,000* " sigelita per la " sigelo de Dio " en Rev.7. Ilia sperto estas tiu de la tutaĵo sanktigo . Ĉi tiu studo montras, ke la tabernaklo, la sanktejo, la templo kaj ĉiuj iliaj simboloj profetis la grandan savan projekton de

Dio. Ili trovis sian celon kaj plenumon en la manifestiĝo de la surtera ministerio de Jesuo Kristo malkaŝita al homoj. Tiel, la rilato, kiun la elektito tenas kun li, estas de profeta naturo kaj karaktero; malklera homo konfidis sin al la kreinto Dio, kiu scias ĉion; kiu konstruas sian estontecon kaj malkaŝas ĝin al li.

La studo de la templo konstruita de reĝo Salomono ĵus montris al ni, ke ni ne devas konfuzi la "templon" parton alirebla por homoj kun la "sanktejo" rezervita ekskluzive por la ĉiela Dio. Sekve de tio, la vorto "sanktejo" uzata anstataŭ la vorto "sankteco" en Dan.8:14 ĉi-foje perdas ĉian legitimecon, ĉar ĝi koncernas ĉielan lokon kie neniu purigo estas necesa en 1843. Kaj male, la vorto "sankteco" koncernas la sanktulojn kiuj devas rompi de la praktiko de peko sur la tero por esti sanktigataj aŭ, elektitaj por elekto de Dio.

Ĉe la morto de Jesuo Kristo, la vualo kiu apartigis la "templon" de la "sanktejo" estis ŝirita de Dio, sed nur la preĝoj de la sanktuloj akirus spiritan aliron al la ĉiela sanktejo kie Jesuo propetos por ili. La temploparto devis daŭrigi sian rolon kiel kunvenejo por la elektitoj sur la tero. Estis same en 1843, la principo estis renovigita. La "templo" de la sanktuloj restas sur la tero kaj en la "sanktejo", nur ĉiela, la propeto de Kristo oficiale rekomencas favore al nur la elektitaj adventistoj elektitoj. Ne plu ekzistas do "sanktejo" sur la tero en la nova alianco, kie ĝia simbolo malaperas. Restas nur la spirita "templo" de la elaĉetitaj elektitoj.

La sola malpurigo, kiu postulis purigado, estis la pekoj de homoj sur la tero, ĉar neniu el ilia peko venis por malpurigi la ĉielon. Nur la ĉeesto de la diablo kaj liaj ribelemaj demonoj povis fari tion, tial, venkinte, en Mikaelo, Jesuo Kristo forpelis ilin el la ĉielo kaj jxetis ilin sur la teron de peko, kie ili devas resti ĝis sia morto.

Estas ankoraŭ unu afero por kompreni post diskutado de la simboleco de sankteco. Kiel sanktaj estas ĉi tiuj simboloj, ili estas nur materiaj aferoj. La vera sankteco estas en la vivantoj, tial Jesuo Kristo estis pli ol la templo, kiu mem ekzistis nur por ŝirmi la leĝon de Dio, la bildon de lia karaktero kaj lia justeco ofendita de la surtera pekulo. Nur por servi kiel subteno por la instruado de liaj elektitoj, Dio faris ĉi tiujn aferojn de Moseo kaj liaj laboristoj. Estas por eviti idolatan konduton, ke Dio rajtigis homon, lian serviston, Ron Wyatt, trovi kaj tuŝi la keston de sia atesto en 1982. Ĉar la "*atesto de Jesuo*", kiu "*estas la spirito de profetado*", estas multe pli alta, al li kaj pli utila, ĉar li venis persone por malkaŝi la signifon de la sava projekto preparita por liaj elektitoj elektitaj sur la tero. Ron Wyatt estis permesita filmi la Dek Ordonojn prenitajn el la kesto fare de anĝeloj, sed li rifuzis konservi la filmon. Ĉi tiuj faktoj pruvas, ke Dio anticipe sciis lian rifuzon, sed ĉi tiu elekto protektas nin kontraŭ la idolkulto, kiun tia registrado povus esti produktinta en iuj el liaj pli vundeblaj elektitoj. Ĉi tiu realaĵo estis malkaŝita al ni, por ke ni konservu ĝin en la pensoj de niaj koroj kiel dolĉan privilegion donitan de nia Dio de Amo.

La disiĝoj de Genezo

Dum la studo de ĉi tiu verko malkaŝis al ni la sekretojn kaŝitajn en la profetaĵoj de Daniel kaj Revelacio, mi nun devas helpi vin malkovri la profetaĵojn, kiuj estis malkaŝitaj en la libro de Genezo, vorto kiu signifas "komenco".

Atentu!!! La atesto, kiun ni notos en ĉi tiu studo de la libro de Genezo, venis rekte el la buŝo de Dio, kiu diktis ĝin al sia servanto Moseo. Ne kredi je ĉi tiu rakonto konsistigas la plej grandan indignon, kiun oni povas rekte fari al Dio, indigno kiu definitive fermas la pordon al la ĉielo ĉar ĝi malkaŝas la totalan foreston de " *fido, sen kiu estas neeble esti agrabla al Dio* ", laŭ ĝi. Hebreoj 11:6.

En la prologo de sia Apokalipso, Jesuo forte insistis pri ĉi tiu esprimo: " *Mi estas la alfa kaj la omega, la komenco kaj la fino* ", kiun li citas denove ĉe la fino de sia Apokalipso en Rev.22:13. Ni jam notis la profetan karakteron de la libro de Genezo, precipe koncerne la septagan semajnon, kiu profetas sep mil jarojn. Ĉi tie, mi alproksimiĝas al ĉi tiu libro de Genezo de la aspekto de la temo de " **disiĝo** ", kiu aparte karakterizas ĝin kiel ni vidos.

Genezo 1

La ¹-a tago

Genezo 1:1: " *En la komenco Dio kreis la ĉielon kaj la teron* "

komenco " indikas , la " *tero* " ja estis kreita de Dio kiel la centro kaj bazo de nova dimensio, paralela al la formoj de ĉiela vivo, kiuj antaŭis ĝin. Por uzi la bildon de pentristo, por li temas pri krei kaj efektivigi la kreadon de nova pentraĵo. Sed ni jam rimarku, ke, de ilia origino, " *la ĉielo kaj la tero* " estas **apartigataj** . La " *ĉielo* " indikas la malplenan, malhelan kaj senfinan interstelan kosmon; kaj la " *tero* " tiam aperas en formo de pilko kovrita de akvo. La " *tero* " ne havis antaŭekziston al la semajno de kreado ĉar ĝi estas kreita ĉe la komenco aŭ " *komenco* " de la kreado de ĉi tiu specifa tera dimensio. Ĝi eliras el la neniado kaj formiĝas laŭ ordono de Dio por plenumi rolon, kiu fariĝis necesa pro la libereco, kiu estas ĉe la origino de la peko farita en la ĉielo de sia unua kreitaĵo; tiu, kiun Jesaja 14:12 nomas per la nomoj " *matena stelo* " kaj " *filo de la tagiĝo* ", fariĝis Satano ekde sia defio al la aŭtoritato de Dio. Ekde tiam, li estas la gvidanto de la ekzistanta ĉiela ribela tendaro kaj la estonta surtera tendaro.

Gen.1:2: " *La tero estis senforma kaj malplena; mallumo estis sur la abismo, kaj la Spirito de Dio movis super la akvoj .* "

Ĉar pentristo komencas aplikante la fonan tavolon al la kanvaso, Dio prezentas la situacion, kiu regas en la ĉiela vivo jam kreita kaj la surtera vivo, kiun li kreos. Li tiel indikas per la vorto " *mallumo* " ĉion, kio ne estas en lia aprobo , kiun li nomas " *lumo* " en absoluta opozicio. Ni notu la ligon, kiun ĉi tiu verso starigas inter la vorto " *mallumo* ", ĉiam en pluralo, ĉar ĝiaj aspektoj estas multnombraj, kaj la vorto " *abismo* ", kiu indikas la teron portanta neniun formon de vivo. Dio uzis ĉi tiun simbolon por indiki siajn malamikojn: la "sendiajn" revoluciulojn kaj liberpensulojn en Rev.11:7 kaj la ribelantojn de papa Katolikismo

en Rev.17:8. Sed la ribelemaj protestantoj aliĝis al ili en 1843, pasante siavice sub la regado de Satano, la "anĝelo de la abismo" de Ap. 9:11; al kiuj aliĝis malfidela adventismo en 1995.

En la bildo ofertita en ĉi tiu verso, ni vidas, ke "mallumo" **apartigas** "la spiriton de Dio" de "la akvoj", kiuj profetos simbole, en Daniel kaj Revelacio, amasojn da "popoloj, nacioj kaj lingvoj" sub la simboloj. "maro" en Dan.7:2-3 kaj Rev.13:1, kaj sub tiu de "riveroj" en Rev.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. La **disiĝo** baldaŭ estos atribuita al la origina "peko", kiu estos farita de Eva kaj Adamo. Kiel en la bildo donita, Dio frotas kun la mondo de mallumo ligita al la ribelemaj anĝeloj, kiuj sekvas Satanon en lia elekto por defii la aŭtoritaton de Dio.

Gen.1:3: "Dio diris: Estu lumo! Kaj la lumo estis

Dio fiksas Sian normon de "bono" laŭ Sia propra kaj suverena juĝo. Ĉi tiu opcio de "bono" estas ligita al la vorto "lumo" pro ĝia glora aspekto, videbla por ĉiuj kaj de ĉiuj, ĉar la bono ne generas "honton", kiu igas la homon kaŝiĝi por plenumi siajn malviraĵojn. Ĉi tiu "honto" estos sentata de Adam post la peko laŭ Gen.3, kompare kun Gen.2:25.

Gen.1:4: "Dio vidis, ke la lumo estas bona; kaj Dio **apartigis** la lumon de la mallumo."

Ĉi tiu estas **la unua juĝo** esprimita de Dio. Li malkaŝas sian elekton de la **bono** elvokita de la vorto "lumo" kaj sian kondamnon de la **malbono** indikita per la vorto "mallumo".

Dio malkaŝas al ni la celon de sia surtera kreaĵo kaj do la finan rezulton, kiun lia projekto atingos: la definitivan **apartigon** de tiuj, kiuj amas lian "lumon" de tiuj, kiuj preferas "mallumon". "Lumo kaj mallumo" estas la du elektoj ebligataj de la principo de libereco, kiun Dio volis doni al ĉiuj siaj ĉielaj kaj teraj estaĵoj. Tiuj du kontraŭstaraj tendaroj finfine havas du gvidantojn; Jesuo Kristo por la "lumo" kaj Satano por la "mallumo". Kaj ĉi tiuj du kontraŭaj tendaroj, kiel la du polusoj de la tero, ankaŭ havos du malsamajn absolutajn finojn; la elektitoj vivos eterne en la lumo de Dio laŭ Rev.21:23; kaj detruitaj de la reveno de Kristo, la ribelantoj finiĝos kiel "polvo" sur la dezerta tero, kiu denove iĝas la "abismo" de Gen.1:2. Revivigitaj por juĝo, ili estos definitive neniigitaj estante konsumitaj en la "fajra lago" de la "dua morto" laŭ Apoc.20:15.

Gen.1:5: "Dio nomis la lumon tago, kaj la mallumon Li nomis nokto. Do estis vespero, kaj estis mateno; tio estis la unua tago."

Ĉi tiu "unua tago" de la Kreo estas dediĉita al la definitiva disiĝo de la du tendaroj formitaj de la elektoj "lumo kaj mallumo", kiuj alfrontos unu la alian sur la tero ĝis la fina venko de Jesuo Kristo kaj la renovigo de la tera kreado. La "unua tago" do estas "markita" per la rajtigo, kiun Dio donas al la ribelantoj batali kontraŭ li dum la "sep mil" jaroj profetitaj de la tuta semajno. Estas do ideale konvene iĝi la signo, aŭ la "signo" de la falsa dia adorado trovita dum ses jarmiloj inter malfidelaj paganaj aŭ judaj popoloj, sed precipe en la kristana epoko, ekde la adopto de la "tago de la Nevenkita Suno" kiel semajna ripoztago trudita de la imperia aŭtoritato de Konstantino la 1-a la 7-an de marto 321. Tiel ekde tiu ĉi dato, la nuna "kristana" dimanĉo fariĝis la "marko" de la besto "sekvante la religian subtenon donitan al li de la papa romkatolika kredo de 538.

Evidente, la "alfa" de Genezo havis multon por proponi al la fidelaj servantoj de Jesuo Kristo de la "omega" tempo. Kaj ĝi ankoraŭ ne finiĝis.

La 2-a tago

Gen.1:6: " *Dio diris: Estu vastaĵo inter la akvoj, kaj ĝi apartigu la akvon de la akvo.* "

Ĉi tie denove, temas pri **apartigado** : " *akvoj de akvoj* ". La ago profetas la **apartigado** de la estaĵoj de Dio simbolita per la " *akvoj* ". Ĉi tiu verso konfirmas la naturan **apartigado** de la ĉiela vivo de la surtera vivo kaj en ambaŭ, la **apartigado** de la "filoj de Dio" de la "filoj de la diablo" tamen vokitaj kunloĝi ĝis la juĝo markita, per la morto de Jesuo Kristo por la ribelemaj malbonaj anĝeloj, kaj ĝis la reveno en gloro de Jesuo Kristo por la Teranoj. Ĉi tiu **disiĝo** pravigos la fakton, ke la homo estos kreita iom malsupera ol la ĉielaj anĝeloj, ĉar la ĉiela dimensio estos al li neatingebla. La historio de la tero estos tiu de longa ordigo ĝis sia fino. Peko establis malordon kaj Dio organizas ĉi tiun malordon per selektema ordigo.

Gen.1:7: " *Kaj Dio kreis la firmaĵon, kaj apartigis la akvon, kiu estas sub la firmaĵo, de la akvo, kiu estas super la firmaĵo. Kaj tiel estis.* "

La donita bildo **apartigas** la teran vivon profetitan de la " *akvoj kiuj estas malsupre* " de la ĉiela vivo kiu estas " *super la vastaĵo* ".

Gen.1:8: " *Dio nomis la vastaĵon ĉielo. Tiel estis vespero, kaj estis mateno; ĉi tiu estis la dua tago.* "

Tiu ĉi ĉielo indikas la atmosferan tavolon, kiu, formita el la du gasoj (hidrogeno kaj oksigeno), kiuj konsistigas akvon, ĉirkaŭas la tutan surfacon de la tero kaj kiu nature ne estas alirebla por la homo. Dio ligas ĝin al la ĉeesto de nevidebla ĉiela vivo, kio okazas, ĉar la diablo mem ricevos la nomon " *princo de la potenco de la aero* " en Ef.2:2: "... *en kiu vi iam iradis, laŭ la vojo de ĉi tiu mondo, laŭ la princo de la potenco de la aero, de la spirito, kiu nun agas en la filoj de ribelo* "; sinteno, kiun li jam havis en la ĉiela mondo.

La 3-a tago

Gen.1:9: " *Dio diris: Kolektiĝu la akvo, kiu estas sub la ĉielo, en unu lokon, kaj aperu seka tero. Kaj tiel estis.* "

Ĝis ĉi tiu tempo, " *la akvoj* " kovris la tutan teron sed ili ankoraŭ ne enhavis ajnan formon de la mara besta vivo kiu estos kreita en la 5-a tago. Ĉi tiu precizeco donos sian tutan aŭtentikecon al la ago de la inundo de Genezo 6 kiu povos disvastigi la formon de besta mara vivo sur la subakvigita tero; kiu tiam pravigos trovi tie marajn fosiliojn kaj konkojn.

Gen.1:10: " *Dio nomis la sekan teron tero, kaj la amason da akvoj Li nomis maroj. Dio vidis, ke ĝi estas bona.* "

Ĉi tiu nova **disiĝo** estas juĝita " *bona* " de Dio ĉar preter la oceanoj kaj kontinentoj, li donas al ĉi tiuj du terminoj " *maro kaj tero* " la rolon de du simboloj kiuj nomumos respektive la Katolika Kristana Eklezio kaj la Katolika Eklezio Protestanta forlasita sub la nomo de Reformita Eklezio. Ilia **disiĝo** farita inter 1170 kaj 1843 estas do juĝita " *bona* " de Dio. Kaj lia instigo por liaj fidelaj

servistoj en la tempo de la Reformado estis rivelita en Ap. 2:18 ĝis 29. En ĉi tiuj versoj, ni trovas ĉi tiun gravan klarigon de versoj 24 kaj 25, kiuj atestas pri escepta provizora situacio: “ *Al vi, al ĉiuj aliaj en Tiatira, kiuj ne ricevas ĉi tiun doktrinon, kaj kiuj ne konas la profundon de Satano, kiel ili nomas ilin, mi diras al vi: **Mi ne metas sur vin alian ŝarĝon** ; Tenu **nur tion, kion vi havas, ĝis mi venos** .” Denove, per ĉi tiu regroupiĝo, Dio ordonas al la malordo kreita de ribelemaj anĝelaj kaj homaj spiritoj. Ni notu ĉi tiun alian instruon, la " *tero* " donos sian nomon al la tuta planedo ĉar la " *seka* " estas preta esti la natura medio por la vivo de la homo, por kiu ĉi tiu kreaĵo estas farita de Dio. La mara surfaco estante kvaroble pli granda ol la surfaco de la seka tero, la planedo povus esti preninta la nomon " *maro* " pli bone meritita sed ne pravigita en la dia projekto. La vortoj de ĉi tiu "diro": "birdoj kunfluas kaj birdoj de plumo kunfluas", troviĝas en ĉi tiuj grupoj. Tiel, inter 1170 kaj 1843, fidelaj kaj pacaj protestantoj estis savitaj de la justeco de Kristo kiu estis imputita al ili escepte sen obeemo al la sabata ripozo de la vera sepa tago: sabato. Kaj estas la postulo de ĉi tiu ripozo kiu faras la " *tero* " la simbolo de falsa kristana kredo de 1843, laŭ Dan.8:14. La pruvo de ĉi tiu dia juĝo aperas en Apoc. 10:5 ĉar Jesuo metas " *sian piedojn* " sur la " *maron kaj la teron* " por disbati ilin per sia kolero.*

Gen.1:11: “ *Tiam Dio diris: La tero aperigu verdaĵon, herbon, kiu donas semon, kaj fruktarbojn, kiuj donas frukton laŭ sia speco, havantaj sian semon sur la tero. Kaj tiel estis .* »

La prioritato donita de Dio al la seka tero estas konfirmita: unue, ĝi ricevas la potencon " **produkti** " " *verdaĵojn, herbojn portantajn semojn, fruktarbojn donantajn fruktojn laŭ sia speco* "; ĉio produktata unue por la bezonoj de la homo, kaj due por la teraj kaj ĉielaj bestoj, kiuj ĉirkaŭos lin. Tiuj ĉi produktaĵoj de la tero estos uzataj de Dio kiel simbolaj bildoj por malkaŝi Liajn lecionojn al siaj servantoj. Homo, kiel la " *arbo* ", donos fruktojn, bonajn aŭ malbonajn.

Gen.1 : 12: “ *La tero produktis verdaĵon, herbon, kiu naskas semon laŭ sia speco, kaj arbojn, kiuj donas fruktojn kaj havas sian semon laŭ sia speco. Dio vidis, ke ĝi estas bona.* »

En ĉi tiu 3-a ^{tago}, neniu kulpo makulas la verkon kreitan de Dio, la naturo estas perfekta, konsiderata " *bona* ". En perfekta atmosfera kaj tera pureco, la tero multobligas siajn produktaĵojn. La fruktoj estas destinitaj al la estaĵoj, kiuj vivos sur la tero: homoj kaj bestoj, kiuj siavice produktos fruktojn laŭ sia personeco.

Gen.1:13: " *Do estis vespero, kaj estis mateno; estis la tria tago .* "

La 4^a a tago

Gen.1:14: “ *Dio diris: Estu lumoj en la ĉiela firmaĵo, por **apartig** la tagon de la nokto; ili estu signoj por marki la tempojn, la tagojn kaj la jarojn .*”

nova **disiĝo** : “ *tago de nokto* ”. Ĝis ĉi tiu kvara tago, taglumo ne estis akirita de ĉiela korpo. La disiĝo de tago kaj nokto jam ekzistis en virtuala formo kreita de Dio. Por igi lian kreaĵon sendependa de lia ĉeesto, Dio kreos en la kvara tago ĉielaj steloj, kiuj permesos al homoj establi kalendarojn bazitajn sur la

pozicio de tiuj steloj en la interstela kosmo. Tiel aperos la signoj de la Zodiako, astrologio antaŭ sia tempo sed sen la nuna aŭgurado, kiu estas alfiksita al ĝi, t.e. astronomio.

Gen.1:15: “ *Kaj ili estu lumiloj en la ĉiela firmaĵo, por lumi sur la tero. Kaj tiel estis .*”

La " *tero* " devas esti lumigita per " *tago* " same kiel per " *nokto* ", sed la " *lumo* " de " *tago* " devas superi tiun de " *nokto* " ĉar ĝi estas la simbola bildo de la Dio de la vero, kreinto de ĉio. kiu vivas. Kaj la sinsekvo en la ordo " *nokta tago* " profetas lian finan venkon kontraŭ ĉiuj liaj malamikoj, kiuj ankaŭ estas tiuj de liaj amataj kaj benitaj elektitoj. Ĉi tiu rolo, kiu konsistas el " *lumigi la teron* ", donos al ĉi tiuj steloj simbolan signifon de religia ago instruanta verojn aŭ mensogojn prezentitajn en la nomo de la kreinto Dio.

Gen.1:16: “ *Dio faris la du grandajn lumojn, la pli grandan lumon por regi la tagon, kaj la malpli grandan lumon por regi super la nokton; li ankaŭ faris la stelojn .*”

Rimarku ĉi tiun detalon zorge: elvokante " *la sunon* " kaj " *la lunon* ", " *la du grandajn lumojn* ", Dio nomas la sunon per la esprimo " *la plej granda* " dum la eklipsoj pravas tion, la du suna kaj luna diskoj aperas al ni. sub la sama grandeco, unu kovrante la alian reciproke. Sed Dio, kiu ĝin kreis, scias antaŭ la homo, ke ĝia eta aspekto estas pro sia distanco de la tero, la suno estas 400 fojojn pli granda sed 400 fojojn pli for ol la luno. Per ĉi tiu precizeco li konfirmas kaj asertas sian superan titolon de kreinto Dio. Krome, sur spirita nivelo, ĝi malkaŝas sian nekompareblan "grandecon" kompare kun la malgrandeco de la luno , simbolo de nokto kaj mallumo. La apliko de ĉi tiuj simbolaj roloj koncernas Jesuon Kriston nomitan " *lumo* " en Johano 1:9: " *Ĉi tiu lumo estis la vera lumo, kiu, venante en la mondon, lumigas ĉiun homon* ". Ni rimarku, ke la antikva alianco de la karna juda popolo konstruita sur luna kalendaro estis metita sub la signon de "malhela" epoko; ĉi tio ĝis la unua kaj dua alveno de Kristo. Same kiel la festado de la "festenoj de la novlunoj", tempo kiam la malaperanta luno fariĝas nevidebla, profetis la alvenon de la suna epoko de Kristo, kiun Mal.4:2 komparas al " *suno de justeco* ": " *Sed por vi, kiu timas Mian nomon, leviĝos la suno de justeco , kaj resaniĝo estos sub liaj flugiloj; vi eliros, kaj vi saltos kiel bovidoj el stalo ...*”. Post la malnova juda alianco, " *la luno* " fariĝis la simbolo de la falsa kristana kredo, sinsekve katolika ekde 321 kaj 538, poste protestanta ekde 1843, kaj... institucia adventisto ekde 1994.

La verso ankaŭ mencias " *la stelojn* ". Ilia lumo estas malforta sed ili estas tiel multnombraj, ke ili tamen lumigas la ĉielon de teraj noktoj. " *La stelo* " tiel fariĝas la simbolo de religiaj mesaĝistoj, kiuj restas starantaj aŭ kiuj falas kiel la signo de la " *6 -a sigelo* " de Rev.6:13, en kiu la falo de la steloj profetis la 13-an de novembro 1833 al la elektitoj. ' la amasa falo de la protestantismo en la jaro 1843. Tiu ĉi falo samtempe koncernis la senditojn de Kristo, ricevantoj de la mesaĝo el " *Sardes* " al kiuj Jesuo deklaris: " *vi estas konsiderata kiel vivanta kaj vi Mi estas morta .* " Ĉi tiu falo estas rememorigita en Rev.9:1: " *La kvina anĝelo trumpetis. Kaj mi vidis stelon, kiu falis de la ĉielo sur la teron . La ŝlosilo de la kavo de la abismo estis donita al li .*” Antaŭ la falo de la protestantoj, Ap 8,10 kaj 11 elvokas tiun de la katolikismo definitive kondamnita de Dio: " *La tria anĝelo*

*trumpetis. Kaj falis el la cxielo granda stelo brulanta kiel torcxo ; kaj ĝi falis sur trionon de la riveroj kaj sur la fontojn de la akvoj. » La verso 11 donas al ĝi la nomon " Absinto " : " **La nomo de ĉi tiu stelo estas Absinto ; kaj triono de la akvo ŝanĝiĝis en absinto , kaj multaj homoj mortis ĉe la akvoj, ĉar ili maldolĉiĝis .** La afero estas konfirmita en Apoc. 12:4: " **Lia vosto trenis for trionon de la steloj de la ĉielo kaj ĵetis ilin sur la teron. La drako staris antaŭ la virino, kiu estis naskota, por formanĝi sian infanon kiam ŝi naskis .** La religiaj senditoj tiam estos viktimoj de la ekzekutoj de la francaj revoluciuloj en Ap 8:12: " *La kvara anĝelo trumpetis. Kaj triono de la suno estis frapita, kaj triono de la luno, kaj triono de la steloj, tiel ke triono mallumiĝis , kaj la tago perdis trionon de sia lumo, kaj la nokto same .* La celoj de liberpensantaj revoluciuloj malamikaj al ĉiuj formoj de religio estas ankaŭ, ĉiam parte (*la tria*), " *la suno* " kaj la " *luno* " .*

En Gen.15:5, la " *steloj* " simbolas la " *semon* " promesitan al Abraham: " *Kaj kiam li elkondukis lin, li diris: Rigardu al la ĉielo, kaj kalkulu la stelojn, se vi povas kalkuli ilin. Kaj li diris al li: Ĉi tiu estos via idaro .* Atentu! La mesaĝo indikas multnombro kvanton sed diras nenion pri la kvalito de la kredo de ĉi tiu amaso, en kiu Dio trovas " *multajn vokitojn sed malmultajn elektitajn* " laŭ Matt.22:14. La " *steloj* " denove simbolas la elektitojn en Dan.12 :3: " *Kiuj estas inteligentaj brilos kiel la splendo de la ĉielo, kaj tiuj, kiuj instruas justecon al multaj, brilos kiel la steloj por ĉiam kaj eterne* " .

Gen.1:17: " *Dio metis ilin en la ĉielan vastajon, por lumi la teron,* "

Ni vidas ĉi tie pro spirita kialo la insiston de Dio pri ĉi tiu rolo de la steloj: " *lumigi la teron* " .

Gen.1:18: " *por regi la tagon kaj la nokton, kaj apartigi la lumon de la mallumo. Dio vidis, ke ĝi estas bona .* "

Ĉi tie Dio konfirmas la spiritan simbolan rolon de ĉi tiuj steloj kunligante " *tagon kaj lumon* " unuflanke, kaj " *nokton kaj mallumon* " aliflanke.

Gen.1:19: " *Do estis vespero, kaj estis mateno; estis la kvara tago .* "

La tero nun povas profiti el lumo kaj suna varmo por certigi sian fekundecon kaj produktadon de plantmanĝaĵoj. Sed la rolo de la suno fariĝos grava nur post la peko, kiun Eva kaj Adamo faros. La vivo ĝis ĉi tiu tragika momento ripozas sur la mirakla potenco de la krea potenco de Dio. La surtera vivo estas organizita de Dio por ĉi tiu tempo, kiam peko batos la teron per sia tuta malbeno.

La 5^a tago

Gen.1:20: " *Dio diris: La akvo abunde aperigu vivaĵojn, kaj birdoj flugu sur la teron ĝis la ĉiela vastaĵo .* "

En ĉi tiu 5-a ^{tago}, Dio donas al la " *akvoj* " la potencon " *produkti abunde vivantajn bestojn* " tiel multajn kaj tiel diversajn, ke la moderna scienco malfacile listigas ilin ĉiujn. Ĉe la fundo de la abismo en totala mallumo, ni malkovras nekonatan vivformon de etaj fluoreskaj bestoj, kiuj ekbrilas, palpebrumas kaj ŝanĝas lumintensecon kaj eĉ koloron. Same, la etendo de la ĉielo ricevos la kuraĝigon de la flugo de " *birdoj* ". Ĉi tie aperas la simbolo de " *flugiloj* ", kiuj permesas al flugilhavaj karnaj bestoj moviĝi tra la aero. La simbolo estos alfiksita

al ĉielaj spiritoj, kiuj ne bezonas ĝin, ĉar ili ne estas submetitaj al teraj kaj ĉielaj fizikaj leĝoj. Kaj en la flugilhavaj specioj de la tero, Dio atribuos al si la bildon de la " aglo ", kiu altiĝas plej alte inter ĉiuj specioj de birdoj kaj flugantaj bestoj. " La aglo " fariĝas ankaŭ la simbolo de la imperio, de la reĝo Nebukadnecar en Dan.7:4 kaj tiu de Napoleono 1a ^{en} Apoc.8:13: " *Mi rigardis, kaj mi aŭdis aglon flugantan meze el la ĉielo, dirante. per laŭta voĉo: Ve, ve, ve al tiuj, kiuj loĝas sur la tero, pro la aliaj sonoj de la trumpetoj de la tri anĝeloj, kiuj estas sonontaj!* » La apero de ĉi tiu imperia reĝimo profetis la tri grandajn " malfeliĉojn " kiuj frapos la loĝantojn de okcidentaj landoj sub la simbolo de la lastaj tri " trumpetoj " de Apo. 9 kaj 11, de 1843, kiam la dekreto de Dan.8:14 ekvalidis.

Krom la " aglo ", la aliaj " birdoj de la ĉielo " simbolos la ĉielajn anĝelojn, la bonajn kaj la malbonajn.

Gen.1:21: " *Dio kreis grandajn fiŝojn kaj ĉiun vivantan estaĵon moviĝantan, kiujn la akvoj produktis abunde laŭ ilia speco; li ankaŭ kreis ĉiun flugilhavan birdon laŭ sia speco. Dio vidis, ke ĝi estas bona .* "

Dio preparas maran vivon por la kondiĉo de peko, la tempo, kiam la " plej granda fiŝo " faros la plej malgrandajn sian manĝaĵon, jen la planita destino kaj la utileco de ilia abundo en ĉiu specio. La " flugilaj birdoj " ne eskapos ĉi tiun principon ĉar ankaŭ ili mortigos unu la alian por manĝo. Sed antaŭ peko, neniu mara besto aŭ birdo damaĝas alian, la vivo animas ilin ĉiujn kaj ili vivas kune en perfekta harmonio. Tial Dio juĝas la situacion " bona ". La maraj " bestoj " kaj " birdoj " ludos simbolan rolon post peko. La mortaj bataloj inter specioj donos tiam al la " maro " la signifon de " morto ", kiun Dio donas al ĝi en la rito de la ablucioj de la hebreaj pastroj. La kuvo uzata por ĉi tiu celo ricevos la nomon " maro " memore pri la transiro de la " ruĝa maro ", ambaŭ aferoj estas antaŭsignoj de kristana bapto. Tiel, donante al ĝi la nomon " besto, kiu leviĝas el la maro " en Ap. 13:1, Dio identigas la katolikan religion kaj la monarkion kiu subtenas ĝin kun asembleo de " mortintoj " kiuj mortigas kaj formanĝas siajn najbarojn kiel la fiŝon. de la " maro ". Same la agloj, la akcipitroj kaj la akcipitroj formanĝos la kolombojn kaj la kolombojn, pro la peko de Eva kaj Adamo kaj la multaj pli da iliaj homaj posteuloj ĝis la reveno en gloro de Kristo.

Gen.1:22: " *Dio ilin benis, dirante: Fruktu kaj multiĝu, kaj plenigu la akvojn de la maroj; kaj la birdoj multigxu sur la tero .* "

La beno de Dio konkretiĝas per la multobligo, en ĉi tiu kunteksto tiu de maraj bestoj kaj birdoj, sed ankaŭ baldaŭ, tiu de la homoj. Ankaŭ la Eklezio de Kristo estas vokita por multobligi la nombron de siaj sekvantoj, sed tie, la beno de Dio ne sufiĉas, ĉar Dio vokas, sed li ne devigas iun ajn respondi al sia propono de savo.

Gen.1:23: " *Do estis vespero, kaj estis mateno; estis la kvina tago .* "

Rimarku, ke la mara vivo kreiĝas en la kvina tago, tiel **apartigita** de la kreado de la surtera vivo, pro ĝia spirita simboleco, kiu koncernas la unuan formon de malbenita kaj apostata kristanismo; kion la katolika religio de Romo reprezentos ekde la 7-a de marto 321, la dato de la adopto de la falsa pagana ripoztago, la unua tago kaj "tago de la suno", poste renomita: dimanĉo, tago de la Sinjoro. Tiun klarigon konfirmas la apero de la romkatolikismo dum la 5-a ^{jarmilo} kaj tiu de la protestantismo aperinta dum la 6-a ^{jarmilo}.

La 6^a tago

Gen.1:24: " *Dio diris: La tero kreu vivajn bestojn laux ilia speco, brutojn, rampajxojn kaj bestojn de la tero laux ilia speco. Kaj tiel estis .*"

La 6-a ^{tago} estas markita de la kreado de la surtera vivo kiu, siavice, post la maro, " *produktas vivantajn bestojn. laŭ ilia speco, de brutoj, de rampaĵoj kaj de teraj bestoj, laŭ ilia speco* . Dio ekfunkciigas procezon de reproduktado de ĉiuj ĉi tiuj vivantaj estaĵoj . Ili disvastiĝos sur la tersurfaco.

Gen.1:25: " *Dio kreis la bestojn de la tero laŭ ilia speco, la brutojn laŭ ilia speco, kaj ĉiujn rampaĵojn sur la tero laŭ ilia speco. Dio vidis, ke ĝi estas bona .*"

Ĉi tiu verso konfirmas la agon ordonitan en la antaŭa. Ni notu ĉi-foje, ke Dio estas la kreinto kaj direktoro de ĉi tiu surtera besta vivo produktita sur la tero. Kiel ĉe tiuj de la maro, teraj bestoj vivos en harmonio ĝis la tempo de homa peko. Dio trovas ĉi tiun bestan kreaĵon " *bona* " en kiu simbolaj roloj estas kreitaj kaj li uzos ilin en siaj profetaj mesaĝoj post la establado de peko. Inter la reptilioj, " *la serpento* " ludos ĉefan rolon kiel medio instiganta pekon uzatan de la diablo. Post peko, la bestoj de la tero detruos unu la alian speciojn kontraŭ specioj. Kaj ĉi tiu agresemo pravigos, en Ap. 13:11, la nomon " *besto, kiu leviĝas de la tero* ", kiu indikas la protestantan religion en sia lasta statuso malbenita de Dio en la kunteksto de la finfina provo de adventisma kredo pravigita de la vera reveno. de Jesuo Kristo planita por printempo 2030. Tamen, notu ke protestantismo portas ĉi tiun malbenon ignorita de la homamasoj ekde 1843.

Gen.1:26: " *Tiam Dio diris: Ni faru homon laŭ nia bildo, laŭ nia similaĵo, kaj li regu super la fiŝoj de la maro kaj super la birdoj de la ĉielo kaj super la brutoj kaj super la tuta tero, kaj sur ĉiuj rampaĵoj, kiuj rampas sur la tero .*"

Dirante " *Ni faru* ", Dio asocias kun sia krea laboro la fidelan anĝelan mondon, kiu atestas lian agadon kaj ĉirkaŭas lin plena de entuziasmo. Sub la temo de **disiĝo** , notu ĉi tie, grupigitajn en la 6-a ^{tago} , la surteran bestan kreaĵon kaj tiun de la homo, kiu estas menciita en ĉi tiu verso 26, nombro de la nomo de Dio, nombro akirita per la aldono de la kvar hebreaj literoj "Yod". = 10 +, Hé = 5 +, Wav = 6 +, Hé = 5 = 26"; literoj kiuj konsistigas lian nomon transliterumitajn "YaHWéH". Ĉi tiu elekto estas des pli pravigita, ĉar, " *farita laŭ la bildo de Dio* ", " *homo* ", Adamo venas por reprezenti lin simbole en la surtera kreado kiel bildon de Kristo. Dio donas al li sian fizikan kaj mensan aspekton, tio estas la kapablon juĝi inter bono kaj malbono, kiu igos lin respondeca. Kreita en la sama tago kiel la bestoj, " *homo* " ricevos la elekton de sia " *simileco* ": Dio aŭ la besto, " *la besto* ". Tamen, estas lasante sin delogi de "besto", " *la serpento* ", ke Eva kaj Adamo fortranĉos sin de Dio kaj perdos sian " *similecon* ". Donante al homo regadon super " *la rampuloj, kiuj rampas sur la tero* ", Dio invitas la homon regi super "la serpento" kaj tial ne lasi sin instrui de li. Bedaŭrinde por la homaro, Eva estos izolita kaj apartigita de Adamo kiam ŝi estos delogita kaj farita kulpa de la peko de malobeo.

Dio konfidas al la homo sian tutan teran kreaĵon kun la vivoj, kiujn ĝi enhavas kaj produktas en la maroj, sur la tero kaj en la ĉielo.

Gen.1:27: " *Dio kreis la homon laux Sia bildo, laux la bildo de Dio Li kreis lin, viran kaj inon Li kreis .*"

La 6-a ^{tago} daŭras kiel la aliaj, 24 horoj kaj ŝajnas, ke la kreaĵoj de la viro kaj la virino estas grupigitaj ĉi tie por la eduka celo resumi ilian kreaĵon. Efektive, Gen.2 prenas ĉi tiun kreadon de homo rivelante multajn agojn kiuj verŝajne estis plenumitaj dum pluraj tagoj. La rakonto de ĉi tiu ĉapitro 1 do alprenas norman karakteron malkaŝante la simbolajn valorojn, kiujn Dio volis doni al la unuaj ses tagoj de la semajno.

Ĉi tiu semajno havas des pli simbolan valoron, ĉar ĝi bildigas la savan projekton de Dio. "La viro" simbolas kaj profetas Kriston kaj "la virinon", la "Elektita Eklezio", kiu estos levita de li. Krome, antaŭ peko, ne gravas la reala tempo ĉar en la stato de perfekteco, la tempo ne estas kalkulita kaj la retronombro de la "6000 jaroj" komenciĝos en la unua printempo markita de la unua homa peko. En perfekta reguleco, 12-horaj noktoj kaj 12-horaj tagoj sekvas unu la alian senĉese. En ĉi tiu verso, Dio emfazas la similecon de homo kreita laŭ sia propra bildo. Adamo ne estas malforta, li estas plena de forto kaj li estis kreita kapabla rezisti la tentojn de la diablo.

Gen.1:28: " *Kaj Dio ilin benis, kaj Dio diris al ili: Frukto kaj multiĝu, kaj plenigu la teron kaj submetu ĝin; kaj regu super la fiŝoj de la maro kaj super la birdoj de la ĉielo, kaj super ĉiuj estaĵoj, kiuj moviĝas sur la tero .*

La mesaĝo estas adresita de Dio al la tuta homaro, kies Adamo kaj Eva estas la originalaj modeloj. Kiel bestoj, ili estas siavice benitaj kaj kuraĝigitaj prokrei por multobligi la homojn. La homo akiras de Dio super la bestaj estaĵoj, kio signifas, ke li ne devas lasi sin esti dominata de ili, pro sentimentaleco kaj sentimentala malforteco. Li ne devas damaĝi ilin sed vivi en harmonio kun ili. Ĉi tio, en la kunteksto kiu antaŭas la malbenon de peko.

Gen.1:29: " *Kaj Dio diris: Jen Mi donas al vi ĉiun herbon, kiu naskas semon, kiu estas sur la supraĵo de la tuta tero, kaj ĉiun arbon, kiu havas sur ĝi frukton de arbo, kiu donas semon; estos via manĝaĵo ."*

En sia plantokreado, Dio malkaŝas sian tutan bonecon kaj malavarecon per multobligado de la nombro da semoj de ĉiu specio de plantoj, fruktarboj, cerealoj, herboj kaj legomoj. Dio proponas al la homo la modelon de perfekta nutrado, kiu antaŭenigas bonan fizikan kaj mensan sanon favora al la tuta organismo kaj al la homa animo, ankaŭ hodiaŭ kiel en la tempo de Adamo. Ĉi tiu temo estas prezentita de Dio ekde 1843 kiel postulo de liaj elektitoj kaj ĝi prenas eĉ pli grandan gravecon en niaj lastaj tagoj, kie manĝaĵo estas viktimo de kemio, sterkoj, pesticidoj kaj aliaj, kiuj detruas la vivon anstataŭ antaŭenigi ĝin.

Gen.1:30: " *Kaj al ĉiuj bestoj de la tero kaj al ĉiuj birdoj de la ĉielo kaj al ĉiuj, kiuj moviĝas sur la tero, havantaj en si spiron de vivo, mi donas ĉiun verdan herbon por manĝi. Kaj tiel estis ."*

Ĉi tiu verso prezentas la ŝlosilon, kiu pravigas la eblecon de ĉi tiu harmonia vivo. Ĉiuj vivuloj estas veganaj, do ili ne havas kialon damaĝi sin. Post peko, bestoj plej ofte atakos unu la alian pro manĝaĵo, morto tiam batos ilin ĉiujn en unu maniero aŭ alia.

Gen.1:31: " *Dio vidis ĉion, kion Li faris, kaj jen ĝi estas tre bona. Tiel estis vespero, kaj estis mateno; estis la sesa tago .*

Je la fino de la 6-a ^{tago}, Dio estas kontenta pri sia kreaĵo kiu, kun la ĉeesto de la homo sur la tero, estas juĝita ĉi-foje " *tre bona* ", dum ĝi estis nur " *bona* " ĉe la fino de la 5-a ^{tago}.

La intenco de Dio **apartig**i la unuajn 6 tagojn de la semajno de la 7-a ^{estas} pruvita per ilia grupiĝo kune en ĉi tiu ĉapitro 1 de Genezo. Tiamaniere li preparas la strukturon de la 4-a ^{ordono} de sia dia leĝo, kiun li prezentos siatempe al la Hebreoj, liberigitaj el la egipta sklaveco. Ekde Adamo, homoj havis 6 tagojn semajne, ĉiun semajnon, por plenumi siajn surterajn okupojn. Por Adamo, aferoj komenciĝis bone, sed post esti kreita de li, la virino, lia " *helpanto* " donita de Dio, alportos pekon en la teran kreadon kiel Gen.3 malkaŝos. Pro amo al sia edzino, Adamo siavice manĝos la malpermesitan frukton kaj la tuta paro trovos sin trafita de la malbeno de peko. En ĉi tiu ago, Adamo profetas Kriston, kiu venos por dividi kaj pagi anstataŭ li la kulpon de sia amata Elektita Eklezio. Lia morto sur la kruco, ĉe la piedo de la monto Golgota, pekliberigos la pekon faritan kaj venkanto de peko kaj morto, Jesuo Kristo akiros la rajton profitigi siajn elektitojn el sia perfekta justeco. Li povas tiel proponi al ili eternan vivon perditan ekde Adamo kaj Eva. La elektitoj eniros kune samtempe en ĉi tiun eternan vivon komence de la 7-^a ^{jarmilo}, tiam la profeta rolo de la sabato plenumiĝos. Vi povas do kompreni, kial ĉi tiu temo de ripozo en la 7-a ^{tago} estas prezentita en ĉapitro 2 de Genezo, **apartigita** de la unuaj 6 tagoj grupigitaj en ĉapitro 1.

Genezo 2

La sepa tago

Gen.2:1: " *Tiel finiĝis la ĉielo kaj la tero kaj ilia tuta armeo .* "

La unuaj ses tagoj estas apartigitaj de la " *sepa* " ĉar la krea laboro de Dio de la tero kaj la ĉielo finiĝas. Tio estis vera, por la fundamento de la kreita vivo en la unua semajno, sed eĉ pli, por la 7000 jaroj, kiujn ĝi ankaŭ profetis. La unuaj ses tagoj anoncas, ke Dio laboros en malfeliĉo alfrontante la tendaron de la diablo kaj liaj detruaj agoj dum 6000 jaroj. Lia laboro konsistos el altiri al li liajn elektitojn por elekti ilin el inter ĉiuj homoj. Li donos al ili diversajn pruvojn de sia amo kaj retenos tiujn, kiuj amas kaj aprobas lin en ĉiuj liaj aspektoj kaj ĉiuj areoj. Ĉar tiuj, kiuj ne faras tion, aliĝos al la malbenita tendaro de la diablo. " *La armeo* " citita indikas la vivantajn fortojn de la du tendaroj kiuj kontraŭstaros kaj batalos unu la alian sur " *la tero* " kaj en " *la ĉielo* " kie la " *steloj de la ĉielo* " simbolas ilin. Kaj ĉi tiu batalo por elekto daŭros 6000 jarojn.

Gen.2:2: " *En la sepa tago Dio finis Sian laboron, kiun Li faris; kaj Li ripozis en la sepa tago de sia tuta laboro, kiun Li faris .* "

Fine de la unua semajno de la tera historio, la ripozo de Dio instruas unuan lecionon: Adam kaj Eva ankoraŭ ne pekis; kiu klarigas la eblecon por Dio sperti veran ripozon. La ripozo de Dio estas do kondiĉita de la foresto de peko en liaj kreitaĵoj.

La dua leciono estas pli subtila kaj ĝi estas kaŝita en la profeta aspekto de ĉi tiu " *sepa tago* " kiu estas bildo de la " *sepa* " jarmilo de la granda sava projekto programita de Dio.

La eniro en la " *sepa* " jarmilo, nomata " *mil jaroj* " en Rev.20:4-6-7, markos la finiĝon de la elekto de la elektitoj. Kaj por Dio kaj liaj elektitoj savitaj vivaj aŭ relevitaj, sed ĉiuj estante gloritaj, la resto akirita estos la sekvo de la venko de Dio en Jesuo Kristo super ĉiuj liaj malamikoj. En la hebrea teksto, la verbo " *ripozi* " estas "shavat" de la sama radiko kiel la vorto " *sabato* ".

Gen.2:3: " *Dio benis la sepan tagon kaj sanktigis ĝin, ĉar en ĝi Li ripozis de Sia tuta laboro, kiun Li kreis, farante ĝin .* "

La vorto sabato ne estas menciita sed ĝia bildo troviĝas jam en la **sanktigo** de la " *sepa tago* ". Tial bone komprenu la kaŭzon de ĉi tiu **sanktigo** de Dio. Ŝi profetas la momenton, kiam ŝia ofero en Jesuo Kristo ricevos sian finan rekompencan: la feliĉon esti ĉirkaŭita de ĉiuj ŝiaj elektitoj, kiuj siatempe atestis pri sia fideleco en martireco, sufero, senigo, plej ofte, ĝis la morto. Kaj komence de la " *sepa* " jarmilo, ili ĉiuj vivos kaj ne plu devos timi morton. Por Dio kaj Lia fidela tendaro, ĉu oni povas imagi la kaŭzon de pli granda " ripozo " ol ĉi tio? Dio ne plu vidos suferi tiujn, kiuj lin amas, li ne plu devos kunhavigi ilian suferon, estas ĉi tiu " ripozo ", kiun li festas ĉiun " *sepan tagon sabaton* " de niaj ĉiamaj semajnoj. Ĉi tiu frukto de lia fina venko estos akirita per la venko de Jesuo Kristo super peko kaj morto. En si mem, sur la tero kaj inter aliaj homoj, li plenumis apenaŭ kredindan laboron: li prenis sur si la morton por krei sian elektitan popolon kaj la sabato anoncis de Adamo al la homaro, ke li konkeros pekon por proponi sian justecon kaj eternan vivon al tiuj. kiuj amas kaj servas lin fidele; io, kion Apoc.6:2 proklamas kaj konfirmas: " *Mi rigardis, kaj jen aperis blanka ĉevalo. Tiu, kiu rajdis ĝin, havis pafarkon; krono estis donita al li, kaj li ekiris venkinta kaj venki .* "

La eniro en la sepan jarmilon markas la eniron de la elektitoj en la eternecon de Dio, tial, en ĉi tiu dia rakonto, la sepa tago ne estas fermita per la esprimo " *estis vespero, estis Estis mateno, estis ... tago .* " En sia Apokalipso donita al Johano, Kristo elvokos ĉi tiun sepan jarmilon kaj li malkaŝos, ke ĝi ankaŭ estos kunmetita de " *mil jaroj* " laŭ Ap. 20:2-4, kiel la unuaj ses kiuj antaŭis ĝin. Estos tempo de ĉiela juĝo, dum kiu la elektitoj devos juĝi la mortintojn de la malbenita tendaro. La memoro pri peko do estos konservita en ĉi tiuj lastaj " *mil jaroj* " de la granda Ŝabato profetita ĉiun semajnfino. Nur la lasta juĝo finos la penson pri peko kiam, fine de la sepa jarmilo, ĉiuj falintaj estos detruitaj en la " *fajra lago de la dua morto* ".

Dio donas klarigojn pri sia surtera kreaĵo

Averto: Misgviditaj homoj semas dubon prezentante ĉi tiun parton de Genezo 2 kiel duan ateston, kiu kontraŭus tiun de la rakonto de Genezo 1. Ĉi tiuj homoj ne komprenis la rakontan metodon uzatan de Dio. Li prezentas en Genezo 1, la tuton de la unuaj ses tagoj de sia kreado. Tiam, de Gen.2:4, li revenas por provizi pliajn detalojn pri iuj temoj ne klarigitaj en Genezo 1.

Gen.2:4: " *Ĉi tiuj estas la originoj de la ĉielo kaj la tero, kiam ili estis kreitaj* "

Ĉi tiuj pliaj klarigoj estas absolute necesaj, ĉar la temo de peko devas ricevi siajn proprajn klarigojn. Kaj kiel ni vidis, ĉi tiu temo de peko estas ĉiea en

la formoj, kiujn Dio donis al siaj surteraj kaj ĉielaj atingoj. La konstruado de la septaga semajno mem portas multajn misterojn, kiujn nur la tempo malkaŝos al la elektitoj de Kristo.

Gen.2:5: " *Kiam Dio la Eternulo kreis la teron kaj la cxielon, ne estis ankoraux unu kamparbetajxo sur la tero, nek ankoraux kreskajxo de la kampo; cxar Dio la Eternulo ne sendis pluvon sur la teron, kaj ne estis homo por kultivi la teron .*

Notu la aspekton de la nomo " *YHWÉH* ", per kiu Dio nomis sin laŭ la peto de Moseo laŭ Eliro 3:14-15. Moseo skribas ĉi tiun revelacion sub la diktado de Dio, kiun li nomas " *YHWÉH* ". La dia revelacio ĉi tie prenas sian historian referencon de la eliro el Egiptujo kaj la kreado de la nacio Israelo.

Malantaŭ tiuj ŝajne tre logikaj detaloj kuŝas profetitaj ideoj. Dio elvokas la kreskon de la plantvivo, " *arbedoj kaj herboj de la kampoj* ", al kiuj li aldonas " *pluvon* " kaj la ĉeeston de " *homo* ", kiu " *kultivos la grundon* ". En 1656, post la peko de Adamo, en Gen.7:11, " *la pluvo* " de la " *inundo* " detruos plantvicon, " *arbedojn kaj herbojn de la kampo* " same kiel " *homon* " kaj liajn " *kultivaĵojn* " pro tio. la plifortiĝo de peko.

Gen.2:6: " *Sed vaporo leviĝis de la tero kaj akvumis la tutan surfacon de la tero .*"

Antaŭ ol detrui ion ajn, antaŭ peko, Dio igas " *la teron esti akvumita sur ĝia tuta surfaco per vaporo* ". La ago estas milda kaj efika kaj taŭga por la senpeka, glora kaj perfekte pura vivo. Post peko, la ĉielo sendos detruajn ŝtormojn kaj pluvegojn kiel signon de sia malbeno.

La formado de homo

Gen.2:7: " *Dio la Eternulo kreis la homon el la polvo de la tero kaj enblovis en lian nazon spiron de vivo, kaj la homo farigxis vivanta kreitajxo .*"

La kreado de la homo baziĝas sur nova **disiĝo** : tiu de la " *polvo de la tero* ", kies parto estas prenita por formi vivon faritan laŭ la bildo de Dio. En ĉi tiu ago, Dio rivelas sian planon akiri kaj finfine elekti elektitajn homojn de surtera origino, kiujn li eternigos.

Kiam Dio kreas lin, la homo estas objekto de speciala atento de sia Kreinto. Notu, ke li " *formas* " lin el " *la polvo de la tero* " kaj ĉi tiu ununura origino profetas lian pekon, lian morton, kaj lian revenon al la stato de " *polvo* ". Ĉi tiu dia ago estas komparebla al tiu de " *ceramikisto* ", kiu formas " *argilan vazon* "; bildo kiun Dio pretendos en Jer.18:6 kaj Rom.9:21 . Krome, la vivo de " *homo* " dependos de sia " *spiro* ", kiun Dio enspiras en siajn " *naztruojn* ". Estas do ja la pulma " *spiro* " kaj ne la spirita spiro pri kiu multaj pensas. Ĉiuj ĉi tiuj detaloj estas malkaŝitaj por memori al ni kiom delikata estas la homa vivo, dependa de Dio por ĝia plilongigo. Ĝi restas la frukto de konstanta miraklo ĉar la vivo troviĝas nur en Dio kaj nur en Li. Estis per lia dia volo ke " *homo fariĝis vivanta estaĵo .*" Se la vivo de bona aŭ malbona homo estas plilongigita, tio estas nur ĉar Dio permesas ĝin. Kaj kiam la morto trafas lin, estas ankoraŭ lia decido kiu estas pridubita.

Antaŭ peko, Adamo estis kreita perfekta kaj senkulpa, posedata de potenco vicleco, kaj eniris en eternan vivon, ĉirkaŭita de eternaj aferoj. Nur la formo de lia kreaĵo profetas lian teruran destinon.

Gen.2:8: " *Tiam Dio la Eternulo plantis gxardenon en Eden, sur la orienta flanko, kaj Li metis tie la homon, kiun Li kreis .* "

Ĝardeno estas la bildo de la ideala loko por homo, kiu trovas ĉiujn siajn sorĉajn nutrajn kaj vidajn elementojn tie kolektitajn; grandiozaj floroj, kiuj ne paliĝas kaj neniam perdas siajn parfumojn de agrablaj odoroj multobligitaj ĝis senfine. Ĉi tiu manĝaĵo ofertita en la ĝardeno ne konstruas sian vivon kiu estas, antaŭ peko, ne dependa de manĝaĵo. Manĝaĵo estas do konsumita de homo por sia sola plezuro. La precizeco " *Dio plantis ĝardenon* " atestas pri lia amo al sia kreitaĵo. Li fariĝas ĝardenisto por proponi al homo ĉi tiun mirindan loĝlokon.

La vorto Edeno signifas "ĝardenon de ĝojoj" kaj prenante Israelon kiel centran referencon, Dio lokas ĉi tiun Edenon oriente de Israelo. Por liaj "ĝojoj", la homo estas metita en ĉi tiun bongustan ĝardenon de Dio, lia Kreinto.

Gen.2:9: " *La Eternulo Dio kreis el la tero ĉiajn arbojn, agrablajn por la vido kaj bonajn por manĝi, kaj la arbon de vivo en la mezo de la ĝardeno , kaj la arbon de la scio pri bono kaj malbono .*

La karaktero de ĝardeno estas la ĉeesto de fruktarboj, kiuj proponas la "manĝpretan" kiu konsistigas siajn fruktojn kun multoblaj molaj kaj dolĉaj gustoj. Ili ĉiuj estas tie por la sola plezuro de Adamo, ankoraŭ sola.

En la ĝardeno estas ankaŭ du arboj kun diametre kontraŭaj karakteroj: *la "arbo de vivo"* kiu okupas la centran lokon, " *meze de la ĝardeno* ". Tiamaniere la ĝardeno kaj ĝia luksa ofero estas tute ligitaj al ĝi. Proksime de li estas *la "arbo de la scio pri bono kaj malbono"* . Jam, en sia nomo, la vorto " *malbono* " profetas aliron al peko. Ni povas tiam kompreni, ke ĉi tiuj du arboj estas la bildoj de la du tendaroj, kiuj alfrontos unu la alian sur la tero de peko: la tendaro de Jesuo Kristo bildigita de *la "arbo de vivo"* kontraŭ la tendaro de la diablo kiu, kiel la nomo. de *la "arbo"* indikas, konis aŭ spertis, sinsekve, " *bonon* " de sia kreado ĝis la tago, kiam " *malbono* " igis ĝin eniri en ribelon kontraŭ sia Kreinto; kion Dio nomas "peki kontraŭ li". Mi memorigas vin, ke ĉi tiuj principoj de " *bono kaj malbono* " estas la du elektoj aŭ du eblaj ekstremaj kontraŭaj fruktoj, kiujn produktas **la tuta libereco** de " *viva estaĵo* ". Se la unua anĝelo ne estus farinta tion, aliaj anĝeloj ankoraŭ estus irintaj en ribelon, kiel la surtera sperto de homa konduto nun jam pruvis.

En la tuta sindona ofero de la ĝardeno preparita de Dio por Adamo estas ĉi tiu arbo " *de la scio pri bono kaj malbono* ", kiu estas tie por testi la fidelecon de homo. Ĉi tiu termino " *scio* " devas esti bone komprenata ĉar por Dio la verbo " *koni* " alprenas ekstreman signifon de travivado de " *bono aŭ malbono* ", kiu baziĝos sur agoj de obeo aŭ malobeo. La arbo en la ĝardeno estas nur la materia subteno por la provo de obeo kaj ĝia frukto nur transdonas malbonon ĉar Dio donis al ĝi ĉi tiun rolon prezentante ĝin kiel malpermeson. La peko ne estas en la frukto sed en manĝi ĝin sciante, ke Dio malpermesis ĝin.

Gen.2:10: " *El Eden eliris rivero por akvumi la ĝardenon, kaj de tie ĝi dividiĝis en kvar branĉojn .* "

Nova mesaĝo de **disiĝo** estas prezentita, same kiel la rivero, kiu eliras el Edeno, disiĝas en " *kvar brakoj* ", ĉi tiu bildo profetas la naskiĝon de la homaro, kies posteuloj disvastiĝos universale aŭ al la kvar kardinalaj punktoj, aŭ kvar ventoj el la ĉielo tra ĉiuj. la tero. La " *rivero* " estas la simbolo de popolo, akvo

estas la simbolo de homaj vivoj. Per ĉi tiu divido " *en kvar brakojn* ", la rivero eliranta el Edeno disvastigos sian akvon de vivo sur la tutan teron kaj ĉi tiu ideo profetas la deziron de Dio disvastigi lian scion sur ĝia tuta surfaco. Lia projekto estos plenumita laŭ Gen.10 per la apartigo de Noa kaj liaj tri filoj post la fino de la diluvo de akvoj. Tiuj ĉi atestantoj de la inundo transdonos de generacio al generacio la memoron pri la terura dia puno.

Ni ne konas la vidan aspekton, kiun havis la tero antaŭ la diluvo, sed antaŭ la disiĝo de la popoloj, la loĝata tero devis aperi kiel ununura kontinento nur akvumita de tiu ĉi akvofonto, kiu ŝprucis el la Edena ĝardeno. La nunaj enlandaj maroj ne ekzistis kaj ili estas sekvo de la inundo kiu kovris la tutan teron dum jaro. Ĝis la inundo, la tuta kontinento estis irigaciita de tiuj kvar riveroj kaj iliaj alfluantoj distribuis dolĉakvon sur la tuta surfaco de la seka tero. Dum la inundo, la Ĝibraltara Markolo kaj la Ruĝa Maro kolapsis, preparante la formadon de Mediteranea Maro kaj Ruĝa Maro invadita de sala akvo de la oceanoj. Sciu, ke sur la nova tero, kie Dio starigos sian regnon, ne estos maro laŭ Rev.21:1 same kiel ne plu estos morto. Divido estas la sekvo de peko kaj la plej intensa formo de ĝi estos punita de la detruaj akvoj de la inundo. Legante ĉi tiun mesaĝon, nur sub ĝia profeta aspekto, la " *kvar brakoj* " de la rivero nomas kvar popolojn, kiuj karakterizas la homaron.

Gen.2:11: " *La nomo de la unua estas Piŝon; ĝi estas tio, kio ĉirkaŭas la tutan landon Havila, kie troviĝas la oro .*

La nomo de la unua rivero nomita Piŝon aŭ Phison signifas: abundo de akvo. La areo kie troviĝis la Edeno plantita de Dio devis esti kie la nunaj Tigriso kaj Eŭfrato havas sian fonton; por la Eŭfrato ĝis la monto Ararato kaj por la Tigriso ĝis Taŭro. Oriente kaj meze de Turkio estas ankoraŭ la grandega Lago Van kiu konsistigas grandegan rezervon de dolĉa akvo. Kun sia dia beno, la abunda akvo antaŭenigis la ekstreman fekundecon de la ĝardeno de Dio. La lando Havila, fama pro sia oro, estis laŭ kelkaj situanta en la nordoriento de la nuna Turkio . Ĝi etendiĝis ĝis la marbordo de la nuna Kartvelio. Sed ĉi tiu interpreto prezentas problemon ĉar laŭ Gen.10:7, " *Havila* " estas " *filo de Kuŝ* " , li mem . « *filo de Ham* », kaj designa Etiopio lokita sude de Egiptio. Ĉi tiu igas min lokalizi ĉi tiun landon *de "Havila"* en Etiopio, aŭ en Jemeno, kie estis la orminejoj, kiujn la Reĝino de Ŝeba proponis al la reĝo Salomono.

Gen.2:12: " *La oro de ĉi tiu lando estas pura; tie troviĝas ankaŭ bedelio kaj onikso ŝtono .*

" *Oro* " estas la simbolo de fido kaj Dio profetas por Etiopio, pura kredo. Ĝi jam estos la sola lando en la mondo, kiu konservis la religian heredaĵon de la Reĝino de Ŝeba post ŝia restado ĉe la reĝo Salomono. Ni aldonu ankaŭ por ĝia profito, ke en ĝia sendependeco konservita dum la jarcentoj da religia mallumo, kiu karakterizis la popolojn de la "kristana" Okcidenta Eŭropo, la Etiopoj konservis la kristanan kredon kaj ili praktikis la veran Sabaton ricevitan de la renkonto de Salomono. La Apostolo Filipo baptis la unuan Etiopan Kristanon kiel malkaŝite en Agoj 8:27-39 Li estis eŭnuko ministro al Reĝino Candace kaj la tuta popolo ricevis lian religian instruon. Alia detalo atestas pri la beno de ĉi tiu popolo, Dio havis ilin protektitaj kontraŭ siaj malamikoj per la milita agado entreprenita kaj decidita libervole de la fama navigisto Vasco da Gama.

Konfirmante la nigran koloron de la etiopa haŭto, " *onikso-ŝtono* " estas "nigra" en koloro kaj estas kunmetita de silicia dioksido; plia riĉeco por ĉi tiu lando; ĉar ĝia uzo por la fabrikado de transistoroj faras ĝin aparte aprezita hodiaŭ.

Gen.2:13: " *La nomo de la dua rivero estas Gihon; ĝi estas tio, kio ĉirkaŭas la tutan landon Etiopo .*

Ni forgesu la "riverojn" kaj metu sur ilian lokon la homojn, kiujn ili simbolas. Ĉi tiu dua popolo " *ĉirkaŭas la landon Kuŝ* ", tio estas, Etiopio. La idaro de Ŝem disvolviĝos en la lando Araba kaj ĝis Persujo. Ĝi fakte ĉirkaŭas la teritorion de Etiopio, do ĝi povas esti simbolita kaj referita per la nomo de la " *rivero* " " *Gihon* ". En niaj lastaj tagoj, tiu ĉi akompanantaro estas la "islama" religio de Arabio kaj Persio. Tiel la agordo de la komenco de kreado estas reproduktita ĉe la fino de tempo.

Gen.2:14: " *La nomo de la tria estas Hiddekel; ĝi estas tio, kiu fluas orienten de Asirio. La kvara rivero estas Eŭfrato ."*

" *Hiddekel* " indikas la "Tigro-Riveron", kaj la homoj indikitaj estus Hindio simbolita per la "bengala tigro"; Azio kaj ĝia orienta civilizacio false nomataj "la flava raso" estas tial profetitaj kaj koncernataj kaj ĝi fakte situas " *oriente de Asirio* ". En Dan.12, Dio uzis la simbolon de ĉi tiu hommanĝanta " *rivero* " "Tigro" por illustri la adventistan suferon travivitan inter 1828 kaj 1873, pro la amasoj da spiritaj mortoj kiujn ĝi kaŭzis.

La nomo " *Eŭfrato* " signifas: flora, fruktodona. En la profetaĵo de Apokalipso, " *Eŭfrato* " simbolas Okcidentan Eŭropon kaj ĝiajn elkreskaĵojn, la Amerikojn kaj Aŭstralion, kiujn Dio prezentas regata de la romia papa religia reĝimo, kiun li nomas kun ĝia urbo, " *Babilono la granda* ". Ĉi tiu posteulo de Noa estos tiu de Jafet, kiu etendiĝas okcidente al Grekio kaj Eŭropo, kaj norde al Rusio. Eŭropo estis la grundo kie la kristana kredo spertis ĉiujn siajn bonajn kaj malbonajn evoluojn post la nacia falo de Israelo; la adjektivoj "floraj, fruktodonaj" estas pravigitaj kaj laŭ la antaŭsigno, la filoj de Lea, la neamata virino, estos pli multaj ol tiuj de Raĥel, la edzino, kiun Jakob amis.

Estas bone trovi en ĉi tiu mesaĝo la rememorigon, ke malgraŭ ĉiuj iliaj finaj religiaj dividoj, ĉi tiuj kvar specoj de surteraj civilizacioj havis la saman kreinton Dion kiel Patro, por pravigi sian ekziston.

Gen.2:15: " *Dio la Eternulo prenis la homon kaj metis lin en la Edena ĝardeno, por ke li kultivu ĝin kaj gardu ĝin ."*

Dio proponas al Adamo okupon kiu konsistas el " *kultivado kaj prizorgado* " de la ĝardeno. La formo de ĉi tiu kultivado estas nekonata al ni sed ĝi estis efektivigita sen ia laceco antaŭ la peko. Same, sen ajna formo de agreso en la tuta kreado, lia gardado estis simpligita ĝis la ekstremo. Tamen, tiu rolo de gardisto implicis la ekziston de danĝero, kiu baldaŭ alprenos realan kaj precizan aspekton: la diabla delogo de la homa penso en tiu ĉi sama ĝardeno.

Gen.2:16: " *Dio la Eternulo donis ĉi tiun ordonon al la homo: El ĉiuj arboj de la ĝardeno vi povas manĝi; »*

Amasoj da fruktarboj fariĝas libere haveblaj al Adamo. Dio plenumas lin preter siaj bezonoj, kiuj konsistas el kontentigo de manĝaĵoj per diversaj gustoj kaj aromoj. La propono de Dio estas bela, sed ĝi estas nur la unua parto de " *ordono* ", kiun Li donas al Adamo. La dua parto de ĉi tiu " *ordo* " venas poste.

Gen.2:17: " *Sed vi ne manĝu el la arbo de scio pri bono kaj malbono; ĉar en la tago, kiam vi manĝos el ĝi, vi mortos .*"

En la " *ordono* " de Dio, ĉi tiu parto estas tre serioza, ĉar la minaco prezentita estos neplaĉeme aplikata tuj kiam la malobeo, frukto de peko, estos plenumita kaj plenumita. Kaj ne forgesu, por ke la projekto de la universala solvo de peko plenumiĝu, Adamo devos fali. Por pli bone kompreni, kio okazos, ni memoru, ke Adamo ankoraŭ estas sola, kiam Dio avertas lin prezentante sian " *ordonon* " ne manĝi el " *la arbo de la scio pri bono kaj malbono* " aŭ, ne esti nutrata de la ideoj de la diablo. Krome, en la kunteksto de eterna vivo, Dio devis klarigi al li, kion signifas "morti". Ĉar la minaco estas tie, en ĉi tiu " *vi mortos* ". En resumo, Dio ofertas al Adamo arbaron sed malpermesas al li ununuran arbon. Kaj por iuj homoj ĉi tiu malpermeso sole estas neeltenebla, tiam la arbo kaŝas la arbaron, kiel instruas la diro. Manĝi el la " *arbo de la scio pri bono kaj malbono* " signifas: nutri sin per la instruo de la diablo jam animita de spirito de ribelo kontraŭ Dio kaj lia justeco. Ĉar la malpermesita "arbo" metita en la ĝardenon estas bildo de lia persono, same kiel la " *arbo de vivo* " estas bildo de la karaktero Jesuo Kristo.

Gen.2:18: " *Dio la Eternulo diris: Ne estas bone por la homo esti sola; Mi helpos lin ŝati lin .*"

Dio kreis la teron kaj la homon por malkaŝi sian bonon kaj la malbonecon de la diablo. Lia sava projekto estas malkaŝita al ni en la aferoj kiuj sekvas. Por kompreni, sciu, ke la homo ludas persone la rolon de Dio, kiu igas lin pensi, agi kaj paroli kiel li mem pensas, agas kaj parolas. Ĉi tiu unua Adamo estas profeta bildo de Kristo, kiun Paŭlo prezentos kiel la novan Adamon.

Por malkaŝi la malbonecon de la diablo kaj la bonon de Dio, estas necese, ke Adamo peku, por ke la tero estu regata de la diablo kaj liaj malbonaj faroj estu universale malkaŝitaj. La nocio de la paro ekzistas nur sur la tero kreita por peko, ĉar la duopo tiel formita estas pro spirita kialo, kiu profetas la rilaton de la dia Kristo kun sia Edzo, kiu nomumas sian elektiton. La Elektito devas scii, ke ŝi estas kaj la viktimo kaj la profitanto de la sava plano planita de Dio; ŝi estas viktimo de peko farita necesa por Dio por ke li finfine povu kondamni la diablon, kaj profitanto de sia sava graco ĉar, konscia pri sia respondeco pri la ekzisto de peko, li mem pagos la prezon de la peko peko en Jesuo Kristo. Do, unue, Dio trovis solecon ne bona kaj lia bezono de amo estis tiel granda, ke li volis pagi kare la prezon por ĝin akiri. Ĉi tiu kompanio, ĉi tiu vizaĝo-al-vizaĝa, kiu permesas kundividon, Dio nomas " *helpo* " kaj viro uzos la terminon kiam elvokas sian inan homan ekvivalenton. Koncerne helpon, ŝi igos lin fali kaj kondukos lin en pekon pro amo. Sed ĉi tiu amo de Adamo al Eva estas en la bildo de la amo de Kristo por liaj elektitaj trovitaj pekuloj, indaj je eterna morto.

Gen.2:19: " *Dio la Eternulo formis el la tero ĉiujn kampajn bestojn kaj ĉiujn birdojn de la ĉielo, kaj venigis ilin al la homoj, por vidi, kiel Li nomos ilin, kaj por ke ĉiu vivanta estaĵo portu la nomon, kiu estas; viro donus ĝin .*"

Estas la superulo, kiu donas nomon al tio, kio estas malsupera al li. Dio donis al si sian nomon kaj donante al Adamo ĉi tiun rajton, li tiel konfirmas la regadon de la homo super ĉio, kio vivas sur la tero. En ĉi tiu unua formo de surtera kreado, la specioj de bestoj de la kampo kaj birdoj de la aero estas

reduktitaj kaj Dio alportas ilin al Adamo, same kiel Li gvidis ilin antaŭ la diluvo duope al Noa.

Gen.2:20: “ *Kaj la homo donis nomojn al ĉiuj brutoj kaj al la birdoj de la ĉielo kaj al ĉiuj bestoj de la kampoj; sed por homo li ne trovis helpon kiel li .*” La tiel nomataj prahistoriaj monstroj estis kreitaj post peko por intensigi la sekvojn de la dia malbeno, kiu frapos la tutan teron inkluzive de la maron En la tempo de senkulpeco, la besta vivo estas kunmetita de " brutaro " utila por la homo, " la birdoj . de la ĉielo ” kaj “ la bestoj de la kampoj ” pli sendependaj. Sed en ĉi tiu prezento, li ne trovis homan ekvivalenton, ĉar li ankoraŭ ne ekzistas.

Gen.2:21: “ *Tiam Dio la Eternulo faligis profundan dormon sur la homon, kaj li ekdormis; li prenis unu el siaj ripoj kaj fermis la karnon sur ĝia loko .*”

La formo donita al ĉi tiu kirurgia operacio pli malkaŝas la savan projekton. En Mikaelo, Dio forigas sin el la ĉielo, li foriras kaj apartigas de siaj bonaj anĝeloj, kio estas la normo de la " profunda dormo " en kiu Adamo estas plonĝita. En Jesuo Kristo naskita en la karno, la dia ripo estas prenita kaj post sia morto kaj resurekto, sur siaj dek du apostoloj, li kreas sian " helpon ", de kiu li prenis la karnan aspekton kaj siajn pekojn kaj al kiu li donas sian "Sanktan". Spirito". La spirita signifo de ĉi tiu vorto " helpo " estas granda ĉar ĝi donas al lia Eklezio, liaj Elektitoj, la rolon de " helpo " en ĝia realigo de la plano de savo kaj la universala tutmonda solvo de peko kaj la sorto de pekuloj.

Gen.2:22: " *Dio la Eternulo kreis virinon el la ripo, kiun Li prenis de la viro, kaj Li venigis ŝin al la viro .*"

Tiel, la formado de la virino profetas tiun de la Elektito de Kristo. Ĉar estas per veno en la karno, ke Dio formas sian fidelan eklezion, viktimon de sia karna naturo. Por savi la elektitojn el la karno, Dio devis preni formon en la karno. Kaj ankaŭ, havante en si eternan vivon, li venis dividi ĝin kun siaj elektitoj.

Gen.2:23: “ *Kaj la viro diris: Jen ĉi-foje ŝi, kiu estas osto el miaj ostoj kaj karno el mia karno! Ŝi estos nomata virino, ĉar de viro ŝi estas prenita .*”

Dio venis sur la teron por akcepti la teran normon por povi diri pri sia Elektito, kion Adamo diras pri sia ina ekvivalento, al kiu li donas la nomon " virino ". La afero estas pli evidenta en la hebrea ĉar la vira vorto viro estas, "ish" fariĝas "isha" por la ina vorto virino. En tiu ago, li konfirmas sian dominadon super ŝi. Sed prenita de li, ĉi tiu " virino " fariĝos nemalhavebla por li, kvazaŭ la " ripo " prenita de lia korpo volus reveni al li kaj preni ĝian lokon. En ĉi tiu unika sperto, Adamo sentos por sia edzino la sentojn, kiujn la patrino sentos por la infano, kiun ŝi naskas post porti lin en sia ventro. Kaj ĉi tiun sperton ankaŭ Dio vivas, ĉar la vivantaj estaĵoj, kiujn li kreas ĉirkaŭ si, estas infanoj, kiuj eliras el li; kiu faras lin same Patrino kiel Patro.

Gen.2:24: " *Tial viro forlasos sian patron kaj sian patrinon, kaj aligxos al sia edzino, kaj ili farigxos unu karno .*"

En ĉi tiu verso Dio esprimas sian planon por siaj elektitoj, kiuj ofte devos rompi karnajn familiajn rilatojn por ligi kun la Elektitoj benitaj de Dio. Kaj ne forgesu, unue, en Jesuo Kristo, Mikaelo forlasis sian statuson kiel ĉiela Patro por veni kaj gajni la amon de siaj elektitaj disĉiploj sur la tero; ĉi tio ĝis la mezuro, ke li rezignis uzi sian dian potencon por batali kontraŭ peko kaj la diablo. Ĉi tie ni komprenas, ke la temoj **de disiĝo** kaj **komuneco** estas nedisiĝeblaj. Sur la tero, la

elektitoj devas esti **apartigataj** karne de tiuj, kiujn li amas por eniri en spiritan **komunecon kaj fariĝi "unu" kun Kristo kaj ĉiuj liaj elektitoj, kaj liaj fidelaj bonaj anĝeloj.**

La deziro de la " *ripo* " reveni al sia komenca loko trovas sian signifon en la seksa kuniĝo de homoj, ago de karno kaj spirito kie viro kaj virino fizike formas unu karnon.

Gen.2:25: " *La viro kaj lia edzino estis ambaŭ nudaj, kaj ili ne hontis .*"

Fizika nudeco ne ĝenas ĉiujn. Estas ŝatantoj de naturismo. Kaj komence de la homa historio, fizika nudeco ne kaŭzis " *honton* ". La apero de " *honto* " estos la rezulto de peko, kvazaŭ manĝi el la " *arbo de la scio pri bono kaj malbono* " povus malfermi la homan menson al ĝis nun nekonataj kaj ignoritaj efikoj. En realeco, la frukto de la malpermesita arbo ne estos la aŭtoro de ĉi tiu ŝanĝo, ĝi estos nur la rimedo, ĉar tiu, kiu ŝanĝas la valorojn de aferoj kaj konscienco, estas Dio kaj li sola. Estas li, kiu vekos la senton de " *honto* ", kiun la peka paro sentos en sia menso pri sia fizika nudeco, kiu ne estos respondeca; ĉar la kulpo estos morala kaj koncernas nur la malobeon efektivigitan, notitan de Dio.

Resumante la instruon de Genezo 2, Dio unue prezentis al ni la sanktigon de la ripozo aŭ Ŝabato de la sepa tago kiu profetas la grandan ripozon kiu estos donita en la sepa jarmilo kaj al Dio kaj al liaj fidelaj elektitoj. Sed ĉi tiun ripozon devis gajni la surtera batalo, kiun Dio faros kontraŭ la peko kaj la diablo, enkarniĝante en Jesuo Kristo. La surtera sperto de Adam ilustris ĉi tiun savan planon desegnititan de Dio. En Kristo, li fariĝis karno por krei sian elektitan el karno, kiu finfine ricevos ĉielan korpon similan al tiuj de la anĝeloj.

Genezo 3

disiĝo de peko

Gen.3:1: " *La serpento estis la plej ruza el ĉiuj kampaj bestoj, kiujn faris Dio la Eternulo. Kaj li diris al la virino: CXu vere Dio diris: Vi ne mangxu el cxiu arbo de la gxardeno? »*

La kompatinda " *serpento* " havis la malfeliĉon esti uzata kiel medio de la plej " *ruza* " el la anĝeloj kreitaj de Dio. Bestoj pri kiuj reptilioj kiel la " *serpento* " ne parolis; lingvo estis apartaĵo de la bildo de Dio donita al la homo. Montru la bonon, la diablo igas lin paroli al la virino en tempo kiam ŝi estas apartigita de sia edzo. Tiu ĉi izoliteco estos al li fatala, ĉar en la ĉeesto de Adamo, la diablo pli malfacile estus kondukanta homojn malobei la ordon de Dio.

Jesuo Kristo malkaŝis la ekziston de la diablo, kiun li nomas dirante en Johano 8:44, ke li estas " *la patro de mensogoj kaj murdisto de la komenco* ". Liaj vortoj celas skui homajn certecojn kaj al la " *Jes aŭ Ne* " postulata de Dio, li aldonas la " *sed* " aŭ la " *eble* ", kiu forigas la certecojn, kiuj donas sian forton al la vero. La ordonon donita de Dio estis ricevita de Adam, kiu tiam transdonis ĝin al

sia edzino, sed ŝi ne aŭdis la voĉon de Dio, kiu donis la ordonon. Ankaŭ ŝia dubo ripozas sur ŝia edzo, kiel: "ĉu li komprenis, kion Dio diris al li? »

Gen.3:2: " *La virino respondis al la serpento: Ni manĝas el la fruktoj de la arboj de la ĝardeno .* "

La evidenteco ŝajnas subteni la vortojn de la diablo; li rezonas kaj parolas inteligente. La " *virino* " faras sian unuan eraron respondante al la parolanta " *serpento* "; kio ne estas normala. Unue, ĝi pravigas la bonon de Dio, kiu donis al ili la eblecon manĝi el ĉiuj arboj, krom tiu, kiu estas malpermesita.

Gen.3: 3: " *Sed pri la frukto de la arbo, kiu estas meze de la ĝardeno, Dio diris: Ne manĝu el ĝi kaj ne tuŝu ĝin, por ke vi ne mortu .* "

La transdono de Adamo de la mesaĝo de dia ordono aperas en la frazo " *por ke vi ne mortu* ". Ĉi tiuj ne estas la ĝustaj vortoj diritaj de Dio ĉar li diris al Adamo: " *la tago, kiam vi manĝos de ĝi, vi mortos* ". La malfortiĝo de diaj vortoj kuraĝigos la konsumadon de peko. Pravigante sian obeemon al Dio pro kaŭzo de " *timo* ", la " *virino* " ofertas al la diablo la eblecon konfirmi tiun " *timon* ", kiu laŭ li ne estas pravigita.

Gen.3:4: " *Tiam la serpento diris al la virino: Vi ne mortos ; »*

Kaj la Mensoganto estas malkaŝita en ĉi tiu deklaro, kiu kontraŭdiras la vortojn de Dio: " *vi ne mortos* ".

Gen.3:5: " *Sed Dio scias, ke en la tago, kiam vi manĝos el ĝi, viaj okuloj malfermiĝos, kaj vi estos kiel dioj, sciantaj bonon kaj malbonon .* "

Li nun devas pravigi la ordonon donitan de Dio, al kiu li atribuas malbonan kaj egoisman penson: Dio volas teni vin en malnobleco kaj malsupereco. Li egoisme volas malhelpi, ke vi fariĝu kiel li. Li prezentas la scion pri bono kaj malbono kiel avantaĝon, kiun Dio volas konservi por si sola. Sed se estas avantaĝo scii bonon, kie estas avantaĝo scianta malbonon? Bono kaj malbono estas absolutaj maloj kiel tago kaj nokto, lumo kaj mallumo kaj por Dio scio konsistas el spertado aŭ agado. En realeco, Dio jam donis al homo la **intelektan scion** pri bono kaj malbono **permesante** la arbojn de la ĝardeno kaj **malpermesante** tiun, kiu reprezentas "bonon kaj malbonon"; ĉar li estas simbola bildo de la diablo, kiu konkrete spertis sinsekve, " *bonon* " poste " *malbonon* " ribelante kontraŭ sia Kreinto.

Gen.3:6: " *La virino vidis, ke la arbo estas bona por manĝi kaj agrabla por la vido, kaj ke ĝi estas multekosta por malfermi la menson; ŝi prenis el gxiaj fruktoj kaj mangxis; ŝi ankaŭ donis al sia edzo, kiu estis kun ŝi, kaj li manĝis el ĝi .*

La vortoj venantaj de la serpento efikas, la dubo malaperas kaj la virino pli kaj pli konvinkiĝas, ke la serpento diris al ŝi la veron. La frukto ŝajnas bona kaj vide plaĉa al ŝi, sed ĉefe ŝi konsideras ĝin " *altvalora por malfermi la inteligentecan* ". La diablo akiras la deziratan rezulton, li ĵus varbis adepton de sia ribelema sinteno. Kaj manĝante la malpermesitan frukton, ŝi mem fariĝas arbo de la scio pri malbono. Plenigita de amo por sia edzino de kiu li ne estas preta akcepti esti **apartigita** , Adamo preferas kunhavigi sian katastrofan sorton ĉar li scias ke Dio aplikos sian mortan sankcion. Kaj manĝante la malpermesitan frukton siavice, estas la tuta paro kiu suferos la tiranan regadon de la diablo. Tamen, paradokse, ĉi tiu pasia amo estas en la bildo de tio, kion Kristo spertos por

sia Elektito, li ankaŭ akceptante morti por ŝi. Ankaŭ Dio povas kompreni Adamon.

Gen.3:7: " *La okuloj de ambaŭ malfermiĝis, kaj ili sciis, ke ili estas nudaj, kaj kunkudrinte figajn foliojn, ili faris al si zonojn .* "

En ĉi tiu momento, kiam peko estis plenumita de la homa paro, komenciĝis la retronombro de 6000 jaroj planitaj de Dio. Unue, ilia konscio estas transformita de Dio. La okuloj, kiuj respondecis pri la deziro al la frukto " *plaĉa al la vido* " estas viktimoj de nova juĝo de aferoj. Kaj la avantaĝo atendita kaj serĉata fariĝas malavantaĝo, ĉar ili sentas "honton " pri sia nudeco, kiu ĝis tiam estis neniu problemo, nek al ili, nek al Dio. La fizika nudeco malkovrita estis nur la karna aspekto de la spirita nudeco, en kiu troviĝis la malobeema paro. Tiu ĉi spirita nudeco senigis ilin de dia justeco kaj la sankcio de morto eniris en ilin, tiel ke la malkovro de ilia nudeco estis la unua efiko de la morto donita de Dio. Tiel, morto estis la sekvo de sperta scio pri malbono; kion Paŭlo instruas dirante en Rom.6:23: " *ĉar la salajro de peko estas morto* ". Por kovri sian nudecon, la ribelemaj geedzoj uzis homan iniciaton, kiu konsistis el " *kudrado de figfolioj* " por fari " *zonojn* ". Tiu ĉi ago spirite bildigas la homan provon de mempravigo. La " *zono* " fariĝos la simbolo de " *la vero* " en Ef.6:14. La " *zono* " farita el " *figaj folioj* " de Adamo do estas en opozicio, simbolo de la **mensogo** , malantaŭ kiu la pekulo sin ŝirmas por trankviligi sin.

Gen.3:8: " *Kaj ili aŭdis la voĉon de Dio la Eternulo, irantan tra la ĝardeno vespere, kaj la viro kaj lia edzino kaŝis sin for de la vizaĝo de Dio la Eternulo, inter la arboj de la ĝardeno .* "

Kiu serĉas la renojn kaj la korojn, tiu scias, kio ĵus okazis kaj kio kongruas kun lia sava projekto. Ĉi tio estas nur la unua paŝo, kiu provizos al la diablo areo por malkaŝi liajn pensojn kaj lian malbonan naturon. Sed li devas renkonti la viron ĉar li havas multajn aferojn por diri al li. Nun la homo ne rapidas renkonti Dion, sian Patron, sian Kreinton, de kiu li nun nur celas fuĝi, tiom li timas aŭdi siajn riproĉojn. Kaj kie kaŝiĝi en ĉi tiu ĝardeno de la rigardo de Dio? Denove, kredante, ke " *la arboj de la ĝardeno* " povas kaŝi lin de lia vizaĝo, atestas la mensa stato en kiun Adam falis de kiam li fariĝis pekulo.

Gen.3:9: " *Sed Dio la Eternulo vokis la homon, kaj diris al li: Kie vi estas?* "

»

Dio scias perfekte bone kie Adamo kaŝas sed li demandas al li la demandon, " *kie vi estas?* " » etendi helpan manon kaj tiri lin al la konfeso de sia kulpo.

Gen.3:10: " *Kaj li diris: Mi aŭdis vian voĉon en la ĝardeno, kaj mi ektimis, ĉar mi estis nuda kaj kaŝis min .* "

La respondo donita de Adamo estas en si mem konfeso de sia malobeo kaj Dio ekspluatos liajn vortojn por akiri sian manieron prezenti la sperton de peko.

Gen.3:11: " *Kaj Dio Dio diris: Kiu diris al vi, ke vi estas nuda? Ĉu vi manĝis el la arbo, de kiu mi malpermesis al vi manĝi? »* "

Dio volas ĉerpi de Adamo la konfeson de sia kulpo. De dedukto al dedukto li finas klare demandi al ŝi la demandon: " *Ĉu vi manĝis el la arbo, de kiu mi malpermesis al vi manĝi?* " .

Gen.3:12: " *La viro diris: La virino, kiun vi metis kun mi, donis al mi el la arbo, kaj mi manĝis .* "

Kvankam vera, la respondo de Adamo ne estas glora. Li portas en si la markon de la diablo kaj ne plu scias respondi jes aŭ ne, sed kiel Satano, li respondas ĉirkaŭvoje por ne simple konfesi sian propran kaj grandegan kulpon. Li iras ĝis nun por memori Dion pri lia parto en la sperto, ĉar li donis al li sian edzinon, la unuan kulpulon, li pensas antaŭ si. La plej bona parto de la rakonto estas, ke ĉio estas vera kaj Dio ne estas nekonscia pri tio, ĉar peko estis necesa en lia projekto. Sed kie li eraras estas tio, ke sekvante la ekzemplon de la virino, li montris sian preferon por ŝi malprofite de Dio, kaj tio estis lia plej granda kulpo. Ĉar de la komenco, la postulo de Dio estis esti amata super ĉio kaj ĉiuj.

Gen.3:13: " *Kaj Dio la Eternulo diris al la virino: Kial vi faris tion? La virino respondis: "La serpento min trompis, kaj mi ĝin manĝis .* "

La granda Juĝisto tiam turnas sin al la virino akuzita de la viro kaj tie denove la respondo de la virino kongruas kun la realeco de la faktoj: " *La serpento delogis min, kaj mi manĝis ĝin* ". Do ŝi lasis sin delogi kaj tio estas ŝia morta kulpo.

Gen.3:14: " *Kaj Dio la Eternulo diris al la serpento: Ĉar vi faris tion, vi estos malbenita inter ĉiuj brutoj kaj super ĉiuj bestoj de la kampo de via vivo ;*

Ĉi-foje, Dio ne demandas la " *serponton* " kial li faris tion, ĉar Dio konscias, ke li estis uzata kiel medio de Satano, la diablo. La sorto, kiun Dio donas al la " *serpento* ", fakte koncernas la diablon mem. Por " *la serpento* " la apliko estis tuja, sed por la diablo ĝi estis nur profetaĵo kiu estus plenumita post la venko de Jesuo Kristo super peko kaj morto. Laŭ Rev.12:9, la unua formo de ĉi tiu apliko estis lia elpelo de la regno de la ĉielo same kiel la malbonaj anĝeloj el lia tendaro. Ili estis ĵetitaj sur la teron, kiun ili neniam forlasos ĝis sia morto kaj dum mil jaroj, izolita sur la dezerta tero, Satano rampos en la polvon, kiu akceptis tiujn, kiuj mortis pro li kaj la liberecon, per kiu li misuzis ĝin. Sur la tero malbenita de Dio, ili kondutos kiel serpentoj, kaj timemaj kaj singardaj ĉar venkitaj de Jesuo Kristo kaj fuĝantaj de la homo, kiu fariĝis ilia malamiko. Ili damaĝos homojn kaŝitajn en la nevidebleco de siaj ĉielaj korpoj metante ilin unu kontraŭ la alian.

Gen.3:15: " *Mi metos malamikecon inter vi kaj la virino, kaj inter via idaro kaj ŝia idaro: ŝi premos vian kapon, kaj vi premos ŝian kalkanon .* "

Aplikita al la "serpento", ĉi tiu frazo konfirmas la realon spertan kaj observitan. Ĝia apliko al la diablo estas pli subtila. La malamikeco inter lia flanko kaj la homaro estas konfirmita kaj agnoskita. " *La semo de la virino, kiu disbatas lian kapon* " estos tiu de Kristo kaj liaj fidelaj elektitoj. Ŝi finos neniigi lin, sed antaŭ tio, la demonoj havos la ĉiaman eblecon " *vundi la kalkanon* " de " *la virino* ", la Elektita de Kristo mem bildigita, unue, de ĉi tiu " *kalkano* ". Ĉar " *la kalkano* " estas la fulcro de la homa korpo same kiel " *la bazŝtono* " estas la ŝtono, sur kiu la spirita templo de Dio estas konstruita.

Gen.3:16: " *Li diris al la virino: Mi pliigos la doloron de via nasko, vi naskos infanojn kun doloro, kaj via deziro estos al via edzo, sed li regos super vi .* "

Antaŭ esti naskita de ŝia morto, la virino devos " *suferi en siaj gravedecoj* "; ŝi " *naskigos kun doloro* ", ĉiuj aferoj laŭvorte plenumitaj kaj notitaj. Sed ĉi tie denove, la profeta signifo de la bildo devus esti notita. En Johano 16:21 kaj Ap. 12 :2 " *la virino en la doloroj de akuŝo* " simbolas la Eklezion de Kristo en la romiaj imperiaj kaj tiam papaj persekutoj de la kristana epoko.

Gen.3:17: " *Kaj li diris al la viro: Ĉar vi obeis la voĉon de via edzino kaj manĝis el la arbo, pri kiu mi ordonis al vi, vi ne manĝu el ĝi! La tero estos malbenita pro vi. Ĝuste per laboro vi ricevos vian nutraĵon de ĝi ĉiujn tagojn de via vivo.* "

Reveninte al la homo, Dio prezentas al li la veran priskribon de sia situacio, kiun li honte klopodis kaŝi. Lia kulpo estas kompleta kaj Adamo ankaŭ malkovros ke antaŭ liverado de li, lia morto estos antaŭita per aro de malbenoj kiuj igos kelkajn preferi morton al vivo. La malbeno de la tero estas terura afero kaj Adamo lernos ĝin malfacile.

Gen.3:18: " *Li donos al vi dornojn kaj dornojn, kaj vi manĝos la herbon de la kampo .* "

Malaperis la facila kultivado de la Edena Ĝardeno, ĝi estas anstataŭigita per la senĉesa batalo kontraŭ ĉarlaherbo, " *kardoj, dornoj* " kaj fiherboj, kiuj multiĝas en la grundo de la tero. Des pli, ke tiu ĉi malbeno de la grundo akcelos la morton de la homaro ĉar, kun scienca "progreso", la homo en la lastaj tagoj venenos sin metante kemian venenon en la grundon de siaj kultivaĵoj, por forigi fiherbojn kaj insektajn plagojn. Abunda kaj facile alirebla manĝaĵo ne plu estos havebla ekster la ĝardeno, el kiu li estos forpelita same kiel lia plej ŝatata edzino de Dio.

Gen.3:19: " *En la ŝvito de via vizaĝo vi manĝos panon, ĝis vi revenos sur la teron, el kiu vi estis prenita; ĉar vi estas polvo, kaj al polvo vi revenos .* "

Ĉi tiu sorto, kiu falas sur la homon, pravigas la formon, en kiu Dio malkaŝis sian kreaĵon kaj sian formiĝon ĝuste, el " *la polvo de la tero* ". Adamo lernas je sia kosto kaj je nia kosto, el kio konsistas la morto elvokita de Dio. Ni rimarku, ke la mortinto estas nenio alia ol " *polvo* " kaj ke ekster ĉi tiu " *polvo* " ne restas vivanta spirito eliranta el ĉi tiu mortinto. Eccl.9 kaj aliaj citaĵoj konfirmas ĉi tiun mortan statuson.

Gen.3:20: " *Adam nomis sian edzinon Eva, ĉar ŝi estis la patrino de ĉiuj vivantoj .* "

Ĉi tie denove, Adamo markas sian dominadon super " *la virino* " donante al ŝi sian nomon " *Eva* " aŭ "Vivo"; nomo pravigita kiel baza realo de la homa historio. Ni ĉiuj estas malproksimaj posteuloj, naskita de Eva la delogita edzino de Adamo per kiu la malbeno de morto estis transdonita kaj estos ĝis la reveno en gloro de Jesuo Kristo komence de printempo 2030.

Gen.3:21: " *La Eternulo Dio faris vestojn el feloj por Adam kaj lia edzino, kaj vestis ilin per ili .* "

Dio ne forgesas, ke la peko de la surteraj geedzoj estis parto de lia sava projekto, kiu nun alprenos pruvitan formon. Post peko, dia pardono fariĝas disponebla en la nomo de Kristo, kiu estos oferita kaj krucumita de romiaj soldatoj. En ĉi tiu ago, senkulpa estaĵo, libera de ĉia peko, konsentos morti por pekliberigi , anstataŭ ilia loko, la pekojn de siaj solaj fidelaj elektitoj. De la

komenco, senkulpaj bestoj estis mortigitaj de Dio por ke iliaj " *haŭtoj* " kovru la nudecon de Adamo kaj Eva. En ĉi tiu ago, li anstataŭigas " *la justecon* " imagitan de la homo per tio, kion lia plano de savo imputas al li per fido. La " *justeco* " imagita de la homo estis nur trompa mensogo kaj en ĝia loko, Dio imputas al ili " *veston* " simblon de " *lia aŭtentika justeco*", " *la zono de lia vero* " kiu baziĝas sur libervola ofero de Kristo kaj la ofero de lia vivo por la elaĉeto de tiuj, kiuj lin fidele amas.

Gen.3:22: " *La Eternulo Dio diris: Jen la homo fariĝis kiel unu el ni, por la scio pri bono kaj malbono. Nun ni malhelpu, ke li etendas sian manon kaj prenu la arbon de vivo, kaj manĝu kaj vivu eterne .*"

En Mikaelo, Dio alparolas siajn bonajn anĝelojn, kiuj atestas la dramon, kiu ĵus okazis sur la tero. Li diris al ili: *Jen la homo fariĝis kiel unu el ni, por la scio pri bono kaj malbono* . La tagon antaŭ sia morto, Jesuo Kristo uzos la saman esprimon rilate al Judaso, la perfidulo, kiu devis transdoni lin al la religiaj judoj poste al la romanoj por esti krucumita, jen en Johano 6:70: " *Jesuo respondis al ili: ĉu ne mi, kiu elektis vin, la dek du? Kaj unu el vi estas demono!* ". La " *ni* " en ĉi tiu verso fariĝas " *vi* " pro la malsama kunteksto, sed la aliro de Dio estas la sama. La frazo " *unu el ni* " rilatas al Satano, kiu ankoraŭ havas liberan aliron kaj movadon en la ĉiela regno de Dio inter ĉiuj anĝeloj kreitaj komence de la surtera kreado.

La bezono malhelpi la homon manĝi la " *arbon de vivo* " estis postulo de la vero, pri kiu Jesuo venis atesti en siaj vortoj adresitaj al la roma prefekto Poncio Pilato. " *La arbo de vivo* " estis la bildo de Kristo la savanto kaj manĝi ĝin signifis nutri sin per sia instruo kaj per sia tuta spirita personeco, preni lin kiel anstataŭanton kaj personan savanton. Ĉi tiu estis la sola kondiĉo, kiu povus pravigi la konsumon de ĉi tiu " *arbo de vivo* ". La potenco de vivo estis ne en la arbo sed en tiu, kiun la arbo simbolis: Kristo. Krome, ĉi tiu arbo kondiĉigis eternan vivon kaj post origina peko ĉi tiu eterna vivo estis ĉiam perdita ĝis la fina reveno de Dio en Kristo kaj Mikaelo. La " *arbo de vivo* " kaj la aliaj arboj povus do malaperi same kiel la ĝardeno de Dio.

Gen.3:23: " *Kaj Dio la Eternulo forpelis lin el la Edena ĝardeno, por ke li kultivu la landon, el kiu li estis prenita .*"

Restas al la Kreinto nur forpeli el la mirinda ĝardeno la homan paron, kiu, formita de la unua Adamo (vorto, kiu indikas la homan specon: la ruĝa = la sanga), montriĝis malinda per sia malobeo. Kaj ekster la ĝardeno komenciĝos por li dolora vivo, en korpe kaj mense malfortigita korpo. La reveno al lando, kiu fariĝis malmola kaj ribelema, memorigos la homojn pri ilia " *polvo* " origino.

Gen.3:24: " *Tiel li forpelis Adamon; kaj li metis orienten de la Edena ĝardeno la kerubojn, kiuj skuas flamantan glavon, por gardi la vojon de la arbo de vivo .*"

Ne plu Adamo gardas la ĝardenon sed anĝeloj malhelpas lin eniri ĝin. La ĝardeno fine malaperos iom antaŭ la inundo kiu okazis en 1656 ekde la peko de Eva kaj tiu de Adamo.

En ĉi tiu verso ni havas utilan klarigon por lokalizi la lokon de la Edena Ĝardeno. La gardanĝeloj estas metitaj " *oriente de la ĝardeno* " kiu estas mem do okcidente de la loko kie Adam kaj Eva retiriĝas. La supozata areo prezentita

komence de ĉi tiu ĉapitro konformas al ĉi tiu klarigo: Adamo kaj Eva retiriĝas al la tero sude de la monto Ararat kaj la malpermesita ĝardeno situas en la areo de "abundaj akvoj" de Turkio proksime de la lago Van, estu. okcidente de ilia pozicio.

Genezo 4

Disiĝo per morto

Ĉi tiu ĉapitro 4 permesos al ni pli bone kompreni kial estis necese, ke Dio oferti al Satano kaj al liaj ribelemaj demonoj pruvan laboratorion, kiu malkaŝas la amplekson de ilia malboneco.

En la ĉielo, la malboneco havis limojn ĉar ĉielaj estaĵoj ne havis la potencon mortigi unu la alian; ĉar ili ĉiuj estis momente senmortaj. Tiu ĉi situacio do ne permesis al Dio malkaŝi la altan nivelon de malboneco kaj krueleco, pri kiuj kapablas liaj malamikoj. La tero estis do kreita kun la celo permesi morton en siaj plej kruelaj formoj, kiujn la menso de estaĵo kiel Satano povas imagi.

Ĉi tiu ĉapitro 4, metita sub la simbolan signifon de ĉi tiu numero 4 kiu estas universaleco, elvokos do la cirkonstancojn de la unuaj mortoj de la tera homaro; morto estante ĝia aparta kaj unika universala karaktero inter ĉiuj kreaĵoj faritaj de Dio. Post la peko de Adamo kaj Eva, la surtera vivo estis " *spektaklo al la mondo kaj al la anĝeloj* " kiel dirite en 1 Kor.4:9, la inspirita kaj fidela atestanto Paŭlo, eks-Saŭlo el Tarso la unua komisiita persekutisto de la preĝejo de Kristo.

Gen.4:1: " Adam ***konis*** Evan sian edzinon; ŝi gravediĝis kaj naskis Kainon, kaj diris: *Mi kreis viron per la helpo de la Eternulo* .

En ĉi tiu verso, Dio malkaŝas al ni la signifon, kiun li donas al la verbo " *scii* ", kaj ĉi tiu punkto estas esenca en la principo de pravigo per fido, kiel estas skribite en Johano 17:3: " *Nun eterna vivo estas, ke ili **konu** vin. , la sola vera Dio, kaj tiu, kiun vi sendis, Jesuo Kristo* . Koni Dion signifas okupiĝi pri ama rilato kun Li, spirita ĉi-kaze, sed karna en la kazo de Adamo kaj Eva. Denove sekvante ĉi tiun modelon de la unua paro, "infano" naskiĝis el ĉi tiu karna amo; nu ankaŭ "infano" devas renaskiĝi en nia spirita ama rilato spertita kun Dio. Ĉi tiu nova naskiĝo pro la vera " *scio* " de Dio estas malkaŝita en Ap. 12: 2-5: " *Kaj ŝi gravediĝis, kaj kriis en akuŝo kaj en naskodoloroj. ... Ŝi naskis filon, kiu regos ĉiujn naciojn per fera vergo. Kaj ŝia infano estis kaptita al Dio kaj al Lia trono* ." La infano naskita de Dio devas reprodukti la karakteron de sia Patro sed tio ne estis la kazo kun la unua filo naskita de homoj.

La nomo Kaino signifas akiro. Ĉi tiu nomo antaŭdiras por li karnan kaj teran destinon, la malon de la spirita viro, kiu estos lia pli juna frato Abel.

Ni rimarku, ke en ĉi tiu komenco de la historio de la homaro, la patrino, kiu naskas, asocias Dion kun ĉi tiu naskiĝo, ĉar ŝi konscias, ke la kreado de ĉi tiu

nova vivo estas la sekvo de miraklo farita de la granda kreinto Dio YaHWéH. En niaj lastaj tagoj tio ne plu aŭ malofte okazas.

Gen.4:2: “ *Ŝi denove naskis sian fraton Habel. Habel estis paŝtisto, kaj Kain estis plugisto .*”

Abel signifas spiron. Pli ol Kaino, la infano Habel estas prezentita kiel kopio de Adamo, la unua kiu ricevis la spiron de la pulmoj de Dio. Fakte, per sia morto, murdita de sia frato, li reprezentas la bildon de Jesuo Kristo, la vera Filo de Dio, savanto de la elektitoj, kiujn li elaĉetos per sia sango.

La profesioj de la du fratoj konfirmas iliajn kontraŭajn naturojn. Kiel Kristo, " *Habel estis paŝtisto* " kaj kiel la tera materiisma nekredanto, " *Kaino estis plugisto* ". Ĉi tiuj unuaj filoj de la homa historio anoncas la destinton profetitan de Dio. Kaj ili venas por doni detalojn pri lia sava projekto.

Gen.4:3: “ *Post kelka tempo, Kain faris oferon al la Eternulo el la fruktoj de la tero; »*

Kain scias, ke Dio ekzistas kaj por montri al li, ke li volas lin honori, li faras al li " *oferon de la fruktoj de la tero* ", tio estas, aferojn, kiujn lia agado produktis. En ĉi tiu rolo, li prenas la bildon de la amaso da judaj, kristanaj aŭ islamaj religiuloj kiuj elstarigas siajn bonajn farojn sen zorgi pri provi scii kaj kompreni kion Dio amas kaj atendas de ili. Donacoj estas nur signifaj se ili estas aprezitaj de la persono ricevanta ilin.

Gen.4:4: “ *Kaj Habel, siaflanke, faris ŝin unu el la unuenaskitoj el siaj ŝafoj kaj el ilia graso. La Eternulo atentis Habelon kaj lian oferon; »*

Habel imitas sian fraton, kaj pro sia profesio kiel paŝtisto, li faras oferon al Dio " *de la unuenaskito de sia ŝafaro kaj ilia graso* ". Ĉi tio plaĉas al Dio ĉar li vidas en la ofero de ĉi tiuj " **unuenaskitoj** " la antaŭviditan kaj profetitan bildon de sia propra ofero en Jesuo Kristo. En Apoc. 1:5 ni legas: "... *kaj de Jesuo Kristo, la fidela atestanto, la unuenaskito el la mortintoj , kaj la princo de la reĝoj de la tero!*" *Al Tiu, kiu nin amas, kiu savis nin de niaj pekoj per sia sango, ...*". Dio vidas sian savan projekton en la propono de Abel kaj povas nur trovi ĝin plaĉa.

Gen.4:5: “ *sed li ne bone rigardis Kainon kaj lian oferon. Kain tre koleris, kaj lia vizaĝo falis. »*

Kompare kun la propono de Habel, estas logike, ke Dio malmulte interesus la proponon de Kain, kiu same logike povas esti nur seniluziigita kaj malĝoja. " *Lia vizaĝo estas ĉagrenita* ", sed ni rimarku, ke la ĝeno igas lin " **tre incitiĝi** " kaj tio ne estas normala ĉar ĉi tiu reago estas frukto de seniluziigita fiero. Iritiĝo kaj fiero baldaŭ produktos pli seriozan frukton: la murdo de lia frato Abel, la temo de lia ĵaluzo.

Gen.4:6: “ *Kaj la Eternulo diris al Kain:Kial vi koleras, kaj kial via vizaĝo estas ĵetita? »*

Nur Dio scias la kialon de sia prefero por la propono de Habel. Kain nur povas trovi la reagon de Dio maljusta, sed anstataŭ koleri, li devus petegi Dion, ke li permesu kompreni la kialon de tiu ŝajne maljusta elekto. Dio havas plenan scion pri la naturo de Kain, kiu senkonscie ludas por li la rolon de la malbona servanto de Matt.24:48-49: “ *Sed se li estas malbona servisto, kiu diras en si: Mia sinjoro prokrastas veni, se li komencas bati siajn kunulojn , se li manĝas kaj trinkas kun ebriuloj...* ". Dio demandas al li demandon, al kiu li konas la respondon perfekte,

sed denove, farante tion, li donas al Kaino ŝancon dividi kun li la kaŭzon de sia sufero. Ĉi tiuj demandoj restos neresponditaj de Kain, do Dio avertas lin kontraŭ la malbono, kiu kaptos lin.

Gen.4:7: “ Vere, se vi faros bone, vi levos vian vizaĝon kaj se vi faros malbonon, la peko kuŝas ĉe la pordo, kaj **ĝiaj deziroj estas por vi ; sed vi regas super ĝi** . »

Post kiam Eva kaj Adamo manĝis kaj akceptis la statuson de la diablo havante " konis bonon kaj malbonon ", li reaperas por puŝi Kainon por mortigi sian fraton Abelon. La du elektoj, " bona kaj malbona ", estas antaŭ li; " la bono " kondukos lin al rezignacio kaj akcepti la elekton de Dio eĉ se li ne komprenas ĝin. Sed la elekto de " malbono " igos lin peki kontraŭ Dio, igante lin malobei lian sesan ordonon: " Ne mortigu "; kaj ne, " vi ne mortigu ", kiel la tradukistoj ĝin prezentis. La ordono de Dio kondamnas krimon, ne la mortigon de kulpaj krimuloj, kiujn li laŭleĝigis ordonante ĝin kaj en ĉi tiu kazo, la alveno de Jesuo Kristo ŝanĝis nenion en ĉi tiu justa juĝo de Dio.

Rimarku la formon, en kiu Dio parolas pri " peko " kvazaŭ li parolus pri virino, laŭ kiu li diris al Eva en Gen.3:16: “ **viaj deziroj estos por via edzo, sed li regos super; vi** ". Por Dio la tento " de peko " similas al tiu de virino, kiu volas delogi sian edzon kaj li ne devas lasi sin "regi " de ŝi aŭ de li. Tiamaniere, Dio donis al homo la ordonon, ke li ne lasu sin delogi per " peko " reprezentita de virino.

Gen.4:8: “ Tamen Kain parolis al sia frato Habel; sed dum ili estis sur la kampo, Kain falis sur sian fraton Habel kaj mortigis lin. »

Malgraŭ ĉi tiu dia averto, la naturo de Kain produktos sian frukton. Post interŝanĝo de vortoj kun Habel, Kaino, murdinto en sia spirito de la komenco kiel lia spirita patro, la diablo, " *ĵetis sin sur sian fraton Habel, kaj mortigis lin* ." Ĉi tiu sperto profetas la sorton de la homaro kie frato mortigos fraton, ofte pro sekulara aŭ religia ĵaluzo ĝis la fino de la mondo.

Gen.4:9: “ La Eternulo diris al Kain: Kie estas via frato Habel? Li respondis: Mi ne scias; ĉu mi estas gardisto de mia frato? »

Kiel li diris al Adamo, kiu kaŝis sin de li, " Kie vi estas? ", Dio diris al Kain " Kie estas via frato Habel? », ĉiam por doni al li la ŝancon konfesi sian kulpon. Sed stulte , ĉar li ne povas ignori, ke Dio scias, ke li mortigis lin, li senpripense respondas " Mi ne scias ", kaj kun nekredibla aroganteco, li siavice demandas al Dio demandon: " ĉu mi estas la gardisto de mia frato? »

Gen.4:10: “ Kaj Dio diris: Kion vi faris? La voĉo de la sango de via frato krias de la tero al mi "

Dio donas al li sian respondon, kio signifas: vi ne estas lia gardanto ĉar vi estas lia murdinto. Dio bone scias, kion li faris kaj li prezentas tion al li en bildo: “ La voĉo de la sango de via frato krias de la tero al Mi ”. Tiu ĉi bilda formulo, kiu donas al sangoverŝita voĉon, kiu krias al Dio, estos uzata en Apo.6 por elvoki en la “5-a ^{sigelo}”, la krion de la martiroj mortigitaj de la romiaj papaj persekutoj de la katolika religio: Apo. 6:9-10: “ Kiam li malfermis la kvinan sigelon, mi vidis sub la altaro la animojn de tiuj, kiuj estis mortigitaj pro la vorto de Dio kaj pro la atesto, kiun ili donis. Ili kriis per laŭta voĉo , dirante: **Ĝis kiam, ho sankta kaj vera Majstro, vi prokrastas juĝi kaj venĝi pro nia sango kontraŭ tiuj, kiuj loĝas**

sur la tero? ". Tiel, maljuste verŝita sango postulas venĝon al la kulpulo. Ĉi tiu legitima venĝo venos sed ĝi estas io, kion Dio rezervas ekskluzive por Si mem. Li deklaras en Deu.32:35: “ *Miaj estas venĝo kaj repago, kiam ilia piedo falpusxis! Ĉar proksimas la tago de ilia perejo, kaj tio, kio atendas ilin, ne prokrastos .* ” En Jes.61:2, kune kun " *la jaro de graco* ", " *la tago de venĝo* " estas en la programo de la mesio Jesuo Kristo: "... *li sendis min... por proklami jaron de graco de la Eternulo, kaj tago de venĝo antaŭ nia Dio ; konsoli ĉiujn afliktitojn ; ...*". Neniu povus kompreni, ke la " *publikigo* " de ĉi tiu " *jaro de graco* " devis esti apartigita de la " *tago de venĝo* " je 2000 jaroj.

Tiel, la mortintoj povas nur krii en la memoro de Dio, kies memoro estas senlima.

La krimo farita de Kaino meritas justan punon.

Gen.4:11: “ *Nun vi estos malbenita de la tero, kiu malfermis sian buŝon, por ricevi la sangon de via frato el via mano .* »

Kain estos malbenita de la tero kaj ne estos mortigita. Por pravigi ĉi tiun dian mildecon, ni devas konfesi, ke ĉi tiu unua krimo ne havis precedencon. Kaino ne sciis, kion signifas mortigi, kaj estis la kolero, kiu blindigis ĉian rezonadon, kiu kondukis lin al fatala brutaleco. Nun, kiam lia frato mortis, la homaro ne plu povos diri, ke ĝi ne sciis, kio estas la morto. Tiam ekvalidos la leĝo establita de Dio en Exo.21:12: " *Kiu mortige batas homon, tiu estos punita per morto .* "

Ĉi tiu verso prezentas ankaŭ ĉi tiun esprimon: " *la tero, kiu malfermis sian buŝon, por ricevi el via mano la sangon de via frato* ". Dio personigas la teron donante al ĝi buŝon, kiu sorbas la sangon verŝitan sur ĝi. Tiam ĉi tiu buŝo parolas al ŝi kaj rememorigas al ŝi la mortan agon, kiu malpurigis ŝin. Ĉi tiu bildo estos prenita en Deu.26:10: “ *La tero malfermis sian buŝon kaj englutis ilin kun Korah, kiam mortis la kunvenantoj, kaj la fajro ekstermis la ducent kvindek homojn;* ". Tiam ĝi estos en Rev.12:16: " *Kaj la tero helpis la virinon, kaj la tero malfermis sian buŝon kaj englutis la riveron, kiun la drako elĵetis el sia buŝo .*" La " *rivero* " simbolas la francajn katolikajn monarkiajn ligojn, kies speciale kreitaj armeaj korpoj de "drakoj" persekutis fidelajn protestantojn kaj postkuris ilin en la montojn de la lando. Tiu ĉi verso havas duoblan signifon : la protestanta armita rezisto, poste la sanga Franca Revolucio. En ambaŭ kazoj la esprimo " *la tero malfermis sian buŝon* " bildigas ĝin kiel bonvenigante la sangon de amasoj da homoj.

Gen.4:12: “ *Kiam vi kultivas la teron, ĝi ne plu donos al vi sian riĉaĵon. Vi estos vaganto kaj vaganto sur la tero.* »

La puno de Kain estas limigita al la tero, kiun li la unua malpurigis per verŝado de homa sango sur ĝin; tiu de homo, kiu origine estis kreita laŭ la bildo de Dio. Ekde peko, ĝi retenas siajn trajtojn de Dio sed ne plu posedas sian perfektan purecon. La agado de la homo konsistis ĉefe el produktado de manĝaĵoj per laborado de la tero. Kain do devos trovi aliajn manierojn por nutriĝi.

Gen.4:13: " *Kain diris al la Eternulo: Mia puno estas tro granda por elporti .*"

Kio signifas: en ĉi tiuj kondiĉoj, estas pli bone, ke mi memmortigu.

Gen.4:14: “ *Jen vi forĵetas min de ĉi tiu tero hodiaŭ; Mi estos kaŝita antaŭ via vizaĝo, mi estos vaganto kaj vaganto sur la tero, kaj kiu min trovos, tiu mortigos min .* ”

Ĉi tie li nun estas tre parolema kaj li resumas sian situacion kiel mortkondamnon.

Gen.4:15: “ *La Eternulo diris al li: Se iu mortigus Kainon, Kain estus venĝita sep fojojn. Kaj la Eternulo metis signon sur Kainon, por ke kiu lin trovis, ne mortigu lin .* ”

Decidite ŝpari la vivon de Kaino pro la kialoj jam viditaj, Dio diris al li, ke lia morto estos pagita, " *venĝita* ", " *sepfoje* ". Tiam li mencias " *signo* " kiu protektos lin. Tiugrade, Dio profetas la simbolan valoron de la nombro "sep", kiu nomos la sabaton kaj la sanktigon de ripozo, kiu, profetita je la fino de la semajnoj, trovos sian plenan plenumon en la sepa jarmilo de sia sava projekto. La sabato estos la signo de aparteno al la kreinto Dio en Ezek.20:14-20. Kaj en Ezek.9 " *signo* " estas metita sur tiujn, kiuj apartenas al Dio, por ke ili ne estu mortigitaj en la horo de dia puno. Fine, por konfirmi ĉi tiun principon de protektita **disiĝo**, en Rev.7, " *signo* ", " *la sigelo de la vivanta Dio* ", venas por " *sigeli la frunton* " de la servantoj de Dio, kaj ĉi tiu " *sigelo kaj signo* " estas lia sabato de la sepa tago.

Gen.4:16: " *Tiam Kain foriris de la Eternulo kaj ekloĝis en la lando Nod, oriente de Eden .* "

Estis jam oriente de Eden ke Adam kaj Eva retiriĝis post esti forpeditaj el la ĝardeno de Dio. Ĉi tiu lando ĉi tie ricevas la nomon Nod kiu signifas: sufero. La vivo de Kain estos tiel markita de mensa kaj fizika sufero ĉar esti forpuŝita malproksime de la vizaĝo de Dio lasas spurojn eĉ en la malmola koro de Kain kiu diris en verso 13, timante lin: " *Mi estos kaŝita malproksime de via ĉeesto.* " vizaĝo ”.

Gen.4:17: “ *Kain konis sian edzinon; sxi gravedigxis kaj naskis HXanohxon. Tiam li konstruis urbon, kaj li donis al la urbo la nomon de sia filo Ĥanoĥ .* ”

Kaino fariĝos la patriarko de la loĝantaro de urbo, al kiu li donas la nomon de sia unua filo: Ĥanoĥ, kiu signifas: iniciati, instrui, ekzerci kaj komenci uzi aĵon. Ĉi tiu nomo resumas ĉion, kion ĉi tiuj verboj reprezentas kaj ĝi taŭgas, ĉar Kaino kaj liaj posteuloj inaŭguras specon de socio sen Dio, kiu daŭros ĝis la fino de la mondo.

Gen.4:18: “ *Hanohx naskigis Irad, Irad naskigis Mehujael, Mehujael naskigis Metuschael, kaj Metuschael naskigis Lemehxon .* »

Tiu ĉi mallonga geneologio intencite ĉesas sur la karaktero nomita Lameĥ, kies preciza signifo restas nekonata sed la vorto de tiu radiko koncernas instrukcion kiel la nomo Ĥanoĥ, kaj ankaŭ nocion de potenco.

Gen.4:19: “ *Lemeĥ prenis du edzinojn: la nomo de unu estis Ada, kaj la nomo de la alia estis Cila .* »

Ni trovas en ĉi tiu Lemeĥ unuan signon de la rompo kun Dio, laŭ kiu " *viro forlasos sian patron kaj sian patrinon, por aliĝi al sia edzino, kaj ambaŭ fariĝos unu karno* " (vidu Gen.2:24). Sed en Lemehx la viro ligxas al du virinoj kaj la tri farigxos unu karno. Evidente la disiĝo de Dio estas totala.

Gen.4:20: " *Ada naskis Jabalon; li estis la patro de la logxantoj en tendoj kaj cxe la sxafoj* ".

Jabal estas la patriarko de nomadaj paŝtistoj kiel certaj arabaj popoloj daŭre estas hodiaŭ.

Gen.4:21: " *La nomo de lia frato estis Jubal; li estis la patro de ĉiuj, kiuj ludas harpon kaj flapiston .* »

Jubal estis la patriarko de ĉiuj muzikistoj kiuj tenas gravan lokon en civilizoj sen Dio, eĉ hodiaŭ kie kulturo, scio kaj la artisto estas la fundamentoj de niaj modernaj socioj.

Gen.4:22: " *Siaflanke Cila naskis Tubal Kainon, kiu forĝis ĉiujn ilojn el kupro kaj fero. La fratino de Tubal Kain estis Naama .* »

Ĉi tiu verso kontraŭdiras la oficialajn instruojn de historiistoj kiuj supozas Bronzepokon antaŭ la Ferepoko. Verdire laŭ Dio la unuaj homoj sciis forĝi feron, kaj eble ekde Adamo mem ĉar la teksto ne diras pri Tubal Kain, ke li estis la patro de tiuj, kiuj forĝas feron. Sed ĉi tiuj malkaŝitaj detaloj estas donitaj al ni, por ke ni komprenu, ke civilizacio ekzistas ekde la unuaj homoj. Iliaj sendiaj kulturoj estis ne malpli rafinitaj ol la niaj hodiaŭ.

Gen.4:23: " *Lemeĥ diris al siaj edzinoj: Ada kaj Cila, aŭskultu mian voĉon! Virinoj de Lemehx, auxskultu mian vorton! Mi mortigis viron pro mia vundo, kaj junulon pro mia kontuzo.* »

Lemeĥ fanfaronas al siaj du edzinoj, ke li mortigis viron, kio vundas lin en la juĝo de Dio. Sed kun aroganteco kaj mokado, li aldonas, ke li ankaŭ mortigis junulon, kio plimalbonigas lian kazon en la juĝo de Dio kaj kiu igas lin aŭtentika "murdinto" kaj ripeta krimulo.

Gen.4:24: " *Kain estos venĝita sep fojojn, kaj Lemeĥ sepdek sep fojojn.* »

Li tiam mokas la mildecon kiun dio montris al Kaino. Ĉar post mortigo de homo, la morto de Kain estis venĝota "sepfoje ", post mortigo de homo kaj junulo, Lemeĥ estos venĝita de Dio "sepdek sep fojojn". Ni ne povas imagi tiajn abomenajn rimarkojn. Kaj Dio volis malkaŝi al la homaro, ke ĝiaj unuaj reprezentantoj de la dua generacio, tiu de Kain ĝis la sepa, tiu de Lemeĥ, atingis la plej altan nivelon de malpieco. Kaj ĉi tio estas lia pruvo de la sekvo de esti apartigita de li.

Gen.4:25: " *Adam ankoraŭ konis sian edzinon; kaj ŝi naskis filon, kaj donis al li la nomon Set; ĉar ŝi diris: Alian idaron donis al mi Dio anstataŭ Habel, kiun mortigis Kain .*

La nomo Set prononcita "cheth" en la hebrea indikas la fundamenton de la homa korpo. Iuj tradukas ĝin kiel "ekvivalento aŭ restituo" sed mi ne povis trovi pravigon por ĉi tiu propono en la hebrea. Mi do konservas "la fundamenton de la korpo" ĉar Set fariĝos la radiko aŭ baza fundamento de la fidela genlinio, kiun Gen.6 nomumos per la esprimo " *filoj de Dio* ", lasante al la "virinoj" ribelemajn posteulojn de la genlinio de Cain kiu trompas ilin, en opozicio, la apelativo de " *filinoj de viroj* ".

En Set, Dio semas kaj levas novan " *semon* " en kiu la sepa posteulo, alia Ĥanoĥ, estas donita kiel ekzemplo en Gen.5:21 ĝis 24. Li havis la privilegion eniri la ĉielon vivanta, sen trapasi morton, post kiam 365 jaroj da surtera vivo vivis en fideleco al la kreinto Dio. Ĉi tiu Ĥanoĥ bone portis sian nomon ĉar lia "edukado"

estis al la gloro de Dio male al lia samnomulo, filo de Lemeh, filo de la linio de Kain. Kaj ambaŭ, Lemeh la ribelulo kaj Hanoĥ la justa estis la "sepaj" posteuloj de ilia genlinio.

Gen.4:26: “ *Ankaŭ Set havis filon, kaj li donis al li la nomon Enoŝ. Estis tiam, ke homoj komencis voki la nomon de YaHWéH .* »

Enosch signifas: la viro, la mortonto, la malvirtulo. Ĉi tiu nomo estas ligita al la momento, kiam homoj komencis voki la nomon de YaHWéH. Kion Dio volas diri al ni kunligante ĉi tiujn du aferojn, estas, ke la homo de la fidela genlinio konsciigis pri la malboneco de sia naturo, kiu cetere estas mortema. Kaj ĉi tiu konscio kondukis lin serĉi sian Kreinton por honori lin kaj fidele doni al li adoron, kiu plaĉis al li.

Genezo 5

Apartigo per sanktigo

En ĉi tiu ĉapitro 5, Dio kunigis la genlinion, kiu restis fidela al Li. Mi prezentas al vi la detalan studon de nur la unuaj versoj, kiuj ebligas al ni kompreni la kialon de tiu ĉi nombrado, kiu kovras la tempon inter Adamo kaj la fama Noa.

Gen.5:1: “ *Ĉi tio estas la libro de la idaro de Adamo. Kiam Dio kreis la homon, Li faris lin simile al Dio .*”

Ĉi tiu verso fiksas la normon por la listo de nomoj de la cititaj viroj. Ĉio baziĝas sur ĉi tiu memorigo: " *Kiam Dio kreis la homon, Li faris lin en la bildo de Dio* ". Ni devas do kompreni, ke por eniri ĉi tiun liston, la homo devas konservi sian " *similecon de Dio* ". Ni povas tiel kompreni kial nomoj tiel gravaj kiel tiu de Kaino ne eniras ĉi tiun liston. Ĉar ne temas pri fizika simileco sed pri simileco de karaktero, kaj la ĉapitro 4 ĵus montris al ni tiun de Kaino kaj liaj posteuloj.

Gen.5:2: " *Li kreis viron kaj virinon, kaj benis ilin, kaj nomis ilin per la nomo viro kiam ili estis kreitaj .* "

Ankaŭ ĉi tie, la memorigo pri la beno de Dio de la viro kaj virino signifas, ke la nomoj, kiuj estos cititaj, estis benitaj de Dio. La insistado de ilia kreado de Dio elstarigas la gravecon, kiun li donas al esti rekonita kiel la kreinto Dio, kiu apartigas, sanktigas siajn servistojn, per la signo de la sabato, la ripozon observita dum la sepa tago de ĉiuj iliaj semajnoj. Konservu la benon de Dio kun la sanktigo de la sabato kaj la simileco de Lia karaktero estas la kondiĉoj postulataj de Dio por ke homo restu inda esti nomita " *homo* ". Krom tiuj fruktoj, la homo fariĝas laŭ sia juĝo pli evoluinta kaj edukita "besto" ol aliaj specioj.

Gen.5:3: " *Adam, havante la aĝon de cent tridek jaroj, naskigis filon laŭ sia similaĵo, laŭ sia bildo, kaj li donis al li la nomon Set .* "

Videble inter Adamo kaj Seto mankas du nomoj: tiuj de Kaino (kiu ne estas de la fidela genlinio) kaj Habel (kiu mortis sen posteuloj). La normo de benita elekto estas tiel pruvita. La sama validos por ĉiuj aliaj menciitaj nomoj.

Gen.5:4: “ *La tagoj de Adam post la naskiĝo de Set estis okcent jaroj; kaj li naskigis filojn kaj filinojn .*”

Kion ni devas kompreni estas, ke Adamo " naskigis filojn kaj filinojn ", antaŭ la naskiĝo de " Set " kaj post ĝi, sed ĉi tiuj ne manifestis la fidon de la patro aŭ tiun de "Set". Ili aliĝis al la "bestaj homoj", kiuj estis malfidelaj kaj malrespektaj al la vivanta Dio. Tiel, inter ĉiuj naskitaj de li, post la morto de Habel, " Set " estis la unua distingi sin per sia fido kaj sia fideleco al la Dio YaHWÉH kiu kreis kaj formis sian teran patron. Aliaj post li, restantaj anonimaj, eble sekvis lian ekzemplon, sed ili restas anonimaj ĉar la listo elektita de Dio estas konstruita sur la sinsekvo de la unuaj fidelaj viroj de ĉiu el la prezentitaj posteuloj. Ĉi tiu klarigo kompreneblas la jam altan aĝon, "130 jarojn" por Adamo, kiam lia filo "Seth" naskiĝis. Kaj ĉi tiu principo validas por ĉiu el la elektitaj cititaj en la longa listo kiu haltas sur Noa, ĉar liaj tri filoj: Ŝem, Ĥam kaj Jafet ne estos elektitaj, ne estante en lia spirita simileco.

Gen.5:5: “ *Ĉiuj tagoj, kiujn vivis Adam, estis naŭcent tridek jaroj; tiam li mortis .*”

Mi iras rekte al la sepa elektito, kies nomo estas Ĥanoĥ; Ĥanoĥ, kies karaktero estas la absoluta kontraŭo de Ĥanoĥ, filo de Kain.

Gen.5:21: " *HXanohx, havante la aĝon de sesdek kvin jaroj, naskigxis al Metuxelahx .*"

Gen.5:22: “ *Ĥanoĥ, post la naskiĝo de Metuŝelaĥ, iradis kun Dio tricent jarojn; kaj li naskigis filojn kaj filinojn .*”

Gen.5:23: " *Ĉiuj tagoj de Ĥanoĥ estis tricent sesdek kvin jaroj .*"

Gen.5:24: “ *Ĥanoĥ iradis kun Dio; tiam li ne plu estis, ĉar Dio prenis lin .*"

Ĝuste kun ĉi tiu specifa esprimo el la kazo de Ĥanoĥo Dio malkaŝas ĝin al ni: la antaŭdiluvianoj ankaŭ havis sian "Elija" prenita al la ĉielo sen trapasi morton. Efektive, la formulo de ĉi tiu verso diferencas de ĉiuj aliaj, kiuj finiĝas kiel por la vivo de Adamo, per la vortoj " tiam li mortis ".

Venas Metuŝela, la viro, kiu vivis la plej longe sur la Tero, 969 jarojn; poste alia Lemeĥ el ĉi tiu linio benita de Dio.

Gen.5:28: " *Lemeĥ, havante la aĝon de cent okdek du jaroj, naskigis filon* "

Gen.5:29: " *Li donis al li la nomon Noa, dirante: Ĉi tiu konsolos nin de nia laco kaj la malfacila laboro de niaj manoj, venante el ĉi tiu lando, kiun la Eternulo malbenis .*"

Por kompreni la signifon de ĉi tiu verso, vi devas scii, ke la nomo Noa signifas: ripozo. Lemeĥ certe ne imagis ĝis kia grado liaj vortoj realiĝos, ĉar li nur vidis " la malbenitan teron " el la angulo de " nia laceco kaj la dolora laboro de niaj manoj ", li diris. Sed en la tempo de Noa, Dio detruos ĝin pro la malboneco de la viroj kiujn ĝi portas, kiel Genezo 6 permesos al ni kompreni. Tamen, Lemeĥ, patro de Noa, estis elektita, kiu, kiel la malmultaj elektitoj de sia tempo, certe bedaŭris vidi la malvirton de la homoj ĉirkaŭ ili kreski.

Gen.5:30: “ *Lameĥ vivis, post la naskiĝo de Noa, kvincent naŭdek kvin jarojn; kaj li naskigis filojn kaj filinojn* ”

Gen.5:31: “ Ĉiuj tagoj de Lemeh estis sepcent sepdek sep jaroj; tiam li mortis »

Gen.5:32: " Noa, kvincent jarojn aĝa, naskigis Ŝem, HXam kaj Jafet "

Genezo 6

Disiĝo malsukcesas

Gen.6:1: " Kiam homoj komencis multiĝi sur la tero, kaj filinoj naskiĝis al ili, "

Laŭ la lecionoj antaŭe lernitaj, ĉi tiu homa amaso estas la besta normo, kiu malestimas Dion, kiu tiel havas bonajn kialojn por malakcepti ankaŭ ilin. La delogo de Adamo fare de lia edzino Eva estas reproduktita tra la tuta homaro kaj ĝi estas normala laŭ la karno: knabinoj delogas virojn kaj ili akiras de ili tion, kion ili deziras.

Gen.6: 2: " La filoj de Dio vidis, ke la filinoj de homoj estas belaj, kaj ili prenis edzinojn el inter ĉiuj, kiujn ili elektis "

Ĉi tie aferoj fariĝas malfacilaj. La **disiĝo** inter la sanktigitaj kaj la nereligiaj nekredantoj fine malaperas. La sanktigitaj ĉi tie logike nomitaj " la filoj de Dio " falas sub la delogon de " la filinoj de homoj " aŭ, de la "besta" homa grupo. Aliancoj per geedzeco fariĝas tiel la kaŭzo de la disfalo de la **disiĝo** dezirata kaj serĉata de Dio. Estis ĉi tiu neforgesebla sperto, kiu poste kondukos lin malpermesi al la filoj de Israelo preni fremdajn virinojn kiel edzinojn. La inundo kiu rezultos montras kiom ĉi tiu malpermeso devas esti obeita. Al ĉiu regulo, estas esceptoj, ĉar iuj virinoj prenis la veran Dion kun la juda edzo kiel Ruth. La danĝero ne estas ke la virino estas fremdulo sed ke ŝi kondukas " filon de Dio " al pagana apostateco igante lin adopti la tradician paganan religion de liaj originoj. Krome, la malo ankaŭ estas malpermesita, ĉar virino "filino de Dio" metas sin en mortdanĝeron edziĝante kun "filo de viroj" "bestoj" kaj de falsa religio, kio estas eĉ pli danĝera por ŝi. Ĉar ĉiu "virino" aŭ "knabino" estas "virino" nur dum sia vivo sur la tero, kaj la elektitaj inter ili ricevos kiel viroj senseksan ĉielan korpon similan al la anĝeloj de Dio. Eterneco estas unuseksa kaj bildo de la karaktero de Jesuo Kristo, la perfekta dia modelo.

La geedzeca problemo ankoraŭ ĉeestas. Ĉar kiu edziĝas kun iu, kiu ne estas de sia religio, tiu atestas kontraŭ sia propra fido, ĉu ĝi estas ĝusta aŭ malĝusta. Krome, ĉi tiu ago montras indiferecon al religio kaj do al Dio mem. La elektitoj devas ami Dion super ĉio alia por esti inda je elekto. Tamen, la alianco kun la fremdulo malplaĉas al li, la elektita oficisto, kiu ĝin kontraktas, iĝas malinda je elekto kaj lia kredo fariĝas aroganta, iluzio kiu finiĝos en terura seniluziigo. Restas fari finan deprenon. Se la geedziĝo ankoraŭ prezentas ĉi tiun problemon, tio estas ĉar la moderna homa socio troviĝas en la sama stato de malmoraleco kiel tiuj de la tempo de Noa. Ĉi tiu mesaĝo estas do por nia fina tempo, kie mensogoj regas homajn mensojn kiuj fariĝas tute fermitaj al dia "vero".

Pro ĝia graveco por niaj "finaj tempoj", Dio gvidis min evoluigi laste ĉi tiun mesaĝon malkaŝitan en ĉi tiu Geneza konto. Ĉar la sperto de la antaŭdiluviaj elektitoj estas resumita per feliĉa "komenco" kaj tragika "fino" en apostateco kaj abomeno. Tamen, ĉi tiu sperto ankaŭ resumas tiun de ĝia lasta preĝejo en sia institucia formo "Sepa Taga Adventisto", benita oficiale kaj historie en 1863 sed spirite en 1873, en "Filadelfio", en Rev.3:7, por ĝia "komenco", kaj "vomita" de Jesuo Kristo en Rev.3:14, en "Laodicea" en 1994, je lia "fino", pro lia formalisma varmeo kaj pro lia alianco kun la tendaro. ekumena malamiko en 1995. La tempo de la aprobo de Dio por tiu kristana religia institucio estas tiel fiksita per "komenco kaj fino". Sed same kiel la juda interligo estis daŭrigita de la dek du apostoloj elektitaj de Jesuo, tiel la adventisma laboro estas daŭrigita de mi kaj de ĉiuj, kiuj ricevas ĉi tiun profetan ateston kaj reproduktas la verkojn de fido, kiujn Dio origine benis en la pioniroj de adventismo de 1843 kaj 1844. Mi precizigas, ke Dio benis la motivojn de ilia kredo kaj ne la normon de iliaj profetaj interpretoj, kiuj estis poste pridubitaj. La praktiko de la sabato eble fariĝanta formalisma kaj tradicia, la kribriĵo de la juĝo de Dio ne plu benas ion alian ol la amo al la vero notita en liaj elektitoj, "de la komenco ĝis la fino" aŭ, ĝis la vera glora reveno de Kristo, metita por la lastan fojon en printempo 2030.

Prezentante sin en Rev.1:8 kiel "la alfa kaj la omega", Jesuo Kristo malkaŝas al ni ŝlosilon por kompreni la strukturon kaj aspekton, en kiuj li malkaŝas al ni tra la Biblio, sian "juĝon", ĝi ĉiam estas. surbaze de observado de la situacio de la "komenco" kaj sur tio, kio aperas ĉe la "fino", de vivo, de alianco aŭ de eklezio. Ĉi tiu principo aperas en Dan.5 kie la vortoj skribitaj sur la muro de Dio, "nombrita, numerita", sekvita de "pezita kaj dividita", reprezentas la "komencon" de la vivo de reĝo Belŝacar kaj la tempon de ĝia "fino". Tiamaniere, Dio konfirmas, ke lia juĝo baziĝas sur la konstanta kontrolo de la juĝata subjekto. Li estis sub sia observado de sia "komenco", aŭ "alfao", ĝis sia "fino", lia "omega".

En la Apokalipso kaj en la temo de la leteroj adresitaj al la "sep Eklezioj", la sama principo fiksas "la komencon kaj la finon" de ĉiuj koncernaj "Preĝejoj". Unue, ni trovas la apostolan Eklezion, kies glora "komenco" estas rememorata en la mesaĝo transdonita al "Efeso" kaj en kiu ĝia "fino" metas ĝin sub la minacon ke la Spirito de Dio estas retirita pro lia manko de fervoro. Feliĉe, la mesaĝo transdonita en "Smyrna" antaŭ 303 atestas, ke la voko de Kristo al pentito estos aŭdita por la gloro de Dio. Tiam, la rom-papa katolika eklezio komenciĝas en "Pergamo", en 538, kaj finiĝas en "Tiatira", en la tempo de la Protestanta Reformacio sed precipe oficiale tiu de la morto de Papo Pio 6 tenita en malliberejo en Valencio, en mia urbo, en Francio, en 1799. Poste venas la kazo de la protestanta kredo, kies aprobo de Dio ankaŭ estas limigita en la tempo. Ĝia "komenco" estas menciita en "Tiatira" kaj ĝia "fino" estas malkaŝita en "Sardes" en 1843 pro sia praktiko de dimanĉo heredita de la roma religio. Jesuo ne povus esti pli klara, lia mesaĝo, "vi estas morta", ne kondukas al konfuzo. Kaj trie sub "Filadelfio kaj Laodikeo" la kazo de institucia adventismo, kiun ni vidis antaŭe, fermas la temon de mesaĝoj adresitaj al la "sep eklezioj" kaj la tempo de la epokoj, kiujn ili simbolas.

Rivelante al ni hodiaŭ, kiel li juĝis aferojn jam plenumitajn, kaj de la "komenco" kiel Genezo, Dio donas al ni la ŝlosilojn por kompreni kiel Li juĝas la faktojn kaj la ekleziojn en nia tempo. La "juĝo" kiu eliras el nia studo portas tiel la "Sigelon" de la Spirito de ĝia dieco.

Gen.6:3: " *Tiam la Eternulo diris: Mia spirito ne restos en la homo eterne, ĉar la homo estas karno, kaj liaj tagoj estos cent dudek jaroj.* »

Malpli ol 10 jarojn antaŭ la reveno de Kristo, ĉi tiu mesaĝo hodiaŭ alprenas mirindan aktualecon. La spirito de vivo donita de Dio "ne restos en la homo por ĉiam, ĉar **la homo estas karno, kaj liaj tagoj estos cent ~~dudek~~-naŭ jaroj** ." Fakte, ĉi tio ne estis la signifo, kiun Dio donis al siaj vortoj. Komprenu min kaj komprenu Lin: Dio ne rezignas sian sesmiljaran projekton voki kaj elekti la elektitojn. Lia problemo kuŝas en la enorma vivdaŭro kiun li donis al la antediluvianoj ekde Adamo kiu mortis je 930 jaroj, post li, alia Metuschela vivos ĝis 969 jaroj. Se temas pri 930 jaroj da fideleco, tio estas eltenebla kaj eĉ plaĉa al Dio, sed se ĝi estas aroganta kaj abomena Lemeh, Dio taksas, ke elteni lin meze de 120 jaroj estos pli ol sufiĉa. Ĉi tiu interpreto estas konfirmita de la historio, ĉar ekde la fino de la inundo, la longeco de la homa vivo reduktiĝis al mezumo de 80 jaroj en nia tempo.

Gen.6:4: " *La gigantoj estis sur la tero en tiuj tagoj, kaj ankaŭ post kiam la filoj de Dio venis al la filinoj de homoj, kaj ili naskis al ili infanojn: ĉi tiuj estas la herooj, kiuj estis famaj en la antikveco.* "

Mi devis aldoni la precizecon " **kaj ankaŭ** " el la hebrea teksto, ĉar la signifo de la mesaĝo estas transformita. Dio malkaŝas al ni, ke lia unua antaŭdiluvia kreaĵo estis de giganta normo, Adamo mem devis mezuri proksimume 4 aŭ 5 metrojn en alteco. La administrado de la tera surfaco estas ŝanĝita kaj reduktita. Unu paŝo de ĉi tiuj "gigantoj" valoris kvin el niaj, kaj li devis ricevi kvinoble pli da manĝaĵo de la tero ol homo hodiaŭ. La origina tero estis tial rapide loĝita kaj loĝita sur sia tuta surfaco. La precizeco " **kaj ankaŭ** " instruas nin, ke ĉi tiu standardo de "gigantoj" ne estis modifita de la aliancoj de la sanktigataj kaj malakceptitaj, " *la filoj de Dio* " kaj " *la filinoj de homoj* ". Noa estis do mem giganto de 4 ĝis 5 metroj same kiel siaj infanoj kaj iliaj edzinoj. En la tempo de Moseo, ĉi tiuj antaŭdiluviaj standardoj ankoraŭ troviĝis en la lando Kanaana, kaj estis ĉi tiuj gigantoj, la "Anakidoj", kiuj teruris la hebreajn spionojn senditajn en la landon.

Gen.6:5: " *La Eternulo vidis, ke granda estas la malboneco de homoj sur la tero, kaj ke ĉiuj pensoj de ilia koro estas ĉiutage nur pri malbono.* "

Tia observo kompreneblas lian decidon. Mi memorigas vin, ke li kreis la teron kaj la homon por malkaŝi ĉi tiun malbonecon kaŝitan en la pensoj de siaj ĉielaj kaj surteraj kreaĵoj. La dezirata pruvo estis do akirita ĉar " *ĉiuj pensoj de iliaj koroj estis direktitaj ĉiutage nur al malbono* ".

Gen.6:6: " *La Eternulo bedaŭris, ke Li kreis la homon sur la tero, kaj Li malĝojis en Sia koro.* "

Anticipe scii, kio okazos, estas unu afero, sed sperti ĝin en ĝia plenumo estas alia. Kaj konfrontite kun la realo de regado de malbono, la penso pri pento, aŭ pli precize pri bedaŭro, povas momente ekesti en la menso de Dio, tiom granda estas lia sufero antaŭ ĉi tiu morala katastrofo.

Gen.6:7: “ *Kaj la Eternulo diris: Mi ekstermos de sur la tero la homon, kiun Mi kreis, de la homo gxis la brutoj kaj el la rampajxoj kaj el la birdoj de la cxielo; ĉar mi pentas, ke mi faris ilin .*”

Ĵus antaŭ la diluvo, Dio notas la triumfon de Satano kaj liaj demonoj sur la tero kaj ĝiaj loĝantoj. Por li, la suferado estis terura sed li akiris la pruvon, kiun li volis akiri. Restas nur detruiri ĉi tiun unuan vivformon, en kiu homoj vivas tro longe kaj estas tro potencaj en gigantaj grandecoj. Terbestoj proksimaj al homoj kiel brutaro, reptilioj kaj aerbirdoj devos malaperi por ĉiam kun ili.

Gen.6:8: “ *Sed Noa trovis gracon en la okuloj de la Eternulo .*”

Kaj laŭ Ezé.14 li estis la sola kiu trovis gracon antaŭ Dio, liaj infanoj kaj iliaj edzinoj ne estis indaj esti savitaj.

Gen.6:9: “ *Ĉi tiuj estas la idaro de Noa. Noa estis homo **justa kaj justa** en sia tempo; Noa iradis kun Dio .*”

Kiel Ijob, Noa estas juĝita " *justa kaj justa* " de Dio. Kaj kiel la justa Ĥanoĥ antaŭ li, Dio imputas al li " *marŝante* " kun li.

Gen.6:10: " *Noa naskigis tri filojn: Ŝem, HXam kaj Jafet .*"

En aĝo de 500 jaroj laŭ Gen.5:22, " *Noa naskigis tri filojn: Ŝem, Ĥam kaj Jafet* ". Tiuj ĉi filoj kreskos, fariĝos viroj kaj prenos edzinojn. Noa do estos helpata kaj helpata de siaj filoj kiam li devos konstrui la keston. Inter la tempo de iliaj naskiĝoj kaj la inundo, 100 jaroj pasos. Ĉi tio pravas, ke la "120 jaroj" de la verso 3 ne koncernas la tempon donitan al li por kompletigi lian konstruon.

Gen.6:11: " *La tero estis putra antaŭ Dio, la tero estis plena de perforto .*"

Korupto ne estas nepre perforta, sed kiam perforto ĝin markas kaj karakterizas, la sufero de la ama Dio fariĝas intensa kaj neeltenebla. Ĉi tiu perforto, kiu atingis sian pinton, estas de la tipo, pri kiu Lameĥ fanfaronis en Gen.4:23: " *Mi mortigis viron pro mia vundo, kaj junulon pro mia kontuzo .*"

Gen.6:12: “ *Kaj Dio rigardis la teron, kaj jen ĝi putriĝis; ĉar ĉiu karno malbonigis sian vojon sur la tero .*”

Post malpli ol 10 jaroj, Dio denove rigardos la teron kaj trovos ĝin en la sama stato kiel en la tempo de la diluvo, " *ĉiu karno koruptiĝos sian vojon* ". Sed vi devas kompreni, kion Dio volas diri, kiam li parolas pri korupto. Ĉar se la referenco de ĉi tiu vorto estas homa, la respondoj estas same multaj kiel la opinioj pri la temo. Kun la Kreinto Dio, la respondo estas simpla kaj preciza. Li nomas korupton ĉiujn perversecojn alportitajn de viro kaj virino al la ordo kaj reguloj kiujn li starigis: En korupto, viro ne plu alprenas sian rolon kiel viro, nek virino ŝian rolon kiel ino. La kazo de Lameĥ, bigamio, posteulo de Kaino, estas ekzemplo, ĉar la dia normo diras al li: " *viro forlasos sian patron kaj sian patrinon por kroĉiĝi al sia edzino* ". La aspekto de ilia korpostrukturo malkaŝas la rolojn de viroj kaj virinoj. Sed por pli bone kompreni la rolon de tio, kio estas donita kiel " *helpo* " al Adamo, ĝia simbola bildo de la Eklezio de Kristo donas al ni la respondon. Kian " *helpon* " la Eklezio povas doni al Kristo? Lia rolo konsistas en pliiĝi la nombron de la elektitaj savitaj kaj konsenti suferi por li. Same estas por la virino donita al Adamo. Sen la muskola potenco de Adamo, ŝia rolo estas naski kaj kreskigi ŝiajn infanojn ĝis ili siavice trovis familion kaj tiel la tero estos loĝita, laŭ la ordono ordonita de Dio en Gen.1:28: “ *Kaj Dio benis ilin . , kaj Dio diris al ili: **Fruktu kaj multigxu, kaj plenigu la teron kaj submetu gxin** ;*

kaj regu super la fiŝoj de la maro kaj super la birdoj de la ĉielo, kaj super ĉiuj estaĵoj, kiuj moviĝas sur la tero . En sia perversiĝo, la moderna vivo turnis la dorson al ĉi tiu normo. Koncentrita urba vivado kaj industria dungado kune kreis la ĉiam kreskantan bezonon de mono. Tio igis virinojn forlasi sian rolon kiel patrinoj por labori en fabrikoj aŭ en butikoj. Malbone edukitaj, la infanoj fariĝis kapricaj kaj postulemaj kaj produktas frukton de perforto en 2021 kaj ili tute kongruas kun la priskribo donita de Paŭlo al Timoteo en 2 Tim.3:1 ĝis 9. Mi instigas vin preni la tempon por legi , kun la tuta atento kiun ili meritas, plene, la du epistolojn, kiujn li direktas al Timoteo, por trovi en ĉi tiuj leteroj la normojn starigitajn de Dio, ekde la komenco, sciante, ke li ne ŝanĝas; kaj ne ŝanĝiĝos ĝis ĝia reveno al gloro en printempo 2030.

Gen.6:13: “ *Tiam Dio diris al Noa: La fino de cxiu karno estas decidita de Mi; ĉar ili plenigis la teron per perforto; jen Mi pereigos ilin kun la tero .*”

Kun malbono establita neinvertigeble, la detruo de la loĝantoj de la tero restas la nura afero, kion Dio povas fari. Dio konigas al sia sola tera amiko sian teruran projekton ĉar lia decido estas farita kaj definitive decidita. Ni devas noti la apartan sorton, kiun Dio donas al Ĥanoĥo, la sola, kiu eniras eternecon sen trapasi morton, kaj Noaĥo, la sola viro trovita inda travivi la eksterman inundo. Ĉar en siaj vortoj Dio diras " *ili havas ...*" kaj " *Mi pereigos ilin* ". Ĉar li restis fidela, Noa ne estis influita de la decido de Dio.

Gen.6:14: “ *Faru al vi keston el molligno; vi aranĝos ĉi tiun keston en ĉelojn, kaj vi kovros ĝin per peĉo interne kaj ekstere .*”

Noa devas pluvivi kaj ne li sole ĉar Dio volas, ke la vivo de sia kreaĵo daŭrigu ĝis la fino de la 6000 jaroj de elekto de sia projekto. Por konservi elektitan vivon dum la inundo de akvoj, flosanta arkeo devos esti konstruita. Dio donas siajn instrukciojn al Noa. Ĝi uzos akvorezistan mollignon kaj la arko estos akvorezista per tegaĵo de peĉo, la rezino prenita el pino aŭ abio. Li konstruos ĉelojn por ke ĉiu specio vivu aparte por eviti streĉajn konfrontojn por la bestoj surŝipe. La restado en la arkeo daŭros tutan jaron, sed la laboro estas direktita de Dio, al kiu nenio estas neebla.

Gen.6:15: " *Jen kiel vi faros ĝin: la kesto havos tricent ulnojn da longo, kvindek ulnojn da larĝo kaj tridek ulnojn da alto .* "

Se la " *ulno* " estis tiu de giganto, ĝi povus esti kvinoble tiu de la hebreoj, kiu estis proksimume 55 cm. Dio malkaŝis ĉi tiujn dimensiojn en la normo konata de la Hebreoj kaj Moseo, kiuj ricevis ĉi tiun konton de Dio. La konstruita arko estis do 165 m longa je 27,5 m larĝa kaj 16,5 m alta. La arko en formo de rektangula kesto estis do de impona grandeco sed ĝi estis konstruita fare de viroj kies grandeco estis rilatita al ĝi. Ĉar ni trovas, por ĝia alteco, tri etaĝojn de proksimume kvin metroj por viroj, kiuj mem mezuris inter 4 kaj 5 m de alteco.

Gen.6:16: “ *Vi faru fenestron por la kesto , kiun vi reduktu je unu ulno supre; pordon starigu flanke de la kesto; kaj vi konstruos pli malaltan rakonton, duan kaj trian .* »

Laŭ tiu priskribo, la nura " *pordo* " de la kesto estis metita ĉe la unua etaĝa nivelo " *sur la flanko de la kesto* ". La arkeo estis tute fermita, kaj sub la tegmento de la tria nivelo, ununura fenestro 55 cm alta kaj larĝa devis esti konservita

fermita ĝis la fino de la inundo, laŭ Gen.8:6. La loĝantoj de la arkeo vivis en mallumo kaj la artefarita lumo de oleaj lampoj dum la diluvo.

Gen.6:17: “ *Kaj Mi venigos akvon sur la teron, por pereigi ĉiun karnon, kiu havas spiron de vivo sub la ĉielo; ĉio sur la tero pereos .*”

Dio volas lasi kun ĉi tiu detruo mesaĝon de averto al homoj, kiuj repopulos la teron post la diluvo kaj ĝis la reveno en gloro de Jesuo Kristo fine de la 6000 jaroj de la dia projekto. Ĉiu vivo malaperos kun sia antaŭdiluvia normo. Ĉar post la inundo, Dio iom post iom reduktos la grandecon de la vivestaĵoj, homoj kaj bestoj, ĝis la grandeco de la afrikaj pigmeoj.

Gen.6:18: “ *Sed Mi starigos Mian interligon kun vi; vi eniros en la arkeon, vi kaj viaj filoj, via edzino kaj la edzinoj de viaj filoj kun vi .* »

Estas ok el ĉi tiuj pluvivantoj de la venonta inundo sed sep el ili escepte profitas de la aparta kaj individua beno de Noaĥo. La pruvo aperas en Eze.14:19-20 kie Dio diras: “ *Aŭ se Mi sendos plagon en ĉi tiun landon kaj verŝos sur ĝin Mian koleron per morteco, por ekstermi el ĝi homojn kaj brutojn, kaj estus inter li Noa; , Daniel kaj Ijob, mi vivas! diras la Sinjoro, la Eternulo, ili ne savus filojn nek filinojn, sed per sia justeco ili savus sian animon .* Ili estos utilaj por la reloĝigo de la tero, sed ne estante de la spirita nivelo de Noa, ili alportas en la novan mondon sian neperfektecon, kiu ne daŭros longe por doni siajn malbonajn fruktojn.

Gen.6:19: " *El ĉiu vivanto, el ĉiu karno, enportu en la arkeon po du el ĉiu speco, por ke ili vivu kun vi: estu unu virbesto kaj unu ino .* "

Unu paro per specio " *el ĉio, kio vivas* " estas nur la normo necesa por reproduktado, ĉi tiuj estos la solaj pluvivantoj inter la surtera besta genro.

Gen.6:20: “ *El la birdoj laŭ ilia speco kaj el la brutoj laŭ sia speco kaj el ĉiuj rampaĵoj de la tero laŭ sia speco, po po du el ĉiu speco venos al vi, por ke vi konservu. ilia vivo .*”

En ĉi tiu verso, en lia nombrado, Dio ne mencias sovaĝajn bestojn, sed ili estos menciitaj kiel prenitaj sur la arkeon en Gen.7:14.

Gen.6:21: " *Kaj vi prenu el la tuta manĝaĵo, kiun oni manĝas, kaj konservu ĝin ĉe vi, por ke ĝi estu manĝaĵo por vi kaj por ili .* "

La manĝaĵo bezonis por nutri ok homojn dum unu jaro kaj ĉiuj bestoj surŝipe devis okupi grandan lokon en la arkeo.

Gen.6:22: " *Tion faris Noa: li plenumis ĉion, kion Dio ordonis al li .* "

Fidele kaj subtenata de Dio, Noa kaj liaj filoj plenumis la taskon, kiun Dio donis al li. Kaj ĉi tie, ni devas memori, ke la tero estas ununura kontinento irigaciita nur de riveroj kaj riveroj. En la areo de la monto Ararat, kie Noaĥo kaj liaj filoj loĝas, estas nur ebenaĵo kaj neniun maro, do Liaj samtempuloj vidas Noaĥon konstrui flosantan konstruon en la mezo de senfoka kontinento kaj insultoj, per kiuj ili devis superŝuti la grupeton benitan de Dio. Sed la mokantoj baldaŭ ĉesos moki la elektiton kaj ili droniĝos en la akvoj de la diluvo, al kiu ili ne volis kredi.

Genezo 7

La fina apartigo de la inundo

Gen.7:1: “ *La Eternulo diris al Noa: Eniru en la arkeon, vi kaj via tuta domo; cxar mi vidis vin **antaux** mi inter cxi tiu generacio .* »

La momento de la vero alvenas kaj la fina **disiĝo** de la kreado estas plenumita. Per " *eniro en la arkeon* ", la vivoj de Noa kaj lia familio estos savitaj. Estas rilato inter la vorto " *kesto* " kaj la " *justeco* ", kiun Dio imputas al Noa. Ĉi tiu ligo pasas tra la estonta " *kesto de atesto* " kiu estos la sankta kesto enhavanta la " *justecon* " de Dio, esprimita en la formo de la du tabeloj, sur kiuj lia fingro gravuros liajn " *dek ordonojn* ". En ĉi tiu komparo, Noaĥo kaj liaj kunuloj estas montritaj egalaj tiom kiom ili ĉiuj profitas el savo enirante la arkeon, eĉ se Noaĥo estas la nura inda je esti identigitaj kun ĉi tiu dia leĝo kiel indikite per la dia precizeco: " *Mi vidis . vi pravas .* " Noa estis do en perfekta konformeco kun la dia leĝo jam instruita en ĝiaj principoj al siaj antaŭdiluviaj servistoj.

Gen.7:2: “ *Vi prenu al vi sep parojn el ĉiuj puraj bestoj, virbeston kaj lian inon; paro da bestoj, kiuj ne estas puraj, la masklo kaj lia ino; »*

Ni estas en antaŭdiluvia kunteksto kaj Dio elvokas la distingon inter la besto klasifikita " *pura aŭ malpura* ". Ĉi tiu standardo estas do same malnova kiel la kreaĵo de la tero kaj en Levitiko 11, Dio nur rememoris ĉi tiujn normojn, kiujn li establis de la komenco. Dio do havas, kiel " *la sabato* ", bonajn kialojn por postuli de siaj elektitoj, en nia tago, respekton por tiuj aferoj, kiuj gloras lian establitan ordon por la homo. Elektante " *sep purajn parojn* " por unuopa " *malpura* ", Dio montras sian preferon por la pureco, kiun li markas per sia "sigelo", la numeron "7" de la sanktigo de la tempo de sia tera projekto.

Gen.7:3: " *Ankaŭ sep paroj de la birdoj de la ĉielo, maskloj kaj inoj, por konservi sian genton vivanta sur la supraĵo de la tuta tero .* "

Pro ilia bildo de anĝela ĉiela vivo, ankaŭ " *sep paroj* " de la " *birdoj de la aero* " estas savitaj.

Gen.7:4: " *Ankoraŭ sep tagojn, kaj Mi donos pluvon sur la teron dum kvardek tagoj kaj kvardek noktoj, kaj Mi ekstermos de sur la tero ĉiujn kreitaĵojn, kiujn Mi kreis .*

La nombro " *sep* " (7) ankoraŭ estas menciita indikante " *sep tagojn* ", kiuj **apartigas** la momenton de la eniro de bestoj kaj homoj en la arkeon, de la unuaj akvofaloj. Dio kaŭzos senĉesan pluvon dum " *40 tagoj kaj 40 noktoj* ". Ĉi tiu nombro "40" estas tiu de la testo. Ĝi koncernas la " *40 tagojn* " de la sendo de la hebreaj spionoj al la lando Kanaana kaj la " *40 jaroj* " de vivo kaj morto en la dezerto kiel rezulto de ilia rifuzo eniri la landon loĝitan de gigantoj. Kaj enirinte sian teran ministerion, Jesuo estos transdonita en la tenton de la diablo post " *40 tagoj kaj 40 noktoj* " de fastado. Ankaŭ estos " *40 tagoj* " inter la resurekto de Kristo kaj la elverŝo de la Sankta Spirito ĉe Pentekosto.

Por Dio, la celo de ĉi tiu pluvego estas detruo la " *estaĵojn, kiujn li kreis* ". Li tiel memoras, ke kiel la kreinto Dio, la vivoj de ĉiuj liaj kreitaĵoj apartenas al li, por savi ilin aŭ detruo ilin. Li volas doni al la estontaj generacioj amaran lecionon, kiun ili ne devas forgesi.

Gen.7:5: " *Noa plenumis ĉion, kion ordonis al li la Eternulo .* "

Fidela kaj obeema, Noa ne seniluziigis Dion kaj li plenumis ĉion, kion li ordonis al li.

Gen.7:6: “ *Noa havis la aĝon de sescent jaroj, kiam la diluvo de akvoj venis sur la teron .* »

Aliaj detaloj pri la tempo estos donitaj sed jam ĉi tiu verso lokas la inundon en la 600-a^{jaro} de la vivo de Noa. Ekde la naskiĝo de lia unua filo en lia 500-a^{jaro}, 100 jaroj pasis.

Gen.7:7: “ *Kaj Noa eniris en la arkeon kun siaj filoj, sia edzino kaj la edzinoj de siaj filoj, por eviti la akvon de la diluvo .* ”

Nur ok homoj eskapos de la inundo.

Gen.7:8: “ *Inter la puraj bestoj kaj la nepuraj bestoj, la birdoj kaj ĉio, kio moviĝas sur la tero,* ”

Dio estas jesa. Eniru en la arkeon, paro da “ *ĉio, kio moviĝas sur la tero* ”, por esti savita. Sed el kiu “ *tero* ”, antaŭdiluvia aŭ postdiluvia? La nuna tempo de la verbo “ *movas* ” sugestas la postdiluvian teron de la tempo de Moseo, al kiu Dio alparolas en sia rakonto. Tiu ĉi subtileco povus pravigi la forlason kaj kompletan ekstermon de iuj monstraj specioj, nedezirataj sur la reloĝigita tero, se ili ekzistus antaŭ la inundo.

Gen.7:9: “ *Li eniris la arkeon kun Noa, duope, viro kaj ino, kiel Dio ordonis al Noa* ”

La principo koncernas bestojn sed ankaŭ la tri homajn parojn formitajn de liaj tri filoj kaj iliaj edzinoj kaj lia propra kiu koncernas lin kaj lian edzinon. La elekto de Dio elekti nur parojn malkaŝas al ni la rolon, kiun Dio donos al ili: reproduktiĝi kaj multiĝi.

Gen.7:10: “ *Post sep tagoj la akvoj de la diluvo estis sur la tero .* ”

Laŭ ĉi tiu klarigo, la eniro en la arkeon okazis en la deka tago de la dua monato de la 600-a^{jaro} de la vivo de Noa, t.e., 7 tagojn antaŭ la 17-a^a indikite en verso 11 kiu sekvas. Estis en ĉi tiu deka tago, ke Dio mem fermis “ *la pordon* ” de la kesto al ĉiuj ĝiaj loĝantoj, laŭ la precizeco citita en verso 16 de ĉi tiu ĉapitro 7.

Gen.7:11: “ *En la sescenta jaro de la vivo de Noa, en la dua monato, en la deksepa tago de la monato, en tiu tago eksplodis ĉiuj fontoj de la granda abismo, kaj la pordegoj de la ĉielo elverŝiĝis. malfermiĝis* »

Dio elektis la “ *deksepan tagon de la dua monato* ” de la 600-a^a jaro de Noa por “ *malfermi la fenestrojn de la ĉielo* ”. La numero **17** simbolas **juĝon** en sia nombra kodo de la Biblio kaj ĝiaj profetaĵoj.

La kalkulo establita de la sinsekvoj de la elektitoj de Gen.6 metas la inundon en 1656, ekde la peko de Eva kaj Adamo, tio estas, 4345 jarojn antaŭ la printempo de la jaro 6001 de la fino de la mondo, kiu estos plenumita en nia kutima kalendaro en la printempo de 2030, kaj 2345 jarojn antaŭ la pekliberiga morto de Jesuo Kristo kiu okazis la 3-an de aprilo 30 de nia malvera kaj misgvida homa kalendaro.

La sekva klarigo estos renovigita en Gen.8:2. Elvokante la komplementan rolon de la “ *fontoj de la profundo* ”, en ĉi tiu verso, Dio malkaŝas al ni, ke la inundo ne estis nur kaŭzita de pluvo venanta de la ĉielo. Sciante ke “ *la abismo* ” indikas la teron kovritan tute de akvo ekde la unua tago de kreado, ĝiaj “ *fontoj* ” sugestas altiĝon de akvonivelejo kaŭzita de la maro mem. Tiu ĉi fenomeno estas

akirita per modifo de la nivelo de la oceana fundo kiu, suprenirante, altigas la akvonivelon ĝis ĝi atingas la nivelon, kiu kovris la tutan teron en la unua tago. Estis tra la sinkigo de la abismoj de la oceanoj ke la seka tero eliris el la akvo en la 3-a ^{tago} kaj estis per inversa ago ke la seka tero estis kovrita de la akvoj de la inundo. La pluvo nomata " *la pordoj de la ĉielo* " estis nur utila por indiki ke la puno venis de la ĉielo, de la ĉiela Dio. Poste ĉi tiu bildo " *ĉiela seruro* " alprenos la kontraŭan rolon de benoj, kiuj venas de la sama ĉiela Dio.

Gen.7:12: " *La pluvo falis sur la teron dum kvardek tagoj kaj kvardek noktoj .*"

Ĉi tiu fenomeno certe surprizis nekredantajn pekulojn. Precipe ĉar pluvo ne ekzistis antaŭ ĉi tiu inundo. La antaŭdiluvia tero estis irigata kaj akvumata de ĝiaj riveretoj kaj riveroj; pluvo do ne estis necesa, matena roso anstataŭis ĝin. Kaj ĉi tio klarigas, kial la nekredantoj havis malfacilecon kredi je la diluvo de akvoj anoncitaj de Noa, kaj per vortoj kaj faroj, ĉar li konstruis la arkeon sur seka tero.

La tempo de " *40 tagoj kaj 40 noktoj* " celas tempon de provo. Siavice, karna Israelo ĵus el Egiptujo estos provita dum la foresto de Moseo konservita de Dio kun li dum ĉi tiu periodo. La rezulto estos "la ora bovido" fandita kun la interkonsento de Aaron, la karna frato de Moseo. Estos tiam la " *40 tagoj kaj 40 noktoj* " de la esplorado de la lando Kanaana kun, kiel rezulto, la rifuzo de la homoj eniri ĝin pro la gigantoj kiuj loĝas en ĝi. Siavice, Jesuo estos elprovita dum " *40 tagoj kaj 40 noktoj* ", sed ĉi-foje, kvankam malfortigita de ĉi tiu longa fasto, li rezistos al la diablo, kiu tentos lin kaj finos forlasi lin sen akiri sian venkon. Por Jesuo, ĝi estis kio igis lian teran ministerion ebla kaj legitima.

Gen.7:13: " *En tiu sama tago eniris en la arkeon Noa, Ŝem, Ĥam kaj Jafet, filoj de Noa, kun ili la edzino de Noa kaj la edzinoj de liaj tri filoj ;*

Ĉi tiu verso elstarigas la elekton de ambaŭ seksoj de homaj surteraj estaĵoj. Ĉiu homa masklo estas akompanata de " *sia helpanto* ", lia ino nomata " *edzino* ". Tiel ĉiu paro prezentas sin en la bildo de Kristo kaj lia Eklezio, "lia helpo", lia Elektito, kiun li savos. Ĉar la ŝirmejo de la "kesto" estas la unua bildo de la savo, kiun ĝi malkaŝos al la homoj.

Gen.7:14: " *ili, kaj ĉiu bruto laŭ sia speco, ĉiuj brutoj laŭ sia speco, ĉiu rampaĵo, kiu rampas sur la tero laŭ sia speco, ĉiu birdo laŭ sia speco, ĉiu birdeto, ĉio, kiu havas flugilojn .*

Substrekante la vorton " *speco* ", Dio rememoras la leĝojn de sia naturo, ke la homaro en nia fina tempo plezuras kontraŭbatali, malobei kaj pridubi la bestojn kaj eĉ la homaron. Ne povas esti pli granda defendanto de la pureco de la specio ol li. Kaj li postulas de siaj elektitoj, ke ili kunhavu lian dian opinion pri la temo ĉar la perfekteco de lia origina kreaĵo estis en ĉi tiu pureco kaj ĉi tiu absoluta **apartigado** de specioj.

Forte emfazante la flugilhavan specion, Dio sugestas la teron kaj aeron de peko kiel regnon submetitan al la Diablo, mem nomata " *princo de la potenco de la aero* " en Ef. 2:2.

Gen.7:15: " *Ili eniris la arkeon al Noa, po du, el ĉiu karno, kiu havis spiron de vivo .*"

Ĉiu paro elektita de Dio **apartigata** de siaspecaj tiel ke ĝia vivo daŭros post la diluvo. En ĉi tiu definitiva **disiĝo** , Dio efektivigas la principon de la du vojoj,

kiujn li metas antaŭ la libera homa elekto: tiu de bono kondukas al vivo, sed tiu de malbono kondukas al morto.

Gen.7:16: “ *Kaj eniris virseksuloj kaj inoj, el ĉiu karno, kiel Dio ordonis al Noa. Tiam la Eternulo fermis al li la pordon .* »

La celo de reproduktado de " *specioj* " estas konfirmita ĉi tie per la mencio " *masklo kaj ino* ".

Jen la ago, kiu donas al ĉi tiu sperto sian tutan gravecon kaj sian profetan karakteron de la fino de la tempo de la dia graco: " *Tiam YaHWéH fermis la pordon al li* ". Estas la momento, kiam la destino de la vivo kaj tiu de la morto **disiĝas** sen ebla ŝanĝo. Same estos en 2029, kiam la postvivantoj de la tempo faros la elekton honori Dion kaj lian sepan sabaton, nome, sabaton, aŭ honori Romon kaj ĝian unuataĝan dimanĉon, laŭ la ultimato en formo de dekreto de ribelema homaro. Ĉi tie denove " *la pordo de graco* " estos fermita de Dio, " *tiu, kiu malfermas, kaj tiu, kiu fermas* " laŭ Rev.3:7.

Gen.7:17: “ *La diluvo estis kvardek tagoj sur la tero. La akvo kreskis kaj levis la keston, kaj ĝi leviĝis super la teron .*”

La arko estas levita.

Gen.7:18: " *La akvo kreskis kaj kreskis multe sur la tero, kaj la kesto flosis sur la supraĵo de la akvoj .* "

La arkeo flosas.

Gen.7:19: " *La akvoj pli kaj pli kreskis, kaj ĉiuj altaj montoj sub la tuta ĉielo kovriĝis .* "

Seka grundo malaperas universale subakvigita de akvo.

Gen.7:20: " *La akvo leviĝis dek kvin ulnojn super la montoj, kaj ili kovriĝis .* "

La plej alta monto de la tempo estas kovrita de proksimume 8 m da akvo.

Gen.7:21: " *Ĉio, kio moviĝas sur la tero, pereis, kaj birdoj kaj brutoj kaj bestoj, ĉio, kio rampas sur la tero, kaj ĉiuj homoj .* "

Ĉiuj bestoj kiuj spiras aeron dronas. La precizeco koncerne la birdojn estas des pli interesa, ĉar la inundo estas profeta bildo de la lasta juĝo, en kiu ĉielaj estaĵoj, kiel Satano, estos neniigitaj kune kun teraj estaĵoj.

Gen.7:22: " *Ĉio, kio havis spiron, spiron de vivo en siaj nazotruoj, kaj kio estis sur la seka tero, mortis .* "

Ĉiuj vivuloj kreitaj kiel homo, kies vivo dependas de lia spiro, mortas dronitaj. Ĉi tiu estas la sola ombro super la puno de la inundo, ĉar la kulpo estas strikte sur la homo kaj ie, la morto de senkulpaj bestoj estas maljusta. Sed por tute dronigi la ribelan homaron, Dio estas devigita detrui kun ili tiujn bestojn, kiuj kiel ili spiras la aeron de la tera atmosfero. Fine, por kompreni ĉi tiun decidon, konsideru, ke Dio kreis la teron por la homo farita laŭ sia bildo kaj ne por la besto kreita por ĉirkaŭi lin, akompani lin kaj, en la kazo de brutaro, por servi al li.

Gen.7:23: “ *Ĉiu kreitaĵo, kiu estis sur la tero, estis ekstermita, de homoj kaj brutoj kaj rampaĵoj kaj birdoj de la ĉielo; ili estis ekstermitaj de la tero. Restis nur Noa, kaj tiu, kiuj estis kun li en la arkeo .*”

Ĉi tiu verso konfirmas la diferencon, kiun Dio faras inter Noa kaj liaj homaj kunuloj, kiuj trovas sin grupigitaj kun la bestoj, ĉiuj elvokitaj kaj koncernitaj en " *kio estis kun li. en la arkeo .*”

Gen.7:24: " *La akvo estis granda sur la tero dum cent kvindek tagoj .* "

La " *cent kvindek tagoj* " komenciĝis post la 40 tagoj kaj 40 noktoj da senĉesa pluvo, kiuj kreis la inundon. Atinginte la maksimuman altecon de " *15 ulnoj* " aŭ proksimume 8 m super " *la plej altaj montoj* " de la tempo, la akvonivelo restis stabila dum " *150 tagoj* ". Tiam ĝi iom post iom malpliĝos ĝis la sekiĝo dezirata de Dio.

Notu : Dio kreis vivon en giganta standardo, kiu koncernis antaŭdiluviajn homojn kaj bestojn. Sed post la inundo, lia projekto celas redukti la grandecon de ĉiuj liaj estaĵoj proporcie, tiel, vivoj naskiĝos en la postdiluvia normo. Enirinte Kanaanon, la hebrea spionoj atestas, ke ili vidis per siaj propraj okuloj arojn da vinberoj tiel grandaj, ke necesis du viroj ilia grandeco por porti ilin. La redukto de grandeco do nepre koncernas ankaŭ arbojn, fruktojn kaj legomojn. Tiel, la Kreinto neniam ĉesas krei, ĉar kun la tempo, li modifas kaj adaptas sian surteran kreaĵon al la novaj vivkondiĉoj, kiuj estiĝas. Li kreis, la nigran pigmentaĵon de la haŭto de homoj kiuj vivas elmontritaj al forta suna radiado en la tropikaj kaj ekvatoraj regionoj de la tero kie la sunaj radioj frapas la teron je 90 gradoj. Aliaj haŭtkoloroj estas pli-malpli blankaj aŭ palaj kaj pli-malpli kupraj depende de la kvanto de sunlumo. Sed la baza ruĝo de Adamo (Ruĝa) pro sango troviĝas en ĉiuj homoj.

La Biblio ne precizigas la detalajn nomojn de vivantaj antaŭdiluviaj bestospecioj. Dio lasante ĉi tiun temon mistere, sen ia aparta revelacio, ĉiu estas libera en sia maniero imagi la aferojn. Tamen mi proponis la hipotezon, ke dezirante doni al ĉi tiu unua formo de tera vivo perfektan karakteron, Dio ne kreis, tiam, la prahistoriajn monstrojn, kies ostoj troviĝas hodiaŭ, de la sciencaj esploristoj, en la grundo de la tero. Ankaŭ mi proponis ĉi tiun eblecon, ke ili estis kreitaj de Dio post la diluvo, por plifortigi la malbenon de la tero por homoj, kiuj, rapide, denove deturnos sin de li. Detranĉante sin de li, ili perdos sian inteligentecon kaj la grandan scion, kiun Dio donis de Adamo al Noa. Ĉi tion, ĝis la punkto, ke en certaj lokoj sur la tero, la homo trovos sin en la degradita stato de la "kavernulo" atakata kaj minacata de ferocaj bestoj, kiujn grupe, li tamen povos detruji kun la altvalora helpo de naturaj. malbona vetero kaj la kompatema bonvolo de Dio.

Genezo 8

La momenta apartigo de la loĝantoj de la arkeo

Gen.8:1: " *Dio rememoris Noan, kaj ĉiujn bestojn kaj ĉiujn brutojn, kiuj estis kun li en la arkeo; kaj Dio pasigis venton sur la teron, kaj la akvo kvietiĝis .* "

Estu trankvila, li neniam forgesis ĝin, sed estas vere, ke ĉi tiu unika kolektado de vivoj enfermitaj en la flosanta arkeo donas al la homaro kaj bestospecoj tiel reduktitan aspekton, ke ili ŝajnas forlasitaj de Dio. Fakte, ĉi tiuj vivoj estas tute sekuraj, ĉar Dio rigardas ilin kiel trezoron. Ili estas tio, kio estas

plej altvalora: la unuaj fruktoj por repopoligi la teron kaj disvastigi sur ĝia surfaco.

Gen.8:2: " *La fontoj de la abismo kaj la fenestroj de la ĉielo estis fermitaj, kaj pluvo ne falis plu el la ĉielo* "

Dio kreas la akvojn de la diluvo laŭ sia bezono. De kie ili venas? El la ĉielo, sed ĉefe el la krea potenco de Dio. Prenante la bildon de serurgardisto, li malfermis la simbolajn ĉielajn kluzpordojn kaj venas la tempo kiam li fermas ilin denove.

Elvokante la komplementan rolon de la " *fontoj de la profundo* ", en ĉi tiu verso, Dio malkaŝas al ni, ke la inundo ne estis nur kaŭzita de pluvo venanta de la ĉielo. Sciante ke " *la abismo* " indikas la teron kovritan tute de akvo ekde la unua tago de kreado, ĝiaj " *fontoj* " sugestas altiĝon de akvoniveloj kaŭzita de la maro mem. Ĉi tiu fenomeno estas akirita per modifo de la nivelo de la oceana fundo kiu, suprenirante, altigas la akvonivelon ĝis ĝi atingas la nivelon kiu kovris la tutan teron en la unua tago. Estis tra la sinkigo de la abismoj de la oceanoj ke la seka tero eliris el la akvo en la 3-a ^{tago} kaj estis per inversa ago ke la seka tero estis kovrita de la akvoj de la inundo. La pluvo nomata " *la pordoj de la ĉielo* " estis nur utila por indiki ke la puno venis de la ĉielo, de la ĉiela Dio. Poste ĉi tiu bildo " *ĉiela seruro* " alprenos la kontraŭan rolon de benoj, kiuj venas de la sama ĉiela Dio.

Estante kreinto, Dio povus esti kreinta la inundon en palpebrumo de okulo, laŭvole. Li tamen preferis agi iom post iom sur sia jam kreita kreaĵo. Li tiel montras al la homaro ke naturo estas en liaj manoj potenca armilo, potenca rimedo kiun li manipulas por oferti sian benon aŭ sian malbenon depende de ĉu ĝi piediras en bono aŭ malbono.

Gen.8:3: " *La akvoj foriris de sur la tero, foriris kaj foriris, kaj la akvoj malgrandiĝis post la fino de cent kvindek tagoj* ."

Post 40 tagoj kaj 40 noktoj da senĉesa pluvo sekvita de 150 tagoj da stabileco ĉe la plej alta akvonivelo, la recesio komenciĝas. Malrapide, la nivelo de la mara abismo malsupreniras sed ĝi ne malsupreniras tiel profunde kiel antaŭ la inundo.

Gen.8:4: " *En la sepa monato, en la deksepa tago de la monato, la kesto ripozis sur la montoj Ararat* ."

Post la fino de kvin monatoj, ĝis la tago, " *la dek-sepa de la sepa monato* ", la kesto ĉesas flosi; ĝi ripozas sur la plej alta monto de Ararat. Ĉi tiu numero "dek sep" konfirmas la finon de la ago de dia juĝo. Ŝajnas el tiu klarigo ke, dum la inundo, la kesto ne moviĝis malproksimen de la areo kie ĝi estis konstruita fare de Noaĥo kaj liaj filoj. Kaj Dio volis, ke ĉi tiu pruvo de la inundo restu videbla ĝis la fino de la mondo, sur ĉi tiu sama pinto de la monto Ararat, al kiu aliro estis kaj restis malpermesita de la rusaj kaj turkaj aŭtoritatoj. Sed en la tempo elektita de Li, Dio favoris la prenon de aerfotoj, kiuj konfirmis la ĉeeston de peco de la arkeo kaptita en la glacio kaj neĝo. Hodiaŭ satelita observado povus forte konfirmi ĉi tiun ĉeeston. Sed surteraj aŭtoritatoj ne ĝuste celas glori la kreintan Dion; ili kondutas kiel malamikoj al li, kaj en tuta justeco, Dio repagos ilin, batante ilin per epidemio kaj teroristaj atakoj.

Gen.8:5: “ *La akvoj daŭre malpliĝis ĝis la deka monato. En la deka monato, en la unua tago de la monato, aperis la pintoj de la montoj* ”

La redukto de akvo estas limigita ĉar post la inundo la akvonivelo estos pli alta ol tiu de la antaŭdiluvia tero. Antikvaj valoj restos subakvigataj kaj alprenos aspekton de nunaj enlandaj maroj kiel Mediteranea Maro, Kaspio, Ruĝa Maro, Nigra Maro ktp.

Gen.8:6: " *Fin de kvardek tagoj, Noa malfermis la fenestron, kiun li faris por la arkeo .* "

Post 150 tagoj da stabileco kaj 40 tagoj da atendado, unuafoje, Noa malfermas la malgrandan fenestron. Ĝia eta grandeco, unu ulno aŭ 55 cm, estis pravigita ĉar ĝia nura uzo estis liberigi birdojn kiuj povis tiel eskapi el la kesto de vivo.

Gen.8:7: " *Li liberigis la korvon, kaj ĝi eliris, irante kaj revenanta, ĝis sekiĝis la akvo sur la tero .* "

La malkovro de la seka tero estas elvokita laŭ la ordo de " *mallumo kaj lumo* " aŭ " *nokto kaj tago* " komence de la kreado. Ankaŭ, la unua malkovrinto sendita estas la **malpura** " *korvo* ", kun plumaro " **nigra** " kiel " *nokto* ". Li agas libere sendependa al Noa, la elektito de Dio. Ĝi do simbolas malhelajn religiojn, kiuj aktiviĝos sen ia rilato kun Dio.

En pli preciza maniero ĝi simbolas la karnan Izraelon de la malnova interligo al kiu Dio sendis siajn profetojn multfoje, kiel la venoj kaj iroj de la korvo, por provi savi sian popolon de la praktikoj de peko. Kiel " *la korvo* ", ĉi tiu Israelo fine malakceptita de Dio daŭrigis sian historion **apartigita** de li.

Gen.8:8: " *Li ankaŭ liberigis la kolombon, por vidi, ĉu la akvo malpliĝis de sur la tero .* "

En la sama ordo, la **pura** " *kolombo* " , kun " **blanka** " plumaro kiel neĝo, estas sendita por sciigo. Ĝi estas metita sub la signon de " *tago kaj lumo* ". Kiel tia, ŝi profetas la novan interligon bazitan sur la sango verŝita de Jesuo Kristo.

Gen.8:9: “ *Sed la kolombo ne trovis lokon por demeti la plandon de sia piedo, kaj ĝi revenis al li en la arkeon, ĉar estis akvo sur la supraĵo de la tuta tero. Li etendis sian manon kaj prenis ĝin kaj kunportis ĝin en la arkeon .* ”

Male al la sendependa nigra " *korvo* ", la blanka " *kolombo* " estas en proksima rilato kun Noa kiu ofertas " *sian manon por preni ŝin kaj alporti ŝin en la arkeon* " kun li. Ĝi estas bildo de la ligo, kiu ligas la elektiton al la Dio de la ĉielo. La " *kolombo* " iam surteriĝos sur Jesuon Kriston, kiam li aperos antaŭ Johano la Baptisto por esti baptita de li.

Mi proponas, ke vi komparu ĉi tiujn du bibliajn citaĵojn; tiu de ĉi tiu verso: “ *Sed la kolombo ne trovis lokon por ripozi la plandon de sia piedo* ” kun ĉi tiu verso el Mat.8:20: “ *Jesuo respondis al li: Vulpoj havas kavojn, kaj la birdoj de la ĉielo havas nestojn; sed la Filo de homo ne havas kie kuŝigi sian kapon* ”; kaj ĉi tiuj versoj de Johano 1:5 kaj 11, kie parolante pri Kristo, la enkarniĝo de la dia " *lumo* " de vivo , li diras: " *La lumo brilas en la mallumo, kaj la mallumo ĝin ne ricevis ... / ... Ŝi venis al ŝia propra popolo, kaj ŝia propra popolo ne akceptis ŝin .* ” Same kiel la " *kolombo* " revenis al Noa lasante sin esti prenita de li, en " *lia mano* ", resurektita, la Liberiganto Jesuo Kristo supreniris al la ĉielo al sia dieco kiel ĉiela Patro, postlasinte la mesaĝon post si sur la tero. de la elaĉeto de liaj

elektitoj, lia bona novaĵo nomita " *Eterna Evangelio* " en Rev.14:6. Kaj en Rev.1:20: li tenos ilin " *en sia mano* " en la " *sep epokoj* " profetitaj de la " *sep Eklezioj* ", kie li igas ilin partopreni en dia sanktigo sian " *lumon* " bildigita de la " *sep kandelingoj* " .

Gen.8:10: " *Kaj li atendis ankoraŭ sep tagojn, kaj denove li ellasis la kolombon el la arkeo .* "

Ĉi tiu duobla memorigo pri la " *sep tagoj* " instruas al ni, ke por Noa, kiel por ni hodiaŭ, la vivo estis establita kaj ordigita de Dio sur la unueco de la semajno de " *sep tagoj* ", ankaŭ la simbola unueco de la " *sep mil* " jaroj. de lia granda sava projekto. Ĉi tiu insisto pri la mencio de ĉi tiu numero " *sep* " permesas al ni kompreni la gravecon, kiun Dio donas al ĝi; kiu pravigos, ke li estas atakata precipe de la diablo ĝis la reveno en gloro de Kristo, kiu ĉesigos lian surtera regado.

Gen.8:11: " *La kolombo revenis al li vespere; kaj jen disŝiriĝinta olivfolio estis en ĝia beko. Kaj Noa sciis, ke la akvo malgrandiĝis de la tero .* "

Post longaj tempoj de " *mallumo* " anoncita per la vorto " *vespero* ", la espero de savo kaj la ĝojo de savo de peko venos sub la bildon de la " *olivarbo* ", sinsekve la malnova tiam la nova alianco. Same kiel Noa sciis per " *olivfolio* ", ke la atendita kaj atendita tero estos preta akcepti lin, la " *filoj de Dio* " lernos kaj komprenos, ke la regno de la cxielo estas malfermita al ili de **la sendito de la ĉielo** Jesuo Kristo.

Ĉi tiu " *olivfolio* " atestis al Noa, ke la ĝermado kaj kresko de arboj denove fariĝas ebla.

Gen.8:12: " *Kaj li atendis ankoraŭ sep tagojn; kaj li liberigis la kolombon. Sed ŝi neniam revenis al li .* "

Ĉi tiu signo estis decida, ĉar ĝi pruvis, ke " *la kolombo* " elektis resti en la naturo, kiu denove proponis al ĝi manĝaĵon.

Same kiel la " *kolombo* " malaperas post transdonis sian mesaĝon de espero, post doni sian vivon sur la tero por elaĉeti siajn elektitojn, Jesuo Kristo, la " *Princo de paco* ", forlasos la teron kaj siajn disĉiplojn, lasante ilin liberaj kaj sendependaj. gvidi iliajn vivojn ĝis lia fina glora reveno.

Gen.8:13: " *En la sescent unua jaro, en la unua monato, en la unua tago de la monato, sekiĝis la akvo sur la tero. Noa deprenis la kovron de la arkeo kaj rigardis, kaj jen la supraĵo de la tero sekiĝis .* "

La sekiĝo de la tero estas ankoraŭ parta sed promesplena, do Noa komencas malfermi la tegmenton de la kesto por rigardi la eksteron de la kesto kaj sciante, ke ĝi estis blokita ĉe la pinto de la monto Ararat, lia vizio etendiĝis tre malproksimen kaj tre. vaste super la horizonto. En la inundo sperto, la kesto prenas la bildon de eloviĝo. Kiam ĝi eloviĝas, la ido mem rompas la ŝelon en kiu ĝi estis enfermita. Noa faras same; li " *forigas la kovrilon de la arkeo* ", kiu ne plu estos utila por protekti ĝin kontraŭ la pluvego. Rimarku, ke Dio ne venas por malfermi la pordon de la arkeo, kiun li mem fermis; tio signifas, ke li ne pridubas aŭ ŝanĝas la normon de sia juĝo al surteraj ribelantoj, por kiuj la pordo al savo kaj ĉielo ĉiam estos fermita.

Gen.8:14: " *En la dua monato, en la dudek-sepa tago de la monato, la tero sekiĝis .* "

La tero fariĝas loĝebla denove post tuta enfermo en la arkeo dum 377 tagoj de la tago de enŝipiĝo kaj la fermo de la pordo fare de Dio.

Gen.8:15: " *Tiam Dio parolis al Noa, dirante:* "

Gen.8:16: " *Eliru el la arkeo, vi kaj via edzino, viaj filoj kaj la edzinoj de viaj filoj kun vi .* "

Denove estas Dio, kiu donas la signalon por la eliro de la " *kesto* ", Li kiu fermis la solan " *pordon* " al ĝiaj loĝantoj antaŭ la inundo.

Gen.8:17: " *Elirigu kun vi ĉiun estaĵon el ĉiu karno, kiu estas kun vi, kaj la birdojn kaj la brutojn kaj ĉiujn rampaĵojn, kiuj rampas sur la tero, estu fruktodonaj kaj multiĝu sur la tero ;*

La sceno similas al tiu de la kvina tago de la semajno de la kreado, sed ne temas pri nova kreaĵo, ĉar post la inundo, la repopulado de la tero estas fazo de la projekto profetita por la unuaj 6000 jaroj de la tera historio. . Dio volis, ke ĉi tiu fazo estu terura kaj malkonsiliĝa. Li donis al la homaro mortigan pruvon pri la efikoj de Sia dia juĝo. Pruvo, kiu estos rememorigita en 2 Petro 3:5 ĝis 8: " *Ili volas ignori, fakte, ke la ĉielo iam ekzistis per la vorto de Dio, same kiel tero prenita el akvo kaj formita per akvo, kaj per ĉi tiuj aferoj la tiama mondo pereis, subakvigita de akvo, dum per la sama vorto la ĉielo kaj la nuna tero estas konservitaj kaj rezervitaj por fajro, por la tago de juĝo kaj ruino de malpiaj viroj. Sed estas unu afero, amataj, pri kiu vi ne sciis, ke ĉe la Sinjoro unu tago estas kiel mil jaroj, kaj mil jaroj kiel unu tago . La antaŭvidita fajra inundo estos plenumita fine de la sepa jarmilo okaze de la lasta juĝo, per la malfermo de la flamantaj fontoj de subtera magmo, kiu kovros la tutan surfacon de la tero. Ĉi tiu " *fajra lago* " citita en Rev.20:14-15, konsumos la surfacon de la tero kun ĝiaj malfidelaj ribelemaj loĝantoj same kiel iliajn farojn, kiujn ili volis privilegii malestimante la pruvitan amon de Dio. Kaj ĉi tiu sepa jarmilo estis profetita per la sepa tago de la semajno, ĉi tio laŭ la difino " *unu tago estas kiel mil jaroj kaj mil jaroj estas kiel unu tago* ".*

Gen.8:18: " *Kaj Noa eliris kun siaj filoj, lia edzino kaj la edzinoj de liaj filoj .* "

Post kiam la bestoj estas liberigitaj, la reprezentantoj de la nova homaro siavice eliras el la arkeo. Ili trovas sunlumon kaj la vastan kaj preskaŭ senliman spacon, kiun la naturo proponas al ili, post 377 tagoj kaj noktoj da enfermo en malvasta kaj malluma enfermita spaco.

Gen.8:19: " *Ĉiuj bestoj, ĉiu rampaĵo, ĉiu birdo, ĉio, kio moviĝas sur la tero, laŭ sia speco, eliris el la arkeo .* "

La eliro de la arkeo profetas la eniron de la elektitoj en la regionon de la ĉielo sed nur tiuj, kiuj estas juĝitaj puraj de Dio, eniros. En la tempo de Noa ankoraŭ ne estas tiel, ĉar puraj kaj malpuraj vivos kune, sur la sama tero, batalante unu kontraŭ la alia ĝis la fino de la mondo.

Gen.8:20: " *Noa konstruis altaron al la Eternulo; li prenis el ĉiuj puraj bestoj kaj el ĉiuj puraj birdoj, kaj li alportis bruloferojn sur la altaro .*

La brulofero estas ago, per kiu la elektita Noa montras al Dio sian dankemon. La morto de senkulpa viktimo, ĉi-kaze besto, memorigas al la kreinto Dion la rimedojn, per kiuj, en Jesuo Kristo, li venos por elaĉeti la animojn de siaj

elektitoj. Puraj bestoj estas indaj bildigi la oferon de Kristo, kiu enkorpiĝos perfektan purecon en sia tuta animo, korpo kaj spirito.

Gen.8:21: “ *Kaj la Eternulo flaris agrablan odoron, kaj la Eternulo diris en Sia koro: Mi ne plu malbenos la teron pro la homo, ĉar la pensoj de la homa koro estas malbonaj de la komenco; kaj mi ne plu batos ĉiun vivantan estaĵon, kiel mi faris .* ”

La brulofero ofertita de Noa estas aŭtentika ago de fido, kaj de obeema kredo. Ĉar, se li ofertas oferon al Dio, estas responde al oferrito, kiun li ordonis al li, longe antaŭ ol instrui ĝin al la Hebreoj, kiuj eliris el Egiptujo. La esprimo “ *agrablaodoro* ” ne koncernas la dian flarsento sed ĝian dian Spiriton kiu aprezas kaj la obeemon de siaj fidelaj elektitoj kaj la profetan vizion kiun tiu ĉi rito donas al sia estonta kompatema ofero, en Jesuo Kristo.

Ĝis la lasta juĝo, ne estos pli detrua inundo. La sperto ĵus pruvis, ke la homo estas nature kaj herede “ *malvirta* ” en la karno, kiel Jesuo diris pri siaj apostoloj en Matt.7:11: “ *Se do, estante malbona kiel vi, vi scias doni bonajn donacojn al viaj infanoj. , kiom pli via Patro, kiu estas en la ĉielo, donos bonajn donacojn al tiuj, kiuj petas de Li .* ” Dio do devos malsovaĝigi ĉi tiun “ *malbonan* ” “ *beston* ”, opinion kunhaviton de Paŭlo en 1 Kor.2:14, kaj pruvante en Jesuo Kristo la potencon de sia amo al ili, iuj el tiuj *nomataj* “ *malvirtaj* ” fariĝos. la elektitoj fidelaj kaj obeemaj homoj.

Gen.8:22: “ *Tiel longe daŭros la tero, semado kaj rikolto, malvarmo kaj varmo, somero kaj vintro, tage kaj nokto, ne ĉesos .* ”

Ĉi tiu oka ĉapitro finiĝas per rememorigo pri la alternoj de absolutaj maloj, kiuj regas la kondiĉojn de la surtera vivo ekde la unua tago de la kreado, en kiu, per sia konstitucio “ *nokte kaj tage* ”, Dio malkaŝis la teran batalon inter “ *mallumo* ” kaj “ *la lumo* ” kiu finfine venkos per Jesuo Kristo. En ĉi tiu verso li listigas ĉi tiujn ekstremajn alternojn, kiuj ŝuldiĝas al la peko mem, kiu estas la sekvo de la libera elekto donita al ĉi tiuj ĉielaj kaj teraj estaĵoj, kiuj estas tiel liberaj ami kaj servi lin aŭ malakcepti lin ĝis malami lin. Sed la sekvo de tiu ĉi libereco estos vivo por la partianoj de bono kaj morto kaj neniigo por tiuj de malbono, kiel la inundo ĵus pruvis.

La cititaj temoj ĉiuj portas spiritan mesaĝon:

“ *La semado kaj la rikolto* ”: sugestas la komencon de la evangelizado kaj la fino de la mondo; bildoj prenitaj de Jesuo Kristo en siaj paraboloj, precipe en Matt.13:37 ĝis 39: “ *Li respondis: Tiu, kiu semas bonan semon, estas la Filo de homo; la kampo estas la mondo; la bona semo estas la filoj de la regno; la lolo estas la filoj de la malbonulo; la malamiko, kiu ĝin semis, estas la diablo; la rikolto estas la fino de la mondo ; la rikoltistoj estas la anĝeloj .* ”

“ *Malvarmo kaj varmo* ”: “ *varmo* ” estas citita en Apoc.7:16: “ *Ili ne plu malsatos, nek soifos plu, nek la suno ilin batos, nek ia varmo.* ”. Sed tute male, la “ *malvarmo* ” ankaŭ estas sekvo de la malbeno de peko.

“ *Somero kaj vintro* ”: ĉi tiuj estas la du sezonoj de ekstremoj, ambaŭ tiel malagrablaj kiel la alia en sia troo.

“ *La tago kaj la nokto* ”: Dio citas ilin en la ordo, kiun la homo donas al li, ĉar en lia projekto, en Kristo venas la tempo de la tago, tiu de la voko eniri en lian gracon, sed post ĉi tiu tempo venas tiu de “ *la nokton, kiam neniu povas labori* ”

laŭ Johano 9,4, tio estas ŝanĝi sian sorton, ĉar ĝi estas definitive fiksita por vivo aŭ por morto ekde la fino de la tempo de graco.

Genezo 9

Apartigo de la normo de vivo

Gen.9:1: “ *Kaj Dio benis Noan kaj liajn filojn, kaj diris al ili: Fruktu kaj multiĝu, kaj plenigu la teron.* »

Ĉi tiu estos la unua rolo, kiun Dio donos al la vivantaj estaĵoj elektitaj kaj savitaj de la arkeo konstruita de homoj: Noa kaj liaj tri filoj.

Gen.9:2: “ *Vi estos timo kaj teruro por ĉiuj bestoj de la tero kaj por ĉiuj birdoj de la ĉielo kaj por ĉiuj estaĵoj, kiuj moviĝas sur la tero, kaj por ĉiuj fiŝoj de la maro: ili estas savataj. en viajn manojn .”*

La besta vivo ŝuldas sian pluvivon al la homo, tial, eĉ pli ol antaŭ la inundo, la homo povos regi la bestojn. Krom kiam pro timo aŭ kolero besto perdas sian kontrolon, kiel ĝenerala regulo, ĉiuj bestoj timas la homon kaj provas fuĝi de li kiam ili renkontas lin.

Gen.9:3: “ *Ĉio, kio moviĝas kaj havas vivon, estos manĝaĵo por vi ; ĉion ĉi Mi donos al vi kiel verdan herbon .”*

Ĉi tiu ŝanĝo en dieto havas plurajn pravigojn. Sen doni tro da graveco al la prezentita ordo, unue, mi citas la tujan foreston de plantmanĝaĵo elĉerpita dum la inundo kaj la tero kovrita per sala akvo fariĝanta parte sterila nur iom post iom reakiros sian plenan kaj kompletan fekundecon kaj sian produktivecon. Krome, la establado de la hebreaĵ oferritoj postulos, siatempe, la konsumon de la karno de la viktimo oferita en profeta vizio de la Sankta Vespermanĝo kie la pano estos manĝita kiel simbolo de la korpo de Jesuo Kristo, kaj la suko vinberoj trinkitaj kiel simbolo de lia sango. Tria kialo, malpli akceptebla, sed ne malpli vera, estas, ke Dio volas mallongigi la vivdaŭron de la homo; kaj la konsumo de la karno, kiu sin koruptas kaj alportas en la homan korpon elementojn detruajn de la vivo, estos la bazo de la sukceso de sia deziro kaj decido. Nur sperto kun vegetara aŭ vegana dieto provizas personan konfirmon. Por plifortigi ĉi tiun penson, notu, ke Dio ne malpermesas al homo konsumi **malpurajn bestojn** , kvankam ili estas malutilaj al lia sano.

Gen.9:4: “ *Nur vi ne manĝu viandon kun ĝia animo, kun ĝia sango .”*

Ĉi tiu malpermeso restos valida en la malnova interligo laŭ Lev.17:10-11: “ *Se iu el la domo de Izrael aŭ el fremduloj, kiuj loĝas inter ili, manĝos ian sangon , Mi turnos Mian vizaĝon kontraŭ tiun, kiu manĝas; sangon, kaj Mi ekstermos lin el inter lia popolo .”* kaj en la novaĵoj, laŭ Agoj 15:19 ĝis 21: “ *Tial mi opinias, ke ni ne kreas malfacilaĵojn al tiuj el la nacioj, kiuj konvertas al Dio, sed ke ni skribas al ili Detenu sin de la malpureco de idoloj, de malcxasteco, de sufokitaj aferoj kaj de sango . Ĉar de multaj generacioj Moseo havas en ĉiu urbo homoj, kiuj predikas lin, ĉar ĝi estas legata ĉiun sabaton en la sinagogoj .*

Dio nomas " *animo* " la tuta kreitaĵo formita de korpo de karno kaj spirito tute dependanta de la karno. En ĉi tiu karno, la motororgano estas la cerbo provizita de la sango mem, kiu estas purigita kun ĉiu spiro per la oksigeno suĉita de la pulmoj. En la viva stato, la cerbo kreas la elektrajn signalojn kiuj generas penson kaj memoron kaj ĝi administras la funkciadon de ĉiuj aliaj karnaj organoj kiuj konsistigas la fizikan korpon. La rolo de "sango" kiu estas krome, laŭ la genaro, unika por ĉiu vivanta animo, ne devas esti konsumita pro sanaj kialoj, ĉar ĝi portas forĵetaĵojn kaj malpuraĵojn kreitajn en la tuta korpo, kaj pro spirita kialo. Dio rezervis en absoluta ekskluziva maniero, por sia religia instruo, la principon de trinkado de la sango de Kristo, sed nur en la simbola formo de la suko de la vinberoj. Se la vivo estas en la sango, tiu, kiu trinkas la sangon de Kristo, estas rekonstruita en Lia sankta kaj perfekta naturo, laŭ la reala principo, kiu diras, ke la korpo estas farita el tio, kion ĝi nutras.

Gen.9:5: " *Sciu ankaŭ ĉi tion, mi postulos la sangon de viaj animoj, mi postulos ĝin de ĉiu besto; kaj Mi postulos la animon de homo de homo, de homo, kiu estas lia frato .*

Vivo estas la plej grava afero por la Kreinto Dio kiu kreis ĝin. Ni devas aŭskulti lin por konstati la indignon, kiun la krimo konsistigas kontraŭ li, la vera posedanto de la prenita vivo. Kiel tia, li estas la nura unu kiu povas legitimi la ordon preni vivon. En la antaŭa verso, Dio rajtigis la homon preni bestan vivon por fari ĝin lia nutraĵo, sed ĉi tie, temas pri krimo, pri murdo, kiu ĉesigas definitive homan vivon. Tiu ĉi forigita vivo ne plu havos la ŝancon proksimiĝi al Dio, nek atesti ŝanĝon de konduto, se ĝis tiam ĝi ne konformus al lia savnormo. Ĉi tie Dio metas la fundamentojn de la leĝo de venĝo, "okulo pro okulo, dento pro dento, kaj vivo por vivo." La besto pagos por la murdo de viro kun sia propra morto kaj la Kain-tipa viro estos mortigita se li mortigas sian propran sangon " **fraton " de la Abel-tipo.**

Gen.9:6: " *Se iu verŝas la sangon de homo, per homo lia sango estos verŝita; ĉar Dio faris la homon laŭ Sia bildo ."*

Dio ne celas pliigi la nombron de la mortoj, ĉar, male, rajtigante la morton de murdinto, li kalkulas je malkuraĝiga efiko kaj ke, pro la risko enkurata, la plej granda nombro da homoj lernas kontroli ilian agresemon, por ne fariĝi murdisto, siavice, inda je morto.

Nur tiu, kiu estas animata de vera kaj aŭtentika fido, povas kompreni, kion signifas " *Dio faris homon laŭ sia bildo* ". Precipe kiam la homaro fariĝas monstra kaj abomena kiel okazas hodiaŭ en la okcidenta mondo kaj ĉie sur la tero allogita de scienca scio.

Gen.9:7: " *Kaj vi, fruktiĝu kaj multiĝu, disvastigu sur la tero kaj multiĝu sur ĝi ."*

Dio vere volas ĉi tiun multobligon, kaj pro bona kialo, la nombro de la elektitoj estas tiom malgranda, eĉ rilate al la vokitoj, kiuj falas survoje, ke ju pli granda estas la nombro de liaj kreitaĵoj, des pli inter ili li povos trovi kaj elektu liajn elektitojn; ĉar laŭ la precizeco notita en Dan.7:9, la proporcio estas unu miliono elektita por dek miliardoj vokita, aŭ 1 por 10,000.

Gen.9:8: " *Dio denove parolis al Noa kaj al siaj filoj kun li, dirante: "*

Dio alparolas la kvar virojn ĉar donante regadon al la vira reprezentanto de la homa specio, ili respondecos pri tio, kion ili permesis fari de la virinoj kaj infanoj, kiuj estas metitaj sub ilian aŭtoritaton. Regado estas signo de konfido ofertita de Dio al homoj sed ĝi faras ilin tute respondecaj antaŭ lia vizaĝo kaj lia juĝo.

Gen.9:9: “ *Jen Mi starigas Mian interligon kun vi kaj kun via idaro post vi;* »

Gravas por ni hodiaŭ konscii, ke ni estas tiu " *semo* " kun kiu Dio starigis Sian " *interligon* ". La moderna vivo kaj ĝiaj allogaj inventoj ŝanĝas nenion pri niaj homaj originoj. Ni estas la heredantoj de la nova komenco, kiun Dio donis al la homaro post la terura inundo. La interligo establita kun Noa kaj liaj tri filoj estas specifa. Ĝi devigas Dion ne plu detrui la tutan homaron per la akvoj de la diluvo. Post ĝi venos la alianco, kiun Dio starigos kun Abraham, kiu plenumiĝos en siaj du sinsekvaj aspektoj fokusitaj, laŭvorte en tempo kaj spirite, al la elaceta ministerio de Jesuo Kristo. Ĉi tiu alianco estos esence individua kiel la statuso de savo pri kiu temas. Dum la 16 jarcentoj, kiuj antaŭos lian unuan venon, Dio malkaŝos sian planon de savo per la religiaj ritoj ordonitaj al la hebrea popolo. Tiam, post la plenumo en Jesuo Kristo de ĉi tiu plano malkaŝita en sia tuta lumo, dum proksimume pliaj 16 jarcentoj malfideleco sukcesos fidelecon kaj dum 1260 jaroj, la plej malhela mallumo regos sub la egido de roma papo. Ekde la jaro 1170, kiam Petro Valdo povis praktiki denove la puran kaj fidelan kristanan kredon kun la observado de la vera Ŝabato inkluzivita, malpli kleraj elektitaj oficistoj estis, post li, elektitaj en la laboro de la reformado engaĝita sed ne kompletigita. Ankaŭ, nur ekde 1843, per duobla provo de fido, Dio povis trovi inter la pioniroj de adventismo, fidelajn elektitojn. Sed ankoraŭ estis tro frue por ili plene kompreni la misterojn malkaŝitajn en liaj profetaĵoj. La signo de la alianco kun Dio estas ĉiam la alportado kaj ricevo de lia lumo, tial la verko, kiun mi skribas en lia nomo, por lumigi liajn elektitojn, konsistigas kiel " *ateston de Jesuo* ", lian lastan formon, la signo, ke lia alianco estas tre reala kaj konfirmita.

Gen.9:10: " *kun ĉiu vivanta estaĵo, kiu estas kun vi, kaj birdoj kaj brutoj kaj ĉiuj bestoj de la tero, ĉu kun ĉio, kio eliris el la arkeo, ĉu kun ĉiuj bestoj de la tero .* "

La alianco prezentita de Dio koncernas ankaŭ bestojn, ĉion, kio vivas kaj multiĝos sur la tero.

Gen.9:11: " *Mi starigas Mian interligon kun vi: neniu plu estos detruiĝinta de la akvo de la diluvo, kaj ne estos plu diluvo por pereigi la teron .* "

La leciono donita de la inundo devas resti unika. Dio nun eniros en proksiman batalon ĉar lia celo estas konkeri la korojn de siaj elektitoj.

Gen.9:12: " *Kaj Dio diris: Ĉi tio estas la signo de la interligo, kiun Mi starigas inter Mi kaj vi, kaj ĉiu vivanta estaĵo, kiu estas kun vi, por ĉiuj generacioj:* "

Ĉi tiu signo, kiun Dio donas, koncernas ĉion, kio vivas, pura kaj malpura. Ĝi ankoraŭ ne estas la signo de aparteno al lia persono, kiu estos la sepa tago sabato. Ĉi tiu signo memorigas la vivantajn estaĵojn pri la devontigo, kiun li faris neniam plu detrui ilin per la akvoj de la diluvo; tio estas ĝia limo.

Gen.9:13: " *Mi metis Mian pafarkon en la nubon, kaj ĝi estos signo de la interligo inter mi kaj la tero* "

Scienco klarigos la fizikan kaŭzon de la ekzisto de la ĉielarko. Ĝi estas rompo de la luma spektro de sunlumo, kiu falas sur maldikaj tavoloj de akvo aŭ alta humideco. Ĉiuj rimarkis, ke la ĉielarko aperas kiam pluvas kaj la suno verŝas siajn lumradiojn. La fakto restas, ke la pluvo rememorigas la inundo kaj la sunlumo estas bildo de la estiminda, utila kaj trankviliga lumo de Dio.

Gen.9:14: " *Kiam mi kolektos nubojn super la tero, la arko aperos en la nuboj;* »

Nuboj estis do inventitaj de Dio por krei pluvon nur post la inundo kaj samtempe kun la principo de la ĉielarko. Tamen, en niaj abomenaj tempoj, malpiaj viroj kaj virinoj distordis kaj malpurigis ĉi tiun temon de la ĉielarko alprenante ĉi tiun simbolon de la dia alianco por igi ĝin la akronimo kaj emblemo de la renkontiĝo de seksaj perversuloj. Dio devas trovi en tio bonan kialon por frapi tiun abomenan kaj malrespektan homaron al li kaj al la homa specio. La lastaj signoj de lia kolero baldaŭ aperos, brulantaj kiel fajro kaj detruaj kiel morto.

Gen.9:15: " *Kaj Mi rememoros Mian interligon inter Mi kaj vi, kaj ĉiu vivantan estaĵon el ĉiu karno, kaj la akvo ne plu fariĝos inundo, por pereigi ĉian karnon .* "

Legante ĉi tiujn vortojn de bonkoreco elirantaj el la buŝo de Dio, mi mezuras la paradokson pensante pri la vortoj, kiujn li povas diri hodiaŭ pro homa perverseco, kiu atingis la nivelon de la antaŭdiluvianoj.

Dio observos Sian vorton, ne estos plu diluvo da akvo, sed por ĉiuj ribeluloj, fajra inundo estas rezervita por la tago de juĝo; kiun la apostolo Petro memorigis al ni en 2 Petro 3:7. Sed antaŭ ĉi tiu lasta juĝo, kaj antaŭ la reveno de Kristo, venos la nuklea fajro de la Tria Mondmilito aŭ "6-a ^{trumpeto} " de Rev.9:13 ĝis 21, en formo de multoblaj kaj sinistraj mortigaj "fungoj", forprenu la rifuĝojn de maljusteco, kiuj fariĝis la grandaj urboj, ĉefurboj aŭ ne, de la planedo Tero.

Gen.9:16: " *La pafarko estos en la nuboj; kaj Mi rigardos ĝin, por memori la eternan interligon inter Dio kaj ĉiu kreitaĵo, el ĉiu karno, kiu estas sur la tero .* "

Tiu tempo estas malproksima de ni kaj ĝi povus lasi la novajn reprezentantojn de la homaro kun la granda espero eviti la erarojn faritajn de la antaŭdiluvianoj. Sed hodiaŭ ne plu estas permesata espero, ĉar la frukto de la antaŭdiluvianoj aperas ĉie inter ni.

Gen.9:17: " *Kaj Dio diris al Noa: Ĉi tio estas la signo de la interligo, kiun Mi starigas inter Mi kaj ĉiu karno, kiu estas sur la tero .* "

Dio emfazas la karakteron de ĉi tiu interligo, kiu estas establita kun "ĉiu karno". Ĉi tio estas alianco, kiu ĉiam koncernos la homaron en la kolektiva senco.

Gen.9:18: " *La filoj de Noa, kiuj eliris el la arkeo, estis SXem, HXam kaj Jafet. Ĥam estis la patro de Kanaan .* "

Klarigo estas donita al ni: " *Ham estis la patro de Kanaan* ". Memoru, Noa kaj liaj filoj estas ĉiuj gigantoj, kiuj restis la grandeco de la antaŭdiluvianoj. Tiel, la gigantoj daŭre multiĝos, precipe en la lando "Kanaano", sur kiu la hebreatoj elirantaj Egipton malkovros ilin al sia malfeliĉo, ĉar la timo kaŭzita de ilia grandeco kondamnos ilin vagi dum 40 jaroj en la dezerto. kaj morti tie.

Gen.9:19: " *Ĉi tiuj estas la tri filoj de Noa, kaj iliaj posteuloj loĝis la tutan teron .*"

Notu ke origine, la antaŭdiluvianoj ĉiuj havis ununuran viron por sia origino: Adamo. La nova post-diluvia vivo estas konstruita sur tri homoj, Shem, Cham kaj Japhet. La popoloj de siaj posteuloj do estos **apartigataj kaj dividitaj** . Ĉiu nova naskiĝo estos ligita al sia patriarko, Ŝem, Ham aŭ Jafet. La spirito de divido dependos de ĉi tiuj malsamaj originoj por meti virojn ligitajn al siaj praulaj tradicioj unu kontraŭ la alia.

Gen.9:20: " *Noa komencis kultivi la teron kaj plantis vinberbranĉojn .*"

Ĉi tiu agado, entute, ene de la normaleco, havos tamen gravajn sekvojn. Ĉar ĉe la fino de sia kultivado, Noa rikoltas la vinberojn kaj la premitan sukron oksidiĝis, li trinkis alkoholon.

Gen.9:21: " *Li trinkis vinon kaj ebriiĝis, kaj malkovris sin en la mezo de sia tendo. »*

Perdante kontrolon de siaj agoj, Noé kredas sin por esti sola, li malkovras sin kaj tute senvestigas sin.

Gen.9:22: " *Ham, la patro de Kanaan, vidis la nudecon de sia patro, kaj li raportis lin ekstere al siaj du fratoj. »*

Tiutempe, la homa menso ankoraŭ estis tre sentema al ĉi tiu nudeco malkovrita de la peka Adamo. Kaj Cham, amuzita kaj certe iom mokema, havas la malbonan ideon raporti sian vidan sperton al siaj du fratoj.

Gen.9:23: " *Tiam Ŝem kaj Jafet prenis la mantelon kaj metis ĝin sur iliajn ŝultrojn, kaj iris malantaŭen kaj kovris la nudecon de sia patro; ĉar iliaj vizaĝoj estis deturnitaj, ili ne vidis la nudecon de sia patro .*

Kun ĉiuj necesaj antaŭzorgoj, la du fratoj kovris la nudan korpon de sia patro.

Gen.9:24: " *Kiam Noa vekigis el sia vino, li aŭdis, kion faris al li lia pli juna filo .*"

Do la du fratoj devis instrui lin. Kaj ĉi tiu denunco ekscitos Noaĥon, kiu sentas sian honoron kiel Patro malobservita. Li ne libervole trinkis alkoholon kaj estis viktimo de natura reago el vinbersuko kiu oksidiĝas kun la tempo kaj kies sukero transformiĝas en alkoholon.

Gen.9:25: " *Kaj li diris: Malbenita estu Kanaan! Li estu la sklavo de la sklavoj de siaj fratoj! »*

Fakte, ĉi tiu sperto nur servas kiel preteksto por ke la kreinto Dio profetu pri la posteuloj de la filoj de Noa. Ĉar Kanaan mem havis nenion komunan kun la agado de sia patro Ham; li do estis senkulpa pri sia kulpo. Kaj Noa malbenis lin, kiu nenion faris. La establita situacio komencas malkaŝi al ni principon de la juĝo de Dio, kiu aperas en la dua el liaj dek ordonoj legitaj en El.20:5: " *Ne kliniĝu antaŭ ili kaj ne servu al ili; ĉar Mi, la Eternulo, via Dio, estas Dio ĵaluza, kiu punas la malbonagojn de la patroj sur la infanoj ĝis la tria kaj la kvara generacioj de Miaj malamantoj .* En ĉi tiu ŝajna maljusto kuŝas la tuta saĝeco de Dio. Ĉar, pripensu, la ligo inter filo kaj patro estas natura kaj la filo ĉiam prenos la flankon de sia patro, kiam li estas atakata; kun maloftaj esceptoj. Se Dio batos la patron, la filo malamos lin kaj defendos sian patron. Malbenante la filon, Kanaan, Noa punas Ham, la patron maltrankviligitan pri la sukceso de liaj posteuloj. Kaj

Kanaan siaflanke portos kun li la sekvojn de esti filo de Ĥam. Li do spertos daŭran rankoron kontraŭ Noa kaj la du filoj, kiujn li benas: Ŝem kaj Jafet. Ni jam scias, ke la posteuloj de Kanaan estos detruitaj de Dio por proponi al Izrael, lian popolon liberigitan de la egipta sklaveco (alia filo de Ham: Micraim), sian nacian teritorion.

Gen.9:26: “ *Kaj li diris denove: Benata estu la Eternulo, Dio de Ŝem, kaj Kanaan estu ilia sklavo!* »

Noa profetas super siaj filoj la planon, kiun Dio havas por ĉiu el ili. Kaj la Kanaanidoj estos sklavo de la idoj de SXem. Cham disetendiĝos al la sudo kaj loĝos la afrikan kontinenton ĝis la lando de la nuna Israelo. Sem vastiĝos al la oriento kaj la sudoriento, loĝante la nunajn arabajn islamajn landojn. El Ĥaldeo, nuna Irako, Abraham eliros pura semito. La historio konfirmas ĝin, la Afriko de Kanaano estis ja la sklavo de la araboj devenantaj de Ŝem.

Gen.9:27: “ *Dio pligrandigu la posedaĵojn de Jafet, kaj li loĝu en la tendoj de Ŝem, kaj Kanaan estu ilia sklavo!* »

Jafet vastiĝos norden, orienten kaj okcidenten. Longe la nordo regos la sudon. La kristanigitaj landoj de la nordo spertos teknikan kaj sciencan evoluon, kiu permesos al ili ekspluati la arabajn landojn de la sudo kaj sklavigi la popolojn de Afriko, posteuloj de Kanaano.

Gen.9:28: " *Noa vivis post la diluvo tricent kvindek jarojn .* "

Dum 350 jaroj, Noa povis atesti la inundo al siaj samtempuloj kaj averti ilin kontraŭ la eraroj de la antaŭdiluvianoj.

Gen.9:29: “ *Ĉiuj tagoj de Noa estis naŭcent kvindek jaroj; tiam li mortis .* ”

En 1656, la jaro de la diluvo de Adamo, Noa estis 600 jarojn maljuna, do li mortis en 2006 ekde la peko de Adamo, estante 950 jarojn maljuna. Laŭ Gen.10:25, ĉe la naskiĝo de " *Peleg* ", en 1757, " *la tero estis dividita* ", de Dio pro la sperto de la ribela ribelo de reĝo Nimrodo kaj lia Turo de Babelo. La disiĝo, aŭ **disiĝo**, estis la sekvo de la malsamaj lingvoj, kiujn Dio donis al la popoloj, por ke ili **apartigis** kaj ne plu formiĝu unuigitan blokon antaŭ lia vizaĝo kaj lia volo. Noa do spertis la eventon kaj li estis en tiu tempo 757 jarojn maljuna.

Kiam Noa mortis, Abram jam naskiĝis (en 1948, 2052 jarojn antaŭ la morto de Jesuo Kristo situanta en la jaro 30 de nia komuna falsa kalendaro), sed li estis en Ur, en Ĥaldeujo, for de Noa kiu vivis norde al Monto Ararat.

Naskita en 1948, kiam lia patro Térach estis 70-jara, Abram forlasis Haran, por respondi al la ordono de Dio, en la aĝo de 75 en 2023, t.e., 17 jarojn post la morto de Noa en 2006. La spirita stafetado de la alianco estas tiel certigita kaj plenumita.

En aĝo de 100, en 2048, Abram iĝas patro de Isaak. Li mortis en la aĝo de 175 en 2123.

En la aĝo de 60, en 2108, Isaak iĝis la patro de ĝemeloj Esav kaj Jakobo, laŭ Gen.25:26.

Genezo 10

La disiĝo de popoloj

Ĉi tiu ĉapitro prezentas nin al la posteuloj de la tri filoj de Noa. Ĉi tiu revelacio estos utila ĉar en liaj profetaĵoj, Dio ĉiam aludos al la originaj nomoj de la koncernaj teritorioj. Kelkaj el tiuj nomoj estas facile identigeblaj kiel nunaj nomoj ĉar ili konservis siajn ĉefajn radikojn, ekzemploj: " *Madai* " por Mede, " *Tubal* " por Tobolsk, " *Meŝeh* " por Moskvo.

Gen.10:1: " *Ĉi tiuj estas la idaro de la filoj de Noa, Ŝem, Ĥam kaj Jafet. Filoj naskiĝis al ili post la diluvo.* »

La filoj de Jafet

Gen.10:2: " *La filoj de Jafet estis: Gomer, Magog, Madaj, Javan, Tubal, Mesxeh kaj Tiras.* »

" *Madai* " estas Media; " *Javano* ", Grekio; " *Tubal* ", Tobolsk, " *Meshech* ", Moskvo.

Gen.10:3: " *La filoj de Gomer: Aŝkenaz, Rifat kaj Togarma.* »

Gen.10:4: " *La filoj de Javan: Elisxa, Tarsxisx, Kitim kaj Dodanim.* »

" *Tarŝiŝ* " signifas Tarso; " *Kittim* ", Kipro.

Gen.10:5: " *Per ili loĝiĝis la insuloj de la nacioj laŭ iliaj landoj, laŭ sia lingvo, laŭ iliaj familioj, laŭ siaj nacioj.* »

La esprimo " *la insuloj de nacioj* " rilatas al la okcidentaj nacioj de aktuala Eŭropo kaj iliaj grandaj etendaĵoj kiel ekzemple la Amerikoj kaj Aŭstralio.

La precizeco " *laŭ la lingvo de ĉiu persono* " trovos sian klarigon en la sperto de la Babelturo malkaŝita en Gen.11.

La filoj de Ĥam

Gen. 10:6: " *La filoj de Ĥam estis: Kusx kaj Micraim kaj Put kaj Kanaan.* »

Cush indikas Etiopion; " *Mitzraim* ", Egiptujo; " *Puth* ", Libio; kaj " *Kanaano* ", nuna Israelo aŭ antikva Palestino.

Gen.10:7: " *La filoj de Kusx: SXeba, Ĥavila, Sabta, Raema kaj Sabtehxa. La filoj de Raema: Seba kaj Dedan.* »

Gen.10:8: " *Ankaŭ Etiopo naskigis Nimrodon; estis li, kiu komencis esti potenca sur la tero.* »

Ĉi tiu reĝo " *Nimrodo* " estos la konstruanto de la " *Babelturo* ", la kaŭzo de la **disiĝo** de lingvoj fare de Dio, kiuj **apartigas** kaj izolas homojn en popolojn kaj naciojn laŭ Gen.11.

Gen.10:9: " *Li estis kuraĝa ĉasisto antaŭ la Eternulo; tial estas dirite: Kiel Nimrodo, kuraĝa ĉasisto antaŭ la Eternulo.* »

Gen.10:10: " *Li unue reĝis super Babel, Ereĥ, Akad kaj Kalne, en la lando Ŝinar.* »

" *Babel* " indikas antikvan Babilonon; " *Accad* ", la antikva Akkadio kaj la nuna urbo Bagdado; " *Shinear* ", Irako.

Gen.10:11: " *El tiu lando eliris Aŝur; li konstruis Nineveon, Reĥobot-Hiron, Kalahon.* »

" *Asur* " rilatas al Asirio. " *Nineve* " fariĝis kio nun estas Mosulo.

Gen.10:12: “ *kaj Resen inter Nineve kaj Kalah; ĝi estas la granda urbo.* »

Tiuj tri urboj situis en la nuna Irako en la nordo kaj laŭ la "Tigro" Rivero.

Gen.10:13: " *Mitzraim naskigis la Ludidojn, la Anamidojn, la Lehabidojn, la Naftuĥojn,* "

Gen.10:14: “ *la Patrusim, la Kasluhim, el kiuj venis la Filiŝtoj, kaj la Kaftorim.* »

La " *Filiŝtoj* " nomumas la nunajn palestinanojn, ankoraŭ en milito kontraŭ Israelo kiel en la malnova alianco. Ili estas la filoj de Egiptio, alia historia malamiko de Israelo ĝis 1979 kiam Egiptio faris aliancon kun Israelo.

Gen.10:15: “ *Kanaan naskigis Cidon, lian unuenaskiton, kaj HXet;* »

Gen.10:16: " *kaj la Jebusidoj kaj la Amoridoj kaj la Girgaxidoj,* "

" *Jebus* " indikas Jerusalemon; la " *Amoridoj* " estis la unuaj loĝantoj de la teritorio donita de Dio al Izrael. Kvankam ili restis en la giganta normo, Dio mortigis ilin kaj forviŝis ilin per venenaj oĵstroj antaŭ sia popolo por liberigi la lokon.

Gen.10:17: " *la Ĥividoj, la Arkidoj, la Sinidoj,* "

" *Peko* " rilatas al Ĉinio.

Gen.10:18: “ *la Arvadidoj, la Cemaridoj, la Ĥamatidoj. Tiam disiĝis la familioj de la Kanaanidoj.* »

Gen.10:19: “ *La limoj de la Kanaanidoj estis de Cidon, flanke de Gerar, ĝis Gaza, kaj flanke de Sodom, Gomora, Adma kaj Ceboim, ĝis Lessa.* »

Tiuj antikvaj nomoj limigas la landon de Israelo ĉe la okcidenta flanko de la nordo kie Cidon estas sude kie la nuna Gazao ankoraŭ troviĝas, kaj sur la orienta flanko de la sudo, laŭ la establado de Sodom kaj Gomora sur la loko. de la "Morta maro" , norde kie troviĝas Zeboim.

Gen. 10:20: *Tio estas la filoj de HXam laux siaj familioj, laux siaj lingvoj, laux siaj landoj, laux siaj nacioj.* »

La filoj de SXem

Gen.10:21: “ *Ankaŭ filoj naskiĝis al Ŝem, la patro de ĉiuj filoj de Ĥeber, kaj frato de la pliagá Jafet.* »

Gen.10:22: " *La filoj de Ŝem estis: Elam, Asur, Arpaĥŝad, Lud kaj Aram.* »

" *Elam* " indikas la antikvan persan popolon de nuna Irano, same kiel la arjojn de norda Hindio; " *Assur* ", antikva Asirio de la nuna Irako; " *Lud* ", eble Lod en Israelo; " *Aram* ", la Arameoj de Sirio.

Gen.10:23: “ *La filoj de Aram: Uc, Hul, Geter kaj Masx.* »

Gen.10:24: “ *Arpaĥŝad naskigis Ŝelaĥon; kaj SXelahx naskigis HXEberon.*

»

Gen.10:25: " *Al HXEber naskigxis du filoj: la nomo de unu estis Peleg, cxar en lia tempo la lando estis dividita , kaj la nomo de lia frato estis Joktan.* »

Ni trovas en ĉi tiu verso la precizecon: “ *ĉar en lia tempo la tero estis dividita* ”. Ni ŝuldas al li la eblecon dati, en la jaro 1757 de la peko de Adamo, la **disiĝon** de lingvoj rezultinta de la provo de ribela unuiĝo per la levo de la Babela Turo. Estas do la tempo de la regado de reĝo Nimrodo.

Gen.10:26: " *Joktan naskigis Almodadon, Ŝelefon, Hazarmaveton, Jeraĥ.* "

Gen.10:27: " *Hadoram, Uzal, Diklah,* "

Gen.10:28: " *Obal, Abimael, Ŝeba,* "

Gen.10:29: " *Ofir, Ĥavila kaj Jobab. Ĉiuj ĉi estis filoj de Joktan.* »

Gen.10:30: " *Ili loĝis de Mesxa, ĉe la flanko de Sefar, ĝis la monto orienta.*

»

Gen.10:31: " *Tio estas la filoj de SXem laux siaj familioj, laux siaj lingvoj, laux siaj landoj, laux siaj nacioj.* »

Gen.10:32: " *Tio estas la familioj de la filoj de Noa, laux iliaj generacioj, laux siaj nacioj. Kaj el ili venis la nacioj, kiuj disvastigxis sur la tero post la diluvo .* »

Genezo 11

Apartigo per lingvoj

Gen.11:1: " *La tuta tero havis unu lingvon kaj la samajn vortojn* " .

Dio rememoras ĉi tie la logikan sekvon de tio, ke la tuta homaro devenas de unuopa paro: Adamo kaj Eva. La parola lingvo estis do transdonita al ĉiuj posteuloj.

Gen.11 :2: " *Foririnte el la oriento, ili trovis ebenaĵon en la lando Ŝinar, kaj tie ili loĝis* " .

En la "oriento" de la lando "Shinear" en la nuna Irako estis la nuna Irano. Forlasante pli altajn areojn, la viroj kolektiĝas en ebenaĵo, bone akvumita de la du grandaj riveroj, "la Eŭfrato kaj la Tigriso" (hebree: Phrat kaj Hiddekel) kaj fekunda. Siatempe, Lot, la nevo de Abraham, ankaŭ elektis ĉi tiun lokon por ekloĝi tie, kiam li apartiĝis de sia onklo. La granda ebenaĵo favoros la konstruadon de granda urbo, " *Babel* ", kiu restos fama ĝis la fino de la mondo.

Gen.11:3: " *Ili diris unu al la alia: Venu! Ni faru brikojn, kaj baku ilin en la fajro. Kaj la briko servis al ili kiel ŝtono, kaj la bitumo servis al ili kiel cemento* .

La viroj kolektitaj ne plu vivas en tendoj, ili malkovras la fabrikadon de pafitaj brikoj kiuj ebligas starigi konstantajn loĝkonstruaĵojn. Ĉi tiu malkovro estas ĉe la origino de ĉiuj urboj. Dum ilia sklaveco en Egiptio, la fabrikado de tiuj brikoj, por konstrui Ramzes por la Faraono, estos la kaŭzo de la sufero de la Hebreoj. La diferenco estas, ke iliaj brikoj ne estos bakitaj en fajro, sed faritaj el tero kaj pajlo, ili estos sekigitaj en la brulanta suno de Egiptujo.

Gen.11:4: " *Kaj ili diris denove: Ni iru! Ni konstruu al ni urbon kaj turon, kies supro atingas la ĉielon , kaj ni faru al ni nomon, por ke ni ne disiĝos sur la supraĵo de la tuta tero .*

La filoj de Noa kaj liaj posteuloj loĝis dise sur la tero, kiel nomadoj, kaj ĉiam en tendoj adaptitaj al siaj vojaĝoj. Dio celas en ĉi tiu revelacio la momenton, kiam por la unua fojo en la homa historio, homoj decidas ekloĝi en loko kaj en konstantaj loĝejoj, tiel konsistigante la unuajn malnomatajn homojn. Kaj ĉi tiu unua renkontiĝo igas ilin kuniĝi por provi eskapi de la **disiĝo** , kiu naskas kverelojn, batalojn kaj mortojn. Ili lernis de Noa la malbonecon kaj perforton de

la antaŭdiluvianoj; ĝis la punkto ke Dio devis detruiri ilin. Kaj por pli bone kontroli la riskon fari denove la samajn erarojn, ili opinias, ke kunvenante proksime en unu loko, ili sukcesos eviti ĉi tiun perforton. La diro diras: estas forto en nombroj. Ekde la tempo de Babelo, ĉiuj grandaj regantoj kaj la grandaj dominadoj bazis sian forton sur kuniĝo kaj renkontiĝo. La antaŭa ĉapitro citis reĝon Nimrodo kiu estis, ŝajne, la unua unueciga gvidanto de la homaro de sia tempo, ĝuste, konstruante Babelon kaj ĝian turon.

La teksto specifas: “ *turo kies supro tuŝas la ĉielon* ”. Ĉi tiu ideo "tuŝi la ĉielon" indikas la intencon aliĝi al Dio en la ĉielo por montri al li, ke homoj povas malhavi de li kaj ke ili havas ideojn por eviti kaj solvi siajn problemojn mem. Ĝi estas nenio pli kaj nenio malpli ol defio al la kreinto Dio.

Gen.11:5: " *La Eternulo malsupreniris, por vidi la urbon kaj la turon, kiujn konstruis la homidoj* " .

Ĝi estas nur bildo, kiu malkaŝas al ni, ke Dio konas la projekton de homaro denove animita de ribelaj pensoj.

Gen.11 6: *Kaj la Eternulo diris: Jen ili estas unu popolo, kaj ĉiuj havas unu lingvon, kaj tion ili faris; nun nenio malhelpus ilin fari ĉion, kion ili planis .* ”

La situacio en la epoko de Babelo estas eniata de nuntempaj universalistoj, kiuj revas pri tiu ĉi idealo: formi ununuran popolon kaj paroli unu lingvon. Kaj niaj universalistoj, kiel tiuj, kiujn Nimrodo kolektis, ne zorgas pri tio, kion Dio pensas pri tiu ĉi temo. Tamen, en 1747 ekde la peko de Adamo, Dio parolis kaj esprimis sian opinion. Kiel liaj vortoj indikas, la ideo de la homa projekto ne plaĉas al li kaj ĝenas lin. Tamen ne temas pri neniigi ilin denove. Sed ni rimarku, ke Dio ne kontestas la efikecon de la alproksimiĝo de la ribelema homaro. Ŝi havas nur unu malavantaĝon kaj ĝi estas por li: ju pli ili kolektiĝas, des pli ili malakceptas lin, ne plu servas al li, aŭ pli malbone, servas falsajn diaĵojn antaŭ lia vizaĝo.

Gen.11:7: “ *Venu! Ni iru malsupren, kaj tie ni konfuzu ilian lingvon, por ke ili ne plu aŭdu la lingvon de la alia .* ”

Dio havas sian solvon: " *ni konfuzu ilian lingvon, por ke ili ne plu aŭdu la lingvon de unu la alian .* " Ĉi tiu ago celas okazigi dian miraklon. En momento, la viroj esprimas sin en malsamaj lingvoj kaj ne plu komprenas unu la alian, ili estas devigitaj malproksimiĝi unu de la alia. La dezirata unuo estas **rompita** . La **disiĝo** de viroj, la temo de ĉi tiu studo, estas ankoraŭ tie, bone plenumita.

Gen.11:8: “ *Kaj la Eternulo disjxetis ilin de tie sur la suprajxon de la tuta tero; kaj ili ĉesis konstrui la urbon .* ”

Tiuj, kiuj parolas la saman lingvon, grupiĝas kaj malproksimiĝas de aliaj. Ĝuste do post ĉi tiu sperto de “ *lingvoj* ” la homoj ekloĝos en diversaj lokoj, kie ili fondis urbojn faritajn el ŝtonoj kaj brikoj. Nacioj estos formitaj kaj por puni iliajn kulpojn, Dio povos starigi ilin unu kontraŭ la alia. La provo de " *Babel* " establi universalan pacon malsukcesis.

Gen.11:9: " *Tial oni donis al ili la nomon Babel, ĉar tie la Eternulo konfuzis la lingvon de la tuta tero, kaj de tie la Eternulo disjxetis ilin sur la supraĵon de la tuta tero* " .

La nomo "Babel" kiu signifas "konfuzo" meritas esti konata ĉar ĝi atestas al homoj kiel Dio reagis al ilia provo de universala kuniĝo: " *la konfuzo de lingvoj* "

". La leciono celis averti la homaron, ĝis la fino de la mondo, ĉar Dio volis malkaŝi ĉi tiun sperton en sia atesto, diktita al Moseo, kiu tiel skribis la unuajn librojn de sia sankta Biblio, kiujn ni legas ankoraŭ hodiaŭ 'hodiaŭ. Dio do ne devis uzi perforton kontraŭ la tiamaj ribelantoj. Sed ne estos same, ĉe la fino de la mondo kie, reproduktante ĉi tiun universalan kunvenon kondamnitan de Dio, la lastaj postvivantaj ribelantoj post la Tria Mondmilito estos detruitaj per la glora reveno de Jesuo Kristo. Ili tiam devos trakti "lia kolerego" havante, krome, preninte la decidon mortigi liajn lastajn elektitojn ĉar ili estos restintaj fidelaj al lia sanktigita Ŝabato ekde lia kreado de la mondo. La leciono donita de Dio neniam estis observita de la homaro kaj konstante sur la tuta tero grandaj urboj estis formitaj ĝis Dio igis ilin esti detruitaj de aliaj popoloj aŭ de grandskalaj mortigaj epidemioj.

La idaro de Ŝem

Al Abraham la patro de kredantoj kaj nunaj monoteismaj religioj

Gen.11:10: “ *Ĉi tiuj estas la idaro de Ŝem. Ŝem, en aĝo de cent jaroj, naskigis Arpaĥadon, du jarojn post la diluvo .*

Filo de Ŝem, Arpacshad estis naskita en 1658 (1656 + 2)

Gen.11:11: “ *Ŝem vivis post la naskiĝo de Arpaĥad kvincent jarojn; kaj li naskigis filojn kaj filinojn .”*

Shem mortis en 2158 en la aĝo de 600 (100 + 500)

Gen.11:12: “ *Arpaĥad, en la aĝo de tridek kvin jaroj, naskigis Ŝelaĥon ” .*

Filo de Arpacshad, Schelach estis naskita en 1693 (1658 + 35).

Gen.11:13: “ *Arpaĥad vivis post la naskiĝo de Ŝelaĥ kvarcent tri jarojn; kaj li naskigis filojn kaj filinojn . ”*

Arpacshad mortis en 2096 en la aĝo de 438 (35 + 403)

Gen.11:14: “ *Ŝelaĥ, tridekjaraĝa, naskigis Heberon ” .*

Héber naskiĝis en 1723 (1693 + 30)

Gen.11:15: “ *Ŝelaĥ vivis post la naskiĝo de HXeber kvarcent tri jarojn; kaj li naskigis filojn kaj filinojn . ”*

Schelach mortis en 2126 (1723 + 403) en aĝo de 433 (30 + 403)

Gen.11:16: “ *Heber, tridek kvar jarojn, naskigis Peleg ” .*

Péleg naskiĝis en 1757 (1723 + 34). **En la momento de lia naskiĝo, laŭ Gen.10:25, " la tero estis dividita " per la parolataj lingvoj kreitaj de Dio por dividi kaj apartigi la virojn kolektitajn en Babelo.**

Gen.11:17: “ *Post la naskiĝo de Peleg, Heber vivis kvarcent tridek jarojn; kaj li naskigis filojn kaj filinojn . ”*

Héber mortis en 2187 (1757 + 430) en aĝo de 464 (34 + 430)

Gen.11:18: “ *Peleg, tridekjaraĝa, naskigis Rehu ” .*

Rehu naskiĝis en 1787 (1757 + 30)

Gen.11:19: “ *Peleg vivis post la naskiĝo de Rehu ducent naŭ jarojn; kaj li naskigis filojn kaj filinojn . ”*

Péleg mortis en 1996 (1787 + 209) en la aĝo de 239 (30 + 209). Notas la brutalan mallongigon de la vivo verŝajne pro la ribelo de la Babelturo plenumita siatempe.

Gen.11:20: " *Rehu, tridek du jarojn, naskigis Serug* " .

Serug naskiĝis en 1819 (1787 + 32)

Gen.11:21: " *Rehu vivis post la naskiĝo de Serug ducent sep jarojn; kaj li naskigis filojn kaj filinojn* . "

Rehu mortis en 2096 (1819 + 207) en la aĝo de 239 (32 + 207)

Gen.11:22: " *Serug, tridekjaraĝa, naskigis Naĥor* " .

Nachor naskiĝis en 1849 (1819 + 30)

Gen.11:23: " *Serug vivis post la naskiĝo de Naĥor ducent jarojn; kaj li naskigis filojn kaj filinojn* . "

Serug mortis en 2049 (1849 + 200) en la aĝo de 230 (30 + 200)

Gen.11:24: " *Naĥor, dudek naŭ jarojn, naskigis Terahx* " .

Térach naskiĝis en 1878 (1849 + 29)

Gen.11:25: " *Post la naskiĝo de Terahx, Naĥor vivis cent dek naŭ jarojn; kaj li naskigis filojn kaj filinojn* . "

Nachor mortis en 1968 (1849 + 119) en la aĝo de 148 (29 + 119)

Gen.11:26: " *Terah, en la aĝo de sepdek jaroj, naskigis Abram, Naĥor kaj Haran* " .

Abram naskiĝis en 1948 (1878 + 70)

Abram havos sian unuan legitiman filon, Isaak, kiam li estos 100-jara, en 2048 , laŭ Gen.21:5: " *Abraham havis la aĝon de cent jaroj kiam lia filo Isaak naskiĝis* . "

Abram mortos en 2123 en la aĝo de 175 , laŭ Gen.25:7: " *Jen estas la tagoj de la jaroj de la vivo de Abraham: li vivis cent sepdek kvin jarojn* » .

Gen.11:27: " *Tio estas la idaro de Terahx. Terahx naskigis Abram, Nahxor kaj Haran. Haran naskigis Loton* .

Notu, ke Abram estas la plej aĝa el la tri filoj de Terah. Estas do li, kiu naskiĝis, kiam lia patro Terahx havis 70 jarojn, kiel specifite en verso 26 supre.

Gen.11:28: " *Kaj Haran mortis antaŭ sia patro Terahx, en lia lando de naskiĝo, en Ur la Ĥaldeoj* " .

Ĉi tiu morto klarigas kial Lot poste akompanos Abram dum siaj vojaĝoj. Abram prenis lin sub sian protekton.

Ĝuste en Ur en Ĥaldeujo naskiĝis Abram kaj estis en Babilono en Ĥaldeujo, ke la ribelema Izraelo estos forkondukita en kaptitecon en la tempo de la profeto Jeremia kaj la profeto Daniel.

Gen.11:29: " *Abram kaj Naĥor prenis edzinojn: la nomo de la edzino de Abram estis Saraj, kaj la nomo de la edzino de Naĥor estis Milka, filino de Haran, patro de Milka kaj patro de Jiskaĥ* . "

La aliancoj de ĉi tiu tempo estas tre parencaj: Naĥor geedziĝis kun Milka, la filino de lia frato Haran. Ĝi estis la normo kaj obeemo al devo kiu estis celita konservi la purecon de la raso de la posteuloj. Siavice, Isaak sendos sian servanton por trovi edzinon por sia filo Isaak en la proksima familio de Laban la Aramea.

Gen.11:30: " *Sarai estis senfrukta: ŝi ne havis infanojn* " .

Ĉi tiu malfekundeco permesos al la kreinto Dio malkaŝi sian kreaĵon povon; ĉi tio igante ŝin kapabla naski infanon, kiam ŝi estos preskaŭ centjara kiel sia edzo Abram. Ĉi tiu malfekundeco estis necesa sur profeta nivelo, ĉar Isaak estas

prezentita kiel la tipo de la nova Adamo, kiun Jesuo Kristo enkarniĝos en sia tempo; ambaŭ viroj estis siatempe la "filoj de la dia promeso". Tial, ĉiam pro sia profeta rolo kiel "filo de Dio", li mem ne elektos sian edzinon, ĉar en la karno de Jesuo, estas Dio, kiu elektas siajn apostolojn kaj siajn disĉiplojn, nome la Patro-Spiriton, kiu estas en li. kaj kiu lin animas.

Gen.11:31: " *Terahĥ prenis sian filon Abram, kaj Lot, filon de Haran, filon de lia filo, kaj sian bofilinon Saraj, edzinon de lia filo Abram. Ili kune iris de Ur la HXaldeoj al la lando Kanaana. Ili venis en HXaranon, kaj tie ili logxis .*

La tuta familio, inkluzive de Abram, ekloĝis en la nordo de la lando, en Karan. Tiu ĉi unua movado igas ilin alproksimiĝi al la loko de naskiĝo de la homaro. Ili **apartigas sin** de la grandaj urboj, jam tre loĝataj kaj jam tre ribelemaj, de la fekunda kaj prospera ebenaĵo.

Gen.11:32: " *La tagoj de Terahx estis ducent kvin jaroj; kaj Terahx mortis en HXaran .*

Naskita en 1878, Térach mortis en la aĝo de 205 en 2083.

Fine de la studo de ĉi tiu ĉapitro, ni rimarku, ke la projekto redukti la vivdaŭron al 120 jaroj estas survoje al sukceso. Inter la "600 jaroj" de Ŝem kaj la "148 jaroj" de Naĥor aŭ la "175 jaroj" de Abraham, la mallongigo de vivo estas evidenta. Proksimume 4 jarcentojn poste, Moseo vivos ekzakte 120 jarojn. La nombro citita de Dio estos akirita kiel finita modelo.

En la sperto vivita de Abraham, Dio montras tion, kion li mem estas preta fari por elaĉeti la vivojn de siaj elektitoj, kiujn li elektas el inter ĉiuj siaj homaj kreitaĵoj laŭ ĉu ili konservas lian bildon pri li. En ĉi tiu historia sceno, Abraham estas Dio en Patro, Isaak, Dio en Filo kaj la plenumo estos farita en Jesuo Kristo kaj sur lia libervola ofero naskiĝos la nova interligo.

Genezo 12

Apartigo de Tera Familio

Gen.12:1: " *La Eternulo diris al Abram: Iru el via lando, el via patrujo kaj el la domo de via patro, al la lando, kiun Mi montros al vi ."*

Laŭ ordono de Dio, Abram forlasos sian teran familion, la domon de sia patro, kaj ni devas vidi en ĉi tiu ordo la spiritan signifon, kiun Dio donis en Gen.2:24, al siaj vortoj, kiuj diris: " *C 'Do homo devas. lasu sian patron kaj lian patrinon, kaj aligxos al lia edzino, kaj ili farigxos unu karno .* Abram devas " *forlasi sian patron kaj patrinon* " por eniri la profetan spiritan rolon de Kristo por kiu nur la "Fianĉino ", lia asembleo de elektitoj, kalkulas. Karnaj ligoj estas malhelpoj al spirita progresado, kiujn la elektito devas eviti, por sukcesi fari, en simbola bildo, " *unu karnon* " kun Jesuo Kristo la kreinto Dio YaHWéH.

Gen.12:2: " *Mi faros vin granda popolo, kaj Mi vin benos; Mi grandigos vian nomon, kaj vi estos fonto de beno ."*

Abram fariĝos la unua el la Patriarkoj de la Biblio, rekonita de monoteistoj kiel la "patro de kredantoj". Li estas ankaŭ en la Biblio, la unua servanto de Dio, kies detaloj de lia vivo estos longe sekvataj kaj malkaŝitaj.

Gen.12:3: “ *Mi benos tiujn, kiuj vin benas, kaj tiujn, kiuj vin malbenas, mi malbenos; kaj ĉiuj gentoj de la tero estos benitaj per vi .* ”

La vojaĝoj kaj renkontoj de Abram provizos pruvon pri tio kaj jam en Egiptujo kiam Faraono volis dormi kun Sarai, kredante ke ŝi estis lia fratino laŭ kion Abram diris por protekti sian vivon. En vizio, Dio sciigis al li, ke Sara estas edzino de profeto kaj li preskaŭ mortis.

La dua parto de ĉi tiu verso, " *ĉiuj familioj de la tero estos benitaj en vi* ", trovos sian plenumon en Jesuo Kristo, filo de David el la tribo de Jehuda, filo de Izrael, filo de Isaak, filo de Abram. Estas sur Abram ke Dio konstruos siajn du sinsekvajn aliancojn kiuj prezentas la normojn de lia savo. Ĉar tiuj normoj devis evolui por moviĝi de la simbola tipo al la reala tipo; laŭ ĉu pekulo vivas antaŭ Kristo aŭ post li.

Gen.12:4: “ *Abram iris, kiel diris al li la Eternulo, kaj Lot iris kun li. La agxon de sepdek kvin jaroj havis Abram, kiam li eliris el HXaran .* ”

Je 75 jaroj, Abram jam havas longan sperton de vivo. Ni devas akiri ĉi tiun sperton por aŭskulti kaj serĉi Dion; kiu estas farita post malkovrado de la malbenoj de la homaro apartigita de li. Se Dio vokis lin, estas ĉar Abram serĉis lin, do kiam Dio malkaŝas sin al li, li rapidas obei lin. Kaj ĉi tiu sana obeemo estos konfirmita kaj rememorigita al lia filo Isaak en ĉi tiu verso citita en Gen.26:5: " *ĉar Abraham obeis mian voĉon kaj observis miajn ordonojn, miajn ordonojn, miajn leĝojn kaj miajn leĝojn .* " Abram nur povus konservi tiujn aferojn, se Dio ilin prezentus al li. Ĉi tiu atesto de Dio malkaŝas al ni, ke multaj aferoj ne menciitaj en la Biblio estis plenumitaj. La Biblio prezentas al ni nur resumon de la longaj ekzistadoj de homaj vivoj. Kaj la vivo de viro de 175 jaroj, nur Dio povas diri, kion ŝi vivis minuto post minuto, sekundo post sekundo, sed por ni, resumo de la esenca sufiĉas.

Tiel, la beno de Dio donita al Abram ripozas sur lia obeo, kaj nia tuta studo de la Biblio kaj ĝiaj profetaĵoj estus vana, se ni ne komprenus la gravecon de ĉi tiu obeado ĉar Jesuo Kristo donis al ni la sian kiel ekzemplon dirante en Johano 8: 29: *Tiu, kiu min sendis, estas kun mi; li ne lasis min sola, ĉar mi ĉiam faras tion, kio plaĉas al li .*” Estas same kun iu ajn; ajna bona rilato estas atingita farante " *kio estas agrabla* " al tiu, kiun vi volas plaĉi. Tial, la fido estu, la vera religio, ne estas kompleksa afero, sed simpla tipo de interrilato farigita plaĉa al Dio kaj al si mem.

En niaj finaj tempoj, la signo kiu aperas estas tiu de la malobeo de infanoj al siaj gepatroj kaj al naciaj aŭtoritatoj. Dio organizas ĉi tiujn aferojn por ke plenkreskuloj, kiuj estas ribelemaj, sendankaj aŭ indiferentaj al li, malkovru tion, kion li mem spertas pro sia malboneco . Tiel, la agoj kreitaj de Dio krias multe pli laŭte ol krioj kaj paroladoj, por esprimi lian justan indignon kaj justajn riproĉojn.

Gen.12:5: “ *Abram prenis sian edzinon Saraj kaj la filon de sia frato Lot, kun la tuta havo, kiun ili havis kaj la servantojn, kiujn ili akiris en Haran. Ili foriris, por iri al la lando Kanaana, kaj ili venis al la lando Kanaana .* ”

Charan situas nordoriente de Kanaano. Abram do iras el Haran okcidenten kaj poste suden, kaj li eniras Kanaanon.

Gen.12:6: “ *Abramo trairis la landon al loko nomata Ŝeĥem, ĝis la kverko More. La Kanaanidoj tiam estis en la lando .*”

Ĉu ni memoru ĝin? " *La Kanaanidoj* " estas gigantoj, sed kio pri Abram mem? Ĉar la inundo estis ankoraŭ tre proksima kaj Abram tre bone povus esti la grandeco de giganto. Enirinte Kanaanon, li ne raportas la ĉeeston de ĉi tiuj gigantoj, kio estas logika, se li mem ankoraŭ estas en ĉi tiu normo. Desenirante suden, Abram transiras la nunan Galileon kaj alvenas en la nunan Samarion, en Ŝeĥem. Ĉi tiu lando de Samario estos loko de evangelizado favorata de Jesuo Kristo. Tie, li trovos fidon al la "samaritana virino" kaj ŝia familio, al kiuj unuafoje, je ilia granda surprizo, judo estis permesita eniri.

Gen.12:7: “ *La Eternulo aperis al Abram, kaj diris: Al via idaro Mi donos ĉi tiun landon. Kaj Abram konstruis tie altaron al la Eternulo, kiu aperis al li .*

Dio unue elektis la nunan Samarion por montri sin al Abram, kiu sanktigos ĉi tiun kunvenon konstruante tie altaron, profetan simbolon de la kruco de la torturo de Kristo. Ĉi tiu elekto sugestas ligon al la estonta evangelizado de la lando fare de Jesuo Kristo kaj liaj apostoloj. Ĝuste de ĉi tiu loko Dio anoncas al li, ke li donos ĉi tiun landon al sia idaro. Sed kiu, la judo aŭ la kristano? Malgraŭ la historiaj faktoj favore al la judoj, ĉi tiu promeso ŝajnas koncerni la elektitojn de Kristo por plenumi en la nova tero; ĉar la elektitoj de Kristo ankaŭ estas, laŭ la principo de pravigo per fido, la semo promesita al Abram.

Gen.12:8: “ *Li transiris de tie al la monto oriente de Bet-El, kaj li starigis siajn tendojn, havante Bet-El okcidente kaj Aj oriente. Kaj li konstruis tie altaron al la Eternulo, kaj li vokis la nomon de la Eternulo .*

Abram malsupreniris suden kaj haltis tendare sur la montoj inter Bet-El kaj Aj. Dio precizigas la orientiĝon de la du urboj. Bet-El signifas "domo de Dio" kaj Abram metas ĝin okcidente, en la orientiĝo kiu estos donita al la tabernaklo kaj la templo de Jerusalemo, tiel ke enirante al la sankteco de Dio, lia domo, la oficistoj turnas lian dorson al. la leviĝanta suno, kiu leviĝas en la oriento, la oriento. En la oriento troviĝas la urbo Aĭ kies radiko signifas: amaso da ŝtonoj, ruino aŭ monteto kaj monumento. Dio malkaŝas al ni Sian juĝon: kontraŭ la eniro de la elektitoj en la domon de Dio estas oriento nur ruinoj kaj amasoj da ŝtonoj. En ĉi tiu bildo, Abram havis la du vojojn al libereco malfermitaj antaŭ si: okcidente, Bet-El kaj vivo aŭ, oriento, Aj kaj morto. Feliĉe, li jam elektis vivon kun YaHWéH.

Gen.12:9: " *Abramo daŭrigis siajn vojaĝojn, antaŭenirante al la sudo .*"

Notu, ke en ĉi tiu unua transiro de Kanaano, Abram ne iras al "Jebus", la nomo de la estonta urbo de David: Jerusalemo, kiu estas tiel plene ignorata de li.

Gen.12:10: “ *Estis malsato en la lando; kaj Abram iris Egiptujon, por tie loĝi, ĉar granda estis la malsato en la lando .*

Kiel estus la kazo, en la tempo kiam Jozef, filo de Jakobo, Israelo, fariĝis la unua veziro de Egiptujo, estis la malsato kiu alportis Abram al Egiptujo. La spertoj, kiujn li havis tie, estas rakontitaj en la ceteraj versoj de ĉi tiu ĉapitro.

Abram estas paca kaj eĉ timema viro. Timante esti mortigita por preni sian edzinon Saraĭ kiu estis tre bela, li decidis prezenti ŝin kiel sian fratinnon, duonveron . Per ĉi tiu ruzo, Faraono plaĉis al li kaj kovris lin per bonoj, kiuj

donos al li riĉecon kaj potencon. Ĉi tio akiris, Dio frapas Faraonon per plagoj kaj li ekscias, ke Sarai estas lia edzino. Li tiam postkuras Abram kiu lasas Egiptujon riĉa kaj potenca. Tiu ĉi sperto profetas la restadon de la hebreoj, kiuj post esti sklavoj de Egipto, lasos ĝin preni sian oron kaj ĝiajn riĉaĵojn. Kaj ĉi tiu potenco baldaŭ estos tre utila al li.

Genezo 13

La apartigo de Abram de Lot

Reveninte el Egiptujo, Abram, lia familio kaj Lot, lia nevo, revenis al Bet-El al la loko, kie li starigis altaron por alvoki Dion. Dum ili ĉiuj estas en ĉi tiu loko inter Bet-El kaj Aj-be, inter "la domo de Dio" kaj la "ruino". Sekvante kverelojn inter iliaj servistoj, Abram disiĝas de Lot al kiu li donas la elekton de la direkto kiun li deziras preni. Kaj Lot profitis la okazon por elekti la ebenaĵon kaj ĝian fekundecon promesante prosperon. Verso 10 diras: "*Loto levis siajn okulojn kaj vidis la tutan ebenaĵon de Jordan, kiu estis tute akvumita. Antaŭ ol la Eternulo ekstermis Sodomon kaj Gomoran, ĝi estis ĝis Coar ĝardeno de la Eternulo, kiel la lando Egipta* . Farante tion, li elektas "ruinon" kaj malkovros ĝin kiam Dio batos per fajro kaj sulfuro la urbojn de ĉi tiu valo hodiaŭ parte kovritaj de la "Morta Maro"; puno el kiu li eskapos kun siaj du filinoj, dank' al la kompatado de Dio, kiu sendos du anĝelojn por averti lin kaj igi lin forlasi Sodomon, kie li loĝos. Ni legas en verso 13: "*La popolo de Sodom estis malbona, kaj grandaj pekuloj kontraŭ la Eternulo* ."

Abram do restas, apud Bet-El, "la domo de Dio" sur la monto.

Gen.13:14 ĝis 18: "*La Eternulo diris al Abram, post kiam Lot apartiĝis de li: Levu viajn okulojn, kaj de kie vi estas, rigardu norden kaj suden, orienten kaj okcidenton; ĉar la tutan landon, kiun vi vidas, Mi donos al vi kaj al via idaro por ĉiam. Mi faros vian idaron kiel la polvo de la tero , por ke se iu povos kalkuli la polvon de la tero , via idaro ankaŭ estos kalkulita. Leviĝu, vojaĝu laŭlonge kaj larĝe de la lando; cxar mi gxin donos al vi . Abram aranĝis siajn tendojn kaj venis, por logxi inter la kverkoj de Mamre, kiuj estas apud HXebbron. Kaj li konstruis tie altaron al la Eternulo* .

Lasinte la elekton al Lot, Abram ricevas la parton, kiun Dio volas doni al li, kaj tie denove, li renovigas siajn benojn kaj siajn promesojn. La komparo de lia "semo" kun la "polvo de la tero", origino kaj fino de la homa animo, korpo kaj spirito, laŭ Gen.2:7, estos konfirmita de tiu de la "steloj de la ĉielo" en Gen. .15: 5.

Genezo 14

Apartigo per potenco

Kvar reĝoj el la oriento venas por fari militon kontraŭ la kvin reĝoj de la valo, kie troviĝas Sodom, en kiu loĝas Lot. La kvin reĝoj estas batitaj kaj kaptitaj same kiel Lot. Avertite, Abram venas al sia helpo kaj liberigas ĉiujn kaptitajn ostaĝojn. Ni notu la intereson de la sekva verso.

Gen.14:16: “ *Li alportis reen ĉiujn riĉaĵojn; li ankaŭ revenigis lian fraton Loton kun liaj havaĵoj, kaj ankaŭ la virinojn kaj la popolon .* ”

En realeco, estis nur por Lot ke Abram intervenis. Sed rakontante la faktojn, Dio maskas ĉi tiun realon por elvoki sian riproĉon al Lot, kiu faris la malbonan elekton vivi en la urbo de la malpiuloj.

Gen.14:17: “ *Post kiam Abram revenis venkinta de Kedorlaomer kaj de la reĝoj, kiuj estis kun li, la reĝo de Sodom eliris renkonte al li en la valo de Ŝava, kiu estas la valo de la reĝo .* ”

Oni devas danki la gajninton. La vorto "Shavéh" signifas: ebenaĵo; ĝuste, kio delogis Lot kaj influis lian elekton.

Gen.14:18: “ *Melkicedek, reĝo de Salem, alportis panon kaj vinon: li estis pastro de la Plejalta Dio .* ”

Ĉi tiu reĝo de Salem estis " *pastro de la Plejalta Dio* ". Lia nomo signifas: "mia Reĝo estas Justeco". Lia ĉeesto kaj lia interveno pravas pri kontinueco de adorado al la vera Dio sur la tero ekde la fino de la diluvo, kiu ankoraŭ restas tre ĉeesta en la pensoj de la homoj de la tempo de Abram. Sed ĉi tiuj adorantoj de la vera Dio scias nenion pri la sava projekto, kiun Dio malkaŝos per la profetaj spertoj vivitaj de Abram kaj liaj posteuloj.

Gen.14:19: “ *Kaj li benis Abram, kaj diris: Benata estu Abram de la Plejalta Dio, sinjoro de la ĉielo kaj la tero! »* ”

La beno de ĉi tiu oficiala reprezentanto de Dio plue konfirmas la benon, kiun Dio donis rekte al Abram persone.

Gen.14:20: “ *Estu benata la Plejalta Dio, kiu transdonis viajn malamikojn en viajn manojn! Kaj Abram donis al li dekonaĵon el ĉio .* ”

Melkicedek benas Abram sed zorgas ne atribui sian venkon al li; li atribuas ĝin al “ *la Plejalta Dio kiu transdonis siajn malamikojn en liajn manojn .* Kaj, ni havas konkretan ekzemplon de la obo de Abram al la leĝoj de Dio ĉar li " *donis dekonaĵon de ĉio* " al Melkicedek kies nomo signifas: "Mia Reĝo estas Justeco". Ĉi tiu leĝo de dekonaĵo do jam ekzistis ekde la fino de la inundo sur la tero kaj verŝajne eĉ antaŭ la "inundo".

Gen.14:21: “ *La reĝo de Sodom diris al Abram: Donu al mi homojn, kaj prenu al vi la riĉaĵon .* ”

La reĝo de Sodom ŝuldas al Abram, kiu savis sian popolon. Do li volas pagi reĝe por sia servo.

Gen.14:22: “ *Abramo respondis al la reĝo de Sodom: Mi levas mian manon al la Eternulo, la Plejalta Dio, Sinjoro de la ĉielo kaj la tero: "* ”

Abram ekspluatas la situacion por memori la perversan reĝon pri la ekzisto de " *YHWéH la Plejalta Dio* ", la unika " *Mastro de ĉielo kaj tero* "; kiu faras lin la sola posedanto de la tuta riĉaĵo, kiun la reĝo akiras per sia malboneco.

Gen.14:23: “ *Mi prenos nenion, kio estas via, nek fadenon, nek ŝnureton, por ke vi ne diru: Mi riĉigis Abramon. Nenio por mi! »* ”

En ĉi tiu sinteno, Abram atestas al la reĝo de Sodom ke li nur venis al ĉi tiu milito por savi sian nevon Lot. Abram kondamnas kiel Dio ĉi tiun reĝon, kiu vivas en malbono, perverseco kaj perforto. Kaj li tion klarigas al li rifuzante siajn malindde akiritajn riĉaĵojn.

Gen.14:24: " *Nur tion, kion manĝis la junuloj, kaj la parton de la viroj, kiuj iradis kun mi, Aner, Eŝkol, kaj Mamre: ili prenos sian parton .*"

Sed ĉi tiu elekto de Abram koncernas nur lin, la viron servanton de Dio, kaj liaj servantoj povas preni sian parton de la riĉaĵo proponita.

Genezo 15

Apartigo per Interligo

Gen.15:1: " *Post tiuj okazintaĵoj aperis vorto de la Eternulo al Abram en vizio, kaj li diris: Abram, ne timu; Mi estas via ŝildo, kaj via rekompenco estos tre granda .*"

Abram estas paca homo, kiu vivas en brutala mondo, ankaŭ en vizio Dio, lia amiko YaHWÉH, venas por trankviligi lin: " *Mi estas via ŝildo, kaj via rekompenco estos tre granda* ".

Gen.15:2: " *Abram respondis: Sinjoro, Eternulo, kion Vi donos al mi? Mi iras sen infanoj; kaj la heredanto de mia domo estas Eliezer el Damasko .*

De longe, Abram suferis pro la ne povi esti patro pro la malfekundeco de Sarai, lia legitima edzino. Kaj li scias, ke kiam li mortos, proksima parenco heredos sian posedaĵon: " *Eliezer de Damasko* ". Ni notu preterpase, kiom malnova estas ĉi tiu urbo " *Damasko* " en Sirio.

Gen.15:3: " *Kaj Abram diris: Jen vi ne donis al mi idaron, kaj la naskita en mia domo estos mia heredonto .*"

Abram ne komprenas la promesojn faritajn por sia posteularo ĉar li ne havas, estante seninfana.

Gen.15:4: " *Tiam aperis al li vorto de la Eternulo: Li ne estos via heredanto, sed tiu, kiu venas el via korpo, estos via heredanto .*"

Dio diras al li, ke li vere fariĝos patro de infano.

Gen.15:5: " *Kaj kiam li elkondukis lin, li diris: Rigardu al la ĉielo, kaj kalkulu la stelojn, se vi povas ilin kalkuli. Kaj li diris al li: Ĉi tiu estos via idaro .*

Okaze de ĉi tiu vizio donita al Abram, Dio malkaŝas al ni simbolan ŝlosilon al la signifo, kiun li spirite donas al la vorto " *stelo* ". Origine citita en Gen.1:15, " *la stelo* " havas la rolon " *lumigi la teron* " kaj ĉi tiu rolo jam estas tiu de Abram, kiun Dio vokis kaj apartigis por ĉi tiu celo, sed ĝi estos ankaŭ tiu de ĉiuj kredantoj, kiuj postulos lian kredon kaj lian servon al Dio. Notu, ke laŭ Dan.12:3, la statuso de " *steloj* " estos donita al la elektitoj post ilia eniro en eternecon: " *Kiuj estas inteligentaj brilos kiel la splendo de la ĉielo, kaj tiuj, kiuj instruas justecon, al la homamaso. brilos kiel la steloj, eterne kaj eterne .*" La bildo de la " *stelo* " estas simple atribuita al ili pro ilia elekto de Dio.

Gen.15:6: " *Abram fidis la Eternulon, kiu konsideris ĝin al li virto .*"

Ĉi tiu versa kurso konsistigas la oficialan elementon de la difino de kredo kaj la principo de pravigo per kredo. Ĉar fido estas nenio alia ol lumigita, pravigita kaj digna konfido. Fido al Dio estas legitima nur en klera scio pri lia volo kaj pri ĉio, kio plaĉas al li, sen kiu ĝi fariĝas nelegitima. Fidi Dion estas kredi, ke Li benas nur tiujn, kiuj Lin obeas, sekvante la ekzemplon de Abram kaj la perfektan ekzemplon de Jesuo Kristo.

Ĉi tiu juĝo de Dio pri Abram profetas tiun, kiun li alportos al ĉiuj, kiuj agos kiel li, en la sama oboe al la dia vero proponita kaj postulita siatempe.

Gen.15:7: " *La Eternulo diris al li denove: **Mi estas la Eternulo, kiu elkondukis vin el Ur la Ĥaldeoj, por doni al vi ĉi tiun landon kiel posedajon .***"

Kiel preambulo al la prezento de lia interligo kun Abram, Dio memorigas Abram ke li elkondukis lin el Ur de la Ĥaldeoj. Ĉi tiu formulo estas formita laŭ la prezento de la unua el la "dek ordonoj" de Dio citita en Eliro 20:2: " **Mi estas YaHWéH, via Dio, kiu elkondukis vin el la lando Egipta, el la domo de sklaveco** ".

Gen.15:8: " *Abram respondis: Sinjoro, la Eternulo, per kio mi ekscios, ke mi ĝin posedos? »*

Abram petas YaHWéH signon.

Gen.15:9: *Kaj la Eternulo diris al li: Prenu bovidinon trijaran, trijaran kapron, trijaran virsxafon, turton kaj turton .*

Gen.15:10: " *Abramo prenis ĉiujn ĉi tiujn bestojn, tranĉis ilin en la mezo, kaj metis ĉiun pecon unu kontraŭ la alia; sed li ne dividis la birdojn .*

La respondo de Dio kaj la ago de Abram postulas klarigon. Ĉi tiu ofera ceremonio baziĝas sur la ideo de kundivido, kiu koncernas la du partiojn, kiuj engaĝiĝas en alianco, tio estas: ni kundividu. La bestoj tranĉitaj en la mezo simbolas la korpon de Kristo kiu, estante unu, estos dividita spirite inter Dio kaj liaj elektitoj. La ŝafoj estas la bildo de homo kaj de Kristo, sed la birdoj ne havas ĉi tiun bildon de la homo, kiu estos la Kristo sendita de Dio. Jen kial, kiel ĉiela simbolo, ili aperas en la interligo sed ne estas fortranĉitaj. La pekliberigo de Jesuo estos favora nur al la surteraj elektitoj, ne al la ĉielaj anĝeloj.

Gen 15:11: " *La rabobirdoj falis sur la kadavrojn; kaj Abram forpelis ilin .*

En la projekto profetita de Dio, nur la kadavroj de la malvirtuloj kaj ribelantoj estos liveritaj kiel manĝaĵo al la rabobirdoj ĉe la reveno en gloro de Kristo la savanto. En la tempo de la fino, ĉi tiu sorto ne koncernas tiujn, kiuj faras interligon kun Dio en Kristo kaj per liaj leĝoj. Ĉar la kadavroj de bestoj tiel elmontritaj estas de tre granda sankteco por Dio kaj por Abram. La gesto de Abram estas pravigita ĉar la faktoj ne devas kontraŭdiri la profetaĵon, kiu koncernas la estontan kaj finan sorton de la sankteco de Kristo.

Gen.15:12: " *Je la sunsubiro profunda dormo falis sur Abram; kaj jen timo kaj granda mallumo venis sur lin .*

Ĉi tiu dormo ne estas normala. Ĝi estas " *profunda dormo* ", kiel tiu, en kiu Dio plonĝis Adamon por formi virinon, lian " *helpon* ", el unu el liaj ripoj. Kadre de la alianco, kiun li faras kun Abram, Dio malkaŝos al li la profetan signifon donitan al ĉi tiu " *helpo* ", kiu estos la objekto de la amo de Dio en Kristo. Fakte, nur ŝajne, Dio igas lin morti por eniri lian eternan ĉeeston, antaŭvidante tiel lian

eniron en la eternan vivon, tio estas, en la veran vivon, laŭ la principo, ke neniu povas vidi Dion kaj vivi.

La " *granda mallumo* " signifas, ke Dio blindigas lin al la surtera vivo por konstrui en sia menso virtualajn bildojn de profeta naturo, inkluzive de la aspekto kaj ĉeesto de Dio mem. Tiel plonĝita en mallumon, Abram sentas legitiman " *timon* ". Krome, ĝi substrekas la imponan karakteron de la kreinto Dio, kiu parolas al li.

Gen.15:13: " *Kaj la Eternulo diris al Abram: Sciu, ke via idaro estos fremda en lando, kiu ne estos ilia; ili estos tie sklavigitaj, kaj ili estos premataj dum kvarcent jaroj .*"

Dio anoncas al Abram la estontecon, la destinon rezervitan por liaj posteuloj.

"... *via idaro estos fremda en lando, kiu ne estos ilia* ": jen Egiptujo.

"... *ili estos sklavigitaj tie* ": ĉe la ŝanĝo de nova Faraono kiu ne konis Jozefon, la Hebreo kiu fariĝis grandveziro de sia antaŭulo. Tiu ĉi sklavigo estos plenumita en la tempo de Moseo.

"... *kaj ili estos premataj dum kvarcent jaroj* ": Ĉi tio ne temas pri nur egipta premado, sed pli vaste pri la premado, kiu influos la idaron de Abram ĝis ili havos posedaĵojn en Kanaano, ilia nacia lando promesita de Dio.

Gen.15:14: " *Sed Mi juĝos la nacion, al kiu ili servas, kaj tiam ili eliros kun granda riĉeco .*"

La celata nacio ĉi-foje estas nur Egiptio, kiun ili foriros, efektive kunportante ĝian tutan riĉaĵon. Notu, ke en ĉi tiu verso, Dio ne atribuas al Egiptio la "premadon" cititan en la antaŭa verso. Ĉi tio konfirmas la fakton, ke la menciitaj " *kvarcent jaroj* " ne validas nur por Egiptio.

Gen.15:15: " *Vi iros en paco al viaj patroj, vi estos enterigita en feliĉa maljuneco .*"

Ĉio okazos kiel Dio diris al li. Li estos entombigita en Ĥebiron en la kaverno de Maĥpela sur tero aĉetita de Abram dum lia vivo de Ĥetido.

Gen.15:16: " *En la kvara generacio ili revenos ĉi tien; ĉar la krimo de la Amoridoj ankoraŭ ne estas plej alta .*

Inter tiuj Amoridoj, la Ĥetidoj havas bonajn rilatojn kun Abram, kiun ili konsideras kiel reprezentanto de la granda Dio. Do ili konsentas vendi al li la teron por lia tombo. Sed en " *kvar generacioj* " aŭ " *kvarcent jaroj* ", la situacio estos malsama kaj la kanaanaj popoloj estos atinginta la sojlon de ribelo ne subtenata de Dio kaj ili ĉiuj estos neniigitaj por lasi sian landon al la hebreoj kiuj faros ĝin. ilia nacia grundo.

Por pli bone kompreni ĉi tiun katastrofan projekton por la Kanaanidoj, ni devas memori, ke Noa malbenis Kanaanon, kiu estis la unua filo de sia filo Ham. La promesita lando estis do loĝita de ĉi tiu posteulo de Ham malbenita de Noa kaj de Dio. Ilia detruo estis nur demando de tempo destinita de Dio por plenumi Liajn celojn sur la tero.

Gen.15:17: " *Kiam la suno subiris, estis profunda mallumo; kaj jen ĝi estis fumanta forno, kaj flamoj pasis inter la dividitaj bestoj .*

En ĉi tiu ceremonio, fajro ŝaltita de viro estas malpermesita. Por aŭdaci malobei ĉi tiun principon, la du filoj de Aaron iam estos konsumitaj de Dio.

Abram petis Dion signon kaj ĝi venis en la formo de ĉiela fajro kiu pasis inter la bestoj distranĉitaj en du. Tiel Dio atestas pri siaj servantoj kiel la profeto Elija antaŭ la profetoj de la Baaloj subtenataj de la fremda reĝino kaj edzino de la reĝo Aĥab, nomata Izebel. Ĝia altaro dronis en akvo, la fajro sendita de Dio konsumos la altaron kaj la akvon preparitan de Elija, sed la altaro de la falsaj profetoj estos ignorita de ĝia fajro.

Gen.15:18: " *En tiu tago la Eternulo faris interligon kun Abram, kaj diris: Al via idaro Mi donas ĉi tiun landon, de la rivero Egipta ĝis la granda rivero, la rivero Eŭfrato, "*

Fine de ĉi tiu ĉapitro 15, ĉi tiu verso konfirmas, ĝia ĉefa temo estas ja tiu de **la alianco, kiu apartigas la elektitojn de aliaj homoj** , por ke ili kundividu ĉi tiun aliancon kun Dio kaj servu al Li.

La limoj de la lando promesita al la Hebreoj superas tiujn, kiujn la nacio okupos post la konkero de Kanaan. Sed Dio inkluzivas en sia oferto la grandegajn dezertojn de Sirio kaj Arabio, kiuj kuniĝas kun *la "Eŭfrato"* al la oriento, same kiel la dezerton Ŝur, kiu apartigas "*Egipton*" de Israelo. Inter ĉi tiuj dezertoj, la promesita tero alprenas la aspekton de ĝardeno de Dio.

En profeta spirita legado, la "*riveroj*" simbolas popolojn, do Dio povas profeti pri la posteularo de Abram estu, pri Kristo, kiu trovos siajn adorantojn kaj siajn elektitojn preter Israelo kaj Egiptujo, okcidente en "Eŭropo" simbolita en Apokalipso 9: 14 sub la nomo de la "*granda rivero Eŭfrato*".

Gen.15:19: " *la lando de la Kenidoj, de la Kenizidoj, de la Kadmonidoj, "*

Gen.15:20: " *de la Ĥetidoj, de la Perizidoj, de la Refaidoj, "*

Gen.15:21: " *el la Amoridoj kaj la Kanaanidoj kaj la Girgasxidoj kaj la Jebusidoj "*.

En la tempo de Abram, ĉi tiuj nomoj indikas la familiojn kolektitajn en urboj kiuj konsistigas kaj loĝas la landon Kanaan. Inter ili, estas la Refaim kiuj konservis pli ol la aliaj la gigantan normon de la antaŭdiluvianoj kiam Josuo prenos la teritorion "*kvar generacioj*" aŭ "*kvarcent jarojn*" poste.

Abram estas la patriarko de la du interligoj de la plano de Dio. Lia deveno tra la karno generos multajn posteulojn, kiuj naskiĝos en la homoj elektitaj de Dio, sed ne elektitaj de Li. Rezulte , ĉi tiu unua alianco bazita sur la karno distordas sian savan projekton kaj konfuzas ĝian komprenon, ĉar la savo ripozos nur sur la ago de fido al la du aliancoj. La cirkumcido de la karno ne savis la hebreon kvankam ĝi estis postulata de Dio. Kio ebligis lin esti savita estis liaj obeemaj faroj kiuj malkaŝis kaj konfirmis lian fidon kaj fidon al Dio. Kaj estas la sama afero, kiu kondiĉas la savon en la nova interligo, en kiu la kredo al Kristo viviĝas per la faroj de obeado al la ordonoj, preskriboj kaj diaj principoj malkaŝitaj de Dio, tra la Biblio. En plenumita rilato kun Dio, la instruo de la litero estas prilumita de la inteligenteco de la spirito; jen kial Jesuo diris: "*la letero mortigas, sed la Spirito vivigas*".

Genezo 16

Apartigo per legitimeco

Gen.16:1: “ *Saraj, la edzino de Abram, ne naskis al li filojn. Ŝi havis egiptan servanton nomitan Hagar .* ”

Gen.16:2: “ *Kaj Saraj diris al Abram: Jen la Eternulo faris min senfrukta; venu, mi petas, al mia servisto; eble mi havos infanojn per ŝi. Abram aŭskultis la voĉon de Saraj .* ”

Gen.16:3: “ *Do Saraj, la edzino de Abram, prenis Hagar la Egiptinon, sian sklavinon, kaj donis ŝin kiel edzinon al sia edzo Abram, post kiam Abram vivis dek jarojn en la lando Kanaana ” .* ”

Estas facile por ni kritiki ĉi tiun malfeliĉan elekton pro la iniciato de Sarai sed rigardu la situacion kiel ĝi prezentis sin al la beata paro.

Dio diris al Abram, ke infano naskiĝos el **lia** ventro. Sed li ne rakontis al li pri sia edzino Saraj, kiu estis senfrukta. Krome, Abram ne vokis sian Kreinton akiri detalojn pri siaj anoncoj. Li atendis, ke Dio parolos al li laŭ sia suverena volo. Kaj tie, ni devas kompreni, ke ĉi tiu manko de klarigo ĝuste celis provoki ĉi tiun homan iniciaton, per kiu Dio kreas ekstergeedzan ekvivalenton laŭ la promeso de beno, sed utila, por meti antaŭ la estonta Israelo konstruita sur Isaak, militema kaj protesta konkuro, kontraŭulo kaj eĉ malamiko. Dio komprenis, ke krom la du vojoj, la bono kaj la malbono, metitaj antaŭ la elektoj de la homo, "la karoto kaj la bastono" estas tiel necesaj unu kiel la alia, por movi la "azenon" kontraŭvole. La naskiĝo de Iŝmael, ankaŭ filo de Abram, antaŭenigos la formadon de la araba bastono ĝis ĝia lasta formo en historio, religia, islamo (submetiĝo; alteco por ĉi tiu nature kaj herede ribelema popolo).

Gen.16:4: “ *Li iris al Hagar, kaj ŝi gravediĝis. Kiam ŝi vidis sin graveda, ŝi rigardis sian mastrinon kun malestimo .* ”

Ĉi tiu malestima sinteno de Hagar, la egiptino al ŝia amantino, ankoraŭ hodiaŭ karakterizas la arabajn islamajn popolojn. Kaj farante tion, ili ne tute eraras, ĉar la okcidenta mondo malatentis la grandegan privilegion esti evangelizitaj en la nomo de la dia Kristo Jesuo. Por ke tiu ĉi falsa araba religio daŭre proklamas, ke Dio estas granda, kiam la Okcidento forviŝis lin el la registroj de siaj pensoj.

La bildo donita en ĉi tiu verso prezentas la ĝustan situacion de nia fina tempo, ĉar la okcidenta kristanismo, eĉ distordita, kiel Sarai ne plu naskas filojn kaj ĝi enprofundiĝas en la spiritan sterilecon de mallumo. Kaj oni diras: En la lando de blinduloj, la unuokulaj estas reĝoj.

Gen.16:5: “ *Kaj Saraj diris al Abram: La insulto, kiun oni faris al mi, estas sur vi. Mi metis Mian sklavon sur vian sinon; kaj kiam ŝi vidis, ke ŝi estas graveda, ŝi rigardis min kun malestimo. La Eternulo estu jugxa inter mi kaj vi! »* ”

Gen.16:6: “ *Abram diris al Saraj: Jen via sklavino estas en via potenco, faru al ŝi kiel vi volas; Tiam Saraj malbontraktis sxin; kaj Hagar forkuris de ŝi .* ”

Abram supozas sian respondecon, kaj li ne riproĉas Sarai esti la inspiro por tiu ekstergeedza naskiĝo. Tiel, de la komenco, la legitimeco trudas sian leĝon al la mallegitimeco kaj sekvante ĉi tiun lecionon, de nun geedzeco nur kunigos homojn el la sama tuja familio ĝis la Israelo de la estonteco kaj ĝia nacia formo akirita post la eliro de la Sklaveco Egiptio.

Gen.16:7: " *Anĝelo de la Eternulo trovis ŝin ĉe akvofonto en la dezerto, ĉe la fonto, kiu estas sur la vojo al Ŝur .* "

Ĉi tiu rekta interŝanĝo inter Dio kaj Hagar estas ebligita nur pro la benita statuso de Abram. Dio trovas ĝin en la dezerto Schur kiu iĝos la hejmo de nomadaj araboj kiuj vivas en tendoj en konstanta serĉado de manĝaĵo por siaj ŝafoj kaj kameloj. La akvofonto estis la vivrimedo de Hagar kaj ŝi renkontas la "fonton de la akvoj de vivo", kiu venas por instigi ŝin akcepti ŝian statuson kiel serviston kaj ŝian produktivan sorton.

Gen.16:8: " *Li diris: Hagar, sklavino de Saraj, de kie vi venas, kaj kien vi iras? Ŝi respondis: Mi forkuras de Saraj, mia sinjorino .* "

Hagar respondas la du demandojn: kien vi iras? Respondo: Mi forkuras. De kie vi estas? Respondo: de Saraj, mia mastrino.

Gen.16:9: " *La anĝelo de la Eternulo diris al ŝi: Reiru al via sinjorino, kaj humiligu vin sub ŝia mano .* "

La granda juĝisto ne lasas al li elekton, li ordonas revenon kaj humilecon, ĉar la vera problemo estis ja kaŭzita de la malestimo montrita al sia mastrino, kiu, krom ŝia sterileco, restas lia legitima mastrino kaj devas esti servata kaj respektita.

Gen.16:10: " *La anĝelo de la Eternulo diris al li: Mi multigos vian idaron, kaj ili estos tiom multenombraj, ke ili ne povas esti kalkulitaj .* "

YaHWéH instigas lin proponante al li "karoton". Li promesas al li posteularon " *tiel multnombra ke ni ne povas kalkuli ilin* ". Ne eraru, ĉi tiu amaso estos karna kaj ne spirita. Ĉar la orakoloj de Dio estos portataj ĝis la starigo de la nova interligo, nur de la hebreaĵ posteuloj. Sed kompreneble, ĉiu sincera arabo povas eniri en la interligon de Dio akceptante Liajn normojn skribitajn de la Hebreoj en la Biblio. Kaj ekde sia apero, la islama Korano ne plenumis ĉi tiun kriterion. Li akuzas, kritikis kaj distordas la bibliajn verojn aŭtentikigitajn de Jesuo Kristo.

Uzante por Iŝmael la jam uzatan esprimon por Abram, " *tiel multnombraj, ke ili ne estas kalkuleblaj* ", ni komprenas, ke temas nur pri homaj disvastiĝoj kaj ne pri la elektitaj elektitaj por eterna vivo. La komparoj proponitaj de Dio estas ĉiam submetitaj al kondiĉoj, kiujn oni devas plenumi. Ekzemplo: la " *steloj de la ĉielo* " koncernas ajnan religian agadon kiu konsistas el " *lumigi la teron* ". Sed kia lumo? Nur la lumo de vero legitimita de Dio faras " *stelon* " indan " *brili eterne* " en la ĉielo, laŭ Dan.12:3, ĉar ili estos **vere** " *inteligentaj* " kaj **vere** " *instruis justecon* " laŭ Dan. Dio.

Gen.16:11: " *La anĝelo de la Eternulo diris al li: Jen vi gravedigxis, kaj vi naskos filon, kaj vi nomos lin Isxmael; ĉar la Eternulo vin aŭdis en via mizero .* "

Gen.16:12: " *Li estos kiel sovaĝa azeno; lia mano estos kontraŭ ĉiuj, kaj la mano de ĉiuj estos kontraŭ li; kaj li logxos kontraŭ cxiuj siaj fratoj .* "

Dio komparas Iŝmaelon, kaj liajn arabajn posteulojn, kun " *sovaĝa azeno* ", la besto fama pro sia obstina kaj obstina karaktero; kaj krome, brutala ekde nomita " *sovaĝa* ". Li do ne lasas sin malsovaĝigi, malsovaĝigi aŭ kaĵoli. Resume, li ne amas kaj ne lasas sin esti amata, kaj li portas en siaj genoj agreseman heredecon al siaj propraj fratoj kaj fremduloj. Tiu ĉi juĝo establita kaj malkaŝita de Dio estas tre grava, en ĉi tiu tempo de la fino, por kompreni la punan rolon, por Dio, de la religio de Islamo, kiu estis batalita de falsa kristanismo en tempoj kiam

la kristana " *lumo* " estis nur " *mallumo* ". Ekde sia reveno al la grundo de siaj prauloj, Israelo denove fariĝis ĝia celo, same kiel la kristana Okcidento protektita de la usona potenco, kiun ili nomas, sen tro erari, "la granda Satano". Estas vere, ke malgranda "Satano" povas rekoni "la grandan".

Naskante Iŝmaelon, nomon kiu signifas "Dio aŭdis", la infanon de la disputo, dio kreas kroman **apartigon** ene de la familio de Abram. Ĝi aldonas al la malbeno de lingvoj kreitaj en la babelo sperto. Sed se li preparas la rimedojn por puni, tio estas ĉar li anticipas konas la ribelan konduton de homoj en siaj du sinsekvaj aliancoj ĝis la fino de la mondo.

Gen.16:13: " *Ŝi donis al Atta El roi la nomon de la Eternulo, kiu parolis al ŝi; ĉar ŝi diris: Ĉu mi vidis ion ĉi tie, post kiam li vidis min? »*

La nomo Atta El Roï signifas: Vi estas la vidanta Dio. Sed jam ĉi tiu iniciato doni nomon al Dio estas indigno kontraŭ lia supereco. La resto de ĉi tiu verso tradukita en multaj malsamaj manieroj resumas al ĉi tiu penso. Hagar ne povas kredi ĝin. Ŝi, la servistino, estis la objekto de la atento de la granda kreinto Dio, kiu vidas la sorton kaj ĝin malkaŝas. Post ĉi tiu sperto, kion ŝi povas timi?

Gen 16:14 *Tial ĉi tiu putro estis nomita la putro de la reĝo Laĥaj; ĝi estas inter Kadès kaj Bared ."*

La surteraj lokoj, kie Dio sin manifestis, estas prestiĝaj sed la honoroj, kiujn la homoj pagas al ili, estas ofte kaŭzigitaj de ilia idola spirito, kiu ne repacigas ilin kun Li.

Gen 16:15 *Hagar naskis al Abram filon; kaj Abram donis la nomon Isxmael al la filo, kiun naskis al li Hagar .*

Iŝmael estas ja la aŭtentika filo de Abram, kaj precipe lia unua infano, al kiu li nature ligiĝos. Sed li ne estas la filo de promeso anoncita de Dio antaŭe. Tamen elektita de Dio, la nomo " *Iŝmael* ", kiu estas donita al li aŭ " *Dio aŭdis* ", baziĝas sur la aflikto de Hagar antaŭ ĉio, viktimo de la decidoj prenitaj de lia mastrino kaj lia mastro. Sed en la dua senco, ĝi baziĝas ankaŭ sur la eraro de Abram kaj Saraj de esti momente kredinta, ke ĉi tiu filo koncipita de Hagar, la egipto, estis la konfirmo, la "respondo", kaj la plenumo de la anonco de Dio. La eraro havos sangajn sekvojn ĝis la fino de la mondo.

Dio eniris la ludon de la homa penso kaj por li la esenca estas plenumita: la infano de disputo kaj konflikta **disiĝo** vivas.

Gen.16:16: " *Abramo havis la aĝon de okdek ses jaroj, kiam Hagar naskis Abram Isxmaelon ."*

"Iŝmael" do naskiĝis en 2034 (1948 + 86) kiam Abram estis 86-jara.

Genezo 17

Partigo per cirkumcido: signo en la karno

Gen.17:1: " *Kiam Abram havis la aĝon de naŭdek naŭ jaroj, aperis la Eternulo al Abram, kaj diris al li: Mi estas Dio la Plejpotenca. Iru antaŭ mia vizaĝo, kaj estu senriproĉa ."*

En 2047, en aĝo de 99 kaj Iŝmael 13, Abram estas vizitata spirite de Dio, kiu prezentas sin al li por la unua fojo kiel "Ĉiopova Dio". Dio preparas agon, kiu malkaŝos ĉi tiun "ĉiopova" karakteron. La apero de Dio estas ĉefe de la vorta kaj aŭda ordo ĉar lia gloro restas nevidebla sed simila bildo de lia persono videblas sen morto.

Gen.17:2: " *Mi starigos Mian interligon inter Mi kaj vi, kaj Mi multigos vin senfine .* "

Dio renovigas la promeson pri ĝia multobligo, ĉi-foje specifante " *al la senfineco* " estu, kiel " *la polvo de la tero* " kaj " *la steloj de la ĉielo* ", ke " *neniu povas kalkuli* " .

Gen.17:3: " *Abramo falis sur sian vizaĝon; kaj Dio parolis al li, dirante :*

Rimarkinte, ke tiu, kiu parolas al li, estas "Ĉiopova Dio", Abram falas sur sian vizaĝon por ne rigardi Dion, sed li aŭskultas siajn vortojn, kiuj ĝojigas lian tutan animon.

Gen.17:4: " *Tio estas Mia interligo, kiun Mi faras kun vi. Vi fariĝos patro de multego da nacioj .* »

La interligo farita inter Dio kaj Abram estis plifortigita en tiu tago : " *Vi fariĝos patro de multego da nacioj .* "

Gen.17:5: " *Vi ne plu estos nomata Abram; sed via nomo estos Abraham, cxar Mi faris vin patro de multaj popoloj .* »

La ŝanĝo de nomo de Abram al Abraham estas decida kaj siatempe Jesuo faros la samon ŝanĝante la nomojn de siaj apostoloj.

Gen.17:6: " *Mi fruktigos vin abunde, Mi faros el vi popolojn; kaj reĝoj eliros el vi .* »

Abram estas la unua patro de la arabaj nacioj en Iŝmael, en Isaak, li estos la patro de la Hebreoj, la filoj de Izrael; kaj en Midjan li naskigos la Midjanidojn; kie Moseo trovos sian edzinon Cipora, filinon de Jitro.

Gen.17:7: " *Mi starigos Mian interligon inter Mi kaj vi, kaj via idaro post vi, en iliaj generacioj; ĝi estos eterna interligo, ke Mi estos Dio por vi kaj por via idaro post vi .* "

Dio subtile elektas la vortojn de sia interligo, kiuj estos "eternaj" sed ne eternaj. Ĉi tio signifas, ke la alianco finita kun liaj karnaj posteuloj havos limigitan daŭron. Kaj ĉi tiu limo estos atingita kiam, en sia unua alveno kaj sia homa enkarniĝo, la dia Kristo starigos sur sia libervola pekliberiga morto, la bazon de la nova alianco, kiu havos eternajn sekvojn.

Je ĉi tiu punkto, oni devas rimarki, ĉiuj unuenaskitoj celitaj kaj nomitaj de la komenco perdas sian legitimecon. Tio estis la kazo de Kain, unuenaskito de Adam, de Iŝmael, unuenaskita sed ekstergeedza filo de Abram, kaj post li, estos la kazo de Esav unuenaskito de Isaak. Ĉi tiu principo de fiasko de la unuenaskito profetas la fiaskon de la juda karna alianco. La dua interligo estos spirita kaj profitos nur al vere konvertitaj paganoj, malgraŭ la trompaj aspektoj kaŭzantaj de falsaj homaj pretendoj.

Gen.17:8: " *Mi donos al vi kaj al via idaro post vi la landon, kie vi loĝas kiel fremdulo, la tutan landon Kanaan, kiel **eternan posedaĵon** , kaj Mi estos ilia Dio.*

Same, la lando Kanaana estos donita " en *ĉiama posedo* " tiel longe kiel Dio estos ligita per sia interligo. Kaj la malakcepto de la Mesio Jesuo nuligos ĝin, ankaŭ, 40 jarojn post ĉi tiu indigno, la nacio kaj ĝia ĉefurbo Jerusalemo estos detruitaj de romaj soldatoj, kaj la postvivantaj judoj estos disĵetitaj en la diversaj landoj de la mondo. Ĉar Dio specifikas kondiĉon de la interligo: " *Mi estos ilia Dio* ". Ankaŭ, kiam kiel sendite de Dio, Jesuo estas oficiale malakceptita de la nacio, Dio povos rompi sian aliancon kun plena legitimeco.

Gen.17:9: " *Dio diris al Abraham: Vi observos Mian interligon, vi kaj via idaro post vi, en iliaj generacioj* " .

Ĉi tiu verso tordas la kolon al ĉiuj ĉi tiuj religiaj pretendoj, kiuj faras Dion la Dio de la monoteismaj religioj kunvenintaj en la ekumena alianco malgraŭ iliaj nekongruaj kaj kontraŭaj instruoj. Dio estas ligita nur per siaj propraj vortoj, kiuj starigas la bazon de lia interligo, speco de kontrakto farita kun tiuj, kiuj obeas al li ekskluzive. Se homo observas sian interligon, li validas kaj etendas ĝin. Sed la homo devas sekvi Dion en sia projekto konstruita sur du sinsekvaj fazoj ; la unua estas karna, la dua estas spirita. Kaj ĉi tiu paŝo de la unua ĝis la dua provas la individuan kredon de homoj, kaj antaŭ ĉio, tiun de la judoj. Malakceptante Kriston, la juda nacio rompas sian interligon kun Dio, kiu malfermas la pordon al la paganoj, kaj inter kiuj tiuj, kiuj konvertas al Kristo, estas adoptitaj de li kaj imputitaj kiel spiritaj filoj al Abraham. Tiel, ĉiuj, kiuj observas lian interligon, estas karne aŭ spirite filoj aŭ filinoj de Abraham.

En ĉi tiu verso, ni vidas ke Israelo, la estonta nacio de tiu nomo, havas sian fonton en Abraham. Dio decidis fari siajn posteulojn popolon "apartan" por surtera manifestacio. Ne temas pri savita popolo, sed pri konstitucio de homa kunveno, kiu reprezentas la surterajn kandidatojn por la elekto de la elektitoj savitaj de la estonta graco de Dio, kiu estos akirita de Jesuo Kristo.

Gen.17:10: " *Tio estas Mia interligo, kiun vi observu inter Mi kaj vi kaj via idaro post vi: cxiu virseksulo el vi estu cirkumcidita* " .

Cirkumcido estas signo de la interligo farita inter Dio, Abraham kaj lia posteulo, liaj karnaj posteuloj. Ĝia malforteco estas ĝia kolektiva formo, kiu validas por ĉiuj ĝiaj posteuloj, animita de fido aŭ ne, obeema aŭ ne. Aliflanke, en la nova alianco, la elekto per fido elprovata estos spertata individue de la elektitoj, kiuj tiam akiros la eternan vivon en ludon en tiu ĉi alianco. Ni devas aldoni al cirkumcido, bedaŭrinda sekvo: ankaŭ islamanoj estas cirkumciditaj ekde sia patriarko Iŝmael kaj ili donas al tiu ĉi cirkumcido spiritan valoron, kiu igas ilin postuli rajton al eterneco. Tamen cirkumcido nur havas eternajn, ne eternajn, karnajn efikojn.

Gen.17:11: " *Vi cirkumcidu vin; kaj ĝi estos signo de alianco inter mi kaj vi* .

Ĝi ja estas signo de alianco kun Dio sed ĝia efikeco estas nur karna kaj versoj 7, 8, kaj la sekva verso 13 konfirmas ĝian nuran " *ĉiama* " aplikon.

Gen.17:12: " *Kiam ĉiu virseksulo havos la aĝon de ok tagoj, laŭ viaj generacioj, ĉiu virseksulo el vi estu cirkumcidita, ĉu li estas naskita en la domo, ĉu li estas aĉetita pro mono de iu filo de fremdulo, sen aparteno al via raso* ' .

Io ankoraŭ tre surpriza, sed malgraŭ sia ĉiama naturo, ĝi tamen konsistigas profetaĵon, kiu malkaŝas la projekton de Dio por la 8-a ^{jarmilo} . Jen la kialo de la

elekto de "ok tagoj", ĉar la unuaj sep tagoj simbolas la teran tempon de la elekto de la elektitoj de ses mil jaroj kaj la juĝo de la sepa jarmilo. Organizante, sur la tero, proksiman aliancon kun la juda nacio kaj ĝia komenca embrio, Abram, Dio malkaŝas la bildon de la estonta eterneco de la elektitoj liberigitaj de karna seksa malforteco koncentrita sur la prepucio fortranĉita de maskloj. Tiam, same kiel la elektitoj venos el ĉiuj devenoj de la popoloj de la tero, sed nur en Kristo, en la malnova interligo, cirkumcido devas esti aplikata eĉ al fremduloj, kiam ili volas vivi kun la flanko elektita de Dio.

La ĉefa ideo de cirkumcido estas instrui, ke en la eterna regno de Dio homoj ne plu reproduktiĝos kaj karnaj deziroj ne plu estos eblaj. Krome, la apostolo Paŭlo komparas la cirkumcidon de la karno en la malnova interligo kun tiu de la koroj de la elektitoj en la nova. En ĉi tiu perspektivo, ĝi sugestas la purecon de la karno kaj tiu de la koro, kiu donas sin al Kristo.

Cirkumcidi signifas **ĉirkaŭtranĉi** kaj ĉi tiu ideo malkaŝas, ke Dio volas establi unikan rilaton kun sia kreitaĵo. En "ĵaluza" Dio, li postulas la ekskluzivecon kaj prioritaton de la amo de siaj elektitoj, kiuj devas, se necese, forigi homajn rilatojn ĉirkaŭ ili, kiuj estas damaĝaj al ilia savo kaj rompi ligojn kun la aferoj kaj homoj, kiuj damaĝas sian rilaton kun ili. Ili. Kiel pedagogia profeta bildo, ĉi tiu principo koncernas lian karnan Izraelon, unue, kaj lian spiritan Izraelon de ĉiuj tempoj, kiu estas malkaŝita en Jesuo Kristo en lia perfekteco.

Gen.17:13: “ *Kiu estas naskita en la domo kaj kiu estas aĉetita per mono, estu cirkumcidita; kaj Mia interligo estos en via karno **eterna interligo** » .*

Dio insistas pri ĉi tiu ideo: la legitima infano kaj la ekstergeedza infano povas alligiĝi al li ĉar li tiel profetas la du aliancojn de sia sava projekto... Tiam, la insisto markita de la reveno de la esprimo " *akiritaj prenis monon* " profetas Jesuo. la Kristo kiu estos taksita je 30 denaroj de la ribelemaj religiaj judoj. Kaj tiel, por 30 denaroj, Dio proponos sian homan vivon en elaĉeto de la judaj kaj paganaj elektitoj en la nomo de sia sankta alianco. Sed la " *ĉiama* " naturo de la signo de cirkumcido estas memorita kaj la precizeco " *en via karno* " konfirmas ĝian momentan karakteron. Ĉar ĉi tiu interligo, kiu komenciĝas ĉi tie, finiĝos kiam la Mesio aperos " *por ĉesigi pekon* ," laŭ Dan.7:24.

Gen.17:14: " *Viro necirkumcidita, kiu ne estis cirkumcidita en la karno, estos ekstermita el inter sia popolo; li malobservos Mian interligon* "

Respekto al la reguloj starigitaj de Dio estas tre strikta kaj akceptas neniujn esceptojn ĉar iliaj malobeoj distordas lian profetan projekton, kaj li montros malhelpante Moseon eniri Kanaanon, ke ĉi tiu kulpo estas tre granda. La necirkumcidito en la karno ne estas pli legitima vivi en la surtera juda popolo ol la necirkumcidito en la koro estus en la estonta eterna ĉiela regno de Dio.

Gen.17:15: “ *Dio diris al Abraham: Saraj ne plu nomos vian edzinon Saraj; sed ŝia nomo estos Sara .*”

Abram signifas patro de popolo sed Abraham signifas patro de amaso. Simile, Sarai signifas nobla sed Sarah signifas principinon.

Abram jam estas la patro de Iŝmael, sed la ŝanĝo de lia nomo Abraham praviĝas sur la multobligo de lia idaro en Isaak, la filo, kiun Dio anoncos al li, ne sur Iŝmael. Pro la sama kialo, la senfrukta Sarai naskos kaj naskos homamasojn per Isaak kaj ŝia nomo fariĝos Sara.

Gen.17:16: “ *Mi benos ŝin, kaj filon mi donos al vi per ŝi; Mi ĝin benos, kaj ĝi fariĝos popoloj; reĝoj de popoloj venos de ŝi .* ”

Abram iras kun Dio, sed lia ĉiutaga vivo estas surtera kaj bazita sur teraj naturaj kondiĉoj, ne diaj mirakloj. Ankaŭ en sia penso li donas al la vortoj de Dio la sencon de beno per la rimedoj, per kiuj Saraj akiris filon pere de Hagar ŝia servistino.

Gen.17 :17: “ *Abraham falis sur sian vizaĝon ; li ekridis, kaj diris en sia koro: Ĉu al viro centjara naskiĝos filo? kaj cxu Sara, nauxdekjara, naskus? »* ”

Ekkomprenante, ke Dio povus signifi, ke Sarai fariĝos kapabla naski infanojn kvankam ŝi estas senfrukta kaj jam 99-jara, li ridis en sia koro. La situacio estas tiel neimagebla sur la surtera homa nivelo, ke tiu ĉi reflekso de lia penso ŝajnas natura. Kaj li donas signifon al siaj pensoj.

Gen.17:18: “ *Kaj Abraham diris al Dio: Ho! Iŝmael vivu antaŭ via vizaĝo!* ”

»

Estas klare, ke Abraham rezonas karne kaj ke li nur komprenas sian multiĝon per Iŝmael, la filo jam naskita kaj 13-jara.

Gen.17:19: “ *Dio diris: Sara, via edzino, naskos al vi filon; kaj vi donos al li la nomon Isaak. Mi starigos Mian interligon kun li kiel eternan interligon por lia idaro post li .* ”

Konante la pensojn de Abraham, Dio riproĉas lin kaj renovigas la anoncon sen lasi la plej etan ŝancon por eraro de interpretado.

La dubo esprimita de Abraham pri la mirakla naskiĝo de Isaak profetas la dubon kaj nekredemon, ke la homaro manifestiĝos al Jesuo Kristo. Kaj la dubo prenos la formon de oficiala malakcepto fare de la karna posteularo de Abraham.

Gen 17:20 *Pri Isxmael mi auxdis vin. Jen Mi benos lin kaj fruktigos lin kaj multigos lin treege; li naskigos dek du princojn, kaj Mi faros lin granda popolo .* ”

Iŝmael signifas, ke Dio aŭdis, ankaŭ, en ĉi tiu interveno, Dio ankoraŭ pravigas la nomon, kiun li donis al li. Dio fruktigos ĝin, ĝi multobliĝos kaj formos la grandan araban nacion formitan de "dek du princoj". Ĉi tiu numero 12 similas al la 12 filoj de Jakobo de lia sankta alianco, kiuj estos sukcedita de la 12 apostoloj de Jesuo Kristo, sed simila ne signifas identa ĉar ĝi konfirmas dian helpon sed ne savan aliancon koncerne lian projekton de eterna vivo. Krome, Iŝmael kaj liaj posteuloj estos malamikaj kontraŭ ĉiuj tiuj, kiuj eniras en la sanktan aliancon de Dio, sinsekve judoj poste kristanoj. Tiu ĉi malutila rolo sankcios nelegitiman naskiĝon per same nelegitimaj procezoj imagitaj de la sterila patrino kaj la tro memkontenta patro. Jen kial la karnaj filoj de Abraham portos la saman malbenon kaj finfine suferos la saman malakcepton de Dio.

Konante Dion kaj liajn valorojn, la posteuloj de Iŝmael povas elekti vivi laŭ liaj reguloj ĝis eniro en la juda alianco, sed ĉi tiu elekto restos individua kiel la eterna savo kiu estos ofertita al la elektitoj. Same, kiel ĉe aliaj homoj de ĉiuj originoj, savo en Kristo estos oferata al ili kaj la vojo al eterneco estos malfermita al ili, sed nur sur la obeema standardo de Kristo la savanto, krucumita, mortinta kaj resurektita.

Gen.17:21: " *Mi starigos Mian interligon kun Isaak, kiun Sara naskos al vi en ĉi tiu tempo la venontan jaron " .* ”

Iŝmael havanta 13 jarojn en la tempo de ĉi tiu vizio laŭ verso 27, li do havos 14 jarojn kiam Isaak naskiĝos. Sed Dio insistas pri ĉi tiu punkto: Lia interligo estos establita kun Isaak, ne Iŝmael. Kaj li estos naskita de Sara.

Gen.17 :22: " *Kiam li finis paroli al li, Dio sin altigis super Abraham .* "

La aperoj de Dio estas maloftaj kaj esceptaj, kaj tio klarigas, kial la homoj ne al kutimiĝas al la dia miraklo kaj kial, kiel Abraham, ilia rezonado restas kondiĉigita de la naturaj leĝoj de la surtera vivo. Lia mesaĝo transdonita, Dio retiriĝas.

Gen.17:23: " *Abraham prenis sian filon Isxmael kaj cxiujn, kiuj naskigxis en lia domo, kaj cxiujn, kiujn li acxetis per mono, cxiujn virseksulojn el la popolo de la domo de Abraham; kaj li cirkumcidis ilin en tiu sama tago, konforme al la ordono, kiun Dio donis al li .* "

La ordono donita de Dio estas tuj plenumita. Lia obeemo pravigas lian interligon kun Dio. Tiu potenca mastro de antikveco aĉetis servistojn kaj la statuso de sklavo ekzistis kaj ne estis pribatalita. Fakte, kio igos la temon dubinda, estas la uzo de perforto kaj la mistraktado de servistoj. **La statuso de sklavo estas ankaŭ tiu de ĉiuj elaçetintoj de Jesuo Kristo, eĉ hodiaŭ .**

Gen.17:24: " *Abraham havis la aĝon de naŭdek naŭ jaroj, kiam li estis cirkumcidita .* "

Ĉi tiu klarigo memorigas al ni, ke obeo estas postulata de Dio de homoj, kia ajn ilia aĝo; de la plej juna ĝis la plej maljuna.

Gen.17:25: " *Lia filo Iŝmael havis la aĝon de dek tri jaroj, kiam li estis cirkumcidita .* "

Li do estos 14 jarojn pli aĝa ol sia frato Isaak, kio certigos al li kapablon kaŭzi realan damaĝon al sia pli juna frato, filo de la legitima edzino.

Gen.17:26: " *En tiu sama tago estis cirkumcidita Abraham, same kiel lia filo Ismael " .*

Dio memoras la legitimecon de Iŝmael al Abraham kiu estas lia patro. Ilia komuna cirkumcido estas same misgvida kiel la asertoj de iliaj posteuloj kiuj asertas esti de la sama Dio. Ĉar por postuli Dion, ne sufiĉas havi la saman praulan karnan patron. Kaj kiam la nekredantaj judoj pretendos ĉi tiun rilaton kun Dio pro sia patro Abraham, Jesuo rifuzos ĉi tiun argumenton kaj imputos al ili la diablon, Satanon, patron de mensogoj kaj mortiginto de la komenco. Tio, kion Jesuo diris al la ribelemaj judoj de sia tempo, validas same por la arabaj kaj islamaj pretendoj niaj.

Gen.17:27: " *Kaj ĉiuj homoj de lia domo, ĉu naskitaj en lia domo, ĉu akiritaj per mono de fremduloj, estis cirkumciditaj kun li .* "

Post ĉi tiu modelo de obeemo, ni vidos, ke la malfeliĉoj de la Hebreoj forirantaj Egipton venos ĉiam el ilia subtakso de tiu ĉi obeo, kiun Dio postulas absolute, en ĉiuj tempoj kaj ĝis la fino de la mondo.

Genezo 18

La disiĝo de malamikaj fratoj

Gen.18 :1 : *"La Eternulo aperis al li inter la kverkoj de Mamre, kiam li sidis ĉe la pordo de sia tendo en la varmeĝo de la tago ."*

Gen.18:2: *" Kaj li levis siajn okulojn, kaj rigardis, kaj jen tri viroj staris apud li. Kiam li vidis ilin, li kuris renkonte al ili de la pordo de sia tendo kaj kliniĝis ĝis la tero ."*

Abraham estas centjara viro, li scias ke li estas maljuna nun sed li konservas bonan fizikan formon, ĉar li " kuras renkonti " siajn vizitantojn. Ĉu li rekonis ilin kiel ĉielajn mesaĝistojn Ni povas supozi tion ĉar li " kliniĝas al la tero " antaŭ ili? Sed kion li vidas estas "tri viroj" kaj ni tiam povas vidi en lia reago, lian senton de spontanea gastamo kiu estas la frukto de lia natura ama karaktero.

Gen.18:3: *" Kaj li diris: Sinjoro, se mi akiris Vian favoron, mi petas, ne foriru de Via sklavo ."*

Nomi vizitanton "sinjoro" estis la rezulto de la granda humileco de Abraham kaj denove ekzistas neniu indico ke li pensis ke li alparolis Dion. Ĉar, ĉi tiu vizito de Dio en tuta homa aspekto estas escepta, ĉar eĉ Moseo ne estos rajtigita vidi " la gloron " de la vizaĝo de Dio laŭ Exo.33:20 al 23: *" Jehová diras: Vi ne povos. por vidi mian vizaĝon, ĉar homo ne povas vidi min kaj vivi. La Eternulo diris: Jen loko apud Mi; vi staros sur la roko. Kiam mia gloro forpasos, Mi metos vin en kavon de roko, kaj Mi kovros vin per Mia mano, gxis mi transiros. Kaj kiam mi turnos mian manon, vi vidos min malantaŭe, sed mia vizaĝo ne estos vidata . Se la vizio de la "gloro " de Dio estas malpermesita, li ne malpermesas al si preni homan aspekton por alproksimiĝi al siaj kreitaĵoj. Dio faras ĝin por viziti Abrahamon, lian amikon, kaj li faros ĝin denove en la formo de Jesuo Kristo ekde sia embria koncipiĝo kaj ĝis sia pekliberiga morto.*

Gen.18:4: *" Iu alportu iom da akvo por lavi viajn piedojn; kaj ripozu sub ĉi tiu arbo ."*

Verso 1 klarigis, estas varmeĝo, kaj la ŝvitado de la piedoj kovris per tera polvo pravigas lavi la piedojn de vizitantoj. Ĝi estas agrabla oferto farita al ili. Kaj ĉi tiu atento estas al la merito de Abraham.

Gen.18:5: *" Mi iros kaj prenos pecon da pano, por fortigi vian koron; post kio, vi daŭrigos vian vojaĝon; cxar tial vi preterpasas vian sklavon. Ili respondis: Faru kiel vi diris ."*

Ĉi tie ni vidas, ke Abraham ne identigis ĉi tiujn vizitantojn kiel ĉielaj estaĵoj. La atento, kiun li montras al ili, estas do atesto pri liaj naturaj homaj kvalitoj. Li estas humila, ama, milda, malavara, helpema kaj gastama; aferoj, kiuj amas lin al Dio. En ĉi tiu homa aspekto, Dio aprobas kaj akceptas ĉiujn liajn proponojn.

Gen.18:6: *" Abraham rapide iris en sian tendon al Sara, kaj diris: Rapide tri mezurojn da delikata faruno, knedu ĝin kaj faru kukojn ."*

Manĝaĵo estas utila al la karna korpo kaj vidante tri korpojn de karno antaŭ li, Abraham havis manĝaĵon preta por renovigi la fizikan forton de siaj vizitantoj.

Gen.18:7: *" Kaj Abraham kuris al sia ŝafo kaj prenis delikatan kaj bonan bovidon kaj donis ĝin al sklavo, kiu rapidis prepari ĝin ."*

La elekto de delikata bovido montras plue ĝian malavarecon kaj naturan bonvolemon; lia plezuro plaĉi al sia proksimulo. Por atingi ĉi tiun rezulton ĝi ofertas la plej bonan al siaj vizitantoj.

Gen.18:8: “ *Kaj li prenis ankoraŭ iom da kremo kaj lakto, kun la preparita bovido, kaj metis ilin antaŭ ili. Li mem staris apud ili, sub la arbo. Kaj ili manĝis .*”

Tiuj ĉi apetitigaj manĝaĵoj estas prezentitaj al preterpasantaj fremduloj, homoj, kiujn li ne konas, sed kiujn li traktas kiel membrojn de sia propra familio. La enkarnejo de la vizitantoj estas tre reala ĉar ili manĝas manĝaĵojn faritajn por homo.

Gen.18:9: “ *Tiam ili diris al li: Kie estas Sara, via edzino? Li respondis: Ŝi estas tie, en la tendo .*

Kun la suferado de la gastiganto sukceso al la gloro de dio kaj sia propra, la vizitantoj rivelas sian veran naturon nomante la nomon de lia edzino, "Sarah", kiun dio donacis al li en sia antaŭa vizio.

Gen.18:10: “ *Unu el ili diris: Mi revenos al vi en ĉi tiu sama tempo; kaj jen Sara, via edzino, havos filon. Sara aŭskultis ĉe la enirejo de la tendo, kiu estis malantaŭ li .*

Ni rimarku, ke en la aspekto de la tri vizitantoj, estas nenio por identigi YaHWéH de la du anĝeloj, kiuj akompanas lin. Ĉiela vivo manifestiĝas ĉi tie kaj malkaŝas la egalecan signifon, kiu tie regas.

Dum unu el la tri vizitantoj sciigas la baldaŭan naskiĝon de Sarah, ŝi aŭskultas de la enirejo ĝis la tendo al kio estas dirita kaj la teksto precizigas kiu " *estis malantaŭ li* "; kio signifas, ke li ne vidis ŝin kaj home ne povis konscii ŝian ĉeeston. Sed ili ne estis viroj.

Gen.18:11: " *Abraham kaj Sara estis maljunaj kaj progresintaj en la aĝo; kaj Sara ne plu povis esperi havi infanojn .*"

La verso difinas normalajn homajn kondiĉojn komunajn al la tuta homaro.

Gen.18:12: “ *Kaj ŝi ridis en si , dirante: Nun, kiam mi maljuniĝis, ĉu mi ankoraŭ dezirus? Mia sinjoro ankaŭ estas maljuna .*”

Rimarku denove la precizecon: “ *Ŝi ridis en si mem* ”; tiel ke neniu aŭdis lin ridi, krom la vivanta Dio, kiu esploras pensojn kaj korojn.

Gen.18:13: “ *La Eternulo diris al Abraham: Kial do Sara ridis, dirante: Ĉu vere mi havas infanon, kvankam mi estas maljuna? »*

Dio profitas la okazon por malkaŝi sian dian identecon, kiu pravigas la mencion de YaHWéH ĉar estas li, kiu parolas en ĉi tiu homa aspekto al Abraham. Nur Dio povas scii la kaŝitajn pensojn de Sara kaj nun Abraham scias, ke Dio parolas al li.

Gen.18:14: “ *Ĉu estas io mirinda de la Eternulo? En la difinita tempo mi revenos al vi, en ĉi tiu sama tempo; kaj Sara havos filon .*”

Dio fariĝas aŭtoritata kaj renovigas sian antaŭdiron klare en la nomo YaHWéH de sia dieco.

Gen.18 :15: “ *Sara mensogis, dirante: Mi ne ridis. Ĉar ŝi timis. Sed li diris: Male, vi ridis .*

" *Sara mensogis* " diras la teksto ĉar Dio aŭdis ŝian sekretan penson, sed neniu rido venis el ŝia buŝo; do estis nur eta mensogo al Dio sed ne al homo. Kaj se Dio riproĉas ŝin, tio estas ĉar ŝi ne akceptas, ke Dio regas ŝiajn pensojn. Ŝi donas pruvon, irante ĝis nun por mensogi al li. Tial li insistas dirante: " *Kontraŭe*

(ĝi estas malvera), vi ridis ." Ni ne forgesu, ke la homo benita de Dio estas Abraham kaj ne Sara, lia legitima edzino, kiu profitas nur de la beno de sia edzo. Liaj ideoj jam rezultigis la malbenon de la naskiĝo de Iŝmael, la estonta hereda malamiko kaj konkuranto de Israelo; estas vere plenumi dian projekton.

Gen.18:16: " *Kaj ĉi tiuj viroj leviĝis, por foriri, kaj rigardis al Sodom. Abraham iris kun ili, por akompani ilin .*

Estingitaj, nutritaj kaj renoviginte al Abraham kaj Sara la estontan naskiĝon de la legitima filo Isaak, la ĉielaj vizitantoj malkaŝas al Abraham, ke ilia vizito sur la tero havas en menso ankaŭ alian mision: ĝi koncernas Sodomon.

Gen.18:17: " *Tiam la Eternulo diris: Ĉu Mi kaŝos antaŭ Abraham, kion Mi faros?... "*

Ĉi tie ni havas la precizan aplikon de ĉi tiu verso el Amos 3:7: " *Ĉar la Eternulo, la Eternulo, faras nenion sen malkaŝi Sian sekreton al Sijaj servantoj la profetoj "*.

Gen.18:18: " *Abraham certe fariĝos granda kaj potenca nacio, kaj per li estos benitaj ĉiuj nacioj de la tero ."*

Pro la kutima perdo de signifo, kiu estas aplikata al la adverbo " *certe* ", mi memoras, ke ĝi signifas: en certa kaj absoluta maniero. Antaŭ ol malkaŝi sian detruan projekton, Dio rapidas trankviligi Abrahamon pri sia propra statuso antaŭ sia vizaĝo kaj li renovigas la benojn, kiujn li donos al li. Dio komencas paroli pri Abraham en la tria persono por lin altigi al la rango de granda historia karaktero de la homaro. Agante tiel, li montras al siaj karnaj kaj spiritaj posteuloj la modelon, kiun li benas kaj kiun li rememoras kaj difinas en la verso kiu venas.

Gen.18:19: " *Ĉar Mi elektis lin, por ke li ordonu al siaj filoj kaj al sia domo post li observi la vojon de la Eternulo, en justeco kaj justeco, la promesoj, kiujn li faris al li ;*

Kion Dio priskribas en ĉi tiu verso faras la tutan diferencon kun Sodom, kiun Li detruos. Ĝis la fino de la mondo, ĝiaj elektitoj estos kiel ĉi tiu priskribo: gardi la vojon de YaHWéH konsistas en praktikado de justeco kaj justeco; la vera justeco kaj vera justeco, kiujn Dio konstruos sur tekstoj de leĝo por instrui sian popolon Izrael. Respekto al ĉi tiuj aferoj estos la kondiĉo por ke Dio respektu Liajn promesojn de benoj.

Gen.18:20: " *Kaj la Eternulo diris: Pligrandiĝas la kriado kontraŭ Sodom kaj Gomora, kaj ilia peko estas granda ."*

Dio alportas ĉi tiun juĝon kontraŭ Sodom kaj Gomora, la urboj de la reĝoj, kiujn Abraham venis por helpi, kiam ili estis atakitaj. Sed ankaŭ en Sodom elektis loĝi lia nevo Lot, kun sia familio kaj siaj servantoj. Konante la ligan de ligo, kiun Abraham havas al sia nevo, Dio multobligas la formojn de atento al la maljunulo por anonci al li siajn intencojn. Kaj por fari tion, li malaltigas sin al la nivelo de la homo por humanigi sin kiel eble plej multe por sin meti je la nivelo de la homa rezonado de Abraham lia servanto.

Gen.18:21: " *Tial mi malsupreniros, kaj mi vidos, ĉu ili agis tute laŭ la raporto, kiu venis al mi; kaj se ĝi ne estas, mi scios ."*

Tiuj ĉi vortoj kontrastas kun la scio pri la pensoj de Sara, ĉar Dio ne povas ignori la nivelon de malmoraleco atingita en ĉi tiuj du urboj de la ebenaĵo kaj ilian

abundan prosperon. Ĉi tiu reago malkaŝas la zorgon, kiun li faras por ke sia fidela servisto akceptu la justan frazon de sia juĝo.

Gen.18:22: “ *Kaj la viroj foriris, kaj iris Sodomon. Sed Abraham ankoraŭ staris antaŭ la Eternulo .* ”

Ĉi tie, la disiĝo de la vizitantoj permesas al Abraham identigi inter ili la vivantan Dion, YaHWéH, ĉeestantan kun li en simpla homa aspekto, kiu instigas la interŝanĝon de vortoj. Abraham kuraĝiĝos ĝis la punkto de engaĝiĝi kun Dio en speco de rabataĉeto por akiri la savon de la du urboj, el kiuj unu estas loĝata de lia kara nevo Lot.

Gen.18:23: “ *Abraham alproksimiĝis kaj diris: Ĉu vi ankaŭ pereigos virtulon kun malvirtulo? »* ”

La demando farita de Abraham estas pravigita, ĉar en siaj kolektivaj agoj de justeco, la homaro kaŭzas la morton de senkulpaj viktimoj nomataj flankaj damaĝoj. Sed se la homaro ne povas distingi la diferencon, Dio povas. Kaj li pruvos pri tio al Abraham kaj al ni, kiuj legas lian biblian ateston.

Gen.18:24: “ *Eble estas kvindek virtuloj en la mezo de la urbo: ĉu Vi ankaŭ ilin pereigos, kaj ne pardonos la urbon pro la kvindek virtuloj, kiuj estas en ĝi? »* ”

En sia milda kaj ama animo, Abraham estas plena de iluzio kaj li imagas, ke eblas trovi almenaŭ 50 justulojn en ĉi tiuj du urboj kaj li alvokas ĉi tiujn 50 eblajn justulojn por akiri de Dio la gracon de la du urboj en la mem nomo de sia perfekta justeco, kiu ne povas bati senkulpulon per kulpulo.

Gen.18:25: “ *Por mortigi virtulon kun malvirtulo, por ke estu kun virtulo kiel kun malvirtulo, malproksime de vi! Malproksime de vi! CXu tiu, kiu jugxas la tutan teron, ne faros justecon? »* ”

Abraham tiel pensas solvi la problemon memorigante Dion pri tio, kion li ne povas fari sen neado de sia personeco, kiu estas tiel ligita al la sento de perfekta justeco.

Gen.18:26: “ *Kaj la Eternulo diris: Se Mi trovos kvindek virtulojn en Sodom meze de la urbo, Mi pardonos al la tuta urbo pro ili .* ”

Kun pacienco kaj bonkoreco, la Eternulo lasis Abrahamon paroli kaj en sia respondo Li pruvis lin prava: por 50 justuloj la urboj ne estos detruitaj.

Gen.18:27: “ *Abraham respondis kaj diris: Jen mi kuraĝis paroli al la Eternulo, mi, kiu estas polvo kaj cindro .* ”

Ĉu estas la penso pri “ *polvo kaj cindro* ”, ke restos malpiuloj post la detruo de la du urboj en la valo? Tamen, Abraham konfesas, ke li mem estas nenio krom “ *polvo kaj cindro* ”.

Gen.18:28: “ *Eble mankos kvin el la kvindek virtuloj; ĉar kvin vi pereigos la tutan urbon? Kaj la Eternulo diris: Mi gxin ne pereigos, se Mi trovos tie kvardek kvin virtulojn .* ”

La aŭdaco de Abraham kondukos lin daŭrigi sian marĉandon malaltigante ĉiun fojon la nombro de elektitoj eble trovitaj kaj li ĉesos en verso 32 pri la nombro de dek justuloj. Kaj ĉiufoje Dio donos sian gracon pro la nombro proponita de Abraham.

Gen.18:29: “ *Abraham daŭrigis paroli al li, kaj diris: Eble estos tie kvardek virtuloj. Kaj la Eternulo diris: Mi faros nenion pro cxi tiuj kvardek .* ”

Gen.18:30: “ *Abraham diris: La Eternulo ne koleru, kaj mi parolos. Eble estos tridek justuloj tie. Kaj la Eternulo diris: Mi faros nenion, se Mi trovos tie tridek virtulojn .*

Gen.18:31: “ *Abraham diris: Jen mi kuraĝis paroli al la Eternulo. Eble estos dudek justuloj tie. Kaj la Eternulo diris: Mi ne pereigos gxin pro cxi tiuj dudek .*

Gen.18:32: “ *Abraham diris: La Eternulo ne koleru, kaj mi ne parolos pli ol ĉi tiun fojon. Eble estos tie dek justuloj. Kaj la Eternulo diris: Mi ne pereigos gxin pro cxi tiuj dek virtuloj .*

Ĉi tie finiĝas la marĉando de Abraham kiu komprenas, ke estas limo por esti fiksita preter kiu lia insistado estus malracia. Li haltas ĉe la nombro de dek justuloj. Li kredas optimisme, ke ĉi tiu nombro da justuloj devas troviĝi en ĉi tiuj du koruptaj urboj, eĉ se nur kalkulante Lot kaj liaj parencoj.

Gen.18:33: “ *La Eternulo foriris, kiam Li finis paroli kun Abraham. Kaj Abraham revenis al sia loĝejo .*

Finiĝas la surtera renkontiĝo de du amikoj, unu ĉiela kaj Ĉiopova Dio kaj la alia homo, polvo de la tero, kaj ĉiu revenas al siaj okupoj. Abraham al sia loĝejo kaj YaHWÉH al Sodom kaj Gomora, sur kiuj falos lia detrua juĝo.

En sia interŝanĝo kun Dio, Abraham malkaŝis sian karakteron, kiu estas en la bildo de Dio, zorgante vidi veran justecon plenumita donante al la vivo sian fortan altvaloran valoron. Tial la marĉando de lia servisto povis nur ĝojigi kaj ĝoji la koron de Dio, kiu plene kundividis siajn sentojn.

Genezo 19

Apartigo en kriz-okazo

Gen.19 : 1: “ *La du anĝeloj venis al Sodomo vespere; kaj Lot sidis ĉe la pordego de Sodomo. Kiam Lot vidis ilin, li levigxis renkonte al ili kaj jxetis sin vizagxaltere .*

Ni rekonas en ĉi tiu konduto la bonan influon de Abraham sur sia nevo Lot, ĉar li montras la saman pripensemon al preterpasantaj vizitantoj. Kaj li faras tion kun des pli da atento, ĉar li konas la malbonajn morojn de la loĝantoj de la urbo Sodom, en kiu li ekloĝis por loĝi.

Gen.19:2: “ *Tiam li diris: Jen, miaj sinjoroj, eniru, mi petas, en la domon de via servanto, kaj tranoktu tie; lavu viajn piedojn; vi ellitiĝos frumatene, kaj vi daŭrigos vian vojaĝon. Ne, ili respondis, ni pasigos la nokton sur la strato .”*

Lot faras sian devon bonvenigi homojn pasantajn tra sia hejmo por protekti ilin kontraŭ la senhontaj kaj malicaj agoj de la koruptaj loĝantoj. Ni trovas la samajn bonvenigajn vortojn, kiujn Abram faris al siaj tri vizitantoj. Lot ja estas justulo, kiu ne lasis sin korupti pro sia kunvivado kun la perversaj estaĵoj de ĉi tiu urbo. La du anĝeloj venis por detrui la urbon sed antaŭ ol detrui ĝin, ili volas konfuzi la malbonecon de la loĝantoj kaptante ilin en la ago, en aktiva pruvo de sia malboneco. Kaj por akiri ĉi tiun rezulton, sufiĉas al ili tranokti sur la strato por esti atakataj de la sodomanoj.

Gen.19:3: “ *Sed Lot tiel instigis ilin, ke ili venis al li kaj eniris en lian domon. Li faris al ili festenon kaj bakis macojn. Kaj ili manĝis .*”

Lot do sukcesas konvinki ilin, kaj ili akceptas lian gastamon; kiu ankoraŭ donas al li la ŝancon montri sian malavarecon kiel Abraham faris antaŭ li. La sperto instruas ilin malkovri la belan animon de Lot, justulo meze de maljustuloj.

Gen.19:4: “ *Ili ankoraŭ ne enlitiĝis, kiam la popolo de la urbo, la popolo de Sodom, ĉirkaŭis la domon, de la infanoj ĝis la maljunuloj; la tuta loĝantaro venis kurante .*”

La pruvo de la malboneco de la loĝantoj superas la atendojn de la du anĝeloj, ĉar ili venas serĉi ilin eĉ en la domo, kie Lot akceptis ilin. Notu la nivelon de kontakto de ĉi tiu malboneco: " *de infanoj ĝis maljunuloj* ". La juĝo de YaHWéH do estas tute pravigita.

Gen.19:5: “ *Kaj ili vokis Loton, kaj diris al li: Kie estas la viroj, kiuj venis al vi ĉi tiun nokton? Elportu ilin al ni, por ke ni ilin konu .*”

Naivuloj povas esti trompitaj de la intencoj de la sodomanoj, ĉar ĝi ne estas peto por konatiĝo sed pri scio en la biblia senco de la termino de la ekzemplo "Adam konis sian edzinon kaj ŝi naskis filon". La malvirteco de ĉi tiuj homoj estas do totala kaj senrimedo.

Gen.19:6: " *Loto eliris al ili ĉe la pordo de la domo, kaj fermis la pordon malantaŭ si .*"

Kuraĝa Lot, kiu rapidas mem iri renkonte al la abomenindaj estaĵoj kaj kiu zorgas fermi malantaŭ si la pordon de sia hejmo por protekti siajn vizitantojn.

Gen.19:7: “ *Kaj li diris: Miaj fratoj, mi petas, ne faru malbonon; »*

La bonulo admonas la malvirtulon, ke ili ne faru malbonon. Li nomas ilin "fratoj" ĉar ili estas viroj kiel li kaj li konservis en si la esperon savi kelkajn el ili de la morto, al kiu ilia konduto direktas ilin.

Gen.19:8: “ *Jen mi havas du filinojn, kiuj neniam konis viron; Mi alportos ilin eksteren al vi, kaj vi povas fari al ili tion, kion vi volas. Nur faru nenion al ĉi tiuj viroj, ĉar ili venis al la ombro de mia tegmento .*”

Por Lot, la konduto de la sodomanoj atingis altaĵojn neniam antaŭe atingitajn en ĉi tiu sperto. Kaj por protekti siajn du vizitantojn, li venas por oferti siajn du ankoraŭ virgulinajn anstataŭ ili.

Gen.19:9: “ *Ili diris: Foriru! Ili diris denove: Ĉi tiu venis kiel fremdulo, kaj li volas agi kiel juĝisto! Nu, ni faros vin pli malbone ol ili. Kaj forte premante Loton, ili venis antaŭen, por detrui la pordon .*

La vortoj de Lot ne trankviligas la kunvenitan pakaĵon, kaj ĉi tiuj monstraj estaĵoj, oni diras, prepariĝas fari pli malbone al li ol al ili. Ili tiam provas malkonstrui la pordon.

Gen.19:10: " *Kaj la viroj etendis siajn manojn, kaj venigis Loton al ili en la domon kaj fermis la pordon .*"

Kun kuraĝa Lot mem en danĝero, la anĝeloj intervenas kaj alportas Lot en la domon.

Gen.19:11: " *Kaj ili blindigis tiujn, kiuj estis ĉe la pordo de la domo, de la plej malgrandaj ĝis la plej grandaj, tiel ke ili vane klopodis trovi la pordon .*"

Ekstere, la plej proksimaj ekscititaj homoj estas blindigitaj; la loĝantoj de la domo estas do protektataj.

Gen.19:12: “ *La viroj diris al Lot:Kiun vi havas ankoraŭ ĉi tie? Bofiloj, filoj kaj filinoj, kaj ĉio, kio apartenas al vi en la urbo, **elirigu ilin el ĉi tiu loko** .*

Lot trovis favoron en la okuloj de la anĝeloj kaj de Dio, kiu ilin sendis. Por ke lia vivo estu savita, li devas “ **eliri** » de la urbo kaj la valo de la ebenaĵo ĉar la anĝeloj detruos la loĝantojn de ĉi tiu valo kiu fariĝos zono de ruinoj kiel la urbo Aĭ. La ofero de la anĝeloj etendiĝas al ĉio, kio apartenas al li en vivantaj homaj estaĵoj.

En ĉi tiu temo de **apartig**o la dia ordono “ **eliri** ” estas konstanta. Ĉar li instigas siajn kreitaĵojn **apartig** sin de malbono en ĉiuj ĝiaj formoj kiel falsaj kristanaj preĝejoj. En Rev.18:4 li ordonas al siaj elektitoj “ **eliri** » de “ *Babilono la granda* ”, kiu koncernas unue la katolikan religion kaj due la multforman protestantan religion, sub kies influo ili restis ĝis ĉi tiu momento. Kaj kiel ĉe Lot, iliaj vivoj estos savitaj nur per tuj obeado de la ordono de Dio. Ĉar, tuj kiam la leĝo estas promulgata, kiu devigas la dimanĉan ripozon en la unua tago, finiĝos la fino de la tempo de graco. Kaj tiam estos tro malfrue por ŝanĝi vian opinion kaj pozicion pri ĉi tiu problemo.

Ĉi tie mi atentigas vin pri la danĝero, kiun reprezentas prokrasti la necesan decidon ĝis poste. Nia vivo estas delikata, ni povas morti pro malsano, akcidento aŭ atako, aferoj kiuj povas okazi se Dio ne estimas nian malrapidecon por reagi, kaj ĉi-kaze, la fino de la tempo de kolektiva graco perdas sian tutan gravecon. , ĉar tiu, kiu mortas antaŭ ŝi, mortas en sia maljusteco kaj sia kondamno de Dio. Konscia pri ĉi tiu problemo, Paŭlo diras en Heb.3:7-8: “ *Hodiaŭ, se vi aŭdas lian voĉon, ne obstinigu viajn korojn kiel en la ribelo...* ”. Estas do ĉiam urĝo respondi al la propono farita de Dio, kaj Paŭlo estas de ĉi tiu opinio laŭ Heb.4:1: “ *Ni do timu, dum la promeso de eniro en lian ripozon ankoraŭ restas, ke iu el Vi ŝajnas, ke ne venis tro malfrue .*”

Gen.19:13: “ *Ĉar ni detruos ĉi tiun lokon, ĉar granda estas la kriadado kontraŭ ĝiaj loĝantoj antaŭ la Eternulo. La Eternulo sendis nin, por detrui ĝin .*

Ĉi-foje, la tempo finiĝas, la anĝeloj sciigis al Lot la kialon de sia ĉeesto ĉe lia hejmo. La urbo devas esti rapide detruita per decido de YaHWéH.

Gen.19:14: “ *Loto eliris kaj diris al siaj bofiloj, kiuj prenis siajn filinojn: Leviĝu, li diris, foriru el ĉi tiu loko; cxar la Eternulo pereigos la urbon. Sed, en la okuloj de siaj bofiloj, li ŝajnis ŝerci .*”

La bofiloj de Lot certe ne estis je la nivelo de malboneco de la aliaj Sodomanoj, sed por savo nur fido kalkulas. Kaj klare, ili ne havis ĝin. La kredoj de ilia bopatro ne interesis ilin, kaj la subita ideo, ke la Dio YaHWéH pretas detrui la urbon, estis simple nekredbla por ili.

Gen.19:15: “ *De la tagiĝo la anĝeloj instigis Loton, dirante: Leviĝu, prenu vian edzinon kaj viajn du filinojn, kiuj estas ĉi tie, por ke vi ne pereu en la ruino de la urbo ”.*

La detruo de Sodomo kaŭzas korŝirajn **disiĝojn** , kiuj malkaŝas fidon kaj la foreston de kredo. La filinoj de Lot devas elekti inter sekvi sian patron aŭ sekvi sian edzon.

Gen.19:16: “ *Kaj kiam li prokrastis, la viroj prenis lin je la mano, lin kaj lian edzinon kaj liajn du filinojn, ĉar la Eternulo indulgis lin; Ili prenis lin kaj lasis lin ekster la urbo .*

En ĉi tiu ago, Dio montras al ni " *markon prenitan el la fajro* ". Denove estas por la justa Lot ke Dio savas, kun li, liajn du filinojn kaj lian edzinon. Tiel, ŝiritaj el la urbo, ili trovas sin ekstere, liberaj kaj vivantaj.

Gen.19:17: " *Kiam li elkondukis ilin, unu el ili diris: "Savu por via vivo; ne rigardu malantaŭ vi, nek haltu en la tuta ebenaĵo; forkuru al la monto, por ke vi ne pereu ."*

Savo estos sur la monto, la elekto lasita al Abraham. Lot povas tiel kompreni kaj bedaŭri sian eraron elektinte la ebenaĵon kaj ĝian prosperon. Lia vivo estas en ludo, kaj li devos rapidi, se li volas esti sekura, kiam la fajro de Dio trafos la valon. Li estas ordonita ne rigardi malantaŭen. La ordo estas prenita laŭvorte kaj figure. La estonteco kaj vivo kuŝas antaŭ la pluivantoj de Sodomo, ĉar malantaŭ ili, baldaŭ estos nenio krom inkandeskaj ruinoj ekbruligitaj de sulfuraj ŝtonoj ĵetitaj de la ĉielo.

Gen.19:18: " *Loto diris al ili: Ho! ne, Sinjoro!* »

La ordono donita de la anĝelo teruras Lot.

Gen.19:19: " *Jen mi trovis favoron antaŭ Vi, kaj vi montris la grandecon de Via favorkoreco al mi, konservante mian vivon; sed mi ne povas eskapi sur la monton, antaŭ ol trafos min katastrofo, kaj mi pereos .*

Lot konas ĉi tiun regionon, kie li loĝas, kaj li scias, ke por atingi la monton necesas al li multe da tempo. Tial li petegas la anĝelon kaj proponas al li alian solvon.

Gen.19:20: " *Jen ĉi tiu urbo estas sufiĉe proksima, por ke mi povu rifuĝi, kaj ĝi estas malgranda. Ho! ke mi povas eskapi tien,... ĉu ne malgranda?... kaj ke mia animo vivas!* »

Ĉe la fino de la valo estas Tsoar, vorto kiu signifas malgrandan. Ŝi postvivis la tragedion de la valo por funkcii kiel rifuĝo por Lot kaj lia familio.

Gen.19:21: " *Kaj li diris al li: Jen mi ankaŭ donas al vi ĉi tiun gracon, kaj mi ne pereigos la urbon, pri kiu vi parolas ."*

La ĉeesto de ĉi tiu urbo ankoraŭ atestas ĉi tiun dramecan epizodon, kiu trafis la urbojn de la valo de la ebenaĵo, kie troviĝis la du urboj Sodomo kaj Gomora.

Gen.19:22: " *Rapidu kaj rifuĝu tie, ĉar mi nenion povas fari ĝis vi alvenos tien. Tial la nomo Coar ricevis al ĉi tiu urbo .*

La anĝelo nun dependas de sia interkonsento kaj atendos ĝis Lot eniros Zoar por frapi la valon.

Gen.19:23: " *La suno leviĝis sur la teron, kiam Lot eniris Coar ."*

Por la sodomanoj nova tago ŝajnis esti anoncita sub bela sunleviĝo; tago kiel ajna alia...

Gen.19:24: " *Tiam la Eternulo pluvigis sulfuron kaj fajron el la ĉielo sur Sodomon kaj sur Gomora de la Eternulo ."*

Ĉi tiu mirakla dia ago ricevis potencon ateston per la malkovroj de adventisma arkeologo Ron Wyatt. Li identigis la lokon de la urbo Gomora, kies loĝejoj kliniĝis unu kontraŭ la alia kontraŭ la okcidenta deklivo de la monto, kiu limas ĉi tiun valon. La grundo de ĉi tiu loko estas farita el sulfuraj ŝtonoj kiuj, kiam elmetitaj al fajro, daŭre ekbruligas hodiaŭ. La dia miraklo estas tiel plene konfirmita kaj inda je la fido de la elektitoj.

Kontraŭe al tio, kion oni ofte pensis kaj diris, Dio ne vokis la nuklean energion por detrui ĉi tiun valon, sed sur ŝtonoj de sulfuro kaj pura sulfuro, taksita je 90% pureco, kio estas escepta laŭ la specialistoj. La ĉielo ne portas nubojn de sulfuro, do mi povas diri, ke ĉi tiu detruo estas la laboro de la kreinto Dio. Li povas krei ajnan materion laŭ sia bezono, ĉar li kreis la teron, la ĉielon kaj ĉion, kion ili enhavas.

Gen.19:25: " *Li detruis tiujn urbojn kaj la tutan ebenaĵon kaj ĉiujn loĝantojn de la urboj kaj la kreskaĵojn de la tero .* "

Kio povas pluvivi en loko submetita al pluvo de ŝtonoj de flamanta sulfuro? Nenio, krom rokoj kaj sulfuraj ŝtonoj ankoraŭ ĉeestantaj.

Gen.19:26: " *La edzino de Lot rigardis malantaŭen, kaj ŝi fariĝis kolono de salo .* "

Ĉi tiu retrorigardo de la edzino de Lot malkaŝas bedaŭrojn kaj retenitan intereson pri ĉi tiu malbenita loko. Ĉi tiu animstato ne plaĉas al Dio kaj li faras ĝin konata transformante sian korpon en kolonon de salo, la bildon de absoluta spirita sterileco .

Gen.19:27: " *Abraham leviĝis frue matene, por iri al la loko, kie li staris antaŭ la Eternulo .* "

Nekonscia pri la dramo kiu okazis, Abraham venas al la kverko de Mamre kie li bonvenigis siajn tri vizitantojn.

Gen.19:28: " *Kaj li rigardis al Sodom kaj Gomora kaj super la tuta regiono de la ebenaĵo; kaj jen li vidis, ke fumo leviĝas de la tero, kiel fumo de forno .* "

La monto estas bonega observatorio. De sia alteco, Abraham dominas la regionon kaj li scias kie la valo de Sodom kaj Gomora situas. Se la grundo de la loko estas ankoraŭ inkandeska brazilo, supre leviĝas akra fumo kaŭzita de la sulfuro kaj de la konsumo de ĉiuj materialoj kolektitaj en urbo de la homo. La loko estas kondamnita al sterileco ĝis la fino de la mondo. Tie ni trovas nur ŝtonojn, ŝtonojn, sulfurajn ŝtonojn, kaj salon, multe da salo, kiu antaŭenigas la sterilecon de la grundo.

Gen.19:29: " *Kiam Dio detruis la urbojn de la ebenaĵo, Li rememoris Abrahamon; kaj li savis Loton el la mezo de la malfeliĉo, per kiu li renversis la urbojn, kie Lot loĝis .* "

Ĉi tiu klarigo estas grava ĉar ĝi malkaŝas al ni, ke Dio savis Loton nur por plaĉi al Abraham, lia fidela servanto. Li do ne ĉesis riproĉi al li pro sia elekto por la prospera valo kaj ĝiaj koruptaj urboj. Kaj tio konfirmas, ke li ja estis savita de la sorto konata de Sodomo kiel "marko forkaptita de la fajro" aŭ, ege precize.

Gen.19:30: " *Lot eliris Coar sur la altoj, kaj ekloĝis sur la monto, kun siaj du filinoj, ĉar li timis resti en Coar. Li vivis en kaverno, li kaj liaj du filinoj .* "

La bezono de **apartigo** nun iĝas klara al Lot. Kaj estas li, kiu decidas ne resti en Coar kiu, kvankam "malgranda" ankaŭ estis loĝita de homoj kiuj estis koruptaj kaj pekuloj antaŭ Dio. Siavice, li iras al la monto kaj, for de ajna komforto, vivas kun siaj du filinoj en kaverno, natura sekura ŝirmejo ofertita de la kreaĵo de Dio.

Gen.19:31: " *La pli maljuna diris al la pli juna: Nia patro estas maljuna; kaj neniu en la kamparo venas al ni, laŭ la kutimo de ĉiuj landoj .* "

Estas nenio skandala en la iniciatoj prenitaj de la du filinoj de Lot. Ilia instigo estas pravigita kaj aprobata de Dio ĉar ili agas cele doni posteularon al sia patro. Sen ĉi tiu instigo la iniciato estus incesta.

Gen.19:32: " *Venu, ni trinkigu nian patron per vino, kaj ni kuŝu kun li, por ke ni konservu la genton de nia patro .* "

Gen.19:33: " *Do ili trinkigis sian patron per vino en tiu nokto; kaj la plej aĝa ekdormis kun sia patro: li ne rimarkis, kiam ŝi kuŝiĝis, nek kiam ŝi leviĝis .* "

Gen.19 : 34: " *En la sekvanta tago la pli maljuna diris al la pli juna: Jen mi dormis hieraŭ nokte kun mia patro; ni trinkigu lin denove vinon ĉi-nokte, kaj ni iru dormi kun li, por ke ni konservu la genton de nia patro .* "

Gen.19:35: " *Ili trinkigis sian patron vinon denove tiun nokton; kaj la plej juna ekdormis kun li: li ne rimarkis, kiam ŝi kuŝiĝis, nek kiam ŝi leviĝis .* "

La tuta senkonscienco de Lot en ĉi tiu ago donas al la aliro la bildon de artefarita fekundigo aplikita al bestoj kaj homoj en nia fina tempo. Ne estas la plej eta serĉado de plezuro kaj la afero ne estas pli ŝoka ol la kuniĝo de fratoj kaj fratinoj ĉe la komenco de la homaro.

Gen.19:36: " *La du filinoj de Lot gravediĝis de sia patro .* "

Ni notas en ĉi tiuj du filinoj de Lot esceptajn kvalitojn de ofero por la avantaĝo de la honoro de sia patro. Kiel fraŭlaj patrinoj, ili levos sian infanon sole, oficiale sen patro, kaj ili tiel rezignas preni edzon, geedzon, kunulon.

Gen.19:37: " *La unuenaskito naskis filon, kaj donis al li la nomon Moab; li estas la patro de la Moabidoj ĝis la nuna tago .* "

Gen.19:38: " *Ankaŭ la plej juna naskis filon, kaj li donis al li la nomon Ben Ammi; li estas la patro de la Amonidoj ĝis hodiaŭ .* "

Ni trovas, en la profetaĵo de Daniel 11:41, la mencion de la idaro de la du filinoj: " *Li eniros en la plej belan landon, kaj multaj falos; sed Edom, Moab , kaj la estro de la Amonidoj estos savitaj el lia mano .* Karna kaj spirita ligo do kunigos ĉi tiujn idaron al Israelo fondita sur Abraham, la radiko post Heber de la hebrea popolo. Sed ĉi tiuj komunaj radikoj ekscitos kverelojn kaj metos ĉi tiujn idaron kontraŭ la nacion Israelo. En Cephaniah 2:8 kaj 9, Dio profetas pri katastrofo por Moab kaj la Amonidoj: " *Mi aŭdis la insultadon de Moab kaj la insultojn de la Amonidoj, kiam ili insultis Mian popolon kaj leviĝis arogante kontraŭ ĝiaj limoj. Jen kial mi vivas! diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Moab estos kiel Sodom, kaj la Amonidoj kiel Gomora, loko kovrita de dornoj, minejo de salo, dezerto por ĉiam; la ceteraj el Mia popolo prirabas ilin, la ceteraj el Mia popolo ilin posedos .* "

Ĉi tio pravas, ke la beno de Dio estis nur sur Abraham kaj ke ĝi ne estis dividita de liaj fratoj naskita de la sama patro, Terah. Se Lot povis profiti el la ekzemplo de Abraham, tio ne estos la kazo por liaj posteuloj naskita de liaj du filinoj.

Genezo 20

Apartigo per la statuso de profeto de Dio

Renovigante la sperton kun Faraono raportita en Genezo 12, Abraham prezentas sian edzinon Sara kiel sian fratinton al Abimeleĥ, reĝo de Gerar (nuna Palestino proksime de Gazao). Denove, la reago de Dio kiu punas lin igas lin malkovri ke la edzo de Sara estas lia profeto. La potenco kaj timo de Abraham tiel disvastiĝis tra la regiono.

Genezo 21

La apartigo de la legitima kaj la nelegitima

Apartigo per la ofero de tio, kion ni **amas**

Gen.21:1: “ *Kaj la Eternulo rememoris Saran, kiel Li diris, kaj la Eternulo faris al Sara, kiel Li diris.* »

En ĉi tiu vizito, Dio ĉesigas la longan senfrukton de Sara.

Gen.21:2: “ *Kaj Sara gravediĝis kaj naskis al Abraham filon en lia maljuneco, en la difinita tempo, pri kiu Dio diris al li.* »

Jes.55:11 konfirmas tion: “ *Tiel estas kun mia vorto, kiu eliras el mia buŝo: ĝi ne revenas al mi malplena, sen plenumi mian volon kaj plenumi miajn planojn* ”; la promeso farita al Abraham estas plenumita, la verso estas do pravigita. Ĉi tiu filo venas en la mondon post kiam Dio anoncas sian naskiĝon. La Biblio prezentas lin kiel la "filon de promeso", kio faras Isaak profeta tipo de la mesiana "Filo de Dio": Jesuo.

Gen.21:3: “ *Kaj Abraham donis la nomon al sia filo, kiu naskiĝis al li, kiun naskis al li Sara, Isaak.* »

La nomo Isaak signifas: li ridas. Kaj Abraham kaj Sara ridis kiam ili aŭdis Dion anonci sian estontan filon. Se ridado de ĝojo estas pozitiva, tio ne estas la kazo kun moka ridado. Fakte, ambaŭ geedzoj havis la saman reagon estante viktimoj de homa antaŭjuĝo. Ĉar ili ridis je la penso pri la homaj reagoj de tiuj ĉirkaŭ ili. Ekde la inundo, la vivdaŭro estas multe mallongigita kaj por homoj, la aĝo de 100 markoj progresigis maljunuĝon; tiu, kie ni atendas malmulte de la vivo. Sed aĝo signifas nenion en la kunteksto de rilato kun la kreinto Dio, kiu fiksas la limojn de ĉio. Kaj Abraham malkovras tion en sia sperto kaj li ricevas, per Dio, riĉecon, honoron kaj patrecon, ĉi-foje, legitimajn.

Gen.21:4: “ *Kaj Abraham cirkumcidis sian filon Isaak kiam li havis la aĝon de ok tagoj, kiel ordonis al li Dio.* »

Siavice, la legitima filo estas cirkumcidita. La ordono de Dio estas obeita.

Gen.21:5: “ *Kaj Abraham havis la aĝon de cent jaroj, kiam naskiĝis al li lia filo Isaak.* »

La afero estas rimarkinda, sed ne laŭ antaŭdiluviaj normoj.

Gen.21:6: “ *Kaj Sara diris: Dio donis al mi ridi; kiu aŭdos ĝin, ridos kun mi.* »

Sarah trovas la situacion ridinda ĉar ŝi estas homa kaj viktimo de homa antaŭjuĝo. Sed ĉi tiu deziro ridi ankaŭ spegulas neatenditan ĝojon. Kiel Abraham,

sia edzo, ŝi ricevas la eblecon naski en aĝo, kiam tio ne plu estas imagebla laŭ homa normaleco.

Gen.21 :7: “ *Kaj ŝi diris: Kiu dirus al Abraham: Sara nutros filojn? Ĉar filon mi naskis al li en lia maljuneco.* »

La afero estas vere escepta kaj tute mirakla. Rigardante ĉi tiujn vortojn de Sara sur profeta nivelo, ni povas vidi en Isaak la filon kiu profetas la novan interligon en Kristo, dum Iŝmael profetas la filon de la unua interligo. Per sia rifuzo de Kristo Jesuo, ĉi tiu natura filo naskita laŭ la karno per la signo de cirkumcido estos malakceptita de Dio favore al la kristana filo elektita per fido. Kiel Isaak, la Kristo fondinto de la nova interligo naskiĝos mirakle por malkaŝi kaj reprezenti Dion en homa aspekto. Kontraste, Iŝmael estas koncipita nur sur karnaj bazoj kaj strikte homaj komprenoj.

Gen.21:8: “ *Kaj la infano kreskis kaj estis demamigita; kaj Abraham faris grandan festenon en la tago, kiam Isaak estis demamigita.* »

La mamnutrita bebo fariĝos adoleskanto, kaj por Patro Abraham malfermiĝas estonteco plena de promeso kaj feliĉo, kiun li ĝoje festas.

Gen.21:9: “ *Kaj Sara vidis la filon de Hagar, la Egiptino, kiun ŝi naskis al Abraham, ridantan; kaj ŝi diris al Abraham: "*

Ridado klare prenas grandan lokon en la vivo de la beata paro. La malamikeco kaj ĵaluzo de Iŝmael direkte al Isaak, la legitima filo, igas lin ridi, mokante lin. Por Sara, la limo de la eltenebla estas atingita: post la mokado de la patrino venas tiu de la filo; estas tro multe.

Gen.21:10: “ **Forpelu** ĉi tiun sklavinton kaj ŝian filon; ĉar la filo de ĉi tiu sklavino ne heredos kun mia filo, kun Isaak. »

Ni povas kompreni la indignon de Sara sed rigardu kun mi supre. Sara profetas la malindecon de la unua alianco, kiu ne heredos kun la elektitoj la novan, bazitan sur fido al la justeco de Kristo Jesuo.

Gen.21:11: “ *Kaj estis tre malbone antaŭ Abraham, pro lia filo.* »

Abraham ne reagis kiel Sara ĉar liaj sentoj estas dividitaj inter liaj du filoj. La naskiĝo de Isaak ne eliminis la 14 jarojn da amo, kiuj ligas lin al Iŝmael.

Gen.21:12: “ *Kaj Dio diris al Abraham: Ne estu malbono antaŭ viaj okuloj pro la infano kaj pro via sklavino. En ĉio, kion diris al vi Sara, aŭskultu ŝian voĉon; ĉar en Isaak vi estos nomata idaro.* »

En ĉi tiu mesaĝo, Dio preparas Abrahamon por akcepti la fremdiĝon de Iŝmael, lia plej aĝa filo. Ĉi tiu **disiĝo** estas en la profeta projekto de Dio; ĉar li profetas la malsukceson de la malnova mosea interligo. Kiel konsolo, en Isaak, Li multigos sian idaron. Kaj la plenumo de ĉi tiu dia vorto estos per la establado de la nova interligo, kie la " *elektitoj* " estos " *vokitaj* " per la mesaĝo de la eterna Evangelio de Dio en Jesuo Kristo.

Tiel, paradokse, Isaak estos patriarko de la malnova interligo kaj estas antaŭ ĉio en Jakobo, lia filo, ke laŭ la karno kaj la signo de cirkumcido, la Izraelo de Dio estos starigita sur siaj fundamentoj. Sed la paradokso estas, ke tiu sama Isaak nur profetas lecionojn pri la nova interligo en Kristo.

Gen.21:13: “ *Kaj mi ankaŭ faros la filon de la sklavino popolo, ĉar li estas via idaro.* »

Iŝmael estas la patriarko de multaj popoloj de Mezoriento. Ĝis Kristo aperis por sia surtera sava ministerio, spirita legitimeco apartenis sole al la posteuloj de ĉi tiuj du filoj de Abraham. La okcidenta mondo vivis en multoblaj formoj de paganismo, ignorante la ekziston de la granda kreinto Dio.

Gen.21:14: “ *Kaj Abraham leviĝis frue matene, kaj prenis panon kaj felon da akvo kaj donis ilin al Hagar, metinte ilin sur ŝian ŝultron, kaj li donis al ŝi la infanon kaj forsendis ŝin. Kaj ŝi iris kaj vagis en la dezerto Beer-Ŝeba.* »

La interveno de Dio trankviligis Abrahamon. Li scias, ke Dio mem gardos Hagar kaj Iŝmael kaj li konsentas **disiĝi** de ili, ĉar li fidis Dion protekti kaj gvidi ilin. Ĉar li mem estas protektita kaj gvidita ĝis nun de Li.

Gen.21:15: “ *Kaj kiam la akvo en la felsako elĉerpiĝis, ŝi ĵetis la infanon sub unu el la arbustoj,* ”

En la dezerto de Beer-Ŝeba, la akvo forportita estas rapide konsumita kaj sen akvo, Hagar nur vidas morton kiel la fina rezulto por ŝia malfeliĉa situacio.

Gen.21:16: “ *Iris kaj sidiĝis kontraŭe, en la atingo de pafarko; ĉar ŝi diris: Mi ne vidu la infanon morti. Kaj ŝi sidis kontraŭe, kaj ŝi levis sian voĉon kaj ploris.* »

En ĉi tiu ekstrema situacio, por la dua fojo, Hagar verŝas siajn larmojn antaŭ la vizaĝo de Dio.

Gen.21:17: “ *Kaj Dio aŭdis la voĉon de la infano, kaj la Anĝelo de Dio vokis Hagaron el la ĉielo, kaj diris al ŝi: Kio estas al vi, Hagar? Ne timu, ĉar Dio aŭdis la voĉon de la infano, kie li estas.* »

Kaj la duan fojon, Dio intervenas kaj parolas al ŝi por trankviligi ŝin.

Gen.21:18: “ *Leviĝu, prenu la infanon kaj prenu lin en vian manon; cxar Mi faros gxin granda popolo.* »

Mi memorigas vin, la infano Iŝmael estas adoleskanto de 15 ĝis 17 jaroj, sed li tamen estas infano submetita al sia patrino Hagar kaj la du ne plu havas akvon por trinki. Dio volas, ke ŝi subtenu sian filon ĉar potenca destino estas preta por li.

Gen.21:19: “ *Kaj Dio malfermis ŝiajn okulojn, kaj ŝi vidis akvoputon; kaj ŝi iris kaj plenigis la haŭton per akvo kaj trinkigis la infanon.* »

Rezulto de miraklo aŭ ne, ĉi tiu akvoputo aperas en la necesa momento por doni al Hagar kaj al ŝia filo la guston por la vivo. Kaj ili ŝuldas siajn vivojn al la potenca Kreinto, kiu malfermas aŭ fermas la vizion kaj inteligentecon de aferoj.

Gen.21:20: “ *Kaj Dio estis kun la infano, kaj li kreskis kaj logxis en la dezerto, kaj farigxis arkpafisto.* »

La dezerto do ne estis malplena ĉar Iŝmael ĉasis bestojn, kiujn li mortigis per sia pafarko por manĝi.

Gen.21:21: “ *Kaj li loĝis en la dezerto Paran; kaj lia patrino prenis al li edzinon el la lando Egipta.* »

La ligo inter la Iŝmaelidoj kaj la Egiptoj do plifortiĝos kaj kun la tempo, la rivaleco de Iŝmael kun Isaak pliiĝos ĝis la punkto de igi ilin konstantaj naturaj malamikoj.

Gen.21 :22: “ *En tiu tempo, Abimeleĥ kaj Pikol, lia militestro, ekparolis al Abraham jene; Dio estas kun vi en ĉio, kion vi faras.* »

La spertoj kaŭzitaĵoj de la prezento de Sara kiel lia fratino, aferoj rakontitaj en Gen.20, instruis Abimeleĥ, ke Abraham estas la profeto de Dio. Li nun estas timita kaj timita.

Gen.21:23: " *Kaj nun ĵuru al mi ĉi tie per Dio, ke vi ne agados malvere kun mi, nek kun miaj infanoj, nek kun miaj genepoj, laŭ la bonkoreco, kiun mi montris al vi, vi agos al mi. kaj al la lando, en kiu vi restis. »*

Abimeleĥ ne plu volas esti viktimo de la ruzoj de Abraham kaj deziras akiri de li firmajn kaj rezolutajn engaĝiĝojn al paca alianco.

Gen.21:24: " *Kaj Abraham diris: Mi ĵuros. »*

Abraham havas neniun malbonan intencon al Abimeleĥ kaj li povas tiel konsenti pri ĉi tiu pakto.

Gen.21:25: " *Kaj Abraham admonis Abimeleĥon pro akvoputo, kiun la servantoj de Abimeleĥ perforte prenis. »*

Gen.21:26: " *Kaj Abimeleĥ diris: Mi ne scias, kiu faris tion, kaj vi ne avertis min pri tio, kaj mi nur auxdis pri tio hodiaŭ. »*

Gen.21:27: " *Kaj Abraham prenis sxafojn kaj bovojn kaj donis ilin al Abimeleĥ, kaj ili ambaŭ faris interligon. »*

Gen.21:28: " *Kaj Abraham apartigis sep junajn sxafojn el la grego; »*

La elekto farita de Abraham de "sep ŝafoj" atestas pri lia ligo kun la kreinto Dio, kiun li tiel volas asocii kun sia laboro. Abraham ekloĝis en fremda lando, sed li volas, ke la frukto de sia laboro restu lia posedaĵo.

Gen.21:29: " *Kaj Abimeleĥ diris al Abraham: Kio estas tiuj sep junaj sxafoj, kiujn vi apartigis? »*

Gen.21:30: " *Kaj li diris: Vi prenos el mia mano ĉi tiujn sep junajn ŝafojn, kiel ateston al mi, ke mi fosis ĉi tiun puton. »*

Gen.21:31: " *Tial oni nomis tiun lokon Beer-Ŝeba, ĉar ili ambaŭ ĵuris tie. »*

La puto en disputo estis nomita laŭ la vorto "ŝeba" kiu estas la radiko de la numero "sep" en la hebrea, kaj kiun ni trovas en la vorto "ŝabato" kiu indikas la sepan tagon, nian sabaton sanktigitan ĉe la semajna ripozo de Dio. ekde la komenco de lia surtera kreado. Por konservi la memoron pri ĉi tiu alianco, la puto estis tiel nomita "la puto de la sep".

Gen.21:32: " *Kaj ili faris interligon en Beer-Ŝeba. Kaj levigxis Abimeleĥ kaj Pikol, lia militestro, kaj ili revenis en la landon de la Filisxtoj. »*

Gen.21:33: " *Kaj Abraham plantis tamariskon en Beer-Ŝeba; kaj tie li vokis la nomon de la Eternulo, la Dio eterna. »*

Gen.21:34: " *Kaj Abraham loĝis longan tempon en la lando de la Filiŝtoj. »*

Dio organizis kondiĉojn de paco kaj trankvilo por sia servanto.

Genezo 22

La disiĝo de la patro kaj la sola filo oferis

Ĉi tiu ĉapitro 22 prezentas la profetan temon de Kristo ofertita kiel ofero de Dio kiel la Patro. Ĝi prezentas la principon de savo preparitan sekrete de Dio ekde la komenco de lia decido krei liberajn, inteligentajn kaj aŭtonomajn ekvivalentojn kontraŭ li. Ĉi tiu ofero estos la prezo por pagi por akiri revenon de amo de liaj estaĵoj. La elektitaj estos tiuj, kiuj respondis al la atendoj de Dio kun plena libereco de elekto.

Gen.22:1: “ *Post tio Dio provis Abrahamon, kaj diris al li: Abraham! Kaj li respondis: Jen mi! »*

Abraham estas tre obeema al Dio, sed ĝis kie ĉi tiu obeo povas iri? Dio jam scias la respondon, sed Abraham devas postlasi, kiel ateston por ĉiuj elektitoj, konkretan pruvon de sia ekzempla obeemo, kiu igas lin tiel inda je la amo de sia Dio, kiu faras lin la patriarko, kies posteularo estos sublimigita de la naskiĝo de Kristo Jesuo.

Gen.22:2: “ *Dio diris: Prenu vian filon, vian solan filon, tiun, kiun vi amas, Isaak; iru en la landon Morija, kaj oferu lin tie kiel bruloferon sur unu el la montoj, pri kiuj Mi rakontos al vi. »*

Dio intence premas sur kio doloras, ĝis la limo de eltenebla por ĉi tiu maljunulo de pli ol cent jaroj. Dio mirakle donis al li la ĝojon havi filon naskita al li kaj Sara, lia laŭleĝa edzino. Ankaŭ, li kaŝos de tiuj ĉirkaŭ si la nekredoblan peton de Dio: “ *Oferu vian solan filon kiel oferon* “. Kaj la pozitiva respondo de Abraham havos eternajn sekvojn por la tuta homaro. Ĉar, post kiam Abraham konsentis oferi sian filon, Dio mem ne plu povos rezigni pri sia sava projekto; se li povus pripensi rezigni ĝin.

Ni notu la intereson de la precizeco: “ *sur unu el la montoj, kiujn mi diros al vi* “. Ĉi tiu preciza loko estas planita por ricevi la sangon de Kristo.

Gen.22:3: “ *Abraham leviĝis frue matene, selis sian azenon kaj prenis kun si du servantojn kaj lian filon Isaak. Li disfendis lignon por la brulofero, kaj ekiris al la loko, kiun Dio diris al li. »*

Abraham decidis obei ĉi tiun troon kaj kun morto en la animo, li organizis la preparadon de la sanga ceremonio ordonita de Dio.

Gen.22:4: “ *En la tria tago Abraham levis siajn okulojn kaj vidis la lokon malproksime. »*

La lando Morija estas promenado de tri tagoj de la loko, kie li loĝas.

Gen.22:5: “ *Kaj Abraham diris al siaj servantoj: Restu ĉi tie kun la azeno; Mi kaj la junulo iros tiom malproksimen por adori, kaj ni revenos al vi. »*

La terura ago, kiun li estas faronta, ne bezonas atestantojn. Li tial **disiĝas** de siaj du servistoj, kiuj devos atendi lian revenon.

Gen.22 : 6: “ *Abraham prenis la lignon por la brulofero kaj ŝarĝis ĝin sur sian filon Isaak, kaj portis la fajron kaj la tranĉilon en sia mano. Kaj ili ambaux marsxis kune . »*

En ĉi tiu profeta sceno, same kiel Kristo devos porti la pezan "patibulum" al kiu liaj pojnoj estos najlita, Isaak estas ŝarĝita per la ligno kiu, ekbruligita, konsumos lian oferitan korpon.

Gen.22:7: “ *Tiam Isaak parolis al sia patro Abraham, dirante: Mia patro! Kaj li respondis: Jen mi, mia filo! Isaak respondis: Jen la fajro kaj la ligno; sed kie estas la sxafido por la brulofero? »*

Isaak atestis multajn religiajn oferojn kaj li pravus esti surprizita de la foresto de la besto kiu estas oferota.

Gen.22:8: “ *Abraham diris: Mia filo, Dio havigos al Si la ŝafidon por la brulofero. Kaj ili ambaŭ marĝis kune. »*

Tiu ĉi respondo de Abraham estis rekte inspirita de Dio ĉar ĝi grandioze profetas la grandegan oferon, kiun Dio faros, proponante sin al krucumado en homa karno, tiel zorgante pri la bezono de la elektitaj pekuloj por efika kaj justa Savanto en dia perfekteco. Sed Abraham ne vidas ĉi tiun savan estontecon, ĉi tiun rolon de Kristo la Savanto profetitan de la besto oferita al YaHWÉH, la ĉiopova kreinto Dio. Por li, ĉi tiu respondo simple permesas al li gajni tempon, ĉar li rigardas kun teruro la krimon, kiun li devos fari.

Gen.22:9: “ *Kiam ili venis al la loko, kiun Dio diris al li, Abraham konstruis tie altaron kaj aranĝis la lignon. Li ligis sian filon Isaak kaj metis lin sur la altaron sur la supro de la ligno. »*

Bedaŭrinde por Abraham antaŭ la altaro, ne plu estas maniero kaŝi de Isaak, ke ĝi estas li, kiu estos la ŝafido de la ofero. Se Patro Abraham montris sin sublimes en ĉi tiu eksterordinara akcepto, la obeema konduto de Isaak estas spegulbildo de kio Jesuo Kristo estus siatempe: sublimes en sia obeemo kaj sindonemo.

Gen.22:10: “ *Tiam Abraham etendis sian manon kaj prenis la tranĉilon por mortigi sian filon. »*

Notu, ke por reagi, Dio atendas ĝis la plej lasta fino de la testo por doni la ateston de siaj elektitoj realan valoron kaj aŭtentikecon. La “ *tranĉilo en mano* ”; restas nur buĉi Isaakon kiel la multajn ŝafidojn jam oferitajn.

Gen.22:11: “ *Tiam la anĝelo de la Eternulo vokis lin el la cxielo, kaj diris: Abraham! Abraham! Kaj li respondis: Jen mi! »*

La pruvo de la obeema kredo de Abraham estas farita kaj perfekte plenumita. Dio ĉesigas la suferadon de la maljunulo kaj tiun de lia filo tiel inda je li kaj lia amo.

Notu, kiam ajn li estas vokita de Dio aŭ lia filo, Abraham ĉiam respondas dirante: “ *Jen mi estas* ”. Tiu ĉi spontanea respondo, kiu fontas el li, atestas lian sindoneman kaj malferman naturon al sia proksimulo. Krome, ĝi kontrastas kun la sinteno de Adam kaptita en situacio de peko kiu kaŝis sin de Dio, ĝis la punkto ke Dio estis devigita diri al li: “ *Kie vi estas?* ”.

Gen.22 : 12: “ *Kaj la anĝelo diris: Ne etendu vian manon sur la infanon, kaj ne faru al li ion; cxar nun mi scias, ke vi timas Dion kaj ne rifuzis de mi vian solan filon. »*

Kun la pruvo de sia fidela kaj obeema kredo, Abraham povas esti en la okuloj de ĉiuj, kaj ĝis la fino de la mondo, esti montrita kiel modelo de vera fido, fare de Dio, ĝis la alveno de Kristo kiu enkarniĝos turniĝu en dia perfekteco. Ĝuste en ĉi tiu modelo de senriproĉa obeemo Abraham fariĝas la spirita patro de veraj kredantoj savitaj de la sangoverŝita de Jesuo Kristo. En ĉi tiu sperto,

Abraham ĵus ludis la rolon de Dio la Patro, kiu proponos kiel realan kaj mortan oferon, sian solan filon nomatan Jesuo Nazaretano.

Gen.22:13: “ *Abraham levis siajn okulojn, kaj vidis malantaux si virsxafon tenitan en arbitajxo per la kornoj; kaj Abraham iris kaj prenis la virsxafon kaj alportis gxin kiel bruloferon anstataux sia filo.* »

Je ĉi tiu punkto, Abraham povas rimarki, ke lia respondo al Isaak, " *mia filo, Dio havigos al si la ŝafidon por la brulofero* ", estis inspirita de Dio, ĉar la " *ŝafido* ", fakte, " *la juna virŝafo* ", estas ja " *provizita* " de Dio kaj ofertita de li. Notu, ke la bestoj oferitaj al YaHWéH estas ĉiam maskloj pro la respondeco kaj regado donita al homo, la virseksa Adamo. Kristo la Liberiganto ankaŭ estos vira.

Gen.22:14: “ *Abraham donis al ĉi tiu loko la nomon YaHWéH Jireh. Tial estas dirite hodiaŭ: Sur la monto de la Eternulo li estos vidita.* »

La nomo " *YHWéH Jireh* " signifas: YaHWéH estos vidita. La adopto de ĉi tiu nomo estas vera profetaĵo, kiu anoncas, ke en la lando Moriah, la granda nevidebla Dio, kiu inspiras timon kaj timon, estos vidita en malpli timinda homa aspekto, por alporti kaj akiri la savon de la elektitoj. Kaj la origino de ĉi tiu nomumo, la ofero de Isaak kiel ofero, konfirmas la teran ministerion de " *la Ŝafido de Dio, kiu forprenas la pekojn de la mondo* ". Konante la intereson de Dio pri lia respekto al la tipoj kaj modeloj reproduktitaj kaj ripetitaj, estas verŝajne kaj preskaŭ certe, ke Abraham oferis sian oferon sur la loko mem kie, 19 jarcentojn poste, Jesuo estis krucumota, ĉe la piedo de la monto Golgota. , ekster Jerusalemo, la urbo, nur por tempo, sankta.

Gen.22:15: " *La angxelo de la Eternulo vokis Abrahamon el la cxielo la duan fojon,* "

Ĉi tiu terura sufero estos la lasta, kiun Abraham devos suferi. Dio trovis en li la indan modelan patriarkon de obeema kredo, kaj li konigis ĝin al li.

Gen.22:16: “ *kaj diris: Per mi mem mi ĵuras, la vorton de la Eternulo! Ĉar vi faris tion, kaj ne rifuzis vian filon, vian solan,* ”

Dio emfazas ĉi tiujn vortojn " *via sola filo* ", ĉar ili profetas lian estontan oferon en Jesuo Kristo laŭ Johano 3:16: " *Dio tiel amis la mondon, ke Li donis Sian solenaskitan Filon, por ke ĉiu, kiu kredas al li, ne kredu. pereu, sed havu eternan vivon.* ”

Gen.22:17: “ *Mi benos vin kaj multigos vian idaron, kiel la steloj de la ĉielo kaj kiel la sablo sur la marbordo; kaj via idaro posedos la pordegon de siaj malamikoj.* »

Atentu! La beno de Abraham ne estas heredita, ĝi estas por li sole kaj ĉiu viro aŭ virino el siaj posteuloj devas, siavice, meriti la benon de Dio. Ĉar Dio promesas al li multnombro de posteuloj, sed inter ĉi tiuj posteuloj , nur la elektitoj, kiuj agos kun la sama fideleco kaj la sama obeemo, estos benitaj de Dio. Vi povas tiam mezuri la tutan spiritan nescion de la judoj, kiuj fiere asertis esti filoj de Abraham kaj tial filoj, kiuj meritis la heredon de liaj benoj. Jesuo malpruvis ilin montrante al ili ŝtonojn kaj dirante, ke el ĉi tiuj ŝtonoj Dio povas doni al Abraham idaron. Kaj li kredis ilin kiel ilian patron, ne Abraham, sed la diablo.

En lia konkero de la lando Kanaana, Josuo posedos la pordegon de siaj malamikoj, la unua el kiu fali estis la urbo Jeriĥo. Laste, kun Dio, la elektitaj

sanktuloj posedos la pordon al la lasta malamiko: " *Babilono la Granda* " laŭ diversaj instruoj malkaŝitaj en la Apokalipso de Jesuo Kristo.

Gen.22:18: " *Ĉiuj nacioj de la tero estos benitaj en via idaro, ĉar vi obeis Mian voĉon.* »

Ĝi ja estas " *ĉiuj nacioj de la tero* ", ĉar la propono de savo en Kristo estas ofertita al ĉiuj homoj, de ĉiuj originoj kaj ĉiuj popoloj. Sed ĉi tiuj nacioj ankaŭ ŝuldas al Abraham la fakton povi malkovri la diajn orakolojn malkaŝitajn al la hebrea popolo venanta el la lando Egipta. Savo en Kristo estas akirita per la duobla beno de Abraham kaj lia posteularo reprezentita fare de la hebrea popolo kaj Jesuo de Nazareto, Jesuo Kristo.

Estas dezirinde klare noti, en ĉi tiu verso, la benon kaj ĝian kaŭzon: obeemo aprobita de Dio.

Gen.22:19: " *Kiam Abraham revenis al siaj servantoj, ili leviĝis kaj iris kune al Beer-Ŝeba; ĉar Abraham logxis en Beer-SXeba.* »

Gen.22:20: " *Post tio estis raportite al Abraham, dirante: Jen Milka ankaŭ naskis filojn al via frato Naĥor:* "

La sekvaj versoj celas prepari la ligon kun " *Rebekah* ", kiu fariĝos la ideala edzino elektita de Dio por la fidela kaj obeema Isaak. Ŝi estos prenita el la proksima familio de Abraham en la idaro de lia frato Naĥor.

Gen.22:21: " *Uc lia unuenaskito, Buz lia frato Kemuel, patro de Aram,* "

Gen.22:22: " *Kesed, Ĥaĉo, Pildaŝ, Jidlaf kaj Betuel.* »

Gen.22:23: " *Betuel naskigis **Rebeka** . Tio estas la ok filoj, kiujn naskis Milka al Nahxor, frato de Abraham .* »

Gen.22:24: " *Lia kromvirino, nomata Reuma, naskis ankaŭ Tebaĥon, Gaĥamon, Taĥaŝ kaj Maĥan.* " .

La plenumo de la promesoj faritaj al Abraham

Genezo 23 rakontas la morton kaj entombigon de Sara lia edzino en HXebron, en la kaverno de Makpela. Abraham prenis posedon de tomboloko sur la grundo de Kanaano atendante ke Dio donos la tutan landon al siaj posteuloj proksimume 400 jarojn poste.

Tiam, en Gen.24, Abraham ankoraŭ konservas la rolon de Dio. Por resti **aparta** de la lokaj paganaj popoloj, li sendos sian serviston al malproksima loko, al sia tuja familio, por trovi edzinon por sia filo Isaak kaj ili lasos Dion elekti por ili. En la sama maniero, Dio elektos la elektitojn, kiuj konsistigos la novedzinon de Kristo, la Filo de Dio. En ĉi tiu elekto, la homo havas nenion komunan kun ĝi, ĉar la iniciato kaj la juĝo apartenas al Dio. La elekto de Dio estas perfekta, neriproĉebla kaj efika, kiel Rebeka, la elektita edzino, amanta, inteligenta kaj bela en aspekto, kaj ĉefe, spirita kaj fidela; la perlon, kiun sercxu cxiuj spiritaj viroj, kiuj volas preni edzinon.

Jakob kaj Esav

Poste, laŭ Gen.25, Rebekah estas origine senfrukta kiel la edzino de Abram Sarai antaŭ ŝi. Ĉi tiu komuna malfekundeco ŝuldiĝas al la fakto, ke la du virinoj portos benan posteularon al Kristo, kiu mem estos formita de Dio en la ventro de juna virga knabino nomata Maria. Tiamaniere, la kasto de la sava projekto de Dio estas markita de lia mirakla agado. Suferante de ĉi tiu natura malfekundeco, Rebekah apelacias al YaHWÉH kaj ŝi akiras de li du ĝemelojn kiuj batalas en sia ventro. Maltrankvila, ŝi demandas Dion pri ĉi tiu afero: “ *Kaj la Eternulo diris al ŝi : Du popoloj estas en via ventro, kaj du popoloj disiĝos el via ventro; unu el ĉi tiuj homoj estos pli forta ol la alia, kaj la pli granda estos submetita al la pli malgranda .* » Ŝi naskas du ĝemelojn. Pro lia intensa hareco, kaj li estis tute " *ruĝa* ", tial la nomo " *Edom* " donita al lia posteularo, la plej aĝa estas nomita " *Esavo* ", nomo kiu signifas "hara". La plej juna nomiĝas " *Jakobo* ", nomo kiu signifas: "Trompanto". Jam la du nomoj profetas siajn destinojn. "Velu" vendos sian unuenaskitecon al la plej juna por suka plado de " *roux* " aŭ ruĝaj lentoj. Li vendas ĉi tiun naskiĝrajton ĉar li subtaksas ĝian justan valoron. Tute male, la spirita "Trompanto" avidas ĉi tiun titolon, kiu ne estas nur honora, ĉar al ĝi estas aligita la beno de Dio. "Trompanto" estas de la tipo de tiuj perfortaj homoj, kiuj volas ĉiakoste devigi la regnon de la ĉielo ekposedi ĝin kaj estis kun li en menso ke Jesuo parolis pri ĉi tiu temo. Kaj vidante ĉi tiun bolantan fervoron, la koro de Dio tre ĝojas. Ankaŭ, des pli malbone por "Hara" kaj des pli bone por "Trompanto", ĉar estas li, kiu fariĝos "Israelo", laŭ la decido de Dio. Ne eraru, Jakobo ne estas ordinara trompanto kaj li estas rimarkinda viro, ĉar ne ekzistas alia biblia ekzemplo de lia decido akiri la benon de Dio, kaj nur por atingi ĉi tiun celon li "trompas". Do ni ĉiuj povas imiti lin kaj la fidela ĉielo ĝojos. Siaflanke, Esav havos kiel posteulojn la popolon de " *Edom* ", nomo kiu signifas " *ruĝa* ", kun la sama radiko kaj signifo kiel Adam, ĉi tiu popolo estos kontraŭulo de Israelo kiel anoncis la dia profetaĵo.

Mi precizigas, ke la koloro "ruĝa" indikas pekon, nur, en la profetaj bildoj de la sava projekto malkaŝita de Dio kaj ĉi tiu kriterio validas, nur, por la aktoroj

de liaj produktadoj, kiel "Esavo". En la mallumaj tempoj de la Mezepoko, ruĝharaj infanoj konsiderataj malbonaj estis mortigitaj. Jen kial, mi atentigas, la ruĝa koloro ne faras la ordinaran homon pli pekema ol la brunulino aŭ la blondulo, ĉar la pekulo estas identigita per la malbonaj faroj de sia kredo. Estas do nur, en simbola valoro, ke "ruĝo", la koloro de homa sango, estas simbolo de peko, laŭ Jes.1:18: " *Venu kaj ni pledu! diras YaHWéH. Se viaj pekoj estas kiel skarlatato, ili estos blankaj kiel neĝo; se ili estas ruĝaj kiel purpuro, ili fariĝos kiel lano* . » Same, en sia Apokalipso, lia Revelacio, Jesuo ligas la ruĝan koloron al homaj iloj, kiuj servas, nekonscie aŭ ne, al la diablo, Satano la unua pekulo de vivo kreita de Dio; ekzemploj: la " *ruĝa ĉevalo* " de Rev.6:4, la " *ruĝa aŭ fajra ruĝa drako* " de Rev.12:3, kaj la " *skarлата besto* " de Rev.17:3.

Nun kiam li havas ĉi tiun unuenaskitecon, Jakobo siavice vivos vivajn spertojn, kiuj profetas la planojn de Dio, kiel la posteulo de Abraham.

Li forlasis sian familion pro timo de la kolero de sia frato Esav, kun bona kialo, laŭ Gen.27:24, ĉar li decidis mortigi lin, post la deturniĝo de la beno de sia mortanta patro, "trompita" de ruzo el la menso de Rebeka lia edzino. En tiu kidnapo, la du nomoj de la ĝemeloj rivelas sian gravecon. Ĉar la "Tempeur" uzis harplenan haŭton por trompi Isaak, kiu fariĝis blinda, tiel farante sin kiel sia nature "Hara" pli maljuna frato. Spiritaj homoj subtenas unu la alian kaj Rebeka estis pli kiel Jakobo ol Esav. En ĉi tiu ago, Dio kontraŭdiras la homan kaj karnan elekton de Isaak, kiu preferis Esav la ĉasiston, kiu alportis al li ĉasaĵon, kiun li aprezis. Kaj Dio donas la unuenaskitecon al tiu, kiu estas plej inda je ĝi: Jakobo, la Trompanto.

Alvenante ĉe Laban, lia aramea onklo, la frato de Rebekah, por labori por li, Jakobo enamiĝas al Raĥel, la plej juna sed plej bela el la filinoj de Laban. Kion li ne scias estas, ke en sia reala vivo, Dio igas lin ludi profetan rolon, kiu devas profeti lian savan projekton. Ankaŭ, post "sep jaroj" da laboro por akiri sian amatan Raĥel, Laban trudas sian plej aĝan filinon "Leah" al li kaj donas ŝin al li kiel sia edzino. Por akiri kaj geedziĝi kun Rachel, li devos labori "sep pliajn jarojn" por sia onklo. En ĉi tiu sperto, "Jakobo" profetas, kion Dio devos suferi en sia sava projekto. Ĉar ankaŭ li faros unuan aliancon ne konforman al la deziro de sia koro, ĉar la sperto de karna kaj nacia Izraelo ne estos markita de la sukceso kaj gloro, kiujn meritas ĝia boneco. La sinsekvoj de "Juĝistoj" kaj "reĝoj" ĉiam finiĝas malbone, malgraŭ kelkaj maloftaj esceptoj. Kaj la deziratan edzinon indan je sia amo, li nur akiros en dua alianco post kiam li pruvis sian amon kaj malkaŝis sian planon de savo en la ministerio de Jesuo Kristo; lia instruo, lia morto kaj lia releviĝo. Notu, ke homaj kaj diaj preferoj estas tute inversigitaj. La amato de Jakob estas la senfrukta Raĥel, sed de Dio estas la fekunda Lea. Donante unue al Jakobo Lea kiel sian edzinon, Dio igas sian profeton sperti la seniluziigon, kiun ili ambaŭ spertos en sia unua alianco. En ĉi tiu sperto, Dio anoncas, ke lia unua alianco estos terura fiasko. Kaj la malakcepto de la Mesio Jesuo fare de liaj posteuloj konfirmis ĉi tiun profetan mesaĝon. Lea, kiu ne estis la amato elektita de la fianĉo, estas bildo, kiu profetas la elektitojn de la nova alianco, kiuj, de pagana origino, vivis longe en nescio pri la ekzisto de la unika kreinto Dio. Tamen, la fekunda naturo de Lea profetis interligon, kiu donos multe da frukto al la gloro de Dio. Kaj Jesaja 54:1 konfirmas, dirante: " *Ĝoju, senfrukta, vi, kiu ne plu naskas!*

Eksciu via ĝojo kaj via ĝojo, vi, kiu ne plu havas doloron! Ĉar la filoj de la forlasitino estos pli multnombraj ol la filoj de edziniĝinta, diras la Eternulo . Ĉi tie la forlasitaj profetas, per Lea, la nova interligo, kaj la edziĝinta, per Raĥel, la malnova hebrea interligo.

Jakob fariĝas Izrael

Forlasinte la riĉan kaj prosperan Labanon, Jakob kaj liaj apartenantoj revenis al sia frato Esav, kies justan kaj venĝan koleron li timas. Unun nokton, Dio aperas al li kaj ili batalas unu kontraŭ la alia ĝis tagiĝo. Dio finfine vundas lin en la kokso kaj rakontas al li, ke de nun li estos nomata "Israelo", ĉar li eliris venka batalante kontraŭ Dio kaj homoj. En ĉi tiu sperto, Dio volis portreti la bildon de la batala animo de Jakobo en sia batalo de fido. Nomita Israelo de Dio, li akiras tion, kion li senespere deziris kaj serĉis: sian benon de Dio. La beno de Abraham en Isaak tiel formiĝis per la konstitucio de karna Israelo kiu, konstruita sur Jakobo, kiu fariĝis Israelo, baldaŭ fariĝos timata nacio, post la eliro el la sklaveco Egiptio. La graco de Dio preparinte Esavon, la du fratoj trovas sin en paco kaj ĝojo.

Kun siaj du edzinoj kaj iliaj du servistoj, Jakobo trovis sin patro de 12 knaboj kaj nur unu knabino. Sterile komence kiel Saraj kaj Rebeka, sed idola, Raĥel akiras de Dio du infanojn, Jozef la plej aĝan kaj Benjamin la plej junan. Ŝi mortis naskante sian duan infanon. Ŝi tiel profetas la finon de la malnova interligo, kiu ĉesos kun la establado de la nova bazita sur la pekliberiga sango de Jesuo Kristo. Sed en dua apliko, ĉi tiuj mortaj cirkonstancoj profetas la finan sorton de liaj elektitoj, kiuj estos savita per lia feliĉa interveno kiam li revenos en sia glora dia aspekto en Mikaelo Jesuo Kristo. Ĉi tiu renversiĝo de la situacio de la lastaj elektitaj estas profetita per la ŝanĝo de nomo de la infano, kiu vokis " *Ben-Oni* " aŭ, "filo de mia malĝojo", de la mortanta patrino, estas renomita de Jakobo, la patro, " *Benjamin* » aŭ, "dekstra filo" (dekstra flanko) aŭ, benita filo. En konfirmo, en Matt.25:33, Jesuo Kristo metos " *Siajn ŝafojn dekstren kaj la kaprojn maldekstre* ". Tiu ĉi nomo " *Benjamin* " estis elektita de Dio, nur pro sia profeta projekto, do por ni, ĉar por Jakob ĝi havis malmulte da signifo; kaj por Dio, la idola Rachel ne meritis la kvalifikon " *rajton* ". Ĉi tiuj aferoj pri la fino de la mondo estas disvolvigitaj en la klarigoj de Rev.7:8.

La admirinda Jozefo

En la historio de Israelo, la rolo, kiun Dio donas al Jozefo, kondukos lin superregi siajn fratojn, kiuj, ekscititaj de lia spirita regado, vendas lin al arabaj komercistoj. En Egiptujo, lia honesteco kaj lojaleco faris lin aprezita, sed la edzino de lia mastro volis fitrakti lin, rezistinte lin, Jozef trovis sin en malliberejo. Tie, klarigante songojn, eventoj kondukos lin al la plej alta rango sub la faraono: unua veziro. Ĉi tiu alteco baziĝas sur lia profeta donaco kiel por Danielo post li. Tiu ĉi donaco igis lin aprezita de la Faraono, kiu konfidis Egipton al li. Dum malsato, la fratoj de Jakobo iros Egiptujon kaj tie, Jozefo repaciĝos kun siaj malbonaj fratoj. Jakob kaj Benjamin aliĝos al ili kaj jen kiel la Hebreoj ekloĝas en Egiptujo en la regiono de Goŝen.

La Eliro kaj la fidela Moseo

Sklavigitaj, la hebreoj trovas en Moseo, la hebrean infanon, kies nomo signifas "savita el la akvoj" de Nilo, levita kaj adoptita de la filino de Faraono, la liberiganto preparita de Dio.

Dum la kondiĉoj de ilia sklaveco malmoliĝas kaj pliiĝas, por defendi hebreon, Moseo mortigas egipton, kaj li fuĝas el Egiptujo. Lia vojaĝo kondukas lin al Midjan, en Saud-Arabio, kie la posteuloj de Abraham vivas kaj Keturah, lia dua edzino, edziĝinta post la morto de Sara. Edziĝinte kun Zipora, la plej aĝa filino de lia bopatro Jetro, 40 jarojn poste, Moseo renkontis Dion dum paŝtado de siaj ŝafoj al la monto de Ĥoreb. La kreinto aperas al li en la formo de inkandeska arbusto kiu brulas sed ne estas konsumita. Li rivelas al li sian planon por Israelo kaj sendas lin al Egiptujo por gvidi la elirejon de sia popolo.

Dek plagoj estos necesaj por devigi Faraonon lasi siajn altvalorajn sklavojn iri libere. Sed estas la deka, kiu alprenos gravan profetan gravecon. Ĉar Dio mortigis ĉiujn unuenaskitojn el Egiptujo, de homoj kaj bestoj. Kaj en la sama tago, la Hebreoj festis la unuan Paskon en sia historio. La Pasko profetis la morton de la Mesio Jesuo, la " *unuanaskito* " kaj la pura kaj senmakula " *Ŝafido de Dio* " *oferata kiel la " ŝafido "* mortigita en la tago de la eliro el Egiptujo. Post la ofero de Isaak petita de Dio de Abraham, la Pasko de la Eliro el Egiptujo estas la dua profeta anonco de la morto de la Mesio (sanktoleita) Jesuo, aŭ, en grekaj terminoj, de Jesuo Kristo. La eliro el Egiptujo estis plenumita en la 14-a ^{tago} de la unua monato de la jaro, ĉirkaŭ la 15-a ^{jarcento} a.K., ĉirkaŭ 2500 jarojn post la peko de Eva kaj Adamo. Ĉi tiuj ciferoj konfirmas la tempon de "400 jaroj" de la " *kvar generacioj* " donitaj de Dio al la Amoridoj, loĝantoj de la lando Kanaana.

La fiero kaj ribelema spirito de Faraono malaperos kun lia armeo en la akvoj de la "ruĝa maro" kiu tiel trovas sian signifon, ĉar ĝi fermiĝas sur ili post malfermiĝi por permesi al la hebreoj eniri en la landon de Saud-Arabio, per la suda fino de la egipta duoninsulo. Evitante Midjan, Dio gvidas sian popolon tra la dezerto al la monto Sinajo, kie li prezentos al ili sian leĝon de la "dek ordonoj". Antaŭ la unu vera Dio, Israelo nun estas klera nacio, kiu devas esti elprovita. Tiucele, Moseo estas vokita al li, sur la monto Sinajo kaj Dio tenas lin tie dum 40 tagoj kaj noktoj. Li donas al li la du tabelojn de la leĝo gravuritaj per sia dia fingro. En la tendaro de la hebrea popolo, la longedaŭra foresto de Moseo favoras la ribelemajn spiritojn, kiuj premas Aaronon kaj finas igi lin akcepti la fandado kaj muldado de " *ora bovido* ". Ĉi tiu sperto sole resumas la konduton al Dio de ribelemaj homoj de ĉiuj tempoj. Ilia rifuzo submetiĝi al ĝia aŭtoritato igas ilin preferi dubi pri ĝia ekzisto. Kaj la multoblaj punoj de Dio ŝanĝas nenion. Post ĉi tiuj 40 tagoj kaj noktoj de provo, la timo de la gigantoj de Kanaan kondamnos la popolon vagi en la dezerto dum 40 jaroj kaj, nur de ĉi tiu elprovita generacio, Josuo kaj Kaleb povos eniri la promesitan landon ofertitan de Dio. ĉirkaŭ 2540 ekde la peko de Adamo.

La ĉeffiguroj en la Genesis rakonto estas la aktoroj en produktado organizita fare de la kreinto Dio. Ĉiu el ili transdonas, pro profeta celo aŭ ne, lecionon, kaj ĉi tiu ideo de spektaklo estis konfirmita de la apostolo Paŭlo, kiu diris en 1 Kor. 4:9: “ *Ĉar Dio, ŝajnas al mi, faris nin, apostoloj, la lasta el homoj, iel kondamnitaj al morto, ĉar ni estis spektaklo por la mondo, por anĝeloj kaj por homoj.* » Ekde tiam, la sendito de la Sinjoro, Ellen G. White, verkis sian faman libron titolitan “La Tragedio de la Aĝoj”. La ideo de la “ *spektaklo* ” do estas konfirmita, sed post la “steloj, la steloj” de la sankta libro, estas la vico de ĉiu el ni ludi sian propran rolon, sciante, ke instruitaj de iliaj spertoj, ni estas metita en la devon imiti iliajn bonajn farojn, sen reprodukti iliajn erarojn. Por ni, kiel por Daniel (Mia Juĝisto estas Dio), Dio restas “nia Juĝisto”, kompatema, certe, sed “La Juĝisto” kiu ne faras escepton por iu ajn.

La sperto de juda nacia Israelo estas katastrofa, sed ĝi ne estas pli ol tiu de la kristana kredo de nia epoko, kiu finiĝas en vasta apostateco. Ni ne miru ĉi tiun similecon, ĉar la Izraelo de la malnova interligo estis nur mikrokosmo, specimeno, de la homoj, kiuj loĝas la tutan teron. Tial vera fido estis tiel malofta tie kiel en la nova interligo konstruita sur la Savanto kaj “ *Fidela Atestanto* ” Jesuo Kristo.

El la Biblio ĝenerale

La tuta Biblio, diktita kaj poste inspirita de Dio al liaj homaj servantoj, portas profetajn lecionojn; de Genezo ĝis Revelacio. La aktoroj elektitaj de Dio estas prezentitaj al ni kiel ili vere estas en sia vera naturo. Sed por konstrui profetajn mesaĝojn en ĉi tiu eterna spektaklo, la kreinto Dio fariĝas la Organizanto de eventoj. Post la eliro el Egiptio, Dio donas al Israelo la liberan aspekton de sia ĉiela leĝo dum 300 jaroj, la tempo de la “juĝistoj” kiu finiĝas ĉirkaŭ 2840. Kaj en ĉi tiu libereco, la reveno al peko, devigas Dion puni sian popolon “sep”. fojojn” kiujn li fine liveras al la Filiŝtoj, iliaj heredaj malamikoj. Kaj “sep fojojn” li levas “liberigantojn”. La Biblio diras, ke en tiuj tagoj, “ *ĉiu faris tion, kion li volis.* ” Kaj ĉi tiu tempo de tuta libereco estis necesa por ke la frukto, kiun portas ĉiu homo, estu malkaŝita. Estas same en niaj “ *fintempoj* ”. Ĉi tiujn tricent jarojn da libereco signitaj de la konstanta reveno de la Hebreoj al peko, Dio invitas nin kompari ilin kun la tricent jaroj de la vivo de la justa Ĥanoĥ, kiun li prezentas al ni kiel ekzempla modelo de siaj elektitoj, dirante: “ *HXanohx iradis kun Dio tricent jarojn, tiam li ne plu estis, cxar Dio prenis lin* ”; kun li, igante lin eniri unue en lian eternecon kiel, post li, Moseo kaj Elija, kaj la sanktuloj revivigitaj ĉe la morto de Jesuo, antaŭ ĉiuj aliaj elektitoj, inkluzive de la apostoloj de Jesuo Kristo; ili ĉiuj estos transmutataj aŭ relevitaj en la lasta tago.

Post tiu de la “juĝistoj”, venis la tempo de la reĝoj kaj tie denove, Dio donas al siaj du unuaj aktoroj profetan rolon, kiu konfirmas la mesaĝon de la progresado **de malbono al la** fina bono, tio estas, de nokto, aŭ mallumo, al la lumo. Tiel ĉi tiuj du viroj, Saul kaj David, profetis la ĝeneralan projekton de la plano de savo preparita por la surteraj elektitoj, tio estas, la du fazoj aŭ du sinsekvaj sanktaj aliancoj. Prenu ĝin kun mi, David fariĝas reĝo nur post la morto de la reĝo Saul, same kiel la morto de la malnova eterna interligo permesas al Kristo starigi sian novan interligon, lian regadon kaj lian eternan regadon.

Mi jam menciis ĉi tiun temon, sed mi memorigas al vi, surteraj monarkioj ne havas dian legitimecon ĉar la hebreoj petis Dion havi reĝon “ *kiel la aliaj surteraj nacioj*”, ili, “paganano”. Kio signifas, ke la modelo de ĉi tiuj reĝoj estas de la tipo de satanaj valoroj kaj ne diaj. Kiom, por Dio, la reĝo estas milda, humila kore, plena de sinofero kaj kompatato, farante sin la servanto de ĉiuj, tiel ke de la diablo estas severa, fiera, egoisma kaj malestima, kaj li postulas. esti servita de ĉiuj. Maljuste vundita de lia malakcepto fare de sia popolo, Dio plenumis lian peton kaj pro sia malfeliĉo, li donis al li reĝon laŭ la normoj de la diablo kaj ĉiuj liaj maljustaĵoj. De tiam, por lia popolo Israelo, **sed nur por li**, reĝeco akiris sian dian legitimecon.

Parola aŭ skriba parolado estas la rimedo de interŝanĝo inter du unuopaj homoj. La Biblio estas la vorto de Dio en la senco, ke por transdoni siajn lecionojn al siaj surteraj kreitaĵoj, Dio kolektis atestojn diktajn aŭ inspiritajn al siaj servantoj; atestoj ordigitaj, elektitaj kaj grupigitaj de li laŭlonge de la tempo. Ni ne miru, kiam ni rimarkas la neperfektecon de justeco starigita sur la tero, ĉar fortranĉitaj de Dio, homoj nur povas starigi sian justecon sur la litero de la leĝo. Nun, Dio diras al ni per Jesuo, ke “ *la letero mortigas, sed la spirito donas vivon* ”, ĉi tiu letero. La sanktaj skribaĵoj de la Biblio povas do nur esti “ *atestantoj* ” kiel indikite en Apoc. 11:3 sed en neniuj kazo “*juĝistoj*”. Rekonante, ke la letero de la leĝo estas nekapabla fari justan juĝon, Dio rivelas veron kiu ripozas nur sur la dia naturo de sia persono. Li sole povas fari justan juĝon, ĉar lia kapablo analizi la sekretajn pensojn de la mensoj de liaj estaĵoj permesas al li scii la instigojn de tiuj, kiujn li juĝas, aferojn kaŝitajn kaj ignoritajn de aliaj estaĵoj. La Biblio do nur provizas la bazon por la atestoj uzataj por juĝo. Dum la “ *mil jaroj* ” de ĉiela juĝo, la elektitaj sanktuloj aliros la instigojn de la animoj juĝitaj. Kun Jesuo Kristo, ili tiel povos fari perfektan juĝon necesan ĉar la fina verdikto establas la longecon de la tempo de sufero suferita en la dua morto. Ĉi tiu scio pri la reala instigo de la kulpulo permesas al ni pli bone kompreni la mildecon de Dio al Kaino, la unua surtera murdisto. Laŭ la sola atesto prezentita skribe en la Biblio, Kaino estis puŝita al ĵaluzo per la elekto de Dio beni la oferon de Abel kaj malestimi tiun de Kaino, sen ke ĉi tiu lasta sciis la kialon de tiu diferenco kiu estis spirita kaj ankoraŭ ignorita. Tiel estas la aferoj, la vivo konsistas el sennombraj parametroj kaj kondiĉoj, kiujn nur Dio povas identigi kaj juĝi kun plena scio pri la faktoj. Dirite, la Biblio restas por la homoj, la sola libro, kiu prezentas per leteroj la bazojn de la leĝo, kiu juĝas iliajn agojn, atendante, ke iliaj sekretaj pensoj estos malkaŝitaj al la elektitaj sanktuloj en la ĉielo. Tamen, la rolo de la letero estas kondamni aŭ juĝi la agon. Jen kial, en sia Revelacio, Jesuo memorigas homojn pri la graveco de iliaj “ *faroj* ” kaj li malofte parolas pri ilia kredo. En Jakobo 2:17, la apostolo Jakobo rememoris, ke “ *sen faroj fido estas morta* ”, ankaŭ konfirmante ĉi tiun opinion, Jesuo nur parolas pri la bonaj aŭ malbonaj “ *faroj* ” generitaj de la fido. Kaj por esti generitaj per fido, ĉi tiuj verkoj estas ekskluzive tiuj, kiujn la Biblio instruas sub diaj leĝoj. Bonfaroj taksataj de la Katolika Eklezio ne estas konsiderataj, ĉar ili estas verkoj de humanisma karaktero kaj inspiro.

En la tempo de la fino, la Biblio estas plene malestimata kaj la homa socio prezentas tutmondigitan mistifikan kaj mensogan aspekton. Ĝuste tiam alprenas sian plenan gravecon la vorto “ *vero* ”, kiu karakterizas la Sanktan Biblion, la

vorton de la vivanta Dio, kaj pli vaste, ĝian tutmondan universalan projekton. Ĉar malestimo al ĉi tiu unika " *vero* " igas la homaron konstrui sin sur mensogoj en ĉiuj rilataj, laikaj, religiaj, politikaj aŭ ekonomiaj areoj.

Ĉi tiu artikolo skribita en la sabato de la 14-a de aŭgusto 2021, morgaŭ, la 15-an de aŭgusto, en grandaj kunvenoj, la viktimoj trompitaj de falsa religio omaĝos la plej sukcesan satanan mistifikon de lia kariero, ekde lia uzo de la " *serpento* " kiel mediumo en " *Edeno* ": ŝia aspekto sub la bildo de la "Virgulino Maria". La vera ne plu estis virgulino, ĉar post Jesuo, ŝi naskis filojn kaj filinojn; fratoj kaj fratinoj de Jesuo. Sed mensogoj mortas kaj rezistas eĉ la plej bonajn bibliajn argumentojn. Ne gravas, post ĉi tiu 15-a de aŭgusto, restos nur por ĉi tiu indigno, maksimume ok festoj por iriti Dion kaj veki lian justan koleron, kiu falos sur la kapojn de la kulpuloj . Notu, ke en ĉi tiu apero, infanoj estis elektitaj por aŭtentikigi la vizion de la "virgulino". Ĉu ili estas tiel senkulpaj kiel homoj diras kaj ŝajnigas? Naskitaj pekuloj, oni malprave atribuas al ili senkulpecon, sed ni do ne povas akuzi ilin pri kunkulpeco. La vizio kiun tiuj infanoj ricevis estis tre reala, sed la diablo ankaŭ estas tre reala ribelema spirito kaj Jesuo Kristo dediĉis multajn el siaj vortoj al li por averti siajn servistojn pri li. La historio atestas pri sia trompa deloga potenco, kiu kondukas siajn delogitajn kaj trompitajn viktimojn al la " *dua morto* ". La adoro al la diablo tra la Papa kaj Romkatolika Eklezio estas denunciata de Dio, en ĉi tiu verso el Ap 13:4: " ***Kaj ili adorkliniĝis al la drako, ĉar li donis aŭtoritaton al la besto ; ili adorklinigxis al la besto, dirante:Kiu similas al la besto, kaj kiu povas batali kontraŭ li?*** ". En realeco, nur post la fino de ĉi tiu " *adoro* " de la " *besto* " deviga kaj persekuta de la veraj elektitaj sanktuloj de Jesuo Kristo, en tempo de toleremo, kiun la cirkonstancoj trudis al ĝi, komenciĝas tiu adorado per la allogaj rimedoj de la aperoj de la diabla "virgulino"; " *virino* " por anstataŭigi la " *serpento* " post kiam la " *serpento* " delogis la " *virinon* " kiu delogis sian edzon. La principo restas la sama kaj ĝi daŭre estas same efika.

Lasta elekto tempo

Ĉi tiu studo de diaj revelacioj finiĝas per la analizo de la libro de Genezo, kiu malkaŝis al ni, kiu estas Dio en ĉiuj liaj aspektoj de karaktero. Ni ĵus vidis, kiel li estas rezoluta en sia postulo pri obeado de siaj kreitaĵoj submetante Abram-on al eksterordinara provo de fido, kiam li estis preskaŭ centjara; tiu ĉi dia postulo do ne plu bezonas pruvi.

Je la tempo de la lasta elekto proponita de Dio ekde la printempo de 1843, kaj pli precize postulata ekde la 22-a de oktobro 1844, la observado de la sabato estas postulata de Dio kiel pruvo de la amo farita al li de liaj veraj elektitaj sanktuloj. La universala spirita situacio estas do prezentita en formo de ununura demando, kiu estas adresita al ĉiuj membroj de religiaj, kristanaj organizoj, ekskluzive.

La demando, kiu mortigas aŭ igas vin vivi eterne

Ĉu imperiestro, reĝo aŭ papo estas rajtigita kaj rajtigita ŝanĝi la vortojn parolitajn kaj skribitajn de Dio, aŭ sub lia diktado kiel Moseo faris?

Antaŭvidinte ĉion, eĉ ĉi tiun demandon, Jesuo anticipe donis sian respondon, dirante en Mat.5:17-18: “ *Ne pensu, ke mi venis por aboli la leĝon aŭ la profetojn; Mi venis ne por aboli, sed por plenumi. Ĉar vere mi diras al vi, ĝis la ĉielo kaj la tero forpasos, eĉ ne unu joto aŭ unu litero forpasos el la leĝo, ĝis ĉio estos plenumita* . » La sama Jesuo ankaŭ anoncis, ke liaj vortoj, kiujn li parolis, juĝos nin, en Johano 12:47 ĝis 49: “ *Se iu aŭdas miajn vortojn kaj ne observas ilin, ne mi lin juĝas; ĉar mi venis ne por juĝi la mondon, sed por savi la mondon. Kiu min malakceptas kaj ne akceptas miajn vortojn, tiu havas sian juĝiston; la vorto, kiun mi diris, juxtos lin en la lasta tago* . Ĉar mi ne parolis pri mi mem; sed la Patro, kiu min sendis, mem preskribis al mi tion, kion mi devas diri kaj proklami. »

Ĉi tio estas la koncepto de Dio pri Lia leĝo. Sed Dan.7:25 malkaŝis, ke **la intenco "ŝanĝi"** ĝi devis aperi en la kristana epoko, dirante pri romkatolika papo: " *Li parolos vortojn kontraŭ la Plejaltulo, li prenos la sanktulojn de la Plejaltulo.* " —Alte, **kaj li esperos ŝanĝi la tempojn kaj la leĝon** ; kaj la sanktuloj estos transdonitaj en liajn manojn por tempo kaj tempoj kaj duontempo. » Kolerego, kiu ĉesos kaj kiun li scios juste puni laŭ verso 26 kiu sekvas: “ *Tiam venos juĝo, kaj lia regado estos forprenita de li, kiu estos detruita kaj neniigita por ĉiam.* » Ĉi tiuj "tempoj" aŭ profetaj jaroj anoncas lian persekutan regadon plenumitan dum 1260 jaroj, de 538 ĝis 1798.

Ĉi tiu "juĝo" estas plenumita en pluraj fazoj.

La unua fazo estas prepara; ĝi estas la laboro de la **apartigado** kaj sanktigo de la "adventisma" kredo establita de Dio ekde la printempo de 1843. Adventismo estas **apartigita** de la katolika kaj protestanta religioj. En Revelacio, ĉi tiu fazo koncernas la epokojn " *Sardes, Filadelfio kaj Laodicea* " en Rev.3:1-7-14.

La dua fazo estas plenumbla: " *ni forprenos lian regadon* ". Ĝi estas la glora reveno de Jesuo Kristo atendata en la printempo de 2030. La elektitaj adventistoj eniras eternecon **apartigataj** de la malindaj katolikaj, protestantaj kaj adventistaj ribelantoj, kiuj mortas sur la tero. La ago estas plenumita ĉe la fino de la " *Laodicean* " epoko de Rev.3:14.

La tria fazo estas tiu de la juĝo de la falintaj mortintoj, metita en agado de la elektitoj, kiuj eniris la ĉielan regnon de Dio. La viktimoj fariĝis la juĝitoj kaj aparte, la vivo de ĉiu el la ribelantoj estas juĝita kaj fina frazo proporcia al ilia kulpo estas prononcita. Ĉi tiuj frazoj determinas la daŭron de la tempo de " *tormento* ", kiun la ago de ilia " *dua morto* " kaŭzos. En Revelacio, ĉi tiu temo estas la temo de Rev.4; 11:18 kaj 20:4; ĉi tio ekde Dan.7:9-10.

Kvare, ĉe la fino de la sepa jarmilo, la granda Ŝabato por Dio kaj liaj elektitoj en Kristo, venas la plenuma fazo de la frazoj faritaj de Kristo kaj liaj elektitoj. En la lando de peko, kie ili reviviĝas, la kondamnitaj ribelantoj estas neniigitaj, " *por ĉiam* ", per " *la fajro de dua morto* ". En Revelacio, ĉi tiu plenuma juĝo aŭ "lasta juĝo" estas la temo de Rev.20:11-15.

En la momento de la lasta elekto, du neakordigeblaj religiaj konceptoj definitive **disiĝas**, ĉar ili estas ege kontraŭaj unu al la alia. La elektitoj de Kristo aŭdas lian voĉon kaj adaptiĝas al liaj postuloj en la tempo, kiam li parolas al ili kaj vokas ilin. En la alia pozicio troviĝas kristanoj, kiuj sekvas jarcentajn religiajn

tradiciojn kvazaŭ la vero estus demando de tempo kaj ne de inteligenteco, rezonado kaj atesto. Ĉi tiuj homoj ne komprenis, kion reprezentas la “nova interligo” la profeto Jeremia en Jer.31:31 ĝis 34: “Jen venos tagoj, diras la Eternulo, kiam Mi faros kun la domo de Izrael kaj la domo de Jehuda. nova interligo, ne kiel la interligo, kiun Mi faris kun iliaj patroj en la tago, kiam Mi prenis ilin per la mano, por elkonduki ilin el la lando Egipta, interligo, kiun ili rompis, kvankam Mi estis ilia sinjoro, diras la Eternulo. Sed jen estas la interligo, kiun Mi faros kun la domo de Izrael post tiuj tagoj, diras la Eternulo: **Mi metos en ilin Mian instruon, Mi skribos gxin en ilian koron**; kaj Mi estos ilia Dio, kaj ili estos Mia popolo. Ĉi tiu ne plu instruos sian proksimulon, nek sian fraton, dirante: Sciu la Eternulon! Ĉar ĉiuj Min konos, de la plej malgranda ĝis la plej granda, diras la Eternulo; **Ĉar Mi pardonos ilian malbonagon, Kaj ilian pekon Mi ne plu rememoros**. » Kiel Dio povas sukcesi en “*skribi en la koro*” de la homo la amon al sia sankta leĝo, ion, kion la normo de la malnova interligo ne sukcesis akiri? La respondo al ĉi tiu demando, kaj la nura diferenco inter la du aliancoj, venas en la aspekto de la pruvo de dia amo plenumita per la pekliberiga morto de la anstataŭanto Jesuo Kristo en kiu li estis enkarnigita kaj rivelita. Tamen, la morto de Jesuo ne venis por ĉesigi la obeadon sed male, ĝi donis al la elektitoj kialojn por esti eĉ pli obeemaj al la Dio kapabla tiel forte ami. Kaj kiam li gajnas la koron de homo, la celo serĉita de Dio estas atingita; li akiras elektitan kapablan kaj indan dividi sian eternecon.

La lasta mesaĝo, kiun Dio prezentis al vi en ĉi tiu verko, estas la temo de **disiĝo**. Ĉi tiu estas la esenca punkto, kiu faras la tutan diferencon inter la elektita kaj la vokita. En sia normala naturo, la homo ne ŝatas esti ĝenita en siaj kutimoj kaj siaj konceptoj de aferoj. Tamen, ĉi tiu perturbo estas necesa, ĉar alkiutimiĝinta al la establita mensogo, por fariĝi ĝia elektito, la homo devas esti elradikigita kaj deturnita por adaptiĝi al la vero, kiun Dio montras al li. Estas tiam ke **disiĝo de tiuj, kiujn Dio ne aprobas, fariĝas necesa**. La elektita devas prui sian kapablon konkrete defii siajn ideojn, siajn kutimojn kaj siajn karnajn ligojn kun estaĵoj, kies destino neniam estos eterna vivo.

Por elektitaj oficistoj, la religia prioritato estas vertikala; la celo estas krei solidan ligan kun la kreinto Dio, eĉ se ĝi estas en malutilo de homaj rilatoj. Por la falintoj, religio estas horizontala; ili donas prioritaton al la ligo establita kun aliaj homoj, eĉ se ĝi estas en malutilo de Dio.

Sepa Taga Adventismo: disiĝo, nomo, historio

La lastaj elektitoj de la kristana fido estas kolektitaj spirite por formi la Israelon de la “12 triboj” de Rev.7. Ilia elekto estis plenumita per serio de testoj de kredo bazitaj sur la intereso montrita en la profeta vorto, kiu anoncas en Dan.8:14 la daton 1843. Ĝi devis marki la rekomencon fare de Dio de kristanismo, ĝis tie reprezentita de la katolika kredo. ekde 538 kaj per la protestanta kredo rezultanta el la tempo de la Reformacio ekde 1170. La verso de Dan.8:14 estis interpretita kiel anoncanta la gloran revenon de Kristo, lia alveno. kiu kaŭzis lian “atendon”, en la latina “adventus” tial la adventisma nomo kiu ricevis al la sperto kaj ĝiaj sekvantoj inter 1843 kaj 1844. Ŝajne, tiu ĉi mesaĝo ne

parolis pri la sabato, sed nur en aspekto, ĉar la reveno de Kristo signos la eniron en la sepa jarmilo, tio estas, la granda sabato profetita, ĉiusemajne, per la sabato de la sepa tago: la sabato de la Judoj. Nekonsciaj pri ĉi tiu rilato, fruaj adventistoj ne malkovris la gravecon kiun Dio donas al la sabato ĝis post ĉi tiu tempo de provo. Kaj kiam ili komprenis tion, la pioniroj firme instruis la sabatan veron memoritan en la nomo de la eklezio formita, "de la sepa tago". Sed kun la tempo, la heredantoj de la verko ne plu donis al la sabato la gravecon, kiun Dio donas al ĝi, alkroĉante ĝian ekzigeblecon al la tempo de la reveno de Jesuo Kristo anstataŭ alligi ĝin al la dato 1843 indikita de la profetaĵo de Danielo. Prokrasti tian fundamentan dian postulon konsistigis kulpon, kies sekvo estis, en 1994, la malakcepto fare de Dio de la organizo kaj ĝiaj membroj, kiujn li transdonis al la ribela tendaro jam kondamnita de li ekde 1843. Ĉi tiu malĝoja sperto kaj ĉi tiu malsukceso de la lasta oficialulo. institucio de la kristana kredo atestas tiun nekapablon de falsa kristanismo akcepti **la disiĝon de homaj ligoj**. La foresto de amo al la dia vero kaj tial al Dio mem temas, kaj ĉi tio estas la finfina leciono el la historio de la kristana kredo, kiun mi povas klarigi al vi, por instrui vin kaj averti vin, en la nomo de la Ĉiopova Dio. , YaHWÉH-Michael-Jesuo Kristo.

Fine, ankoraŭ en ĉi tiu sama temo, ĉar ĝi kostis al mi la prezon de dolora spirita disiĝo, mi memorigas al vi ĉi tiun version el Mat.10:37 kaj, ĉar la versoj, kiuj antaŭas ĝin, klare resumas la apartigantan karakteron de la vera kristana kredo. , mi mencias ilin ĉiujn de verso 34 ĝis verso 38:

*“ Ne pensu, ke mi venis, por alporti pacon sur la teron; Mi venis ne por alporti pacon, sed la glavon. Ĉar mi venis, por fari dividon inter viro kaj lia patro, inter filino kaj ŝia patrino, kaj inter bofilino kaj ŝia bopatrino; kaj la malamikoj de homo estos tiuj de lia propra domo. **Kiu amas sian patron aŭ sian patrinon pli ol min , ne estas inda je mi , kaj kiu amas sian filon aŭ sian filinon pli ol min , tiu ne estas inda je mi ; Kiu ne prenas sian krucon kaj sekvas min, tiu ne estas inda je mi.** »* Ĉi tiu verso 37 pravigas la benon de Abraham; li atestis, ke li amis Dion pli ol sian karnan filon. Kaj memorigante adventistan fraton pri lia devo, citante ĉi tiun version al li, niaj vojoj disiĝis kaj mi ricevis specialan benon de Dio. Mi tiam estis nomita fanatikulo de ĉi tiu "frato" kaj ekde ĉi tiu sperto, li sekvis la tradician adventistan vojon. Tiu, kiu konigis min al Adventismo kaj la avantaĝojn de vegetarismo, poste mortis pro la malsano de Alseimer, dum mi estas ankoraŭ en bona sano, viva kaj aktiva en la servo de mia Dio, 77-jara, kaj n frekventas nek al kuracistoj nek al medikamentoj. La tuta gloro iras al la kreinto Dio kaj al liaj altvaloraj konsiloj. Vere!

Por resumi **la historion de Adventismo** ni devas memori la sekvajn faktojn. Sub ĉi tiu "adventisma" nomo, Dio grupigas siajn lastajn sanktulojn post longa regado de la katolika kredo kiu legitimis, **religie**, la dimanĉon establitan sub sia pagana nomo "tago de la nevenkita suno" fare de Konstantino ^{la} 1-a la 7-an de marto 321. Sed la Fruaj Adventistoj estis protestantoj aŭ katolikoj kiuj devote honoris la hereditan kristanan dimanĉon. Ili do estis elektitaj de Dio pro ilia konduto ĝojis pro la reveno de Jesuo Kristo, kiu estis anoncita al ili sinsekve por la printempo de 1843 kaj la 22-an de oktobro 1844. Nur post ĉi tiu elekto donis al ili la lumo de la sabato. prezentita. Ankaŭ iliaj interpretoj de la profetaĵoj de Daniel kaj Revelacio enhavis grandegajn erarojn, kiujn mi korektas en ĉi tiu

verko. Sen scio pri la sabato, la pioniroj konstruis la teorion de tielnomita "enketema" juĝo kiun ili neniam povis pridubi; eĉ post kiam lumo en la sabato estis donita al ili. Por tiuj, kiuj ne scias, mi memorigas al vi, ke laŭ tiu ĉi teorio, ekde 1843, poste 1844, en la ĉielo Jesuo ekzamenas la atestlibrojn por elekti siajn lastajn elektitojn, kiuj devas esti savitaj. Tamen la klara identigo de dimanĉa peko donis precizan signifon al la mesaĝo de Dan.8:14, eĉ en ĝia malbone tradukita formo de " **purigado de la sanktejo** ". Kaj ĉi tiu malbona traduko kreis nesolveblajn polemikojn, ĉar ĉi tiu esprimo ĉefe koncernis la plenumon per la pekliberiga morto de Jesuo Kristo laŭ Heb.9:23: " *Estis do necese, ĉar la bildoj de la aferoj, kiuj estas en la ĉielo, devis esti. purigitaj tiamaniere, ĉu la ĉielaj aferoj mem estis purigitaj per aferoj pli bonegaj ol ĉi tiuj . Ĉar Kristo eniris ne en sanktejon manfaritan, imitante la vera, sed en la ĉielon mem, por ke nun li aperu antaŭ la vizaĝo de Dio por ni . Tiel, ĉio, kio estis purigota en la ĉielo, estis purigita per la morto de Jesuo Kristo: la enketa juĝo do ne plu havas ian logikan signifon. Post la morto kaj resurekto de Jesuo, neniuj peko aŭ pekulo eniras la ĉielon por malpurigi ĝin denove, ĉar Jesuo purigis sian ĉielan areon pelante Satanon kaj liajn anĝelajn sekvantojn al la tero, laŭ Rev.12:7 ĉe 12 kaj precipe en verso 9: " *Kaj la granda drako estis elĵetita, la antikva serpento, nomita la diablo kaj Satano, kiu trompas la tutan teron, li estis elĵetita sur la teron , kaj liaj anĝeloj estis elĵetitaj kun li. »**

La dua eraro de oficiala adventismo ankaŭ ekestis de la origina nescio pri la rolo de la Ŝabato kaj ĝi prenis grandan gravecon multe poste. Adventistoj malĝuste enfokusigis sian atenton al la tempo de la lasta, la finfina, provo de fido, kiu fakte koncernas nur tiujn, kiuj ankoraŭ vivos en la tempo de la vera reveno de Jesuo Kristo. Precipe ili malprave pensis, ke dimanĉo fariĝos " *la marko de la besto* " nur en la tempo de ĉi tiu lasta provo, kaj tio klarigas la serĉon de amikeco kun praktikantoj de la malbenita dimanĉo de Dio, fakte, de ĝia origino. La pruvo, kiun mi donas, estas la ekzisto de la "sep trumpetoj" de Ap. 8, 9 kaj 11, el kiuj la unuaj ses avertas post 321, dum la tuta kristana epoko, la homojn pri sia praktikado de la peko de la kondamnita dimanĉo per Dio. Kion Dan.8:12 jam malkaŝis dirante: " *La armeo estis transdonita kun la eterna ofero, pro peko ; la korno ĵetis la veron teren, kaj sukcesis en siaj entreprenoj. »* Ĉi tiu " **peko** " jam estis, la praktiko de la dimanĉo heredita civile de Konstantino la 1-a ^{ekde} 321 kaj religie pravigita de la papa Romo ekde 538, " *la marko de la besto* " citita en Apo.13:15; 14:9-11; 16:2. En 1995, post esti manifestinta malakcepton de la profeta lumo, kiun mi proponis inter 1982 kaj 1991, la oficiala adventismo faris la gravan eraron fari aliancon kun la deklarataj kaj malkaŝitaj malamikoj de Dio. La ekzemplo de la multnombraj riproĉoj, kiujn Dio direktis al la antikva Israelo pro siaj aliancoj kun Egiptio, simbola bildo de tipa peko, estas, en ĉi tiu ago, tute ignorata; kiu pligrandigas la adventistan pekon.

Fakte, konsciinte pri la rolo de la Ŝabato kaj la graveco, kiun ĝi donas al la titolo de Kreinto-Dio, la adventisma popolo devus klare identigi siajn religiajn malamikojn kaj eviti ajnan fratan aliancon kun ili. Ĉar, la **sabata sabato** estante la " *sigelo de la vivanta Dio* " de Rev.7:2, la reĝa marko de la kreinto Dio, ĝia kontraŭulo, **dimanĉo** , povis nur esti " *la marko de la besto* " de Rev.13:15. .

Mi memoras ĉi tie, ke la kaŭzoj de la falo de oficiala institucia adventismo estas multnombraj, sed la ĉefa kaj plej serioza koncernas la rifuzon de la lumo verŝita sur la vera traduko de Daniel 8:14 kaj la malestimo montrita al la tute nova klarigo de Daniel 12. , kies leciono estas reliefigi la dian legitimecon de la 7-a ^{tago} adventismo . Tiam venas la kulpo de ne esti metinta sian esperon en la reveno de Jesuo Kristo anoncita por 1994; kiel la pioniroj de la laboro faris en 1843 kaj 1844.

La ĉefaj juĝoj de Dio

Lia kreado de la tero kaj de la ĉielo finiĝis, en la sesa tago Dio starigas la homon sur la tero. Kaj estas pro la malobeema konduto de la homaro, kaj do de la peko, ke Dio ĝin submetos, sinsekve, dum sia historio de sep mil jaroj, al siaj multnombraj juĝoj. Kun ĉiu el ĉi tiuj juĝoj, ŝanĝoj estas faritaj kaj perceptataj en konkreta kaj videbla maniero. La ekscesoj sekvitaj de la homaro postulas ĉi tiujn diajn intervenojn, kiuj celas remeti ĝin sur la vojon de la vero aprobata de ĝia suverena juĝo.

La Juĝoj de la Malnova Interligo .

1-a juĝo: Dio juĝas la pekon faritan de Eva kaj Adamo, kiuj estas malbenitaj kaj forpelitaj el la " ^{Gardeno} *de Edena* " .

2-a juĝo: ^{Dio} detruas la ribelan homaron per la akvoj de la tutmonda " *inundo* " .

3-a juĝo: Dio **apartigas** homojn per malsamaj lingvoj post ilia alto de la " *Babelturo* " .

4-a juĝo: Dio faras ^{aliancon} kun Abram kiu tiam iĝas Abraham. En ĉi tiu tempo, Dio detruas **Sodomon** kaj Gomoran, la urbojn kie ekstrema peko estas praktikata; la abomeninda kaj abomeninda " *scio* " .

5-a juĝo: ^{Dio} savas Izraelon el la sklaveco de Egiptujo, Israelo fariĝas libera kaj sendependa nacio al kiu Dio prezentas siajn leĝojn.

6-a juĝo: Dum 300 jaroj, sub lia direkto kaj ^{per} la agado de 7 liberigaj juĝistoj, Dio savas Izraelon invaditan de ĝiaj malamikoj pro peko.

7-a juĝo: Laŭ peto de la popolo, kaj pro ilia malbeno, Dio estas anstataŭigita per ^{teraj} reĝoj kaj iliaj longaj dinastioj (Reĝoj de Judujo kaj reĝoj de Israelo).

8-a juĝo: Israelo estas deportita al Babilono .

9-a juĝo: Israelo malakceptas la ^{dian} "Mesio" Jesuo - Fino de la malnova interligo. La nova interligo komenciĝas sur perfektaj doktrinaj fundamentoj.

10-a juĝo: La nacia ^{ŝtato} Israelo estas detruita de la romianoj en 70.

La Juĝoj de la Nova Interligo .

Ili estas menciitaj en Apokalipso per la " *sep trumpetoj* " .

1-a juĝo : barbaraj invadoj post 321 inter 395 kaj 538.

2-a juĝo: Starigo de la reganta papa religia reĝimo en 538 .

3-a juĝo: la Militoj de Religioj: ili kontraŭbatalas la katolikojn al la protestantaj reformantoj malaprobataj de Dio: " *la hipokrituloj* " de Dan.11:34.

4-a juĝo: la franca revolucia ateismo renversas la monarkion kaj ĉesigas la katolikan despotismon .

5-a juĝo : 1843-1844 kaj 1994.

– La komenco: Ekvalidiĝas la dekreto de Dan.8:14 – ĝi postulas la kompletigon de la laboro iniciatita de la Reformacio ekde Petro Valdo, la perfekta ekzemplo, ekde 1170. La protestanta kredo falas kaj venke naskiĝas adventismo : La religia. praktiko de romia dimanĉo estas kondamnita kaj tiu de la sabata sabato estas pravigita kaj postulata de Dio en Jesuo Kristo ekde 1843. La laboro de reformo estas tiel kompletigita kaj kompletigita.

– La fino: " *vomita* " de Jesuo, ŝi mortis institucie en 1994, laŭ la mesaĝo adresita al " *Laodikea* ". La juĝo de Dio komenciĝis kun Lia domo spertanta fatalan provon de profeta fido. Malaprobata, la antaŭa elektita oficisto aliĝis al la tendaro de katolikaj kaj protestantaj ribelantoj.

6-a juĝo: La " *6-a trumpeto* " estas plenumita ^{en} la formo de la Tria Mondmilito, ĉi-foje nuklea, priskribita en Dan.11:40 ĝis 45. La pluvivantoj organizas la finfinan universalan registaron kaj restarigas la reston de la unua deviga tago per dekreto. Kiel rezulto, ripozo en la sepa tago Ŝabato, sabato, estis malpermesita, malpermesita sub puno de sociaj sankcioj komence, poste, finfine, punita per morto per nova dekreto.

7-a juĝo: antaŭita de la tempo de la sep lastaj plagoj priskribitaj en Ap. 16, en la printempo de 2030, la glora reveno de Kristo ĉesigas ^{la} ĉeeston de la homa surtera civilizacio. La homaro estas ekstermita. Nur Satano restos malliberulo sur la dezerta tero, la "abismo" de Rev. 20, dum " *mil jaroj* ".

8-a juĝo: Levita al la ĉielo de Jesuo Kristo, liaj elektitoj procedas por juĝi la malvirtulojn mortintojn . Ĉi tiu estas la juĝo citita en Rev.11:18.

9-a juĝo: La lasta juĝo ' la malvirtuloj reviviĝas por suferi la standardon de la " *dua morto* " pro la " *fajra lago* " kiu kovras la teron kaj konsumas per ili ĉiujn spurojn de la faroj pro peko.

10-a juĝo: La ^{malpura} tero kaj ĉielo estas renovigitaj kaj gloritaj. Bonvenigu la elektitojn al la nova, eterna regno de Dio!

Dia de A ĝis Z, de Aleph ĝis Tav, de alfa ĝis omega

La Biblio havas nenion komunan kun aliaj libroj skribitaj de homoj krom ĝia surfaca vida aspekto. Ĉar fakte, ni vidas nur ĝian surfacon, kiun ni legas laŭ skribaj konvencioj specifaj por la lingvoj hebrea kaj greka , en kiuj la originalaj tekstoj estis transdonitaj al ni. Sed en sia verkado de la Biblio, Moseo uzis arkaikan hebrean, kies literoj de la alfabeto estis malsamaj al la nunaj literoj, ili estis anstataŭigitaj litero post litero dum la ekzilo en Babilono, sen kaŭzi problemojn. Sed la literoj estis kungluitaj sen interspacigi la vortojn, kio ne faciligis ilin legi. Sed malantaŭ ĉi tiu malavantaĝo kuŝas la avantaĝo formi malsamajn vortojn depende de la elekto de litero elektita por marki ĝian komencon. Ĉi tio estas ebla kaj pruvita, kio pruvas, ke la Biblio vere superas la eblecojn de homa imago kaj atingo. Nur la penso kaj memoro de la senlima kreinto Dio povas esti konceptinta tian verkon. Ĉar ĉi tiu observado de multoblaj

legaĵoj de la Biblio malkaŝas, ke ĉiu vorto, kiu aperas tie, estis elektita kaj inspirita de Dio al la diversaj verkistoj de liaj libroj laŭlonge de la tempo ĝis la lasta, lia Revelacio aŭ Apokalipso.

Ĉirkaŭ 1890, rusa matematikisto Yvan Panin pruvis la ekziston de nombraj figuroj en diversaj aspektoj de la konstruado de bibliaj tekstoj. Ĉar la hebrea kaj la greka havas komunan la fakton, ke la literoj de iliaj alfabetoj ankaŭ estas uzataj kiel numeraloj kaj nombroj. La manifestacioj faritaj de Yvan Panin konsiderinde pligravigis la kulpon de homoj, kiuj ne prenas la Dian Bibliion serioze. Ĉar se ĉi tiuj malkovroj ne efikas por fari homojn kapablaj ami Dion, ili tamen forprenas ajnan legitimecon de ne kredi je lia ekzisto. Yvan Panin montris kiel la nombro "sep" estis ĉiea tra la konstruado de la Biblio, precipe en la plej unua verso de ĝi, en Gen.1:1. Demonstrante, ke la sepa tago sabato estas la " *sigelo de la vivanta Dio* " de Ap. 7:2, ĉi tiu verko nur konfirmas la pruvojn malkovritajn de ĉi tiu genia matematikisto, kiu proponis al postulemaj sciencistoj, de sia tempo kaj nia, nekontesteban sciencan pruvon. .

Ekde Yvan Panin, moderna komputiko analizis la 304,805 signojn de la literoj kiuj konsistigas la Skribon de la nura antikva alianco kaj programaro ofertas sennombrajn malsamajn legaĵojn metante ĉiun leteron sur grandegan damtabulon kies viceblecoj komenciĝas per ununura horizontala linio de la 304805 literoj ĝis fine akiri ununuran vertikalan linion de ĉi tiuj 304805 literoj; kaj inter ĉi tiuj du ekstremaj alineoj ĉiuj sennombraj mezaj kombinaĵoj. Ni malkovras mesaĝojn koncerne la teran mondon, ĝiajn internaciajn eventojn kaj la nomojn de antikvaj kaj modernaj homoj kaj la eblecoj estas grandegaj ĉar la nura imperativo estas konservi identan spacon (de 1 ĝis n...) inter ĉiu litero de la vortoj formitaj. Krom horizontalaj kaj vertikalaj paraleligoj, ekzistas la amaso da oblikvaj paraleligoj, de supre al malsupro kaj malsupre al supro, dekstre al maldekstre kaj maldekstre al dekstre.

Tial, prenante la bildon de la oceano, mi konfirmas, ke nia scio pri la Biblio estas je la nivelo de ĝia surfaco. Kio estis kaŝita, estos malkaŝita al la elektitoj dum la eterneco, en kiun ili eniros. Kaj Dio ankoraŭ mirigos siajn amatojn per sia grandega, senlima potenco.

Ĉi tiuj brilaj pruvoj bedaŭrinde ne kapablas ŝanĝi la korojn de la homoj tiel ke ili ekami Dion " *per sia tuta koro, per sia tuta animo, per sia tuta forto, per sia tuta menso* " (Deu.6:5; Mat. 22:37); laŭ lia justa peto. La surtera sperto tion pruvos, riproĉoj, riproĉoj kaj punoj ne ŝanĝas homojn, tial la sava projekto de Dio baziĝas ekde la komenco de la libera vivo sur ĉi tiu verso: " *la perfekta amo elpelas timon* " (1 Johano 4:18).). La elekto de la elektitoj baziĝas sur ilia pruvo de perfekta amo al Dio, ilia Ĉiela Patro. En ĉi tiu " *perfekta amo* ", ne plu estas bezono de leĝo aŭ ordonoj, kaj la unua kompreni tion estis la maljuna Ĥanoĥ, kiu montris al Dio sian amon per " *paŝado kun* " li, zorge ne fari ion por malplaĉi al li. Ĉar obei estas ami kaj ami konsistas en obei kun la celo doni plezuron kaj ĝojon al la amato. En sia dia perfekteco, Jesuo siavice konfirmis ĉi tiun lecionon de " *vera* " amo laŭ la unuaj homaj modeloj, Abraham, Moseo, Elija, Daniel, Ijob kaj multaj aliaj, kies nomojn nur Dio konas.

Deformadoj pro tempo

Ne ekzistas sur la tero eĉ unu lingvo, kiu ne spertis evoluojn kaj transformojn kaŭzitajn de la perversa spirito de la homaro. Kaj en ĉi tiu afero, la hebrea ne eskapis ĉi tiun homan perversaĵon tiel ke la hebrea teksto, kiun ni konsideras originala, estas jam nenio alia ol la originalo de la skribaĵoj de Moseo en parte distordita stato. Mi ŝuldas tiun ĉi malkovron al la laboro de Ivan Panin kaj al tio, ke en la versio de la hebrea teksto, kiun li uzis en 1890, en Gen.1:1, li ciferecigis la vorton Dio per la hebrea termino "elohim". En la hebrea, "elohim" estas la pluralo de "eloha" kiu signifas dion en la singularo. Tria formo ekzistas: "Él". Ĝi estas uzata por ligi la vorton Dio al nomoj: Danielo; Samuele; Bet-El; ktp... Ĉi tiuj terminoj indikante la veran Dion ricevas majuskulon en niaj tradukoj por marki la diferencon inter la vera Dio kaj la falsaj paganaj dioj de homoj.

La Biblio prave kaj insiste emfazas la fakton, ke Dio estas "unu", kiu faras lin "eloha", la sola vera "eloha". Tial, atribuante al si la pluralan vorton "elohim", en Genezo 1 kaj aliloke, Dio sendas al ni mesaĝon, per kiu li prave pretendas esti jam Patro de amasoj da vivoj, kiuj antaŭekzistas al la kreado de nia tera sistemo. aŭ dimensio, kaj de ĉiuj vivoj, kiuj aperos sur la tero. Tiuj ĉi jam kreitaj ĉielaj vivoj estis jam dividitaj de la peko, kiu aperis en lia unua libera kreitaĵo. Nomante sin per la vorto "elohim", la kreinto Dio asertas sian aŭtoritaton super ĉio, kio vivas kaj naskiĝas de li. Ĝuste en ĉi tiu kapablo li poste povos, en Jesuo Kristo, porti la pekojn de la amaso de siaj elektitoj kaj savi, nur per sia pekliberiga morto, amasojn da homaj vivoj. La vorto "elohim", pluralo, do indikas Dion en sia krea potenco de ĉio, kio vivas. Ĉi tiu termino ankaŭ profetas la multoblajn rolojn, kiujn li ludos en sia projekto de savo, en kiu li jam ĉefe kaj sinsekve estas " *Patro, Filo kaj Sankta Spirito* ", kiu agos post la bapto por purigi kaj sanktigi la vivojn de siaj elektitoj. Tiu ĉi pluralo koncernas ankaŭ la diversajn nomojn, kiujn Dio portos: Mikaelo por siaj anĝeloj; Jesuo Kristo por siaj elektitaj homoj aĉetitaj per lia sango.

Kiel ekzemplon de la distordoj pro homa perverseco mi donas tiun de la verbo "beni", hebree esprimita per la radiko "brq" kaj kies elekto de uzataj vokaloj finiĝos tradukita kiel "beni" aŭ "malbeni". Ĉi tiu perversa misprezento distordas la signifon de la mesaĝo koncerne Ijob, al kiu lia edzino fakte diras " *benu Dion kaj mortu* ", kaj ne, " *malbenu-Dion kaj mortu* ", kiel proponas la tradukistoj. Alia ekzemplo de insida perversa ŝanĝo, en la franca lingvo la esprimo "certe" kiu origine signifas certa kaj absoluta alprenis en la homa penso la signifon de "eble", tute kontraŭa. Kaj ĉi tiu lasta ekzemplo meritas esti citita ĉar ĝi akiros gravecon kaj havos gravajn sekvojn. En la vortaro "petit Larousse" mi rimarkis ŝanĝon koncerne la difinon de la vorto "dimanĉo". Lanĉite kiel la unua tago de la semajno en la versio, (1980) ĝi iĝis la sepa tago en la versio de la sekva jaro. La filoj de la Dio de la vero devas do esti singardaj de la evoluaj konvencioj establitaj de homoj ĉar siaflanke, male al ili, la granda kreinto Dio ne ŝanĝas kaj liaj valoroj ne varias, same kiel la ordo de la aferoj kaj de tempo, kiun li starigis de sia fondo de la mondo.

La perversaj verkoj de la homaro markis eĉ la hebrean tekston de la Biblio, kie vokaloj estas maljuste atribuitaj sen sekvoj por savo, sed por protekti ĝian oficialan version, Dio preparis per la nombra metodo, la rimedojn por identigi la

veran tekston de la falsaĵo. . Tio permesos al ni kontroli kaj noti la ekziston de multaj nombraj figuroj, kiuj unike karakterizas la aŭtentan biblian version, en la hebrea kiel en la greka, kies signoj ne estis modifitaj ekde la 2-a jarcento a.K.

La Spirito restarigas la veron pri pravigo per fido (per sia fido)

Mi ĵus menciis la distordojn de la biblia teksto; aferoj pro la multnombraj tradukintoj de la originalaj skribaĵoj. Por lumigi liajn fintempajn homojn, la Spirito de vero restarigas ilian veron, direktante la mensojn de siaj elektitoj al tekstoj kie signifaj misprezentoj daŭre restas. Jen kio ĵus estis plenumita en ĉi tiu sabato de septembro 4, 2021, ĝis la punkto ke mi donis al ĝi la nomon "kristala sabato". Mi lasis la elekton de la temo por studi al ruanda fratino, kun kiu ni dividas la progreson de niaj sabatoj rete. Ŝi proponis "pravigon per fido". La studo alportis al ni iujn verajn gravajn malkovrojn, kiuj tre klaras nian komprenon pri ĉi tiu temo.

En la Biblio, en 1 Pet.1:7, la Spirito simbolas fidon per purigita oro: “ *ke la provo de via fido, kiu estas pli valora ol oro pereanta, kvankam elprovita per fajro, rezultu en laŭdo, gloro kaj honoro kiam Jesuo Kristo aperas .* ” Ni jam komprenas el tiu ĉi komparo, ke kredo, vera kredo, estas ege malofta afero ĉie troviĝas ŝtonetoj kaj ŝtonoj, kio ne okazas ĉe oro;

Tiam, de verso al verso, ni unue retenis tion: “ *sen fido estas neeble plaĉi al Dio* ”, laŭ Heb.11:6: “ *Kaj sen fido estas neeble plaĉi al Li; ĉar tiu, kiu venas al Dio, devas kredi, ke Dio ekzistas, kaj ke li estas la rekompencanto de tiuj, kiuj Lin serĉas.* » Du instruoj estas ligitaj al la kredo: kredo je ĝia ekzisto, sed ankaŭ, la certeco, ke ĝi benas “ *tiujn, kiuj serĉas ĝin* ”, sincere, grava detalo pri kiu ĝi ne povas esti trompita. Kaj ĉar la celo de fido estas plaĉi al Li, la elektito respondos al la amo de Dio, obeante ĉiujn Liajn ordonojn kaj ordonojn, kiujn Li prezentas en la nomo mem de Sia amo al Siaj kreitaĵoj. La frukto de ĉi tiu ligo de amo, kiu kunigas kiel magneto tiujn, kiuj amas unu la alian kaj amas Dion en Kristo, estas prezentita al ni en la fama instruo citita en 1 Kor.13, kiu priskribas la veran amon plaĉan al Dio. Sekvante ĉi tiun legadon, mi pensis pri la ne malpli fama mesaĝo donita en Habakuk 2:4: “ *... la virtulo vivos per sia fido* ”. Sed, en ĉi tiu verso la traduko proponita de Louis Segond diras al ni: “ *Jen, lia animo estas ŝveligita, ĝi ne estas justa en li; sed la virtulo vivos per sia fido.* » Delonge, ĉi tiu verso starigis por mi problemon, kiun mi ne provis solvi. Kiel homo “ *ŝveligita* ” de fiero povas esti juĝita “ *justa* ” de Dio? Kiu, laŭ Pro.3:34, Jakobo 4:6 kaj 1 Petro 5:5, “ *rezistas al fieruloj, sed donas gracon al humiluloj* ”? La solvo aperis trovante en la hebrea teksto la vorton “ *senkredanta* ” anstataŭ la vorto “ *ŝvelinta* ” citita en Segond kaj kun surprizo ni trovis, en “katolika” Vigouroux-versio, la bonan kaj tiel logikan tradukon kiu klarigas la tute klaran. mesaĝo de la Spirito. Ĉar, fakte, la Spirito inspiras en Habakkuk mesaĝon en stilo jam inspirita en reĝo Salomono en la formo de siaj proverboj, en kiuj li metas en opozicion parametrojn de absolutaj maloj; ĉi tie en Habakkuk, “ *malkredo* ” kaj “ *fido* ”. Kaj laŭ Vigouroux kaj la latina Vulgato bazo de lia traduko, la verso tekstas: “ *Jen, kiu estas nekredanto ne havas () ĝustan animon en li; sed la virtulo vivos per sia fido* . » Imputante ambaŭ partojn de la verso al la sama temo, Louis Segond distordas

la mesaĝon de la Spirito kaj liaj legantoj estas malhelpitaj kompreni la veran mesaĝon donitan de Dio. La afero riparita, ni nun malkovros kiel Habakkuk precize priskribas la "adventismajn" provojn de 1843-1844, 1994, kaj la finfinan daton, kiu koncernas la veran finan revenon de Kristo, la printempon de 2030. Efektive, ĉi tiu lastatempa nova lumo, kiu fiksas la revenon de Kristo por 2030 ebligas al ni pli bone kompreni kaj aŭtentikigi la sinsekvajn adventismajn spertojn jam konfirmitajn, en Ap.10:6-7, per la esprimo: " *Ne plu estos prokrasto ... sed la mistero de Dio plenumiĝos* ". Por tiu ĉi pruvo mi prenas la tekston de Habakkuk 2 ekde ĝia komenco, intermetante la klarigajn komentojn.

L.Segond versio modifita de mi

Verso 1: " *Mi estos ĉe mia posteno, kaj mi staros sur la turo; Mi rigardos, por vidi, kion la Eternulo diros al mi, kaj kion mi respondos en mia argumento.* »

Notu la sintenon de "atendo" de la profeto, kiu karakterizos la adventistan juĝon, la Spirito dirante al ni en la mesaĝo de Dan.12:12: " *Feliĉa tiu, kiu atendas ĝis 1335 tagoj* ". Por klare kompreni, la signifo de ĉi tiu " *argumento* " estas donita al ni en la antaŭa ĉapitro kie la problemo starigita de Habakkuk estas la plilongigo de la prospero de la malvirtuloj sur la tero: " *Ĉu li malplenigos sian reton pro tio, kaj buĉos- ĉu li ĉiam nacioj, sen ŝparemo?* » (Hab 1:17). En ĉi tiu pripensado kaj ĉi tiu demandado, Habakkuk bildigas la konduton de ĉiuj homoj, kiuj faras la saman observadon ĝis la fino de la mondo. Ankaŭ Dio prezentos sian respondon profete proponante la temon de la reveno de Jesuo Kristo, kiu ĉesigos, definitive, la regadon de la malbonuloj, malestimaj, nekredantoj, malfidelaj kaj ribeluloj.

Verso 2: " *La Eternulo parolis al mi, kaj diris: Skribu la profetaĵon; gravuru ĝin sur tabuletoj, por ke ĝi estu ofte legata.* »

Inter 1831 kaj 1844, William Miller prezentis tabelojn resumantajn siajn anoncojn, kiuj profetis la revenon de Jesuo Kristo por la printempo de 1843 unue, poste por la aŭtuno de 1844. Inter 1982 kaj 1994, mi ankaŭ proponis kaj ankoraŭ proponas al adventistoj kaj al aliaj homoj, sur kvar tabloj, la resumo de la novaj profetaj lumoj inspiritaj de la Sinjoro de la Vero por nia " *fina tempo* ". Se la realaj sekvoj alkroĉitaj al ĉi tiu sufero de 1994 estis komprenataj nur post la markita tempo, kiel okazis en 1844, la dato kaj ĝia kalkulo estas ĝis hodiaŭ aŭtentikitaj de la Spirito de la vivanta Dio.

Verso 3: " *Ĉar ĝi estas profetaĵo, kies tempo jam estas difinita,* "

Ĉi tiu tempo nomumita de Dio estas malkaŝita ekde 2018. Celante la daton de la reveno de Jesuo Kristo, ĉi tiu difinita tempo estas printempo 2030.

" *Ŝi iras al sia fino, kaj ŝi ne mensogas;* »

La reveno de la venka Kristo estos plenumita en sia konvena tempo, kaj la profetaĵo kiu anoncas ĝin " *ne mensogos* ". Jesuo Kristo certe revenos en la printempo de 2030.

" *Se ĝi malfruos, atendu ĝin, ĉar ĝi okazos, ĝi certe okazos.* »

Se la dato estis fiksita de Dio, por li, la vera reveno de Kristo plenumiĝos en ĉi tiu difinita tempo, kiun li sola konis ĝis 2018. La proponita prokrasto, " *se ĝi prokrastas* ", povas do nur koncerni homojn, ĉar Dio rezervas la rajton uzi malverajn anoncojn pri la reveno de Jesuo Kristo, kiuj permesos al li sperti, sinsekve, en 1843, 1844, 1994 kaj ĝis nia fina tempo, la kredo de kristanoj kiuj

postulas lian savon, kiu permesas al li elekti liajn elektitajn oficialulojn. Tiuj ĉi falsaj antaŭviditaj anoncoj pri la reveno de Jesuo Kristo estas uzataj de Dio, por **apartig** ĝis la fino de la mondo, "la tritikon de la grenventumaĵo, la ŝafoj de la kaproj", la fidelulon de la malfideluloj, "la kredantojn de la nekredantoj". », la elektita de la falintoj.

La verso konfirmas la parametron de *la adventisma "atendo"*, kiu restas priskriba elemento de la lastaj sanktuloj apartigitaj kaj sigelitaj per la praktiko de la vera sepa tago Ŝabato ekde la aŭtuno de 1844, la fino de la dua adventisma testo. En ĉi tiu verso, la Spirito emfazas la nocion de **certeco**, kiu karakterizas ĉi tiun revenon de Kristo la venkinto, liberiganto kaj venĝanto.

Vigouroux versio

Verso 4: "*Jen, kiu estas nekredanto, ne havas justan animon en li; sed la virtulo vivos **per sia fido**.*" »

Ĉi tiu mesaĝo malkaŝas la juĝon, ke Dio portas sur homojn submetitajn al la kvar adventistaj provoj ligitaj al la datoj 1843, 1844, 1994 kaj 2030. La verdikto de Dio estas akra en ĉiu el la epokoj. Per la profeta anonco Dio senmaskas la "*hipokritajn*" kristanojn, kiuj malkaŝas sian "*nekredantan*" naturon, malŝatante la profetajn anoncojn de siaj elektitaj senditoj aŭ de liaj profetoj. En ege kontraste, la elektitoj donas gloron al Dio ricevante Liajn profetajn mesaĝojn kaj obeante la novajn direktojn, kiujn ili malkaŝas. Ĉi tiu oboe, juĝita de Dio kiel "*plaĉa*", estas samtempe juĝita inda konservi la justecon imputitan al la nomo de Jesuo Kristo.

Nur ĉi tiu obeema kredo "pro amo" al Dio estas juĝita inda eniri en la estontan eternecon. Nur tiu, kiun la sango de Kristo purigas de siaj pekoj, estas savita "*per lia fido*". Ĉar la respondo de la fido estas persona, jen kial Jesuo direktas siajn mesaĝojn, individue, al siaj elektitoj, ekzemple: Matt.24:13: "*Sed **kiu persistos ĝis la fino estos savis**.*" Kredo povas fariĝi kolektiva se ĝi renkontas ununuran normon. Sed, atentu! Homaj asertoj estas misgvidaj, ĉar Jesuo sole decidas kiu estas savota aŭ perdita laŭ Lia juĝo de la fido pruvita de kandidatoj dezirantaj eniri la ĉielon.

En resumo, en ĉi tiuj versoj de Habakkuk, la Spirito malkaŝas kaj konfirmas la proksiman kaj **nedisigeblan ligon** de "*fido*" kaj "*la faroj*" kiujn ĝi generas; io jam levita de la apostolo Jakobo (Jak.2:17: "*Tiel estas kun fido: se ĝi ne havas farojn, ĝi estas morta en si mem.*"); kio implicas la fakton, ke ekde la komenco de evangelizado, la temo de kredo estis miskomprenita kaj misinterpretita. Iuj, kiel hodiaŭ, nur alligis al ĝi la kredan aspekton, ignorante la ateston de la verkoj, kiuj donas al ĝi sian valoron kaj ĝian vivon. La konduto de homoj, al kiuj Dio konigas siajn anoncojn pri la reveno de Jesuo Kristo, malkaŝas la veran naturon de ilia kredo. Kaj en la tempo, kiam Dio elverŝas sian grandan lumon sur siajn lastajn servistojn, ne plu ekzistas ekskuzo por iu, kiu ne komprenas la novajn postulojn starigitajn de Dio ekde 1843. Savo per graco daŭras, sed ekde ĉi tiu dato, ĝi nur profitigas la elektitojn elektitajn de Jesuo Kristo, per la atesto de realaj pruvoj de la amo, kiun ili donas al li. Komence la sabato estis la signo de ĉi tiu dia beno, sed ekde 1844 ĝi neniam estis sufiĉa en si mem, ĉar la amo al lia profeta vero, malkaŝita inter 1843 kaj ĝis 2030, ankaŭ estis ĉiam postulata de Dio. Fakte, la novaj lumoj ricevitaj ekde 2018 havas proksiman

rilaton kun la sepa tago Ŝabato, kiu fariĝis la profeta bildo de la sepa jarmilo, kiu komenciĝos per la reveno de Jesuo Kristo en la printempo de 2030. Ekde 2018, "pravigo per fido » efektiviĝas kaj profitas al la vokitaj, kiuj fariĝas la elektitoj, manifestante sian amon al Dio kaj al ĉiuj Liaj malnovaj kaj novaj lumoj malkaŝitaj en la nomo de Jesuo Kristo, kiel instruas Matt.13:52: " *Kaj li diris al ili: Tial ĉiu skribisto, kiu scipovas pri la regno de la ĉielo, similas al domomastro, kiu elportas el sia trezoro novajn kaj malnovajn .*" Ĉiu, kiu amas Dion, povas nur ami malkovri liajn projektojn kaj liajn sekretojn, kiuj longe restis kaŝitaj kaj ignoritaj de homoj.

Habakkuk kaj la unua alveno de la Mesio

Ĉi tiu profetaĵo ankaŭ trovis plenumon por juda nacia Israelo, al kiu ĝi anoncis la unuan alvenon de la Mesio. La tempo de ĉi tiu veno estis fiksita kaj anoncita en Dan.9:25. Kaj la ŝlosilo de ĝia kalkulo troviĝis en la libro de Ezra, en la ĉapitro 7. Rezultas, ke la judoj metis la libron de Daniel inter la historiajn librojn, kaj ĝi antaŭis la libron de Ezra. Sed tiamaniere lia profeta rolo estis reduktita kaj malpli videbla por la leganto. Jesuo estis la unua profeto kiu altiris la atenton de siaj apostoloj kaj disĉiploj al la profetaĵoj de Daniel.

La anoncita malfruo, " *se ĝi prokrastas, atendu ĝin* ", ankaŭ havis sian plenumon, ĉar la Judoj atendis mesion, kiu estis venĝanto kaj liberiganto de la Romanoj, fidante je Jesaja 61, kie la Spirito diras pri Kristo en la verso 1. : " *La spirito de la Eternulo, la Eternulo, estas sur mi, Ĉar la Eternulo sanktoleis min, por anonci bonan novaĵon al malriĉuloj; Li sendis min, por sanigi la korrumpitajn korojn, por proklami liberecon al la kaptitoj kaj savon al la malliberuloj;* ". En verso 2, la Spirito precizigas: " *Por proklami jaron de favoro de YaHWéH , kaj tagon de venĝo de nia Dio ; Por konsoli ĉiujn afliktitojn;* ". La judoj ne sciis, ke inter " *la jaro de graco* " kaj " *la tago de venĝo* ", 2000 jaroj ankoraŭ devis pasi por konduki la popolon al la reveno de Kristo, la venkinto, liberiginto kaj venĝanto, laŭ Jesaja 61:2. Ĉi tiu leciono klare vidiĝas en la atesto citita en Luk 4:16-21: " *Li iris al Nazaret, kie li estis edukita, kaj laŭ sia kutimo li eniris en la sinagogon en la sabato. Li stariĝis por legi, kaj ricevis la libron de la profeto Jesaja. Malrulinte ĝin, li trovis la lokon, kie estis skribite: La Spirito de la Eternulo estas sur mi, ĉar Li sanktoleis min, por prediki la evangelion al malriĉuloj; Li sendis min, por resanigi la koron rompitaĵajn, por proklami liberigon al kaptitoj kaj vidpovon al blinduloj, por liberigi prematojn, por proklami la jaron de favoro de la Eternulo. Tiam li kunvolvis la libron, donis ĝin al la servisto kaj sidiĝis. » Ĉesigante sian legadon ĉi tie, li konfirmis, ke lia unua alveno koncernas nur ĉi tiun " **jaron de graco** " anoncita de la profeto Jesaja. Verso 21 daŭrigas, dirante: " *Ĉiuj, kiuj estis en la sinagogo, rigardis lin. Tiam li komencis diri al ili: Hodiaŭ plenumiĝis la Skribo, kiun vi ĵus aŭdis. »* La ignorita kaj nelegita " **tago de venĝo** " **estis fiksita de Dio, por la printempo de 2030, por Lia dua alveno, ĉi-foje, en sia tuta dia potenco.** Sed antaŭ ĉi tiu reveno, la profetaĵo de Habakkuk devis esti plenumita per " *malfruo* ", per la "adventistaj" provoj, en 1843-1844 kaj 1994, kiel ni ĵus vidis.*

La fina dediĉo

Alfrontu la veron

En la printempo de 2021, komenco de la dia jaro, riĉa sed false kristana okcidenta homaro ĵus montris sian deziron konservi la vivon de maljunuloj, eĉ se koste de nacia ekonomia ruiniĝo. Tial Dio transdonos ĝin al la Tria Mondmilito, kiu forprenos amasojn da vivoj de homoj de ĉiuj aĝoj, sciante ke ne ekzistas kuraco aŭ vakcino por ĉi tiu dua dia puno. Antaŭ ni, post 8 jaroj, estos la jaro 6000 de la surtera kreado, kies fino estos markita per la reveno de Jesuo Kristo. Triumfa kaj venka, li kondukos siajn elaĉetitojn, siajn vivantajn elektitojn kaj tiujn, kiujn li relevigos, en sian ĉielan regnon kaj li detruos la tutan homan vivon sur la tero, sur kiu li lasos sola, izolita en mallumo, la ribeleman anĝelon de la komenco. , Satano, la diablo.

Fido al la principo de 6000 jaroj estas esenca por akcepti ĉi tiun programon. Precizaj kalkuloj de la figuroj donitaj en la Biblio estis maleblaj pro "malprecizeco" koncerne la daton de la naskiĝo de Abraham (ununura dato por la tri filoj de Terah: Gen.11:26). Sed, la sinsekvo de sinsekvoj de homaj generacioj de Adamo ĝis la reveno de Kristo konfirmas la alproksimiĝon de ĉi tiu numero 6000. Donante nian fidon al ĉi tiu ronda, preciza nombro, ni atribuas ĉi tiun elekton al "inteligenta" estaĵo, tio estas, al la kreinto Dio, fonto de ĉia inteligenteco kaj vivo. Laŭ la principo de la "sabato" citita en lia kvara ordono, Dio donis al la homo "ses tagojn" kaj ses mil jarojn por fari sian tutan laboron, sed la sepa tago kaj la sepa jarmilo estas "sanktigataj" tempoj de ripozo (metita aparte) por Dio kaj liaj elektitoj.

La enhavo de ĉi tiu verko pruvis, ke fido plaĉa al Dio estas konstruata per "*inteligenta* aŭ *saĝa* " konduto de Liaj elektitoj, kiuj profitas el ĉio, kion Dio diras, profetas aŭ pensas (vidu Daniel 12:3: "*Kaj la saĝuloj brilos kiel la grandiozeco). de la vastaĵo, kaj tiuj, kiuj instruis justecon al la homamaso, kiel la steloj, por ĉiam kaj eterne* Agante tiel, ili pravigas la elekton de Dio por igi ilin profiti de Lia elaĉeta justeco manifestita en ". Jesuo Kristo.

Por fermi ĉi tiun verkon, ĝuste antaŭ la venonta dramo, mi ŝatus dediĉi, siavice, al ĉiuj veraj filoj de Dio, kiuj ĝin legos, kaj bonvenigos ĝin kun fido kaj ĝojo, ĉi tiun verson el Johano 16:33, kiu estis dediĉita de du malsamaj fontoj okaze de mia bapto la 14-an de junio 1980; unu sur mia baptoatesto de la institucio, la alia sur la antaŭparolo al la libro "Jesuo Kristo", kiu estis ofertita al mi ĉi-okaze de mia tiama serva kunulo, preskaŭ ĝis la aĝo, kiam Jesuo oferis sian vivon kiel oferon. : " *Ĉi tion mi parolis al vi, por ke en mi vi havu pacon. Vi havos aflikton en la mondo; sed kuraĝu, mi venkis la mondon ."*

Samuelo, la benita servisto de Jesuo Kristo, "Vere"!

La lasta voko

Dum mi skribas ĉi tiun mesaĝon, fine de 2021, la mondo ankoraŭ ĝuas estimindan kaj aprezitan universalan religian pacon. Tamen, surbaze de mia scio pri la deĉifritaj profetaj revelacioj preparitaj de Dio, mi asertas, sen la plej eta dubo, ke terura mondmilito estas preparita kaj survoje por esti plenumita ene de la venontaj 3 ĝis 5 jaroj. Prezente ĝin sub la simbola nomo " *sesa trumpeto* " en Ap.9, la Spirito memorigas al ni, ke jam kvin teruraj punoj jam venis por puni la forlason de la fideleco al ĝia sankta sabato kaj ĝiaj aliaj ordonoj malrespektataj ekde la 7-a de marto 321. Tiuj ĉi. punoj de la senmorta Dio ampleksis 1600 jarojn da homa historio organizita laŭ dia religia programo. Lia sesa puno venas por averti, lastan fojon, kristanismon kulpan pri malfideleco al li. Krom Dio kaj lia sava projekto, la homa vivo ne havas signifon. Jen kial, la " *trumpetoj* " havantaj laŭgradan karakteron malkaŝitan per analogio en Levitiko 26, la murda intenseco de la " *sesa* " atingos altaĵojn de hororoj, kiujn la homaro longe timis kaj timis. La " *sesa trumpeto* " koncernas la finfinan mondmiliton, kiu ekstermos amasojn da homoj, " *trionon de homoj* " laŭ Rev.9:15. Kaj ĉi tiu proporcio laŭvorte povas esti atingita en milito kie 200,000,000 armitaj, trejnataj kaj ekipitaj profesiaj batalantoj alfrontos unu la alian, laŭ la precizeco donita en Rev.9:16: " *La nombro da rajdantoj en la armeo estis du miriadoj da miriadoj: Mi aŭdis la nombron de ili* "; t.e., $2 \times 10000 \times 10000$. Antaŭ ĉi tiu lasta konflikto, dum la 20-a jarcento, la du mondmilitoj de 1914-1918 kaj 1939-1945 estis antaŭsignoj de la granda puno kiu venas por fini la tempon de liberaj kaj sendependaj nacioj. Dio ne disponigis urbojn de rifuĝo por Sijaj elektitoj, sed Li lasis al ni sufiĉe klarajn indikojn por ke ni fuĝu de la areoj celitaj kiel prioritato de Lia dia kolero. Li direktos la batojn, kiujn devas transdoni la homoj alvokitaj por tiu ĉi tasko. Sed neniu el ili estos unu el liaj elektitoj. La nekredantaj ribelantoj aŭ nekredantoj disĵetitaj tra la tero estos la instrumentoj kaj viktimoj de lia dia kolero. La Dua Mondmilito estis batalita inter okcidentaj popoloj, kies religioj estis kristanaj kaj konkurantaj. Sed en la venonta Tria, la motivo de la kolizioj estos esence religia, metante konkurantajn religiojn unu kontraŭ la alia, kiuj neniam estis doktrine kongruaj unu kun la alia. Nur paco kaj komerco permesis kreski ĉi tiun iluzion. Sed en la tempo elektita de Dio, laŭ Rev.7:2-3, la demonia universaleco tenata de la anĝeloj de Dio estos liberigita por " *fari malbonon al la tero kaj la maron* " aŭ, la simboloj estas malkoditaj, " *por damaĝi* " "Protestantoj kaj katolikoj" kiuj estas malfidelaj al Jesuo Kristo. Tre logike, la malfidela kristana kredo konsistigas la ĉefan celon de la kolero de la justa Juĝisto Jesuo Kristo; same kiel en la malnova interligo, Israelo estis punita pro siaj konstantaj malfidelecoj ĝis sia nacia detruo en la jaro 70. Paralele kun ĉi tiu " *sesa trumpeto* ", konfirmas la profetaĵo de Dan.11:40 ĝis 45, elvokante " *tri reĝojn* ". ", la implico de la tri religioj de monoteismo: eŭropa Katolikismo, araba kaj nordafrika islamo, kaj rusa ortodokseco. La konflikto finiĝis kun renverso de la situacio pro la interveno de amerika protestantismo, ne nomita kiel reĝo, sed proponita kiel tradicia potenciala malamiko de Rusio. La

elimino de konkurantaj potencoj malfermas aliron al ĝia lasta regado sub la titolo de " *la besto, kiu leviĝas de la tero* ," priskribita en Rev.13:11. Ni precizigu, ke en tiu ĉi fina kunteksto, la usona protestanta kredo fariĝis minoritata, kie la romkatolika kredo estas la plimulto, pro sinsekvaj hispanidaj enmigraĵoj. En 2022, ĝia prezidanto de irlanda origino estas mem katolika, kiel la murdita prezidanto John Kennedy.

En Rev.18:4, en Ĉiopova Dio, Jesuo Kristo ordonas al ĉiuj, kiuj kredas kaj esperas je Li, Liaj elektitoj, " *eliri el Babilono la Granda* ". Identigite kun indico en ĉi tiu verko al la Papa Romkatolika Eklezio, " *Babilono* " estas juĝita kaj kondamnita pro " *ŝiaj pekoj* ". Per historia heredo de " *ĝiaj pekoj* ", la kulpo de Katolikismo etendiĝas al protestantoj kaj ortodoksaj homoj, kiuj pravigas, per sia religia praktiko, la dimanĉan ripozon hereditan de Romo. La eliro el Babilono implicas la forlason de " *sia pekoj* ", la plej grava el kiuj, ĉar Dio faras ĝin identiga " *marko* ": la semajna ripoztago, unua tago de la semajno de la dia ordo, roma dimanĉo.

En ĉi tiu mesaĝo, konsiderante la urĝecon de la tempoj, mi instigas la filojn kaj filinojn de Dio forlasi la nordan zonon de Francio centrita sur ĝia ĉefurbo, Parizo. Ĉar ĝi baldaŭ estos trafita de la kolero de Dio, suferante la " *fajron el la ĉielo* ", ĉi-foje nuklean, kiel la urbon " *Sodom* " al kiu li komparas ĝin, en sia Revelacio, en Ap 11:8. Li ankaŭ nomas ĝin per la nomo " *Egipto* ", simbola bildo de " *peko* ", pro la ribelema sinteno de ĝia senreligia sindevigo, kiu kontraŭstaras Dion, kiel la faraono en la historia rakonto pri la Eliro de la hebrea popolo. En milita situacio, kun vojoj tranĉitaj kaj malpermesitaj, estos neeble forlasi la celitan areon kaj eskapi de la mortiga tragedio.

Samuel servisto de la vivanta Dio, Jesuo Kristo

Tiuj, kiuj volas malkovri, unue, tion, kio estas prezentita fine de ĉi tiu verko, malfacile komprenos, kial mi estas tiel konvinkita pri la nerevokebla naturo de la baldaŭa detruo de Francio kaj Eŭropo. Sed tiuj, kiuj ĝin legis, de ĝia komenco ĝis ĝia fino, estos kolektitaj, dum la legado, la pruvojn, kiuj senĉese amasiĝas, ĝis la punkto de permesi al ili finfine kunhavigi la neŝanceleblan konvinkon, ke la Spirito de Dio havas. konstruita en mi kaj en ĉiuj, kiuj apartenas al li; en vero. AL LI apartenas la tuta GLORO.

Malbonaj surprizoj venos nur de tiuj, kiuj obstine rifuzas rekoni lian nekompareblan potencon, la plej multnombran, kaj lian kapablon gvidi ĉion laŭ sia plano ĝis ĝia perfekta plenumo.

Mi fermas ĉi tiun verkon ĉi tie, sed la inspiro, kiun Jesuo daŭre donas al mi, estas ĉiam notita kaj registrita en la formo de mesaĝoj prezentitaj en la verko " **Ĉiela manao de la lastaj adventistaj marŝantoj** ".